ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 1

CEA CARE ȘI AMINTEȘTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

ARMADA

„— Pentru că eu am vorbit
cu Cea Care Își Amintește!
Eram sălbăticit și fără minte,
un simplu animal, la fel ca idioții
care ne urmează acum.
Dar ea m-a prins, m-a ținut
strâns și m-a silit să-i primesc
amintirile până ce
m-am sufocat cu ele. [...]
— Amintirile ei sunt otravă!
Otravă! Mai veninoase
decât orice altceva s-a scurs
vreodată dintr-o coamă.
Când mi-aduc aminte ce am fost
și ce ar trebui să fim acum
și compar cu ceea ce am devenit...
mi-e greață. [...]
Maulkin slobozi un nor din
veninul său. Ochii stacojii
ai șarpelui alb își încetară
rotirea mânioasă, devenind
de un maroniu tern.
Fălcile i se descleștară alene,
în timp ce veninul își făcea treaba.
Maulkin îi vorbi cu blândețe.
— O să ne conduci la Cea Care Își
Amintește. Noi am absorbit deja
amintirile unei dăruitoare
argintii de hrană. Dacă o să fie
nevoie, mai putem lua și altele.
Împreună cu ceea ce vom primi
de la Cea Care Își Amintește
ar putea fi de-ajuns.
Ce altceva avem de ales?
adăugă fără tragere de inimă.“

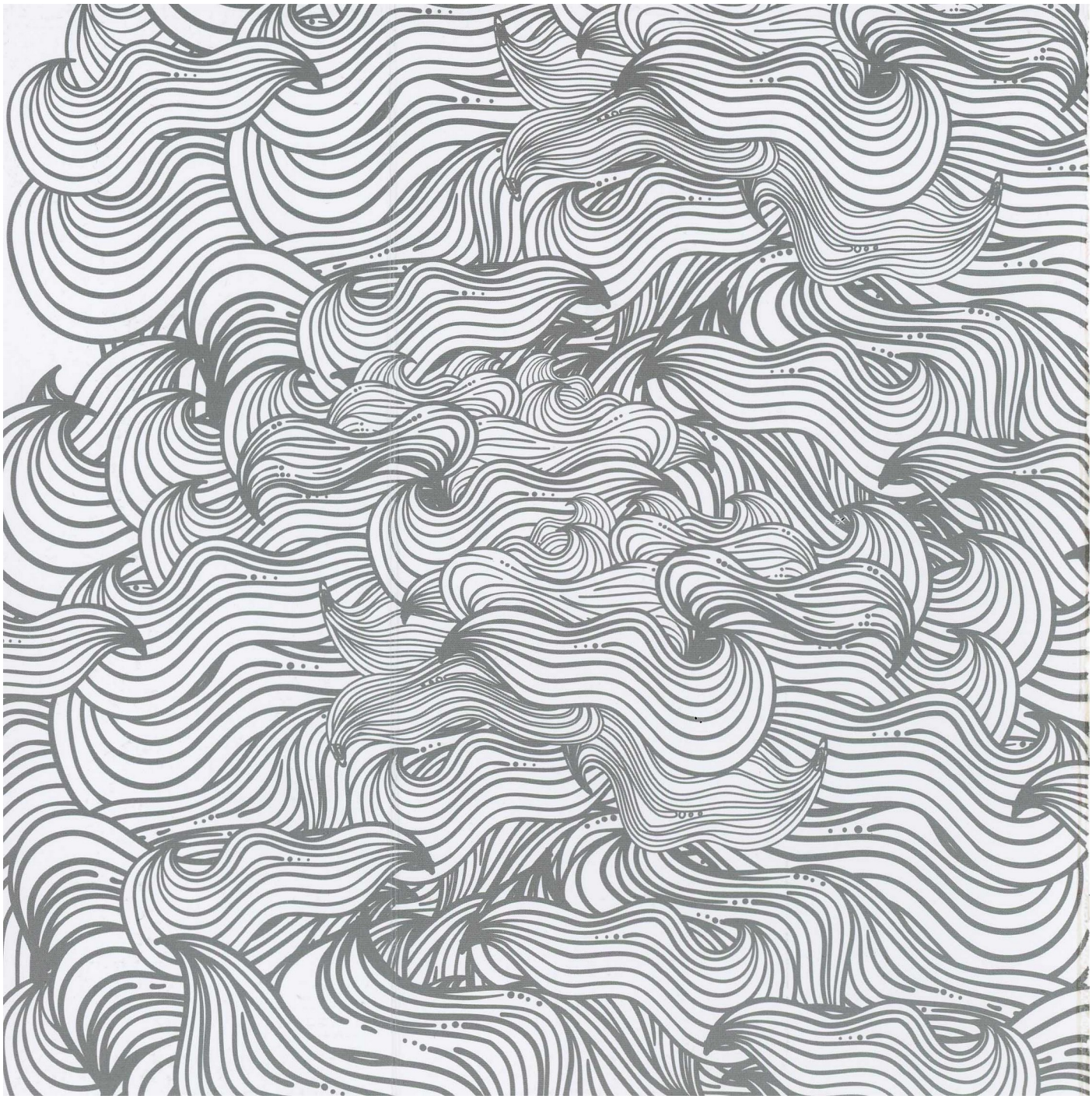

ARMADA

ROBIN **HOBB**

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 1
CEA CARE ÎŞI AMINTEŞTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEŢITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOBB, ROBIN
Corabia destinului/ Robin Hobb ; trad, din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-43-1232-7
Vol. 1.: Cea Care Îşi Aminteşte. - 2021. - ISBN 978-606-43-l233-4

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
THE SHIP OF DESTINY
Copyright © Robin Hobb, 1999
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA.**

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-l233-4

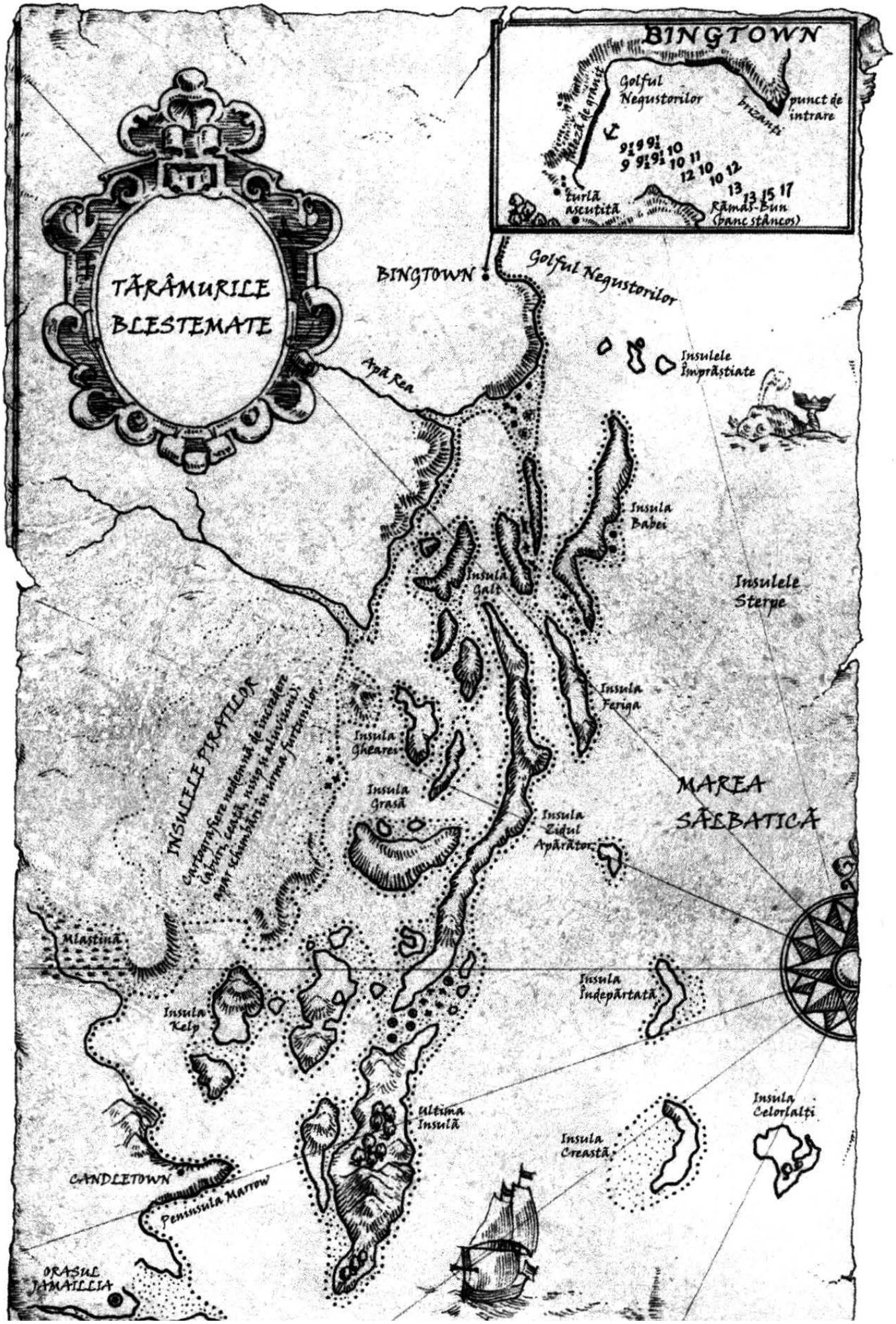
BINGTOWN
Golful Negustorilor
punct de intrare
bizanți
Mreajă de granit
turlă ascutită
RĂMAS-BUN (panc stâncos)
TĂRÂMURILE BLESTEMATE
BINGTOWN
Golful Negustorilor
Apă Rea
Insulele Împrăștiate
Insula Babei
Insula Galt
Insulele Sterpe
Insula Feriga
Insula Ghearei
Insula Grasă
Insula Zidul Apărător
MAREA SĂLBATICĂ
INSULELE PIRAȚILOR
Cartografiere nedemnă de încredere (climă, ceață, nisip și alunișuri); apar schimbări în urma furtunilor
Mlaștină
Insula Kelp
Insula Îndepărtată
Ultima Insulă
Insula Creastă
Insula Celorlalți
CANDLETOWN
Peninsula MARROW
ORAȘUL JAMAILLIA

Pentru Jane Johnson şi Anne Groell.
Fiindcă le-a interesat destul de mult ca să insiste
să fac totul foarte bine.

SFÂRŞITUL VERII

PROLOG.
CEA CARE ÎŞI AMINTEŞTE

Se întreba cum s-ar fi simţit dacă totul ar fi fost perfect. În ziua când ieşise din ou, fusese capturată înainte de a putea şerpui pe nisip către îmbrăţişarea răcoroasă şi sărată a apei. Cea Care îşi Aminteşte era osândită să ţină minte cu claritate toate amănuntele acelei zile. Acesta îi era rolul, aceasta era raţiunea existenţei sale. Era un vas pentru amintiri. Nu sălăşluiau în ea doar amintirile din propria viaţă, din clipa în care începuse să prindă formă în ou, ci şi din vieţile celor înrudiţi cu ea, dar morţi înainte de naşterea sa. De la ou până la şarpe, apoi până la cocon, până la dragon şi până la un alt ou, toate amintirile neamului său îi aparţineau. Nu toţi şerpii erau atât de înzestraţi sau atât de împovăraţi. Întreaga memorie a speciei era întipărită doar în mintea câtorva, căci numai de câţiva era nevoie.

Începutul fusese perfect. Trupul ei minuscul, neted, agil şi acoperit de solzi fusese fără cusur. Îşi croise drum în afara învelişului pielos cu dintele special din vârful botului. Era un pui întârziat. Toţi ceilalţi din cuibul ei îşi spărseseră coaja şi se îngrămădiseră pe nisipul uscat. Lăsaseră în urmă dâre puţin adânci, care s-o călăuzească. Marea o chema, stăruitoare. Clipocitul fiecărui val o ademenea. Îşi începuse călătoria alunecând pe plaja aridă, sub soarele arzător. Simţise puternicul miros de sare al oceanului. Lumina care se mişca pe suprafaţa lui orbitoare o momise.

Nu-şi încheiase călătoria.

Spurcăciunile o găsiseră. O înconjuraseră, îşi puseseră trupurile grele între ea şi oceanul care o chema. Smulsă din nisip în timp ce se zvârcolea, fusese întemniţată într-un bazin dintre stânci, umplut de apa fluxului. O ţinuseră acolo, dându-i doar hrană moartă şi nelăsând-o niciodată să înoate liberă. Nu migrase niciodată către miazăzi, acolo unde se duceau ceilalţi, în mările calde, cu hrană din belşug. Nu atinsese mărimea şi nu dobândise puterea pe care i le-ar fi oferit o viaţă în libertate. Dar crescuse până când bazinul din peşteră ajunsese să fie, pentru ea, nu mai mult decât o băltoacă înghesuită, un spaţiu abia suficient ca să-i ţină pielea şi branhiile ude. Plămânii îi erau întotdeauna striviţi în interiorul inelelor înghesuite unele în altele. Apa care o înconjura era mereu murdărită de veninul şi de necurăţeniile ei. Spurcăciunile o ţinuseră prizonieră.

Câtă vreme fusese închisă acolo? Nu putea să măsoare timpul, dar simţea, fără dubiu, că fusese captivă pe durata mai multor vieţi obişnuite ale semenilor ei. Simţise, iarăşi şi iarăşi, chemarea din vremea migraţiei. Atunci era potopită de o neobosită energie şi de o cumplită dorinţă de a-şi căuta semenii. Glandele cu venin din gâtlej i se umflau şi o dureau. În astfel de răstimpuri nu-şi găsea odihna, căci amintirile o luau în stăpânire şi strigau, cerând să fie eliberate. Se foia neliniştită în chinuitorul ei bazin strâmt şi jura să se răzbune la nesfârşit pe Spurcăciunile care o ţineau astfel. În asemenea momente, le ura cu cea mai mare sălbăticie. Când glandele prea pline dădeau apei aroma amintirilor lor ancestrale, când apa se îmbiba atât de tare de trecutul care îi otrăvea branhiile cu tot ce se petrecuse cândva, atunci veneau Spurcăciunile. Veneau în temniţa ei să-i scoată apa din bazin şi să se îmbete cu ea. Îmbătate, îşi împărtăşeau unele altora profeţiile, delirând cu patos sub lumina lunii pline. Furau amintirile semenilor ei şi le foloseau ca să contureze presupuneri despre viitor.

Pe urmă, două-picioare, Wintrow Vestrit, o eliberase. Venise pe insula Spurcăciunilor ca s-adune pentru ele comorile mării ajunse pe ţărm. În schimb, se aştepta să-i prezică viitorul. Gândul la asta încă îi mai făcea coama să se umfle de otravă. Spurcăciunile nu profeţeau decât ceea ce simţiseră despre viitor furându-i trecutul ei! Nu aveau cu adevărat darul clarviziunii. Dacă l-ar fi avut, cugetă ea, ar fi ştiut că acel două-picioare le aduce pieirea. L-ar fi oprit pe Wintrow Vestrit. În schimb, el o descoperise şi o eliberase.

Deşi îşi atinsese pielea de a lui, iar amintirile li se amestecaseră mulţumită veninului său, ea nu înţelegea ce-l îndemnase pe acel două-picioare s-o elibereze. Era o creatură cu o viaţă atât de scurtă, încât cea mai mare parte a amintirilor lui nici măcar nu puteau lăsa vreo urmă în mintea ei. Îi simţise îngrijorarea şi suferinţa. Ştiuse că-şi pune în pericol scurta existenţă ca s-o salveze. Curajul unei atât de scurte zvâcniri a vieţii o mişcase. Nimicise Spurcăciunile care i-ar fi capturat pe amândoi. Pe urmă, ea îl ajutase pe două-picioare, care altminteri şi-ar fi găsit moartea în sânul mării, s-ajungă la corabia lui.

Cea Care îşi Aminteşte îşi deschise încă o dată larg branhiile. Gusta misterul din valuri. Îl

dusese pe două-picioare pe corabia lui, care pe ea o înfricoşa şi o atrăgea deopotrivă. Coca gri-argintie a vasului dădea aromă apei. Îl urma, absorbind savoarea puternică a unor amintiri neclare.

Corabia nu mirosea a corabie, ci avea mirosul semenilor ei. O urmărea deja de douăsprezece fluxuri fără să izbutească să priceapă defel cum era cu putinţă aşa ceva. Ştia foarte bine ce sunt corăbiile. Strămoşii avuseseră corăbii, deşi nu ca aceasta. Amintirile ei de dragon îi spuneau că semenii ei zburaseră deasupra unor astfel de vase şi se jucaseră legănându-le puternic când agitau aerul cu aripile lor largi. Corăbiile nu erau un mister, şi totuşi aceasta era. Cum putea o corabie să aibă mirosul unui şarpe? Mai mult decât atât, nu avea mirosul unui şarpe obişnuit. Mirosul ei era al Celei Care îşi Aminteşte.

Pe de altă parte, datoria o îmboldea: era un instinct mai puternic decât nevoia de a mânca sau de a se împerechea. Era timpul, şi era pe sfârşite. Ar fi trebuit să se afle deja în mijlocul semenilor ei, să-i călăuzească pe calea pe care-o ştia atât de bine din amintiri. Trebuia să-i hrănească pe cei cu memorie mai slabă cu veninul ei puternic, ca să le trezească amintirile latente. Era o poruncă biologică, îi urla în sânge. Era timpul să se preschimbe, îşi blestemă din nou trupul verde-auriu încovoiat, care înota lovind apa cu atâta stângăcie. Nu se putea bizui pe rezistenţa lui. Îi era mai uşor să înoate în valul din urma corăbiei, lăsând mişcarea ei s-o ajute să înainteze.

Făcuse o înţelegere cu sine însăşi. Atâta vreme cât corabia argintie mergea în direcţia în care voia să meargă ea, avea s-o urmeze. Avea să profite de avântul ei, care-i uşura mişcările în timp ce căpăta putere şi îşi sporea rezistenţa. Avea să se gândească la misterul ei şi să-l dezlege dacă avea să fie în stare. Însă n-avea să-l lase s-o abată de la adevăratul ei ţel. Odată ajunse mai aproape de ţărm, avea să abandoneze corabia ca să-şi caute semenii. Avea să găsească încâlcituri de şerpi şi să le călăuzească în susul marelui fluviu, către locul de ţesere a coconilor. Apoi, un an mai târziu, dragonii tineri aveau să-şi pună aripile la încercare în vântul verii.

Asta îşi făgăduise timp de douăsprezece fluxuri, cât urmase corabia. În miezul zilei, când al treisprezecelea începuse să înalţe suprafaţa apei, simţi pe piele vibraţiile unui sunet în acelaşi timp străin şi de o familiaritate care-i frângea inima. Trâmbiţa un şarpe. Ieşi imediat din siajul corăbiei şi se scufundă, îndepărtându-se de valurile de la suprafaţă, care îi abăteau atenţia. Trimise un răspuns, apoi rămase absolut nemişcată, aşteptând. Nu mai auzi nimic.

Dezamăgirea o împovără. Se înşelase cumva? În mai multe răstimpuri, în vremea petrecută în captivitate, ţipase iar şi iar, trâmbiţând până ce pereţii grotei reverberau din cauza nefericirii sale. Amintindu-şi amărăciunea de-atunci, îşi coborî pleoapele pentru o clipă. N-avea de gând să se chinuiască singură. Deschise ochii către singurătatea ei. Reîncepu cu hotărâre să urmărească din nou corabia, ceea ce îi oferea o senzaţie asemănătoare unei tovărăşii; o asemănare vagă, dar singura cunoscută de ea vreodată.

Scurta pauză o făcu să-şi dea şi mai bine seama de slăbiciunea trupului ei schilodit. Avu nevoie de întreaga putere a voinţei ca să-şi ia avânt. Slăbiciunea îi pieri o clipă mai târziu, când un şarpe alb trecu pe lângă ea ca o străfulgerare. Nu păru s-o observe, îl absorbea urmărirea corăbiei, era probabil zăpăcit de mirosul ei straniu. Inima Celei Care îşi Aminteşte bătea cu putere.

– Aici sunt! strigă în urma lui. Aici. Sunt Cea Care îşi Aminteşte. Am ajuns în sfârşit la voi!

Şarpele alb înota fără efort, unduindu-şi trupul gros şi palid. La chemarea ei, nici măcar nu întoarse capul. Îl privi uluită, apoi se grăbi să-l ajungă, dându-şi vremelnic uitării slăbiciunea. Se luă după el cu greu, gâfâind.

Îl găsi urmărind corabia ca o umbră. Plutea în întunecimea de sub ea, smiorcăindu-se şi bombănind ceva de neînţeles către scândurile cocii. Cârlionţii otrăvitori ai coamei i se înălţaseră pe jumătate; un şuvoi subţire de venin amar întina apa din jur. Cea Care îşi Aminteşte îl privi acţionând fără sens şi simţi groaza crescând în ea încetul cu încetul. Din adâncul sufletului, toate instinctele o îndemnau să-l ocolească. O purtare atât de bizară sugera că era bolnav sau nebun.

Dar, din ziua când ieşise din ou, nu-l mai văzuse pe niciunul dintre semenii ei. Legătura de rudenie era mai puternică decât repulsia, aşa că se apropie încetul cu încetul.

– Salutare, îndrăzni să spună cu sfială. O cauţi pe Cea Care îşi Aminteşte? Eu sunt.

Ca răspuns, imenşii lui ochi roşii se rotiră duşmănos şi se repezi spre ea muşcând apa ca s-o prevină.

– A mea! trâmbiţă cu voce hârâită. A mea. Mâncarea mea.

Îşi lipi de corabie coama zbârlită, scurgându-şi veninul pe chilă.

– Hrăneşte-mă, îi ceru. Dă-mi mâncare.

Cea Care îşi Aminteşte se grăbi să se retragă. Şarpele alb îşi continuă căutările în jurul cocii. Cea Care îşi Aminteşte simţi dinspre corabie un uşor miros de nelinişte. Bizar. Totul era la fel de straniu ca un vis şi, asemeni unui vis, o sâcâia cu posibilele sale semnificaţii şi cu înţelesurile aproape desluşite. Oare corabia putea cu adevărat să reacţioneze la veninul şi la chemările şarpelui alb? Nu, era ridicol. Misteriosul ei miros îi năucea pe amândoi.

Cea Care îşi Aminteşte îşi scutură propria coamă simţind cum o înfoaie puternicele ei otrăvuri. Asta îi trezi un sentiment de putere. Se compară cu şarpele alb. Era mai mare decât ea, mai musculos, cu trupul sănătos şi obişnuit să lupte. Dar nu conta. Putea să-l ucidă. În ciuda corpului ei pipernicit şi a lipsei de experienţă, putea să-l paralizeze şi să-l trimită la fund. În clipa următoare, deşi îmbătată de tăria secreţiilor propriului trup, ştiu că e chiar şi mai puternică. Putea să-i lumineze mintea şi să-l lase să trăiască.

– Şarpe alb! trâmbiţă ea. Ascultă-mă! Am amintiri pe care ţi le pot împărtăşi, amintiri despre tot ce-au fost semenii noştri, amintiri care le vor trezi pe ale tale. Pregăteşte-te să le primeşti!

El nu-i dădu nicio atenţie. Nu se pregăti, dar ei nu-i păsa. Ăsta-i era destinul. Pentru asta ieşise din ou. Şarpele alb avea să fie primul care să-i primească darul, indiferent dacă i se părea sau nu bine-venit. Stângace, stânjenită de trupul ei prea mic, îşi luă avânt. El se întoarse în direcţia presupusului atac, cu coama înălţată, dar Cea Care îşi Aminteşte nu se sinchisi de veninul lui jalnic. Cu un elan dizgraţios, se înfăşură în jurul lui. În aceeaşi clipă, îşi scutură coama, slobozindu-şi cea mai puternică otravă, din străfunduri, cea care avea să supună, pentru scurtă vreme, mintea celuilalt şarpe, lăsând să i se deschidă din nou mintea ascunsă dincolo de propria viaţă. El se zbătu cu frenezie, apoi înţepeni brusc, părând un buştean în strânsoarea ei. Ochii lui rubinii încetară să se mai rotească în toate părţile, încremeniră cu pleoapele ridicate şi şocul îi împinse, bulbucaţi, în bună parte în afara orbitelor. Se strădui zadarnic să răsufle pentru ultima oară.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viaţă. Îl înfăşură în jurul ei, împletindu-se cu el, şi îl mişcă prin apă. Corabia se îndepărta, dar, aproape fără nicio şovăire, ea o lăsă să dispară. Acel singur şarpe era mult mai important decât toate misterele pe care le ascundea vasul. Continuă să-l ţină şi îşi răsuci gâtul ca să-l privească în faţă. Îi văzu ochii rotindu-se, apoi încremenind din nou. Îl ţinu, trecându-l printr-o mie de vieţi, până când tot trecutul speciei îl ajunse din urmă. Îl lăsă să se afunde în acea întreagă istorie. Apoi îl ajută să se desprindă încetul cu încetul, slobozind otrăvuri mai slabe, care îi amuţiră mintea profundă, lăsându-i propria şi scurta viaţă să-i revină la suprafaţa gândurilor.

– Ţine minte!

Rosti cuvintele cu blândeţe, încărcându-l pe şarpele alb cu responsabilităţile tuturor strămoşilor săi.

– Ţine minte şi fii!

Celălalt stătea liniştit între inelele ei. Cea Care îşi Aminteşte îi simţi propria viaţă luându-l din nou în stăpânire când un tremur îi trecu, licărind, prin tot trupul. Ochii lui se rotiră brusc, ţintuindu-i pe ai ei, apoi capul i se trase înapoi, îndepărtându-se. Ea îi aşteptă mulţumirile încărcate de veneraţie.

Privirea care o întâlni pe a ei o învinovăţea.

– De ce? întrebă el pe neaşteptate. De ce acum? Când e prea târziu pentru noi toţi? De ce n-am putut să mor fără să am habar ce aş fi putut deveni? De ce nu m-ai lăsat să fiu doar un animal?

Şocată de cuvintele lui, ea îşi slăbi strânsoarea. Şarpele alb se smulse cu dispreţ din îmbrăţişarea ei şi plecă ţâşnind ca o săgeată. Ea n-ar fi putut spune dacă fuge de frica ei sau dacă doar o părăseşte. Ambele idei erau de nesuportat. Trezirea amintirilor ar fi trebuit să-i ofere un ţel şi să-l umple de bucurie, nu de disperare şi furie.

– Aşteaptă! strigă în urma lui, dar întunericul adâncurilor îl înghiţise deja.

O porni după el, străbătând apa cu stângăcie, ştiind că îi e peste puteri să se mişte cu iuţeala celuilalt.

– Nu poate fi prea târziu! Trebuie să-ncercăm, orice s-ar întâmpla!

Îşi trâmbiţă cuvintele inutile către Plinul pustiu.

Şarpele alb o abandonase. Era din nou singură. Refuză să accepte asta. Porni în urmărire, mişcându-şi greu trupul pipernicit, cu gura larg deschisă, ca să simtă mirosul împrăştiat prin apă la trecerea lui. Firav, din ce în ce mai firav, până când dispăru. El era prea iute, iar ea, prea deformată. Dezamăgirea se revărsă în ea, aproape la fel de năucitoare ca otrăvurile ei. Gustă din nou apa. Acum n-o mai întina nimic care să trădeze prezenţa unui şarpe.

Înotă descriind arce din ce în ce mai largi, într-o căutare disperată a mirosului. Când îl

găsi în sfârşit, ambele inimi îi tresăltară cu hotărâre. Biciui apa cu coada, avântându-se ca să-l ajungă din urmă.

– Aşteaptă! trâmbiţă. Te rog. Noi doi, tu şi cu mine, suntem singura speranţă a speciei noastre! Trebuie s-asculţi ce am de spus!

Gustul de şarpe deveni brusc mai puternic. *Singura speranţă a speciei noastre.* Gândul păru să vină către ea pe deasupra apei, ca şi cum cuvintele ei ar fi fost suflate în aer, nu trâmbiţate în adâncuri. Era singura încurajare de care avea nevoie.

– Vin la tine! făgădui, şi continuă să înainteze cu încăpăţânare. Dar, când ajunse în locul de unde venea mirosul de şarpe, nu văzu nicio altă creatură în afară de o cocă argintie care tăia valurile deasupra ei.

1

TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE

Malta îşi afundă vâsla improvizată în apa sclipitoare şi împinse cu putere. Bărcuţa înaintă. Ea se grăbi să treacă scândura de cedru de cealaltă parte şi se încruntă văzând picăturile de apă scurse de pe ea pe fundul bărcii. Nu era nimic de făcut. Scândura era tot ce avea şi vâslind cu ea doar într-o singură parte n-ar fi reuşit decât să se învârtă în cerc. Refuză să-şi imagineze că acele picături acide muşcau chiar atunci din scândura de sub picioarele ei. Cu siguranţă că doar câţiva stropi din Fluviul Ploilor Sălbatice nu puteau face stricăciuni prea mari. Credea că metalul de un alb prăfos de pe fundul bărcii poate împiedica apa s-o mistuie, dar nimic nu-i garanta că nu se înşela, îşi scoase şi asta din minte. Drumul lor pe fluviu nu era lung.

O durea tot trupul. Muncise toată noaptea, străduindu-se să găsească o cale de întoarcere în Trehaug. Muşchii istoviţi îi tremurau la orice efort nou. Drumul pe fluviu nu e lung, îşi repetă, înaintaseră chinuitor de încet. Avea o durere groaznică de cap, dar cel mai rău era că rana pe cale de vindecare din frunte îi dădea mâncărimi cumplite. De ce o mânca mai rău decât oricând tocmai când nu avea o mână în plus ca să se scarpine?

Manevra bărcuţa strecurându-se printre trunchiurile imense ale copacilor care mărgineau fluviul şi printre rădăcinile lor răsfirate ca nişte pânze de păianjen. Acolo, sub frunzişul junglei, cerul nopţii şi stelele lui erau o legendă rareori întrezărită; însă un licăr capricios îi făcea cu ochiul printre trunchiuri şi crengi. Luminile Trehaugului, oraşul aninat de copaci, o călăuzeau către căldură, siguranţă şi, mai presus de orice, către odihnă. În jurul ei, întunericul era încă dens, însă chemările păsărilor din vârfurile copacilor îi spuneau că, spre răsărit, zorii luminează cerul. Abia mai târziu aveau să pătrundă prin frunzişul des suliţe strălucitoare înconjurate de o imitaţie caricaturală, de un verde apos, a luminii soarelui. Acolo unde fluviul tăia o potecă printre copaci, lumina avea să scânteieze argintie pe apa lăptoasă a canalului lat.

Vârful bărcii se agăţă brusc de vârful unei rădăcini ascunse. Din nou. Malta îşi muşcă limba ca să nu ţipe de ciudă. Să-şi croiască drum prin pădurea din apa puţin adâncă însemna să strecoare barca printr-un labirint scufundat. Resturi plutitoare sau rădăcini ascunse o abătuseră în repetate rânduri de la direcţia aleasă. Luminile palide din faţa lor păruseră mai aproape când plecaseră de pe insulă. Malta îşi mută greutatea trupului în partea opusă înainte de a se apleca peste marginea bărcii ca să cerceteze cu scândura-vâslă obstacolul care îi oprise. Cu un mormăit, împinse la o parte obstacolul şi eliberă barca. Afundă din nou vâsla în apă şi ocoli bariera ascunsă.

– De ce nu ne duci pe-acolo, pe unde copacii sunt mai rari? întrebă Satrapul.

Cândva conducătorul întregii Jamaillii, Satrapul stătea acum la pupă, cu genunchii sub bărbie, pe când Însoţitoarea lui, Kekki, era la proră, ghemuită şi înfricoşată. Malta nu-şi întoarse capul. Îi răspunse cu răceală:

– Când o să fii dispus să pui mâna pe-o scândură ca să m-ajuţi să vâslesc sau să cârmesc, o să ai un cuvânt de spus despre asta. Până atunci taci.

Se săturase de purtarea poruncitoare a băiatului-Satrap şi de totala lui inutilitate când era vorba de muncă.

– Orice idiot poate vedea că acolo sunt mai puţine obstacole. Am merge mai repede.

– Da, mult mai repede, încuviinţă Malta cu sarcasm. Mai ales dacă ne prinde curentul şi ne duce în mijlocul fluviului.

Satrapul răsuflă cu exasperare zgomotoasă:

– Cum ne aflăm în aval faţă de oraş, despre curentul ăla aş zice că e de partea noastră. Am putea să profităm, să-l lăsăm să ne ducă unde vrem şi s-ajungem mult mai repede.

– Am putea şi să pierdem în totalitate controlul bărcii şi să trecem în goană pe lângă oraş.

– Mai avem mult? scânci jalnic Kekki.

– Poţi să vezi la fel de bine ca mine, ripostă Malta.

Un strop din apa fluviului îi căzu pe genunchi când mută vâsla în cealaltă parte. O gâdilă,

pe urmă îi stârni mâncărimi, apoi o ustură. Îşi îngădui un răgaz de câteva clipe în care tamponă locul cu tivul zdrenţuit al rochiei. Materialul lăsă în urmă o dâră de nisip fin. Se murdărise cu o noapte înainte, în timpul îndelungatului ei drum pe coridoarele şi prin sălile palatului îngropat al Străbunilor. De atunci se întâmplaseră atât de multe, încât avea impresia că trecuseră o mie de nopţi. Când încerca să-şi reamintească, totul i se încurca în minte. Intrase în tuneluri pentru a o înfrunta pe femela dragon, ca s-o facă să-l lase în pace pe Reyn. Însă fusese un cutremur, iar apoi, când o găsise... În punctul ăla, firele amintirilor ei se încâlceau fără vreo speranţă de descâlcire. Creatura din cocon îi deschisese mintea pentru toate amintirile depozitate în acea încăpere a oraşului. Fusese inundată de vieţile tuturor celor care sălăşluiseră acolo, se afundase în memoriile lor. Din acel moment şi până când îi călăuzise pe Satrap şi pe Însoţitoare către ieşirea din labirintul înecat, totul era ceţos, părea un vis. Abia acum punea lucrurile cap la cap şi îşi dădea seama că negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi ascunseseră pe Satrap şi pe Kekki ca să-i protejeze.

Sau nu? Privirea i se îndreptă pentru scurt timp către Kekki, care stătea ghemuită la proră. Fuseseră oaspeţi protejaţi sau ostatici? Poate câte puţin din amândouă. Descoperi că e, întru totul, de partea negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu cât îi dădea mai curând pe Satrap şi pe Kekki din nou pe mâna lor, cu atât era mai bine. Erau mărfuri valoroase, se puteau folosi de ei atât împotriva nobilimii din Jamaillia, cât şi împotriva Negustorilor Noi şi a chalcedenilor. La bal, când îl întâlnise prima oară pe Satrap, fusese pentru scurt timp orbită de iluzia puterii lui. Acum ştia că îmbrăcămintea lui elegantă şi manierele aristocratice nu erau decât spoiala unui băiat josnic, bun de nimic. Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Îşi concentră privirea asupra luminilor din faţa ei. Când îi călăuzise pe Satrap şi pe Însoţitoarea lui către ieşirea din oraşul îngropat al Străbunilor, îi găsise departe de locul prin care intrase ea în ruinele subterane. De Trehaug îi despărţeau o întindere de mlaştini şi apa mocirloasă, puţin adâncă a fluviului. Malta aşteptase să se lase întunericul şi să apară luminile călăuzitoare ale oraşului suspendat înainte de a se urca în vechea lor barcă de salvare. Acum soarele ameninţa să răsară şi ea încă mai împingea barca spre felinarele ademenitoare din Trehaug. Spera cu ardoare că nefericita sa aventură se apropia de sfârşit.

Oraşul Trehaug era amplasat printre ramurile unor copaci cu trunchiuri uriaşe. Camerele mai mici atârnau, legănându-se, de crengile din vârf, pe când locuinţele familiilor mai numeroase se întindeau de la un trunchi la altul. În jurul trunchiurilor şerpuiau scări imense, pe ale căror paliere era loc pentru negustori, menestreli şi cerşetori. Terenul de sub oraş era de două ori blestemat cu locuri mlăştinoase şi cu nesiguranţa acelui ţinut adesea zguduit de cutremure. Singurele petice de pământ complet uscat erau câteva insule mici din jurul copacilor.

Cârmirea bărcii către oraş, printre copacii semeţi, părea o manevrare în jurul coloanelor măreţe ale templului unui zeu uitat. Barca dădu din nou peste ceva şi se împotmoli. Apa se lovea de acel ceva clipocind. Nu părea o rădăcină.

– Ce ni s-a mai pus în cale? întrebă Malta, scrutând cu privirea tot ce aveau în faţă.

Kekki nici măcar nu se întoarse să se uite, rămânând gârbovită peste genunchii strânşi la piept. Părea să se teamă să-şi pună tălpile pe fundul bărcii. Malta oftă. Începea să creadă că mintea Însoţitoarei e vătămată. Fie pentru că tot ce se petrecuse cu o zx înainte o tulburase peste măsură, fie pentru că fusese întotdeauna proastă, iar prostia nu avusese nevoie decât de un mare necaz ca să iasă la iveală, cugetă Malta, cu ironie. Pe urmă lăsă scândura din mână şi, mergând ghemuită, înaintă către prora. Asta legănă barca şi îi făcu pe Satrap şi pe Kekki să ţipe, speriaţi. Ea nu-i luă în seamă. De aproape, văzu că barca se înfipsese într-o împletitură deasă de nuiele, crengi şi tot felul de resturi aduse de fluviu, dar, în semiîntuneric, era greu să-şi dea seama pe ce distanţă se întinde. Presupuse că resturile fuseseră aduse acolo de curent şi îngrămădite în acea harababură plutitoare. Era prea deasă ca s-o străpungă barca lor mică.

– Trebuie să ocolim asta, le dădu ea de veste celorlalţi.

Îşi muşcă buza. Era nevoie să se aventureze mai aproape de cursul principal al fluviului. Ei bine, aşa cum spusese Satrapul, orice curent avea să-i ducă la vale, către Trehaug, nu în direcţia opusă. Poate chiar avea să-i uşureze truda pentru care nu primea niciun strop de recunoştinţă. Îşi alungă frica. Îndepărtă barca de pluta de resturi îndreptând-o cu stângăcie către albia principală.

– E intolerabil! izbucni pe neaşteptate Satrapul Cosgo. Sunt murdar, pişcat de insecte, flămând şi însetat. Şi totul din vina acestor colonişti mizerabili din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Au pretins că m-au adus aici ca să mă apere. Dar de când mă aflu în puterea lor n-am avut

parte decât de abuzuri. Au adus afronturi demnităţii mele, îmi şubrezesc sănătatea şi îmi pun viaţa în pericol. Nu mă-ndoiesc că vor să mă zdrobească, dar n-o să mă las înfrânt, fiindcă mă tratează mizerabil. Întreaga mea furie se va dezlănţui asupra acestor negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Care, din câte îmi dau acum seama, s-au stabilit aici fără să le fie acordat oficial acest drept! N-au fost recunoscuţi legal drept proprietari ai comorilor pe care le dezgroapă şi le vând! Nu sunt cu nimic mai buni decât piraţii care-au năpădit Canalul Interior şi care ne obligă să ne purtăm cu ei cu asprime!

Malta izbuti să-şi tragă răsuflarea, ca să poată apoi pufni cu dispreţ.

– Nu te afli nicidecum pe o poziţie care să-ţi îngăduie să te răsteşti la cineva. Adevărul e că depinzi de bunăvoinţa lor mai mult decât depind ei de a ta. Le-ar fi atât de uşor să te vândă cui dă mai mult, fără să le pese dacă te cumpără ca să te asasineze, să te ţină ostatic sau să te repună pe tron! Cât despre dreptul lor de sălăşluire în acest loc, au primit împuternicire chiar din mâna Satrapului Esclepius, strămoşul tău. Hrisovul original, deţinut de negustorii din Bingtown, spune câţi lefferi de pământ lua în stăpânire fiecare colonist, dar nu şi unde anume. Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice şi-au măsurat terenul aici, iar cei din Bingtown, în golful cu acest nume. Proprietăţile lor sunt vechi şi pretenţiile lor, onorabile, justificate de hrisoave încheiate respectând legile din Jamaillia. Spre deosebire de cele ale Negustorilor Noi, pe care i-ai lăsat să se stabilească aici prin înşelăciune.

Cuvintelor ei le urmară câteva clipe de tăcere şocată. Pe urmă, Satrapul se sili să izbucnească într-un hohot de râs firav.

– E amuzant să te-aud apărându-i! Ce ţărăncuţă ignorantă poţi să fii! Uită-te la tine, îmbrăcată în zdrenţe, plină de noroi şi pentru totdeauna desfigurată de renegaţii ăştia! Şi totuşi îi aperi. De ce? Ah, lasă-mă să ghicesc! Fiindcă acum ştii că niciun bărbat nesluţit n-o să te mai vrea vreodată! Singura ta speranţă e să te măriţi intrând într-o familie de oameni la fel de hidoşi ca tine, unde să te poţi ascunde în spatele unui văl, ca să nu-ţi mai vadă nimeni faţa groaznică. Jalnic! Dacă rebelii ăştia n-ar fi făcut ce-au făcut, te-aş fi putut alege ca Însoţitoare. Davad Restart mi-a vorbit în favoarea ta, iar mie încercările tale stângace de a dansa şi de a face conversaţie mi s-au părut încântător de provinciale. Însă acum? Pfi!

Fluturarea dispreţuitoare a mâinii lui legănă uşor barca.

– Nimic nu e mai monstruos decât o femeie frumoasă cu faţa distrusă. Marile familii din Jamaillia nu te-ar lua nici ca sclavă în casă. Ceva atât de nearmonios n-are ce căuta pe proprietatea unui nobil.

Malta refuză să se întoarcă spre el, dar îşi imagină cum i se arcuiau buzele a dispreţ. Încercă să nu se înfurie decât din pricina aroganţei lui; îşi spuse că e un băietan îngâmfat şi ignorant. Însă nu-şi mai văzuse faţa din noaptea când răsturnarea trăsurii fusese cât pe ce s-o omoare. În Trehaug, în timp ce-şi revenea, n-o lăsaseră să se uite în oglindă. Keffria, ba chiar şi Reyn, păreau să nu se sinchisească de rănile de pe faţa ei. Dar inima, trădătoare, îi spunea că se prefac. Şi aşa trebuia să fie, căci mama ei era mama ei, iar Reyn se simţea vinovat de cele întâmplate. Cât de urâtă era cicatricea? Degetele ei cercetătoare descoperiseră o tăietură pe frunte, lungă şi în zigzag. Oare era încreţită sau îi trăgea faţa într-o parte? se întrebă ea. Strânse scândura în ambele mâini şi o scufundă în apă. N-avea s-o lase jos; n-avea să-i dea Satrapului satisfacţie lăsându-l s-o vadă cum îşi pipăie faţa cu degetele, pe bâjbâite. Strânse cu înverşunare din dinţi şi continuă să vâslească.

Încă o duzină de lovituri, şi mica barcă prinse brusc viteză. Se legănă uşor, apoi se roti când Malta îşi înfipse scândura în apă, într-o încercare disperată de reîntoarcere către mal, unde fluviul nu era adânc. Îşi săltă la bord vâsla improvizată şi luă de pe fundul bărcii o altă scândură.

– Trebuie să cârmeşti în timp de vâslesc eu, îi spuse Satrapului cu răsuflarea tăiată. Altminteri o să fim traşi către mijlocul fluviului.

El se uită la scândura pe care i-o întindea.

– Să cârmesc? întrebă, luând scândura fără tragere de inimă.

Malta se strădui să-şi păstreze calmul vocii.

– Scufunzi scândura în apă, în spatele nostru. O ţii de un capăt şi tragi de ea, îndreptând barca spre apa mai puţin adâncă, în timp ce eu vâslesc într-acolo.

Satrapul luă scândura în mâinile lui cu oase fine, de parcă n-ar mai fi văzut până atunci o bucată de lemn. Malta o luă pe a ei, o coborî în apă şi neaşteptata putere a curentului o surprinse. Îşi încleştă cu stângăcie mâinile de scândură, încercând să se opună curgerii apei, care îi îndepărta de mal. Lumina diminetii îi cuprinse când ieşiră din adăpostul copacilor aplecaţi peste fluviu. Soarele lumină brusc apa, dându-i o strălucire de nesuportat după întunecimea de mai înainte. În spatele ei, o exclamaţie iritată coincise cu un pleoscăit. Malta

întoarse capul, să vadă ce se întâmplase. Satrapul nu mai avea nimic în mâini.

– Fluviul mi-a smuls-o! se plânse.

– Idiotule! strigă Malta. Cum o să mai cârmim acum?

El se înnegri la faţă de furie.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa?! In primul rând, eşti o proastă dacă îţi închipui că ne-ar fi putut ajuta. Nici măcar n-avea formă de vâslă. În plus, chiar dacă ar fi fost bună de ceva, nu ne trebuie. Foloseşte-ţi ochii, fato! N-avem de ce ne teme. Uite oraşul! Fluviul ne duce drept spre el.

– Sau pe lângă el! se răsti Malta.

Îi întoarse spatele, dezgustată, adunându-şi toate puterile şi îndreptându-şi toate gândurile doar către lupta ei, de una singură, împotriva fluviului. Îşi ridică privirea, pentru o scurtă clipă, către impresionantul Trehaug. Văzut de jos, părea să plutească în arborii uriaşi, ca un castel cu multe turnuri. La nivelul apei, un doc lung era legat, cu parâme, de un şir de copaci. *Kendry* era amarat acolo, dar cu prora în partea opusă lor. Malta nu vedea galionul viu. Vâslea cu disperare.

– Când ajungem mai aproape, gâfâi ea printre loviturile de vâslă, strigaţi cât puteţi de tare după ajutor. Poate ne-aude corabia sau oamenii de pe doc. Chiar dacă ne duce curentul pe lângă oraş, pot trimite pe cineva să ne salveze.

– Nu văd pe nimeni pe doc, o informă Satrapul, batjocoritor. Un popor leneş, la ora asta-i încă în pat.

– Nimeni? bolborosi Malta cu răsuflarea tăiată.

Pur şi simplu, nu mai avea putere pentru acel ultim efort.

Scândura pe care o mânuia aluneca şi tresălta pe suprafaţa apei. Cu fiecare clipă, erau tot mai atraşi către mijlocul fluviului, îşi ridică ochii spre oraş. Era aproape, mult mai aproape decât fusese cu câteva secunde înainte. Şi Satrapul avea dreptate. Din câteva coşuri se înălţa fum, însă, în rest, oraşul părea pustiu. Senzaţia profundă că totul e nelalocul său crescu în ea, copleşind-o. Unde dispăruse toată lumea? Ce se întâmplase cu obişnuita agitaţie însufleţită de pe pasarele şi scări?

– Kendry! strigă ea, dar răsuflarea îi era firavă.

Vuietul apei îi înghiţi glasul.

Însoţitoarea Kekki păru să priceapă brusc ce se petrece.

– Ajutor! Ajutor! strigă, copilăreşte.

Cu nesăbuinţă, se ridică în picioare în bărcuţă, fluturându-şi mâinile.

– Ajutaţi-ne! Salvaţi-mă!

Satrapul înjură în timp ce barca se legăna nebuneşte. Malta se întinse şi o trase pe Kekki înapoi, jos, fiind cât pe ce să-şi piardă scândura în acest timp. O privire în jur îi arătă că oricum nu-i mai era de folos. Barca era cu adevărat prinsă de curentul fluviului şi trecea în goană pe lângă Trehaug.

– Kendry! Ajutor! Ajută-ne! Aici, pe fluviu! Trimite salvatori! Kendry! Kendry!

Strigătele i se stinseră, în timp ce o cuprindea disperarea.

Corabia vie nu dădea semne că ar fi auzit-o. O clipă mai târziu, Malta se uita către ea privind în urmă. Părând cufundat în gânduri, galionul era întors spre oraş. Pe o pasarelă se vedea o siluetă singuratică, dar se grăbea s-ajungă undeva şi nu întoarse capul.

– Ajutor! Ajutor!

Malta continuă să strige şi să-şi fluture scândura cât timp mai văzu Trehaugul, dar asta nu dură mult. Copacii aplecaţi spre fluviu îl ascunseră curând, ca o perdea trasă în faţa ochilor ei. Curentul îi purta cu iuţeală. Amuţi şi rămase nemişcată, înfrântă.

Privi în jur. Acolo, Fluviul Ploilor Sălbatice era lat şi adânc, cu malul opus aproape tot timpul ascuns în ceaţă. Când se uită peste marginea bărcii, văzu că apa e cenuşie, lăptoasă. Bolta cerului era azurie, tivită de ambele părţi de jungla semeaţă. Nu se vedea nimic altceva, niciun alt vas pe apă, nicio aşezare omenească pe maluri. În vreme ce curentul care-i ţinea strâns îi îndepărta neînduplecat de marginile mlăştinoase ale fluviului, speranţele de salvare îi piereau. Chiar dacă izbutea să îndrepte bărcuţa lor spre mal, ar fi rămas, neajutoraţi, în aval faţă de oraş. De-a lungul Fluviului Ploilor Sălbatice, terenul era mocirlos şi mlăştinos.

Călătoria pe uscat către Trehaug era o imposibilitate. Degetele ei obosite lăsară scândura cu care vâslise să cadă pe fundul bărcii.

– Cred c-o să murim, le spuse celorlalţi cu voce înceată.

*

Durerea de mână a Keffriei era cumplită. Strânse din dinţi şi se sili să apuce din nou mânerele roabei pe care săpătorii tocmai o umpluseră. Când o săltă şi începu s-o împingă, cu trudă, în susul coridorului, durerea din degetele ei încă nevindecate se dublă. I se păru binevenită. O merita. Zvâcnind ascuţit, aproape că-i putea abate atenţia de la suferinţa arzătoare din suflet. Îi pierduse - cei doi copii mai mici ai ei dispăruseră amândoi într-o singură noapte. Era cu desăvârşire singură pe lume, mai singură decât oricând.

Se agăţase de îndoieli cât de mult fusese cu putinţă. Malta şi Selden nu erau în Trehaug. Ultima oară fuseseră văzuţi cu o zi înainte. Un băiat înlăcrimat recunoscuse, printre suspine, că i-a arătat lui Selden, care-i era tovarăş de joacă, o cale de intrare în oraşul străvechi, una pe care adulţii o credeau destul de bine închisă ca să nu poată fi folosită. Jani Khuprus nu ocolise adevărul. Albă la faţă, cu buzele încordate, îi spusese Keffriei că acel tunel fusese închis, fiindcă Reyn însuşi îl considerase periculos de instabil. Dacă Selden intrase, împreună cu Malta, pe coridoarele îngropate, ajunseseră într-o zonă care avea cele mai mari şanse să se surpe în timpul unui cutremur. De când răsărise soarele, pământul se zguduise puternic de cel puţin două ori. Keffria pierduse şirul zgâlţâielilor mai mici pe care le simţise. Când implorase să fie trimişi săpători pe acea cale, întregul coridor fusese găsit surpat, la numai câţiva paşi distanţă de intrare. Nu putea decât să se roage la Sa să-i fi ajuns copiii, înainte de cutremur, într-o parte mai rezistentă a oraşului îngropat, să fie undeva, lipiţi unul de altul, în aşteptarea salvatorilor.

Reyn Khuprus nu se reîntorsese. Îi părăsise pe săpători înainte de amiază, refuzând să aştepte până curăţau şi propteau coridoarele. O luase înaintea echipelor de lucrători, se strecurase printr-un tunel aproape prăbuşit şi dispăruse. Nu la mult timp după aceea, săpătorii ajunseseră la capătul liniei cu care îşi marcase drumul. Găsiseră mai multe semne făcute cu creta, printre care şi ceea ce notase pe uşa camerei Satrapului. “Fără speranţă“, scrisese Reyn. Pe sub uşa blocată se prelinsese mâl gros; probabil că umpluse toată încăperea. Nu departe de uşă, coridorul se prăbuşise complet. Dacă Reyn trecuse pe-acolo, fie fusese strivit, fie rămăsese blocat dincolo de zona surpată.

Keffria tresări când simţi pe braţ o atingere. Se întoarse şi dădu cu ochii de Jani Khuprus, care era trasă la faţă.

– Aţi găsit ceva? întrebă Keffria din reflex.

– Nu.

Jani rosti cuvântul cumplit cu blândeţe. Teama că fiul ei era mort i se citea în privire.

– Coridorul se umple mereu de noroi cu aceeaşi iuţeală cu care ne străduim să-l curăţăm. Ne-am hotărât să-l abandonăm. Străbunii nu şi-au construit oraşul cum l-am construit noi pe al nostru, cu case separate una de alta. Al lor e ca un stup imens. E un labirint de coridoare care se intersectează. O să-ncercăm să ajungem pe altă cale în acea parte a coridorului. Echipele au plecat deja.

Keffria se uită la roaba ei încărcată, apoi în urmă, la coridorul în care se săpa. Lucrul încetase. Muncitorii se întorceau la suprafaţă. Sub privirile uimite ale Keffriei, un şuvoi de oameni murdari şi obosiţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, se despărţea în două ca să treacă pe lângă ea. Aveau feţele cenuşii de murdărie şi de dezamăgire, îşi târau picioarele. Lămpile şi torţele lor pâlpâiau şi fumegau. În urma lor, săpătura se întunecase. Adică toată truda fusese zadarnică? Keffria trase aer în piept.

– Acum unde-o să săpăm? întrebă cu voce înceată.

Jani îi aruncă o privire chinuită.

– S-a hotărât că ar trebui să ne odihnim o vreme. Mâncarea caldă şi câteva ore de somn ne vor face bine tuturor.

Keffria se uită la ea nevenindu-i să creadă.

– Să mâncăm? Să dormim? Cum am putea face sau una, sau alta, când copiii noştri încă n-au fost găsiţi?

Femeia cu spirit practic din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi luă locul la mânerele roabei. O săltă şi începu s-o împingă. Keffria o urmă fără tragere de inimă. Ca singur răspuns la întrebarea ei, Jani spuse:

– Am trimis păsări spre câteva aşezări din apropiere. Căutătorii de hrană şi culegătorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice trimit muncitori să ne-ajute. Sunt deja pe drum, dar au nevoie de ceva timp ca s-ajungă. Lucrătorii odihniţi vor fi pentru noi o încurajare. Am primit şi veşti de la alte echipe de săpători, adăugă peste umăr. Au avut mai mult noroc. Paisprezece oameni au fost salvaţi dintr-un loc pe care-l numim Tapiseriile, iar alţi trei au fost găsiţi pe coridoarele Nestematelor de Foc. Ei au înaintat mai uşor. E posibil să izbutim să pătrundem în partea asta a oraşului dintr-un loc unde au săpat ei. Bendir stă deja de vorbă cu oamenii care cunosc cel

mai bine oraşul.

– Nu cunoştea Reyn oraşul mai bine decât oricine altcineva? întrebă Keffria cu cruzime.

– Îl cunoştea. Îl cunoaşte. De-asta m-agăţ de speranţa că ar putea fi în viaţă.

Negustoreasa din Tărâmul Ploilor Sălbatice se uită la cea din Bingtown.

– De-asta cred că, dacă îi poate găsi cineva pe Malta şi Selden, acela e Reyn. Dacă i-a găsit, nu încearcă să iasă pe aici, ci prin părţi mai trainice ale oraşului. La fiecare răsuflare, mă rog să vină cineva în fugă ca să ne dea de veste că au apărut la suprafaţă fără să fi avut nevoie de ajutor.

Ajunseseră într-o încăpere imensă, care semăna cu un amfiteatru. Echipele de lucru aruncaseră acolo tot ce nu era de folos. Jani răsturnă roaba, a cărei încărcătură mări mormanul dezordonat de pământ şi pietre din mijlocul acelei săli cândva imense. Roaba lor se alătură şirului celor aduse înaintea ei. Lopeţi şi târnăcoape pline de nămol fuseseră aruncate grămadă în apropiere. Keffria simţi brusc miros de supă, de cafea şi de pâine caldă, coaptă în dimineaţa aceea. Foamea pe care nu şi-o luase în seamă se trezi cu un urlet. Neaşteptata vociferare a trupului ei îi aduse aminte că nu mâncase toată noaptea.

– S-au ivit zorii? o întrebă brusc pe Jani.

– Mă tem că soarele e deja sus, veni răspunsul. Întotdeauna timpul zboară cel mai repede când îmi doresc să se scurgă încet.

În capătul opus al sălii fuseseră aduse mese şi bănci improvizate din scânduri sprijinite pe capre de lemn. Acolo munceau cei foarte tineri sau foarte bătrâni, punând supa cu polonicul în farfurii, aşezând mici vase cu jăratic sub oalele în clocot, aducând sau adunând farfurii şi căni. Murmurul cuvintelor schimbate de oamenii descurajaţi se pierdea în imensitatea încăperii. O fetiţă de vreo opt ani se grăbi să se apropie cu un lighean cu apă aburindă. De braţ îi atârna un prosop.

– Vreţi să vă spălaţi? le întrebă.

– Mulţumim.

Jani îi arătă Keffriei ligheanul. Ea îşi spălă mâinile şi braţele şi îşi împroşcă faţa cu apă. Căldura o făcu să-şi dea seama cât de frig îi e. Bandajul degetelor rupte era ud leoarcă şi plin de pământ. Jani i-l văzu în timp ce se ştergea cu prosopul.

– Ăsta trebuie schimbat, spuse.

Se spălă şi ea, îi mulţumi din nou fetiţei, apoi o conduse pe Keffria către mai multe mese unde îşi practicau meseria vindecătorii. Unii doar ungeau mâini băşicate sau masau spinări îndurerate, dar era şi un loc unde erau tratate oase rupte şi răni sângerânde. Desfundarea coridorului prăbuşit era o muncă riscantă. Jani o aşeză pe Keffria la o masă, să-şi aştepte rândul. Un vindecător îi bandajă din nou mâna, când Jani se întoarse cu pâine făcută în acea dimineaţă, supă şi cafea pentru ele amândouă. Vindecătorul termină repede, îi spuse Keffriei cu asprime că nu mai are ce căuta în echipele de lucru şi plecă să ajute pe altcineva.

– Trebuie să mănânci ceva! o îndemnă Jani.

Keffria luă cana cu cafea. Căldura acesteia între palme era ciudat de liniştitoare. Sorbi prelung. Când o lăsă jos, ochii îi cutreierară prin amfiteatru.

– Totul e atât de bine organizat, spuse nedumerită. Ca şi cum v-aţi fi aşteptat să se întâmple, aţi fi plănuit ce e de făcut...

– Chiar aşa e, răspunse Jani cu voce scăzută. Singurul lucru care face prăbuşirea asta să iasă din comun e dimensiunea ei. La un cutremur puternic, se surpă de obicei câte ceva. Alteori, câte un coridor se surpă fără să ştim de ce. Cei doi unchi ai mei au murit surprinşi de astfel de prăbuşiri. Aproape fiecare familie din Tărâmul Ploilor Sălbatice care lucrează în oraş pierde acolo, jos, unu sau doi membri din fiecare generaţie. E unul dintre motivele pentru care Sterb, soţul meu, a îndemnat cu atâta hotărâre Consiliul Tărâmului Ploilor Sălbatice să-l ajute să găsească, pentru noi toţi, alte moduri de îmbogăţire. Unii spun că are interesul să se îmbogăţească el. Fiind mezinul nepotului unui negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, are într-o foarte mică măsură dreptul să se bucure de bogăţiile familiei. Însă eu cred, cu toată sinceritatea, că nu propriul interes, ci altruismul îl face să se ocupe cu atât zel de avanposturile adunătorilor de hrană şi ale culegătorilor. Susţine cu insistenţă că am putea găsi tot ce ne e necesar dacă ne-am deschide ochii către bogăţiile pădurii.

Jani strânse din buze şi clătină din cap continuând.

– Totuşi nu uşurează lucrurile când spune “V-am prevenit pe toţi“ ori de câte ori se întâmplă aşa ceva. Cutremure ca ăsta sunt pericolul cu care ne confruntăm, la fel cum familiile voastre care fac negoţ pe mare ştiu că, îndeletnicindu-se cu aşa ceva, vor pierde până la urmă pe câte cineva.

– E inevitabil, recunoscu Keffria.

Îşi luă singură o lingură şi începu să mănânce. După ce o duse de câteva ori la gură, o lăsă jos.

În faţa ei, Jani îşi puse pe masă cana cu cafea.

– Ce e? întrebă, fără să-şi ridice glasul.

Keffria stătea aproape nemişcată.

– Dacă mi-au murit copiii, cine sunt eu?

Vorbea simţindu-se tot mai calmă şi mai rece.

– Bărbatul şi fiul mai mare mi-au dispărut, capturaţi de piraţi, poate deja morţi. Singura mea soră a plecat să-i caute. Mama a rămas în Bingtown când am fugit eu de-acolo; nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu ea. Am venit aici doar de dragul copiilor mei. Şi acum au dispărut, poate au şi murit între timp. Dacă numai eu am supravieţuit...

Tăcu, neizbutind să dea glas unui gând despre aşa ceva. Era de o imensitate care o copleşea.

Jani îi răspunse cu un zâmbet straniu.

– Keffria Vestrit. Cu o zi în urmă, te-ai oferit să-ţi laşi copiii în grija mea şi să te-ntorci în Bingtown ca să-i spionezi pe Negustorii Noi în folosul nostru. Am impresia că atunci ai ştiut foarte bine cine eşti, lăsând deoparte rolul tău de mamă şi de fiică.

Keffria îşi puse coatele pe masă şi îşi propti faţa în mâini.

– Iar ceea ce se întâmplă acum pare o pedeapsă pentru ceea ce am spus atunci. Dacă Sa a crezut că nu-mi preţuiesc cum se cuvine copiii, nu e cu putinţă să mi-i fi luat?

– Poate că da. Dacă Sa n-ar avea decât partea sa bărbătească. Dar să ne-aducem aminte de vechiul şi adevăratul cult al lui Sa. Bărbat şi femeie, pasăre, animal şi plantă, pământ, foc, aer şi apă, toate sunt onorate în Sa şi Sa se arată în toate. Dacă divinitatea e deopotrivă şi femeie, iar femeia e deopotrivă divinitate, atunci înţelege că femeie înseamnă mai mult decât mamă, mai mult decât fiică, mai mult decât soţie. Toate acestea sunt faţete ale unei vieţi depline, dar o nestemată nu e descrisă de o singură faţetă.

Cândva atât de liniştitoare, vechea zicală suna acum găunos în urechile Keffriei. Însă gândurile nu-i zăboviră prea mult asupra ei.

Agitaţia zgomotoasă de la intrarea în sală le făcu pe cele două femei să se întoarcă într-acolo.

– Stai liniştită şi odihneşte-te, o sfătui Jani. Mă duc să văd despre ce e vorba.

Însă Keffria nu putea să-i dea ascultare. Cum putea să stea liniştită, întrebându-se dacă nu cumva zarva nu era produsă de veştile despre Reyn, Malta sau Selden? Se împinse în scaun, îndepărtându-l de masă, şi o urmă pe Negustoreasa din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Săpătorii obosiţi şi murdari se înghesuiau în jurul unui grup de patru copii care tocmai îşi puseseră pe podea găleţile cu apă proaspătă.

– Un dragon! Un dragon mare, argintiu, vă spun eu! A zburat chiar pe deasupra noastră...

Băiatul cel mai înalt rostea cuvintele ca şi cum ar fi vrut să-şi provoace ascultătorii. Câţiva lucrători păreau uluiţi, iar alţii dezgustaţi de astfel de poveşti nebuneşti.

– Nu minte! A fost un dragon! Un dragon adevărat, atât de strălucitor încât abia dacă mă puteam uita la el! Dar era albastru, de un albastru scânteietor, îl corectă un băiat mai mic.

– Argintiu-albăstrui, se amestecă al treilea băiat. Şi mai mare decât o corabie!

Singura fată din grup tăcea, dar ochii îi străluceau de entuziasm.

Keffria se uită la Jani, aşteptându-se să vadă o privire iritată. Cum îşi permiteau puştanii ăia să vină cu o astfel de poveste neserioasă într-un moment când erau vieţi în balanţă? Însă femeia din Tărâmul Ploilor Sălbatice păli se. Asta îi scotea în evidenţă solzii fini din jurul ochilor şi al gurii.

– Un dragon? se bâlbâi ea. Aţi văzut un dragon?

Simţind o ureche înţelegătoare, băiatul mai înalt se împinse prin mulţime către Jani.

– A fost un dragon, la fel ca unii din fresce. Nu născocesc poveşti, Negustoreasă Khuprus. Ceva m-a făcut să mă uit în sus, şi acolo era. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Zbura ca un şoim! Ba nu, ba nu, ca o stea căzătoare! Era atât de frumos!

– Un dragon, repetă Jani, năucită.

– Mamă!

Bendir era atât de murdar, încât Keffria abia îl recunoscu când se împinse prin mulţime. El se uită la băiatul din faţa lui Jani, apoi la figura ei şocată.

– Aşadar ai auzit. O femeie care are grijă de copii sus a pus un băiat să dea fuga aici ca să ne spună ce-a văzut. Un dragon albastru.

– E cu putinţă? îl întrebă Jani, cu vocea frângându-i-se. E posibil să fi avut Reyn tot timpul dreptate? Ce înseamnă?

– Două lucruri, răspunse scurt Bendir. Am trimis oameni să cerceteze locul deasupra, acolo pe unde cred eu că trebuie să fi ieşit creatura din oraş. Judecând după descriere, e prea mare ca să fi trecut prin tuneluri. Probabil s-a năpustit din Sala Cocoşului cu Coroană. Avem cât de cât idee unde se află. Acolo s-ar putea să dăm de urma lui Reyn. Sau, cel puţin, poate fi un alt loc prin care să pătrundem în oraş în căutarea supravieţuitorilor.

Ca răspuns la cuvintele lui se înălţară murmure învălmăşite. Unii îşi exprimau neîncrederea, alţii se minunau. El îşi ridică glasul ca să-i acopere pe toţi.

– Celălalt lucru e să nu uităm că această creatură ar putea fi duşmănoasă. Nu contează cât de frumoasă e, îl avertiză pe băiatul de lângă el, care începuse să protesteze, faţă de noi ar putea fi răuvoitoare. Nu ştim mai nimic despre firea dragonilor. Nu faceţi nimic care să-l înfurie şi nu presupuneţi că e creatura inofensivă din fresce şi mozaicuri. Nu-i atrageţi atenţia asupra voastră.

În sală, toată lumea începu să vorbească. Keffria se agăţă cu disperare de mâneca lui Jani. I se adresă prin vacarm.

– Dacă-l găsiţi pe Reyn acolo... crezi că Malta ar putea fi cu el?

Jani o privi în ochi şi îi răspunse fără ocolişuri.

– De asta se temea el. Că Malta s-a dus în Sala Cocoşului cu Coroană. Şi la dragonul care dormea acolo.

*

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Crezi c-o să se-ntoarcă?

În şoapta băiatului se simţeau deopotrivă oboseala şi o uimire amestecată cu veneraţie.

Reyn se întoarse să-l privească. Selden stătea ghemuit pe o insulă de sfărâmături, deasupra nămolului. Se holba la lumina de sus, transfigurat de ceea ce văzuse, transformat de minunea la care tocmai fusese martor. Abia eliberata femelă dragon plecase, deja nu se mai vedea, dar băiatul continua să privească fix in urma ei.

Nu cred că putem conta pe întoarcerea ei ca să ne ajute. Cred că salvarea noastră depinde doar de noi, răspunse Reyn cu simţ practic.

Selden clătină din cap.

– Oh, nu la asta mă gândeam. Nu m-aştept să ne dea atât de multă atenţie. Bănuiesc că trebuie să ieşim singuri de-aici. Dar mi-ar plăcea s-o mai văd măcar o dată. E un miracol. O încântare.

Îşi înălţă din nou ochii către plafonul găurit. În ciuda ţărânei şi a nămolului care îi brăzdau faţa şi îi împovărau hainele, chipul băiatului radia.

Razele soarelui pătrundeau în încăperea distrusă, umplând-o de o lumină slabă, dar de prea puţină căldură. Reyn nu-şi mai aducea aminte cum e să te simţi uscat şi, cu atât mai puţin, cum e să-ţi fie cald. Foamea şi setea îl chinuiau. Îi venea greu să se forţeze să se mişte. Dar zâmbi. Selden avea dreptate. Un miracol. O încântare.

Cupola Sălii îngropate a Cocoşului cu Coroană era crăpată ca vârful unui ou fiert moale. Reyn stătea pe un morman de dărâmături şi se uita în sus, la rădăcinile de copac care se legănau şi la ferestruica deschisă spre cer. Dragonul ieşise pe acolo, dar se îndoia că el şi Selden vor izbuti. Încăperea se umplea repede cu nămol, pe măsură ce mlaştina pătrundea înăuntru, luând în stăpânire oraşul care o sfidase o vreme atât de îndelungată. Şuvoiul de mâl rece şi de apă avea să-i înghită cu mult înainte să găsească o cale de a ajunge la gaura de deasupra lor.

Totuşi, oricât de sumbră ar fi fost situaţia în care se afla, continua să se minuneze, cu gândul la femela dragon ieşită la lumină după veacuri de aşteptare. Toate frescele şi toate mozaicurile văzute în întreaga lui viaţă nu-l pregătiseră pentru înfăţişarea reală a unui dragon. Strălucirea solzilor femelei dădea cuvântului “albastru“ un nou înţeles. N-avea să uite niciodată cum căpătaseră aripile ei moi putere şi culoare pe măsură ce le agita. Mirosul de şarpe din timpul preschimbării încă mai atârna greu în aerul umed. Însă nu se vedea nicio rămăşiţă a buşteanului de lemn-vrăjitor în care fusese închisă. Se părea că**-l** absorbise pe tot în timp ce se preschimbase într-un dragon matur.

Dar plecase. Şi supravieţuirea era problema lui şi a băiatului. Cutremurele din timpul nopţii izbutiseră până la urmă să distrugă pereţii şi plafoanele oraşului scufundat. Mlaştina de afară se scurgea în încăperea unde se aflau. Singura cale de scăpare era sus, deasupra capetelor lor, o tentantă fereastră către cerul albastru.

Mâlul ud bolborosi la marginea bucăţii de cupolă căzute pe care stătea Reyn. Apoi, triumfător, înghiţi marginile cristalului şi prinse să alunece către picioarele lui goale.

– Reyn.

De sete, vocea băiatului răguşise. Fratele mai mic al Maltei era cocoţat pe o insulă de sfărâmături care se scufunda încet. Străduindu-se cu disperare să scape, dragonul se târâse, dislocând sfărâmături şi moloz, pământ, ba chiar şi un copac care se prăvălise în sala scufundată şi încă mai plutea pe mâlul în creştere. Băiatul îşi încruntă sprâncenele, în timp ce înnăscutul lui spirit practic îşi făcea din nou simţită prezenţa.

– Poate izbutim să ridicăm copacul ăla şi să-l proptim de perete. Pe urmă, dacă ne urcăm pe el, am putea...

– N-am destulă putere, îi întrerupse Reyn planul optimist. Şi chiar dacă aş fi în stare să-l ridic, mâlul e prea moale ca să mă susţină. Dar am putea să rupem câteva crengi mai mici şi să facem un soi de plută. Dacă izbutim să ne întindem, ca să stea greutatea noastră pe o suprafaţă cât mai mare, avem şanse să plutim pe mizeria asta.

Selden se uită cu speranţă la gaura prin care pătrundea lumina.

– Crezi că mâlul şi apa vor umple sala asta ridicându-ne până acolo sus?

– Poate, minţi Reyn cu glas convingător.

Presupunea că nămolul avea să-şi înceteze avansarea înainte de a umple încăperea. Probabil că avea să-i înghită, sufocându-i. Dacă nu, până la urmă aveau să moară de foame. Bucata de cupolă de sub picioarele lui se afunda cu iuţeală. Era timpul s-o părăsească. Sări de pe ea pe un morman de pământ şi muşchi căzut de sus, dar îl simţi scufundându-se sub el. Nămolul era mai moale decât crezuse. Se întinse către trunchiul copacului, se prinse de o creangă şi se trase deasupra lui. Mocirla în creştere îi ajungea acum cel puţin până la piept şi era de grosimea unui terci. Dacă se scufunda în ea, avea să moară în strânsoarea ei rece. Mişcându-se, ajunsese mult mai aproape de Selden. Îi întinse o mână şi băiatul sări de pe insula lui, care începuse să se scufunde, căzu prea aproape, apoi se târî pe nămolul moale ca s-ajungă la el. Reyn îl trase pe trunchiul copacului veşnic verde. Băiatul se lipi de el tremurând. Nămolul care-i brăzda faţa şi părul îi lipise şi hainele de corp.

– Aş vrea să nu-mi fi pierdut uneltele şi proviziile. Dar acum sunt îngropate. Va trebui să rupem crengile astea cum putem şi să le stivuim ca să facem un covor gros.

– Sunt tare obosit.

Băiatul spuse asta ca pe un simplu fapt, nu ca să se plângă. Îşi ridică privirea spre Reyn, apoi se holbă la el.

– N-arăţi prea rău, nici chiar de aproape. M-am întrebat întotdeauna cum arăţi sub vălul ăla. În tuneluri, cu doar o singură lumânare, nu ţi-am văzut bine faţa. Pe urmă, noaptea trecută, când ochii îţi străluceau, albaştri, m-am speriat la început. Dar, după o vreme, a fost ca şi cum, ei, a fost bine să-i văd şi să ştiu că eşti încă aici.

Reyn râse cu uşurinţă.

– Îmi strălucesc ochii? De obicei, asta se-ntâmplă abia când un om din Tărâmul Ploilor Sălbatice e mult mai vârstnic. O acceptăm ca pe un semn al atingerii maturităţii depline.

– Oh. Dar în lumina asta arăţi aproape normal. N-ai chestii de-alea care atârnă. Doar câţiva solzi în jurul ochilor şi al gurii.

Selden îl fixă cu o privire sinceră.

– Nu, încă n-am nicio chestie de-aia care atârnă. Dar şi ele s-ar putea s-apară când o să mai îmbătrânesc.

Reyn rânji.

– Malta se temea că eşti plin de negi. Câteva prietene de-ale ei o tachinau cu asta, iar ea se înfuria. Dar..., Selden păru să-şi dea brusc seama că spusele lui sunt lipsite de tact. Adică aşa a fost când ai început s-o curtezi, atunci îşi făcea griji. În ultima vreme, nu prea a mai vorbit despre aşa ceva, adăugă băiatul încurajator.

Se uită la Reyn, apoi se îndepărtă, mergând pe trunchi. Apucă o creangă şi trase de ea.

– O să ne fie greu să rupem asta.

– Îmi imaginez că acum are altele în minte, mormăi Reyn.

Cuvintele băiatului îi răniseră inima. Înfăţişarea lui conta atât de mult pentru Malta? Se străduia s-o câştige cu faptele lui numai ca să-i întoarcă spatele când avea să-i vadă chipul? Prin minte îi trecu un gând mai amar. Poate că era deja moartă şi el n-avea să afle răspunsul niciodată. Poate că el avea să moară, iar ea n-avea să-i vadă niciodată faţa.

– Reyn? rosti Selden cu o voce şovăitoare. Cred c-ar fi bine să ne apucăm de treabă cu crengile astea.

Reyn îşi dădu brusc seama cât de mult stătuse ghemuit acolo în tăcere. Era momentul să-şi alunge gândurile inutile şi să-ncerce să supravieţuiască. Prinse în mâini o creangă plină de ace verzi şi rupse una dintre ramurile care porneau din ea.

– Nu-ncerca să rupi o creangă mare dintr-odată. Rupe crenguţele de pe ea. O să le stivuim aici. Trebuie să le îngrămădim unele într-altele, ca atunci când faci un acoperiş din paie sau din stuf....

Un nou cutremur îl întrerupse. Se agăţă neajutorat de trunchiul copacului în timp ce din plafonul găurit ploua cu pământ. Selden scoase un ţipăt ascuţit şi îşi ridică braţele ca să-şi apere capul. Reyn se târî pe trunchiul rămuros ca s-ajungă la el şi să-l protejeze cu trupul lui. Uşa străveche a încăperii gemu şi se în- covoie brusc în balamale. De dincolo de ea năvăli înăuntru un şuvoi de mâl şi de apă.

2

NEGUSTORI ŞI TRĂDĂTORI

Ca unică avertizare, auzi un uşor zgomot de paşi târşiţi. Ronica încremeni în grădina de legume, aşa ghemuită cum era. Sunetul venea de pe aleea pentru trăsuri. Îşi înhăţă coşul cu napi şi fugi la adăpostul spalierului cu viţă de vie. Muşchii spatelui i se crispară, protestând împotriva mişcării bruşte, dar nu-i luă în seamă. Prefera să aibă grijă mai degrabă de viaţa decât de spatele ei. Îşi puse coşul jos în tăcere. Ţinându-şi răsuflarea, se uită printre frunzele cât palma. De dincolo de paravanul pe care-l formau, văzu un tânăr apropiindu-se de intrarea din faţă. O mantie cu glugă îi ascundea identitatea, iar sosirea pe furiş îi trăda intenţiile.

Urcă pe treptele presărate cu frunze căzute. La uşă şovăi, iar cizmele îi scrâşniră pe sticla spartă în timp ce trăgea cu ochiul în casa întunecată. Împinse uşa care era întredeschisă. Ea se deschise cu un scârţâit şi tânărul se strecură înăuntru.

Ronica răsuflă adânc şi chibzui. Era probabil doar un scormonitor de gunoaie, venit să vadă dacă a mai rămas ceva de furat. Avea să descopere curând că nu. Ce nu luaseră chalcedenii, luaseră vecinii. N-avea decât să colinde prin casa devastată şi să plece pe urmă. Nimic din tot ce rămăsese înăuntru nu merita să se pună ea în pericol. Dacă îl înfrunta pe intrus putea să fie rănită. Încercă să-şi spună că n-are nimic de câştigat. Cu toate astea, se trezi apropiindu-se cu paşi mici de uşa din faţă a casei familiei sale, cu mâna încleştată pe bâta care o însoţea acum pretutindeni.

Tălpile ei nu făcură niciun zgomot în timp ce-şi croia drum pe treptele pline de tot felul de resturi, printre cioburile de sticlă. Trase cu ochiul dincolo de uşă, dar intrusul nu se vedea. Pătrunse, fără zgomot, în holul de la intrare. Încremeni acolo, ascultând. Auzi o uşă deschizându-se undeva, mult mai în interior. Ticălosul ăla părea să ştie unde se duce; oare era cineva cunoscut? Şi, dacă era, avea intenţii bune? I se părea foarte puţin probabil. Nu mai avea încredere în vechii prieteni şi în partenerii de negoţ. Nu se putea gândi la nimeni care s-ar fi aşteptat s-o găsească acasă.

Fugise din Bingtown cu o săptămână în urmă, în ziua de după Balul Verii. În noaptea balului, nervii încordaţi de prezenţa mercenarilor chalcedeni din port răbufniseră brusc. Zvonul că aceştia aveau să încerce să debarce în vreme ce Negustorii Vechi petreceau ajunsese la urechile întregii adunări. Era un complot al Negustorilor Noi, care voiau să-l ia ostatic pe Satrap şi să cucerească Bingtownul; aşa se dusese vorba. Zvonul fusese de-ajuns ca să stârnească incendii şi revolte. Vechii şi Noii Negustori se încăieraseră între ei şi cu mercenarii chalcedeni din port. Fuseseră atacate şi incendiate corăbii, iar docurile vămii, simbolul autorităţii Satrapului, ajunseseră din nou în flăcări. Însă, de data asta, focul se răspândise în oraşul agitat. Furioşi, Negustorii Noi incendiaseră prăvăliile elitei de pe strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ca răzbunare, li se pusese foc depozitelor Negustorilor Noi, şi apoi cineva dăduse pradă flăcărilor Sala Negustorilor.

Între timp, în port se purtase o luptă înverşunată. Corăbiile chalcedene care pretindeau că sunt vase de patrulare jamailliene erau o falcă a cleştelui. Corăbiile chalcedene care îl aduseseră pe Satrap erau cealaltă falcă. Între ele erau prinse corăbiile vii din Bingtown, celelalte corăbii ale negustorilor şi cele mai mari vase de pescuit ale coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii. În final, ralierea bărcilor mici ale coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii schimbase soarta luptei. Pe întuneric, se putuseră strecura în apropierea imenselor corăbii chalcedene. Pe neaşteptate, vase cu ulei şi catran în flăcări se spărseseră, izbite de cocile lor, sau fuseseră azvârlite pe docuri. Echipajele chalcedene se treziseră deodată prea ocupate să stingă focurile care le cuprinseseră corăbiile din port. Aidoma ţânţarilor în stare să pună pe fugă tauri, micile bărci atacaseră cu încăpăţânare corăbiile care blocau intrarea în port. Luptătorii chalcedeni de pe docuri şi din Bingtown se îngroziseră când îşi văzuseră corăbiile alungate. Cotropitorii încolţiţi se pomeniseră brusc nevoiţi să lupte ca să-şi salveze vieţile. Continuaseră să se bată, retrăgându-se, în vreme ce corăbiile din Bingtown le urmăreau pe cele chalcedene în larg.

Dimineaţa, după ce zgomotele revoltelor se stinseseră, fumul şerpuise pe străzi, purtat

de vântul blând al verii. Negustorii din Bingtown izbutiseră să recapete, pentru scurt timp, controlul portului lor. În răstimpul de liniște care urmase, Ronica își îndemnase fiica și nepoții să se adăpostească fugind în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Keffria, Selden și grav rănita Malta izbutiseră să fugă îmbarcându-se pe o corabie vie. Ronica rămăsese în oraș. Mai avea câteva treburi personale de pus la punct înainte de a-și căuta și ea un refugiu. Pusese hrisoavele familiei în ascunzătoarea pregătită de Ephron cu foarte mult timp în urmă. Pe urmă, ea și Rache împachetaseră în grabă haine și mâncare și plecaseră spre moșia Ingleby. Era o proprietate a familiei Vestrit aflată la mare distanță de Bingtown și destul de neînsemnată, pentru ca Ronica să considere că acolo aveau să se afle în siguranță.

În ziua aceea, Ronica făcuse un scurt ocol, întorcându-se în locul unde, în noaptea dinainte, trăsura lui Davad Restart căzuse într-o ambuscadă. Părăsise drumul ca să coboare pe panta împădurită și trecuse pe lângă trăsura răsturnată ca s-ajungă la trupul lui Davad. Îl acoperise cu o pânză, fiindcă n-avea destulă putere ca să-l ia și să-l îngroape. Davad se înstrăinase de toate rudele lui și Ronica știa că n-are rost să ceară ajutorul lui Rache. Era o ultimă și jalnică dovadă de respect oferit celui care îi fusese un prieten loial în cea mai mare parte a vieții ei și o primejdioasă obligație în ultimii câțiva ani. Își căutase cuvinte pe care să le rostească deasupra trupului lui, dar în cele din urmă clătinase din cap.

– N-ai fost trădător, Davad, o știu. Ai fost lacom, și lăcomia te-a prostit, dar n-o să cred niciodată că ai trădat Bingtownul cu bună știință.

Pe urmă urcase cu greu înapoi, alăturându-i-se lui Rache. Servitoarea nu spusese nimic despre bărbatul care făcuse din ea o sclavă. Dacă se simțise satisfăcută de moartea lui Davad, nu dăduse glas acelui sentiment. Pentru asta, Ronica îi era recunoscătoare.

Galerele și corăbiile chalcedene nu se reîntorseseră imediat în Bingtown. Ronica sperase că pacea se va pogorî asupra orașului. Însă începuse un alt soi de luptă, mai cumplită, între Negustorii Vechi și Noi, pe măsură ce vecinii se întorceau unul împotriva altuia, iar cei care nu-i erau loiali nimănui prădau pe oricine ajungea să fie slăbit de discordia din oraș. Focurile izbucniseră unul după altul pe toată durata zilei. Fugind din Bingtown, Ronica și Rache trecuseră pe lângă case în flăcări și căruțe răsturnate. Refugiații sufocau drumurile. Negustori Noi și Negustori Vechi, servitori și sclavi evadați, vânzători și cerșetori, și pescari de pe Cele Trei Corăbii; toți fugeau de straniul război izbucnit pe neașteptate în mijlocul lor. Dar și aceștia oameni care părăseau Bingtownul erau în conflict. Grupurile se batjocoreau și își aruncau insulte. Diversitatea radioasă a orașului însorit de lângă portul albastru se spărsese în cioburi ascuțite, bănuitoare. În prima lor noapte pe drum, Ronica și Rache fuseseră jefuite, sacii cu mâncare le dispăruseră în timp ce dormeau. Își continuaseră călătoria, gândindu-se că sunt destul de rezistente ca s-ajungă la moșie și fără mâncare. Pe drum, oamenii spuneau că s-au reîntors chalcedenii și că arde tot Bingtownul. În ziua următoare, la începutul serii, mai mulți bărbați tineri cu fețele ascunse de glugi le opriseră și le ceruseră obiectele de valoare. Când Ronica le răspunsese că n-au niciunul, tâlharii o trântiseră la pământ și îi scotociseră prin sac înainte de a-i arunca, disprețuitori, lucrurile în praful de pe drum. Alți refugiați trecuseră în grabă pe lângă ele, îndreptându-și privirile în altă parte. Nimeni nu se amestecase. Hoții de drumul mare o amenințaseră pe Rache, dar sclava îndurase totul cu calm și răbdare. În cele din urmă, tâlharii plecaseră să urmărească o pradă mai bogată, un bărbat cu doi servitori și un cărucior încărcat. Cei doi servitori fugiseră, lăsându-și stăpânul să implore și să țipe, în timp ce hoții îi răscoleau căruciorul. Rache o trăsese pe Ronica de braț cu disperare, târând-o după ea.

– Nu putem face nimic. Trebuie să ne salvăm viețile.

Nu spusese un adevăr. Următoarea dimineață le-o dovedise. Dăduseră peste două trupuri: al femeii de la ceainărie și al fiicei ei. Alți fugari le ocoleau și se grăbeau să se îndepărteze. Ronica nu putuse. Se oprise să privească fața schimonosită a femeii. Nu-i știa numele, dar își aducea aminte de prăvălioara ei cu ceai din Piața Mare. Fiica ei o servise întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Nu fuseseră Negustorese, nici Vechi, nici Noi, doar niște femei umile, care veniseră în strălucitorul Bingtown și deveniseră o mică parte a diversității lui. Acum erau moarte. Nu le omorâseră chalcedenii; o făcuseră oamenii din orașul lor.

În acel moment, Ronica se răsucise pe călcâie și o pornise înapoi spre Bingtown. Nu putuse să-i ofere o explicație lui Rache și chiar o încurajase să-și continue drumul spre Ingleby fără ea. Nici măcar acum nu descoperea raționea hotărârii sale. Poate o luase fiindcă nu i se mai putea întâmpla nimic mai rău decât i se întâmplase deja. Se întorsese ca să-și găsească propria casă devastată și jefuită. Nici măcar cuvântul TRĂDĂTORI, scrijelit de cineva pe peretele camerei de lucru a lui Ephron, nu izbutise să-i adâncească durerea. Bingtownul, așa cum îl știa ea, dispăruse și nu avea să se mai întoarcă niciodată. Dacă totul avea să piară,

poate că era mai bine să piară şi ea tot atunci.

Însă nu era femeia care pur şi simplu să se dea bătută. În următoarele zile, ea şi Rache se instalaseră în coliba grădinarului. Viaţa le era bizar de normală într-un stil rupt de lume. Sub ele, în oraş, luptele continuau. De la etajul de sus al casei mari, Ronica putea zări portul şi oraşul. Chalcedenii încercaseră de două ori să le recucerească. Fuseseră respinşi de ambele dăţi. Vânturile nopţii aduceau adesea zgomote de luptă şi miros de fum. Nimic din toate astea nu părea să mai aibă vreo legătură cu ea.

În colibă, căldura şi curăţenia erau uşor de păstrat, iar locuinţa părea atât de umilă încât erau puţine şanse să devină ţinta jefuitorilor care cutreierau Bingtownul. Ceea ce mai era în grădina de legume, livada neglijată şi găinile rămase ajungeau pentru puţinele lor nevoi. Adunau de pe plajă resturi de lemn aduse de valuri, suficiente pentru mica lor vatră, unde ardeau cu flăcări verzi şi albastre. Ronica nu ştia ce-avea să facă după venirea iernii. Presupunea c-o să moară. Dar nu cu graţie, nu de bunăvoie. Nu. Avea să piară luptând.

Aceeaşi încăpăţânare o îndemna acum să înainteze cu prudenţă pe coridor, în urmărirea intrusului. Îşi strânse bâta în ambele mâini. Nu-şi făcuse un plan clar pentru confruntare. Voia, pur şi simplu, să ştie ce-l interesa pe acel jefuitor singuratic care se furişa cu băgare de seamă prin casa ei abandonată.

Vila începea deja să capete mirosul de praf al caselor nelocuite. Cele mai valoroase bunuri ale familiei Vestrit fuseseră vândute la începutul verii, ca să facă rost de bani pentru salvarea corăbiei vii ajunse în mâinile piraţilor. Comorile rămase aveau mai degrabă valoare sentimentală decât bănească: erau podoabe şi bibelouri ieftine, şi curiozităţi aduse de Ephron ca amintiri din călătoriile sale pe mare: o vază veche care fusese a mamei ei, o tapiserie pe care-o alese împreună cu Ephron când erau proaspăt căsătoriţi... Ronica îşi luă gândul de la toate. Dispăruseră, distruse sau furate de oameni care n-aveau idee ce reprezintă. Duse să fie. Îşi păstra trecutul în suflet, n-avea nevoie de obiecte care să-l ancoreze.

Trecu în vârful picioarelor pe lângă uşi smulse din balamale. În curtea interioară, cu ghivece răsturnate şi plante veştejite, împrăştiate pe pavaj, nu aruncă decât o singură privire în timp ce se grăbea pe urmele bărbatului cu glugă. Unde se ducea? Îi întrezări mantia când intră într-o cameră.

În camera Maltei? În dormitorul nepoatei ei?

Ronica se apropie tiptil. Bărbatul murmura ceva pentru sine. Ronica riscă să tragă cu ochiul, apoi intră cutezătoare în cameră şi întrebă pe un ton poruncitor:

– Cerwin Trell, ce cauţi aici?

Cu un ţipăt sălbatic, tânărul sări în picioare. Îngenunchease lângă patul Maltei. Pe perna ei se lăfăia un trandafir roşu. Cerwin se holbă la Ronica, alb la faţă şi cu o mână încleştată de piept. Buzele i se mişcau fără să iasă printre ele vreun sunet. Ochii îi ajunseră la bâtă şi se măriră mai mult.

– Oh, stai jos! exclamă Ronica.

Îşi aruncă bâta la picioarele patului şi îşi ascultă propriul sfat.

– Ce cauţi aici? întrebă, obosită.

Era sigură că ştie răspunsul.

– Trăieşti, spuse încet Cerwin.

Îşi duse mâinile la faţă şi se frecă la ochi. Ronica ştia că încerca să-şi ascundă lacrimile.

– De ce nu aţi... E şi Malta în siguranţă? Toată lumea spunea...

Cerwin se lăsă să cadă pe patul Maltei, lângă trandafirul lui.

– Am auzit că aţi plecat de la bal cu Davad Restart. Toată lumea ştie că trăsura lui a fost atacată. Nu-i voiau decât pe Satrap şi pe Restart. Asta spune toată lumea, că pe voi v-ar fi lăsat în pace dacă n-aţi fi mers cu trăsura lui Restart. Ştiu că Restart e mort. Unii pretind că ştiu ce s-a-ntâmplat cu Satrapul, dar nu spun. De fiecare dată când întreb de Malta şi de voi, ceilalţi...

Şovăi pe neaşteptate şi se împurpură la faţă, dar se sili să continue.

– Spun că sunteţi trădători, că eraţi de partea lui Restart. Zvonurile spun că plănuiaţi să-l daţi pe Satrap pe mâna Negustorilor Noi, ca să-l ucidă. Pe urmă negustorii din Bingtown ar fi fost învinuiţi de moartea lui, şi Jamaillia ar fi trimis mercenari chal- cedeni ca să ne cucerească oraşul şi să li-l dea Negustorilor Noi. Cerwin şovăi din nou, apoi îşi luă inima în dinţi şi continuă. Unii zic că aţi primit ce-aţi meritat. Spun lucruri groaznice şi eu... eu am crezut că aţi murit cu toţii. Grag Tenira a vorbit în favoarea familiei voastre, susţinând că asta e o prostie. Dar, de când a plecat *Ophelia* să ajute la paza gurii Fluviului Ploilor Sălbatice, nimeni nu vă mai ia apărarea. Eu am încercat, o dată, ilar... sunt tânăr. Nimeni nu m-ascultă. Tata e furios chiar şi numai fiindcă am stat de vorbă cu Malta. Când Delo a plâns-o pe Malta, a închis-

o în camera ei şi a spus c-o s-o biciuiască dacă îi mai pronunţă vreodată numele. Şi n-a mai biciuit-o niciodată pe Delo.

– De ce se teme? întrebă Ronica fără ocolişuri. C-o să fiţi c onsideraţi trădători fiindcă vă pasă de soarta prietenilor voştri?

Cerwin încuviinţă dând brusc din cap.

– Tata n-a fost deloc mulţumit când Ephron l-a luat pe Brashen sub oblăduirea lui, după ce a fost renegat de familia noastră. Pe urmă l-ai făcut căpitan pe *Paragon* şi l-ai trimis pe mare, ca şi cum ai fi crezut cu adevărat c-o poate salva pe *Vivacia.* Tata a considerat că vrei să ne dai peste nas, să dovedeşti că l-aţi adus pe calea cea dreaptă pe fiul alungat de noi.

– Ce prostie gogonată! exclamă Ronica tare, cu dezgust. N-am făcut nicidecum aşa ceva. Brashen a găsit singur calea cea dreaptă, iar tatăl tău ar trebui să fie mândru de el, nu furios pe familia Vestrit din pricina asta. Dar presupun că e satisfăcut, fiindcă suntem etichetaţi drept trădători.

Cerwin se uită în podea, ruşinat. Ochii negri pe care şi-i ridică în sfârşit spre ea semănau foarte mult cu cei ai fratelui său mai mare.

– Mă tem că ai dreptate. Dar, te rog, nu mă mai chinui. Spune-mi, Malta a scăpat nevătămată? Se ascunde şi ea aici, cu tine?

Ronica stătu pe gânduri preţ de o clipă îndelungată. În ce măsură putea să-i dezvăluie adevărul? Nu voia nicidecum să-l chinuiască, dar nici să-şi pună familia în pericol de dragul sentimentelor lui.

– Când am văzut-o ultima oară, Malta era rănită, dar nu moartă. Nu prea avem de ce le mulţumi celor care ne-au atacat şi au lăsat-o acolo, crezând-o fără viaţă! Ea, mama şi fratele ei se ascund într-un loc sigur. Şi asta e tot ce am de gând să-ţi spun.

Nu recunoscu că nici ea nu ştie cu mult mai mult. Plecaseră cu Reyn, peţitorul Maltei din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dacă le izbutise planul, atunci ajunseseră pe *Kendry* cu bine şi părăsiseră portul Bingtown, apoi navigaseră în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Dacă totul mersese bine, se aflau în Trehaug, în siguranţă. Necazul era că, în ultima vreme, prea puţine mergeau bine, iar ei n-aveau cum să-i trimită vorbă Ronicăi. Ea nu putea decât să se încreadă în mila lui Sa.

Pe faţa lui Cerwin Trell se înstăpâni treptat uşurarea. Întinse mâna şi atinse trandafirul pe care-l pusese pe perna Maltei.

– Mulţumesc, şopti cu ardoare.

Apoi strică totul adăugând:

– Măcar acum mă pot agăţa de speranţă.

Ronica îşi reţinu o strâmbătură. Îşi dădea seama că Delo nu moştenise toate înclinaţiile către melodramă ale familiei Trell. Schimbă cu hotărâre subiectul.

– Spune-mi ce se-ntâmplă acum în Bingtown.

Cerwin păru uluit de neaşteptata ei cerere.

– Ei bine, dar... eu nu ştiu nici măcar atât. Tata ţine toată familia acasă. Încă mai crede că lucrurile se vor linişti cumva şi Bingtownul va redeveni cel de mai înainte. O să fie furios dac-o să afle c-am plecat pe furiş. Dar, ştii, trebuia s-o fac.

Îşi încleştă mâna în dreptul inimii.

– Fireşte, fireşte. Ce-ai văzut pe drum, când ai venit încoace? De ce te ţine tatăl tău acasă?

Băiatul se încruntă, împreunându-şi sprâncenele, şi se uită în jos, la mâinile lui bine îngrijite.

– Păi, în prezent, portul e din nou al nostru. Dar asta se poate schimba oricând. Coloniştii de pe Cele Trei Corăbii ne-au ajutat, dar, câtă vreme toate vasele sunt prinse în luptă, nimeni nu mai pescuieşte şi nimeni nu mai aduce marfă în piaţă. Aşa că hrana începe să se scumpească, mai ales după ce-au ars atât de multe depozite.

Jefuitorii şi hoţii au făcut prăpăd prin oraş. Oamenii au fost bătuţi şi prădaţi pur şi simplu fiindc-au încercat să facă negoţ.

Unii spun că vina e a bandelor de Negustori Noi, alţii, că e vorba de sclavi evadaţi, care fură orice poate fi furat. Piaţa e pustie. Cine îndrăzneşte să-şi deschidă uşile prăvăliei se pune în mare pericol. Serilla a trimis Garda Oraşului să ia tot ce-a mai rămas pe docul vămii. Voia păsările mesager, ca să poată trimite mesaje în Jamaillia şi să primească veşti de acolo. Dar cele mai multe au murit în incendii, arse sau din pricina fumului. Oamenii pe care i-a postat acolo au prins o pasăre care se întorcea, dar Serilla nu spune ce veşti a adus. Unele părţi din oraş sunt în stăpânirea Negustorilor Noi, iar altele, în cea a Negustorilor Vechi. Coloniştii de pe Cele Trei Corăbii şi alte grupări sunt prinse între ele. Noaptea izbucnesc certuri şi încăierări.

Tata e furios, fiindcă nimeni nu negociază. Spune că adevăraţii negustori ştiu că aproape orice se poate rezolva încheind un târg bine chibzuit. Vede în asta o dovadă că Negustorii Noi sunt vinovaţi de tot ce s-a întâmplat, însă bineînţeles că ei dau vina pe noi. Spun că noi l-am răpit pe Satrap. Tata crede că voi aveaţi de gând să ajutaţi la răpirea lui, ca să-l poată omorî ei şi să dea vina pe noi. Acum Negustorii Vechi se ceartă între ei. Unii vor să recunoaştem că Însoţitoarea Serilla e împuternicită să vorbească în numele Satrapului; alţii spun că pentru Bingtown a sosit timpul să iasă pe deplin de sub autoritatea Jamailliei. Negustorii Noi pretind că suntem în continuare conduşi de Jamaillia, dar nu recunosc împuternicirea Serillei. L-au bătut pe mesagerul trimis de ea cu steag alb şi l-au trimis înapoi cu mâinile legate la spate şi cu un pergament atârnat de gât. Au acuzat-o de trădare şi de participare la complotul care urmărea detronarea Satrapului. Spun că atacul nostru împotriva Satrapului şi a corăbiilor împuternicite de el să patruleze a fost cauza violenţelor din port şi i-a întors pe aliaţii noştri chalcedeni împotriva noastră.

Cerwin îşi linse buzele şi adăugă:

– Ameninţă că, atunci când le va sosi vremea şi puterea va fi de partea lor, vor fi fără milă.

Se opri ca să-şi recapete răsuflarea. Când continuă, faţa lui tânără părea mai bătrână.

– E un dezastru şi nu merge spre bine. O parte dintre prietenii mei vor să se înarmeze şi pur şi simplu să-i azvârle pe Negustorii Noi în mare. Roed Caern zice că ar trebui să-i ucidem pe toţi cei care nu vor să plece. Că trebuie să luăm înapoi ce ne-au furat. Mulţi alţi fii de negustori sunt de acord cu el. Spun că numai după plecarea Negustorilor Noi Bingtownul poate fi din nou la fel. Unii susţin că ar trebui să-i adunăm pe toţi laolaltă şi să le dăm de ales între plecare şi moarte. Alţii vorbesc de represalii secrete împotriva celor care au încheiat târguri cu Negustorii Noi şi de incendierea proprietăţilor acestora din urmă, ca să-i silim să plece. Despre Caern şi despre prietenii lui se zvoneşte că ies foarte mult noaptea, clătină din cap, cu un aer nefericit. De-asta încearcă tata să mă ţină acasă. Nu vrea să mă amestec.

Se uită pe neaşteptate în ochii Ronicăi.

– Nu sunt laş. Dar nici eu nu vreau să *fiu* amestecat.

– În privinţa asta, şi tu, şi tatăl tău sunteţi înţelepţi. Aşa n-o să se rezolve nimic. Vor avea doar motiv să se dezlănţuie cu mai multă violenţă împotriva noastră, rosti Ronica clătinând din cap. Bingtownul n-o să mai fie niciodată din nou la fel.

Ea oftă şi întrebă:

– Când se ţine următoarea întrunire a Consiliului din Bingtown?

Cerwin ridică din umeri.

– Nu s-a mai întrunit de când au început toate astea. Cel puţin, nu oficial. Toţi negustorii cu corăbii vii sunt pe mare ca să-i alunge pe chalcedeni. Alţi negustori au fugit din oraş; alţii s-au baricadat în case şi nu ies niciodată. Conducătorii Consiliului s-au întâlnit de mai multe ori cu Serilla, dar ea i-a îndemnat să amâne întrunirea. Vrea să se împace cu Negustorii Noi şi să se folosească de autoritatea ei de reprezentantă a Satrapului ca să pună capăt conflictului. Vrea să ducă tratative şi cu chalcedenii.

Ronica păstră pentru câteva clipe tăcerea. Buzele i se strânseră. După cum i se părea ei, acea Serilla îşi acorda singură prea multă autoritate. Ce veşti ascundea? Cu siguranţă, cu cât Consiliul se aduna mai repede şi făcea un plan pentru restabilirea ordinii, ai atât mai repede avea să-şi revină oraşul. De ce era ea împotriva întrunirii?

– Cerwin, spune-mi, dacă mă duc la această Serilla, crezi c-o să stea de vorbă cu mine? Sau crezi c-o să mă ucidă, considerându-mă trădătoare?

Tânărul o privi cu groază.

– Nu ştiu, recunoscu. Nu mai ştiu nici măcar ce mai sunt prietenii mei în stare să facă. Negustorul Daw a fost găsit spânzurat. Soţia şi copiii lui au dispărut. Unii spun că s-a sinucis când a văzut că soarta îi e potrivnică. Alţii zic că l-au omorât cumnaţii lui, fiindcă i-a făcut de ruşine. Nimeni nu vorbeşte prea mult despre asta.

Ronica amuţi iarăşi. Ar fi putut rămâne ascunsă acolo, în ce mai rămăsese din casa ei, ştiind că, dacă o să fie ucisă, nimeni n-o să vorbească prea mult despre asta. Sau şi-ar fi putut găsi o altă ascunzătoare. Însă se apropia iarna şi se hotărâse deja că n-o să moară cu graţie. Poate că o confruntare era tot ce-i mai rămăsese. Îi oferea, cel puţin, satisfacţia de a-şi spune sus şi tare părerea înainte de a o omorî cineva.

– I-ai putea duce Serillei un mesaj din partea mea? Unde locuieşte?

– A luat în stăpânire casa lui Davad Restart. Dar, te rog, nu îndrăznesc să-i duc un mesaj. Dacă află tata...

– Desigur, îl întrerupse ea brusc.

L-ar fi putut convinge să-i ducă mesajul, de ruşine. N-ar fi trebuit decât să-i dea de înţeles că Malta o să-l creadă laş dacă n-o face. Dar n-avea să se folosească de el ca să-ncerce marea cu degetul. Ce sens avea să-l sacrifice ca să rămână ea în siguranţă? A vea să se ducă ea. Stătuse destul acasă, înfricoşată.

Se ridică în picioare.

– Întoarce-te acasă, Cerwin. Şi rămâi acolo. Ascultă-ţi tatăl.

Tânărul se ridică încet. O cercetă cu privirea, apoi se uită în altă parte, ruşinându-se de ruşinea ei.

– Te... descurci bine aici, singură? Ai destulă mâncare?

– Mă descurc foarte bine. Îţi mulţumesc că m-ai întrebat.

Se simţea bizar de impresionată de îngrijorarea lui. Se uită în jos, la mâinile ei pătate de munca în grădină şi la murdăria de sub unghii. Îşi stăpâni imboldul de a şi le ascunde la spate.

Cerwin trase aer în piept.

– O să-i spui Maltei că am venit aici, că mi-am făcut griji pentru ea?

– O să-i spun. Data viitoare când o s-o văd. Dar până atunci s-ar putea să mai treacă mult timp. Hai, du-te acasă. Şi, de-acum înainte, ascultă-ţi tatăl. Sunt sigură că are destule pe cap şi fără să te pui tu în pericol.

Auzind asta, el îşi îndreptă ceva mai mult spatele. Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Ştiu. Dar, înţelegi, trebuia să vin. Nu-mi puteam găsi liniştea înainte de a afla ce s-a întâmplat cu ea.

Şovăi o clipă.

– Pot să-i spun şi lui Delo?

Fata era una dintre cele mai mari bârfitoare din Bingtown. Dar, se gândi Ronica, Cerwin nu ştia destul de mult despre nimic care să reprezinte o ameninţare.

– Poţi. Dar roag-o să păstreze asta pentru ea. Cere-i să nu vorbească deloc despre Malta. E cea mai mare favoare pe care i-o poate face prietenei ei. Cu cât îşi pun mai puţini oameni întrebări despre Malta, cu atât este mai în siguranţă.

Cerwin se încruntă spectaculos.

– Desigur. Înţeleg.

Dădu din cap, ca o confirmare pentru sine însuşi.

– Ei, rămâi cu bine, Ronica Vestrit.

– Cu bine, Cerwin Trell.

Cu numai o lună în urmă, prezenţa lui Cerwin în acea cameră ar fi fost de neimaginat. Războiul civil din Bingtown întorsese totul cu susu-n jos. Îl privi plecând şi i se păru că ia cu el tot ce mai rămăsese din vechea ei viaţă cu care era obişnuită. Toate legile care o guvernau dispăruseră. Pentru o clipă, se simţi la fel de părăsită şi de jefuită ca încăperea în care se afla. Pe urmă o inundă un straniu sentiment de libertate. Ce-i mai rămăsese de pierdut? Ephron era mort. Lumea familiară ei începuse să se facă fărâme imediat după ce-i murise soţul. Acum, dispăruse cu totul, nu mai rămăsese decât ea. Îşi putea croi propria cale. Fără Ephron şi fără copii, o prea mică parte din vechea viaţă mai conta pentru ea.

Pe cea nouă putea să şi-o facă interesantă, de vreme ce era oricum neplăcută.

După ce zgomotul paşilor băiatului pe podeaua de mozaic se stinse, Ronica ieşi din camera Maltei şi străbătu încet casa. După ce se întorsese şi o găsise jefuită, se ferise să mai intre. Acum se sili să treacă prin fiecare cameră şi să se uite la cadavrul lumii ei. Mobila grea şi o parte dintre tapiserii şi dintre draperii rămăseseră. Aproape orice altceva valoros sau folositor fusese luat. Ea şi Rache salvaseră o parte dintre vasele de bucătărie şi din aşternuturi, dar orice alte obiecte simple, care dădeau eleganţă vieţii, dispăruseră. Pe tăblia goală a mesei de lemn puneau farfurii desperecheate şi niciun cearşaf n-o apăra de asprimea păturilor de lână. Însă viaţa mergea înainte.

Când îşi puse mâna pe zăvorul uşii de la bucătărie, dădu cu ochii de un borcan sigilat cu ceară, căzut pe-o parte şi rostogolit într-un colţ. Se aplecă să-l ridice. O mică parte din conţinut se prelinsese. Ronica îşi linse degetul lipicios. Gem de cireşe. Zâmbi cu tristeţe, apoi şi-l îndesă în îndoitura cotului. Avea să ia cu ea acea ultimă fărâmă de dulceaţă.

*

– Doamnă Însoţitoare?

Serilla îşi ridică ochii de pe harta pe care o studia cu atenţie. Servitorul din uşa camerei de lucru se uita respectuos la propriile picioare.

– Da? spuse ea, ca semn că-l auzise.

– A venit o femeie care vrea să te vadă.

– Sunt ocupată. Trebuie să se-ntoarcă într-un moment mai potrivit.

Era uşor iritată de purtarea lui. Ar fi trebuit să ştie că-n ziua aia nu dorea să vadă pe nimeni. Era târziu şi îşi petrecuse toată după-amiaza într-o cameră sufocantă, plină de negustori, încercând să-i facă să raţioneze. Se certau pentru cele mai evidente lucruri. Unii încă mai insistau, susţinând că e nevoie să se voteze în Consiliu înainte de a recunoaşte autoritatea ei asupra lor. Negustorul Larfa sugerase, într-un mod de-a dreptul grosolan, că Bingtownul e cel care trebuie să-şi rezolve propriile probleme, fără sfaturile Jamailliei. Mai ales asta o umplea de ciudă. Le arătase împuternicirile pe care i le smulsese Satrapului. Le scrisese ea însăşi şi ştia că nu lasă loc pentru niciun dubiu. De ce nu recunoşteau că ea deţine autoritatea Satrapului şi că Bingtownul trebuie să se supună acelei autorităţi?

Se uită din nou pe harta oraşului. Până în acel moment, negustorii izbutiseră să-şi ţină portul deschis, dar cu preţul renunţării la negoţ. Aşa nu mai puteau supravieţui mult. Chalcedenii o ştiau foarte bine. N-aveau de ce să dea buzna ca să ia imediat oraşul în stăpânire. Negoţul era sângele dătător de viaţă al Bingtownului şi chalcedenii i-l storceau încet-încet şi fără greş.

Negustorii încăpăţânaţi refuzau să vadă ce sărea în ochi. Bingtown era o singură aşezare pe un ţărm ostil. Nu fusese niciodată în stare să se hrănească sigur. Cum ar fi putut ţine piept atacului unui stat războinic precum Chalcedul? Le pusese întrebarea asta mai marilor Consiliului, li răspunseseră că o mai făcuseră şi aveau s-o mai facă. Dar, în acele alte dăţi, îi susţinuse puterea Jamailliei. Şi nu fuseseră nevoiţi să se lupte şi cu Negustorii Noi, care se aflau acum printre ei şi care ar fi putut fi încântaţi de o invazie chalcedeană. Pentru că mulţi aveau legături cu Chalcedul, de vreme ce principala piaţă pentru sclavii transportaţi de ei trecea prin Bingtown.

Îşi aminti din nou de pasărea mesager prinsă de Roed Caern pentru a i-o aduce ei. Mesajul făgăduia că o flotă a Jamailliei o să plece cât de curând ca să se răzbune pe Negustorii Vechi, corupţi şi rebeli, pentru uciderea Satrapului. Numai gândindu-se la asta, Serillei îi îngheţa sângele în vene. Pasărea sosise prea curând. Nu era cu putinţă să zboare atât de repede. Pentru ea, asta însemna o mare întindere a conspiraţiei, cu amestecul nobilimii din însuşi oraşul Jamaillia. Indiferent cine ar fi trimis pasărea în Jamaillia se aşteptase să fie ucis Satrapul şi să existe dovezi ale vinovăţiei Negustorilor Vechi. Iuţeala cu care sosise răspunsul îi spunea că vestea fusese aşteptată. Numai dacă Roed Caern şi oamenii lui nu s-ar fi grăbit atât de tare în noaptea când îl prinseseră pe Satrap. Dacă Davad Restart şi familia Vestrit ar fi supravieţuit, de la ei s-ar fi putut scoate adevărul. Poate ar fi dezvăluit ce nobili din Jamaillia sunt amestecaţi. Însă Restart era mort, iar toată familia Vestrit dispăruse. De la ei nu putea primi niciun răspuns.

Împinse harta deoparte şi o înlocui cu o alta, tot a Bingtownului, dar de foarte bună calitate. Desenată cu cerneală excelentă şi ilustrată, era una dintre minunile pe care le descoperise în biblioteca lui Restart. Pe lângă proprietăţile recunoscute de la bun început ca aparţinându-le Negustorilor Vechi, trasate, fiecare în parte, în culorile familiei, Davad marcase şi principalele terenuri revendicate de Negustorii Noi. O studie, întrebându-se dacă le-ar putea oferi vreun indiciu aliaţilor ei. O privi încruntându-se, apoi îşi luă condeiul, îl muie în cerneală şi notă şi ea ceva. Îi plăcea poziţia Dealului Dracila. Ar fi fost o locuinţă de vară convenabilă pentru ea, după terminarea certurilor. Era proprietatea unui Negustor Nou; probabil că Negustorii Vechi i-ar fi cedat-o cu plăcere. Sau, ca reprezentantă a Satrapului, ar fi putut pur şi simplu să şi-o însuşească.

Se lăsă pe spătarul scaunului imens, dorindu-şi, în treacăt, ca Davad Restart să fi fost un bărbat mai scund. În camera aia, totul era prea mare pentru ea. Uneori se simţea ca un copil care se joacă de-a adultul. Câteodată, întreaga societate din Bingtown îi crea senzaţia asta. Prezenţa ei acolo era, în totalitate, o impostură. Împuternicirea primită de la Satrap era un hrisov pe care Cosgo îl semnase silit de ea, când era bolnav. Pe el se bizuiau toată puterea ei şi toate pretenţiile ei la un anumit statut social. Iar puterea hrisovului, la rândul său, se bizuia pe ideea că Bingtownul face oficial parte din Satrapia Jamaillia. Fusese şocată când îşi dăduse pentru prima oară seama cât de mult discutau negustorii din Bingtown despre suveranitate. Poate ar fi fost mai înţelept să treacă de partea Negustorilor Noi. Dar nu, pentru că măcar o parte dintre aceştia îşi dădeau seama că nobilimea din oraşul Jamaillia încearcă să înlăture autoritatea Satrapului. Dacă puterea lui Cosgo era îndoielnică în capitală, cât de firavă era oare acolo, în cea mai îndepărtată provincie a Satrapiei?

Era prea târziu, nu mai putea să dea înapoi. Alese şi îşi asumase un rol. Acum, ultima şi cea mai mare speranţă a ei era să şi-l joace bine. Dacă izbutea, Bingtownul avea să-i fie casă

până la sfârşitul zilelor. Asta visa din fragedă tinereţe, de când auzise că, în Bingtown, o femeie poate dobândi aceleaşi drepturi ca un bărbat.

Se rezemă de perne şi îşi lăsă ochii să cutreiere o clipă prin cameră. În cămin ardea un foc generos. Lumina lui şi a numeroaselor sfeşnice îi dădea lemnului lăcuit al mesei de lucru o strălucire caldă. Îi plăcea încăperea asta. Oh, draperiile erau insuportabile, iar cărţile de pe multele rafturi care căptuşeau pereţii erau flenduroase şi în dezordine, dar toate astea se puteau schimba. Stilul rustic o sâcâise la început, aproape o enervase, însă acum, când proprietatea îi aparţinea, îi dădea senzaţia că face într-adevăr parte din Bingtown. Aproape toate casele Negustorilor Vechi în care intrase semănau cu aceasta. Putea să se adapteze. Îşi agită vârfurile degetelor în papucii comozi, din blană de miel, pe care îi purta. Fuseseră ai lui Kekki şi o strângeau puţin. Se întrebă, într-o doară, dacă, în clipa aceea, picioarele lui Kekki or fi fost reci, dar nu se îndoia că Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au grijă de nobilii lor ostatici. Nu-şi reţinu un zâmbet de satisfacţie. Răzbunarea era dulce chiar şi în porţii mici. După toate probabilităţile, Satrapul încă nu-şi dăduse seama că ea îi aranjase răpirea.

– Doamnă Însoţitoare?

Era din nou servitorul.

– Am spus că sunt ocupată, îi aminti ea pe tonul unei avertizări.

Slugile din Bingtown nu aveau cu adevărat noţiunea respectului faţă de stăpân. Studiase Bingtownul toată viaţa ei, dar nimic din istoria lui oficială n-o pregătise pentru egalitatea din realitate. Strânse din dinţi când băiatul îi răspunse:

– I-am spus femeii că eşti ocupată, o lămuri el cu prudenţă. Dar insistă, vrea să te vadă acum. Spune că n-ai niciun drept să stăpâneşti casa lui Davad. Spune că-ţi oferă şansa să te explici înainte de a înfăţişa această plângere Consiliului din Bingtown, în numele moştenitorilor legitimi ai lui Davad.

Serilla îşi azvârli condeiul pe masă. Astfel de cuvinte erau de netolerat din partea oricui, şi cu atât mai mult când le rostea un servitor.

– Davad Restart a fost un trădător. Ca urmare a faptelor lui, şi-a pierdut orice drept asupra proprietăţii sale. Asta se referă şi la pretenţiile moştenitorilor lui.

Îşi dădu brusc seama că se justifică în faţa unui servitor. Se enervă.

– Spune-i femeii să plece, n-am timp pentru ea, nici azi, nici în altă zi.

– Spune-mi-o chiar tu şi-o s-avem mai mult timp pentru discuţie.

Serilla se uită şocată la bătrâna din cadrul uşii. Era îmbrăcată simplu, în haine ponosite, dar curate. Nu purta bijuterii, dar părul ei strălucitor era aranjat cu meticulozitate. Mai degrabă postura decât îmbrăcămintea îi proclama statutul de negustorească. I se părea cunoscută, dar asta n-o surprinse, căci, tot căsătorindu-se între ei, toţi Negustorii Vechi din Bingtown se înrudeau îndeaproape. Jumătate dintre ei erau veri de gradul doi. O privi pe intrusă cu asprime.

– Pleacă! îi spuse fără menajamente.

Îşi reluă condeiul, încercând să arate că nu şi-a pierdut calmul.

– Nu. Nu plec. Nu înainte de a mi se da satisfacţie.

În glasul Negustoresei se simţea o furie rece.

– Davad Restart n-a fost un trădător. Stigmatizându-l astfel, ţi-ai putut însuşi bunurile lui. Poate că nu te deranjează să furi de la un mort, nici măcar de la unul care ţi-a oferit ospitalitatea casei sale. Dar învinuirile tale false au abătut dezastrul asupra mea. Familia Vestrit a fost atacată şi aproape ucisă, eu am fost nevoită să-mi părăsesc casa, bunurile mi-au fost furate, şi totul din pricina calomniilor răspândite de tine. Nu mai tolerez aşa ceva. Dacă mă sileşti să spun toate astea în faţa Consiliului din Bingtown, o să afli că aici nu e ca în jamaillia - puterea şi bogăţia nu înrâuresc justiţia. Când am venit aici, noi, negustorii din toate familiile, nu eram cu mult mai mult decât nişte cerşetori. Societatea noastră e clădită pe ideea că orice om trebuie să se ţină de cuvânt, oricât de bogat ar fi. Supravieţuirea noastră a depins de deprinderea de a ne încrede fiecare în spusele celorlalţi. Mărturia falsă e o faptă mult mai gravă decât îţi poţi imagina.

Asta trebuia să fie Ronica Vestrit! Semăna oarecum cu femeia elegantă de la bal. Tot ce-i mai rămăsese era demnitatea. Serilla îşi reaminti că, acolo, ea era cea care deţinea puterea. Îşi păstră gândul ăsta în minte până ce se convinse de adevărul lui. Nu putea lăsa pe nimeni să-i pună la îndoială supremaţia. Cu cât se ocupa mai repede de baba asta, cu atât mai puţine aveau să fie necazurile tuturor. În minte îi veniră amintiri din zilele petrecute la curtea Satrapului. Cum scăpa el de astfel de plângeri? Răspunse nelăsând să i se citească pe chip nimic altceva în afară de indiferenţă:

– Îmi iroseşti timpul cu lista asta lungă de presupuse fapte grave. Nu mă las terorizată de

amenințările şi de aluziile tale.

Se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să pară plină de o calmă încredere în sine.

– Nu ştii că eşti învinuită de trădare? Dând buzna aici cu acuzaţiile tale nebuneşti, te dovedeşti nu doar nesăbuită, ci şi ridicolă. Ai noroc că nu poruncesc să fii pusă imediat în lanţuri.

Serilla încercă să prindă privirea tânărului servitor. Băiatul ar fi trebuit să priceapă că e cazul să dea fuga să cheme ajutoare. În schimb, se uita la cele două femei cu o curiozitate lacomă.

În loc să se sperie, Ronica se înfierbântă mai tare.

– Asta ar putea să meargă în Jamaillia, unde tiranii sunt veneraţi. Dar suntem în Bingtown. Aici, vocea mea se aude la fel de tare ca a ta. Nici nu punem oameni în lanţuri înainte de a le da prilejul să spună ce au de spus. Cer să mi se ofere şansa de a mă adresa Consiliului Negustorilor din Bingtown. Vreau să reabilitez numele lui Davad sau să fie aduse dovezi care îl condamnă. În ambele cazuri, cer o înmormântare cuviincioasă a rămăşiţelor lui.

Bătrâna înaintă în încăpere. Îşi ţinea pumnii ososi încleştaţi pe lângă trup. Privirea i se plimba de colo până colo şi era fără dubiu tot mai ultragiată pe măsură ce remarca semnele instalării Serillei. Începu să vorbească mai sacadat:

– Vreau să fie înapoiate proprietăţile lui Davad moştenitorilor săi. Vreau să fie reabilitat şi numele meu şi să aud scuzele celor care mi-au pus familia în pericol. Aştept de la ei şi despăgubiri.

Femeia se apropie şi mai mult.

– Dacă mă sileşti să ajung în faţa Consiliului, o să mă fac auzită. Asta nu e Jamaillia, Însoţitoareo. Plângerile unui negustor sau ale unei negustorese nu rămân neluate în seamă, chiar dacă nu se bucură de popularitate.

Servitorul năuc fugise. Serilla tânjea să se ducă la uşă şi să strige după ajutor. Dar nu îndrăznea nici măcar să se ridice în picioare, de teamă să nu fie atacată. Mâinile ei trădătoare tremurau deja. Confruntarea o sleia. De când... Nu. N-avea să se gândească la asta, n-avea să se lase slăbită încă şi mai mult. Continuându-şi cugetările, ar fi recunoscut că e vorba de ceva care a schimbat-o pentru totdeauna. Nimeni n-avea asupra ei o asemenea putere, nimeni! Ea trebuia să fie puternică.

– Răspunde-mi! îi ceru femeia pe neaşteptate.

Serilla tresări violent şi mâinile îi zvâcniră, împrăştiind hârtiile din faţa ei. Bătrâna se aplecă peste masă, cu ochii arzând de furie.

– Cum îndrăzneşti să mă ignori? Sunt Ronica Vestrit, din Ghilda Negustorilor din Bingtown. Tu cine te crezi, ca să stai holbându-te la mine în tăcere?

Ironia făcea să fie singura întrebare care-o putea scoate pe Serilla din starea ei de spaimă paralizantă. Şi-o pusese des în ultima vreme. Repetase răspunsul în faţa oglinzii, străduindu-se la nesfârşit să se justifice în proprii săi ochi. Se ridică în picioare. Glasul nu-i tremură decât foarte puţin:

– Sunt Serilla, Însoţitoare juruită a Satrapului Cosgo. Mai mult decât atât, sunt reprezentanta lui aici, în Bingtown. O pot dovedi cu hrisoave semnate, întocmite de Satrap anume pentru această împrejurare. În vreme ce se ascunde, pentru ca persoana lui să fie în siguranţă, cuvântul meu are aceeaşi putere ca a lui, hotărârile mele sunt ca ale lui şi ordinele mele trebuie respectate ca şi cum ar fi ale lui. Am cercetat eu însămi faptele lui Davad Restart şi l-am găsit vinovat de trădare. După cum spune legea jamailliană, tot ce i-a aparţinut e confiscat şi devine proprietatea Coroanei. Ca reprezentantă a Tronului, am hotărât să-i folosesc casa.

Pentru moment, bătrâna păru descurajată. Mulţumită acestei dovezi de slăbiciune, Serilla prinse curaj. Îşi luă din nou condeiul. Aplecându-se peste masă, se prefăcu că-şi studiază cu atenţie notiţele, apoi îşi ridică ochii spre femeia din familia Vestrit.

– Deocamdată n-am găsit nicio dovadă clară a trădării tale, aşa că n-am pronunţat nicio sentinţă împotriva ta. Îţi sugerez să nu mă-mboldeşti să cercetez în amănunt în ce măsură eşti amestecată. Grija ta faţă de un trădător mort nu inspiră încredere. Dacă eşti înţeleaptă, pleacă imediat.

Serilla îşi coborî din nou privirea către hârtiile ei, ca întărire a vorbelor care îi cereau celeilalte femei să dispară. Şi se rugă în gând să plece pur şi simplu. Fiindcă pe urmă putea să cheme oameni înarmaţi şi să-i trimită pe urmele ei. Îşi apăsă vârfurile picioarelor pe podea ca să nu-şi lase genunchii să tremure.

Tăcerea se prelungi. Serilla aşteptă s-o audă pe Ronica Vestrit târându-şi picioarele către uşă, înfrântă. În schimb, pumnul negustoresei bătu pe neaşteptate în masă, făcând cerneala

să tresalte în călimară.

– Nu eşti în Jamaillia! spuse ea cu asprime. Eşti în Bingtown. Şi aici adevărul e dovedit de fapte, nu de hotărârile tale.

Trăsăturile Ronicăi erau schimonosite de furie şi de hotărâre. Negustoreasa din Bingtown se aplecă peste masă, apropiindu-şi faţa de a Serillei.

– Dacă Davad ar fi trădat, aici, în hârtiile lui, ar fi existat ceva care s-o dovedească. Oricât de nesăbuit ar fi fost, registrele şi le ţinea întotdeauna în ordine.

Serilla se lipi de spătarul scaunului. Inima îi bătea nebuneşte şi îi vuiau urechile. Femeia aia era complet nebună. Încercă să-şi impună să sară în picioare şi să fugă, dar era paralizată. Îl zări pe tânărul servitor din spatele Ronicăi, apoi o inundă o senzaţie de uşurare când văzu că îl urmau câţiva negustori. Cu câteva minute în urmă, s-ar fi înfuriat fiindcă băiatul îi adusese la ea fără să le anunţe mai întâi sosirea. Însă acum îi era atât de jalnic de recunoscătoare încât simţi în ochi arsura lacrimilor.

– Opriţi-o! îi imploră. Mă ameninţă.

Ronica se uită peste umăr. Cât despre nou-veniţi – păreau atât de şocaţi, încât încremeniseră. Ronica îşi îndreptă spatele fără grabă, apoi se întoarse spre negustori. Îi salută cu o curtoazie rece, spunându-le numele:

Negustor Drur. Negustor Conry. Negustor Devouchet. Mă bucur să vă văd aici. Poate că acum întrebările mele vor primi răspunsuri.

Expresiile de pe feţele celor trei îi transmiteau Serillei că situţia nu se îmbunătăţise. Peste şoc şi vinovăţie se aşternu repede masca unei îngrijorări curtenitoare.

Numai Negustorul Devouchet se holbă la femeia vârstnică.

– Ronica Vestrit? întrebă, părând să nu-şi poată crede ochilor. Dar credeam...

Se uită la Însoţitorii săi, însă ei izbutiseră mai repede să se stăpânească.

– Ce se întâmplă aici? începu Negustorul Drur.

Însă Conry îl întrerupse:

– Mă tem c-am întrerupt o discuţie privată. Ne putem întoarce mai târziu.

Nicidecum, răspunse cu gravitate Ronica, de parcă negustorul s-ar fi adresat ei. În afara cazului în care sunteţi de părere că supravieţuirea mea e o problemă pe care-o poate rezolva Însosoţitoarea. Adevărata problemă e una pe care se cuvine s-o rezolve mai degrabă Consiliul Negustorilor decât Însoţitoarea Satrapului. Domnilor, după cum evident ştiţi, familia mea a fost atacată cu sălbăticie şi reputaţia noastră a fost pătată într-o asemenea măsură încât vieţile ne sunt puse în pericol. Negustorul Restart a fost asasinat mişeleşte şi apoi ponegrit pentru ca făptaşii să poată pretinde că au avut motive întemeiate să-l ucidă. Sunt aici ca să-i cer Consiliului să cerceteze cele petrecute şi să facă dreptate.

Privirea lui Devouchet deveni neîndurătoare.

– S-a făcut deja. Restart a fost un trădător. Toată lumea o ştie.

Pe faţa Ronicăi Vestrit nu se putea citi nimic.

– Am tot auzit asta. Dar nimeni nu şi-a susţinut spusele cu o dovadă oricât de neînsemnată.

– Ronica, fii rezonabilă, o dojeni Negustorul Drur. În Bingtown domneşte haosul. Suntem în plin război civil. Consiliul n-are timp să se ocupe de probleme personale, trebuie să...

– Asasinatul nu e o problemă personală! Consiliul trebuie să răspundă plângerilor fiecărui negustor din Bingtown. De aceea a fost creat, ca să se asigure că i se face dreptate oricând oricărui negustor, indiferent dacă e bogat sau sărac. Asta cer. Cred că Davad a fost ucis şi familia mea a fost atacată pornindu-se de la un simplu zvon. Asta nu e dreptate, e asasinat şi agresiune. Mai mult decât atât, în timp ce voi sunteţi de părere că vinovatul a fost pedepsit, eu cred că adevăraţii trădători sunt liberi. Eu una nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu Satrapul. Însă, judecând chiar după spusele ei, femeia asta pare să ştie. Şi sunt sigură că-n noaptea aia a fost luat cu forţa. Nu mi se pare mai deloc că “s-a ascuns, încredinţându-i ei puterea“. Mi se pare mult mai probabil ca Bingtownul să fi fost târât într-un complot jamaillian care urmăreşte detronarea Satrapului, un complot în urma căruia vom fi cu toţii găsiţi vinovaţi. Am auzit şi că ea vrea să ducă tratative cu chalcedenii. Domnilor, ce le va oferi ea în schimbul păcii? Ce le poate da, în afară de ceea ce îi aparţine Bingtownului? În lipsa Satrapului, ea se bucură de putere şi de bogăţie. Oare nu cumva nişte negustori au fost amăgiţi să-l răpească pe Satrap, doar ca să-şi atingă ea scopurile? Dacă aşa stau lucrurile, atunci ei sunt nişte trădători. Nu e asta o problemă pe care trebuie s-o judece Consiliul, dacă nu vrea să ia în considerare uciderea lui Restart? Sau toate astea sunt probleme personale?

Serillei i se uscase gura. Cei trei bărbaţi schimbau priviri nesigure. Erau sub înrâurirea cuvintelor babei nebune. Aveau să se întoarcă împotriva ei. În spatele lor, servitorul zăbovea

lângă uşă, ascultând curios. Pe culoarul din spatele lui înainta cineva, şi apoi în cameră intrară Roed Caern şi Krion Trentor. Înalt şi suplu, Roed arăta impozant alături de prietenul său mai scund şi mai puţin viguros. Îşi legase părul lung şi negru la spate, într-o coadă de războinic barbar. Ochii lui negri avuseseră întotdeauna un licăr sălbatic; acum luceau cu o poftă de prădător. Se uită lung la Ronica. Deşi tânărul negustor o făcea întotdeauna să se simtă stânjenită, Serilla se simţi acum brusc uşurată la vederea lui. Cel puţin, el avea să fie de partea ei.

– Am auzit numele lui Davad Restart, spuse el cu asprime. Dacă e cineva nemulţumit de modul în care şi-a găsit sfârşitul, va trebui să stea de vorbă cu mine.

Ochii lui o provocau pe Ronica.

Bătrâna îşi îndreptă spatele şi se apropie de el fără teamă. Abia dacă îi ajungea până la umăr. Se uită în sus, ca să-i întâlnească privirea, când îl întrebă:

– Fiu al unui negustor, recunoşti că ai mâinile pătate de sânge de negustor?

Unul dintre negustorii mai bătrâni icni şi, pentru o clipă, Roed păru luat prin surprindere. Krion îşi linse nervos buzele. Apoi:

– Restart a fost un trădător! Susţinu Roed.

Dovedeşte-mi-o! Răbufni Ronica. Dovedeşte-mi-o, şi o să tac, deşi n-ar trebui. Trădător sau nu, ceea ce s-a făcut cu Davad nu se cheamă dreptate, ci asasinat. Dar, cu mult mai important, domnilor, dovediţi-vi-o vouă înşivă. Davad Restart n-a fost un trădător care plănuia să-l răpească pe Satrap. N-avea nevoie să răpească un om pe care-l găzduia în casa lui! Crezând că a fost trădător şi că aţi zădărnicit un complot omorându-l, vă legaţi singuri de mâini şi de picioare. Cei aflaţi în spatele acestei conspiraţii, dacă a existat vreuna, sunt încă în viaţă şi sunt liberi să ne distrugă. Dacă aţi fost manipulaţi şi aţi făcut voi înşivă exact ceea ce vă temeaţi că vor face alţii, adică l-aţi răpit pe Satrap şi aţi atras mânia Jamailliei asupra Bingtownului?

Cu un efort, Ronica izbuti să continue cu voce calmă.

– Ştiu că Davad n-a fost trădător. Dar ar fi putut fi amăgit. Era viclean, dar putea totuşi ajunge victima unuia mai viclean decât el. Vă sugerez să vă uitaţi cu atenţie în registrele lui şi să vă-ntrebaţi cine s-a folosit de el. Puneţi-vă întrebarea care stă în spatele oricărei fapte a unui negustor. Cine a avut de câştigat?

Ronica Vestrit se uită pe rând în ochii fiecărui bărbat.

– Amintiţi-vă tot ce ştiţi despre Davad. A încheiat vreodată vreun târg din care să nu fie sigur că are de câştigat? S-a pus vreodată fizic în pericol? În societate făcea gafe după gafe, aproape că ajunsese să fie dispreţuit şi detestat atât de Negustorii Vechi, cât şi de Negustorii Noi. Avea el farmecul şi priceperea necesare, pentru a pune la cale un complot împotriva celui mai puternic om din lume?

Arătă spre Serilla cu o zvâcnire încărcată de dispreţ a capului.

– Întrebaţi-o pe Însoţitoare cine i-a dat informaţiile de la care i-au pornit presupunerile. Vedeţi ce nume se potrivesc cu ale celor care încheiau târguri cu Davad ca misit şi o s-aveţi un punct de plecare pentru bănuieli. Când o s-aveţi răspunsurile, mă găsiţi în casa mea. Fireşte, dacă fiul Negustorului Caern nu crede cumva că asasinarea mea e cea mai elegantă soluţie a problemei.

Ronica se răsuci brusc pe călcâie. Dreaptă ca o sabie şi fără nici măcar o umbră de zâmbet, se uită la Roed.

Brunetul chipeş păli brusc, părând bolnav.

– Davad Restart a fost azvârlit de pe capră când s-a răsturnat trăsura. N-a vrut nimeni să-l omoare acolo!

Ronica îi susţinu privirea furioasă cu una de gheaţă.

– Intenţiile voastre nu schimbă mai nimic. Oricum nu v-a păsat nicidecum de niciunul dintre noi. Malta a auzit ce-aţi spus în noaptea când aţi lăsat-o să moară. V-a văzut, v-a auzit şi a supravieţuit. Nu datorită vreunuia dintre voi. Negustori şi fii ai negustorilor, cred că-n seara asta aveţi din plin la ce vă gândi. Noapte bună tuturor!

Bătrână şi în haine ponosite, femeia izbuti totuşi să iasă din cameră cu demnitatea unei regine. După plecarea ei, Serilla nu se simţi uşurată decât pe moment. Când se reaşeză pe scaun, deveni brusc conştientă de feţele bărbaţilor din jur. Se simţi înjosită când îşi aminti cuvintele ei din clipa intrării lor în cameră şi hotărî că trebuie să şi le justifice.

– Femeia aia nu e în toate minţile, spuse cu glas scăzut. Cred sincer că m-ar fi vătămat dacă n-aţi fi sosit când aţi sosit. Ar fi cel mai bine, adăugă cu voce şi mai înceată, dacă ar fi cumva închisă undeva... pentru propria ei siguranţă.

– Nu-mi vine să cred că a supravieţuit şi restul familiei ei, începu Krion cu nervozitate în

glas, dar Roed Caern îl întrerupse pe ton poruncitor.

– Taci! Spuse şi îşi roti privirea, încruntându-se. Sunt de acord cu Însoţitoarea. Ronica Vestrit e nebună. Vorbeşte despre plângeri adresate Consiliului, vrea să fie cercetate crime, să se dea sentinţe! Cum îşi poate imagina că, în vreme de război, au vreo importanţă astfel de reguli? In aceste zile, bărbaţii puternici trebuie să treacă la fapte. Dacă în noaptea incendiilor am fi aşteptat (> hotărâre a Consiliului, Bingtownul ar fi fost acum în mâinile chalcedenilor. Satrapul ar fi fost mort şi vina ar fi căzut asupra noastră. Fiecare negustor trebuie să acţioneze şi am făcut-o cu loţii. Ne-am salvat oraşul! Regret că Restart şi femeile din familia Vestrit au avut de suferit în timpul capturării Satrapului, dar călătoria în aceeaşi trăsură cu el a fost hotărârea lor. Şi-au hotărât soarta când şi-au ales un astfel de însoţitor.

– Capturare? Întrebă negustorul Drur uitându-se la el şi înălţând dintr-o sprânceană. Mie mi s-a spus că ne-am amestecat ca să-i împiedicăm pe Negustorii Noi să-l răpească.

Roed Caern nu păli.

– Ştii ce vreau să spun, mormăi, apoi le întoarse spatele.

Se îndreptă spre o fereastră şi rămase cu privirea aţintită către curtea întunecată, de parcă ar fi vrut s-o desluşească pe Ronica îndepărtându-se.

Drur clătină din cap. Negustorul cărunt părea mai bătrân decât era.

– Ştiu care ne-au fost intenţiile, dar cumva...

Îşi lăsă cuvintele să se stingă. Apoi îşi ridică privirea şi se uită pe rând la toată lumea din cameră.

– De aceea am venit noi aici în seara asta, Însoţitoare Serilla. Eu şi prietenii mei ne temem că, încercând să salvăm Bingtownul, l-am adus pe calea distrugerii inimii sale.

Roed se întunecă la faţă de furie.

– Iar eu am venit să spun că noi, cei tineri care suntem inima sa, ştim că n-am mers prea departe. Tânjeşti să duci tratative cu Negustorii Noi, nu-i aşa, Drur? Deşi ei au scuipat deja pe o ofertă de pace? Ai da drepturile mele din naştere în schimbul unei bătrâneţi tihnite pentru tine. Ei bine, fiica ta poate să stea acasă şi să brodeze în timp ce bărbaţii mor pe străzile Bingtownului. Ea îţi poate îngădui să te târăşti ca un laş în faţa nou-veniţilor insolenţi şi să faci troc cu drepturile noastre în schimbul păcii, dar noi n-o să te lăsăm. Ce-ar mai urma? Le-ai da-o pe ea chalcedenilor ca să cumperi pacea?

Faţa Negustorului Drur se înroşise ca mărgelele curcanului, îşi strânse pumnii, lipiţi de trup.

– Domnilor, vă rog, spuse Serilla cu dulceaţă în glas.

Încăperea vibra de încordare. Ea stătea în mijloc, ca un păianjen pe pânza lui. Toţi negustorii se întoarseră spre ea, aşteptându-i cuvintele. Teama şi neliniştea bolnăvicioasă de mai înainte se făcuseră scrum în focul triumfului care ardea în ea, nevăzut. Negustorii din Bingtown îi înfruntau pe negustorii din Bingtown şi veniseră la ea să-i ceară sfatul. Atât de mult o preţuiau. Dacă putea să păstreze puterea aceea, avea să fie în siguranţă tot restul vieţii ei. Aşadar, atenţie acum. Mare atenţie de-acum înainte.

– Ştiam că va sosi acest moment, minţi ea cu graţie. A fost unul dintre motivele care m-au făcut să-l îndemn pe Satrap să vină aici, ca împăciuitor în această dispută. Vă consideraţi împărţiţi în facţiuni, pe când restul lumii vă priveşte ca pe un întreg. Negustori, trebuie s-ajungeţi să vă vedeţi aşa cum vă vede lumea. Nu vreau să spun – continuă ea, ridicându-şi atât glasul, cât şi o mână, ca pentru a-i avertiza, în timp Roed trăgea aer în piept, pregătindu-se s-o întrerupă furios – că trebuie să renunţaţi la ceva din tot ce vi se cuvine de drept. Negustorii şi fiii negustorilor pot fi siguri că Satrapul Cosgo nu le va lua ceea ce a garantat Satrapul Esclepius că le aparţine. Însă dacă din neatenţie nu izbutiţi să înţelegeţi că vremurile s-au schimbat, e posibil să pierdeţi totul. Bingtownul nu mai e un loc uitat de toţi. Are şanse să ajungă unul dintre cele mai importante porturi negustoreşti din lume. Ca să se-ntâmple asta, trebuie să devină mai diversificat şi mai tolerant. Dar fără să-şi piardă calităţile care îl fac o nestemată fără pereche din coroana Satrapului.

Cuvintele îi veneau pur şi simplu în minte şi i se desprindeau de pe buze alcătuind fraze cadenţate şi raţionale. Negustorii păreau fascinaţi. Ea nu prea ştia ce spune. Dar n-avea importanţă. Oamenii ăia doreau cu disperare să găsească o soluţie, aşa că erau gata să-i dea ascultare oricui pretindea că are una. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu toţi ochii îndreptaţi spre ea.

Drur vorbi primul.

– O să duci tratative cu Negustorii Noi în numele nostru?

– O să impui respectarea condiţiilor din hrisovul nostru original? întrebă Roed Caern.

– Da. Fiind străină şi reprezentantă a Satrapului, numai eu pot aduce pacea în Bingtown.

O pace durabilă, în termeni pe care toată lumea îi poate găsi acceptabili. Îşi lăsă ochii să fulgere când adăugă: Şi, ca reprezentantă a lui, le voi reaminti chalcedeiilor că, atunci când atacă o posesiune a Jamailliei, atacă însăşi Jamaillia. Tronul de Perle nu va tolera o asemenea insultă.

De parcă, prin ele însele, cuvintele ei ar fi atins ţelul despre vorbeau, încordarea din încăpere slăbi dintr-odată. Umerii i se lăsară în jos şi tendoanele pumnilor şi gâturilor deveniră brusc mai puţin vizibile.

– Nu trebuie să vă consideraţi potrivnici unii altora în privinţa celor ce se petrec, le sugeră. Vă oferiţi fiecare propriile puteri.

Arătă, pe rând, către cele două grupuri.

– Voi, vârstnicii, cunoaşteţi istoria Bingtownului şi veniţi cu ani de experienţă în negociere. Ştiţi că nimic nu se poate obţine dacă nu sunt ambele părţi dispuse să renunţe la pretenţii de mai mică importanţă. Pe când ceilalţi, fiii voştri, îşi dau seama că viitorul lor depinde de recunoaşterea hrisovului original de către toţi cei care locuiesc aici. Aduc puterea convingerilor lor şi dâr-zenia tinereţii. Trebuie să rămâneţi uniţi în aceste vremuri grele, să cinstiţi trecutul şi să vă îngrijiţi de viitor.

Cele două grupuri se priveau acum fără fereală, duşmănia dintre ele înmuindu-se până la o aliere şovăielnică. Inima Serillei tresăltă. Pentru aşa ceva fusese născută. Bingtownul îi era sortit. Avea să-l unească, să-l salveze şi să şi-l însuşească.

– E târziu, spuse cu blândeţe. Cred că, înainte de a discuta, avem cu toţii nevoie să ne odihnim. Şi să chibzuim. Vă aştept mâine, să împărţim masa de prânz. Până atunci, o să-mi pun cap la cap gândurile şi propunerile. Dacă suntem cu toţii de acord să negociem cu Negustorii Noi, sugerez că ne-ar fi de folos o listă a celor care ar fi dispuşi să negocieze şi care, totodată, sunt destul de puternici ca să vorbească în numele vecinilor lor. Dar, fireşte - se grăbi să adauge, cu un uşor zâmbet, când Roed Caern se înnegură la faţă şi până şi Krion se încruntă -, încă n-am adoptat cu toţii această poziţie. Şi, vă asigur, nimic n-o să se facă înainte de a ajunge să împărtăşim aceeaşi părere în unanimitate.

Îşi luă rămas-bun spunându-le, cu un surâs:

– Noapte bună, negustori.

Veniră, pe rând, să se încline deasupra mâinii ei şi să-i mulţumească pentru sfaturi. Când o făcu Roed Caern, îi reţinu degetele în ale ei câteva clipe în plus. Tânărul îşi ridică surprins privirea şi buzele ei formară fără sunet câteva cuvinte:

– Întoarce-te mai târziu.

Ochii lui negri se măriră, dar nu scoase nicio vorbă.

După ce servitorul îi conduse pe toţi afară, ea oftă deopotrivă işurată şi satisfăcută. Avea să supravieţuiască acolo şi Bingtownul avea să fie al ei, indiferent ce urma să se-ntâmple cu Satrapul. Îşi strânse buzele între dinţi când se gândi la Roed Caern. Se ridică grăbită şi traversă încăperea către clopoţelul care chema slujitorii. Voia să-şi pună camerista s-o ajute să se îmbrace într-un stil mai oficial. Roed Caern o înspăimânta. Era în stare de orice. Nu voia ca el să considere cererea drept o invitaţie la o întâlnire amoroasă. Intenţiona să i se adreseze cu un aer rece şi oficial când avea să-l trimită pe urmele Ronicăi Vestrit şi ale familiei ei.

3

WINTROW

Galionul sculptat despica valurile uitându-se drept înainte. Suflând din spatele său, vântul umfla pânzele şi împingea corabia. Prora ei tăia apa împroşcând un jet neîntrerupt de spumă. Stropii zburători îi broboneau obrajii *Vivaciei* şi buclele învolburate ale părului ei negru.

Lăsase în urmă Insula Celorlalţi şi apoi Insula Creastă. Acum mergea către apus, se îndepărta de largul oceanului, pregătindu-se să intre în înşelătoarea strâmtoare dintre Zidul Apărător şi Ultima Insulă. Dincolo de şirul insulelor erau adăpostul oferit de Canalul Interior şi relativa siguranţă a Insulelor Piraţilor.

Pe greementul ei, echipajul de piraţi se mişcă sprinten până ce şase pânze se umflară, pântecoase, în vânt. Căpitanul Kennit strângea balustrada de la prora în mâinile lui cu degete lungi, mijindu-şi ochii de un albastru palid. Stropii de spumă îi umezeau cămaşa albă şi haina de postav, dar el nu observa. Ca şi galionul, se uita drept înainte, de parcă voinţa lui ar fi putut face corabia să înainteze mai repede.

– Wintrow are nevoie de un vindecător, insistă *Vivacia* pe neaşteptate.

Apoi adăugă, cu durere în glas:

– Ar fi trebuit să-l ţinem aici pe chirurgul sclav de pe *Ţâfnosul.* Ar fi trebuit să-l obligăm să rămână cu noi.

Galionul îşi încrucişă braţele la piept şi îşi strânse trupul cu putere. Nu se uită peste umăr către Kennit, ci continuă să privească fix marea. Îşi ţinea fălcile încleştate.

Căpitanul de piraţi răsuflă adânc şi orice urmă de iritare din voce îi dispăru.

– Îţi cunosc temerile, răspunse. Dar trebuie să le laşi deoparte. Suntem la mai multe zile distanţă de orice aşezare. Până ajungem la prima, Wintrow o să fie sau vindecat, sau mort. Îl îngrijim cât de bine putem, corabie. Propria putere îi e acum cea mai mare speranţă.

Cu întârziere, încercă s-o liniştească. Şi continuă pe un ton mai blând:

– Ştiu că-ţi faci griji pentru flăcău. Şi eu sunt la fel de îngrijorat. Uite, gândeşte-te la asta: respiră. Îi bate inima. A reînceput să bea apă şi să-şi slobozească udul. Toate sunt semne că un om va trăi. Am văzut destui răniţi ca să ştiu atâta lucru.

– Mi-ai mai spus. Cuvintele *Vivaciei* erau ciuntite: Te-am ascultat. Acum ascultă-mă şi tu, te implor. Rana lui nu e una obişnuită. E mai mult decât durere şi vătămare a cărnii. Wintrow nu e acolo, Kennit. Nu pot să-l simt deloc. Vocea ei începu să tremure: Dacă nu pot să-l simt, nu pot nici să-l ajut. Nu-i pot oferi alinare şi putere. Sunt neajutorată. Nefolositoare pentru el.

Kennit se străduia să-şi stăpânească nerăbdarea. În spatele lui, Jola urla furios la oameni, ameninţându-i că le jupoaie pielea de pe coaste dacă nu-şi pun spinarea la muncă. Răsuflare irosită, cugetă Kennit. Fă-i asta o singură dată unuia singur, şi primul secund n-o să mai fie niciodată nevoit să-i ameninţe.

Îşi încrucişă braţele la piept, stăpânindu-şi propria furie. Severitatea nu era o tactică bună în cazul corăbiei. Însă era greu să-şi ţină în frâu iritarea. Grija pentru băiat îl măcina deja ca o cangrenă. Avea nevoie de Wintrow. O ştia. Când se gândea la el avea senzaţia aproape mistică a unei legături. Băiatul se întreţesea cu norocul lui şi cu destinul lui de rege. Uneori aproape i se părea că Wintrow e o altă versiune a lui însuşi, mai tânără şi mai inocentă, cu mai puţine cicatrice lăsate de asprimea vieţii. Când se gândea astfel la Wintrow, simţea pentru el o tandreţe stranie. Putea să-l protejeze. Putea fi, pentru Wintrow, acel soi de mentor pe care el unul nu-l avusese niciodată. Însă, pentru asta, trebuia să fie singurul protector al băiatului. Legătura dintre băiat şi corabie reprezenta pentru Kennit o dublă barieră. Atâta timp cât exista, nici corabia, nici băiatul nu-i aparţineau întru totul.

Îi vorbi *Vivaciei* cu hotărâre.

– Ştii că băiatul e la bord. Tu ne-ai ridicat din apă şi ne-ai salvat pe amândoi. L-ai văzut luat pe punte. Crezi că te-aş minţi, că ţi-aş spune că trăieşte dacă n-ar mai trăi?

– Nu, răspunse ea cu greutate. Ştiu că nu m-ai minţi. Mai mult decât atât, cred că, dacă ar fi murit, aş fi ştiut. Clătină din cap cu sălbăticie şi părul ei greu flutură, purtat de

vehemenţa negării: Am avut o legătură atât de strânsă, un timp atât de îndelungat. Nu sunt în stare să-ţi descriu cum e să ştiu că e la bord şi totuşi să nu-l pot simţi. E ca şi cum ar fi fost tăiată o parte din mine...

Vocea i se stinse. Uitase cu cine vorbeşte. Kennit îşi sprijini într-o mai mare măsură greutatea pe cârja lui improvizată. Bătu de trei ori zgomotos cu piciorul lui de lemn în punte.

– Crezi că nu-mi pot imagina ce simţi? o întrebă.

– Ştiu că poţi, recunoscu ea. Ah, Kennit, ceea ce nu sunt în stare să spun e cât de singură mă simt fără el. Toate visele urâte, toate relele care mi-au bântuit vreodată imaginaţia îmi ies din străfundurile minţii. Bolborosesc şi-şi bat joc de mine. Zeflemelele lor viclene mă fac să nu mai ştiu cine sunt.

Îşi ridică imensele mâini din lemn-vrăjitor şi îşi apăsă tâmplele cu palmele continuând:

– Mi-am spus atât de des că nu mai am nevoie de Wintrow. Ştiu cine sunt. Şi cred că sunt de o măreţie care depăşeşte puterea lui de înţelegere. Oftă, exasperată: Poate fi atât de enervant. Înşiră platitudini şi meditează asupra teologiei până ce jur că aş fi mai fericită fără el. Totuşi, când nu e cu mine şi trebuie să mă confrunt cu ceea ce sunt de fapt...

Clătină iarăşi din cap, nemaigăsindu-şi cuvintele.

Apoi reîncepu.

– Când mi-a ajuns pe mâini mâzga şarpelui de pe barcă...

Amuţi. Când vorbi din nou, vocea îi era schimbată.

– Mi-e frică. În mine e o spaimă cumplită. Se răsuci brusc şi se uită la pirat peste umărul ei gol. Mă tem de adevărul care stă la pândă în mine, Kennit. Mi-e frică de întreaga mea identitate. Am o faţă pe care o port în văzul lumii, dar în interior am mai mult decât atât. În mine sunt ascunse şi alte feţe. Simt un alt trecut în spatele trecutului meu. Dacă nu mă apăr de el, mă tem că va sări afară şi va schimba tot ce sunt. Însă n-are sens. Cum aş putea fi altcineva, nu cea care sunt acum? Cum e cu putinţă să-mi fie frică de mine însămi? Nu pricep cum pot simţi aşa ceva? Tu înţelegi?

Kennit îşi strânse braţele la piept şi minţi.

– Cred, doamnă a mării şi a mea, că eşti înclinată să-ţi dai frâu liber fanteziei. Nimic mai mult de-atât. Poate te simţi un pic vinovată. Ştiu că eu mă dojenesc fiindcă l-am dus pe Wintrow pe Insula Celorlalţi, punându-l astfel în pericol. Pentru tine e probabil mai dureros. În ultima vreme, ai fost distantă faţă de el. Ştiu că eu m-am băgat între voi doi. Iartă-mă dacă nu regret asta. Acum, când te temi că l-ai putea pierde, apreciezi legătura pe care încă o mai are cu tine. Te-ntrebi ce-o să devii dacă moare. Sau dacă pleacă.

Cu ochii la ea, Kennit clătină din cap şi îi zâmbi strâmb.

– Mă tem că încă n-ai încredere în mine. Ţi-am spus, eu îţi voi rămâne mereu alături, până la sfârşitul zilelor mele. Însă tu continui să te-agăţi de el, ca şi cum ar fi singurul demn de tine.

Kennit şovăi, apoi se aventură să schimbe tactica, doar ca să vadă cum reacţionează ea:

– Cred că trebuie să folosim ceea ce se petrece acum ca să ne pregătim pentru vremea când Wintrow o să ne părăsească. Ţinem amândoi la el şi ştim că inima nu-i e aici, ci în mănăstirea lui. Va sosi un moment când, dacă îl iubim cu adevărat, va trebui să-l lăsăm să plece.

Vivacia se întoarse ca să privească din nou marea.

– Cred că da.

– Frumoasa mea floare de apă, de ce nu-mi poţi îngădui să-ţi umplu eu acest gol?

– Sângele e amintire, răspunse ea cu tristeţe. Eu şi Wintrow avem în comun şi sângele, şi amintirile.

Era chinuitor, fiindcă îl dureau toate membrele, dar Kennit se aplecă spre punte cu încetineală. Îşi puse ambele palme pe pata care încă mai păstra conturul şoldului şi al piciorului său.

– Sângele meu, spuse încet. Am stat întins aici când mi-a fost tăiat piciorul, despărţindu-l de trup. Sângele meu s-a îmbibat în tine. Ştiu că atunci ne-am împărtăşit unul altuia amintirile.

– Aşa e. Atunci şi încă o dată, când ai murit. Totuşi... *Vivacia* şovăi, apoi se plânse: Te ascunzi de mine chiar şi când nu eşti conştient. Mi-ai împărtăşit doar ce-ai vrut tu să-mi dezvălui, Kennit. Ai învăluit restul amintirilor în mister şi întuneric, negându-le chiar şi existenţa. Clătină din capul ei uriaş: Te iubesc, Kennit, dar nu te cunosc. Nu aşa cum ne cunoaştem eu şi Wintrow unul pe celălalt. Păstrez amintirile a trei generaţii din familia lui. Şi sângele lui s-a îmbibat în mine. Suntem ca doi copaci crescuţi din aceeaşi rădăcină.

Trase brusc aer în piept.

– Nu te cunosc, repetă. Dacă te-aş cunoaşte cu adevărat, aş înţelege ce s-a-ntâmplat când v-aţi întors de pe Insula Celorlalţi. Vânturile şi marea însăşi au părut să-ţi asculte poruncile. Un şarpe s-a plecat în faţa voinţei tale. Nu pricep cum de e cu putinţă aşa ceva, dar am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat. Iar ţie nu ţi se pare potrivit să-mi oferi explicaţii.

Cu voce foarte suavă, ea îl întrebă:

– Cum îmi pot pune încrederea în cineva care nu are încredere în mine?

Pentru o vreme, în vânt nu pluti decât tăcerea.

– Înţeleg, răspunse Kennit cu greutate.

Se ridică pe singurul său genunchi, apoi se săltă anevoie în susul cârjei şi ajunse să stea drept. *Vivacia* îl rănise şi el se hotărî s-o lase să-şi dea seama de asta.

– Nu-ţi poţi spune decât că încă nu e timpul să-ţi dezvălui totul despre mine. Am sperat că mă iubeşti destul de mult ca să ai răbdare. O speranţă pe care mi-ai spulberat-o. Sper totuşi că mă cunoşti destul de bine ca să nu te îndoieşti de spusele mele. Wintrow nu e mort. Dă semne c-o să-şi revină. Odată ce se va simţi bine, nu mă-ndoiesc că va veni să te vadă. Iar când o s-o facă, n-o să stau între voi.

– Kennit! strigă *Vivacia* în urma lui, dar el continuă să se îndepărteze şchiopătând.

Când ajunse la scara scurtă care ducea de pe puntea prora către puntea principală, se văzu nevoit să se lase în jos cu stângăcie. Îşi puse cârja pe punte şi se roti, în patru labe, întorcându-se ca să coboare. Nu era uşor pentru un om cu un singur picior, dar izbuti s-o facă fără ajutor. Etta, care ar fi trebuit să-i fie alături şi să-l susţină, îl îngrijea pe Wintrow. Presupuse că acum şi ea prefera compania băiatului. Nimănui nu părea să-i pese că e istovit după tot efortul făcut pe Insula Celorlalţi. În ciuda vremii călduroase, se alesese cu o tuse după ce înotaseră îndelung, trudindu-se din greu. Îl dureau toţi muşchii şi toate încheieturile, dar nimeni nu-l compătimea şi nu-l ajuta, pentru că Wintrow era rănit, cu pielea arsă de veninul şarpelui. Wintrow. Singurul căruia îi dădeau atenţie Etta şi *Vivacia.*

– Oh. Sărmanul pirat. Sărmanul, jalnicul, neiubitul Kennit.

Cuvinte tărăgănate sarcastic, cu voce firavă. Veneau de la talismanul sculptat pe care-l purta la încheietura mâinii. Nu i-ar fi auzit glasul subţire, gâfâit, dacă n-ar fi fost încă în coborâre, cu degetele încleştate de bara din dreptul feţei. Piciorul îi ajunse pe puntea de jos. Continuă să se ţină cu o mână de scară, în timp ce cu cealaltă îşi îndrepta haina şi îşi aranja dantela manşetelor. Furia ardea în el. Până şi talismanul pe care-l crease ca să-i poarte noroc i se întorsese împotrivă. Propria lui faţă, sculptată în miniatură, îl batjocorea. Se gândi cum să-l ameninţe pe micul nemernic afurisit.

Îşi ridică mâna ca să-şi netezească vârfurile curbate ale mustăţii.

– Lemnul-vrăjitor arde, sublinie cu voce joasă, cu chipul sculptat aproape de gură.

– Ca şi carnea, ripostă vocea firavă. Noi doi suntem legaţi la fel de strâns ca *Vivacia* şi Wintrow. Vrei să pui legătura la încercare? Ţi-ai pierdut deja un picior. Ai vrea să descoperi cum e viaţa când n-ai ochi?

Cuvintele talismanului îi plimbară pe şira spinării un deget de gheaţă. Cât de multe ştia?

– Ah, Kennit, între doi ca noi pot fi prea puţine secrete. Foarte puţine.

Răspunsurile erau mai degrabă pentru gândurile lui decât pentru cuvinte. Chiar putea şti ce gândeşte sau doar intuia cu mare iscusinţă?

– Uite un secret pe care i l-ai putea dezvălui *Vivaciei,* continuă neîndurător talismanul. I-ai putea spune că nici tu n-ai idee ce s-a-ntâmplat de fapt când aţi fost salvaţi. Că, odată ce a trecut exaltarea, te-ai ghemuit în pat şi ai tremurat ca un copil în vreme ce Etta îl îngrijea pe Wintrow. Apoi, după o pauză: Poate că asta ar amuza-o pe Etta.

O privire necugetată către încheietura mâinii îi arătă zâmbetul ironic al talismanului. Kennit îşi alungă o nelinişte cumplită. Nu onoră mica şi nesuferita creatură cu un răspuns. Îşi recuperă cârja şi se grăbi să se ferească din calea unui grup de oameni grăbiţi să se ocupe de o pânză care nu era pe placul lui Jola.

Ce se întâmplase când părăsiseră Insula Celorlalţi? Furtuna le urla în jur şi, întins pe fundul bărcii, Wintrow era leşinat, poate chiar pe moarte. Pe Kennit îl înfuriase soarta care încerca să-i smulgă viitorul râvnit tocmai când era atât de aproape de atingerea ţelului. Se ridicase în picioare în barcă şi-şi fluturase pumnul, strigând mării că îi interzice să-l înece, iar vânturilor, să i se opună. Nu numai că ţinuseră cont de cuvintele lui, mai apăruse şi şarpele de pe insulă, se ridicase din adâncuri ca s-ajute barca să ajungă la corabia-mamă. Răsuflă scurt, refuzând să se lase cuprins de o spaimă superstiţioasă. Îi era destul de greu când îşi vedea echipajul venerându-l din priviri şi tremurând cu groază la cea mai măruntă dojana din partea lui. Până şi Etta se înfiora speriată ori de câte ori o atingea şi vorbea cu el ţinându-şi ochii plecaţi. Din când în când, redevenea familiară, numai ca să se îngrozească imediat ce îşi

dădea seama ce făcuse. Numai corabia se purta ca întotdeauna, fără nicio teamă. Abia acum îi dezvăluise că miracolul a creat între ei o nouă barieră. Kennit refuza să se lase înfrânt de superstiţiile celorlalţi. Indiferent ce se întâmplase, avea s-accepte realitatea şi să rămână acelaşi om de mai înainte.

Conducerea unei corăbii îi cerea căpitanului să trăiască păstrând mereu distanţa faţă de echipaj. De când ajunsese căpitanul *Mariettei,* Sorcor îşi pierduse din respectul pentru Kennit. Dar întâmplarea din timpul furtunii sporise convingerea că într-adevăr Kennit e mai presus decât el. Fostul său secund îl privea acum ca pe o divinitate. Kennit crescuse în ochii tuturor, dar nu asta conta pentru el cel mai mult. Conta faptul că, după cum îşi dădea foarte bine seama, o cădere de pe noua sa culme l-ar fi zdrobit. Acum până şi cea mai măruntă greşeală putea face pe toată lumea să se îndoiască de el. Trebuia să fie mult mai atent decât înainte. Calea pe care pornise devenise mai strâmtă şi mai abruptă. Îşi afişă zâmbetul obişnuit. Nimeni nu trebuia să-i vadă temerile. Se îndreptă spre cabina lui Wintrow.

*

– Wintrow? Aici e apă. Bea.

Etta stoarse un burete mic deasupra buzelor băiatului. Picăturile căzură în ploaie. Ea privi îngrijorată buzele băşicate deschizându-se ca să primească apa. Limba umflată a băiatului se mişcă în gură şi Etta îl văzu înghiţind. ’Pe urmă el icni scurt, ca să-şi recapete răsuflarea.

– E mai bine? Mai vrei?

Se aplecă mai tare şi îi privi cu atenţie faţa, dorindu-şi un răspuns de la el. S-ar fi mulţumit cu orice, cu zvâcnirea unei pleoape, cu lărgirea unei nări. Dar nu văzu nimic. Înmuie din nou buretele.

– Îţi mai dau apă, îi spuse şi îi stoarse în gură un alt firicel de lichid.

El înghiţi din nou.

Etta îi mai dădu apă de încă trei ori. Ultima oară, picăturile se scurseră în josul obrazului lui livid. Ea le îndepărtă tamponându-l cu delicateţe. Se desprinseră cu tot cu piele. Pe urmă, Etta se aşeză pe scaunul de lângă patul lui şi îl privi obosită. N-avea cum să-şi dea seama dacă îşi potolise setea sau era doar prea slăbit ca să mai înghită. Numără certitudinile care o consolau: era viu; respira; putea să bea. Pornind de la toate acestea, încercă să-şi construiască o speranţă. Lăsă buretele să cadă în vasul cu apă. O clipă, îşi privi mâinile. Şi le arsese în timpul salvării lui Wintrow, când îl săltase ca să nu se înece, căci mâzga şarpelui de pe hainele lui se frecase de ea, lăsându-i pete de un roşu strălucitor, usturător de sensibile şi la căldură, şi la frig. Mâzga o vătămase astfel pe ea după ce-şi pierduse cea mai mare parte a puterii atacând hainele şi pielea băiatului.

Îmbrăcămintea lui fusese atât de roasă încât se preschimbase în zdrenţe subţiate. Pe urmă, aşa cum apa caldă dizolvă gheaţa, mâzga îi mistuise carnea. Mâinile avuseseră cel mai mult de suferit, dar şi faţa îi fusese vătămată de stropii care o împroşcaseră. Îi atacase şi părul strâns într-o coadă de năier, lăsându-i doar smocuri inegale atârnate de ţeastă. Etta i le tăiase, ca să nu-i ajungă pe răni. Tuns atât de scurt, părea şi mai nevârstnic decât era.

În unele locuri, rănile nu păreau mai grave decât nişte arsuri de soare; în altele, carnea jupuită strălucea, umedă, alături de pielea bronzată sănătoasă. Umflăturile îi schimonosiseră trăsăturile, ochii nu-i mai erau decât două despicături sub bordura frunţii ieşită în afară. Degetele păreau nişte cârnaţi. Răsuflarea îi era un horcăit bolborositor. Pielea supurândă i se lipea de cearşafurile de in. Etta bănuia că are dureri mari, dar el dădea puţine semne de suferinţă. Reacţiona atât de puţin, încât ea se temea că e pe moarte.

Etta închise ochii şi strânse din pleoape. Dacă murea, Wintrow avea să-i trezească din nou toată durerea pe care se învăţase s-o lase în urmă. Era atât de monstruos de nedrept să-l piardă atât de curând după ce începuse în sfârşit să aibă încredere în el. El o învăţase să citească. Ea îl învăţase să lupte. Geloasă, văzuse în el un rival la atenţia lui Kennit. Cumva, în tot acel timp, ajunse să-l considere prieten. Cum putuse fi atât de neprevăzătoare? Cum îşi îngăduise o asemenea slăbiciune?

Ajunsese să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva de la bord. Pentru Kennit, Wintrow era o amuletă aducătoare de noroc şi un proroc al izbânzii sale, deşi îl preţuia sau, poate, în stilul lui reţinut, chiar îl iubea. Echipajul îl acceptase pe Wintrow fără tragere de inimă mai întâi, dar aproape cu mândrie părintească, după ce, în Diwytown, băiatul blajin rămăsese ferm pe poziţie, cu sabia în mână, vorbind în favoarea lui Kennit ca rege. Tovarăşii băiatului de pe corabie aşteptaseră cu nerăbdare ca el să ajungă pe Plaja Comorilor, fiind siguri că orice va descoperi va prevesti viitoarea măreţie a lui Kennit. Până şi Sorcor ajunsese

să-l privească pe Wintrow cu toleranţă şi afecţiune. Dar nimeni nu-l cunoştea ca ea. Dacă băiatul murea, toţi aveau să fie trişti, însă ea avea să fie jefuită.

Îşi îndepărtă cu brutalitate gândul de la propriile sentimente. N-aveau importanţă. Alta era întrebarea vitală: Cum o să-l afecteze pe Kennit moartea lui Wintrow? Etta chiar nu era în stare să facă nicio presupunere. Cu cinci zile în urmă, ar fi fost gata să jure că-l cunoaşte pe pirat mai bine decât oricine altcineva. Nu pretindea că-i ştie toate secretele; era foarte rezervat şi motivele faptelor lui o lăsau adesea cu gura căscată. Cu toate astea, o trata cu blândeţe, şi chiar mai mult decât atât. Ştia că îl iubeşte. Pentru ea era de-ajuns; nu simţea nevoia să fie iubită la rândul ei. El era Kennit, şi ea nu-i cerea nimic mai mult.

Ascultase cu îndoială şi indulgenţă când Wintrow începuse, cu prudenţă, să dea glas presupunerilor sale. Neîncrederea pe care i-o inspirase Kennit la început se preschimbase, încetul cu încetul, în convingerea că piratul a fost ales de Sa pentru un destin măreţ. Etta îl bănuia pe Kennit că, mizând pe naivitatea băiatului, îi încuraja convingerile pur şi simplu ca să-l poată face să-şi unească strădaniile cu ale lui. Deşi îndrăgostită de Kennit, îl credea în stare de astfel de amăgiri. Nu scădea în ochii ei, fiindcă era dispus să facă orice ca să-şi atingă ţelul.

Însă aşa stătuseră lucrurile înainte de a-l vedea pe Kennit înălţându-şi braţele şi glasul ca să ţină în frâu o furtună şi să cheme un şarpe de mare. Începând din clipa aceea, avea senzaţia că bărbatul pe care-l iubea i-a fost luat şi înlocuit cu altcineva. Şi nu era singura căreia i se întâmpla asta. Echipajul care l-ar fi urmat pe căpitanul Kennit ca să săvârşească orice faptă sângeroasă amuţea acum la apropierea lui şi tremura de spaimă când poruncea ceva el însuşi. Iar Kennit abia dacă observa. Asta era partea mai presus de fire. El părea să accepte ceea ce făcuse şi să se aştepte la aceeaşi reacţie din partea celor din jur. El îi vorbea ei ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. De-a dreptul şocant, o atingea la fel ca întotdeauna. Etta nu era demnă să fie atinsă de o fiinţă ca el, însă nu cuteza să i se refuze. Cine era ea ca să pună la îndoială voinţa unuia ca el?

Ce era el?

În minte în veneau cuvinte pe care cândva le-ar fi luat în râs. Binecuvântat de zei. Preaiubit de Sa. Predestinat. Prevestit. Ales de soartă. Voia să râdă de astfel de aiureli, să şi le alunge din gând, dar nu izbutea. Kennit fusese, de la bun început, altfel decât orice alt bărbat cunoscut de ea vreodată. Nicio regulă nu părea să se aplice pentru el. Izbândise acolo unde oricine altcineva ar fi dat greş, obţinuse imposibilul fără niciun efort. Grandoarea ambiţiilor lui o uluia. Nu capturase el o corabie vie din Bingtown? Ce alt om îşi mai revenise vreodată după atacul unui şarpe de mare? Cine altul dacă nu Kennit făcuse satele pline de lepădături de pe Insulele Piraţilor să-nceapă a fi considerate avanposturi ale unui ţinut întins, ale regatului pe care era îndreptăţit să-l conducă?

Ce soi de om mai nutrea asemenea visuri şi încă le mai şi îndeplinea?

Astfel de întrebări o făceau să simtă şi mai dureros lipsa lui Wintrow. Dacă ar fi fost treaz, ar fi ajutat-o să înţeleagă. Deşi era tânăr, îşi petrecuse aproape întreaga viaţă învăţând la o mănăstire. La început, imediat după ce-l cunoscuse, îl dispreţuise pentru purtarea lui de om educat şi pentru blândeţea lui. Acum îşi dorea să-i fi putut dezvălui îndoielile ei. Cuvinte ca destin, soartă şi prevestire se desprindeau de pe buzele lui cu uşurinţa cu care se desprindeau înjurăturile de ale ei. Rostite de el, astfel de cuvinte erau credibile.

Etta se trezi jucându-se cu punguţa pe care-o purta la gât. O deschise cu un oftat şi scoase încă o dată omuleţul minuscul. Îl găsise în cizma ei, laolaltă cu ceva nisip şi scoici, după ce scăpaseră de pe Insula Celorlalţi. Când îl întrebase pe Kennit ce-ar fi putut însemna un asemenea semn prevestitor de pe Insula Comorilor, el îi spusese că ştie deja. Asta o înspăimântase mai mult decât orice prevestire cumplită pe care ar fi putut el s-o rostească.

– Dar adevărul e că nu ştiu, îi spuse ea încet lui Wintrow.

Păpuşa îi umplea palma - erau exact de aceeaşi mărime. La atingere, părea de fildeş, dar avea întocmai culoarea roz a pielii unui bebeluş. Un bebeluş care dormea ghemuit, cu gene minuscule desăvârşite deasupra obrajilor, cu urechi ca nişte scoici în miniatură şi cu o coadă de şarpe înfăşurată de mai multe ori în jurul trupului. Se încălzea repede în palmă şi contururile netede ale micului trup implorau să fie atinse. Vârful degetului Ettei îi urmări curba şirei spinării.

– Mi se pare că arată ca un bebeluş. Dar ce poate însemna asta pentru mine?

Îşi coborî vocea şi continuă pe tonul dezvăluirii unui secret, ca şi cum băiatul ar fi putut s-o audă.

– Kennit mi-a vorbit la un moment dat despre un copil. M-a întrebat dacă aş face unul în cazul în care el şi l-ar dori. I-am spus că da, bineînţeles. Oare asta înseamnă? Kennit o să-mi

ceară să fac un copil?

Îşi plimbă mâna pe pântecul plat. Prin cămaşă, degetul ei atinse o mică umflătură. Un talisman din lemn-vrăjitor, de forma unei ţeste minuscule, era prins cu un inel de buricul ei, ca s-o apere de boli şi să n-o lase să rămână grea.

– Wintrow, mi-e frică. Mă tem că nu pot trăi la înălţimea unor astfel de visuri. Dacă îl dezamăgesc? Ce-o să mă fac?

– N-o să-ţi cer nimic care să mi se pară peste puterile tale.

Etta sări în picioare ţipând scurt, surprinsă. Se răsuci şi îl văzu pe Kennit în cadrul uşii deschise. Îşi acoperi gura cu palma.

– Nu te-am auzit, se scuză, cu vinovăţie în glas.

– Ah, dar eu te-am auzit. Băiatul nostru s-a trezit? Wintrow?

Kennit intră şchiopătând şi se uită cu speranţă la silueta neclintită a lui Wintrow.

– Nu. Bea apă, dar nu mai dă niciun alt semn că şi-ar putea reveni.

Etta rămase în picioare.

– Şi totuşi îi pui întrebări? întrebă Kennit, meditativ.

Întoarse capul şi o străpunse cu privirea.

– N-am cui altcuiva să-i împărtăşesc astfel de îndoieli, începu ea, dar se întrerupse. Vreau să spun că..., reluă, şovăind, dar, cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii, Kennit o făcu să amuţească.

– Ştiu ce vrei să spui, îi mărturisi el.

Se aşeză pe scaunul ei. Îşi lăsă cârja să cadă şi Etta o prinse înainte de a zăngăni pe podea. Aplecându-se, el se uită mai de aproape la Wintrow şi se încruntă. Degetele lui atinseră faţa umflată a băiatului cu gingăşia unei femei.

– Şi mie îmi lipsesc sfaturile lui.

Mângâie părul scurt şi ţepos de pe capul băiatului, apoi îşi retrase mâna, dezgustat de asprimea lui.

– Mă gândesc să-l ducem pe puntea prora, lângă galion. Poate va izbuti să-i grăbească vindecarea.

– Dar..., începu Etta, apoi îşi ţinu gura şi îşi lăsă ochii în jos.

– Eşti împotrivă? De ce?

– N-am vrut să spun că...

– Etta! îi lătră Kennit numele, făcând-o să tresară violent. Scuteşte-mă de văicăreli şi ploconeli. Dacă-ţi pun o întrebare, vreau să vorbeşti, nu să scânceşti. De ce nu eşti de acord să-l mutăm acolo?

Ea îşi înfrâna spaima.

– Cojile arsurilor lui sunt moi, umede. Dacă-l mutăm, s-ar putea desprinde şi asta i-ar întârzia vindecarea. Vântul şi soarele i-ar putea usca pielea rănită şi o să-i crape mai tare.

Kennit nu se uita decât la băiat. Părea să cântărească spusele ei.

– Înţeleg. Dar o să-l mutăm cu grijă şi n-o să-l lăsăm mult acolo. Corabia trebuie să fie sigură că el trăieşte şi cred că Wintrow are nevoie de puterea ei ca să se vindece.

– Sunt sigură că tu ştii mai bine decât mine..., şovăi ea, iar Kennit o întrerupse:

– Chiar ştiu. Du-te să chemi câţiva oameni care să-l mute. Te-aştept aici.

*

Wintrow înota în adâncuri, în beznă şi căldură. Undeva, cu mult deasupra, era o lume a luminii şi umbrei, a vocilor, a durerii şi atingerii. Se ferea de ea. Într-un alt plan, exista o fiinţă care îl căuta pe bâjbâite, strigându-l pe nume şi, totodată, ademenindu-l cu amintiri. Se dovedea mai greu de ocolit, dar hotărârea lui era nesmintită. Dacă îl găsea, pe amândoi îi aşteptau o mare durere şi o mare dezamăgire. Atâta timp cât rămânea o minusculă creatură informă înotând în beznă, putea să evite asta.

Trupului său i se făcea ceva. Era zgomot, se auzeau voci, era agitaţie. Se concentră ca să poată înfrunta durerea pe care-o aştepta. Durerea avea puterea să-l înşface şi să-l ţină. Durerea l-ar fi putut trage în sus, unde avea un trup şi o minte, alături de amintiri. Acolo, jos, se afla mult mai în siguranţă.

E doar o iluzie. Ea poate dura, dar, în cele din urmă, vei simţi nevoia de lumină şi de mişcare, de savoare, de sunet şi de atingere. Dacă aştepţi prea mult, s-ar putea să le pierzi pe toate pentru totdeauna.

Vocea acea răsuna puternic pretutindeni în jurul lui, aidoma zgomotului tunător de valuri izbite de stânci. Aidoma oceanului însuşi, îl rotea şi îl răsturna, cercetându-l sub toate

unghiurile. Încerca zadarnic să se-ascundă de ea. Îl cunoştea.

– Cine eşti? întrebă el.

Vocea era amuzată.

Cine sunt? Ştii cine sunt, Wintrow Vestrit. Sunt creatura de care trebuie să te temi cel mai mult, de care trebuie să se teamă ea cel mai mult. Cea căreia nu vrei să-i recunoşti existenţa. Cea pe care o negi şi o ascunzi de tine însuţi, pe care o ascundeţi unul de altul. Şi totuşi fac parte din voi amândoi.

Vocea tăcu şi aşteptă, dar el nu voia să scoată niciun cuvânt. Ştia că vechea magie a rostirii numelor lucrează în ambele sensuri. Ştiind adevăratul nume al unei creaturi, puteai să îi impui voinţa ta. Dar, rostindu-i numele, ar fi putut să devină reală.

Sunt dragonul. Vocea avea ceva de netăgăduit: Acum mă cunoşti. Nimic n-o să mai fie la fel ca înainte.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, bâigui el fără glas. N-am ştiut. Niciunul dintre noi n-a ştiut. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Nu atât de rău cât îmi pare mie. În durerea ei, vocea părea - neînduplecată: Nu atât de rău cât ar trebui să-ţi pară.

– Dar n-a fost vina mea! N-am avut nimic de-a face cu asta!

Nici vina mea n-a fost, însă pedeapsa mi-e mai cumplită decât a tuturor. Vinovăţia n-are niciun loc în marele plan al mersului lucrurilor, mititelule. Fapta, odată săvârşită, vina şi învinovăţirea sunt la fel de nefolositoare ca scuzele. Odată ce s-a înfăptuit ceva, trebuie să suporţi urmările.

– Dar de ce eşti aici, în adâncuri?

Unde altundeva aş putea fi? Ce altceva mi-a mai rămas? Când mi-am amintit cine sunt, amintirile voastre erau stivuite deasupra mea, în numeroase straturi. Însă sunt aici şi aici am să rămân, oricât de multă vreme o să-mi negi existenţa. Vocea şovăi: Oricât de multă vreme o să mi-o neg eu însămi, adăugă, obosită.

Durerea se răspândi în el. Se zbătu într-o revărsare de lumină şi căldură, străduindu-se să-şi ţină ochii închişi şi limba neclintită. Ce-i făceau? Nu conta. N-avea să reacţioneze. Dacă se mişca sau dacă ţipa, trebuia să admită că el e viu, iar *Vivacia* e moartă. Trebuia să admită că sufletul îi e legat de o creatură care fusese moartă mai mult timp decât trăise el. Era ceva mai mult decât macabru; se simţea paralizat de groază. Asta era minunea şi splendoarea unei corăbii vii. El trebuia să trăiască tot timpul alături de moarte. Nu dorea să se trezească pentru a conştientiza asta.

Preferi să rămâi aici, jos, cu mine? În vocea creaturii se simţea acum un amuzament amar: Vrei să zăboveşti în mormântul trecutului meu?

– Nu. Nu, vreau să fiu liber.

Liber?

Wintrow şovăi.

– Nu vreau să mai ştiu nimic din toată povestea asta. Nu mai vreau să mai fac vreodată parte din ea.

Faci parte încă din clipa când ai fost zămislit. Pentru aşa ceva nu există cale de întoarcere.

– Atunci ce-mi rămâne de făcut? Cuvintele se tânguiră prin el, nerostite: Nu pot trăi cu asta.

Ai putea să mori, îi sugeră vocea pe un ton sardonic.

– Nu vreau să mor.

Măcar de-atâta lucru era sigur.

Nici eu n-am vrut, sublinie vocea, necruţătoare. Dar am murit. Oricât de multe amintiri aş avea despre zbor, aripile mele nu s-au întins niciodată. Ca să fie construită corabia asta, am fost dezgolită de cocon înainte de vreme. Au aruncat ceea ce ar fi trebuit să fie trupul meu pe podeaua de piatră rece. Eu nu mai sunt decât amintiri, amintiri depozitate în pereţii coconului meu, amintiri pe care ar fi trebuit să le reabsorb în timp ce aş fi prins formă sub soarele fierbinte al verii. N-am mai avut cum să trăiesc şi să cresc decât prin amintirile oferite de semenii tăi. Am absorbit ce mi-aţi dat şi, cât a fost îndeajuns, m-am însufleţit. Dar nu ca mine însămi. Nu. Am forma pe care m-aţi obligat s-o am şi mi-am însuşit personalitatea care reuneşte aşteptările familiei tale. Vivacia.

O schimbare neaşteptată de poziţie a trupului său trezi suferinţa fizică a lui Wintrow. Aerul se revărsă peste el şi dogoarea soarelui îl atinse. Chiar şi numai asta îi irita carnea dezgolită. Dar mai rău decât orice era glasul care îl striga cu un amestec de bucurie şi îngrijorare.

– Wintrow? Mă auzi? Sunt *Vivacia.* Unde eşti, ce faci, de ce nu te pot simţi deloc?

Simţi gândurile corăbiei venind spre el. Se trase înapoi, nedorind s-o lase să-şi atingă mintea de a lui. Se făcu mai mic, se ascunse mai în adânc. În clipa în care-l găsea, *Vivacia* avea să ştie tot ce ştia el. Ce-avea să i se-ntâmple dacă se confrunta cu ceea ce era în realitate?

Te temi c-o să înnebunească? Te temi c-o să te ia cu ea?

Vocea îşi contură gândul cu o bucurie sălbatică, aproape ca pe o ameninţare. Wintrow îngheţă de spaimă. În acea clipă, ştiu că ascunzătoarea lui nu e un adăpost, ci o capcană.

– *Vivacia!* strigă el cu disperare, dar propriul trup nu i se supuse.

Buzele nu lăsară strigătul să se desprindă de ele. Până şi gândul îi era înăbuşit în fiinţa dragonului, înfăşurat şi sugrumat, şi întemniţat. Încercă să se zbată; se sufoca sub greutatea prezenţei ei. Femela dragon îl ţinea atât de aproape, încât nu-şi putea nici măcar aminti cum să respire. Inima îi tresălta aritmic. Durerea îl lovi când trupul lui protestă zvâcnind. Într-o lume îndepărtată, pe o punte scăldată în soare, se auzeau strigăte de spaimă neputincioasă. Wintrow se retrase într-o încremenire a trupului şi a sufletului care erau ultima treaptă a întunericului dinainte de moarte.

Bun. În voce se simţea satisfacţia: Stai liniştit, mititelule. Nu mă provoca şi n-o să fiu nevoită să te omor. O pauză. De fapt, nu vreau să-l văd pe niciunul dintre noi murind. Suntem legaţi într-o împletitură atât de strânsă, încât moartea unuia i-ar pune în pericol pe ceilalţi. Ţi-ai fi dat seama, dacă ai fi stat să te gândeşti. Îţi ofer acum timp. Foloseşte-l ca să cântăreşti lucrurile.

Pentru câteva clipe, Wintrow se concentră numai asupra propriei supravieţuiri. Îşi ţinu răsuflarea, apoi, cu un tremur, lăsă aerul să-i străbată din nou plămânii. Bătăile inimii îşi regăsiră ritmul. Auzi vag exclamaţii de uşurare. Durerea îl chinuia cu aceeaşi furie, încercă să-şi îndepărteze mintea de ea, să nu-i ia în seamă strigătele despre vătămările grave ale trupului său, ca să-şi poată îndrepta gândurile spre ceea ce îi spusese femela dragon.

Se crispa când ea răbufni brusc, iritată:

Pe tot ce zboară, îţi lipseşte orice simţ? Cum au putut nişte creaturi ca tine să supravieţuiască şi să năpădească întreaga lume ştiind atât de puţin despre ele însele? Nu te retrage din faţa durerii, imaginându-ţi că asta te face puternic. Priveşte-o, neghiobule! Încearcă să-ţi spună ce nu e bine, ca să poţi repara. Nu e de mirare că trăiţi atât de puţin. Nu, priveşte-o. Aşa.

*

Piraţii care-l căraseră pe Wintrow pe un cearşaf ţinut de colţuri îl lăsară cu grijă jos, pe punte. Chiar şi aşa, Kennit văzuse faţa băiatului crispându-se. Se gândise că poate fi un semn încurajator; măcar răspundea la durere. Dar când îi vorbise galionul nici măcar nu tresărise. Dintre toţi cei care înconjurau silueta întinsă pe spate, nimeni nu putea ghici cât de mult îl îngrijora asta pe Kennit. Piratul fusese sigur că Wintrow o să reacţioneze la auzul vocii corăbiei. Dacă n-o făcuse, însemna probabil că moartea îi era aproape. Kennit credea că, între viaţă şi moarte, există un loc unde trupul unui om nu e cu nimic mai mult decât un animal mizerabil, în stare numai de răspunsuri animalice. Văzuse aşa ceva. Sub cruda călăuzire a lui Igrot, tatăl lui zăbovise într-o asemenea stare zile de-a rândul. Poate că acolo se afla Wintrow atunci.

Penumbra din cabină fusese îndurătoare. Afară, în lumina zilei, Kennit nu mai putea să-şi tot repete că băiatul o să se vindece. Toate amănuntele oribile ale corpului opărit de mâzga şarpelui erau vizibile. Scurta înşiruire de spasme rupsese cojile umede care izbutiseră să se formeze; din răni i se scurgea ceva, întinzându-se pe toată pielea. Wintrow era pe moarte. Băiatul lui profet, preotul care i-ar fi fost proroc murea când viitorul lui Kennit încă nu se născuse. Nedreptatea acestui fapt îl cuprinse, sufocându-l. Ajunsese atât de aproape, atât de aproape de îndeplinirea visului său. Şi acum avea să piardă totul odată cu moartea băiatului care încă nu era bărbat. Privelişte a îl amăra prea tare. Strânse din pleoape, ferindu-se de imaginea cruzimii sorţii.

– Oh, Kennit! strigă corabia cu voce joasă, şi piratul ştiu ce simte, aşa cum îşi cunoştea propriile sentimente. Nu-l lăsa să moară! îl imploră ea. Te rog. L-ai salvat de şarpe şi de mare. Nu-l poţi salva şi acum?

– Linişte! porunci el aproape cu brutalitate.

Trebuia să se gândească. Dacă băiatul murea atunci, asta ar fi negat tot norocul de care avusese Kennit vreodată parte. Ar fi fost mai rău decât o piază rea. Piratul nu putea îngădui

aşa ceva.

Fără să se sinchisească de oamenii din echipaj care se adunaseră şi, într-o deplină tăcere, se uitau în jos, la băiatul desfigurat, Kennit se aplecă spre punte cu stângăcie. Privi îndelung faţa neclintită a lui Wintrow. Îşi puse un deget pe un petic de piele teafără de pe chipul lui. Încă nu avea barbă şi obrazul îi era catifelat. I se rupea inima la vederea frumuseţii distruse a băiatului.

– Wintrow, spuse el încet. Sunt eu, Kennit, flăcăule. Ai spus c-o să mă urmezi. Ai spus c-o să mă susţii cu vorbele tale. Ţi-aduci aminte? Nu poţi pleca acum, băiete. Nu când suntem atât de aproape de ţintă.

Era vag conştient de şoaptele piraţilor care-l priveau. Le era milă, milă de el. Se înfurie brusc la gândul că spusele lui puteau fi luate drept slăbiciune. Dar nu, nu era vorba de milă. Îşi ridică privirea spre feţele celorlalţi şi nu văzu decât îngrijorare, nu doar pentru Wintrow, ci şi pentru el. Erau mişcaţi de atenţia dată de căpitan băiatului rănit. Oftă. Ei bine, dacă Wintrow trebuia să moară, el nu mai putea decât să stoarcă din asta tot binele pe care i-l putea aduce. Îi mângâie cu gingăşie obrazul.

– Sărmanul flăcău, murmură suficient de tare pentru a fi auzit. Atâta durere! Ţi-am face un bine lăsându-te să pleci, nu-i aşa?

Se uită în sus, la Etta. Lacrimile ei curgeau nestânjenite pe obraji.

– Încearcă să-i mai dai să bea, o îndemnă cu blândeţe. Dar nu fi dezamăgită. Ştii, el e acum în mâinile lui Sa.

*

Dragonul îl făcea să devină conştient de cu totul altceva. Wintrow nu mai vedea cu ochii, nici nu mai era covârşit de durere. În schimb, îşi îndrepta atenţia într-o direcţie pe care nu şi-o mai imaginase vreodată. Ce era durerea? Părţi vătămate din corpul lui, spărturi în fortificaţiile care-l apărau de lumea din afară. Barierele trebuiau reparate, iar părţile vătămate, distruse şi îndepărtate. Nimic nu trebuia să stea în calea acestei însărcinări. Avea nevoie de toate forţele lui. I-o cerea propriul trup, iar durerea era alarma care suna în el, pretutindeni.

– Wintrow? Glasul Ettei străpunse întunecimea pufoasă: Uite, apă.

O clipă mai târziu, îşi simţi buzele umezite de picături enervante. Încercând să se ferească, şi le mişcă şi, pentru o clipă, avu senzaţia că se îneacă. O secundă mai târziu, îşi înţelese greşeala. Lichidul era ceea ce îi trebuia corpului său ca să se refacă. Avea nevoie de apă, de hrană şi de odihnă deplină, fără dilemele care îl împovăraseră.

O uşoară apăsare pe obraz. De departe, o voce pe care-o cunoştea.

– Mori dacă trebuie, flăcăule. Dar ştii că asta mă face să sufăr. Ah, Wintrow, dacă ţii cât de puţin la mine, străduieşte-te să trăieşti. Nu abandona visul pe care l-ai prevestit chiar tu.

Cuvintele se stivuiră în el, pentru a se gândi la ele mai târziu. Pe moment, n-avea timp pentru Kennit. Dragonul îi arăta ceva care venea cu siguranţă de la Sa, încât Wintrow se întrebă cum putuse exista în el mereu lucrul ăsta, rămânând ascuns. Tot ce făcea corpul lui se întâmpla sub ochii lui. Aerul îi şoptea în plămâni, sângele îi curgea prin braţe şi picioare şi totul îi aparţinea lui. Nu era vorba de un teritoriu incontrolabil, ci de corpul lui. Îl putea lecui.

Simţi cum se destinde. Eliberate de încordare, forţele trupului său se îndreptau spre părţile rănite. Ştia de ce are nevoie.

Peste câteva clipe, îşi găsi muşchii nedornici de mişcare ai fălcilor şi limba leneşă. Îşi mişcă gura.

– Apă, izbuti să rostească cu glas hârâit.

Îşi ridică un braţ înţepenit într-o vagă încercare de a se feri.

– Umbră, imploră el.

Pe pielea lui vătămată, atingerea soarelui şi a vântului era un chin.

– Vorbeşte! exclamă Etta, în culmea încântării.

– A fost căpitanul, afirmă altcineva. L-a chemat înapoi din moarte.

– Moartea însăşi dă înapoi în faţa lui Kennit, susţinu un alt pirat.

Ale lui Kennit erau palma aspră care-i atinse cu mare delicateţe obrazul şi braţele puternice care îi săltară cu multă grijă capul şi îi ţinură la gură binecuvântata cană din care picura apa răcoroasă.

– Eşti al meu, Wintrow, declară piratul.

Wintrow bău pentru asta.

*

– Cred că mă poţi auzi.

Cea Care îşi Aminteşte trâmbiţă cuvintele în vreme ce înota în umbra cocii argintii. Ţinea pasul cu corabia.

– Îţi simt mirosul. Te simt în întregime, dar nu te pot găsi. Te-ascunzi de mine înadins?

Tăcu, încordându-şi toate simţurile în aşteptarea unui răspuns. Era ceva, simţea ceva în apă, o aromă amară, aidoma otrăvii usturătoare din glandele ei. Se prelingea din coca vasului, dacă aşa ceva era cu putinţă. Avea impresia că aude voci, voci atât de îndepărtate încât nu le putea înţelege cuvintele, îşi dădea doar seama că vorbesc. Nu avea sens. Şerpoaica se temea, în mare măsură, că îşi pierde minţile. Ar fi fost o ironie amară să-şi recapete în sfârşit libertatea ca să fie apoi înfrântă de nebunie.

Întregul ei trup se cutremură, slobozind un şuvoi subţire de venin.

– Cine eşti? întrebă. Unde eşti? De ce te-ascunzi de mine? Aşteptă un răspuns. Nu primi niciunul. Nimeni nu-i vorbi, dar era convinsă că o ascultă cineva.

4

ZBORUL TINTAGLIEI

Cerul nu era albastru, o, nu. Nu şi după ce se avântase ea în zbor, căci, în comparaţie cu strălucitorul ei trup, ce mai putea pretinde că e albastru? Tintaglia, femela dragon, îşi arcui spatele şi admiră sclipirea argintie a soarelui pe solzii ei de un albastru intens. Superbă, mai presus de cuvinte. Dar nici măcar o asemenea minune nu-i putea abate ochii ageri şi mirosul fin de la ceea ce era chiar mai important decât splendoarea sa.

Hrana se mişca într-un luminiş, la mare distanţă sub ea. O căprioară grasă - după ce păscuse toată vara - se aventurase cu prea mult curaj în golul dintre copacii pădurii. Proastă creatură! Cândva, nimeni din neamul ei nu ieşea sub cerul liber înainte de a arunca în sus o privire cercetătoare. Oare dragonii dispăruseră într-adevăr de atât de mult timp încât neamul copitatelor renunţase la prudenţă când era vorba de cer? Avea să le înveţe cât de curând că greşesc. Tintaglia îşi strânse aripile şi plonjă. Numai după ce ajunse atât de aproape încât prada nu mai putea scăpa cu fuga dădu glas vânătorii. Trâmbiţat în clipa când se încovoie, un *ki-i-i* melodios despică pacea dimineţii. Ghearele picioarelor ei din faţă strânseră prada la piept în timp ce picioarele masive din spate absorbeau forţa izbiturii de pământ. Se reîntoarse în aer fără niciun efort, luând cu sine căprioara. Animalul şocat încremenise, paralizat de o muşcătură rapidă de ceafă. Tintaglia îl duse pe o stâncă de piatră de deasupra văii late a Fluviului Ploilor Sălbatice. Acolo sorbi sângele din balta care-i înconjura mâncarea înainte de a smulge hălci din carnea de un roşu întunecat şi de a-şi potoli foamea înghiţindu-le, cu capul lăsat pe spate. Incredibila plăcere oferită astfel simţurilor aproape că o copleşi. Gustul cărnii calde şi însângerate şi mirosul bogat al măruntaielor revărsate se amestecau cu senzaţia de umplere a pântecului cu bucăţi mari de hrană. Îşi simţea trupul refăcându-se. Până şi lumina soarelui care îi scălda solzii o întregea.

Se întinse ca să doarmă după masă când îi apăru un gând enervant în minte. Când se oprise ca să vâneze, era în drum către ceva. Căzu pe gânduri, în timp ce lumina soarelui îi dansa pe pleoapele închise. Ce era acel ceva? Ah. Oamenii. Avusese de gând să-i salveze. Oftă din greu, afundându-se mai tare în somn. Dar nu era ca şi cum le-ar fi făgăduit, căci cum ar fi putut făgăduiala făcută de cineva ca ea unei insecte să fie considerată o datorie de onoare?

Şi totuşi ei o eliberaseră.

Dar erau probabil morţi şi oricum era prea târziu ca să-i mai poată salva. Îşi lăsă alene mintea să se îndrepte spre ei. I se păru aproape enervant să-i găsească pe amândoi în viaţă, deşi gândurile lor erau acum doar ca un bâzâit de ţânţar.

Îşi săltă capul cu un oftat, apoi se ridică în picioare. Avea să-l salveze pe bărbat, îşi spuse, făcând un compromis cu sine însăşi. Ştia exact unde e. Femeia căzuse în apă undeva; ar fi putut fi oriunde.

Tintaglia se apropie de marginea stâncii şi se avântă în văzduh.

*

– Mi-e atât de foame, spuse Selden cu voce nesigură.

Se îndesă mai tare în Reyn, căutându-i căldura trupului, care se pierdea cu iuţeală. El nu găsi nici măcar destulă forţă ca să-i răspundă băiatului care tremura. Amândoi erau întinşi pe o împletitură de crengi care se scufunda încetul cu încetul în mâlul ce se înălţa tot mai sus. Avea să fie înghiţită odată cu ultima lor speranţă. Încercaseră să construiască o platformă din resturi, dar mâlul acoperea pământul căzut şi crengile la fel de repede cum se străduiau ei să le stivuiască. Reyn ştia că vor muri, iar băiatul nu era în stare decât să se tânguie că-i e foame.

Îi venea să-l zgâlţâie ca să-i vină mintea la cap, însă, în loc de asta, îl cuprinse cu braţul şi îi spuse, pe un ton liniştitor:

– Cineva trebuie s-o fi văzut pe femela dragon. Mama şi fratele meu vor auzi de ea şi vor şti de unde a apărut. Ne vor trimite ajutoare.

În sinea lui, Reyn se îndoia de propriile sale cuvinte:

– Odihneşte-te puţin.

– Mi-e atât de foame, repetă Selden cu deznădejde. Oftă: într-un fel, a meritat experienţa asta. Am văzut dragonul înălţându-se.

Se întoarse cu faţa spre pieptul lui Reyn şi rămase nemişcat. Şi Reyn îşi lăsă ochii să se închidă. Puteau pur şi simplu să adoarmă amândoi şi să moară? Încercă să se gândească la ceva destul de important ca să continue să lupte. Malta. Dar ea era probabil deja moartă, undeva, în oraşul prăbuşit. Oraşul însuşi era singurul lucru care-l interesase înainte de a o descoperi pe Malta, şi acum îl înconjura, preschimbat în ruine. Nu-şi dezgropase niciodată secretele. Poate că dacă murea aici, devenind unul dintre secretele lui, îşi atingea astfel ţinta în cea mai mare măsură posibilă. Îşi dădu seama că inima lui repetă, ca un ecou, cuvintele lui Selden. Măcar eliberase dragonul. Tintaglia se înălţase, zburând liberă. Asta însemna ceva, dar nu ceva pentru care să continue să trăiască. Poate că avea să moară mulţumit. El o salvase.

Simţi un alt cutremur slab. Urmă zgomotul unei împroşcaturi, de parcă de deasupra s-ar fi desprins pământ, căzând în mâl. Poate că avea să se prăbuşească tot plafonul, oferindu-i o moarte rapidă.

Peste faţă îi trecu un val de aer proaspăt, cu miros greu, de reptilă. Deschise ochii şi văzu capul cât un ponei al Tintagliei coborât în încăpere.

– Eşti încă viu? spuse ea în loc de salut.

– Te-ai întors?

Lui Reyn nu-i venea să creadă.

Ea nu răspunse. Îşi trase capul afară şi ghearele ei din faţă începură să sfărâme pământul din jurul crăpăturii. Pietre, ţărână şi bucăţi de plafon căzură în ploaie. Selden se trezi ţipând şi se făcu mic, lipindu-se de Reyn.

– Nu, e în ordine. Cred că-ncearcă să ne salveze.

Reyn încercă să-i vorbească pe un ton liniştitor, în timp ce îl ţinea la adăpost de resturile în cădere.

Pământul şi pietrele continuau să cadă rând pe rând şi deschiderea se lărgi. Mai multă lumină îşi croi drum în încăpere.

– Căţăraţi-vă pe ăsta, le porunci Tintaglia, pe neaşteptate.

O clipă mai târziu, capul ei reapăru cu un buştean solid bine strâns în bot, de parcă ar fi fost un câine care aduce un băţ. Suflarea din nări i se revărsa în aerul rece din sală, iar duhoarea de reptilă deveni copleşitoare. Reyn îşi adună ultimele puteri ca să se ridice în picioare şi să-l salte pe Selden atât cât era nevoie ca să se poată căţăra pe trunchi. El se agăţă de celălalt capăt. Imediat ce se urcă pe el, Tintaglia îi ridică. Se blocară pentru câteva clipe în deschidere, dar ea eliberă trunchiul smucindu-l cu brutalitate, fără să se sinchisească defel dacă ei se ţin bine sau nu. Peste alte câteva clipe, îi lăsă jos, pe pământul acoperit de muşchi. Cei doi ajunseră pe o movilă stingheră din mijlocul pădurii mlăştinoase, deasupra cupolei îngropate de multă vreme. Clătinându-se, Selden se îndepărtă de buştean şi apoi căzu, plângând de uşurare. Şi Reyn se clătină, dar descoperi că se poate ţine pe picioare.

– Mulţumesc, izbuti să spună.

– Nu sunteţi obligaţi să-mi mulţumiţi. Am făcut ceea ce am spus c-o să fac.

Îşi lărgi nările şi şuvoiul suflării ei îl încălzi pentru scurt timp pe Reyn.

– Acum o să trăiţi?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

Picioarele lui începură să tremure şi se lăsă în genunchi ca să nu se prăbuşească.

– Dacă ne putem întoarce curând în Trehaug. Avem nevoie de mâncare. Şi de căldură.

– Cred că vă pot duce acolo, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

– Slavă lui Sa! murmură Reyn, cu o ardoare cu care nu se mai rugase niciodată.

Se ridică şi se apropie de Selden clătinându-se. Se aplecă şi-l prinse pe băiat, încercând să-l ridice, dar descoperi că n-are destulă forţă decât ca să-l salte în picioare. O porni spre Tintaglia împleticindu-se şi pe jumătate târându-l pe Selden cu sine.

– Sunt istovit, îi spuse femelei dragon. Trebuie să te ghemuieşti ca să ne urcăm în spatele tău.

Ochii ei argintii se rotiră cu dispreţ.

– Să mă ghemuiesc? întrebă. Voi, în spatele meu? Nu cred, omule.

– Dar... ai spus că ne duci la Trehaug.

– Vă duc. Însă nicio creatură n-o să mă-ncalece vreodată, şi cu atât mai puţin un om. O să vă duc în gheare. Staţi în picioare în faţa mea, unul lângă altul. O să vă ridic şi-o să vă duc

acasă.

Reyn se uită cu îndoială la picioarele ei din faţă, acoperite de solzi. Avea gheare argintii, strălucitoare şi ascuţite. Nu vedea cum i-ar fi putut căra ţinându-i destul de strâns fără să-i străpungă. Se uită la Selden şi îşi văzu temerile oglindite pe figura lui întoarsă în sus.

– Ţi-e frică? îl întrebă cu voce scăzută.

Băiatul se gândi câteva clipe.

– Mi-e mai mult foame decât frică, conchise el.

Îşi îndreptă spatele. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe trupul femelei dragon. Când se uită din nou la Reyn, faţa îi radia. Îşi clătină capul cu uimire.

– Legende. Tapiserii şi tablouri. Toate spălăcite în comparaţie cu adevărata ei strălucire. E prea uimitor de frumoasă ca să n-ai încredere în ea sau ca să te temi. Chiar dacă m-ar ucide în clipa asta, aş muri pătruns de splendoarea ei.

Cuvintele neobişnuite ale băiatului îl şocară pe Reyn. Selden răsuflă adânc, adunându-şi toată puterea care îi mai rămăsese. Reyn ştia cât îl costa să stea drept şi să declare:

– O s-o las să mă ducă.

– Oh? Serios? îl tachină Tintaglia, răutăcioasă.

Ochii îi sticleau atât de amuzament, cât şi de încântarea de care o umpluseră laudele băiatului.

– Da, întări Reyn, suntem de acord amândoi.

Lângă el, Selden păstră tăcerea, dar icni când femela dragon se săltă brusc pe labele din spate. Îi domina cu înălţimea ei. Să rămână neclintit în timp ce îşi întindea spre ei ghearele labelor din faţă i se păru lui Reyn cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Îl ţinu pe Selden lipit de el şi nu se mişcă în timp ce labele ei se închideau în jurul lor. Vârfurile ghearelor se plimbară pe deasupra lui, măsurându-l înainte de a se strânge. Două vârfuri de gheare i se proptiră în spate, stânjenitoare, dar fără să-l străpungă. Tintaglia îi strânse pe amândoi la piept, cum face o veveriţă cu preţioasa nucă pe care a descoperit-o. Selden ţipă fără să vrea când ea îşi îndoi colosalele picioare din spate înainte de a se avânta spre cer.

Bătea din aripile ei albastre, înălţându-se întruna. Frunzişul pădurii se închise sub ei. Reyn îşi răsuci gâtul şi avu parte de ameţitoarea privelişte a vârfurilor copacilor. Stomacul îi tresăltă, dar, o clipă mai târziu, sufletul i se umplu de încântare. Noua imagine spectaculoasă a lumii îl făcu să uite de teamă aproape cu desăvârşire. Verde şi învolburată, Valea Fluviului Ploilor Sălbatice se întindea jos, sub ei, la mare distanţă. Dragonul îi ducea tot mai sus, într-o spirală largă, îngăduindu-i astfel să întrezărească fluviul ce şerpuia sub cerul deschis prin vegetaţia luxuriantă. Apa, văzu el, era de un cenuşiu mai palid decât de obicei. Uneori, după cutremure puternice, era albă şi acidă zile de-a rândul şi oricine naviga pe fluviu trebuia să ştie că vasul lui e în pericol. Când se albea, mistuia lemnul cu iuţeală. Femela dragon îşi înclină aripile şi se rotiră, îndreptându-se spre mal şi în susul fluviului. Pe urmă văzură Trehaugul şi îi simţiră mirosul. Văzut de sus, oraşul atârna printre crengile copacilor ca o ghirlandă din lămpi decorative. Fumul vetrelor urca în aerul neclintit.

– Aici e!

Strigă cuvintele ca răspuns la întrebarea nerostită a femelei dragon, apoi îşi dădu seama că n-ar fi fost nevoie să le rostească. Fiind atât de aproape de ea, vechea lor legătură se refăcuse de la sine. Presimţirile îi îngheţară sângele o clipă, însă simţi răspunsul ei ironic; n-avea de ce să-şi facă griji. Ea nu plănuia să mai rămână în preajma oamenilor.

Reyn se simţi aproape recunoscător că avea pântecul gol când coborâră în spirale ameţitoare. Întrezări imagini rotitoare ale oraşului şi ale fluviului în timp ce coborau, iar, pentru scurt timp, imaginile unor siluete care strigau şi arătau către ei împrăştiindu-se în faţa lor. O simţi pe Tintaglia dezgustată, fiindcă nu - exista niciun spaţiu larg şi plat, pregătit pentru coborârea unui dragon. Ce soi de oraş era ăsta?

Se opriră pe docuri, zdruncinându-se. Platformele plutitoare, care se înălţau şi coborau după cum creştea sau scădea nivelul fluviului, se afundară sub izbitură. Jeturi de apă albă ţâşniră de pe margini către centru, făcându-l pe *Kendry,* ancorat în apropiere, să se legene primejdios. Corabia vie îşi urlă nedumerirea. Pe când docul se ridica legănându-se sub greutatea Tintagliei, ea îşi deschise ghearele. Reyn şi Selden îi căzură la picioare. Ea se roti pe picioarele din spate ca să-şi coboare apoi ghearele din faţă pe lemn, alături de ei.

– Acum veţi trăi, afirmă cu tărie.

– Acum... vom... trăi, gâfâi Reyn.

Selden zăcea aidoma unui iepure năucit.

Reyn deveni conştient de tunetul paşilor şi de susurul excitat al cuvintelor schimbate în şoaptă. Îşi ridică privirea. Un adevărat val de oameni inundă portul. Mulţi erau murdari de

nămolul în care săpaseră îndelung. În ciuda uimirii de pe feţe, toţi păreau istoviţi. Mulţi îşi strângeau uneltele de săpători în mâini ca pe nişte arme. Toţi se opriră la capătul docului. Strigătele de oameni cărora nu le venea să-şi creadă ochilor se contopiră, înălţându-se într-un răcnet neclar în timp ce se uitau uluiţi la Tintaglia, arătând-o cu degetul. Reyn îşi zări mama făcându-şi loc cu coatele. Ajunse în primul rând al privitorilor îngroziţi, fiind apoi singura care ieşi din mulţime şi înaintă cu prudenţă către dragon. Pe urmă, îl văzu pe el şi îşi pierdu orice interes pentru creatura impozantă.

– Reyn? întrebă, neîncrezătoare. Reyn!

Vocea i se frânse când îi rosti numele.

– Trăieşti? Slavă lui Sa!

Se apropie în fugă şi îngenunche lângă el.

Reyn întinse braţul şi o prinse de mână.

– Trăieşte, spuse el. Am avut dreptate. Dragonul e viu.

Înainte de a apuca Jani să răspundă, îi întrerupse un ţipăt prelung. Reyn o văzu pe Keffria ţâşnind dintre privitorii îngrămădiţi şi alergând pe doc către Selden. Îngenunche lângă el, apoi îl luă în braţe.

– Oh, mulţumesc lui Sa, trăieşte! Dar Malta? Unde e Malta, unde e fiica mea?

Reyn spuse cuvintele greu de rostit.

– N-am găsit-o. Mă tem c-a pierit în oraş.

Ca un vânt care se înteţeşte, un strigăt porni din gâtul Keffriei, înălţându-se până ce ajunse un urlet sfâşietor:

– Nu, nu, nu! se tângui ea.

Selden păli în strânsoarea ei. Trăsăturile băieţelului dur care trecuse alături de Reyn prin greaua lor încercare prinseră brusc să tremure, redevenind copilăreşti. Suspinele lui se alăturară vaietelor Keffriei.

– Mamă, mamă, nu plânge.

O trase de braţ, dar nu izbuti să-i abată atenţia.

– Cea pe care o numiţi Malta nu e moartă, se amestecă dragonul cu voce tăioasă. Terminaţi cu miorlăielile şi cu văicăreala.

– Nu e moartă? exclamă Reyn.

Selden îi repetă cuvintele ca un ecou. Îşi încleştă mâinile de mama lui care se tânguia şi o zgâlţâi.

– Mamă, ascultă. N-ai auzit ce-a spus dragonul? A spus că Malta nu e moartă. Nu mai plânge, Malta nu e moartă. Îşi îndreptă privirea radioasă spre Tintaglia: Poţi să ai încredere în dragon. Când m-a adus până aici, i-am simţit înţelepciunea prin piele.

În spatele lor, pe doc, un cor de voci tot mai sonore o acoperi pe cea a lui Selden. Unii exclamau, uluiţi:

– A vorbit! Dragonul a vorbit! Aţi auzit?

Unii dădeau din cap, surprinşi, pe când alţii întrebau ce vor să spună prietenii lor.

– N-am auzit nimic.

– A pufnit, atâta tot.

Dezgustul preschimbă argintiul ochilor Tintagliei în cenuşiu.

– Minţile lor sunt prea înguste chiar şi pentru a vorbi cu mine. Oameni! Îşi undui gâtul lung: Dă-te la o parte, Reyn Khuprus. Am terminat cu tine şi cu semenii tăi. Mi-am îndeplinit făgăduiala.

– Nu! Aşteaptă!

Reyn îşi smuci braţul din strânsoarea mamei sale. Se agăţă, curajos, de vârful cu gheare al aripii Tintagliei.

– Nu poţi pleca. Spui că Malta a supravieţuit. Dar unde e? De unde ştii că trăieşte? E în siguranţă?

Tintaglia se eliberă smulgându-şi cu uşurinţă vârful aripii din mâinile lui.

– Am fost în legătură cu ea o vreme, după cum foarte bine ştii, Reyn Khuprus. Aşa că încă mai ştiu, vag, ce e în mintea ei. Cât despre locul unde se află, n-am idee, pot spune doar că pluteşte pe apă. Pe fluviu, presupun, având în vedere cât de înspăimântată e. Îi e foame şi sete, dar, din câte îmi dau seama, nu e rănită.

Reyn căzu în genunchi în faţa dragonului.

– Du-mă la ea. Te implor. O să-ţi rămân pentru totdeauna îndatorat dacă faci asta pentru mine.

Pe faţa femelei dragon licări amuzamentul. Reyn îl observă în iuţeala învolburării culorii ochilor ei şi în uşoara lărgire a nărilor.

– N-am nevoie de serviciile tale, omule. Şi prezenţa ta e plictisitoare. Adio!

Îşi săltă aripile şi începu să le întindă.

– Îndepărtează-te de mine, ca să nu fii trântit.

Însă Reyn se repezi spre ea dintr-un salt. Pe trupul ei acoperit de solzi lucioşi, mâinile lui ar fi căutat degeaba ceva de care să se prindă. Se azvârli pe unul dintre picioarele ei din faţă şi îl cuprinse cu braţele ca un copil care se agaţă de mama lui. Dar rosti cuvinte pline de forţă şi de furie.

– Nu poţi pleca, dragonule Tintaglia! Nu poţi să pleci şi s-o laşi pe Malta să moară! Te-a ajutat la fel de mult ca mine să te eliberezi. S-a deschis ca să primească toate amintirile oraşului. A descoperit mecanismele secrete care deschid peretele cel mare. Dacă n-ar fi venit ea să te caute, eu n-aş fi ajuns în oraş în timpul cutremurelor. Acum ai fi fost îngropată! Nu poţi nesocoti o asemenea datorie! Nu poţi.

Auzea din spate frânturi de întrebări şi din discuţia dintre mama lui, Selden şi Keffria. Nu-i păsa ce auzeau ei din tot ce spunea el; nu-i păsa ce povestea băiatul. În clipa aceea nu se putea gândi decât la Malta.

– Fluviul se albeşte, continuă să-i vorbească dragonului. Apa albă mistuie bărcile. Dacă e pe fluviu pe un buştean sau pe o plută, apa o să distrugă lemnul şi apoi o s-o ucidă. O să moară pentru c-a intrat în oraş ca să-ncerce să te salveze.

Ochii argintii ai femelei dragon se rotiră împestriţându-se cu pete roşii, atât de mare îi era furia. Răsuflarea îi ţâşni fierbinte, fiind cât pe ce să-l trântească pe Reyn. Apoi îl înhăţă cu o singură labă din faţă şi îl săltă ca pe o păpuşă de cârpă umplută cu rumeguş. Ghearele i se strânseră dureros la piept. Abia mai putea să respire.

– Bine, gânganie! şuieră ea. O să te-ajut s-o găseşti. Dar, după asta, am terminat cu tine şi cu semenii tăi. Orice bine mi-aţi fi făcut tu şi ea păleşte pe lângă răul făcut de semenii tăi tuturor semenilor mei.

Îl săltă în aer şi îl întoarse spre corabia vie. *Kendry* se uită lung la ei şi faţa lui părea a unui muribund.

– Să nu crezi că nu ştiu! Roagă-te să uit! Roagă-te să nu mă mai revezi după ziua de azi!

El nu putea trage aer în piept ca să-i răspundă, iar ea nu-i aşteptă răspunsul. Cu un salt puternic, se avântă în văzduh. Clătinarea bruscă a docului îi trânti pe jos pe cei care se aventuraseră pe el. Reyn auzi groaza din ţipătul strident al mamei sale când femela dragon se îndepărtă, luându-l cu sine. Pe urmă, şuierul vântului stârnit de înălţarea lor îi alungă din urechi orice alt sunet.

Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult le purtase Tintaglia de grijă lui şi lui Selden în timpul zborului de mai înainte. Acum se ridică în aer cu atâta iuţeală, încât el îşi simţi sângele zvâcnind în obraji şi urechile pocnindu-i. Pântecul îi rămăsese cu siguranţă mai jos, în urmă. O simţea pe Tintaglia clocotind de furie. O făcuse de râs în faţa oamenilor rostindu-i adevăratul nume. Li-l dezvăluise celorlalţi, care n-aveau dreptul să-l cunoască.

Izbuti să respire, dar nu şi să-şi aleagă cuvintele. Scuzându-se, ar fi putut greşi în aceeaşi imensă măsură cum o făcuse spunându-i că îi e datoare Maltei. Îşi ţinu gura şi îşi încleştă mâinile de ghearele ei, încercând să le slăbească strânsoarea din jurul coastelor lui.

– Vrei să nu te mai strâng atât de tare, Reyn Khuprus? îl batjocori Tintaglia.

Îşi desfăcu ghearele, dar le închise la loc înainte ca Reyn să alunece printre ele ca să-şi găsească moartea. Chiar în timp ce el icnea de spaimă, ea nu se mai înălţă, înclinându-şi trupul ca să se-avânte deasupra fluviului, descriind o spirală largă. Erau prea sus ca să se vadă ceva. Terenul împădurit de jos era un covor unduitor de muşchi, iar fluviul nimic mai mult decât o panglică albă. Tintaglia îi răspunse gândului nerostit de el.

– Ochii unui dragon nu sunt la fel ca ai animalelor de pradă, măruntă creatură de carne. De aici văd atât cât e nevoie să văd. Ea nu se zăreşte. Probabil a fost purtată în josul fluviului.

Lui Reyn i se opri inima-n piept.

– O s-o găsim, îl linişti femela dragon în silă.

Aripile ei mari prinseră să se mişte uniform, ducându-i de-a lungul apei.

– Zboară mai jos, te rog, o imploră el. Lasă-mă s-o caut cu ochii mei. Dacă e în partea puţin adâncă, copacii s-ar putea să mi-o ascundă. Te rog.

Tintaglia nu răspunse, dar coborî atât de repede, încât lui i se înnegură vederea. Apoi zbură cu el în josul fluviului. Reyn îşi încleştă amândouă mâinile de ghearele ei şi se strădui să cuprindă cu privirea toată lăţimea apei şi ambele maluri. Zburau prea repede. Reyn încercă să se convingă că simţurile ei mai ascuţite o vor ajuta pe Tintaglia s-o găsească pe Malta chiar dacă o să-i scape privirii lui, dar, după o vreme, disperarea se înrădăcină în el. Ajunseseră prea departe. Dacă nu o găsiseră însemna că nu mai era.

– Acolo! exclamă pe neaşteptate Tintaglia.

Reyn se uită, dar nu văzu nimic. Ea se înclină şi se întoarse cu agilitatea unei rândunici, aducându-l înapoi, deasupra aceleiaşi întinderi de apă.

– Acolo. În barca aia mică, împreună cu alţi doi. Aproape de mijlocul fluviului. Acum o vezi?

– Da!

Bucuria tresăltă imediat în el, urmată la fel de brusc de groază. O găsiseră şi, când Tintaglia îl aduse mai aproape, văzu că alături de ea erau Satrapul şi Însoţitoarea lui. Însă, deşi o zărise, asta nu însemna că era salvată.

– Ai putea s-o ridici din barcă? o întrebă pe femela dragon.

– Poate. Dacă te-arunc pe tine şi scufund barca în timp ce-o iau pe ea. Aş putea s-o salt de-acolo fără să-i rup nimic altceva în afară de câteva coaste. Asta vrei?

– Nu.

Gândurile lui Reyn se perindau cu frenezie.

– Dragonii pot să înoate? Nu poţi coborî pe fluviu, lângă ea?

– Nu sunt raţă! Dezgustul Tintagliei sărea în ochi: Dacă vor să coboare pe apă, dragonii nu se opresc la suprafaţă, plonjează în adânc şi ies mergând pe fundul albiei. Nu cred că ţi-ar plăcea.

El se agăţă de o ultimă speranţă.

– N-ai putea să mă pui pe mine în barcă?

– De ce? Ca să vă înecaţi împreună? Nu fi prost. Vântul stârnit de aripile mele ar scufunda barca înainte să ajung destul de aproape ca să te las să cazi în ea. Omule, am făcut ce eram datoare. Ţi-am găsit-o pe Malta. Acum ştii unde e şi salvarea ei depinde de tine şi de ceilalţi oameni. Rolul meu în viaţa ei s-a încheiat.

Asta nu-i oferea nicio alinare. O văzuse pe Malta întorcându-şi faţa spre ei când zburaseră pe deasupra bărcii. Îşi imaginase c-o aude strigându-l, implorându-l s-o salveze. Însă dragonul avea dreptate. Nu puteau face nimic pentru Malta fără să se pună pe el şi pe toţi cei din barcă în pericol.

– Du-mă repede înapoi la Trehaug, o imploră pe Tintaglia. Dacă plecăm acum pe urmele ei cu *Kendry*, înălţându-i toate pânzele, am putea ajunge la barcă înainte să o mistuie fluviul.

– Un plan înţelept! mormăi femela dragon, cu sarcasm. Ai fi fost şi mai înţelept dacă ai fi plecat imediat cu corabia, în loc să-mi ceri mie să te duc. Ţi-am spus că Malta e pe fluviu.

Logica ei rece era descurajantă. Reyn nu găsi nimic de spus. Aripile ei imense loviră din nou aerul cu putere, înălţându-i cu mult deasupra numeroaselor coroane de frunze ale pădurii. Terenul se perindă cu iuţeală pe sub ei, în timp ce Tintaglia îl ducea înapoi, spre Trehaug.

– Nu poţi ajuta în niciun fel? întrebă el cu jale, când ea se rotea deasupra oraşului.

La vederea dragonului, toată lumea de pe doc fugi pe ţărm. Bătaia lentă a aripilor din timpul coborârii îl izbi de *Kendry* cu un val de aer. Picioarele puternice din spate ale femelei absorbiră din nou şocul izbiturii de docul care se scufundă şi se arcui sub ei. Tintaglia îl săltă pe Reyn ţinându-l între gheare şi, lungindu-şi gâtul, îşi întoarse capul, ca să-l poată ţintui cu unul dintre imenşii săi ochi argintii.

– Omuleţule, eu sunt dragon. Sunt ultima stăpână a celor Trei Tărâmuri. Dacă undeva a rămas vreun semen de-al meu, trebuie să-l găsesc şi să-l ajut. Nu-mi pot face griji pentru o scurtă scânteiere de viaţă ca tine. Descurcă-te aşadar singur cât de bine poţi. Eu plec. Mă îndoiesc c-o să ne mai întâlnim vreodată.

Îl lăsă jos, în picioare. Dacă voise să-l pună pe doc cu blândeţe, nu izbutise. Pe când se îndepărta clătinându-se, Reyn simţi brusc un şoc, mai degrabă al minţii decât al trupului. Începu pe neaşteptate şi cu disperare să se teamă că a uitat ceva de o importanţă colosală. Apoi îşi dădu seama ce dispăruse: legătura lui mentală cu dragonul. Tintaglia se separase de el. Pierderea îl năuci. Se părea că, până atunci, luase din legătura lor o oarecare vitalitate, fiindcă deveni deodată conştient că e mort de foame şi de sete şi din cale-afară de istovit. Izbuti să facă doar câţiva paşi înainte de a cădea în genunchi. Dar era bine că nu rămăsese în picioare, fiindcă altminteri l-ar fi trântit zguduitui'a docului din clipa avân- tării Tintagliei în văzduh. O ultimă bătaie de aripi îl potopi cu duhoarea ei de reptilă. Fără vreun motiv pe care să-l fi putut înţelege, pierderea îi aduse în ochi lacrimi usturătoare.

Docul păru să-şi continue legănarea vreme îndelungată. Reyn deveni conştient de prezenţa mamei lui, îngenuncheată lângă el. Jani îi luă capul în poala ei.

– Ţi-a făcut vreun rău? îl întrebă. Reyn, Reyn, poţi vorbi? Eşti rănit?

El trase aer adânc în piept.

– Pregătiţi-l pe *Kendry* să ridice imediat ancora. Trebuie să plecăm în josul fluviului cu toată viteza. Malta, Satrapul şi Însoţitoarea lui... Într-o barcă mică.

Tăcu, deodată prea ostenit ca să mai poată rosti vreun cuvânt.

– Satrapul! exclamă un bărbat din apropiere. Să fie lăudat! Dacă e în viaţă şi îl putem regăsi, nu e totul pierdut. Mergeţi repede pe *Kendry.* **Pregătiţi-l** de plecare!

– Trimiteţi-mi un vindecător!

Vocea lui Jani Khuprus se înălţă peste murmurul stârnit dintr-odată.

– Vreau să fie dus Reyn în apartamentele mele.

– Nu. Nu. El i se agăţă cu febrilitate de mână: Trebuie să plec cu *Kendry.* Nu mă pot odihni dacă n-o ştiu pe Malta în siguranţă.

5

PARAGON ŞI PIRATERIA

Nu-mi pasă dacă m’nânc b’taien când m’rit. Da’ acu’ n-a fost aşa. N-am f’cut n’mic rău.
– Aşa a fost şi cu cele mai multe bătăi pe care le-am mâncat eu. N-am făcut nimic rău, dar nici nimic bun, sublinie Althea, nepărtinitoare.
Îşi puse două degete sub bărbia lui Clef şi îi întoarse faţa în sus, către lumina tot mai împuţinată a zilei, continuând:

– Nu-i mare lucru, băiete. O buză spartă şi un obraz învineţit. O să dispară în mai puţin de-o săptămână. Nu ţi-a spart nasul. Clef se îndepărtă îmbufnat de mâna ei.

– Mi l-ar fi spart dacă n-aş fi v’zut că vinen Iov’tura.

Althea îl bătu pe umăr.

– Dar ai văzut-o. Fiindcă eşti iute şi vânjos. Şi aşa trebuie să fie un năier bun.

– Vas’zică tu crez’ c-a fost drept să-mi f’că asta? întrebă Clef, furios.

Althea trase aer în piept. Îşi aspri inima şi glasul ca să răspundă cu răceală:

– Cred că Lavoy e primul secund, tu eşti musul şi eu sunt al doilea secund. Aici nu e vorba de dreptate şi nedreptate, Clef. Data viitoare, fii ceva mai sprinten. Şi destul de isteţ ca să te fereşti din calea secundului când e în toane rele.

– En totdeauna în toanen relen, sublinie posomorât băiatul.

Althea lăsă cuvintele lui să treacă fără răspuns. Orice năier avea dreptul să se plângă de secund, însă nu-l putea lăsa pe Clef să creadă că ea o să-i ţină partea. Nu văzuse cu ochii ei cele petrecute, dar o ascultase pe Amber, care fusese pe greement şi îi povestise totul indignată. Până ce coborâse ea pe punte, Lavoy se îndepărtase, trufaş. Althea se bucura că primul secund şi dulgherul corăbiei nu se întâlniseră. Însă duşmănia li se înteţise. Palma trasă de Lavoy îl azvârlise pe băiat cât colo, şi asta pentru că parâma pe care o înfăşurase nu era strânsă bine, aşa cum credea el că trebuie să fie. În sinea ei, Althea îl considera pe Lavoy brutal şi prost. Clef era un băietan bun, iar strădaniile lui meritau laude, nu lovituri.

Stăteau la pupa, uitându-se în urma corăbiei. În depărtare, insulele mici erau movile verzi. Marea era liniştită, dar vântul serii adia uşor şi *Paragon* se folosea de adiere în cea mai mare măsură. În ultima vreme, părea să nu fie doar dispus, ci aproape înflăcărat de dornic să-i ducă spre Insulele Piraţilor cu cea mai mare iuţeală. Renunţase la toată vorbăria lui despre şerpi, ba chiar şi la cugetările metafizice, nu se mai întreba dacă o persoană e ceea ce cred alţii sau ceea ce crede ea însăşi. Althea clătină din cap, cu ochii la câţiva pescăruşi care plonjau către un banc de peşti chiar de sub suprafaţa apei. Se bucura că *Paragon* terminase cu filosofia. Amber părea să savureze lungile lor conversaţii pe astfel de teme, însă pe Althea o tulburau. Amber se plângea acum că *Paragon* pare retras în sine şi tăios, însă ei i se părea mai sănătos, mai concentrat pe ceea ce avea de făcut pe moment. Nici pentru un om, nici pentru o corabie nu putea fi prielnic să se gândească la nesfârşit la propria sa natură. Se uită din nou la Clef. Musul îşi plimba vârful limbii cu grijă pe spărtura buzei. Ochii lui albaştri priveau pierduţi în depărtare. Ea îl înghionti cu cotul.

– Mai bine du-te la culcare, băiete. Nu mai e mult până-ncepe cartul tău.

– Crez că da, încuviinţă el cu indiferenţă.

O clipă, se uită la Althea parcă fără s-o vadă. Apoi izbuti să-şi îndrepte atenţia spre ea.

– Ştiam c-on s-on încasez den la el. Am ’nvăţat asta când eram sclav. ’Neori tr’buien să ţi-on iei şi să ţi’ capu-n jos.

Althea zâmbi cu amărăciune.

– Uneori mi se pare că între un năier şi un sclav nu e mare deosebire.

– Po’ten, răspunse el cu înverşunare. No’pten bună, do’mnă, adăugă înainte de a se răsuci pe călcâie ca să se îndepărteze.

Pentru o scurtă vreme, Althea continuă să privească învolburarea apei lăţindu-se în urma corăbiei. Bingtownul rămăsese undeva departe. Se gândi la mama şi la sora ei aflate în tihna casei şi le invidie. Pe urmă îşi aminti cât de plictisitoare i se păruse viaţa pe ţărm şi cât de cumplit o enervase nesfârşita aşteptare. Probabil că în clipa aceea stăteau în camera de lucru a tatălui ei, bând ceai şi întrebându-se cum să-i facă Maltei ieşirea în societate - în Bingtown,

când au atât de puţini bani. Aveau să se zgârcească la toate ca s-o scoată la capăt până la sfârşitul verii. Althea îşi spuse că, la drept vorbind, trebuia să admită că îşi făceau griji pentru ea, pentru soarta corăbiei familiei şi pentru bărbatul şi fiul Keffriei. Nu puteau face nimic altceva decât să se înveţe cu ele. Se îndoia că, fie victorioasă, fie înfrântă, o să se întoarcă în Bingtown înainte de sosirea primăverii.

Ea una avea o grijă mai mare: cum o s-o găsească pe *Vivacia* şi cum o să se poată întoarce cu bine acasă? Când o văzuse Brashen ultima oară, corabia vie se afla în mâinile piratului Kennit, ancorată într-un loc apărat de piraţi. Doar atât ştiau, şi asta nu însemna mare lucru. Insulele alea nu erau doar inexistente pe hărţi şi pline de piraţi, dar erau nişte locuri înşelătoare pentru corăbieri, căci furtunile şi inundaţiile de pe uscat le modificau adesea conturile şi gurile de vărsare, şi cursurile apelor curgătoare. Aşa auzise. În călătoriile făcute alături de tatăl ei către sud, pentru negoţ, el ocolise mereu acele insule, tocmai din pricina pericolelor pe care le sfida ea acum. Ce-ar fi spus tatăl ei despre asta? Althea ajunse la concluzia că ar fi fost de acord cu încercarea ei de a salva corabia familiei, dar nu şi cu corabia aleasă pentru a o salva. Spusese întotdeauna că *Paragon* nu e doar o corabie nebună, ci şi o piază rea. În copilărie, îi interzisese să aibă de-a face cu el într-un fel sau altul.

Se răsuci brusc şi se îndreptă spre proră, de parcă ar fi putut să plece din preajma propriilor nelinişti. Era o seară plăcută, îşi spuse, iar, în ultimele două zile, corabia fusese neobişnuit de stabilă şi navigase neobişnuit de bine. Lavoy, primul secund, dezlănţuise de curând o furtună de disciplină şi curăţenie, dar aşa ceva nu era ieşit din comun. În calitatea sa de căpitan, Brashen îi ceruse să spulbere bariera dintre năierii pe care îi luaseră în slujba lor şi cei care se îmbarcaseră pe furiş ca să scape de sclavie. Orice secund ştia că, dacă vrei să uneşti un echipaj, trebuie să-l pui să se spetească muncind timp de câteva zile.

Echipajului, în întregul său, avea să-i prindă bine un pic de disciplină în plus şi mult mai multă curăţenie. Nu era de-ajuns să devină corăbieri mai pricepuţi, era nevoie şi să-nveţe să lupte. Şi asta, adăugă ea, posomorâtă, nu doar ca să-şi poată apăra corabia, ci şi ca să devină maeştri în abordarea altora. Totul părea deodată peste puterile lor. Ce-i îndreptăţea să spere c-o vor găsi pe *Vivacia,* şi cu atât mai mult că vor izbuti s-o ia din nou în stăpânire, cu un echipaj atât de pestriţ şi cu o corabie atât de imprevizibilă?

– Bună seara, Althea, o întâmpină *Paragon.*

Fără să se gândească la asta, ajunse pe puntea prova, lângă galion. *Paragon* îşi întoarse spre ea faţa mutilată, ca şi cum ar fi putut s-o vadă.

– Bună seara, *Paragon*, răspunse ea.

Încercă să-şi pună în voce o notă veselă, dar corabia o cunoştea prea bine.

– Ei, care dintre neliniştile tale te chinuie mai tare în seara asta?

Althea se dădu bătută.

– Toate mă muşcă de călcâie, corabie, ca o haită de căţelandri scheunători. Adevărul e că nu ştiu pentru ce să-mi fac griji mai întâi.

Galionul pufni scurt a dispreţ.

– Atunci alungă-le cu câte-o lovitură de picior, ca pe-o adevărată haită de potăi, şi îndreaptă-ţi privirea către destinul nostru.

Îşi întoarse din nou capul şi rămase cu chipul fără ochi către orizont.

– Kennit, spuse cu voce joasă, fatidică. Mergem să-l înfruntăm pe pirat, să-i luăm ceea ce ne aparţine de drept. Să nu lăsăm nimic să stea între noi şi ţinta noastră.

Althea amuţi, uluită. Nu mai auzise niciodată corabia vorbind astfel. La început, nici măcar nu voise să se aventureze din nou pe apă. Îşi petrecuse atâţia ani ca epavă eşuată şi oarbă, încât se opunea ideii de navigare, şi cu atât mai mult unei misiuni de salvare. Iar acum părea nu doar să fi acceptat ideea, ci şi să se bucure că au şanse să se răzbune pe omul care a capturat-o pe *Vivacia.* Îşi încrucişă braţele musculoase pe pieptul lat. Avea pumnii strânşi. Chiar făcuse din cauza ei una pe care şi-o însuşise?

– Nu te gândi la piedicile dintre clipa asta şi cea în care îl vom înfrunta. Corabia vorbea cu voce joasă, blândă: Fie călătoria lungă sau scurtă, dacă-ţi faci griji pentru fiecare pas, o s-o împarţi la nesfârşit în bucăţi, iar în final una te-ar putea înfrânge. Gândeşte-te numai la sfârşitul ei.

– Mă gândesc că n-o să învingem dacă nu ne pregătim, obiectă ea.

Paragon clătină din cap.

– Învaţă-te să crezi că vei învinge. Dacă spui că trebuie să fim luptători iscusiţi când îl găsim pe Kennit, înseamnă că amâni asta până atunci. Fiţi luptători buni acum. Fiţi acum ceea ce trebuie să izbutiţi să fiţi la sfârşitul călătoriei şi, când va veni sfârşitul, o să descoperiţi că nu e decât un nou început.

Althea oftă.

– Acum vorbeşti ca Amber, se plânse ea.

– Ba nu, o contrazise el cu voce lipsită de expresie. Acum vorbesc ca mine însumi. Ca acel eu însumi pe care l-am dat deoparte şi l-am ascuns, ca acela care am intenţionat să devin, odată ce aveam să mă simt pregătit. Acum nu mai intenţionez. Acum sunt.

Rămasă fără cuvinte, Althea clătină din cap pentru sine. Îi făcuse mai uşor faţă lui *Paragon* când era ursuz. Îl iubea, dar legătura lor era departe de ceea ce o lega de *Vivacia.* Cu *Paragon* se simţea adesea ca şi cum ar fi avut în grijă un copil îndrăgit, dar prost-crescut şi dificil. Uneori, dacă aveai de-a face cu el însemna prea multă bătaie de cap. Chiar şi acum, când părea să se fi aliat cu ea, înfocarea lui putea s-o înspăimânte. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Althea îşi alungă astfel de gânduri şi încercă să se destindă, mulţumită legănării line a corăbiei şi sunetelor liniştitoare ale nopţii. Pacea nu dură mult.

– Dacă vrei, poţi zice că tu mi-ai spus.

Vocea lui Amber venea din spatele ei, obosită şi amară.

Althea aşteptă până când dulgherul corăbiei i se alătură lângă copastie, apoi se hazardă să ghicească despre ce e vorba.

– I-ai vorbit căpitanului despre Lavoy şi Clef?

– Da. Amber scoase din buzunar o batistă şi îşi şterse fruntea: Nu mi-a fost de niciun folos. Brashen a spus doar că Lavoy e secundul, Clef e musul, iar el n-o să se-amestece. Nu înţeleg.

Un zâmbet uşor arcui buzele Altheei.

– Nu te mai gândi la el ca Brashen. Dacă ar fi pe stradă şi l-ar vedea pe Lavoy lovind un băiat, ar sări imediat între ei. Dar nu suntem pe stradă. Suntem pe o corabie şi el e căpitanul. Nu poate interveni între primul secund şi echipaj. Dacă ar face-o fie şi numai o singură dată, tot echipajul şi-ar pierde respectul pentru Lavoy. Ar avea un nesfârşit şir de plângeri împotriva lui şi toate ar ajunge la Brashen. Ar fi atât de ocupat cu dădăceala, încât n-ar mai avea timp să fie căpitan. Pun prinsoare că Brashen nu apreciază faptele lui Lavoy mai mult decât tine. Dar un căpitan ştie că, pe o corabie, disciplina e mai importantă decât orgoliul rănit al unui băietan.

– Cât de departe o să-l lase pe Lavoy să meargă? mormăi Amber.

– Asta e treaba căpitanului, nu a mea, răspunse Althea. Ştii, eu sunt doar al doilea secund, adăugă ea cu un zâmbet şi, când cealaltă femeie îşi şterse din nou fruntea cu dosul palmei, o întrebă: Nu te simţi bine?

– Nu, răspunse scurt Amber.

Nu se uită la Althea, care, în schimb, îi fixa profilul cu privirea. Chiar şi în lumina tot mai slabă, pielea ei arăta precum hârtia prea întinsă, făcându-i trăsăturile să pară mai ascuţite. Culoarea feţei îi era întotdeauna atât de stranie, încât nu trăda nimic, dar în seara aceea o ducea pe Althea cu gândul la un pergament vechi. Părul castaniu-deschis îi era strâns la spate şi acoperit cu o basma.

Althea lăsă tăcerea să se prelungească între ele până ce Amber adăugă, şovăitoare:

– Dar nu sunt bolnavă. E doar o uşoară suferinţă care apare din când în când. Nu înseamnă decât fierbinţeală şi oboseală. O să-mi treacă. Nu e o boală molipsitoare, se grăbi să adauge, ca răspuns la privirea îngrozită a Altheei. N-o să mă supere decât pe mine.

– Ar trebui totuşi să-i vorbeşti căpitanului despre asta. Şi probabil să nu ieşi din cabina ta până când îţi trece.

Tresăriră amândouă când *Paragon* completă cu voce scăzută:

– Chiar şi numai zvonul despre fierbinţeală şi despre o molimă la bordul unei corăbii poate scoate din minţi echipajul.

– Pot păstra secretul, o asigură Amber pe Althea. Mă îndoiesc că, în afară de tine şi Jek, o să-mi mai observe cineva suferinţa. Ea m-a mai văzut aşa. N-o s-o deranjeze. Se întoarse brusc spre Althea şi o întrebă: Dar tu ce spui? Ţi-e frică să dormi lângă mine?

Althea îi întâlni privirea în întunericul care se îndesea.

– Cred c-o să te cred pe cuvânt că n-am de ce să mă tem. Dar ar trebui totuşi să-i spui căpitanului. Ar putea să aranjeze lucrurile astfel încât să-ţi poţi îndeplini îndatoririle având mai mult timp de odihnă.

Nu adăugă că Brashen avea probabil să găsească o cale de a o izola pe Amber, păstrând secretul bolii ei.

– Căpitanul? Un zâmbet uşor arcui buzele lui Amber: Chiar îi spui aşa tot timpul în gândurile tale?

– Asta este el, răspunse Althea, băţoasă.

Noaptea, în patul ei îngust, cu siguranţă nu se gândea la Brashen în chip de căpitan al corăbiei. Însă ziua era nevoită. Nu voia să-i spună lui Amber cât de greu îi venea să facă deosebirea cu claritate. Şi nu i-ar fi fost mai uşor dacă vorbea despre asta. Era mai bine s-o ţină pentru ea. Bănuia, stânjenită, că *Paragon* ştie care îi sunt adevăratele sentimente pentru Brashen. Se aştepta să-l audă spunând ceva groaznic, care s-o dea de gol, dar galionul păstră tăcerea.

– Asta e o parte din ceea ce este el, încuviinţă Amber cu uşurinţă. Într-un fel, e partea lui cea mai bună. Cred că a trăit mulţi ani plănuindu~şi şi visând la viaţa de căpitan. Cred că a suferit supunându-se unor căpitani nepricepuţi, a învăţat de la cei pricepuţi şi a pus în practică toate astea în ceea ce face acum. E mai norocos decât ştie, căci îşi poate trăi visul. Atât de puţini oameni izbutesc.

– Ce izbutesc atât de puţini oameni? întrebă Jek, venind agale să li se alăture.

Îi zâmbi larg Altheei şi o înghionti pe Amber cu afecţiune. Se aplecă peste copastie, scobindu-se între dinţi. Althea se uită în sus la ea, cu invidie. Jek radia de vitalitate şi sănătate. Zveltă şi musculoasă, se purta firesc, fără să se ruşineze de propriul trup. Nu îşi turtea sânii şi nu se sinchisea că pantalonii ei de năier nu-i ajungeau mai jos de genunchi. Soarele şi apa sărată îi despicaseră firele de păr blond, împletit într-o coadă lungă, dar ei puţin îi păsa. *Ea e,* se gândi Althea stânjenită, *ceea ce pretind eu că sunt: cineva care trăieşte cum îi place, nelăsând faptul că e femeie să-i pună piedici.* Nu era drept. Jek crescuse în Cele Şase Ducate şi susţinea că acea egalitate e dreptul ei, prin naştere. Ca urmare, de obicei bărbaţii i-l recunoşteau. Althea încă mai simţea uneori că are nevoie de permisiunea cuiva pur şi simplu pentru a fi ea însăşi. Bărbaţii simţeau asta la ea. Nu dobândea nimic cu uşurinţă. Lupta îi era la fel de neîntreruptă ca răsuflarea.

Jek se aplecă peste balustradă.

– Bună seara, *Paragon.* Peste umăr, o întrebă pe Amber: Pot împrumuta de la tine un ac subţire? Trebuie să cârpesc ceva şi pe-al meu nu-l găsesc nicăieri.

– Cred că da. Vin imediat să ţi-l dau.

Jek se foi, agitată.

– Spune-mi unde e, şi-l iau eu, se oferi.

– Ia unul de-al meu, se amestecă Althea. Sunt în sacul meu mic, înfipte într-o bucată de pânză groasă. E şi aţă acolo.

Althea ştia că nevoia exagerată de intimitate a lui Amber se reflecta şi asupra lucrurilor ei personale.

– Mulţumesc. Ei, ce spuneaţi că izbutesc puţini?

Jek îşi lăsă buzele să se arcuiască uşor şi privirea îi deveni meditativă.

– Nu e ceea ce crezi, îi răspunse Amber cu îngăduinţă. Vorbeam despre oameni care îşi trăiesc visurile, iar eu am spus că sunt puţini asemenea oameni şi că aceia încântaţi de visurile lor sunt încă şi mai puţini. Când au ceea ce au visat, prea mulţi descoperă că nu asta voiau de fapt. Sau îndeplinirea visului e peste puterile lor şi totul se termină cu un sentiment de amărăciune. Însă pentru Brashen totul pare să fi ieşit aşa cum trebuie. Face ceea ce şi-a dorit întotdeauna, şi o face bine. E un căpitan excelent.

– Aşa este, spuse Jek dusă pe gânduri.

Cu graţia unei pisici, se sprijini din nou de copastie şi, tot gânditoare, se uită lung în sus, la primele stele.

– Şi-aş pune prinsoare că se descurcă de minune şi când e vorba de altceva.

Jek era o femeie robită poftelor; nu era pentru prima oară când Althea o auzea arătându-şi interesul pentru un bărbat. Regulile de convieţuire pe corabie îi impuneau o abstinenţă contrară firii ei. Nu-şi putea desfăta trupul, dar îşi lăsa mintea să zburde şi ţinea adesea să le dezvăluie Altheei şi lui Amber fanteziile ei. Era subiectul care revenea cel mai des în conversaţiile lor din rarele nopţi petrecute de toate trei în paturile lor. Jek avea un umor bizar şi îşi istorisea aventurile amoroase din trecut făcându-le pe celelalte două femei să moară de râs. De obicei, Althea găsea presupunerile ei porcoase pe seama năierilor din echipaj amuzante, dar descoperi că asta nu se întâmpla dacă vorbea despre Brashen. Avea senzaţia că i se taie răsuflarea.

Jek nu părea să-i remarce tăcerea băţoasă.

– V-aţi uitat vreodată la mâinile căpitanului? le întrebă ea pe celelalte două fără să aştepte răspuns. Sunt ale unui bărbat în stare să muncească... şi noi toate l-am văzut muncind, nu cu mult timp în urmă, pe plajă. Însă acum, când e căpitan şi nu umblă cu catran şi unsoare, şi le păstrează curate ca mâinile unui mare domn. Când m-atinge un bărbat, nu-mi

place să fiu nevoită să mă întreb pe ce-o fi pus mâinile mai înainte şi dacă şi le-o fi spălat. Îmi plac cei cu mâini curate.

Îşi lăsă gândul să hoinărească şi zâmbi uşor, ca pentru sine.

– E1e căpitanul, îi atrase Althea atenţia. Despre el n-ar trebui să vorbim aşa.

O văzu pe Amber strâmbându-se la auzul cuvintelor ei ipocrite. Se temu mai ales că *Paragon* ar putea pune o întrebare, dar o îngrozeau şi ironia tăioasă şi limba ascuţită a lui Jek, care totuşi se mulţumi să se întindă şi să remarce:

– N-o să fie întotdeauna căpitanul. Sau poate că eu n-o să fiu mereu un simplu năier de pe corabia lui. Oricum, aştept o vreme în care n-o să mai fiu nevoită să-i spun "domnule". Şi atunci...

Jek îşi îndreptă brusc spatele, arătându-şi albul dinţilor într-un zâmbet larg.

– Ei bine, înălţă dintr-o sprânceană. Cred că totul o să meargă bine între noi. L-am văzut privindu-mă. M-a felicitat de mai multe ori fiindcă muncesc cu cap. Suntem de-aceeaşi înălţime, adăugă ea mai mult pentru sine decât pentru celelalte două femei. Asta-mi place. Face atât de multe lucruri mai... confortabile.

Althea nu izbuti să-şi pună stavilă cuvintelor.

– Dacă te-a lăudat, nu-nseamnă neapărat că i se scurg ochii după tine. Căpitanul e omul care îşi dă seama când cineva face treabă bună. Şi o spune sus şi tare, la fel ca şi atunci când nu-i place cum se lucrează...

– Desigur, încuviinţă Jek fără şovăire. Dar trebuie să mă urmărească din priviri ca să observe că lucrez cu cap. Dacă-nţelegi ce vreau să zic. Se aplecă din nou peste copastie: Ce părere ai, corabie? Tu şi căpitanul Trell sunteţi prieteni de multă vreme. Ce-i place la femeile lui?

În scurta tăcere care-i urmă întrebării, Althea simţi că moare. Inima îi încremeni, răsuflarea i se opri în gât. Cât de multe îi povestise Brashen lui *Paragon* şi cât de multe avea să trădeze corabia?

Paragon îşi schimbase din nou dispoziţia. Vorbi cu glas de băieţandru, evident măgulit de atenţia femeii. Păru aproape că flirtează când răspunse:

– Brashen? Chiar crezi că-mi vorbeşte mie deschis despre aşa ceva?

Jek îşi rostogoli ochii.

– Există vreun bărbat care nu vorbeşte mult prea deschis când e alături de alţi bărbaţi?

– Poate că mi-a spus o poveste sau două, din când în când.

În vocea lui *Paragon* se simţi neobrăzarea.

– Ah. Mi-am imaginat. Prin urmare, ce preferă căpitanul nostru, corabie? Nu, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Jek se întinse, tacticoasă: Poate, fiindcă îşi laudă întotdeauna echipajul pentru că munceşte cu cap şi cu sprinteneală, tot asta preferă şi la o femeie? Vrea una care se urcă repede pe greementul lui şi îi coboară pânzele...

– Jek!

Althea nu putu să-şi ascundă indignarea din glas, dar *Paragon* o întrerupse:

– Jek, de fapt, mi-a spus că preferă o femeie care mai mult tace decât vorbeşte.

La asta, Jek râse din toată inima.

– Şi ce speră el că va face femeia în timp ce e atât de tăcută?

– Jek.

Amber îşi pusese toate mustrările într-un singur cuvânt rostit cu voce joasă. Jek se întoarse spre ele râzând, pe când *Paragon* întrebă:

– Ce?

– Îmi pare rău că-ntrerup petrecerea găinilor, dar căpitanul vrea să discute cu al doilea secund.

Lavoy se apropiase fără zgomot. Jek îşi îndreptă spatele, zâmbetul dispărându-i. Amber îi aruncă, în tăcere, o privire, încruntându-se. Althea se întrebă cât de mult auzise şi se dojeni în sinea ei. N-ar fi trebuit să-şi piardă vremea pe puntea prora, vorbind cu atâta familiaritate cu oameni din echipaj şi încă despre un asemenea subiect. Se hotărî să imite într-o mai mare măsură stilul în care se izola Brashen de năieri. O uşoară distanţare era de folos pentru păstrarea respectului. Însă ideea întreruperii prieteniei ei cu Amber o speria. Pe urmă, ar fi fost cu adevărat singură.

Aşa cum şi Brashen era singur.

– Mă duc imediat, îi răspunse lui Lavoy, cu voce scăzută.

Nu luă în seamă batjocura din cuvintele "petrecerea găinilor". El era primul secund. Putea s-o mustre, s-o ocărască şi s-o ia în râs, iar o parte a datoriei ei era să îndure fără a cârti. Faptul că o făcuse de faţă cu cineva din echipaj o durea, dar răspunzându-i n-ar fi izbutit

decât să înrăutăţească lucrurile.

– Şi, după ce termini acolo, du-te să vezi ce e cu Lop, da? Se pare că flăcăul are nevoie de ceva îngrijiri.

Lavoy îşi trosni tacticos încheieturile degetelor, lăsând un zâmbet să i se lăţească pe faţă.

O momea pe Amber, Althea o ştia. Lop avea nevoie de îngrijiri ca urmare nemijlocită a pumnilor primiţi de la Lavoy. Primul secund descoperise că Amber detestă violenţa. Încă nu găsise niciun pretext ca să-şi îndrepte furia către Jek sau către dulgherul corăbiei, dar părea să savureze reacţiile ei la bătăile pe care le împărţea celorlalţi năieri. Cu o strângere de inimă, Althea îşi dori ca Amber să nu fi fost atât de orgolioasă. Dacă şi-ar fi plecat cât de puţin capul în faţa lui Lavoy, el ar fi fost mulţumit. Althea se temea că încordarea dintre ei o să dea în clocot.

Lavoy îi luă locul lângă copastie. Amber se retrase uşor.

– Noapte bună, corabie, îi ură Jek lui *Paragon,* domolită, înainte de a se îndepărta agale.

Althea ştia că ar fi trebuit să se prezinte repede la ordinul lui Brashen, dar nu-i plăcea să-i lase pe Amber şi Lavoy singuri. Dacă se întâmpla ceva, ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Şi, când un secund pretindea că s-a petrecut ceva într-un anumit fel, spusele unui simplu năier nu contau câtuşi de puţin.

Althea vorbi cu hotărâre:

– Dulgherule, vreau să fie reparată închizătoarea cabinei mele în noaptea asta. Lucrurile mărunte trebuie făcute pe vreme calmă şi în momente de linişte, ca să nu devină belele mari pe timp de furtună.

Amber îi aruncă o privire. În realitate, Amber îi atrăsese atenţia că uşa lor zăngăneşte în loc să stea bine închisă. Althea răspunsese cu o ridicare din umeri.

– O să mă ocup de asta, făgădui Amber cu gravitate.

Althea mai zăbovi o secundă, sperând că dulgherul corăbiei o să profite de prilejul ivit ca să se îndepărteze de Lavoy. Dar Amber n-o făcu, iar ea nu putea s-o silească fără să aţâţe încordarea mocnită. Cu inima îndoită, îi lăsă pe cei doi împreună.

Cabina căpitanului era la pupa. Althea bătu fără şovăire şi aşteptă până ce-i auzi vocea scăzută invitând-o să intre. *Paragon* fusese construit presupunându-se că o să-i fie căpitan chiar proprietarul său sau, cel puţin, cineva din familia acestuia. Aproape toţi năierii de rând erau nevoiţi să se mulţumească să doarmă în hamace agăţate sub punte, oriunde găseau loc. Însă Brashen avea o cabină cu uşă, cu pat fixat şi două mese, dintre care una pentru hărţi, şi cu hublouri prin care puteai privi pe deasupra învolburării apei din urma corăbiei. Lumina de un galben cald a lămpii, mirosurile bogate şi tonurile prietenoase ale lemnului lustruit o întâmpinară pe Althea.

Brashen îşi ridică ochii pe masa pentru hărţi. Avea în faţă, răsfirate, atât schiţele făcute de el pe bucăţi de pânză groasă, cât şi strădaniile Altheei de a le copia pe pergament. Părea obosit şi mult mai bătrân decât în realitate. Faţa opărită i se jupuise după ce veninul şarpelui îi arsese pielea. Acum i se vedeau mai bine ridurile de pe frunte, de pe obraji şi de lângă nas. Veninul îl lăsase şi fără o parte din sprâncenele lui groase. Golurile îl făceau să pară cumva mirat. Althea era recunoscătoare fiindcă jetul de stropi arzători nu-i vătămase şi ochii lui negri.

– Ei? întrebă Brashen pe neaşteptate, şi Althea îşi dădu seama că se holbează la el.

– M-ai chemat, sublinie ea atât de stânjenită, încât cuvintele îi sunară aproape tăios.

El îşi atinse părul, ca şi cum ar fi avut impresia că nu-i stătea cum ar trebui. Părea zdruncinat de răspunsul ei brutal.

– Te-am chemat. Da, aşa e. Am avut o mică discuţie cu Lavoy. Mi-a dezvăluit câteva idei de-ale lui. Unele par demne de luat în seamă, dar mă tem că-ncearcă să mă momească pe o cale pe care-o s-o regret. Mă întreb cât de bine îl cunosc pe omul ăsta. E oare în stare de prefăcătorie...?

Brashen îşi îndreptă spatele, de parcă ar fi tras brusc concluzia că vorbeşte prea liber.

– După părerea ta, cum e condusă corabia în ultima vreme?

– După atacul şarpelui? întrebă ea, deşi nu era nevoie.

Balanţa puterii se schimbase subtil în favoarea ei după ce ea şi Brashen înfruntaseră şarpele împreună, străduindu-se să-l alunge. Oamenii aveau un mai mare respect pentru priceperea ei, însă Lavoy îi lăsa impresia că nu e de acord cu aşa ceva. Încercă să-i spună cumva asta lui Brashen fără să pară că-l critică pe Lavoy. Trase aer în piept.

– De când cu atacul şarpelui, mie îmi e mult mai uşor. Năierii îmi dau ascultare fără şovăire şi fac treabă bună. Simt că le-am câştigat şi inimile, şi supunerea. Răsuflă din nou adânc şi trecu dincolo de o limită: Însă, după atac, primul secund s-a hotărât să întărească

disciplina... În parte, e de înţeles. Oamenii n-au reacţionat aşa cum ar fi trebuit în timpul confruntării. Unii n-au ascultat ordinele; prea puţini s-au repezit să ne-ajute.

Brashen vorbi încruntându-se.

– Am remarcat că Lavoy nu ne-a sprijinit. Cartul lui începuse de ceva vreme şi era pe punte, însă nu ne-a ajutat câtuşi de puţin.

Althea simţi un nod în stomac. Ar fi trebuit să observe şi ea. Lavoy stătuse deoparte când ea şi Brashen se luptau cu şarpele. Atunci i se păruse bizar de firesc să fie ei cei care înfruntă monstrul. Se întrebă dacă absenţa lui Lavoy spune ceva mai mult decât că-i fusese frică. Oare sperase ca ea sau Brashen, sau chiar amândoi să fie ucişi? Sperase să moştenească el comanda corăbiei? Dacă asta s-ar fi întâmplat, ce s-ar fi ales de ţelul călătoriei lor? Brashen tăcea din nou, evident lăsând-o să se gândească.

Ea trase aer în piept.

– De când cu atacul şarpelui, primul secund a înăsprit disciplina, dar nu la fel pentru toată lumea. Pe unii pare să-i nedreptăţească. Pe pildă, pe Lop. Şi pe Clef.

– Nu m-aş fi aşteptat să-ţi fie milă de Lop, spuse Brashen, privind-o cu atenţie. El n-a mişcat nici măcar un deget ca să te-ajute când te-a atacat Artu.

Ea clătină din cap aproape cu furie.

– Nimeni nu s-ar fi putut aştepta la vreun ajutor din partea lui. Într-un fel, e idiot. Îndrumă-l, spune-i ce are de făcut, şi se descurcă destul de bine. S-a agitat când Artu... când m-am luptat eu cu Artu, el sărea încoace şi încolo, lovindu-se cu pumnii în piept şi ocărându-se singur. Chiar n-avea idee ce să facă. Artu îi e tovarăş, năier pe aceeaşi corabie, iar eu sunt al doilea secund, aşa că el habar n-avea de partea cui să treacă. Însă ţin minte că pe punte, când ne-a atacat şarpele, Lop a fost cel destul de curajos ca s-arunce cu o găleată în creatură şi apoi să-l tragă la adăpost pe Haff. Dacă n-ar fi fost Lop, acum am fi avut pe punte un năier mai puţin. Nu e deştept. Nici pe departe. Dar, dacă nu-i ceri mai mult decât poate, e un năier bun.

– Şi ai senzaţia că Lavoy îi cere lui Lop mai mult decât poate?

– Oamenii fac din el calul de bătaie al glumelor. Era de aşteptat şi, atâta timp cât nu merg prea departe, Lop pare să se bucure că i se dă atenţie. Însă când se amestecă şi Lavoy, jocul devine mai crud. Şi mai periculos. Lavoy mi-a spus să mă duc să-l îngrijesc pe Lop după ce plec de aici. E a doua oară când e rănit, în tot atâtea zile. Îl momesc să facă lucruri periculoase sau prosteşti. Când iese ceva prost şi Lavoy dă vina pe Lop, niciun alt năier nu-şi recunoaşte partea de vină. Nu e bine pentru echipaj. Îl împarte în tabere tocmai când avem mai multă nevoie să fie unit.

Brashen dădea din cap cu gravitate.

– Ai urmărit cum se poartă Lavoy cu sclavii fugiţi din Bingtown?

Întrebarea o zgudui. Păstră tăcerea câteva clipe, derulându-şi în minte ultimele câteva zile.

– Se poartă bine, spuse în cele din urmă. Nu l-am văzut niciodată revărsându-şi furia asupra lor. Nu-i alătură restului echipajului atât de mult pe cât ar putea. Unii par să promită foarte mult. Harg şi Kitl nu vor să recunoască, dar eu cred c-au mai lucrat pe o corabie. Dintre ceilalţi, unii au cicatrice şi apucături de oameni obişnuiţi cu armele. Cei mai buni doi arcaşi ai noştri au feţele tatuate. Însă fiecare în parte jură că e fiu de negustor, că e un locuitor inocent al Insulelor Piraţilor, capturat de vânzătorii de sclavi. Sunt valoroşi pentru echipajul nostru, dar se ţin deoparte. Cred că, încetul cu încetul, trebuie să-i facem pe ceilalţi năieri să le accepte tovărăşia ca pe a unor oameni obişnuiţi, ca să...

– Şi ai observat că Lavoy nu numai că le îngăduie să stea deoparte, ba chiar, având în vedere cum îi împarte pe punte, pare să-i încurajeze s-o facă?

Althea se întrebă unde vrea Brashen să ajungă.

– Ar putea fi adevărat. Pare să se folosească de Harg şi Kitl aproape cum se foloseşte un căpitan de primul şi de al doilea secund. Uneori, foştii sclavi par un al doilea echipaj al corăbiei, fără legătură cu primul. Fiecare dintre cele două grupuri pare să refuze să-l accepte pe celălalt, sublinie stânjenită. Nu e vorba doar de năierii noştri, care nu-i vor pe foştii sclavi lângă ei. Şi Tatuaţii sunt înclinaţi să nu se amestece cu ei.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului.

– În Bingtown erau sclavi. Cei mai mulţi au ajuns în starea asta după ce au fost capturaţi de pe Insulele Piraţilor. Au fost gata să rişte totul ca să fugă din Bingtown la bordul lui *Paragon* fiindcă noi reprezentăm şansa lor de a se întoarce acasă. Când ne pregăteam de plecare, am fost gata să le-o ofer în schimbul muncii lor pe punte. Acum nu mai sunt sigur că am făcut un târg înţelept. E mai probabil ca un om capturat din Insulele Piraţilor pentru a fi

vândut ca sclav să fie mai degrabă pirat decât orice altceva. Sau, cel puţin, să-i găsească pe piraţi pe placul lui.

– Probabil, încuviinţă ea fără tragere de inimă. Însă nu se poate să nu ne fie cât de cât loiali, fiindcă i-am ajutat să scape de sclavie.

Căpitanul ridică din umeri.

– Pesemne. E greu de spus. Bănuiesc că acum îi sunt loiali mai degrabă lui Lavoy decât ţie şi mie. Sau lui *Paragon.* Se foi pe scaun: Uite ce ne sugerează Lavoy. Spune că, odată ce vom pătrunde în apele Insulelor Piraţilor, vom avea mai multe şanse să ne apropiem de ţintă dacă pretindem că suntem şi noi piraţi. Spune că, mulţumită năierilor lui tatuaţi, am putea fi crezuţi, şi că ei ne-ar putea învăţa să ne purtăm ca piraţii. Dă de înţeles că unii ar putea chiar să cunoască insulele foarte bine. Aşa că ne-am putea da drept un vas pirat.

– Ce? Altheei nu-i venea să-şi creadă urechilor: Cum?

– Ne facem un steag. Capturăm o corabie sau două, ca să ne deprindem să luptăm, zice Lavoy. Apoi intrăm într-unul dintre oraşele mai mici ale piraţilor cu ceva pradă şi trofee, şi cu mâini darnice şi lăsăm să se afle că am vrea să-l urmăm pe Kennit. Cu ceva vreme în urmă, acest Kennit s-a proclamat Rege al Piraţilor. Când am auzit ultima dată vorbindu-se despre el, îşi aduna susţinători. Dacă pretindem că vrem să ne numărăm printre ei, am putea ajunge în apropierea lui şi, înainte de a trece la fapte, ne-am da seama în ce stare e *Vivacia.*

Althea îşi alungă indignarea şi se sili să cântărească ideea. Marele avantaj era că, dacă izbuteau să ajungă în apropierea lui Kennit, puteau afla câţi oameni din echipajul *Vivaciei* mai erau în viaţă.

– Dar, cu tot atâta uşurinţă, am putea fi atraşi într-un loc fortificat, de unde, chiar dacă i-am înfrânge pe Kennit şi pe oamenii lui, tot n-am putea scăpa. Între noi şi ideea asta mai stau două piedici imense. Prima e *Paragon.* Cum crede Lavoy c-am putea ascunde că e o corabie vie? Iar a doua este faptul c-o să fim nevoiţi să ucidem, pur şi simplu ca antrenament pentru luptă. Ar trebui s-atacăm o corabie de negoţ mică, să omorâm echipajul, să furăm încărcătura... cum îi poate trece aşa ceva prin minte?

– Am putea să atacăm corabia unui negustor de sclavi.

Asta o făcu să amuţească brusc. Cercetă faţa lui Brashen. Părea serios. Întâmpină uimirea ei tăcută cu o privire obosită.

– N-avem nicio altă tactică. Încerc să pun la cale ceva care să ne-ajute s-o găsim pe *Vivacia* furişându-ne, apoi s-o atacăm când se-aşteaptă Kennit cel mai puţin. Nu mi-a venit nicio idee. Şi bănuiesc că, dacă are într-adevăr ostatici din echipajul *Vivaciei,* el o să prefere să-i execute, în loc să ne lase să-i salvăm.

– Credeam că vrem să negociem mai întâi. Să oferim o răscumpărare pentru supravieţuitori şi pentru corabie.

Cuvintele i se păreau, chiar şi ei, copilăreşti şi naive. Banii pe care familia ei izbutise să-i adune înainte de plecarea lui *Paragon* nu ajungeau nici măcar pentru o corabie obişnuită, cu atât mai puţin pentru una vie. Althea îşi împinsese ideea într-un cotlon dosnic al minţii, spunându-şi că vor negocia cu Kennit făgăduindu-i o a doua plată, mai consistentă, după reîntoarcerea *Vivaciei* în Bingtown, în bună stare. Răscumpărarea era ceea ce-şi doreau cei mai mulţi piraţi; reprezenta motivul subînţeles al pirateriei.

Însă Kennit nu era aidoma celor mai mulţi piraţi. Toată lumea auzise poveşti despre el. Captura corăbiile negustorilor de sclavi, omora echipajul şi elibera încărcătura. Corăbiile capturate deveneau vase pirat, avându-i adesea ca echipaj chiar pe oamenii care fuseseră marfă la bordul lor. Apoi acele corăbii atacau alţi negustori de sclavi. De fapt, dacă *Vivacia* n-ar fi fost la mijloc, Althea l-ar fi aclamat pe Kennit fiindcă se străduia să scape de sclavie Ţărmurile Blestemate. I-ar fi plăcut să vadă negoţul cu sclavi al Chalcedului înăbuşit în Insulele Piraţilor. Însă bărbatul surorii ei făcuse din corabia vie a familiei o unealtă a acelui negoţ, iar Kennit o capturase. Althea o voia pe *Vivacia* înapoi cu o ardoare care îi sfâşia inima ca o durere neîntreruptă.

– Înţelegi, spuse el ca o confirmare, cu voce scăzută.

Îi privise tot timpul chipul. Ea îşi lăsă ochii în jos, deodată ruşinându-se fiindcă el îi putea citi cu atâta uşurinţă gândurile.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vărsăm sânge. Am putea captura o corabie mică, una cu sclavi. Nu e nevoie să ucidem echipajul. Dacă năierii se predau, îi putem lăsa în voia valurilor, în bărcile lor de salvare. Pe urmă ducem corabia într-un oraş al piraţilor şi îi eliberăm încărcătura, cum face Kennit. Aşa am putea câştiga încrederea locuitorilor insulei. Am putea afla ceea ce trebuie să ştim ca să putem pleca pe urmele *Vivaciei.*

Vocea lui Brashen deveni brusc nesigură. Ochii lui negri o ţintuiau cu o privire aproape

chinuită.

Althea era uluită.

– Îmi ceri mie îngăduinţa?

El se încruntă. Câteva clipe se scurseră în tăcere.

– E stânjenitor, recunoscu el apoi cu voce slabă. Sunt căpitanul lui *Paragon.* Însă *Vivacia* e corabia familiei tale. Familia ta a plătit expediţia asta. Simt că, dacă trebuie luate hotărâri de un anumit fel, ai dreptul să te faci auzită în mai mare măsură decât numai în calitate de al doilea secund.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi, preţ de câteva secunde, îşi roase încheietura unui deget. Apoi îşi ridică din nou privirea spre ea.

– Aşadar, ce zici, Althea?

Felul în care îi rostise numele schimbă dintr-odată cursul întregii discuţii. Brashen arătă către un scaun şi ea se aşeză cu încetineală. El se ridică şi traversă încăperea. Când se întoarse, avea în mâini o sticlă de rom şi două pahare. Turnă câte puţin în fiecare pahar. Se uită la ea peste masă şi zâmbi în timp ce se aşeza pe scaunul lui. Puse un pahar cu rom în faţa ei. Privindu-i mâinile curate, Althea se strădui să rămână cu gândul la conversaţie. Care era părerea ei? Răspunse fără grabă.

– Nu ştiu ce să zic. Cred că-mi pun toată încrederea în tine. Ştii, tu *eşti* căpitanul, nu eu.

Încercă s-o spună în glumă, dar sună aproape ca o învinuire. Sorbi din rom.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă uşor către spătarul scaunului.

– Oh, cât de bine ştiu asta, murmură.

Îşi ridică paharul.

Ea schimbă cursul discuţiei.

– Şi trebuie să-l luăm în considerare pe *Paragon.* Ştii că nu poate suferi piraţii. Cum o să se simtă dacă facem aşa ceva?

Brashen scoase un sunet gros, din fundul gâtului, şi lăsă brusc paharul jos.

– Asta e partea cea mai stranie. Lavoy pretinde c-o să fie încântat.

Altheei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– De unde ştie el? A vorbit vreodată cu *Paragon* despre asta? Furia îi răbufni: Cum îndrăzneşte? Astfel de idei vârâte în capul corăbiei sunt ultimul lucru de care avem nevoie.

Brashen se aplecă spre ea peste masă.

– Pretinde că *Paragon* a deschis vorba. Într-o seară, îşi fuma pipa la prora, când galionul l-a întrebat dacă s-a gândit vreodată să devină pirat. De aici ideea că un vas pirat e cea mai sigură cale de a pătrunde într-un port al piraţilor. Iar *Paragon* s-a lăudat că ştie multe secrete despre Insulele Piraţilor. Sau, cel puţin, aşa zice Lavoy.

– L-ai întrebat pe *Paragon* dacă e adevărat?

Brashen clătină din cap.

– Mi-a fost teamă să încep o asemenea discuţie; ar fi putut să creadă c-o fac fiindcă sunt de acord. Pe urmă şi-ar fi îndreptat toată energia către asta. Sau dacă ar fi crezut că nu sunt de acord, ar fi insistat, vrând să demonstreze că ar fi în stare. Doar îl ştii pe *Paragon.* N-am vrut să-i înfăţişez ideea fără să fim cu toţii de acord. Dacă i-aş sugera-o măcar o singură dată, i-ar putea intra în cap că pirateria e singurul curs corect al acţiunii.

– Mă-ntreb dacă răul ăsta nu s-a săvârşit deja, spuse Althea, gânditoare.

Simţea romul în pântec ca o pe mică pată fierbinte.

– În ultima vreme, *Paragon* e foarte bizar.

– Dar când n-a fost? întrebă Brashen, zâmbind strâmb.

– Acum e altfel. Ciudăţenia lui are ceva de rău augur. Spune că, întâlnindu-l pe Kennit, ne vom întâlni destinul. Şi că nimic nu trebuie să ne împiedice s-o facem.

– Şi eşti de acord cu el? întrebă Brashen, cercetător.

– Nu ştiu ce să zic despre partea cu destinul. Brashen, dacă am putea să dăm de *Vivacia* când e ancorată, cu doar câţiva oameni de cart la bord şi s-o furăm, aş fi mulţumită. Nu vreau nimic mai mult decât corabia mea şi oamenii din echipajul ei, dacă a supravieţuit vreunul. Nu vreau nici mai multe lupte, nici mai mult sânge decât e necesar.

– Nici eu, răspunse Brashen cu voce scăzută.

Mai turnă câte un strop de rom în fiecare pahar.

– Dar nu cred c-o putem redobândi pe *Vivacia* fără luptă şi fără sânge. Trebuie să ne călim.

– Ştiu, recunoscu ea fără tragere de inimă.

Dar se întrebă dacă e adevărat. Nu luase niciodată parte la niciun fel de luptă. Întreaga ei experienţă se rezuma la două încăierări din taverne. Nu se vedea cu o sabie în mână, luptând

ca s-o elibereze pe *Vivacia.* Dacă se întâmpla să fie atacată, putea să se apere. Ştia atâta lucru despre sine însăşi. Dar să sară pe o altă punte, rotindu-şi arma ca să omoare oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată? Acum, când stătea cu Brashen în cabina călduroasă şi confortabilă, se îndoia de asta. Nu era calea aleasă de negustori. Fusese învăţată să negocieze ca să capete ce îşi dorea. ' - Insă ştia un lucru. O voia pe *Vivacia* înapoi. O voia cu sălbăticie. Poate că, dacă-şi vedea corabia mult iubită în mâini străine, furia şi înverşunarea aveau să se trezească în ea. Poate că atunci avea să fie în stare să ucidă.

– Ei? spuse Brashen.

Althea îşi dădu seama că se uită, pe lângă el, la spuma dantelată din urma lor, vizibilă prin hubloul de la pupa. Îşi întoarse ochii către ai lui. Degetele i se jucau cu paharul când îl întrebă:

– Ei, ce?

– Devenim piraţi? Sau măcar ne dăm drept piraţi?

Gândurile ei alergau în cerc, cu deznădejde.

– Tu eşti căpitanul, răspunse în cele din urmă. Cred că tu trebuie să hotărăşti.

El păstră tăcerea câteva clipe. Apoi râânji.

– Mărturisesc că, într-o anumită măsură, ideea îmi surâde. Am cântărit-o ceva vreme. Ca steag, ce-ai zice de un şarpe de mare stacojiu pe fundal albastru?

Althea se strâmbă.

– Nu pare purtător de noroc. Dar e înfricoşător.

– Înfricoşător vrem să fie. Şi, din toate blazoanele care-mi vin în minte, e cel mai înspăimântător, desprins din cele mai groaznice dintre coşmarurile mele. Cât despre noroc, mă tem că va trebui să ni-l facem singuri.

– Ca întotdeauna. Şi atacăm numai corăbii cu sclavi?

Faţa lui deveni serioasă pentru câteva secunde. Apoi un licăr al vechiului său zâmbet îi lumină ochii.

– Poate nu trebuie să atacăm nimic. Poate izbutim să lăsăm doar impresia că am făcut-o... sau că avem de gând s-o facem. Ce-ar fi să jucăm puţin teatru? Cred că eu ar trebui să intru în pielea nemulţumitului fiu mezin al unui negustor din Bingtown, poate un soi de filfizon. Un domn din înalta societate venit în sud ca să-ncerce cu degetul pirateria şi politica. Tu ce zici?

Althea râse zgomotos. Romul i se răspândea în pântec, îşi răsfira căldura în tentacule şi i le trimitea în tot trupul.

– Cred că ai putea ajunge să savurezi prea mult jocul ăsta, Brashen. Şi eu? Cum ai explica prezenţa unei femei într-un echipaj din Bingtown?

– Ai putea fi încântătoarea mea prizonieră, ca în povestea unui menestrel. Fiica unui negustor, ţinută ostatică până la primirea răscumpărării. O privi pieziş: Aşa mi-aş cuceri reputaţia de pirat cutezător. Am putea spune că *Paragon* e proprietatea familiei tale, explicând astfel de ce avem o corabie vie.

– E cam prea dramatic, obiectă ea cu voce suavă.

În ochii lui Brashen se zărea o scânteiere. Romul li se urcase amândurora la cap, conchise ea. Tocmai când se temea că inima ei o să fie mai puternică decât raţiunea, expresia pe de faţa lui deveni brusc sumbră.

– Măcar dacă am putea s-o redobândim pe *Vivacia* cu farsa asta romantică. În realitate, jocul de-a piraţii va fi mult mai sângeros şi mai necruţător. Mă tem că n-o să-l savurez la fel de mult ca Lavoy. Sau ca *Paragon.* Brashen clătină din cap. Amândoi au o înclinaţie spre... cum să-i spun? Uneori cred că nu e decât pură răutate. Dacă s-ar lăsa în voia ei, bănuiesc că oricare dintre ei ar da dovadă de o sălbăticie de neimaginat pentru niciunul dintre noi.

– *Paragon*? întrebă Althea.

În voce i se simţea îndoiala, dar un firav fior de certitudine îi alunecă pe şira spinării.

– *Paragon*, adeveri Brashen. El şi Lavoy ar putea fi un cuplu nefast. Mi-ar plăcea să-i împiedic să devină apropiaţi, dacă aşa ceva e cu putinţă.

neaşteptată bătaie în uşă îi făcu pe amândoi să tresară violent.

– Cine e? întrebă Brashen cu asprime.

– Lavoy, căp’tane.

– Intră.

Althea sări în picioare la vederea primului secund. Acesta observă dintr-o privire sticla cu rom şi paharele de pe masă. Ea se străduia să nu pară nici surprinsă, nici vinovată, dar Lavoy o ţintui cu o privire în care i se citeau cu uşurinţă bănuielile. Sarcasmul cu care i se adresă lui Brashen era aproape insolenţă.

– Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar pe corabie avem de rezolvat o problemă. Dulgherul e pe puntea pupa, leşinat. M-am gândit să vreţi să ştiţi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Althea fără să se gândească.

Buzele lui Lavoy se arcuiră a dispreţ.

– Îi raportez căpitanului, năierule.

– Întocmai. Vocea lui Brashen era rece: Aşadar, continuă. Althea, du-te să vezi ce e cu dulgherul. Lavoy, ce s-a-ntâmplat?

– Să fiu afurisit dacă ştiu.

Secundul voinic ridică din umeri alene.

– Am găsit-o acolo şi m-am gândit că vreţi să ştiţi.

Nu era timp să-l contrazică şi nici momentul potrivit ca să-i spună lui Brashen că-i lăsase pe cei doi împreună. Cu inima la gură, alergă să vadă ce-i făcuse Lavoy lui Amber.

6

O FEMEIE INDEPENDENTĂ

O burniţă măruntă cădea din cerul înnourat. Apa picura la nesfârşit din tufele din grădină. Veştede şi ude, frunzele erau covor pe pământul îmbibat de ploaie. Serilla lăsă marginea dantelată a draperiei să cadă din nou la locul ei. Se întoarse în cameră. Cenuşiul zilei se strecurase în casă şi, în îmbrăţişarea lui, Serilla se simţea îngheţată şi bătrână. Într-o strădanie de a încălzi încăperea, poruncise să fie trase draperiile şi să se facă focul. Dar, în loc de aşteptata senzaţie de plăcere, se simţea sufocată, prinsă în capcana zilei. Iarna se furişa în Bingtown. O străbătu un tremur. Iarna era întotdeauna, în cel mai bun caz, un anotimp neplăcut. În anul acela, mai era şi în neorânduială şi neliniştitor.

Cu o zi înainte, însoţită de o gardă puternică, făcuse un drum cu trăsura de la proprietatea lui Restart până în Bingtown. Poruncise să fie dusă prin tot oraşul, străbătând piaţa veche, şi apoi de-a lungul cheiului. Peste tot văzuse numai distrugeri şi ruine. Privirea ei căutase zadarnic semne de refacere şi de renaştere a oraşului devastat. Casele şi prăvăliile arse împrăştiau izul de neînlăturat al disperării. Docurile se terminau cu limbi de lemn carbonizat. Din apa sumbră a portului se înălţau două catarge, înfăşuraţi în mantii cu glugă ca să se apere de frig, toţi oamenii de pe străzi se grăbeau s-ajungă undeva. Îşi întorceau privirea de la trăsură când trecea pe lângă ei. Până şi străzile patrulate de ceea ce mai rămăsese din garda oraşului păreau a fi sub stăpânirea încordării şi a asupririi.

Ceainăriile sclipitoare şi prăvăliile prospere dispăruseră. Bingtown, oraşul strălucitor şi animat, prin care făcuse primul ei drum către casa lui Restart pierise, lăsând în urmă un stârv duhnitor şi răvăşit. Strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice era un şir de vitrine acoperite cu scânduri şi de prăvălii pustii. Puţinele locuri unde se mai făcea negoţ purtau peceţile prudenţei şi ale temerilor. Trăsura ei făcuse de trei ori cale-ntoarsă în faţa unor baricade de moloz.

Plănuise să găsească negustori şi orăşeni vecini cu ei care să-şi dea silinţa să refacă oraşul. Îşi imaginase c-o să coboare din trăsură să-i salute şi să-i laude pentru străduniile lor. Ar fi trebuit s-o invite în prăvăliile lor aflate în reparaţie sau să-i arate tot ce reconstruiseră. Ea i-ar fi felicitat pentru bravură, iar ei s-ar fi simţit, onoraţi fiindcă îi vizita. Plănuia să le câştige loialitatea şi dragostea. Însă nu văzuse decât refugiaţi grăbiţi, ursuzi şi distanţi. Nici măcar unul n-o salutase. Se întorsese în casa lui Davad şi se dusese direct la culcare, fără să cineze. N-avea poftă de mâncare.

Se simţea înşelată. Bingtownul era globul strălucitor pe care îşi promisese întotdeauna că-l va stăpâni cândva. Mersese atât de departe şi suferise atât de mult doar ca să-l întrezărească pentru un atât de scurt timp. De parcă soarta nu i-ar fi îngăduit nicio bucurie, oraşul se distrusese singur chiar în clipa când ea era gata să-şi atingă ţelul. O parte din ea voia pur şi simplu să-şi recunoască înfrângerea, să se îmbarce pe o corabie şi să plece în Jamaillia.

Dar nu mai erau corăbii care să poată ajunge, ferite de pericole, în Jamaillia. Chalcedenii pândeau toate vasele care încercau să plece din Bingtown sau să intre în portul său. Şi, chiar dacă izbutea să se întoarcă în Jamaillia, cum avea să fie întâmpinată? Complotul împotriva Satrapului îşi avea rădăcinile acolo. Mulţi ar fi văzut în ea o martoră şi un pericol. Cineva ar fi putut găsi o cale de a scăpa de ea. Devenise bănuitoare încă de când Satrapul îşi propusese să meargă în acea călătorie de plăcere până in Bingtown şi să viziteze apoi Chalcedul. Nobilimea şi sfetnicii lui ar fi trebuit să protesteze zgomotos împotriva unui asemenea plan; plecarea unui satrap domnitor la o atât de mare distanţă în afara hotarelor Jamailliei era o raritate. Dar, în loc de obiecţii, primise încurajări. Serilla oftă în sinea ei. Aceiaşi linguşitori care îl deprinseseră de tânăr cu plăcerile trupului, cu vinul şi cu ierburile ameţitoare îl încurajaseră şi să plece, lăsând guvernarea ţării sale în totalitate în seama lor, în vreme ce el călătorea pe ape ostile, aflându-se în grija unor aliaţi dubioşi. Credul şi trândav, el muşcase momeala. Atras de invitaţia “aliaţilor“ chalcedeni, de promisiunea unor ierburi exotice şi de plăceri ale cărnii încă şi mai exotice, fusese îndepărtat de tron ca un copil ademenit cu dulciuri şi jucării. “Cei mai loiali“ dintre supuşii săi, care îl încurajaseră întotdeauna să facă

totul cum îi place, urmăreau astfel să-l detroneze.

O revelaţie neaşteptată o şocă. Nu-i păsa prea mult ce avea să se-ntâmple cu Satrapul şi cu guvernarea lui în Jamaillia. Tot ce dorea era să-i păstreze puterea în Bingtown, ca s-o poată revendica pentru ea însăşi. Asta însemna să afle cine anume din Bingtown fusese atât de dornic să dea o mână de ajutor la detronarea lui. Aceiaşi oameni ar fi putut încerca să se descotorosească şi de ea.

Preţ de o clipă repede trecătoare, îşi dori să fi învăţat mai multe despre Chalced. În cabina căpitanului chalcedean erau scrisori scrise în alfabetul din Jamaillia, dar în limba lui. Ea recunoscuse numele a doi mari nobili din Chalced şi o notiţă cu nişte sume de bani. Simţise că ţinea în mâini rădăcinile unei conspiraţii. Pentru ce fuseseră plătiţi chalcedenii? Sau ei erau cei care plătiseră? Dacă ar fi putut citi scrisorile alea când o ţinuse căpitanul chalcedean închisă acolo... apoi mintea îi fugi către altceva.

Detesta ceea ce i se întâmplase în acele zile de captivitate şi siluire de coşmar. O schimbaseră definitiv, în moduri pe care le dispreţuia. Nu putea să uite că acel căpitan chalcedean avusese asupra ei putere de viaţă şi de moarte. Nu putea să uite că Satrapul - copilărosul, răsfăţatul şi prea îngăduitorul cu sine însuşi Satrap - avusese puterea de a o pune într-o asemenea situaţie. Propria imagine îi fusese schimbată în proprii ei ochi pentru totdeauna. Fusese silită să recunoască adevărata măsură a puterii bărbaţilor asupra ei. Ei bine, acum puterea îi aparţinea ei însăşi şi, atâta vreme cât şi-o apăra cum se cuvine, avea să fie în siguranţă. Niciun bărbat n-avea să-i mai impună vreodată voinţa lui. Stăpânea puterea poziţiei sale înalte. Poziţia asta o proteja. Trebuia să şi-o păstreze cu orice preţ.

Dar pentru putere trebuia să plăteşti.

Săltă din nou un colţ al draperiei şi se uită afară. Nici măcar acolo, în Bingtown, nu se afla la adăpost de încercările de asasinat. O ştia. Nu ieşea niciodată neînsoţită. Nu cina niciodată singură şi se asigura că oaspeţii sunt serviţi înaintea ei, de pe aceleaşi platouri din care urma să se servească şi ea. Dacă izbuteau s-o ucidă, măcar n-avea să moară singură. Însă n-avea să-i lase nici s-o omoare, nici să-i smulgă autoritatea pentru care se- luptase atât. Puterea asta era ţinta unor ameninţări, însă ea le putea înfrânge. Putea să-l ţină pe Satrap izolat şi lipsit de posibilitatea de a se face auzit. Pentru binele lui, fireşte. Serilla îşi îngădui un mic zâmbet. Îşi dorea să nu fi fost dus atât de departe. Dacă s-ar fi aflat acolo, în Bingtown, ea ar fi avut grijă să primească ierburile plăcerii şi toate alinările mulţumită cărora ar fi rămas maleabil. Ar fi găsit cum să-l despartă de Kekki. L-ar fi convins că e înţelept să stea ascuns şi s-o lase pe ea să se ocupe de treburile lui.

O bătaie discretă în uşă îi întrerupse gândurile. Lăsă draperia să cadă şi se întoarse spre încăpere.

– Intră.

Servitoarea avea faţa tatuată. Pe Serilla o dezgusta tatuajul care i se lăbărţa pe obraz ca un păianjen verzui. Refuza să se uite la ea mai mult decât era nevoie. N-ar fi păstrat-o dacă n-ar fi fost singura instruită să respecte regulile de politeţe din Jamaillia.

– Ce e? o întrebă, în timp ce femeia făcea o plecăciune.

– Negustoreasa Vestrit vrea să-ţi vorbească, Însoţitoare Serilla.

– Las-o să intre, răspunse ea cu indiferenţă.

Moralul îi mai scăzu cu o treaptă. Ştia că e înţelept s-o ţină pe femeie aproape de ea, ca s-o poată supraveghea. Până şi Roed Caern fusese de acord. Serilla se simţise atât de încântată de sine însăşi când îi venise ideea acestui vicleşug. Într-o întrunire secretă, conducătorii Consiliului Negustorilor fuseseră îngroziţi când le ceruse s-o întemniţeze pe Ronica Vestrit. Chiar şi în asemenea vremuri, refuzaseră să vadă înţelepciunea unei astfel de fapte şi amintirea acelei confruntări o făcea pe Serilla să strângă din dinţi. Îi dovedise că autoritatea ei asupra lor are limite.

Dar, la rândul ei, şi ea le dovedise conducătorilor Consiliului că ştie să se descurce. Printr-un mesaj formulat cu eleganţă, îi ceruse Negustoresei să-i fie oaspete în casa lui Davad. Pretinsese că Ronica trebuie s-o ajute să-i cerceteze hârtiile lui, ca să dovedească nu doar nevinovăţia lui, ci şi pe a ei. După o scurtă şovăire, Negustoreasa acceptase. La început, Serilla fusese mulţumită de ea însăşi. Dacă o avea pe Ronica Vestrit sub acoperişul ei, lui Roed îi era mai uşor s-o spioneze. Urma să afle cât de curând cine e aliatul ei. Însă această tactică avea un preţ. S-o ştie aproape era ca şi cum ar fi ştiut că are în pat un şarpe. Cunoaşterea unui pericol nu însemna neapărat înlăturarea lui.

În ziua sosirii Ronicăi, Serilla fusese sigură de triumful ei. Negustoreasa nu-şi adusese nimic mai mult decât cărau în boccele ea şi servitoarea ei, o fostă sclavă cu faţa tatuată, care o trata pe Negustoreasă aproape de pe picior de egalitate. Ronica avea puţine haine şi nicio

bijuterie. În seara aceea, în vreme ce Ronica, purtându-şi hainele simple, mânca aşezată la celălalt capăt al mesei, Serilla se simţise triumfătoare. Creatura aia jalnică nu reprezenta o ameninţare; urma să devină un simbol al caritătii Însoţitoarei. Şi, în cele din urmă, avea să-i scape ceva care să-i trădeze pe prietenii ei conspiratori. Roed o urmărea ori de câte ori ieşea din casă.

Totuşi, de când se mutase în vechiul dormitor al lui Davad, Ronica n-o lăsa pe Serilla să aibă parte nici măcar de o singură zi de linişte. Era ca un ţânţar care-i bâzâia în ureche. Tocmai când se străduia din răsputeri să-şi consolideze puterea, Negustoreasa îi abatea atenţia la fiecare pas. Ce măsuri lua pentru scoaterea corăbiilor scufundate în port? Din Jamaillia sosise vreo promisiune de ajutor? Trimisese o pasăre la Chalced ca să protesteze împotriva actelor de război? Încercase să capete ajutorul coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii pentru patrularea pe străzi pe timpul nopţii? Poate că, dacă li se propunea o muncă plătită, foştii sclavi ar fi preferat s-o accepte în loc să cutreiere oraşul jefuind. De ce nu îndemna Serilla Consiliul Bingtownului să se întrunească şi să preia din nou conducerea? Ronica o presa cu astfel de întrebări în fiecare zi. În plus, se folosea de orice prilej ca să-i aducă aminte că e o intrusă. Când nu-i lua în seamă celelalte cereri, începea din nou să insiste, cu o monotonă tenacitate, repetând că Davad n-a fost trădător şi că Serilla n-are dreptul să-şi însuşească proprietatea lui. Femeia nu părea s-o respecte nicidecum şi, cu atât mai puţin, s-o trateze cu toată curtoazia datorată unei Însoţitoare a Satrapului.

Totul era încă şi mai dureros, fiindcă Serilla nu era îndeajuns de sigură pe poziţia ei ca să se folosească de propria autoritate în ceea ce o privea pe Negustoreasă. Cedase prea des, înfrântă de cicălelile acelei femei; mai întâi, poruncise să fie îngropat Davad, apoi îi dăduse o livadă nepoatei trădătorului. N-avea de gând să mai cedeze încă o dată. Aşa nu făcea decât s-o încurajeze.

Roed îi raportase cum îşi petrecea femeia dimineţile. În ciuda pericolelor de pe străzi, Ronica Vestrit şi camerista ei ieşeau în fiecare zi şi mergeau pe jos din uşă în uşă, îndemnându-i pe negustori să se întrunească. Roed îi povestise că Ronica se trezea adesea alungată sau tratată cu grosolănie de cei pe care îi vizita, dar era insistentă. Aidoma ploii răpăind pe piatră, se gândi Serilla, înfrângea inimile cele mai dure. În seara aceea urma să aibă parte de cea mai mare izbândă. Consiliul se întrunea.

Dacă negustorii aveau să-şi plece urechea la spusele ei şi să conchidă că Davad nu se făcuse niciodată vinovat de trădare, hotărârea lor avea să şubrezească serios autoritatea Serillei. Dacă aveau să decidă că nepoata lui trebuie să moştenească domeniul, Însoţitoarea avea să fie nevoită să părăsească vila lui Davad şi să-i ceară găzduire unui alt negustor. Avea să-şi ia rămas-bun de la intimitate şi de la independenţă. Nu putea îngădui să se-ntâmple una ca asta.

Se opusese cu blândeţe, dar ferm, întrunirii Consiliului, spunând că e prea devreme, că pentru neguţători nu e sigur să se adune într-un singur loc, unde ar fi putut fi atacaţi; însă ei nu-i mai dădeau ascultare.

Serilla n-avea nevoie decât de timp; timp în care să-şi întărească alianţele, timp în care să afle cine putea fi convins cu linguşeli şi cui era nevoie să i se ofere titluri şi pământuri. Timpul i-ar fi putut aduce o altă pasăre cu veşti din Jamaillia. Un negustor îi arătase mesajul trimis cu o pasăre de partenerul lui de acolo. Zvonurile despre moartea Satrapului ajunseră în oraş şi revoltele puteau izbucni în orice clipă. Oare putea Satrapul să trimită o misivă scrisă de el însuşi, care să spulbere bârfele primejdioase? Ea trimise o pasăre cu o scrisoare prin care garanta că zvonul e fals şi întreba cine primise mesajul despre moartea Satrapului şi de la cine. Se îndoia c-o să sosească vreun răspuns. Ce altceva îi rămânea de făcut? Măcar dacă ar mai fi avut încă o zi, încă o săptămână. Încă puţin timp, şi era sigură că ar fi putut stăpâni Consiliul. Pe urmă, fiindu-le superioară în privinţa educaţiei, a experienţei în politică şi a cunoştinţelor despre democraţie, ar fi izbutit să-i călăuzească pe calea către pace. I-ar fi făcut să-şi dea seama ce compromisuri trebuie să accepte. I-ar fi unit pe toţi locuitorii oraşului, apoi ar fi tratat cu chalcedenii. Asta ar fi consfinţit, în ochii tuturor, autoritatea ei în Bingtown. Nu avea nevoie decât de timp, iar Negustoreasa Vestrit i-l fura.

Ronica se strecură în încăpere. Ţinea sub braţ un registru.

– Bună dimineaţa, salută ea cu vioiciune.

Când servitoarea părăsi încăperea, se uită în urma ei.

– N-ar fi simplu pentru mine să m-anunţ singură, în loc să fiu pusă să caut o servitoare care să bată la uşă în locul meu şi să-mi rostească numele?

– Mai simplu, dar nu aşa cum se cuvine, sublinie Serilla cu răceală.

Acum te afli in Bingtown, ripostă Ronica pe un ton monoton. Aici nu credem in irosirea

timpului de dragul de a-i impresiona pe alţii.

Vorbea ca şi cum i-ar g explicat unei fiice rebele cum stau lucrurile cu bunele maniere fără să ceară voie, se apropie de masa de lucru şi deschise registrul pe care-l adusese.

– Cred c-am găsit ceva Care s_ar putea sa te intereseze.

Serilla se duse lângă foc.

– Mă-ndoiesc, mormăi, ursuză

Negustoreasa căutase dovezi cu mult prea multă stăruinţă. Neîncetatele şiretlicuri cu care încerca s-o amăgească o scoteau din sărite şi făceau propriile înşelătorii să pară copilăreşti...

– Te-ai săturat deja de jocul de-a Satrapul? o întrebă Ronica pe un ton rece. Sau poate crezi că aşa trebuie să se poarte un cârmuitor?

Serilla se simţi de parcă ar fi fost pălmuită.

– Cum îndrăzneşti? începu, apoi făcu ochii încă şi mai mari. De unde-ai luat şalul ăla? întrebă.

Ştia că îl văzuse în dormitorul lui Davad, atârnat pe braţul unui scaun. Câtă obrăznicie să şi-l însuşească aşa, de capul ei!

Pentru o clipă, ochii Ronicăi se măriră şi privirea i se întunecă, de parcă întrebarea ar fi făcut-o să sufere. Pe urmă, faţa i se îndulci. Ridică mâna şi mângâie materialul moale care-i acoperea umerii.

– Eu l-am împletit, răspunse cu voce înceată. Cu ani în urmă, când Dorill era grea cu primul ei copil. Am vopsit eu însămi lâna şi l-am lucrat cu mâna mea, ca dar aparte de la o tânără soţie pentru o alta. Ştiam că Dorill îl adora, dar am fost mişcată când am descoperit că, dintre toate lucrurile ei, pe ăsta l-a ţinut Davad lângă sine, ca să-i amintească de ea. A fost prietena mea. N-am nevoie de îngăduinţa ta ca să-i împrumut lucrurile. Aici, hoaţa şi intrusa eşti tu, nu eu

Serilla o fixă cu privirea mută de furie. În minte îi veni o răzbunare meschină. N-avea să se uite la dovada neînsemnată a negustoresei. N-avea să-i dea satisfacţie. Strânse din dinţi şi îi întoarse spatele. Focul aproape că se stinsese. De-asta i se făcuse frig dintr-odată. În Bingtown nu exista niciun servitor bun de ceva? Furioasă, luă ea însăşi vătraiul şi încercă să mişte tăciunii şi lemnele ca să readucă flăcările la viaţă.

– Te uiţi împreună cu mine în registrul ăsta sau nu? întrebă Ronica.

Îşi îndreptă spatele şi arătă cu degetul o însemnare, de parcă ar fi fost de-o importanţă colosală.

Serilla îşi lăsă furia să dea în clocot.

– Ce te face să crezi c-am timp pentru aşa ceva? Ai impresia că n-am nimic mai bun de făcut decât să-mi silesc ochii să descifreze scrisul mărunt al unui mort? Cască ochii, babo, vezi cu ce se confruntă întregul Bingtown în loc să stărui asupra obsesiilor tale. Oraşul tău e pe moarte şi poporul tău n-are destulă tărie ca să lupte cu moartea. În ciuda poruncilor mele, hoardele de sclavi îşi continuă jafurile. Am dat ordin să fie prinşi şi siliţi să devină o oaste care să apere oraşul, dar nu s-a făcut nimic. Străzile sunt blocate de dărâmături, dar nimeni nu s-a deranjat să le înlăture. Prăvăliile sunt închise şi oamenii stau în casele lor, îngrămădiţi ca nişte laşi în spatele uşilor.

Pocni un buştean cu vătraiul, trimiţând un şuvoi de scântei în zbor către coş.

Ronica traversă încăperea şi îngenunche lângă cămin.

– Dă-mi vătraiul ăla! exclamă, dezgustată.

Serilla îl lăsă să cadă cu dispreţ lângă ea. Negustoreasa din Bingtown nu luă în seamă insulta. Îl ridică şi începu să salte capetele lemnelor pe jumătate arse, readucându-le în mijlocul focului.

– Viziunea ta asupra Bingtownului e greşită. În primul rând, trebuie să ne păstrăm portul. Cât despre jafuri şi revolte - eu una te consider tot atât de vinovată de ele ca şi pe confraţii mei, negustorii. Stau cu mâinile în sân, ca o şleahtă de neghiobi, jumătate din ei aşteptând să le spui tu ce să facă, iar cealaltă jumătate vrând să facă alţii totul. Tu ai adus discordia între noi. Dacă n-ai fi declarat că ne vorbeşti fiind învestită cu puterea Satrapului, Consiliul din Bingtown ne-ar fi condus ca de obicei. Acum, o parte dintre negustori spun că trebuie să-ţi dea ascultare, alţii spun că trebuie în primul rând să-şi poarte de grijă lor înşişi, iar alţii zic - dând dovadă de înţelepciune, din ce cred eu - că ar trebui, pur şi simplu, să-i adunăm pe toţi oamenii din oraş care văd lucrurile în acelaşi fel şi să ne-apucăm de treabă. Ce mai contează acum dacă suntem Negustori Vechi sau Negustori Noi sau doar simpli colonişti de pe Cele Trei Corăbii? Oraşul nostru e în plin măcel, negoţul ni se duce de râpă, chalcedenii pun mâna pe oricine îndrăzneşte să iasă din Golful Negustorului, iar noi ne certăm unii cu alţii.

Ronica se lăsă pe călcâie şi se uită satisfăcută la focul care îşi revenea.

– Poate că-n seara asta o să-ncepem să ne ocupăm de câte ceva din toate astea.

În mintea Serillei se contură o bănuială cumplită. Femeia asta voia să-i fure planurile şi să le înfăţişeze ca şi cum i-ar fi aparţinut ei.

– Mă spionezi? întrebă. De unde ştii atât de bine ce se vorbeşte în oraş?

Ronica pufni a dispreţ. Se ridică încet, cu genunchii trosnindu-i.

– Am ochi şi urechi. Iar ăsta e oraşul meu şi îl cunosc mai bine decât o să fii tu vreodată în stare.

*

Săltând în mână greutatea rece a vătraiului, Ronica se uită în ochii Însoţitoarei. Licărirea aia de teamă era din nou acolo, pe faţa ei. Ştiu brusc că, alegând cuvintele şi ameninţările potrivite, ar fi putut s-o reducă la nimic mai mult decât o fetiţă smiorcăită. Indiferent ce o zdrobise o făcuse zob cu desăvârşire. Autoritatea ei era o carapace goală, în care se ascundea un abis de spaimă. Uneori i se făcea milă de ea. Era aproape prea uşor s-o terorizeze, însă ori de câte ori îi treceau prin minte astfel de gânduri, Ronica îşi înăsprea inima. Frica o făcea pe Serilla periculoasă. Vedea câte o ameninţare în oricine. Prefera să acţioneze ea prima, chiar dacă se înşela, în loc să lase pe altcineva să treacă la fapte împotriva ei. Moartea lui Davad o dovedea. Femeia asta pretindea că are asupra Bingtownului o autoritate care, după părerea Ronicăi, nu-i aparţinea nimănui, nici măcar Satrapului. Mai rău, încercarea de a se folosi de puterea pe care pretindea că o deţine fărâmiţa tot ce mai rămăsese din priceperea Bingtownului de a se conduce singur. Ronica avea să folosească orice tactică aflată la îndemână ca să îndrepte din nou Bingtownul către pace şi către o guvernare de sine stătătoare. Numai dacă era pace avea speranţe să-şi regăsească familia sau măcar să afle dacă mai trăieşte cineva din familia ei.

Aşa că, imitând gestul dispreţuitor al Însoţitoarei, azvârli vătraiul pe vatra de piatră. Când căzu cu un zăngănit şi se rostogoli, o văzu pe Serilla trăgându-se înapoi cu o tresărire. Focul îşi revenea frumos. Ronica îi întoarse spatele şi se uită la cealaltă femeie încrucişându-şi braţele pe piept.

– Oamenii trăncănesc şi, dacă vrei să ştii ce se petrece de fapt, îi asculţi. Poţi afla noutăţi chiar şi de la servitori, dacă îi tratezi ca pe nişte fiinţe omeneşti. Aşa că ştiu că o solie de Negustori Noi, condusă de Mingsley, ţi-a propus un armistiţiu. Tocmai de asta e atât de important să vezi ce-am descoperit în registrele lui Davad. Ca să fii prevăzătoare când e vorba de Mingsley.

Obrajii Serillei se colorară într-un roz aprins.

– Aşadar, eu te invit în casa mea, pur şi simplu, din milă, iar tu profiţi de ocazie ca să mă spionezi.

Ronica oftă.

– N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce-am spus? N-am aflat asta spionându-te.

Spionând-o aflase altceva, dar nu era momentul potrivit pentru o asemenea dezvăluire.

– N-am nevoie de mila ta. Sunt împăcată cu soarta mea de acum. Am mai văzut cum starea în care mă aflam s-a schimbat şi o s-o văd schimbându-se iarăşi. Nu trebuie să mi-o schimbi tu. Ronica pufni scurt, amuzată: Viaţa nu e o cursă pentru reînvierea trecutului. Nimeni nu se grăbeşte să-şi întâlnească viitorul. Schimbările fac viaţa interesantă.

– Înţeleg, comentă Serilla, dispreţuitoare. Priveşti cum se schimbă lucrurile. Atunci ăsta e spiritul dur al Bingtownului atât de lăudat de toată lumea? Răbdarea de a sta cu mâinile în sân aşteptând să vezi ce-o să-ţi rezerve viaţa? Nu eşti interesată de refacerea oraşului, aşa cum a fost?

– Nu mă interesează deloc imposibilul, ripostă Ronica. Dacă ne străduim să ne întoarcem la ceea ce-a fost Bingtownul, suntem osândiţi să fim înfrânţi. Trebuie să mergem mai departe, să făurim un Bingtown nou. N-o să mai fie niciodată la fel cum a fost. Negustorii nu vor mai avea niciodată la fel de multă putere cum au avut. Dar putem totuşi să ne continuăm existenţa. Asta e provocarea, Însoţitoareo. Să înveţi din cele ce ţi s-au întâmplat, nu să rămâi captiv în capcana lor. Nimic nu e mai distrugător decât mila, şi mai ales decât mila de sine. În viaţă, nimic nu e atât de cumplit încât să nu poţi trece peste cele petrecute.

Privirea pe care Serilla i-o aruncă era atât de stranie, încât Ronica simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Pentru o clipă, avu impresia că prin ochii Însoţitoarei o priveşte o femeie moartă. Când răspunse, vocea îi era plată.

– Nu ştii despre lume atât de multe precum crezi, Negustoreaso. Dacă ai fi îndurat ceea

ce mi s-a întâmplat mie, ai şti că peste anumite lucruri nu se poate trece. Anumite experienţe te schimbă pentru totdeauna, iar dorinţa de a le da uitării nu îţi e de folos.

Ronica o privi drept în ochi.

– Aşa ceva poate fi adevărat numai dacă vrei tu să fie. Întâmplarea aia groaznică - indiferent ce ar fi fost - s-a încheiat. Dacă te vei agăţa de ea, vei fi osândită s-o trăieşti la nesfârşit. Îi vei da putere asupra ta. Las-o deoparte şi modelează-ţi viitorul aşa cum ţi-l doreşti, în ciuda a tot ceea ce ai păţit. Pe urmă, îl vei avea în stăpânire.

– Uşor de zis, greu de făcut, se răsti Serilla. Nu-ţi poţi da seama cât de îngrozitor de neştiutoare pari cu optimismul tău de fetişcană. Cred c-am avut parte de îndeajuns de multă filosofie provincială pentru o singură zi. Pleacă.

– Optimismul meu "de fetişcană" e spiritul "atât de lăudat" al Bingtownului, se răsti Ronica, la rândul ei. N-ai fost în stare să-ţi dai seama că supravieţuirea noastră aici a fost posibilă mulţumită credinţei în puterea de a ne cuceri propriul trecut. De aşa ceva ai nevoie, Însoţitoareo, dacă speri să devii una dintre noi. Ei, te uiţi la însemnările astea sau nu?

Ronica aproape că văzu cum i se urcă sângele la cap Serillei. Îşi dorea să-i vorbească precum unei prietene şi unei aliate, dar Însoţitoarea părea să vadă în orice altă femeie o rivală sau o iscoadă. Aşa că rămase băţoasă şi rece, aşteptând reacţia Serillei. O urmărea cu ochi de negustor şi o văzu aruncând o scurtă privire grăbită către catastiful de pe masă, pentru a se uita apoi la ea. Însoţitoarea voia să ştie ce conţin însemnările, dar nu voia să lase impresia că se dă bătută. Ronica îi mai lăsă ceva timp, dar, fiindcă rămânea tăcută, se hotărî să rişte totul.

– Bine. Văd că nu te interesează. Credeam că vrei să vezi ce am descoperit înainte de-a înfăţişa totul Consiliului din Bingtown. Dar, dacă tu nu vrei să asculţi ce am de spus, sunt sigură că ei mă vor asculta.

Se îndreptă cu hotărâre spre registrul de pe masă. Închise tomul greu, apoi şi-l puse sub braţ. Se îndreptă spre uşă fără grabă, sperând că Serilla are s-o cheme înapoi. Apoi străbătu agale coridorul, încă păstrându-şi speranţa, însă nu auzi decât uşa camerei de lucru a lui Davad închisă cu fermitate în urma ei. Era zadarnic. Cu un oftat, Ronica începu să urce treptele către dormitorul lui Davad. Se opri la auzul unei bătăi în uriaşa uşă de la intrare, apoi se grăbi să se posteze lângă balustradă, unde rămase în tăcere, cu ochii la uşa de jos.

O servitoare deschise şi prinse să înşire cuvintele unui salut cuviincios, însă tânărul negustor intră făcându-şi loc pe lângă ea.

– Am veşti pentru Însoţitoarea Serilla. Unde e? întrebă Roed Caern.

– O să vă spun unde se află..., începu servitoarea, însă el clătină din cap cu nerăbdare.

– E urgent. A venit o pasăre mesager din Tărâmul Ploilor Sălbatice. E în camera de lucru? Ştiu drumul.

Fără să-i lase servitoarei timp să-i răspundă, trecu din nou pe lângă ea. Cizmele îi răsunau pe dalele podelei şi mantia îi flutura în urmă pe când înainta ţanţoş pe coridor. Servitoarea se ţinea după el aproape în fugă şi protestele ei nu păreau să fie auzite. Ronica îl urmări cu privirea, întrebându-se dacă are destul curaj ca să coboare şi să tragă cu urechea.

*

– Cum îndrăzneşti să dai buzna aşa? întrebă Serilla, îndreptându-şi spatele după ce aţâţase din nou focul.

Lăsă să răbufnească toată furia şi toată ciuda pe care i le stârnise Negustoreasa. Apoi, când dădu cu privirea de scânteile din ochii lui Roed Caern, făcu un necugetat pas înapoi, către cămin.

– Îmi cer iertare, Însoţitoareo. Am crezut prosteşte că veştile din Tărâmul Ploilor Sălbatice merită neîntârziata ta atenţie.

Între degetul mare şi arătător ţinea un cilindru de alamă, asemănător acelora aduse de păsările mesager. În vreme ce Serilla se holba la el, cuteză să facă o plecăciune ţeapănă.

– Ar fi trebuit, desigur, să aştept până când mă poţi primi.

Se uită peste umăr, la uşa în pragul căreia servitoarea încă mai stătea cu gura căscată, iscoditoare.

– Închide uşa aia! se răsti Serilla la ea.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. În noaptea când îl expediase pe Satrap în Tărâmul Ploilor Sălbatice, paznicii lui nu luaseră decât cinci păsări mesager de-ale lui Davad. N-ar fi trebuit să le folosească fără să fie neapărat necesar. Era primul mesaj care sosea după ce aflase că Satrapul a ajuns acolo şi că locuitorii acelui ţinut au fost de acord să-l ţină în

siguranţă, sub paza lor. Le simţise îndoielile în privinţa cererii ei. Îi făcuse cumva Satrapul să treacă de partea lui? Era vorba de învinuirea ei de trădare?

Ce conţinea cilindrul şi cine mai citise mesajul? Se strădui să-şi controleze expresia de pe figură, însă amuzamentul plin de cruzime de pe chipul bărbatului înalt şi brunet o făcea să se teamă de tot ce putea fi mai rău.

Era cel mai bine să netezească mai întâi blana lui zbârlită. O ducea cu gândul la un câine de pază sălbatic, gata oricând şi să se-ntoarcă împotriva stăpânei sale, şi s-o apere.

– Ai dreptate, fireşte, Negustoriile Caern. Astfel de mesaje trebuie să fie înmânate fără întârziere. Adevărul e că, în dimineaţa asta, m-au năpădit problemele casei. Servitorii mi-au tot întrerupt munca, venind unul după altul. Te rog, intră. Încălzeşte-te.

Merse atât de departe încât îi adresă o graţioasă înclinare a capului, deşi, rangul ei era, desigur, mult prea înalt pentru aşa ceva.

Roed răspunse cu o nouă plecăciune, mai adâncă, şi, bănui ea, încărcată de sarcasm.

– Sigur, Însoţitoareo. Îmi dau seama cât de sâcâitor poate fi, mai ales când pe umerii tăi delicaţi apasă o greutate atât de mare.

Era acolo o anume tentă a vocii lui, o anumită alegere a cuvintelor.

– Mesajul? întrebă ea.

El înaintă şi îi întinse cilindrul cu o a treia plecăciune. Ceara în care fusese scufundat părea neatinsă. Însă nimic nu l-ar fi împiedicat să citească mesajul şi să afunde din nou cilindrul în ceară. N-avea rost să-şi facă griji. Îndepărtă ceara de pe cilindru, îi deşurubă capacul şi prinse între degete micul pergament rulat. Cu un calm pe care nu-l simţea, se aşeză la masa ei de lucru şi îl desfăşură înclinându-se, ca să-l apropie de lampă.

Mesajul era scurt şi, prin scurtimea lui, chinuitor. Avusese loc un cutremur puternic. Satrapul şi Însoţitoarea lui dispăruseră, probabil ucişi de surpare. Îl citi o dată şi încă o dată, dorindu-şi să fi aflat mai multe informaţii. Exista speranţa ca Satrapul să fi supravieţuit? Ce însemna moartea lui pentru ambiţiile ei? Pe urmă se întrebă dacă nu cumva mesajul e o amăgire, din motive prea alambicate ca să poată fi descâlcite? Se uită lung la literele care păreau să se mişte târâş.

– Bea asta. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie să bei ceva.

Era rachiu intr-un pahar mic. Nici măcar nu-l văzuse pe Roed luând sticla sau turnând, dar primi paharul cu recunoştinţă. Sorbi şi simţi tăria băuturii liniştind-o. Nu-l opri pe Roed când el luă mica misivă şi o citi. Fără să-l privească, izbuti să-l întrebe:

– Vor afla şi alţii?

Roed se aşeză cu insolenţă pe colţul mesei.

– În oraşul ăsta sunt mulţi negustori care au legături strânse cu rudele lor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Acum sunt în zbor şi alte păsări care poartă acelaşi mesaj. Nu te îndoi de asta.

Serilla se văzu nevoită să-şi ridice privirea către zâmbetul lui.

– Ce să fac? se auzi întrebând, şi se detestă fiindcă o făcuse.

Cu acea singură întrebare, se pusese cu totul în puterea lui.

– Nimic, răspunse el. Deocamdată nimic.

*

Ronica deschise uşa dormitorului lui Davad. Avea pantofii încă uzi. Uşa masivă a camerei de lucru ascunse mult prea bine discuţia, iar plimbarea prin grădină nu-i fusese de niciun folos. Şi ferestrele acelei încăperi erau bine închise. Îşi roti privirea prin camera lui Davad cu un oftat. Îi era dor de casa ei. Poate că aici se afla mult mai la adăpost de pericole şi ştia că e mult mai aproape de ceea ce avea de făcut, dar îi lipsea locuinţa ei, oricât de jefuită ar fi fost. Aici, era o intrusă. O găsi pe Rache muncind - freca podeaua, părând hotărâtă să şteargă orice urmă lăsată de Davad în cameră. Ronica închise uşa fără zgomot.

– Ştiu că nu-ţi place deloc să te afli aici, în casa lui Davad, printre lucrurile lui. Ştii, nu eşti obligată să rămâi, spuse cu blândeţe. Sunt mai mult decât în stare să-mi port singură de grijă. Nu-mi datorezi nimic. Eşti, desigur, bine-venită să locuieşti în continuare împreună cu mine. Sau, dacă vrei, îţi pot da o scrisoare şi îndrumări ca s-ajungi la Ingleby, ca să stai acolo, pe domeniul de la ţară. Sunt sigură că bătrâna mea doică o să te facă să te simţi primită cu braţele deschise şi probabil c-o s-o bucure prezenţa ta.

Rache îşi lăsă cârpa să cadă în găleată şi se ridică băţoasă în picioare.

– N-o părăsesc pe singura persoană din Bingtown care s-a purtat bine cu mine, îi aduse ea la cunoştinţă. Poate că eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă, dar ai totuşi nevoie de mine.

Puţin îmi pasă de memoria lui Davad Restart. Ce contează dacă a fost sau nu un trădător, când eu ştiu c-a fost un ucigaş? însă acum te văd defăimată pur şi simplu din pricina legăturii dintre tine şi el. În plus, am să-ţi dau câteva veşti.

– Mulţumesc, răspunse cu asprime Ronica.

Îl avusese vreme îndelungată pe Davad drept prieten de familie şi fusese întotdeauna conştientă de lipsa lui de omenie. Totuşi, în ce măsură purta el vina morţii copilului lui Rache? Fuseseră într-adevăr amândoi cumpăraţi cu banii lui şi era coproprietar al corăbiei care transporta sclavi. Dar el nu se aflase acolo când murise băiatul în cală, răpus de căldură, de apa imposibil de băut şi de mâncarea prea puţină. Cu toate astea, el profitase de pe urma negoţului cu sclavi, aşa că poate el era vinovatul. Ronica simţea cum i se zvârcoleşte sufletul. Cum rămânea atunci cu *Vivacia* şi cu sclavii pe care îi transporta? Putea să dea toată vina pe ginerele său? Corabia îi aparţinuse fiicei sale, Keffria, care o lăsase la bunul plac al soţului ei. Dar cu câtă fermitate se opusese Ronica? Spusese că e împotrivă, dar poate că ar fi trebuit să-şi oţelească mai tare voinţa...

– Vrei s-auzi veştile? întrebă Rache.

Ronica se trezi din visare cu o tresărire.

– Cu siguranţă.

Se apropie de cămin şi se uită la ibricul de pe poliţă.

– Bem un ceai?

– Aproape că s-a terminat, o preveni Rache.

Ea ridică din umeri.

– Când se termină, se termină. N-are rost să-l lăsăm să se învechească de teamă că n-o să mai avem deloc.

Găsi mica lor cutie cu ceai şi răsturnă o parte din conţinutul ei în ibric. Mâncau la masa Serillei, dar Ronica savura, în camerele lor, mărunta independenţă oferită de ceainicul ei. Ca şi cum ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, Rache îşi însuşise pur şi simplu ceşti de ceai, farfuriuţe şi diverse ustensile rafinate din bucătăria lui Davad. În timp ce vorbea, le aranjă pe toate pe o măsuţă.

– Am ieşit în dimineaţa asta. Am mers de-a lungul cheiurilor, cu fereală, fireşte, dar acolo nu se-ntâmplă mare lucru acum. Corăbiile mici care intră în port sunt încărcate şi descărcate la repezeală, păzite fără încetare de oameni înarmaţi. Aş zice că una era a unor Negustori Noi, probabil proprietate comună a mai multor familii. Părea încărcată mai ales cu mâncare. Celelalte două mi s-au părut ale Negustorilor Vechi, dar, repet, nu m-am apropiat destul de mult ca să pot fi sigură. Corabia vie *Ophelia* era în port, dar ancorată în larg, nu legată de doc. Pe punţile ei erau bărbaţi înarmaţi.

Am plecat din port. Apoi am făcut aşa cum mi-ai sugerat, am coborât pe plajă, unde îşi trag pescarii bărcile pe mal. Locul era plin de viaţă, deşi numărul bărcilor nu se apropia nici pe departe de cel de mai înainte. Pe ţărm erau trase cinci sau şase, cu oameni care-şi sortau peştii prinşi şi strângeau plasele de pescuit. M-am oferit să muncesc pentru o bucată de peşte, dar m-au tratat cu răceală. N-au fost grosolani, ia aminte, doar distanţi, de parcă le-aş fi putut face necazuri sau aş fi fost o hoaţă. Cei cu care-am vorbit se tot uitau peste umărul meu, de parcă ar fi crezut că vreau să le-abat atenţia de la altceva, de la cineva care le voia răul. Dar, după o vreme, când le-a fost clar că sunt singură, unora le-a fost milă de mine. Mi-au dat două plătici mici şi am stat puţin de vorbă.

– Cine ţi-a dat două plătici?

– O femeie pe nume Ekke. Tatăl ei i-a spus să mi le dea şi, când unul dintre ceilalţi s-a uitat de parcă ar fi vrut să protesteze, i-a zis: “Oamenii trebuie să mănânce, Ange.“ Pescarul generos se numeşte Kelter. Un bărbat masiv, cu pieptul şi burta ca un butoi mare, cu barbă roşie şi păr roşu pe braţe, dar cu creştetul pleşuv.

– Kelter. Ronica îşi scotoci prin amintiri. Sparse[1] Kelter. I-a spus cineva Sparse?

Rache dădu din cap.

– Dar am crezut că e mai degrabă o tachinare, nu un nume.

Ronica se încruntă în sinea ei. Apa clocotea în ibric, aburul înălţându-se cu mult deasupra ciocului. Îl luă de pe poliţă şi umplu ceainicul.

– Sparse Kelter. Am auzit undeva numele ăsta, dar nu pot spune nimic mai mult despre el.

– Din câte-am văzut, e omul de care avem nevoie. Nu i-am spus lui asta, fireşte. Cred că trebuie s-o luăm încet şi să fim prudente în continuare. Dar dacă vrei un om care poate şi să

[1] „Chelul", în lb. engleză (n. tr.).

le vorbească familiilor de pe Cele Trei Corăbii, şi să ia cuvântul în numele lor, cred că el e acela.

– Bun. Ronica îşi lăsă satisfacţia să-i răsune în glas: Consiliul Negustorilor din Bingtown se întruneşte în seara asta. Vreau să le înfăţişez toate informaţiile pe care le am şi să-i îndemn încă o dată să ne unim cu restul oraşului. Nu ştiu dacă şi în ce măsură o să izbândesc. E atât de descurajam că atât de puţini au făcut câte ceva pentru ei înşişi. Dar o să-ncerc.

Tăcerea dură câteva clipe. Ronica sorbi din ceai.

– Aşadar, dacă nu te vor asculta, o să renunţi? o întrebă Rache.

– Nu pot, răspunse ea simplu. Apoi râse scurt, cu amărăciune: Fiindcă, dacă renunţ, nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut. Rache, numai aşa pot să-mi ajut familia. Dacă izbutesc să fiu tăunul care pişcă Bingtownul, punându-l în mişcare, Keffria şi copiii se vor putea probabil întoarce fără să fie în pericol. Sau o să fie măcar cu putinţă să primesc veşti de la ei sau despre ei. Aşa cum stau lucrurile acum - oraşul intră când şi când în luptă şi vecinii mei sunt neîncrezători unii în alţii, ca să nu mai spun şi că eu sunt considerată trădătoare -, familia mea nu se poate întoarce. Şi dacă, printr-un miracol, Althea şi Brashen izbutesc s-o aducă înapoi pe *Vivacia,* au nevoie de o casă în care să se-ntoarcă. Rache, mă simt de parcă aş jongla şi toate beţele ar cădea în ploaie către mine. Trebuie să prind cât mai multe şi să le trimit să se răsucească iarăşi în aer. Dacă nu izbutesc, nu mai sunt decât o babă care trăieşte de pe o zi pe alta până când ajunge la sfârşitul zilelor. Numai aşa pot spera să-mi recâştig viaţa.

Îşi lăsă jos cana; o aşeză pe farfurioară cu un mic clinchet.

– Uită-te la mine, continuă cu voce scăzută. Nu mai am nici măcar o ceaşcă de ceai despre care să pot spune că-mi aparţine. Familia mea... unii au murit, alţii sunt atât de departe, încât nu mai ştiu nimic despre ei. Tot ce am considerat că voi avea cu siguranţă întotdeauna mi-a fost răpit; în viaţa mea, nimic nu e aşa cum m-am aşteptat să fie. Oamenii nu sunt meniţi să trăiască astfel...

Glasul i se stinse când întâlni privirea lui Rache. Îşi aduse brusc aminte cu cine vorbeşte. Următoarele cuvinte i se desprinseră de pe buze pe negândite.

– Bărbatul tău a fost vândut înaintea ta şi trimis în Chalced. Te-ai gândit vreodată să te duci să-l cauţi?

Rache îşi prinse cana în căuşul palmelor, uitându-se în adâncul ei. Genele i se umeziră, dar nicio lacrimă nu se desprinse. Preţ de o clipă care păru tare lungă, Ronica se uită la strania cărare albă din părul ei negru.

– Îmi pare rău..., începu ea.

– Nu. Vocea lui Rache era blândă, dar fermă: Nu. N-o să-l caut niciodată. Fiindcă-mi place să-mi imaginez că şi-a găsit un stăpân bun la suflet, care se poartă bine cu el, de dragul iscusinţei cu care mânuieşte condeiul. Pot spera că el crede că eu şi fiul lui suntem vii şi că ne merge bine undeva. Însă dacă mă duc la Chalced cu semnul ăsta pe faţă o să fiu repede capturată, ca sclavă fugară. Aş ajunge din nou în robie. Şi chiar dacă nu mi s-ar întâmpla asta, chiar dacă l-aş găsi în viaţă, ar trebui să-i spun cum a murit băiatul nostru. Cum ne-a murit copilul şi totuşi eu încă mai trăiesc. Cum să-i explic? Oricum mi-aş închipui c-o să se-ntâmple, nu iese bine niciodată. Merg cu imaginaţia până la capăt, Ronica. Sfârşitul e întotdeauna amar. Nu. Oricât de trist ar fi totul acum, e totuşi cel mai bun sfârşit la care pot spera.

– Îmi pare rău, repetă cu jale Ronica.

Dacă ar mai fi avut bani, dacă ar mai fi avut o corabie, ar fi trimis pe cineva la Chalced, să-l caute pe bărbatul lui Rache, să-l cumpere şi să-l aducă înapoi. Pe urmă... pe urmă ar fi trăit amândoi ştiind că fiul lor murise. Dar puteau avea alţi copii. Ronica ştia. Ea şi Ephron îşi pierduseră băieţii în timpul Ciumei Sângelui, însă pe urmă li se născuse Althea. Nu-i spuse nimic lui Rache, dar îşi făgădui ceva ei însăşi şi lui Sa. Dacă i se reîntorcea norocul, avea să-şi dea toată silinţa ca să se schimbe şi norocul lui Rache. Măcar atâta lucru putea face pentru femeia care-i stătea alături de atâta vreme.

Mai întâi, trebuia să se schimbe propria ei soartă. Venise timpul să nu-i lase pe alţii să facă în locul ei tot ce era primejdios.

– N-am ajuns nicăieri cu Serilla, îi spuse lui Rache pe neaşteptate. Indiferent ce va hotărî Consiliul în seara asta, e momentul să trec la fapte, pornind de la ceea ce ştiu. Presupunând că se va lua vreo hotărâre. Mâine, foarte devreme, o să merg cu tine pe plaja pescarilor. O să discut eu însămi cu Sparse Kelter şi o să-l rog să le vorbească el celorlalte familii de pe Cele Trei Corăbii. O să le spun că e timpul nu doar să aducem pacea în Bingtown, ci şi să declarăm că ne guvernăm singuri. Dar pentru asta e nevoie de noi toţi, nu doar de Negustorii Vechi, ci şi de colonistii de pe Cele Trei Corăbii, ba chiar şi de Negustorii Noi care pot fi convinşi să

trăiască după vechile noastre tradiţii. Fără sclavie. Cu toţii trebuie să facem parte din noul Bingtown pe care-l vom construi.

Ronica se întrerupse, căzând câteva clipe pe gânduri.

– Aş vrea să fi auzit măcar de un singur Negustor Nou care e demn de încredere, mormăi, pentru sine.

– Toţi, spuse încet Rache.

– Toţi Negustorii Noi? întrebă Ronica, nedumerită.

– Ai spus că din noul Bingtown trebuie să facem parte cu toţii. Însă există un grup pe care l-ai lăsat deoparte.

Ronica îşi adună gândurile.

– E de presupus că, atunci când spun Cele Trei Corăbii, îi am în vedere pe toţi cei care s-au stabilit aici după ce noi, negustorii, am creat Bingtownul. Toţi cei care au venit şi au făcut din obiceiurile noastre obiceiurile lor.

– Mai gândeşte-te, Ronica. Chiar nu ne vezi, deşi suntem aici?

Ronica închise o clipă ochii. Când îi redeschise, întâlni cu sinceritate privirea lui Rache.

– Mi-e ruşine de mine însămi. Ai dreptate. Ştii pe cineva care poate vorbi în numele sclavilor?

Calmă, Rache se uită la ea.

– Nu ne numi sclavi. Aşa ne-au numit ei, încercând să facă din noi ceea ce nu suntem. Noi ne numim Tatuaţi. Asta spune că ne-au însemnat feţele, nu că ne-au putut lua în stăpânire sufletele.

– Aveţi un conducător?

– Nu tocmai. Când era în Bingtown, Amber ne-a arătat cum ne putem ajuta pe noi înşine. Găsiţi în fiecare casă, ne-a spus ea, un om care poate fi păstrătorul informaţiilor. Când cineva descoperă ceva folositor, ceva care poate ajuta pe oricine ar dori să fugă sau să câştige un timp care să-i aparţină, ceva de genul unei uşi cu încuietoarea stricată sau al unui loc unde ţine stăpânul bani care pot fi luaţi fără probleme, acel ceva îi e dezvăluit păstrătorului informaţiilor. Trebuie să mai existe şi un altul, cineva care face piaţa sau spală rufele, sau face altceva care îi dă prilejul să iasă în oraş şi să ia legătura cu Tatuaţi din alte case. Acesta o să le dezvăluie altora tot ce ştie păstrătorul informaţiilor din casa lui şi o să se aducă alte informaţii care trebuie împărtăşite. Astfel, un Tatuat ar putea şti, de pildă, când un stăpân trimite altuia o căruţă cu seminţe de grâne şi s-ar putea folosi de asta ca să le trimită veşti rudelor sau prietenilor pe de moşia la care merge căruţa. Sau ar putea să fure bani de la un stăpân şi apoi să fugă ascunzându-se în căruţa altuia cu fân. Amber ne-a îndemnat să nu avem un singur conducător, ci mai mulţi, ca nodurile unui năvod. Un conducător poate fi prins şi torturat ca să ne trădeze pe toţi. Însă atâta vreme cât conducerea e împărţită, sunt aidoma năvodului. Chiar dacă îi tai un nod în două, de o parte şi de alta a lui rămân întregi multe altele.

– Amber a făcut toate astea? Amber, făuritoarea de mărgele? întrebă Ronica.

După ce Rache dădu din cap în semn că aşa e, ea continuă:

– De ce?

Rache ridică din umeri.

– Unii spun că a fost şi ea cândva sclavă, deşi nu are niciun tatuaj. Poartă într-o ureche un cercel al libertăţii, ştii, cercelul pe care sclavii chalcedeni eliberaţi trebuie să-l cumpere şi să-l poarte ca dovadă că li se garantează libertatea. Am întrebat-o odată dacă şi-a cumpărat libertatea sau dacă micul cercel a fost al mamei ei. A păstrat o vreme tăcerea, apoi a spus că e un dar de la singura şi adevărata ei dragoste. Când am întrebat-o de ce ne ajută, mi-a răspuns, pur şi simplu, că trebuie s-o facă Şi că, din motive numai de ea ştiute, asta are importanţă pentru ea

La un moment dat, a stârnit furia unui bărbat. El i-a spus că pentru ea e uşor să se joace de-a asumarea riscurilor şi de-a stârnirea unei revolte. Că ea poate să ne pună pe toţi în pericol şi apoi să plece. Tatuajul ei poate fi spălat. Ale noastre, nu. Amber l-a privit în ochi şi i-a răspuns că da, are dreptate. Aşa că el i-a cerut să ne spună de ce face aşa ceva, ca să ştim dacă ne putem încrede în ea. A fost atât de straniu! Amber s-a proptit bine pe călcâie şi a rămas câteva clipe complet nemişcată şi tăcută. Apoi a râs zgomotos şi a zis: “Sunt profetesă. Am fost trimisă să salvez lumea.“

Rache zâmbi pentru sine. Se lăsă tăcerea, în vreme ce Ronica o privea uluită. O clipă mai târziu, Rache îşi lăsă capul pe-o parte şi dezvălui presupunerea ei:

– Asta ne-a stârnit multora râsul. Eram cu toţii adunaţi la una dintre fântânile pentru spălat, frecând de zor rufe care nu erau ale noastre. Tu mă trimiseseşi în oraş să cumpăr ceva

si mă oprisem acolo la taclale. Era o zi senină, iar vorbele şi planurile lui Amber chiar ne făceau să simţim că ne-am putea recâştiga vieţile pe care le-am trăi din nou cum am vrea noi. Toţi au crezut că vorbeşte în glumă despre salvarea lumii. Dar felul în care râsese... am crezut întotdeauna că a râs fiindcă ştia că nu se pune în pericol mărturisindu-ne adevărul, căci niciunul dintre noi n-o s-o ia în serios.

*

Ronica plecă pe jos către Sala Negustorilor. Ştia că nu trebuie s-aştepte ajutor din partea Însoţitoarei Serilla ca s-ajungă acolo. Plecase din casa lui Davad devreme, nu numai ca să-şi îngăduie să meargă pe jos până acolo, ci şi ca să sosească printre primii. Spera să poată vorbi cu fiecare negustor în parte, pe măsură ce aveau să-şi facă apariţia, ca să afle ce crede fiecare că ar trebui să facă neapărat Consiliul. Drumul nu era nici uşor, nici lipsit de pericole. Rache voise s-o însoţească, dar Ronica insistase să rămână acasă. N-avea rost să se pună amândouă în primejdie. Fosta sclavă n-ar fi fost primită la întrunire şi Ronica nu-i putea cere s-o aştepte afară, în întunericul care se îndesea. Ea spera că, după încheierea discuţiilor, o să poată ruga pe cineva s-o ducă acasă. Vântul rece al toamnei o trăgea de haine de parcă ar fi vrut să i le sfâşie, iar ceea ce vedea în jur îi rupea inima.

Drumul ei nu străbătea centrul oraşului, pentru că Sala Consiliului fusese construită pe un mic deal, care domina Bingtownul. Trecu pe lângă locuinţele multor negustori. Porţile cândva larg deschise şi aleile late care duceau către vile erau acum baricadate şi, în multe locuri, păzite de bărbaţi înarmaţi. Nicio casă nu era ferită de atacurile jefuitorilor. Pe Ronica o urmăreau privirile lipsite de prietenie ale paznicilor. Nimeni nu o strigă şi nu o salută nici măcar cu o înclinare a capului.

Ea sosi prima la întrunire. Clădirea avusese de suferit la fel de mult ca oraşul. Sala cea veche era mai mult decât o construcţie în care se întâlneau negustorii. Era inima unităţii lor, simboliza tot ceea ce însemnau ei. Zidurile ei de piatră nu arseseră, dar cineva izbutise să dea foc acoperişului. Ronica rămase o vreme locului, privind îngrozită. Pe urmă, îşi adună curajul, gata să înfrunte orice urma să mai descopere, şi urcă treptele de la intrare.

Uşile erau deschise; fuseseră sparte. Se uită prudentă dincolo de ele. Un singur colţ al acoperişului arsese, însă mirosul de fum se amestecase cu cel de umezeală şi toată sala puţea. Lumina slabă a după-amiezii târzii pătrundea în interiorul pustiu prin spărtura din tavan. Ronica păşi dincolo de uşa cu încuietoarea distrusă şi înaintă cu precauţie. Înăuntru era frig. Mucegăite, decoraţiunile de la Balul Verii încă mai atârnau pe pereţi, fluturând în bătaia vântului invadator. Din ghirlande nu mai rămăseseră decât ramuri golaşe deasupra arcadelor uşilor şi frunze putrede pe podea. Mesele, scaunele şi podiumul erau încă la locurile lor. Pe unele mese stăteau, în neorânduială, chiar şi farfurii şi tacâmuri, deşi cele mai multe fuseseră furate. Alături de vaze sparte, putrezeau buchete veştejite. Ronica îşi rotea privirea cu tot mai multă furie. Unde dispăruseră toţi cei însărcinaţi să pregătească sala pentru întruniri? Ce se întâmplase cu negustorii desemnaţi să aibă clădirea în grijă? Îşi abandonase toată lumea orice altă responsabilitate în afară de paza averii personale?

O vreme se mulţumi să aştepte în sala umedă şi rece. Pe urmă, dezordinea prinse să-i tulbure calmul. În tinereţe, ea şi Ephron fuseseră, timp de un trimestru, îngrijitori ai sălii. Le venea rândul aproape tuturor cuplurilor de negustori tineri. Cu o stranie strângere de inimă, îşi aduse aminte că Davad şi Dorill serviseră astfel comunitatea alături de ei. Veniseră mai devreme la întruniri, ca să umple lămpile şi să facă focurile, şi rămăseseră după încheiere, ca să şteargă băncile de lemn cu cârpe îmbibate cu ulei şi ca să mături podelele. Pe atunci fusese o muncă simplă, plăcută, în tovărăşia altor perechi de negustori tineri. Amintirea acelor zile era, pentru inima ei, aidoma descoperirii unei chin- tesenţe a propriei vieţi.

Găsi mături, lumânări şi lămpi cu ulei acolo unde fuseseră păstrate întotdeauna. Se înveseli puţin când descoperi că magazia nu fusese prădată. Asta însemna că de jafurile din oraş se făceau vinovaţi doar sclavi şi Negustori Noi, pentru că orice familie de Negustori Vechi ar fi ştiut unde să caute rezervele sălii. Ea una nu putea pune încăperea cu desăvârşire în ordine, dar putea începe s-o pregătească.

Avea, în primul rând, nevoie de lumină. Se urcă pe un scaun ca să umple şi să aprindă lămpile de pe pereţi. Flăcările lor pâlpâiau în curentul de aer, luminând mai bine frunzele uscate şi mizeria aduse de vânt înăuntru, odată cu sfărâmăturile de pe acoperişul ars. Adună vasele împrăştiate într-o cadă pentru spălare, pe care o împinse deoparte. Trase de pe pereţi pancartele umede şi ghirlandele desfrunzite şi le stivui într-un colţ. Mătura pe care o alesese părea o armă firavă în lupta cu gunoaiele presărate pe podeaua sălii imense, dar se puse pe

treabă cu îndârjire. Hotărî brusc că îi prieşte munca fizică. În acel scurt răstimp, măcar putea să vadă rezultatele străduniilor şi ale voinţei sale. Se trezi fredonând vechiul cântec al măturii în timp ce, cu mişcări ritmice, împingea un şir de gunoaie de-a latul podelei. Aproape că putea să audă vocea suavă, de altistă, a lui Dorill cântând refrenul.

Fâşâitul măturii acoperea zgomotul de paşi. Deveni conştientă de prezenţa altora abia când două femei i se alăturară, fiecare cu câte o mătură. Tresări şi se opri ca să-şi rotească privirea în jur. Un grup de negustori se îngrămădea în pragul uşii. Unii se uitau la ea cu ochi goi şi cu umerii căzuţi, însă alţii îşi făcură loc pe lângă cei care se mulţumeau să se holbeze. Doi bărbaţi intrară cu braţele pline de lemne de foc. Un grup de tineri începu să adune pancartele urât mirositoare şi să le scoată din sală. Pe neaşteptate, aidoma unei îngrămădiri de resturi purtate de foiţa apei, cei care stătuseră în prag dădură buzna înăuntru. Unii se apucară să mute băncile şi scaunele acolo unde le era locul în timpul unei adunări a Consiliului. Aprinseră mai multe lămpi şi zumzetul conversaţiilor începu să umple sala. Prima oară când cineva râse zgomotos, murmurul vocilor încetă pentru o clipă, de parcă acel sunet străin i-ar fi făcut pe toţi să tresară. Pe urmă, discuţiile reîncepură şi Ronicăi i se păru apoi că mişcările tuturor sunt mai pline de viaţă decât înainte.

Se uită în jur, la vecinii şi la prietenii ei. Cei adunaţi acolo erau urmaşii primilor colonişti, sosiţi pe Ţărmurile Blestemate cu nimic mai mult decât titlurile de proprietate asupra terenului, plus un hrisov semnat de Satrapul Esclepius. Proscrişi, surghiuniţi şi fii mezini - aceştia fuseseră străbunii lor. Cu firave speranţe de refacere sau redobândire a averilor din Jamaillia, veniseră să-şi încerce norocul într-un loc cu nume de rău augur: Ţărmurile blestemate. Primele lor aşezări nu rezistaseră, sortite pieirii din pricina stranietăţii care părea să curgă laolaltă cu apele Fluviului Ploilor Sălbatice. Se mutaseră tot mai departe şi mai departe de ceea ce li se păruse, la început, o cale navigabilă avantajoasă, până ce ajunseseră să se stabilească acolo, pe ţărmurile golfului Bingtown. O parte dintre rudele lor rămăseseră să înfrunte stranietatea vieţii de-a lungul Fluviului Ploilor Sălbatice. Fluviul îi însemna pe locuitorii de pe malurile lui, dar niciun negustor adevărat nu uitase vreodată că se înrudesc cu toţii, legaţi între ei de hrisovul iniţial. Pentru prima oară după noaptea revoltelor, Ronica întrezări acea unitate. Fiecare chip pe care îl saluta părea mai istovit, mai bătrân şi mai neliniştit decât ultima oară când îl văzuse. Unii îşi purtau robele de negustori în culorile familiei, dar tot atât de mulţi erau îmbrăcaţi în haine obişnuite. Evident, nu era singura care fusese jefuită de ceea ce îi aparţinea. Odată ce se aflau acolo, puneau sala la punct cu o perseverenţă îndelung exersată, care le fusese întotdeauna specifică negustorilor. Orice s-ar fi întâmplat, ei rămâneau oamenii care izbândiseră şi pe care îi aştepta o nouă izbândă. Asta o umplu de speranţă, în acelaşi timp în care observă, posomorâtă, cât de puţini îi dau atenţie.

Primea saluturi mute şi lua parte la taclalele fireşti pentru oamenii care îndeplineau aceeaşi însărcinare, dar nu purta cu nimeni o conversaţie în adevăratul sens al cuvântului. Încă şi mai descurajant, nimeni nu întreba de Malta sau de Keffria. Nu se aşteptase să-i împărtăşească cineva durerea pentru moartea lui Davad, însă acum îşi dădu seama că orice avea legătură cu faptele din acea noapte nu părea să le amintească de nimic celorlalţi.

Sosi momentul în care sala ajunse atât de curată cât o pot face străduniile unei gospodine grăbite. Membrii Consiliului începură să-şi ocupe locurile pe podiumul înalt, în timp ce familiile de negustori umpleau scaunele şi băncile. Ea se aşeză pe al treilea rând. Îşi păstră calmul, deşi se simţi rănită când locurile aflate lângă ea, de-o parte şi de alta, rămaseră neocupate. Când se uită peste umăr, se înspăimântă la vederea unui număr de scaune goale. Unde erau cu toţii? Muriseră, fugiseră sau erau prea speriaţi ca să iasă din case? Îşi plimbă privirea de-a lungul şirului de membri ai Consiliului, cu toţii în robe albe, apoi observă, îngrozită, că pe podium fusese adăugat un scaun în plus. Încă şi mai rău, în loc să le ceară negustorilor să facă linişte ca să înceapă întrunirea, Consiliul aştepta să se ocupe acel scaun.

Nu un murmur, ci mai multă tăcere o făcu pe Ronica să întoarcă apoi capul. Însoţitoarea Serilla îşi făcea intrarea. Alături de ea se afla Negustorul Drur, însă ea nu mergea cu mâna pe braţul lui, ci cu o jumătate de pas înaintea lui. Rochia albastru-păun pe care o purta era împodobită din belşug cu perle. Purta şi o mantie stacojie, tivită cu o blană albă care mătura, în urma ei, podeaua murdară. Îşi adunase părul într-un coc înalt, prins cu agrafe cu perle. Alte perle îi înconjurau gâtul şi îşi arătau luciul cald pe lobii urechilor ei. Bogăţia afişată cu atâta nepăsare o jigni pe Ronica. Oare Însoţitoarea nu vedea că unii dintre oamenii din încăpere îşi pierduseră aproape tot avutul? De ce se fălea cu al ei în faţa lor?

*

Pe aleea dintre scaune, Serilla înainta cu mare atenţie către podiumul înalt din centrul sălii dărăpănate, auzindu-şi bătăile inimii în urechi. Locul mirosea groaznic, a ploaie şi a mucegai. Era şi frig. Era încântată că are mantia pe care-o alesese din dulapul lui Kekki. Intrase cu bărbia sus şi cu un zâmbet senin pe faţă. Ea reprezenta adevărata conducere a Bingtownului. Avea să susţină Satrapia Jamaillia cu mai multă demnitate şi nobleţe decât o făcuse vreodată Cosgo. Calmul ei avea să-i îmbărbăteze, chiar dacă bogăţia hainelor le aducea aminte de poziţia ei înaltă. Asta ţinea ea minte despre fostul Satrap. Când avea de purtat negocieri dificile, îşi făcea apariţia în cele mai regeşti robe, cu un aer senin. Fastul era liniştitor.

Îl opri pe Drur în faţa treptelor cu o scurtă mişcare a mâinii. Urcă singură pe podiumul înalt. Se apropie de scaunul lăsat liber pentru ea. Se simţi uşor iritată fiindcă nu se afla mai sus decât celelalte, dar era bine şi aşa. Rămase în picioare, tăcută, lângă scaun, până când bărbaţii de pe podium îi simţiră nemulţumirea. Aşteptă să se ridice ei în picioare, apoi se aşeză ea. Pe urmă dădu din cap, în semn că se pot aşeza şi ei. Deşi cei adunaţi jos neglijaseră să se ridice când o văzuseră intrând, dădu din cap şi către ei, ca să le dea de înţeles că se pot simţi în largul lor.

Îi vorbi cu glas scăzut Negustorului Dwicker, conducătorul Consiliului din Bingtown.

– Puteţi începe.

Rămase aşezată în timpul unei scurte rugăciuni prin care el îl imploră pe Sa să le dea înţelepciunea trebuitoare ca să poată face faţă acelor vremuri nesigure. Pe urmă, se aşternu tăcerea. Serilla o lăsă să se prelungească. Înainte de a le vorbi, voia să fie sigură că se bucură de întreaga lor atenţie. Dar, spre surprinderea ei, Negustorul Dwicker îşi drese glasul. Cuprinse cu privirea feţele îndreptate către Consiliu şi clătină încet din cap.

– Nici nu ştiu cu ce să-ncep, spuse el cu o sinceritate brutală. Ne luptăm cu atâtea tulburări, cu atâta dezbinare. Cu atâtea nevoi. De când Însoţitoarea Serilla a fost de acord cu această întrunire şi noi am dat de veste că va avea loc, am fost potopiţi cu propuneri de probleme pe care trebuie să le rezolvăm. Oraşul nostru, Bingtownul nostru...

Glasul i se frânse pentru o clipă. Şi-l drese şi îşi regăsi cutezanţa.

– Oraşul nostru n-a mai fost niciodată atât de cumplit atacat de forţe dinăuntrul şi din afara sa. Singura soluţie e să rămânem uniţi, aşa cum am fost întotdeauna şi aşa cum au fost strămunii noştri. Cu asta în minte, Consiliul s-a întrunit fără martori şi a căzut de acord asupra unor măsuri premergătoare pe care am vrea să le adoptăm. Vi le înfăţişăm spre aprobare.

Serilla izbuti să nu se încrunte. Nu fusese prevenită de nimic din toate astea. Puseseră la punct un plan de refacere fără să-i ceară ei părerea? Îşi ţinu gura cu mare greutate şi aşteptă momentul potrivit.

– În decursul istoriei noastre, s-a mai întâmplat de două ori să impunem o amânare a plăţii datoriilor şi a popririlor. Aşa cum s-a mai întâmplat, după Marele Incendiu care-a lăsat atât de multe familii fără adăpost şi în timpul Secetei de Doi Ani, se cuvine să adoptăm acum această lege. Pentru toate datoriile şi pentru toate învoielile vom continua să socotim dobânzile, dar niciun negustor nu va avea dreptul să confişte bunurile altuia sau să insiste să i se plătească datoriile până când Consiliul va da de ştire că se încheie moratoriul.

Serilla le privi feţele. Din sală se auzi murmurul surd al unor discuţii, dar nimeni nu se repezi să obiecteze. Faptul o surprinse. Crezuse că în spatele jafurilor stă ispita de a profita de haos pentru înavuţire. Acum renunţau la aşa ceva?

– În al doilea rând, fiecare familie îşi va dubla numărul zilelor de muncă în folosul oraşului şi nimănui nu i se va îngădui să-i plătească pe alţii pentru preluarea acestei însărcinări. Fiecare negustor şi fiecare membru în vârstă de cel puţin cincisprezece ani al oricărei familii de negustori îşi vor face datoria personal, însărcinările se vor stabili prin tragere la sorţi, dar primele noastre strădanii vor avea ca obiect refacerea portului, a docurilor şi a străzilor oraşului, ca să ne putem reîncepe negoţul.

Urmă, din nou, o scurtă pauză în care se păstră tăcerea. Nici acum nu obiectă nimeni. O uşoară mişcare a unui alt membru al Consiliului atrase atenţia Serillei. Aruncă o privire pe pergamentul din faţa acestuia, pe care bărbatul tocmai scrisese: “Toată lumea e de acord.“ Deci tăcerea însemna acceptare?

Se uită în jur, nevenindu-i să creadă. Acolo, în încăperea aia, se întâmpla ceva. Oamenii îşi strângeau rândurile şi găseau puterea colectivă de a o lua de la început. Ar fi uns-o pe suflet dacă nu s-ar fi făcut fără ea. Rotindu-şi privirea, văzu că unii stăteau mai drepţi. Părinţii se ţineau de mână unul cu altul şi cu copiii lor încă mici. Pe feţele bărbaţilor tineri şi pe ale câtorva femei de aceeaşi vârstă se citea hotărârea. Privirea i se opri asupra Ronicăi Vestrit. Bătrâna stătea în partea din faţă a sălii, cu şalul femeii moarte peste rochia ei ponosită.

Aţintiţi asupra Serillei, ochii ei vioi sticleau de satisfacţie.

Negustorul Dwicker continuă să vorbească. Le ceru bărbaţilor tineri necăsătoriţi să intre în rândurile Gărzii Oraşului şi le spuse care sunt hotarele zonei pe care încercau s-o ţină sub control. Îndemnă pe toată lumea să-şi reînceapă negoţul în acea parte a oraşului, ca să se poată relua vânzarea şi cumpărarea bunurilor strict necesare. Serilla începu să vadă logica planului. Aveau să reinstaureze ordinea într-o zonă a oraşului, încercând s-o readucă la viaţă şi nădăjduind că revigorarea o să se răspândească.

Când Dwicker încheie, ea rămase în aşteptare, crezând că avea să urmeze o recunoaştere a autorităţii sale. În schimb, vreo douăzeci de negustori se ridicară în picioare şi rămaseră aşa, aşteptând în tăcere, cu speranţa că îi se va da cuvântul.

Ronica Vestrit era una dintre ei.

Serilla ului pe toată lumea, chiar şi pe sine însăşi, când se ridică la rândul ei. În aceeaşi clipă, toţi ochii se îndreptară spre ea. Tot ce plănuise să spună îi zbură din minte. Nu mai ştia decât că trebuie să reafirme, într-un fel sau altul, puterea Satrapului şi, ca urmare, pe a ei însăşi. Trebuia s-o împiedice pe Ronica Vestrit să vorbească. Ceva mai înainte, când discutase cu Roed Caern, crezuse fără dubiu că femeia o să tacă. Ascultând cu câtă siguranţă îşi reîncepea guvernarea mecanismul Bingtownului, avea deodată mai puţină încredere în Roed. O uluia puterea pe care acei oameni şi-o luau înapoi. Dacă Ronica izbutea să se facă ascultată, Roed n-ar fi însemnat cu nimic mai mult decât o pisică aflată în calea unei trăsuri.

Nu aşteptă să-i dea Negustorul Dwicker cuvântul. Fusese nesăbuită şi fiindcă îl lăsase pe el să deschidă întrunirea. Ea ar fi trebuit să preia controlul de la bun început. Acum se uită în jur, la toată adunarea, şi dădu din cap, zâmbind, până ce toţi cei care se ridicaseră se reaşezară. Apoi îşi drese glasul.

– E o zi cu care Jamaillia se poate mândri, trâmbiţă ea. S-a spus că Bingtownul e o nestemată strălucitoare din coroana Satrapului, şi intr-adevăr este. În aceste vremuri potrivnice, locuitorii săi nu au căzut pradă anarhiei şi răzvrătirii. În schimb, v-aţi adunat printre ruine ca să susţineţi civilizaţia din care aţi luat naştere.

Continuă să vorbească, străduindu-se să-şi facă glasul să răsune de patriotism. La un moment dat, se întinse, luă pergamentul din faţa Negustorului Dwicker şi îl ridică în sus. Îl lăudă, spunând că Jamaillia însăşi există mulţumită unui astfel de simţ al responsabilităţii publice. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra mulţimii în vreme ce încerca să pretindă că are un oarecare merit în privinţa măsurilor propuse, iar în sinea ei se întreba dacă e în stare să păcălească pe cineva. Continuă să vorbească. Se aplecă spre ei, le întâlni privirile şi îşi puse în cuvinte fervoarea convingerii. În tot acel timp, inima tremura în ea. N-aveau nevoie să fie conduşi de Satrap sau de Satrapie. N-aveau nevoie de ea. Şi, odată ce şi-ar fi dat seama de asta, ea ar fi fost pierdută. Toată puterea pe care crezuse că a dobândit-o ar fi dispărut cu desăvârşire, iar ea ar fi rămas doar o femeie neajutorată într-un ţinut străin, în voia sorţii. Nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva.

Când gura începu să i se usuce şi vocea să-i tremure, căută cu disperare o încheiere. Răsuflă adânc şi trâmbiţă:

– În seara asta aţi făcut un prim pas curajos. Acum, când negura nopţii ne cuprinde oraşul, trebuie să ne reamintim că suntem încă în umbra norilor negri. Întoarceţi-vă la adăpostul caselor voastre. Rămâneţi acolo în siguranţă şi aşteptaţi să vă dăm de ştire spre ce e de folos să vă îndreptaţi străduniile mai întâi. În numele Satrapului, conducătorul nostru, vă laud şi vă mulţumesc pentru curajul de care aţi dat dovadă. În această seară, în drum spre casele voastre, vă rog să-l aveţi în gând. Dacă n-ar fi existat ameninţările la adresa lui, s-ar fi aflat acum aici. Vă doreşte tot binele.

Serilla trase aer în piept şi se întoarse spre Negustorul Dwicker.

– Poate că, înainte de a pleca, ar fi bine să începi o rugăciune de mulţumire către Sa, pe care s-o rostim cu toţii în încheiere.

El se ridică în picioare, încruntându-se. Ea îi zâmbi încurajator şi văzu cum pierde lupta. Dwicker se întoarse către negustorii adunaţi şi trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească.

– Membri ai Consiliului, voi vorbi înainte de terminarea întrunirii. Cer să se ia în considerare neîntemeiata moarte a lui Davad Restart.

Vorbise Ronica Vestrit.

Negustorul Dwicker se sufocă în adevăratul sens al cuvântului, cu răsuflarea tăiată. Pentru o clipă, Serilla crezu că pierduse totul. Pe urmă Roed Caern se ridică în picioare cu o mişcare lină.

– Membri ai Consiliului, susţin că Ronica Vestrit vorbeşte aici fără a avea dreptul s-o facă. Nu mai e Negustoreasa reprezentantă a familiei sale şi cu atât mai puţin a familiei Restart. Să

se aşeze. Atâta vreme cât o problemă nu e ridicată de un Negustor împuternicit, Consiliul nu e obligat s-o ia în considerare.

Bătrâna rămase în picioare, încăpăţânată, cu două pete de culoare aprinse pe obraji. Îşi controlă furia şi răspunse cu glas limpede:

– Negustoreasa împuternicită să vorbească pentru familia noastră nu o poate face. Atentatul la vieţile noastre a silit-o să se ascundă, împreună cu copiii ei. De aceea, cer dreptul de a vorbi eu.

Dwicker izbuti să tragă aer în piept.

– Ronica Vestrit, ai o împuternicire scrisă de Keffria Vestrit, ca să poţi vorbi ca Negustoreasă reprezentantă a familiei voastre?

Tăcerea se prelungi preţ de şase bătăi de inimă. Apoi:

– Nu, Conducător al Consiliului, nu am, recunoscu Ronica.

Dwicker izbuti să-şi ascundă uşurarea.

– Atunci, respectând legile noastre, mă tem că nu te putem asculta în această seară. Pentru fiecare familie nu există decât un singur Negustor împuternicit. Aceluia îi aparţin atât dreptul de a vorbi, cât şi votul. Dacă dobândeşti o astfel de hârtie, confirmată de martori, şi revii aici la următoarea întrunire, probabil că te vom asculta.

Ronica se aşeză încet, aproape lăsându-se să cadă. Însă uşurarea Serillei nu dură mult. Alţi negustori se ridicară în picioare şi Dwicker începu să le dea cuvântul pe rând. Unul întrebă dacă reparaţiile n-ar putea începe cu Docul Şapte, pentru că era cel mai bun loc de amarare a corăbiilor cu pescaj mare. Mai mulţi alţii se grăbiră să-i aprobe ideea şi, ridicându-se cu iuţeală rând pe rând, unii se oferiră ca voluntari pentru îndeplinirea acestei însărcinări.

Urmară alte şi alte propuneri. Se refereau şi la probleme de interes public, şi la cele de interes personal. Un negustor oferi spaţiu în depozitul său oricui voia să-l ajute să-l repare repede şi să-l păzească noaptea. Găsi imediat trei voluntari. Un altul avea turme de boi, dar nu şi hrană pentru ele. Se oferea să le pună în slujba oricui dădea la schimb mâncare pentru supravieţuirea animalelor. Şi el primi mai multe oferte. Întrunirea se prelungea tot mai mult în noapte, dar negustorii nu păreau dornici să plece acasă. Serilla vedea cu ochii ei cum îşi reînnoadă Bingtownul legăturile. Serilla vedea cu ochii ei şi cum i se surpau speranţele de a dobândi putere şi influenţă.

Aproape că renunţase să mai asculte ce se vorbea, când un negustor ursuz se ridică şi întrebă:

– De ce nu ni se spune nimic despre ceea ce a pricinuit acest întreg dezastru? Ce s-a întâmplat cu Satrapul? Ştim cine s-a aflat în spatele ameninţării la adresa lui? Am luat legătura cu Jamaillia, ca să explicăm de ce am făcut ceea ce am făcut?

Se auzi şi o altă voce.

– Jamaillia ştie în ce stare jalnică ne aflăm? S-a oferit să trimită corăbii şi oameni care să ne-ajute să-i alungăm pe chalcedeni?

Toate feţele se întoarseră spre Serilla. Încă şi mai rău, Negustorul Dwicker schiţă un mic gest care o îndemna să ia cuvântul. Însoţitoarea se ridică adunându-şi în grabă gândurile.

– Prea puţin din toate astea poate fi spus fără să ne punem în pericol, începu ea. Niciun mesaj nu poate fi trimis cu iuţeală către Jamaillia fără riscul de a cădea în mâinile duşmanilor. Totodată, nu ştim fără nicio îndoială cine anume poate fi considerat demn de încredere şi loial în Jamaillia. Deocamdată să păstrăm secretul locului unde se află Satrapul fără a-l dezvălui absolut nimănui. Nici măcar celor din Jamaillia.

Le zâmbi tuturor cu căldură, ca şi cum ar fi fost sigură că se bucură de înţelegerea lor.

– Întreb, continuă cu glas apăsat negustorul, pentru că ieri a sosit din Trehaug o pasăre care mă previne că ar trebui să m-aştept la o întârziere a plăţii unor mărfuri pe care le-am trimis în susul fluviului. A avut loc un cutremur, unul puternic. Când a fost trimisă pasărea, nu ştiau cât de mari sunt stricăciunile, dar mi s-a spus că oricum *Kendry* o să-ntârzie. Bărbatul ridică din umerii săi osoşi: Suntem siguri că Satrapul a scăpat cu bine în urma cutremurului?

O clipă, limba Serillei nu izbuti să se supună gândurilor ei. Pe urmă, Roed Caern se ridică în picioare cu graţie ca să ceară cuvântul.

– Negustor Ricter, cred că n-ar trebui să facem presupuneri despre aşa ceva şi, mai ales, nu e bine să răspândim zvonuri. Dacă s-ar fi întâmplat vreun rău, ni s-ar fi dat cu siguranţă de ştire. Vă sugerez să lăsăm deocamdată deoparte toate întrebările despre Satrap. Fără îndoială că siguranţa lui e mai importantă decât curiozitatea noastră neîntemeiată.

Roed obişnuia să stea cu un umăr puţin mai sus decât celălalt. Se răsuci în timp ce vorbea, lăsând în acelaşi timp impresia unei pisici fermecătoare şi arogante, cu gheare ascuţite. În cuvintele lui nu se desluşea nicio ameninţare, însă o altă întrebare despre Satrap

ar fi părut, cumva, o provocare la adresa lui. Dinspre el părea să se răspândească o vagă undă de neliniște. Se reașeză fără grabă, ca și cum ar fi vrut să le lase tuturor timp să mediteze asupra spuselor sale. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt despre Satrap.

Pe urmă se mai ridicară alți câțiva negustori ca să aducă în discuție probleme minore, oferindu-se să umple felinarele de pe străzi și altele asemenea, dar toată lumea avu deodată senzația că întrunirea se încheiase. Serilla pendula între dezamăgire și ușurare că s-a terminat, când, în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, un bărbat într-o robă de un albastru-închis se ridică în picioare.

– Grag Tenira, fiu de negustor, se prezentă el, când Dwicker șovăi înainte de a-i rosti numele. Și sunt împuternicit, în scris și de față cu martori, să vorbesc în numele familiei mele. Vorbesc în locul lui Tomie Tenira.

– Atunci vorbește, îi dădu Dwicker cuvântul.

Fiul de negustor șovăi, apoi trase aer în piept.

– Sugerez să numim trei negustori care să facă lumină în privința morții Negustorului Restart și a dreptului de moștenire a bunurilor sale. Mă declar interesat pentru că averea lui e grevată de o datorie față de familia Tenira.

Roed Caern se ridică din nou în picioare, de data asta prea repede.

– Merită să ne pierdem timpul cu așa ceva? întrebă. Acum toate datoriile sunt amânate. Am căzut cu toții de acord în această privință la începutul întrunirii. În plus, ce legătură are modul în care a murit cineva cu datoriile sale?

Grag Tenira nu păru intimidat de raționamentul lui.

– O moștenire nu e totuna cu o datorie, eu așa cred. Dacă averea lui Restart e confiscată, trebuie să renunțăm la orice speranță de a primi ceea ce ne datorează. Dar dacă poate fi moștenită, e bine să știm asta și să avem grijă să ajungă în posesia unui moștenitor înainte de a fi... cheltuită.

“Cheltuită“ era cuvântul ales, dar fusese rostit ca și cum ar fi spus “jefuită“. Serilla nu-și putu reține roșeața care-i cuprinse obrajii. Gura i se uscă brusc și nu izbuti să vorbească. Era mult mai rău decât să nu i se dea atenție; bărbatul ăla o învinuise de hoție.

Negustorul Dwicker nu păru să-i observe nefericirea. Nu păru nici să considere că ea s-ar fi cuvenit să dea un răspuns. În schimb, se lăsă pe spătarul scaunului său și spuse cu gravitate:

– Un grup de trei negustori care să lămurească lucrurile e o cerere rezonabilă, mai ales după ce și un membru al altei familii de negustori și-a făcut cunoscută îngrijorarea în această privință. Cei care n-au nicio legătură cu această problemă și se oferă voluntari sunt rugați să se ridice în picioare.

Faptul se consumă fără întârziere. Serilla nici măcar nu recunoscu numele celor aleși de Dwicker. Dintre cei trei, una era o femeie tânără, prost îmbrăcată, cu un copil care i se agita în brațe, iar altul un bătrân cu fața adânc ridată, sprijinit în baston. Cum ar fi putut ea să-i influențeze pe astfel de oameni? Se simțea din ce în ce mai mică acolo, pe scaunul ei, potopită de un val de rușine. Intensitatea sentimentului o ului și lăsă în urmă disperare. Totul avea cumva legătură. Asta era puterea bărbaților asupra ei. Pe neașteptate, întrezări fața Ronicăi Vestrit. Mila din ochii bătrânei o îngrozi. Căzuse atât de jos încât până și dușmanii îi plângeau de milă în vreme ce o sfâșiau în bucăți? Urechile prinseră brusc să-i țiuie și sala i se întunecă în jur.

*

Ronica stătea pe scaunul ei, mărunțică și tăcută. Aveau să facă pentru Grag Tenira ceea ce nu făceau pentru ea. Aveau să cerceteze moartea lui Davad. Asta, își spuse, avea mare importanță.

Ieși din gândurile ei când paloarea bruscă a Serillei îi atrase atenția. Oare avea să leșine? Într-un fel, o compătimea. Era o străină prinsă în vâltoarea războiului civil din locul unde ajunsese, fără speranța că va izbuti să-i facă față. Mai mult decât atât, părea captivă în rolul ei de Însoțitoare. Ronica simțea că Serilla avusese cândva ceva în plus, ceva mai bun, însă acel ceva se pierduse. Era totuși greu să-i fie milă de cineva atât de obsedat de acapararea puterii și de păstrarea ei cu orice preț.

Însoțitoarea rămase nemișcată și părea parcă mai mică spre sfârșitul întrunirii și, cu ochii la ea, Ronica abia dacă își dădu seama că terminaseră. Negustorul Dwicker începu rugăciunea de încheiere către Sa, prin care, în același timp, cereau putere și mulțumeau pentru că supraviețuiseră. Vocile care îi țineau isonul erau cu siguranță mai sonore decât atunci când

răspunseseră la rugăciunea lui de la începutul întrunirii. Era un semn bun. Tot ce se întâmplase în acea seară acolo era bun pentru Bingtown.

Însoţitoarea Serilla plecă, dar nu cu Negustorul Drur, ci la braţul lui Roed Caern. Înalt şi chipeş, fiul de negustor radia în vreme ce o escorta către ieşire. Mai multe capete din apropierea Ronicăi se întoarseră ca să-i urmărească din priviri. Păreau aproape ca un cuplu în pragul unei certe între soţi. Pe Ronica n-o încântă tulburarea întipărită pe faţa Însoţitoarei. Oare Caern îi forţa mâna în vreun fel sau altul?

Ronica nu avu obrăznicia de a se grăbi pe urmele lor ca să-i roage s-o ducă acasă, deşi ar fi adorat s-audă ceea ce avea să se petreacă între ei în trăsură. În schimb, în timp ce-şi strângea mai tare şalul lui Dorill în jurul trupului, se gândi cu groază la lungul drum pe jos până la casa lui Davad. Afară era o noapte rece, de toamnă. Avea de mers prin hârtoape, pe întuneric, printr-un oraş plin de pericole mai urâte decât cele din Bingtownul de mai înainte. Ei, nu-i rămânea nimic mai bun de făcut. Cu cât pleca mai repede, cu atât ajungea mai repede.

Afară simţi muşcătura rea a unui vânt subţire. Familiile de negustori se urcau în trăsuri sau căruţe ori plecau pe jos în grupuri, cu felinare şi bastoane în mâini. Ea nu-şi luase nici felinar, nici baston. Dojenindu-se pentru nechibzuinţă, începu să coboare treptele. Când ajunse jos, o siluetă ieşi din întuneric şi îi puse mâna pe braţ. Ea icni, surprinsă.

– Îmi cer iertare, spuse imediat Grag Tenira. N-am vrut să te sperii. Vreau doar să m-asigur că eşti în siguranţă pe drumul către casă.

Ronica izbucni într-un râs tremurător.

– Îţi mulţumesc pentru grijă, Grag. Nu mai am de mult o casă în care să mă simt în siguranţă. Nici nu mai pot face drumul de întoarcere folosindu-mă de altceva în afară de picioarele mele. Locuiesc în casa lui Davad, fiindcă a mea a fost jefuită. În timp ce mă aflu acolo, încerc să dau de urma înţelegerilor încheiate de el cu Negustorii Noi. Sunt convinsă că, dacă Însoţitoarea mi-ar da atenţie, şi-ar da seama că Davad n-a fost trădător. Şi că nici eu nu sunt.

Cuvintele se revărsară din ea. Se gândi prea târziu să-şi ţină gura. Însă Grag o ascultă cu seriozitate, dând aprobator din cap ca răspuns la spusele ei.

– Dacă Însoţitoarea nu dă atenţie descoperirilor tale, zise el după ce amuţi ea, eu şi mulţi alţii le considerăm demne de interes. Deşi m-am îndoit de lealitatea lui Davad Restart, n-am pus niciodată la îndoială devotamentul familiei Vestrit faţă de Bingtown, deşi v-aţi apucat de negoţul cu sclavi.

Ronica se văzu nevoită să-şi plece fruntea şi să-şi muşte limba, căci aşa stăteau într-adevăr lucrurile. Cu toate că ea nu se făcea vinovată, corabia familiei transportase sclavi. Şi fusese pierdută din cauza asta. Trase aer în piept.

– Aş fi încântată să vă arăt dovezile ţie şi oricui altcuiva e interesat. Am auzit că Mingsley, unul dintre Negustorii Noi, face propuneri pentru un armistiţiu. Având în vedere numeroasele lui înţelegeri negustoreşti cu Davad, mă întreb dacă nu cumva încearcă să cumpere Negustori Vechi care să-i adopte vederile.

– Aş fi încântat dacă aş putea citi însemnările lui Davad. Dar, în noaptea asta, o să fiu şi mai încântat dacă o să te văd ajunsă cu bine acolo unde locuieşti. Nu am trăsură, însă calul meu poate duce doi oameni, dacă nu te deranjează să stai în şa în spatele meu.

– Ţi-aş fi recunoscătoare. Dar de ce?

– De ce?

Grag părea uluit de întrebare.

– De ce?

Ronica îşi adună tot curajul unei femei bătrâne care nu mai pune preţ pe nimicurile impuse de curtoazie.

– De ce faci un ocol pentru mine? Fiica mea, Althea, ţi-a refuzat cererea în căsătorie. Eu am acum în Bingtown o reputaţie proastă. De ce o pui în primejdie pe a ta asociindu-te cu mine? De ce insişti să fie cercetată moartea lui Davad? Care sunt motivele tale, Grag Tenira?

El îşi lăsă pentru o clipă capul în jos. Pe urmă, când îşi înălţă fruntea, o torţă din apropiere îi lumină ochii albaştri şi îi contură profilul. În timp ce Grag zâmbea cu tristeţe, Ronica se întrebă cum putuse Althea să-şi închidă inima în faţa unui tânăr ca el.

– Mi-ai pus o întrebare directă şi o să-ţi ofer în schimb adevărul. Mă simt într-o oarecare măsură vinovat de moartea lui Davad şi de dezastrul abătut asupra voastră în noaptea aia. Nu pentru ce am făcut, ci pentru ceea ce n-am izbutit să fac. Cât despre Althea... Grag zâmbi larg, pe neaşteptate: Poate că nu mă dau bătut chiar atât de uşor. Şi poate că drumul către inima unei femei trece prin curtoazia faţă de mama ei.

Izbucni brusc în râs.

– Sa ştie că am încercat orice altceva. Poate că un cuvânt bun din partea ta izbuteşte să-mi deschidă calea. Haide. Calul meu e în partea asta.

7

CORABIA DRAGON

Rămase o clipă ghemuit în uitare, odihnindu-se într-o singurătate aidoma celei din pântecul mamei. Wintrow nu era conştient de nimic altceva în afară de trupul său. Lucra la el, aşa cum făcuse cândva vitralii. Cu deosebirea că acum refăcea, nu crea. Găsea, în munca lui, o plăcere apatică; îi aducea vag în minte amintirea cuburilor pe care le stivuia pe când era de-o şchioapă. Ceea ce avea de făcut era simplu şi evident, era o muncă repetitivă; doar îşi călăuzea corpul ca s-o ducă la bun sfârşit mult mai repede decât s-ar fi întâmplat fără îndemnul lui. Voinţa minţii, concentrată, grăbea truda trupului. Tot restul vieţii sale se pierduse, palid, într-o neclintire absolută. Se gândea numai şi numai la refacerea animalului în care sălăşluia. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră mică, foarte confortabilă, pe când afară urla furtuna.

Ajunge, mârâi femela dragon.

În faţa furiei ei, Wintrow se ghemui, făcându-se mai mic.

– Încă n-am terminat, o imploră.

Ba da. Restul o să-şi poarte singur de grijă, dacă-ţi hrăneşti corpul şi îl încurajezi din când în când. Din pricina ta, am amânat totul prea mult. Acum eşti destul de puternic ca să ne confruntăm cu toţii cu ceea ce suntem. Şi ne vom confrunta.

Era ca şi cum ar fi fost prins şi azvârlit în aer. Ca o pisică speriată, îşi agită membrele şi ghearele, întinzându-le în toate părţile ca să caute ceva, ceva de care să se agaţe. O găsi pe *Vivacia.*

Wintrow!

Exclamaţia ei nu era un strigăt sonor de încântare, ci o bruscă pulsaţie a legăturii în clipa redescoperirii lui. Se reuneau, şi acea realăturare îi întregea iarăşi. Ea putea să-l simtă; îi împărtăşea sentimentele, mirosea cu nasul lui, gusta cu gura lui şi percepea tot ce se atingea de pielea lui. Îi cunoştea durerea şi suferea pentru el. Îi cunoştea gândurile şi...

Când cazi în vis, te trezeşti întotdeauna înainte de lovitură. Nu şi de data asta. Trezirea lui Wintrow era lovitura. Dragostea şi devotamentul *Vivaciei* faţă de el se izbiră de chinuitoarele lui cunoştinţe despre ceea ce era ea. Gândurile lui erau o oglindă în faţa chipului leşului ei. Odată ce se uită în ea, *Vivacia* nu mai izbuti să-şi desprindă privirea. Captiv alături de ea în acea contemplare, Wintrow se simţi tras tot mai adânc şi mai adânc în disperarea ei. Se prăbuşi în abis împreună cu ea.

Ea nu era *Vivacia,* nu cu adevărat. Nu fusese niciodată nimic altceva decât existenţa furată a unui dragon. Falsa ei viaţă era înfiptă în rămăşiţele morţii lui. Nu avea cu adevărat dreptul să existe. Lucrătorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice despicaseră coconul dragonului în plină preschimbare. Sămânţa vieţii sale fusese smulsă ca să piară zvârcolindu-se pe o podea de piatră rece, pe când firele amintirilor şi ale cunoştinţelor închise alături de ea erau tăiate în scânduri pentru făurirea unei corăbii vii.

Viaţa se luptă ca să continue cu orice preţ. O furtună trânteşte un copac pe soiul pădurii; din trunchiul lui se înalţă puieţi. Printre pietre şi fire de nisip, o sămânţă minusculă captează un strop de apă şi trimite spre cer o sfidătoare răbufnire de verde. Afundate în apă sărată şi asaltate de amintirile şi de sentimentele oamenilor pe care îi purtau, fibrele de memorie din scândurile ei se străduiseră să se alinieze într-un soi de ordine. Acceptaseră numele care i se dăduse; se străduiseră să le găsească un sens tuturor experienţelor prin care treceau. În cele din urmă, *Vivacia* se însufleţise. Însă corabia mândră şi galionul ei magnific nu făceau cu adevărat parte din familia Vestrit. Nu. Viaţa ei era viaţă furată. Era o jumătate de fiinţă, ba chiar mai puţin de-atât, o creatură improvizată din petice de voinţă omenească şi din amintiri de dragon îngropate, asexuată, nemuritoare şi, în esenţă, fără noimă. O sclavă. Se folosiseră de amintirile furate ale unui dragon ca să-şi creeze o uriaşă sclavă de lemn.

La auzul urletului ţâşnit din *Vivacia,* Wintrow îşi recăpătă pe deplin cunoştinţa. Se răsuci şi căzu alături de patul îngust, izbindu-se puternic cu genunchii de podea. Etta, care veghea asupra lui în cabina mică, se trezi din somn cu o zvâcnire.

– Wintrow! strigă ea îngrozită, în timp de băiatul se sălta cu greu în picioare. Ai răbdare!

Nu, nu eşti vindecat! Întinde-te în pat, vino înapoi!

Cuvintele ei îl urmară în timp ce ieşea pe uşă clătinându-se, ca să se-ndrepte spre puntea prora. Auzi zgomote din cabina căpitanului, Kennit zbiera, cerându-şi cârja şi o lampă.

– Etta, fir-ai afurisită, unde umbli când am nevoie de tine?

Dar nici asta nu-l făcu pe Wintrow să se oprească. Gol sub cearşaful în care era înfăşurat, înainta şchiopând, cu pielea nu întru totul vindecată, arsă de aerul nopţii. Piraţii din cartul de noapte se strigau uluiţi unul pe altul. Cineva înşfăcă un felinar şi îl urmă pe Wintrow. Băiatul nu-i dădu atenţie. Urcă treptele către puntea prora din două salturi care îi sfâşiară pielea pe cale să se vindece şi se năpusti mai departe, până ce ajunse să atârne pe jumătate peste copastie.

– *Vivacia*! strigă el. Te rog! Nu e vina ta; n-a fost niciodată vina ta. *Vivacia*!

Galionul se sfâşia singur. Degetele imense de lemn i se încleştau în buclele negre, străduindu-se să şi le smulgă. Unghiile îi zgâriau obrajii şi i se înfigeau în ochi.

– Nu sunt eu! urlă către cerul nopţii. Niciodată eu, nicidecum eu! Oh, Mare Sa, ce batjocură abjectă sunt, ce spurcăciune 111 faţa ochilor tăi! Lasă-mă să plec! Lasă-mă să mor!

Gankis îl ajunse din urmă pe Wintrow.

– Ce te supără, băiete? Ce chinuieşte corabia? întrebă bătrânul pirat, dar Wintrow n-avea ochi decât pentru *Vivacia.*

Lumina galbenă a felinarului dezvăluia o oroare. Cu aceeaşi iuţeală cu care unghiile *Vivaciei* săpau brazde în obrajii ei perfecţi, carnea fibroasă se închidea în urma lor. Părul pe care şi-l smulgea i se scurgea în palme şi era absorbit, iar pletele îi rămâneau la fel de dese şi de lucioase ca mai înainte. Wintrow urmărea îngrozit acest ciclu al distrugerii şi renaşterii.

– *Vivacia*! strigă el din nou, şi îşi aruncă fiinţa într-a ei, încercând s-o aline şi s-o liniştească.

Acolo aştepta femela dragon. Îl respinse cu aceeaşi uşurinţă cu care o ţinea pe *Vivacia* în îmbrăţişarea sa. Al ei era duhul care sfida dorinţa de moarte a corăbiei.

Nu. Nu după atâţia ani de înăbuşire, după atâtea ere de tăcere şi de nemişcare. N-o să fiu moartă. Dacă asta e singura viaţă pe care-o putem avea, atunci o s-o avem. Potoleşte-te, sclavă mică. Împarte-ţi viaţa cu mine sau uită ce e aia viaţă!

Wintrow încremenise de groază. Într-un loc unde nu putea ajunge decât cu mintea se desfăşura o luptă cumplită. Femela dragon se lupta pentru viaţă, iar corabia voia s-aducă moartea asupra amândurora. El avea senzaţia că sinele său mărunt e o cârpă pe care o smucesc doi câini. Stătea între ele, tras când de una, când de alta, sfâşiat de strânsoarea lor pe când amândouă încercau să-i câştige loialitatea şi să-i ia mintea în stăpânire. *Vivacia* îl prinse în dragostea şi disperarea ei. Îl cunoştea atât de bine; şi el o cunoştea atât de bine. Cum putea inima lui să fie altfel decât a ei? Îl târî cu ea; se legănau amândoi pe marginea unui salt de bunăvoie în moarte. Uitarea îl chema, ademenitoare. Era singura soluţie, îl convinse ea. Ce altceva le mai rămăsese? O nesfârşită senzaţie de falsitate, oribila povară a unei vieţi furate; cum putea el să prefere aşa ceva?

– Wintrow!

Kennit îi rosti numele gâfâind, în timp ce se ţâra în susul scării către puntea prora. Băiatul se întoarse cu încetineală şi îl privi. Adierea nopţii umfla în jurul piratului cămaşa de noapte pe care şi-o îndesase pe jumătate în pantaloni. Sigurul lui picior era desculţ. O mică parte din mintea lui Wintrow îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea neorânduială. În privirea întotdeauna rece şi sardonică a căpitanului se vedea panica. *Ne simte,* îşi spuse băiatul în sinea lui. Î*ncepe să-şi creeze o legătură cu noi; simte câte ceva din ceea ce se petrece şi asta îl înspăimântă.*

Etta îi întinse lui Kennit cârja. El o înşfăcă, traversă puntea legănându-se şi se opri lângă Wintrow. Mâna lui, brusc încleştată de umărul băiatului, era strânsoarea vieţii, îl trăgea înapoi din moarte.

– Ce-ai făcut, băiete? întrebă Kennit plin de furie.

Pe urmă vocea i se schimbă şi se uită îngrozit pe lângă Wintrow.

– Zeu al Peştilor, ce i-ai făcut corăbiei mele?!

Băiatul se întoarse spre galion. *Vivacia* se răsucise ca să se uite la mulţimea tot mai numeroasă de năieri agitaţi de pe puntea prora. Un bărbat ţipă strident când ochii ei deveniră de un verde scânteietor. Culoarea irisurilor se învârtejea ca o bulboană, dar centrul rămânea mai negru decât cea mai întunecată noapte. Pletele negre îi unduiau în vânt părând mai degrabă un cuib de şerpi zvârcolitori. Dinţii pe care şi-i dezgoli într-o imitaţie batjocoritoare de zâmbet erau prea albi.

– Dacă nu pot învinge, dădură buzele ei glas unui gând al dragonului, atunci nimeni n-o

să învingă.

Se întoarse lent cu spatele la ei. Braţele i se înălţară, deschizându-se larg, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze marea cufundată în noapte. Pe urmă şi le coborî încet şi îşi încleştă pumnii de coca vasului din spatele său.

Wintrow! Wintrow, ajută-mă! îl rugă *Vivacia* doar în mintea lui; nu mai putea să stăpânească nici gura galionului, nici vocea lui. *Mori cu mine,* îl imploră apoi. Şi el aproape că muri. O urmă către abis, dar, în ultima clipă, nu izbuti s-o facă până la capăt.

– Vreau să trăiesc! se auzi strigând în noapte. Te rog, te rog, lasă-ne să trăim!

O clipă, se gândi că vorbele lui pot şubrezi hotărârea ei de a muri.

O tăcere stranie urmă după cuvintele lui. Până şi vântul nopţii părea să-şi ţină răsuflarea. Wintrow deveni conştient că, undeva, un năier bolborosea o rugăciune de copil, însă un alt sunet mai firav îi ajunse la urechi. Era rostogolitor, părea o sfărâmare, ca zgomotul gheţii care crapă pe suprafaţa unui lac când te aventurezi prea departe.

– S-a dus, şopti Etta. *Vivacia* ne-a părăsit.

Avea dreptate. În lumina sărăcăcioasă a felinarului, schimbarea era clară. Tot ce era culoare, tot ce semăna a viaţă se prelinsese din galion. Lemnul spatelui ei şi părul erau cenuşii ca o piatră de mormânt. Nu o clintea nici cea mai firavă răsuflare. Buclele sculptate erau încremenite, nesimţitoare la mângâierea brizei. Pielea era la fel de spălăcită ca lemnul unui gard vechi. Mintea lui Wintrow bâjbâi în căutarea *Vivaciei.* Găsi o urmă din ce în ce mai firavă a disperării ei, ca o aromă care se pierde treptat din aer. Dar dispăru şi ea, de parcă între ei s-ar fi închis perfect o uşă.

– Dragonul? şopti băiatul, doar pentru sine, dar, dacă încă îi mai era alături, femela se ascundea prea bine ca să poată fi descoperită de simţurile lui nevolnice.

Trase aer adânc în piept, apoi îl lăsă să iasă. Era din nou singur în propria minte; cât timp trecuse de când nu mai desluşise nimic altceva în afară de gândurile lui? O clipă mai târziu, deveni conştient de propriul trup. Simţea cum îl ustură arsurile pe cale să se vindece, în aerul rece. Genunchii i se înmuiară şi ar fi căzut pe punte dacă nu l-ar fi înconjurat braţul grijuliu al Ettei. Se sprijini de ea. Pielea lui abia refăcută urlă la atingere, dar era prea slăbit ca să tresară de durere.

Etta se uita pe lângă el. Privirea ei plângea pentru Kennit. Ochii băiatului o urmăriră. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de copleşit de durere. Piratul se aplecase cu mult în afara copastiei ca să se uite la profilul *Vivaciei,* propria sa faţă fiind încremenită de suferinţă. Riduri pe care Wintrow nu i le mai observase păreau cioplite pe chipul lui. Trecerea *Vivaciei* în nefiinţă îl slăbise aşa cum pierderea propriului picior nu izbutise s-o facă. Piratul îmbătrânea sub ochii lui Wintrow.

Kennit îşi întoarse capul ca să-i întâlnească privirea.

– E moartă? îl întrebă cu voce ştearsă. O corabie vie poate muri?

Ochii lui implorau, tânjea să i se spună că nu e cu putinţă.

– Nu ştiu, recunoscu Wintrow, fără tragere de inimă. N-o pot simţi. Deloc.

Golul din el însuşi era prea îngrozitor ca să-ncerce să-l cerceteze. Era mai rău decât pierderea unui dinte, îl schilodea mai mult decât degetul lipsă. Fără ea, simţea în sine însuşi o ruptură cumplită, larg căscată. Îşi dorise cândva aşa ceva? Fusese nebun.

Kennit se întoarse brusc către galion.

– *Vivacia*? strigă întrebător. *Vivacia!* urlă apoi, furios ca un iubit abandonat cu dispreţ. Nu mă poţi părăsi acum! Nu poţi pleca!

Până şi uşoara briză a nopţii pieri, lăsând văzduhul încremenit. Pe punte tăcerea era deplină. Echipajul părea la fel de copleşit de suferinţa căpitanului ca şi de moartea corăbiei vii. Etta spulberă liniştea.

– Vino, îi spuse lui Kennit. Aici nu se mai poate face nimic. Tu şi Wintrow ar trebui să mergeţi sub punte, să discutaţi despre asta. El are nevoie de mâncare şi de băutură. N-ar fi trebuit să se ridice din pat. Împreună o să puteţi desluşi ce e de făcut de-acum înainte.

Wintrow înţelese limpede ce urmărea ea. Purtarea căpitanului năucea echipajul. Era mai bine să nu mai fie văzut până ce nu îşi revenea.

– Te rog, spuse cu glas spart, unindu-şi rugămintea cu a ei.

Trebuia să plece de lângă silueta aia cumplit de neclintită. Era mai îngrozitor să se uite la galionul cenuşiu decât la un leş în putrefacţie.

Kennit îi privi ca pe nişte străini. Ochii lui îşi pierdură brusc din profunzime în vreme ce îşi recăpăta stăpânirea de sine.

– Bine. Du-l jos şi ai grijă de el.

În glas nu i se mai simţea nici cea mai mică emoţie. Îşi cuprinse echipajul cu privirea.

– Întoarceţi-vă la posturile voastre, bombăni către piraţi.

O clipă, nimeni nu se clinti. Pe câteva feţe se citea compătimirea pentru căpitan, dar cei mai mulţi se holbau năuciţi, de parcă nu l-ar fi cunoscut. Apoi:

– Imediat! se răsti el.

Nu-şi ridică vocea, dar tonul poruncitor îi făcu pe toţi să i se supună în mare grabă. Cât ai clipi, pe puntea prora nu mai rămaseră decât Wintrow, Etta şi Kennit.

Etta îl aşteptă pe căpitan. Cu mişcări stângace, el schimbă de mai multe ori poziţia cârjei până ce şi-o potrivi sub braţ. Se desprinse de balustradă şi, clătinându-se, traversă puntea, îndreptându-se spre scară.

– Ajută-l pe el, şopti Wintrow. Eu mă descurc.

Ea dădu scurt din cap, a aprobare. Îl lăsă singur şi i se-alătură lui Kennit. Bărbatul cu un singur picior îi acceptă ajutorul fără împotrivire. Ca şi răbufnirea sentimentelor de mai înainte, aşa ceva nu-i stătea în fire. Văzând tandreţea cu care îl ajuta femeia să coboare pe scara scurtă, Wintrow îşi simţi mai tare singurătatea.

– *Vivacia*? întrebă el în noapte cu voce înceată.

Vântul trecu pe lângă el cu un oftat, aducându-i aminte de pielea lui opărită şi de propria goliciune. Dar *Vivacia* fusese desprinsă de el tot atât de dureros cum i se desprinsese pielea, lăsând în urmă un alt soi de suferinţă. Goliciunea trupului era o neplăcere măruntă în comparaţie cu singurătatea în noapte. Într-o singură clipă năucitoare, deveni conştient de imensitatea mării şi de a lumii din jurul său. El unul nu era cu nimic mai mult decât o fărâmă de viaţă pe puntea de lemn legănată de apă. Până atunci se simţise întotdeauna înconjurat de mărimea şi de puterea *Vivaciei,* care îi oferea adăpost faţă de întreaga lume. De când, copil fiind, plecase de acasă pentru prima oară, nu se mai simţise niciodată atât de mic şi de nebăgat în seamă.

– Sa, şopti, ştiind că ar fi trebuit să se poată îndrepta către zeul lui, găsind astfel alinare.

Sa îi fusese întotdeauna alături, cu mult înainte de a se îmbarca pe corabie, dând naştere legăturii cu ea. Cândva fusese sigur că îi era menit s-ajungă preot. Acum, când încerca să atingă venerarea divinităţii rostind un cuvânt, înţelese că numele desprins de pe buzele lui era de fapt o rugăciune, că implora să-i fie înapoiată *Vivacia.* I se făcu ruşine. Oare corabia luase locul zeului? Credea cu adevărat că nu poate merge mai departe fără ea? Îngenunche brusc pe puntea întunecată, dar nu ca să se roage. Mâinile lui pipăiră lemnul. Acolo. Acolo trebuia să fie pata, locul unde sângele lui se contopise cu lemnul ei şi îi unise printr-o legătură pe care el n-o mai avea cu nimeni altcineva. Dar mâna lui schilodită îşi descoperi propria urmă însângerată mulţumită văzului, nu pipăitului. Pentru că sub palmă nu simţea decât fibrele punţii din lemn-vrăjitor. Nimic altceva.

– Wintrow?

Etta se întorsese după el. Stătea pe scară şi fixa cu privirea partea opusă a punţii, unde el era ghemuit, sprijinit pe palme şi pe genunchi.

– Vin, răspunse băiatul, şi se ridică în picioare clătinându-se.

*

– Mai vrei vin? îl întrebă Etta pe Wintrow.

Băiatul clătină din cap pe tăcute. Părea nevârstnic aşa, înfăşurat într-un cearşaf curat de-al lui Kennit. Etta îl smulsese de pe pat şi i-l întinsese când îl adusese în cabină, nesigur pe propriile picioare. Pielea lui jupuită încă nu putea să îndure atingerea hainelor. Cocoţat pe un scaun şi părând să nu se simtă nicidecum confortabil, flăcăul stătea acum la masă, faţă-n faţă cu Kennit. Pentru Etta era clar că nu putea găsi nicio poziţie care să-i uşureze durerea arsurilor. Mâncase o parte din ce-i pusese ea pe masă, dar nu părea să se simtă cu mult mai bine din pricina asta. Acolo unde o mistuise veninul, pielea era lucioasă şi împestriţată de pete stacojii. Peticele de roşeaţă de pe ţeasta lui tunsă o duceau cu gândul la un câine râios. Dar nimic nu era mai rău decât privirea lui lipsită de orice strălucire. Oglindea suferinţa şi singurătatea dintr-a lui Kennit.

Piratul stătea faţă în faţă cu Wintrow, cu părul ciufulit şi cu cămaşa pe jumătate descheiată. Kennit, întotdeauna atât de preocupat de propria lui înfăţişare, părea acum s-o fi dat cu totul uitării. Ettei îi venea greu să se uite la omul pe care-l iubise. În anii scurşi de când îl cunoştea, fusese mai întâi un simplu client, apoi bărbatul după care tânjea. Când o luase cu el, se gândise că nimic n-o poate încânta mai tare. În noaptea când îi spusese că ţine la ea, viaţa Ettei se schimbase. Îl privise căpătând tot mai multă putere, ajungând, din căpitan al unei singure corăbii, comandant al unei flote de vase pirat. Mai mult decât atât, acum era

aclamat ca rege al Insulelor Piraţilor. Crezuse că l-a pierdut când, în timpul furtunii, le poruncise deopotrivă mării şi şarpelui, impunându-şi voinţa, căci ea nu putea fi demnă de un bărbat ales de Sa pentru un destin atât de grandios. Se gândi, ruşinându-se, că plânsese din pricina măreţiei lui. El se avântase spre culmile puterii şi ea fusese geloasă, se temuse că asta o să i-l fure.

Însă acum, acum era de o mie de ori mai rău.

Nicio luptă, nicio rană şi nicio furtună nu-l descurajaseră vreodată. Până în noaptea aia, Etta nu-l văzuse niciodată nesigur sau pierdut. Chiar şi acum stătea drept, bându-şi rachiul cu eleganţă, cu umerii traşi spre spate şi cu mâna fermă. Însă din el ceva se pierduse. Ea zărise acel ceva părăsindu-l, scurgându-se odată cu viaţa corăbiei. Acum părea de lemn, exact aşa cum devenise *Vivacia.* Se temea să-l atingă, ca nu cumva să descopere că are carnea tot atât de tare şi de rigidă ca puntea.

Kennit îşi drese glasul. Ochii lui Wintrow se îndreptară brusc spre el, aproape cu spaimă.

– Deci. Cuvântul acela scurt era tăios ca o sabie: Crezi că e moartă. Cum e cu putinţă? Ce a ucis-o?

Acum îşi drese Wintrow glasul, scoţând un sunet firav, tremurător.

– Eu am ucis-o. Adică a ucis-o ceea ce ştiu eu. Sau poate doar a făcut-o să se afunde în ea însăşi atât de mult încât nu mai izbuteşte să găsească o cale de întoarcere către noi.

Băiatul înghiţi în sec, probabil luptându-se cu lacrimile.

– Poate şi-a dat pur şi simplu seama că a fost întotdeauna moartă. Poate că n-a ţinut-o în viaţă decât convingerea mea că lucrurile stau altfel.

Kennit îşi lăsă brusc paharul jos, pocnindu-l de masă.

– Nu vorbi fără sens, se răsti la profetul său.

– Îmi cer iertare, căp’tane. Băiatul se frecă la ochi cu o mână tremurătoare: E mult de spus şi e năucitor. Amintirile mi s-au amestecat cu visele. Cred că am bănuit întotdeauna o mare parte din toate. Odată ce m-am atins de şarpe, bănuielile mele s-au contopit brusc cu ceea ce ştiam. Şi am ştiut.

Wintrow îşi ridică privirea ca s-o întâlnească pe a lui Kennit şi păli la vederea furiei oarbe care se citea pe faţa bărbatului, începu să vorbească mai repede.

– Când am găsit şarpele întemniţat pe Insula Celorlalţi, am crezut că e doar un animal căzut în capcană. Nimic mai mult. Era nefericit şi m-am hotărât să-l eliberez, aşa cum aş fi eliberat orice altă creatură. Nicio creaţie a lui Sa nu trebuie închisă şi tratată cu atata cruzime. În timp ce o ajutam, mi s-a părut că e o făptură mult mai inteligentă decât un urs sau decât o pisică. Ştia ce fac. După ce am scos destule gratii ca să poată fugi, a ieşit. Însă pielea i s-a atins de a mea când a trecut pe lângă mine. M-a ars. Dar, în clipa aceea, *am ştiut ce şi cine e-a* fost ca şi cum s-ar fi creat o punte între noi doi, ca legătura mea cu corabia. I-am desluşit toate gândurile şi şerpoaica le-a desluşit pe-ale mele.

Wintrow răsuflă adânc şi se aplecă peste masă. În ochi i se citea disperarea cu care îşi dorea să-l creadă piratul.

– Kennit, şerpii sunt pui de dragon. Au rămas cumva captivi în forma lor din mare, fără să se poată întoarce în locul unde se preschimbă, devenind dragoni maturi. N-am putut să-nţeleg totul. Am zărit imagini, i-am văzut gândurile, dar sunt greu de tradus în limbaj omenesc. Când m-am întors la bordul *Vivaciei,* am ştiu că, de fapt, corabia vie era menită să devină dragon. Nu ştiu exact cum. Între şarpe şi dragon există un alt stadiu, un timp în care şarpele e închis într-un soi de piele tare. Cred că asta e lemnul-vrăjitor: coaja unui dragon de dinainte de a deveni dragon. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au preschimbat-o cumva în corabie. Au ucis dragonul şi din coajă au tăiat scânduri ca să construiască o corabie vie.

Kennit se întinse după sticla de rachiu. O prinse de gât, de parcă ar fi vrut s-o sugrume.

– Vorbe fără sens! Ce spui tu nu poate fi adevărat!

Ridică sticla şi, preţ de o clipă înspăimântătoare, Etta crezu că o să spulbere cu ea creierii băiatului. Văzu pe faţa lui Wintrow că şi el se temea. Dar flăcăul nici măcar nu clipi. Aşteptă în tăcere lovitura, aproape ca şi cum moartea ar fi fost pentru el bine-venită. Însă Kennit doar îşi turnă rachiu în pahar. Un mic val de lichid se revărsă peste margine pe albul feţei de masă. Piratul nu-i dădu atenţie. Îşi ridică paharul şi-l goli dintr-o sorbitură.

E prea furios, îi trecu brusc prin gând Ettei. Aici e vorba de altceva, încă şi mai profund şi mai dureros decât pierderea Vivaciei.

Wintrow trase aer în piept, obosit.

– Nu-ţi pot spune decât ceea ce cred eu, căp’tane. Dacă n-ar fi fost adevărat, nu cred că *Vivacia* mi-ar fi dat crezare, ajungând la o convingere atât de profundă încât să-i aducă moartea. În ea a dormit întotdeauna un dragon. Atingerea noastră de şarpe l-a trezit. Şi s-a

înfuriat când şi-a dat seama ce-a devenit. Când eram inconştient, mi-a cerut ajutorul ca să poată primi o parte din viaţa corăbiei. Eu...

Băiatul şovăi. Continuă lăsând ceva nespus.

– Femela dragon m-a trezit azi. M-a trezit şi m-a silit să intru pe deplin în legătură cu *Vivacia.* Eu mă ţinusem departe de ea, fiindcă nu voiam să descopere ce ştiu, nu voiam să afle că n-a fost niciodată cu adevărat vie. A fost coaja moartă a unui dragon dat uitării, pe care familia mea a izbutit cumva s-o folosească în interesul său.

Kennit răsuflă şuierat, pe nas. Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi ridică poruncitor o mână, cerându-i băiatului să tacă.

– Asta e secretul corăbiilor vii? se încruntă el. Nu e cu putinţă. Oricine a cunoscut vreodată o corabie vie ar refuza să creadă astfel de vorbe nebuneşti. Un dragon înlăuntrul ei! O corabie făcută din pielea dragonului. Mintea ta amestecă lucrurile. Boala ţi-a prăjit creierul.

Însă Etta credea. Prezenţa corăbiei îi întinsese nervii de când urcase prima oară la bord. Acum totul căpăta sens. Aidoma corzilor unui instrument muzical după acordare, teoria lui Wintrow era în armonie cu senzaţiile ei. Era adevărat. Înlăuntrul *Vivaciei* fusese întotdeauna un dragon.

Mai mult decât atât, Kennit ştia. Etta îl mai văzuse minţind; îl auzise minţind-o pe ea. Dar nu-l mai văzuse minţindu-se singur. La asta nu se pricepea destul de bine. O dovedea uşorul tremur al mâinii cu care îşi umplu din nou paharul cu rachiu.

– Pentru ceea ce trebuie să fac, am nevoie de o corabie vie, îi înştiinţă pe neaşteptate, repunându-şi paharul pe masă. Trebuie s-o readuc la viaţă.

– Nu cred că poţi, spuse Wintrow cu blândeţe.

Kennit pufni, cu ochii la el.

– Atât de repede îţi pierzi credinţa în mine? Nu erai convins acum câteva zile că sunt Alesul lui Sa? Nu doar cu câteva săptămâni în urmă le-ai vorbit oamenilor în numele meu, spunând că sunt menit să le fiu rege dacă se dovedesc demni de mine? Ha! O credinţă atât de firavă, atât de fragilă încât se frânge la prima încercare. Ascultă-mă, Wintrow Vestrit. Am mers pe ţărmurile Insulei Celorlalţi şi profeţia lor mi-a confirmat destinul. Am domolit o furtună cu un singur cuvânt. I-am dat o poruncă unui şarpe de mare, înfrângându-i voinţa. Cu doar o zi în urmă, te-am readus înapoi, chiar din pragul morţii, nemernic nerecunoscător! Stai aici şi te încrunţi la mine. Spui că nu-mi pot readuce la viaţă propria corabie! Cum îndrăzneşti? Încerci să-mi subminezi puterea? Cel pe care l-am tratat ca pe un fiu încearcă acum să mă-nţepe ca un scorpion?

În afara cercului de lumină revărsată din lampa de pe masă, Etta stătea nemişcată, uitându-se la cei doi bărbaţi. Pe faţa lui Wintrow se perinda o cavalcadă de sentimente. Era uluită, fiindcă le putea citi cu atâta uşurinţă. Când îşi lăsase garda jos atât de mult încât s-ajungă să se cunoască atât de bine unul pe altul? Mai mult decât atât, simţi brusc că suferă pentru el. Ca şi ea, Wintrow era captiv între dragostea pentru omul pe care-l urmaseră atât de multă vreme şi teama de fiinţa puternică în care se preschimbase el. Îşi ţinu răsuflarea, sperând că Wintrow va găsi cuvintele potrivite. *Nu-l înfuria,* se rugă ea, fără grai. *Odată ce-l înfurii, nu te mai aude.*

Wintrow răsuflă adânc. Avea lacrimi în ochi.

– Adevărul e că te-ai purtat cu mine mai bine decât propriul meu tată. Când ai venit la bordul *Vivaciei,* am crezut c-o să mor de mâna ta. Însă tu m-ai provocat zi de zi, făcându-mă să-mi descopăr viaţa şi s-o trăiesc. Kennit, pentru mine eşti mai mult decât un căpitan. Cred, fără nicio îndoială, că eşti unealta lui Sa, aleasă ca să-i înfăptuiască voinţa. Fireşte, asta suntem cu toţii, dar cred că ţie ţi s-a rezervat un destin mai măreţ decât multor altora. Cu toate astea, când ai vorbit despre readucerea *Vivaciei* la viaţă... Nu mă-ndoiesc de tine, căpitanul meu. Mă-ndoiesc mai degrabă că ea a fost vreodată vie, în sensul în care suntem vii noi doi. *Vivacia* a fost un fals, o creatură alcătuită din amintirile înaintaşilor mei. Dragonul a fost cândva real. Dar, dacă *Vivacia* n-a fost reală, iar dragonul a murit când a fost creată ea, pe cine mai poţi rechema la viaţă?

Nesiguranţa îi străbătu chipul lui Kennit mai iute decât limba unui şarpe adulmecând. Oare Wintrow văzuse asta?

Tânărul rămase neclintit. Întrebarea lui continua să rămână suspendată în aer. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Etta văzu mâna lui ridicându-se uşor de pe masă. Foarte încet, începu s-o mişte de-a lungul mesei, de parcă ar fi vrut să atingă mâna lui Kennit în semn de... ce? Compătimire? Oh, *Wintrow, nu face o greşeală atât de mare!*

Kennit nu dădu vreun semn că observase mâna ridicată. Cuvintele lui Wintrow nu păreau să-l fi mişcat câtuşi de puţin. Se uită la băiat şi Etta văzu limpede că era pe cale de a lua o

hotărâre. Ridică încet sticla şi îşi turnă încă un pahar. Pe urmă se întinse peste masă şi îi luă lui Wintrow paharul gol. Îl umplu cu o porţie generoasă de rachiu şi i-l puse din nou în faţă.

– Bea! îi porunci cu bruscheţe. Poate-o să-ţi pună un pic de foc în vene. Pe urmă nu-mi spune că nu pot face asta. Spune-mi în schimb cum o să m-ajuţi tu.

Îşi săltă paharul şi îl dădu peste cap.

– Pentru că a fost vie, Wintrow. O ştim cu toţii. Aşa că, orice ar fi acel ceva care a însufleţit-o, pe acela îl vom chema înapoi.

Mâna lui Wintrow se întinse încet spre pahar. Îl ridică, apoi îl puse din nou jos.

– Şi dacă viaţa aia nu mai există, ca s-o putem chema înapoi? Dacă s-a stins pur şi simplu?

Kennit râse şi sunetul îi îngheţă Ettei sângele în vene. Aşa ar fi râs un om torturat, dacă ţipetele nu i-ar mai fi fost de-ajuns ca să-şi reverse durerea.

– Nu te îndoi de mine, Wintrow. Fiindcă nu ştii ce ştiu eu. Asta nu e prima corabie vie pe care-am cunoscut-o vreodată. Nu mor chiar atât de uşor. Ţi-o garantez. Acum bea rachiul ăla. Aşa, uite ce flăcău de ispravă. Etta! Unde eşti? Ce-ţi tulbură mintea, de-ai pus pe masă o sticlă aproape goală? Adu alta, şi adu-o repede.

*

Băiatul nu rezista la băutură. Kennit îl băgase repede sub masă, iar târfa avea să fie ocupată purtându-i de grijă.

– Du-l în camera lui, îi spuse Ettei, apoi se uită cu îngăduinţă cum îl trăgea ea, ridicându-l în picioare.

Wintrow mergea alături de ea împleticindu-se orbeşte, cu o mână întinsă înainte, ca să dibuie pe pipăite drumul pe coridor. Kennit îi urmări pe cei doi cu privirea. Sigur că avea acum ceva timp numai pentru sine, îşi propti cu hotărâre cârja sub braţ şi se săltă clătinându-se. Ieşi pe punte păşind apăsat, cu prudenţă. Poate că se îmbătase şi el, dar numai foarte, foarte puţin.

Era o noapte superbă, liniştită. Stelele se zăreau departe, cu strălucirea împuţinată de un văl subţire de nori. Marea era uşor agitată şi valurile se repezeau spre ei, însă *Vivacia* le tăia rând pe rând, cu o graţie ritmică. Vântul sufla uniform şi se mai înteţise. Ba chiar se auzea un şuierat uşor când se strecura pe lângă pânze. Kennit îşi lăsă capul pe-o parte, dar sunetul se stinse treptat chiar în vreme ce-l asculta încruntându-se.

Făcu agale un tur al punţii. Secundul era la cârmă; îşi salută căpitanul cu o înclinare a capului, fără să scoată vreun cuvânt. Şi aşa era bine. Trebuia să fie un om de cart pe greement, dar nu-l puteai vedea în bezna de dincolo de lumina felinarelor de pe vas. Kennit mergea încet, pocniturile cârjei fiind în contrast cu lipsa de zgomot a pasului. Corabia lui. *Vivacia* era corabia lui şi avea s-o cheme înapoi la viaţă. Şi pe urmă ea avea să-l recunoască drept stăpân, avea să-i aparţină aşa cum nu-i aparţinuse niciodată lui Wintrow. Propria lui corabie vie, pe care-o meritase dintotdeauna. Fir-ar să fie, merita pe bună dreptate o corabie vie. Nimic n-avea să i-o ia acum. Absolut nimic.

Ajunsese să urască scara scurtă care ducea de pe puntea principală spre mai înalta punte prora. Acum izbuti s-o urce, şi nu cu prea multă stângăcie, apoi se opri câteva clipe ca să-şi tragă răsuflarea, prefăcându-se că priveşte cercetător cerul nopţii. Pe urmă îşi trase cârja lângă el şi se îndreptă spre copastia de la prora, regăsindu-şi ritmul mersului. Privi întinderea mării din faţa lor. Insulele îndepărtate erau movile scunde şi negre de-a lungul liniei orizontului. Aruncă o privire către galionul cenuşiu. Pe urmă se uită pe lângă el, către apă.

– Bună seara, dulce doamnă a mării, salută el. Avem o noapte superbă şi vânt bun din spate. Ce altceva ne-am mai putea dori?

Ascultă tăcerea ei ca şi cum ar fi primit un răspuns.

– Da. E bine. Mă simt la fel de uşurat ca tine când îl văd din nou pe picioare. A mâncat bine, a băut puţin vin şi ceva mai mult rachiu. M-am gândit că un somn bun îl poate ajuta pe flăcău să se vindece. Şi, fireşte, i-am cerut Ettei să stea de veghe lângă el. Asta ne oferă câteva minute numai pentru noi, prinţesa mea. Ei, ce ţi-ar face plăcere în noaptea asta? Mi-am adus aminte de o frumoasă poveste veche din Ţinuturile din Miazăzi. Ţi-ar plăcea s-o asculţi?

Nu-i răspunseră decât vântul şi apa. Disperarea şi furia se războiau în el, dar nu le dădu glas. În schimb, zâmbi prietenește.

– Prea bine, atunci. E o poveste veche, din vremuri când Jamaillia încă nu exista. Unii zic că e, de fapt, o poveste de pe Ţărmurile Blestemate, care-a tot fost istorisită în Ţinuturile de

Miazăzi până ce au ajuns să pretindă că s-a petrecut acolo.

Kennit îşi drese glasul. Închise ochii pe jumătate. Când vorbi, rosti cuvintele mamei lui, în cadenţa unui povestitor. Aşa vorbea ea, cu mult timp în urmă, înainte de a-i tăia Igrot limba, lăsând-o pentru totdeauna fără cuvinte.

– A fost odată ca niciodată, în vremuri de demult, o tânără femeie ageră la minte, dar cu prea puţină avere. Părinţii ei erau tare bătrâni şi, după moartea lor, puţinul pe care îl stăpâneau i-ar fi rămas ei. Poate că s-ar fi mulţumit cu atât, dar, cam ramoliţi fiind, părinţii s-au gândit s-o mărite. Soţul ales era un ţăran foarte bogat, dar prost grămadă. Fata şi-a dat imediat seama că n-o să fie fericită cu el şi că nici măcar n-o să-l poată suporta. Prin urmare, Edrilla, căci aşa se numea, şi-a lăsat amândoi părinţii acasă şi...

– Numele ei era Erlida, neghiobule.

Vivacia se întoarse încet ca să se uite la el. Mişcarea îi trimise lui Kennit un fior de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Trupul ei se întorcea unduindu-se, părând să nu cunoască limitările corpului omenesc. Părul îi devenise brusc de un negru intens, cu sclipiri argintii. Ochii aurii care îi întâlniră pe ai piratului prindeau licărirea slabă a felinarelor de pe vas şi trimiteau lumina înapoi, către el. Când îi zâmbi, buzele i se deschiseră prea larg şi dinţii astfel dezgoliţi erau mai albi şi mai mărunţi decât înainte. Buzele erau prea roşii. Viaţa care o punea în mişcare scânteia cu splendoarea unui trup de şarpe. Vocea era guturală şi lenevoasă.

– Dacă trebuie să mă plictiseşti cu o poveste de acum o mie de ani, măcar istoriseşte-o corect.

Lui i se opri răsuflarea în gât. Vru să răspundă, dar se stăpâni. Păstrează tăcerea. Fă-o pe ea să vorbească. Să se demaşte ea mai întâi. Aţintită asupra lui, privirea creaturii era ca un cuţit la gât, dar Kennit refuză să-şi trădeze frica. Se strădui din răsputeri să-i susţină privirea fără să clipească.

– Erlida, repetă ea. Şi nu i-a fost dată unui ţăran, ci unui olar de pe malul fluviului; unui bărbat care-şi petrecea toată ziua bătând cu palmele în lut umed. Făcea vase greoaie, dizgraţioase, bune numai pentru lături sau ca oale de noapte.

Galionul îi întoarse spatele ca să contemple marea întunecată.

– Aşa spune povestea. Iar eu o ştiu, pe bună dreptate. Am cunoscut-o pe Erlida.

Kennit lăsă tăcerea să se prelungească până ce se subţie şi se încordă mai tare decât mătasea unei pânze de păianjen.

– Cum? întrebă el, în cele din urmă, cu glas răguşit. Cum ai fi putut s-o cunoşti pe Erlida?

Galionul pufni cu dispreţ.

– Pentru că noi nu suntem la fel de proşti ca oamenii, care uită tot ce li s-a întâmplat înainte de naşterea fiecăruia. Amintirile mamei mele, ale mamei mamei şi ale mamei mamei mamei sunt toate ale mele. Au fost întreţesute în şuviţe din nisip al amintirilor şi din saliva celor care m-au ajutat să mă înfăşor în cocon. Au fost păstrate pentru mine, ca moştenire a mea, ca să le revendic când aveam să mă trezesc în trup de dragon. Amintirile adunate în sute de vieţi îmi aparţin. Şi totuşi iată-mă aici, înfăşurată în moarte, cu nimic mai mult decât gândurile la un viitor de neatins.

– Nu înţeleg, se aventură Kennit să mărturisească stângaci, după ce se convinse că ea terminase de vorbit.

– Pentru că eşti idiot, se răsti ea cu amărăciune.

Cândva, se jurase în faţa lui însuşi că nimeni n-o să-i mai vorbească vreodată astfel. Pe urmă îşi ştersese de pe mâini sângele mai multor trupuri şi îşi ţinuse făgăduiala. Întotdeauna. Chiar şi acum. Kennit îşi îndreptă spatele.

– Idiot. Poţi să mă crezi idiot şi poţi să mă numeşti idiot. Măcar eu sunt real. Dar tu nu eşti.

Îşi potrivi cârja sub braţ şi se pregăti să plece clătinându-se.

Galionul se întoarse din nou spre el, cu un colţ al gurii înălţat într-un zâmbet batjocoritor.

– Ah! Aşadar insecta are un mic ac. Atunci rămâi. Vorbeşte cu mine, piratule. Crezi că nu sunt reală? Sunt îndeajuns. Îndeajuns de reală ca să-mi deschid sudurile pentru apa mării, în orice clipă aleasă de mine. Poate vrei să te gândeşti la asta.

Kennit scuipă peste copastie.

– Laude peste laude. Trebuie să le consider admirabile sau înspăimântătoare? *Vivacia* era mai curajoasă şi mai puternică decât tine, corabie, oricine ai fi. Te aperi cu cea dintâi forţă a unei brute: cu ceea ce poţi distruge. Atunci nimiceşte-ne pe toţi, şi cu asta basta. Nu te pot opri, după cum o ştii prea bine. Îţi doresc să-ţi savurezi existenţa de epavă pe fundul mării.

Îi întoarse spatele cu hotărâre. De data asta trebuia să plece, o ştia. Să plece fără să se uite înapoi, altminteri ea n-avea să-l mai respecte nicidecum. Aproape că ajunse la marginea

punţii prora când întreaga corabie se înclină pe neaşteptate. Se auzi ţipătul disperat al omului de cart pe greement, urmat de un murmur tot mai puternic de surprindere al echipajului din hamacele de sub punte. De la cârmă, secundul strigă cu furie o întrebare. Cârja lui Kennit zbură de sub el când vârful îi alunecă pe puntea netedă. Piratul căzu lat, izbindu-şi coatele cu putere de lemn. Căderea îi goli plămânii de aer.

În timp ce zăcea gâfâind, corabia se îndreptă. Într-o singură clipă, totul redeveni ca mai înainte, în afară de vocile întrebătoare ale echipajului, care se înălţau, trădând panica. Râsul suav şi melodios al galionului îl batjocorea pe Kennit. O voce mai liravă se auzi lângă urechea lui. Micul talisman legat la încheietura mâinii sale începuse brusc să-i vorbească.

– Nu pleca, nebunule. Niciodată să nu-i întorci spatele unui dragon. Fiindcă o să creadă că eşti atât de prost încât meriţi să fii nimicit.

Gâfâind, Kennit trase aer în piept, îndurerându-şi-l.

– Şi-ar trebui să am încredere în tine, mormăi.

Apoi izbuti să se salte în capul oaselor.

– Dacă tot ce spune ea e adevărat, şi tu eşti o fărâmă de dragon.

– Există dragoni şi dragoni. Acesta nu se grăbeşte să petreacă o veşnicie legat de un morman de oase. Întoarce-te. Sfideaz-o. Provoac-o.

– Taci, şuieră el către obiectul nefolositor.

– Ce-ai spus? întrebă galionul cu voce otrăvitor de dulce.

Cu mare greutate, Kennit se ridică. După ce-şi potrivi din nou cârja la locul ei, traversă agale puntea către balustrada de la prora.

– Taci! Asta am spus, repetă el.

Îşi încleştă mâinile de copastie şi se aplecă peste ea. Îşi lăsă fiecare strop de teamă să răbufnească, preschimbat în furie.

– Fii lemn dacă n-ai curaj să fii *Vivacia.*

– *Vivacia*? Sclava aia fără şira spinării, creaţia aia omenească tremurătoare, supusă şi slugarnică? Decât să fiu ea, mai bine tac pe vecie.

Kennit se grăbi să profite de prilejul oferit.

– Aşadar nu eşti ea? Nicio fărâmă din tine n-a grăit prin ea?

Galionul îşi lăsă capul pe spate. Dacă ar fi fost şarpe, Kennit l-ar fi crezut gata să atace. Nu se retrase. Nu trebuia să-şi arate teama. În plus, nici măcar nu credea că poate ajunge la el. Gura galionului se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Ochii i se roteau cu furie.

– Dacă nu sunteţi una şi aceeaşi, atunci ea are tot atât de mult ca şi tine dreptul să dea viaţă acestei corăbii. Iar dacă sunteţi una şi aceeaşi... atunci, ei bine, te iei în râs şi te critici singură. Oricare ar fi adevărul, mie puţin îmi pasă. Oferta mea pentru corabie e aceeaşi. Are prea puţină importanţă care dintre voi o acceptă.

Gata. Îşi pusese toţi banii pe masă. Fie câştiga, fie era ruinat. Între aceste extreme nu exista nimic altceva. Dar nici nu existase vreodată...

Ea răsuflă brusc, făcând să se audă ceva între şuierat şi oftat.

– Care e oferta? întrebă.

Kennit zâmbi în colţul gurii.

– Care e oferta? Vrei să zici că nu ştii? Vai, vai. Credeam c-ai stat tot timpul la pândă sub pielea *Vivaciei.* S-ar părea că, dimpotrivă, ai făcut ochi de curând.

O privea cu atenţie în timp ce o lua în râs cu delicateţe. Nu trebuia să meargă atât de departe încât s-o înfurie, dar nu voia nici să pară prea dornic să-ncheie târgul. Când ea începu să mijească ochii, îşi schimbă tactica.

– Fii corabia mea de pirat. Fii regina mărilor alături de mine. Dacă eşti într-adevăr dragon, arată-mi firea ta de dragon. Să mergem după pradă oriunde ne e voia şi să luăm aceste insule în stăpânire.

În ciuda privirii ei semeţe, Kennit îi văzuse scurta mărire a ochilor care îi trăda interesul. Următoarele ei cuvinte aduseră pe buzele lui un zâmbet.

– Ce am eu de câştigat?

– Ce-ţi doreşti?

Ea se uită la el. Stătea drept şi îi susţinea privirea stranie cu un mic zâmbet. Îşi plimbă ochii pe trupul lui de parcă ar fi fost o curvă despuiată din salonul unui lupanar ieftin. Zăbovi asupra piciorului lui lipsă, însă piratul nu se lăsă tulburat. Rămase În aşteptare.

– Vreau ceea ce vreau şi când vreau. Când va sosi timpul să-l iau, o să spun ce este.

Îşi azvârli cuvintele de sus, ca pe o provocare.

– Oh, nu mai spune!

Kennit se trase de mustaţă, ca şi cum s-ar fi amuzat. În realitate, cuvintele ei i se

prelingeau pe şira spinării reci ca gheaţa.

– Chiar te aştepţi să accept o înţelegere în asemenea condiţii?

Era rândul ei să râdă, un chicotit gutural, care îl duse cu gândul la mârâitul modulat al unui tigru pornit să vâneze. Asta nu izbuti nicidecum să-l liniştească. Nu-l linişti nici răspunsul ei.

– Bineînţeles c-o să-mi accepţi condiţiile. Ce altceva ai de ales? Oricât de puţin ai fi dispus s-o recunoşti, te pot nimici cu tot cu echipajul tău oricând îmi face plăcere. Ar trebui să fii mulţumit fiindcă mă amuză să devin, pentru o vreme, corabia ta de pirat. Nu încerca să iei mai mult decât poţi duce.

Kennit refuză să se lase intimidat.

– Nimiceşte-mă, şi-o să te distrugi singură. Sau crezi că e mai amuzant să te scufunzi şi să zaci în mâlul de pe fund? Fii corabia mea de pirat şi echipajul meu o să-ţi dea aripi de pânză. Cu noi o să poţi zbura peste valuri. O să poţi vâna din nou, dragonule. Dacă vechile legende sunt cât de cât adevărate, o să-nsemne mai mult decât un simplu amuzament.

Ea chicoti din nou.

– Prin urmare, îmi accepţi condiţiile?

Kennit îşi îndreptă spatele.

– Prin urmare, îmi acord o noapte de gândire.

– Le accepţi, îi spuse ea nopţii.

El nu catadicsi să-i răspundă. În schimb, îşi luă cârja şi traversă puntea cu băgare de seamă. Odată ajuns la scară, se lăsă în jos, aşezându-se pe punte, şi izbuti să coboare cu stângăcie. Dădu scurt din cap către doi năieri pe lângă care trecu. Dacă auziseră ceva din discuţia lui cu corabia, se dovediră destul de înţelepţi ca să nu se trădeze.

Pe când traversa puntea principală, îşi îngădui în sfârşit să-şi guste triumful. Izbândise. Chemase corabia înapoi la viaţă, iar ea avea să-l slujească iarăşi. Nu mai luă în considerare condiţiile ei. Ce şi-ar fi putut dori pentru ea însăşi? N-avea nevoie nici să se împerecheze, nici să mănânce şi nici măcar să doarmă. Ce anume i-ar fi putut cere din ceea ce nu i-ar fi putut da cu uşurinţă? Era un târg bun.

– Unul mai înţelept decât crezi, spuse propria lui voce în versiune mai firavă. E chiar un pact pentru măreţie.

– Oare? întrebă el. Nu voia să-şi arate încântarea nici măcar în faţa talismanului său: încă mă mai întreb. Cu atât mai mult cu cât mă susţii.

– Ai încredere în mine, îl sfătui talismanul. Te-am călăuzit vreodată pe căi greşite?

– Încredere în tine şi într-un dragon! ripostă Kennit pe şoptite.

Se uită în jur, convingându-se că nici nu-l vede, nici nu-l ascultă nimeni. Îşi ridică încheietura la înălţimea ochilor. În lumina lunii, din toate trăsăturile minuscule ale talismanului, nu izbuti să desluşească decât scânteierea roşie a ochilor.

– Wintrow are dreptate? Eşti o mică rămăşiţă dintr-un dragon născut mort?

O clipă de tăcere, mai grăitoare decât cuvintele.

– Şi dacă aş fi? întrebă suav talismanul. Nu port propria ta faţă? Pune-ţi întrebarea ţie. Tu ascunzi dragonul sau dragonul te ascunde pe tine?

Lui Kennit îi zvâcni inima în piept. Un truc al vântului trecut prin greement făcu să se audă un geamăt surd. Piratului i se zbârli părul.

– Vorbeşti fără sens, bombăni către talisman.

Îşi lăsă mâna în jos şi strânse bine cârja. În drum către odihnă spre propriul pat, străbătu corabia fără să dea atenţie chicotitului mărunt al obiectului prins de încheietura sa.

*

Avea vocea dogită. Mai cântase până atunci pentru ea însăşi, închisă în înnebunitoarea strâmtoare a bazinului din grotă. Glasul, atunci strident şi spart, îi trimisese sfidarea către pereţii de piatră şi către gratiile de fier care o întemniţau.

Acum era altfel. Îşi înălţă vocea în noapte ca să intoneze un cântec vechi, o chemare.

– Veniţi, le spunea cântecul tuturor celor care îl puteau auzi. Veniţi, pentru că noaptea e timpul adunării. Veniţi să ne împărtăşim amintirile, veniţi să călătorim împreună, să ne-ntoarcem pe tărâmul începuturilor. Veniţi.

Era un cântec simplu, menit să înveselească. Era făcut pentru un cor de vreo douăzeci de voci. Cântând de una singură, cântecul era lipsit de vlagă, jalnic. Când se înălţă din Plin către Gol, ca să-l cânte sub cerul nopţii, sună încă şi mai firav. Răsuflă încă o dată adânc şi reîncepu să cânte, mai tare şi mai sfidător. Nu putea spune pe cine cheamă; în apă nu era nicio urmă

proaspătă de miros de şarpe, simţea doar înnebunitoarea aromă a corăbiei. Corabia aia avea ceva care îi sugera o legătură de rudenie. Nu-şi imagina cum ar fi putut fi rudă cu un vas, dar nu putea să nege existenţa otrăvurilor ademenitoare emanate de coca lui. Trase aer în trup ca să mai cânte o dată.

– Veniţi, alăturaţi-vă neamului vostru şi ajutaţi-i pe cei mai slabi cu puterea voastră. Călătorim împreună, împreună ne întoarcem pe tărâmul începuturilor şi sfârşiturilor. Creaturi ale mării născute pe ţărm, adunaţi-vă ca să vă-ntoarceţi din nou pe ţărmuri. Aduceţi-vă visele despre cer şi despre aripi; veniţi să ne împărtăşim amintirile despre vieţile noastre. Timpul nostru a sosit, timpul nostru a sosit.

Ultimele note vibrante ale cântecului se stinseră, luate de vânt. Cea Care îşi Aminteşte aşteptă un răspuns. Nu veni niciunul. Însă, pe când se scufunda neconsolată sub valuri, i se păru că otrăvurile derutante emanate de corabie au mai multă substanţă şi un miros mai puternic.

Mă amăgesc şi mă hărţuiesc singură, se dojeni ea. Poate că era cu adevărat nebună. Poate că îşi recăpătase libertatea doar ca să fie martoră la sfârşitul tuturor semenilor ei. Dezamăgirea o învălui şi încercă s-o tragă la fund. Însă ea izbuti să se întoarcă în spatele corăbiei, hotărâtă s-o urmeze oriunde avea s-o călăuzească.

8

STĂPÂNII CELOR TREI TĂRÂMURI

A doua pradă aleasă de Tintaglia a fost un urs. Îşi măsură puterile cu el, prădător contra prădător, ea lovindu-l cu aripile, el pocnind-o cu labele lui uriaşe, cu gheare. Ea câştigă, fireşte, şi sfâşie burta ursului ca să se ospăteze cu ficatul şi cu inima lui. Lupta îndestulă ceva în sufletul ei. Îi dovedi că nu mai e o creatură neajutorată, care imploră, închisă în sicriul propriului trup. Îi părăsise pe oamenii care ciopârţiseră prosteşte trupurile fraţilor şi ale surorilor ei. Nu fusese întemniţată din vina lor. Când îi măcelăriseră semenii o făcuseră mai ales din neştiinţă. În cele din urmă, doi dintre ei sacrificaseră cu dragă inimă totul ca s-o salveze. Nu era nevoie să hotărască dacă salvarea avea aceeaşi valoare ca uciderea. Îi lăsase în urmă pentru totdeauna. Oricât de dulce ar fi fost răzbunarea, nu era menită să-i ajute pe acei semeni ai săi care poate erau încă în viaţă. Mai presus de orice, era datoare faţă de ei.

Dormise o vreme de-a latul prăzii sale. Soarele toamnei o scăldase în raze aurii ca mierea pe tot timpul după-amiezii lungi. Când se trezise, era gata de plecare. În vreme ce dormise, în minte i se conturase clar ce avea de făcut. Dacă mai supravieţuiseră vreunii dintre semenii ei, nu puteau fi decât pe vechile lor terenuri de vânătoare. Mai întâi, avea să-i caute.

Aşa că se ridicase de pe leşul ursului, pe a cărui multă carne deja bâzâiau sute de muşte de un albastru scânteietor. Îşi pusese la încercare aripile şi simţise noua putere dobândită mulţumită răpunerii celei de-a doua prăzi. Ar fi fost mult mai firesc să iasă din cocon la începutul primăverii, având înainte o vară întreagă ca să crească şi să se maturizeze. Ştia că trebuie să ucidă şi să mănânce cât mai des cu putinţă în acele zile ale culesului tot mai scurte, dându-i astfel trupului său puterea să înfrunte iarna care se apropia. Da, avea s-o facă, fiindcă propria supravieţuire era de o importanţă colosală, dar avea să-şi caute în acelaşi timp semenii. Se avântă de pe însorita coastă a dealului, unde ursul îşi găsise sfârşitul, şi se înălţă în văzduh bătând din aripi într-un ritm la fel de neostoit.

Urcă până unde vântul avea mai multă putere şi rămase să planeze acolo, purtată lent de curenţi pe o spirală. Căuta din priviri vreun semn care să trădeze prezenţa altor dragoni pe pământul deasupra căruia se rotea. Malurile noroioase ale fluviului şi apa puţin adâncă ar fi trebuit să poarte urmele paşilor lor grei, dar nu se zărea niciuna. Trecu pe lângă lespezi de stâncă semeţe, ideale pentru scăldat în soare şi pentru împerechere, dar pe niciuna nu se vedeau nici dâre de gheare care să însemne teritoriul, nici vreo balegă, ca dovadă că sunt folosite. Ochii ei mai ageri decât ai unui şoim nu desluşeau niciun alt dragon planând pe curenţi de aer de deasupra apei. Până la orizont, pe bolta albastră nu se zărea niciun dragon. Cel puţin la fel de bun ca vederea, mirosul ei nu descoperea nici parfumul de mosc al vreunui mascul şi nici măcar vreun iz mai vechi, de revendicare a teritoriului. În toată acea vale largă, Tintaglia era singură. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri făceau parte din neamul dragonilor; ei stăpâniseră şi cerul, şi marea, şi uscatul de sub cer. Nimeni nu le egalase splendoarea şi inteligenţa. Cum fusese cu putinţă să dispară? Pentru ea era de neînţeles. Trebuia să fi supravieţuit unii, undeva. Avea să le dea de urmă.

Zbura alene, căutând repere familiare pe solul de dedesubt. Totul dispăruse. În anii ce trecuseră, fluviul îşi schimbase cursul prin valea sa largă. Inundaţiile şi cutremurele remodelaseră terenul de nenumărate ori; amintirile ei moştenite vorbeau despre multe schimbări ale înfăţişării acelui loc. Însă cele pe care le privea acum păreau mult mai mari decât orice văzuseră semenii ei vreodată. Avea senzaţia că întregul ţinut se scufundase. Fluviul părea mai lat, mai puţin adânc şi cu un contur mai neclar al malurilor. Acolo unde Fluviul Şarpelui gonise către mare, Fluviul Ploilor Sălbatice unduia lăţindu-se leneş în bălţi şi mlaştini.

Trehaug, oraşul oamenilor, era construit alături de ruinele îngropate ale vechiului Frengong, oraşul Străbunilor, care îşi aleseseră locul propriilor sălaşuri astfel încât să fie aproape de meleagul unde se aflau coconii dragonilor. Cândva, la cotul Fluviului Şarpelui se afla o întindere imensă de apă puţin adâncă. Acolo, piatra amintirilor strălucea sub forma nisipului negru-argintiu de pe o plajă scânteietoare. În toamnele lungi de odinioară, şerpii ieşeau greoi din fluviu pe plajele adăpostite. Apoi, cu ajutorul dragonilor maturi, îşi construiau

coconii din fire lungi de salivă amestecată cu îmbelşugatul nisip al amintirilor. În fiecare toamnă, plaja era presărată cu coconi ca nişte păstăi imense, care aşteptau primăvara. Toată iarna, atât Străbunii, cât şi dragoni păzeau şi întăreau acele adăposturi ale şerpilor în preschimbare. În cele din urmă, lumina şi căldura verii soseau ca să le atingă, trezind făpturile dinăuntru.

Dispăruseră, totul dispăruse. Plaja, Străbunii şi dragonii păzitori dispăruseră cu toţii. Dar, îşi aminti ea cu înfocare, Frengong nu fusese singura plajă cu coconi. Mai existaseră şi altele, în susul Fluviului Şarpelui.

Ea nu mai recunoştea înfăţişarea ţinutului, însă Străbunii îşi construiseră oraşe în apropierea acelor plaje. Din sălaşurile lor comune imense, cu clădiri de piatră şi străzi pavate, mai rămăsese cu siguranţă ceva. În cel mai rău caz, putea măcar să cerceteze locurile unde ieşeau cândva din ou semenii ei. Cuteză să spere că, poate, în unele din acele aşezări străvechi aliaţii dragoni lor încă mai trăiesc. Dacă nu putea găsi pe nimeni dintre ai ei, poate dădea măcar de cineva care să-i spună ce li se întâmplase.

*

Pe cerul albastru, soarele era nemilos. Îndepărtatul glob galben făgăduia lumină şi căldură, dar eterna ceaţă de pe fluviu îi ţinea uzi până la piele şi îi îngheţa pe toţi. Malta avea senzaţia că i s-a jupuit pielea; zdrenţele hainelor ei arătau limpede că şi ceaţa, şi apa fluviului erau la fel de mistuitoare. Avea corpul ciuruit de pişcături de insecte care îi dădeau întruna mâncărimi, iar pielea îi era atât de iritată încât îi sângera ori de câte ori se scărpina. Necruţătoarea lumină a soarelui de pe luciul apei o orbea. Când îşi pipăia faţa, îşi simţea ochii umflaţi, mijiţi ca nişte crăpături, iar cicatricea de pe frunte se înălţa precum o culme de carne vie. În bărcuţă, nu-şi găsea nicio poziţie confortabilă, căci banchetele de lemn nu erau destul de lungi ca să te poţi întinde pe ele. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se proptească într-o poziţie pe jumătate înclinată şi să-şi pună apoi un braţ peste ochi-..

Setea era chinul cel mai cumplit. Să ai gâtlejul uscat când o apă de nebăut te înconjoară din toate părţile era cea mai groaznică tortură. Prima oară când o văzuse pe Kekki ducându-şi la gură pumnul plin cu apă din fluviu, Malta se repezise la ea, strigându-i să se oprească. Atunci se oprise. Acum, văzându-i tăcerea şi buzele umflate şi stacojii, Malta deduse că Însoţitoarea cedase ispitei apei, şi nu doar o singură dată.

Malta zăcea în bărcuţa legănată de apele fluviului, întrebându-se de ce îi păsa. Nu găsea niciun răspuns şi totuşi era furioasă fiindcă femeia bea o apă care avea s-o ucidă. O privea din umbra braţului. Rochia verde de mătase fină, purtată de Kekki, ar fi umplut-o cândva de invidie. Însă acum era mai zdrenţuită decât hainele ei. Părul aranjat cu artă era o încâlceală de bucle în jurul frunţii şi în josul gâtului. Însoţitoarea îşi ţinea ochii închişi şi buzele i se umflau şi se retrăgeau în ritmul răsuflării. Malta se întreba dacă nu era deja pe moarte. De câtă apă era nevoie ca să-ţi pierzi viaţa? Pe urmă se trezi întrebându-se dacă avea şi ea să moară. Poate că era o proastă şi ar fi fost de preferat să bea, ca să nu-i mai fie sete şi să moară mai repede.

– Poate c-o să plouă, spuse Satrapul cu voce răguşită, dar plină de speranţă.

Malta îşi mişcă buzele şi, în cele din urmă, se hotărî să-i răspundă.

– Ploaia cade din nori, sublinie. Nu se vede niciunul.

El tăcu, dar ea simţi iritarea care radia din el cum radiază căldura dintr-o vatră. N-avea destulă forţă ca să se-ntoarcă spre el şi să-l înfrunte. Se întrebă de ce îi vorbise. Gândul i se întoarse cu o zi în urmă. Atunci simţise ceva măturându-i simţurile, agăţându-se de ele, dar rămânând la fel de lipsit de substanţă ca o pânză de păianjen care-ţi atinge faţa pe întuneric. Se uitase în jur, dar nu văzuse nimic. Apoi îşi ridicase privirea şi zărise dragonul. Nu se îndoia de asta. Văzuse un dragon albastru, cu solzii scânteindu-i argintii în bătaia soarelui când îşi înclinase aripile. Strigase, implorându-l s-o ajute. Strigătele ei îi treziseră din aţipeală pe Satrap şi pe Kekki. Însă, când arătase în sus şi îi întrebase dacă văd şi ei dragonul, îi spuseseră că acolo nu e nimic. Poate vreo mierlă, minusculă în depărtare, dar nimic mai mult. Satrapul o luase în râs, spunându-i că doar copiii şi ţăranii proşti cred poveştile despre dragoni.

Asta o înfuriase atât de mult încât nu mai vorbise cu el deloc, nici măcar după căderea nopţii, când Satrapul se plânsese fără încetare de întuneric, de frig şi de umezeală. Se pricepea foarte bine să dea vina pe ea, pe negustorii din Bingtown sau pe cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice pentru orice neplăcere. Se săturase de scâncetele lui. Erau mult mai enervante decât zumzetul zgomotos al ţânţarilor care îi descoperiseră când se înnoptase şi se

ospătaseră cu sângele lor.

Când se luminase de ziuă, Malta încercase să se convingă că lumina îi dă speranţe. Singura scândură pe care-o putea folosi drept vâslă nu rezistase nici măcar până la jumătatea dimineţii. Strădaniile ei de a împinge barca în afara curentului principal al fluviului fuseseră deopotrivă istovitoare şi zadarnice. Scândura se topise în mâinile ei, mistuită de apă. Acum stăteau în barcă, neajutoraţi ca nişte copii, pe când fluviul îi ducea tot mai departe şi mai departe de Trehaug. Ca un puştan stânjenitor şi trândav, Satrapul căuta ceartă.

– De ce n-a venit încă nimeni să ne salveze? întrebă pe neaşteptate.

– De ce ne-ar căuta aici? întrebă ea sec, peste umăr.

– Dar ai strigat la ei când am trecut pe lângă Trehaug. Am strigat cu toţii.

– A striga nu e totuna cu a fi auzit.

– Ce-o să se-ntâmple cu noi?

Cuvintele lui Kekki erau atât de încete şi de înăbuşite, încât Malta izbuti cu mare greutate să le înţeleagă. Însoţitoarea îşi deschisese ochii şi o privea. Ea se întrebă dacă are ochii la fel de înroşiţi.

– Nu ştiu sigur.

Îşi mişcă buzele, încercând să-şi umezească limba îndeajuns de mult ca să poată vorbi.

– Dacă suntem norocoşi, curentul ne-ar putea împinge spre mal şi ne-am împotmoli în apa prea puţin adâncă de acolo sau în vreo răstoacă. Dacă suntem foarte norocoşi, o să-ntâlnim o corabie vie care merge în susul fluviului. Însă de asta mă îndoiesc. Am auzit că toate au plecat s-alunge corăbiile chalcedene din Bingtown. În cele din urmă, fluviul o să ne ducă în mare. Poate că acolo o să-ntâlnim alte vase şi o să fim salvaţi. Dacă barca noastră rămâne întreagă atât de mult timp.

Şi dacă trăim ca să vedem asta, adăugă în sinea ei.

– Probabil c-o să murim, sublinie Satrapul cu glas sforăitor. Tragedia morţii mele în primii ani ai tinereţii va fi imensă. Îi vor urma multe, multe alte morţi. Fiindcă, după dispariţia mea, n-o să mai aibă cine să păstreze pacea dintre nobili. După mine n-o să mai stea nimeni pe Tronul de Perle, pentru că o să mor în floarea vârstei, fără urmaşi. Toată lumea o să mă plângă. Chalcedul n-o să se mai teamă să provoace Jamaillia. Piraţii vor jefui şi vor incendia nestânjeniţi. Imensul şi superbul meu imperiu o să cadă pe de-a-ntregul în ruine. Şi totul din pricina unei fetiţe proaste, a unei ţărăncuţe prea neştiutoare ca să-şi dea seama când i se oferă prilejul să-şi îmbunătăţească starea.

Malta se ridică atât de repede încât barca se legănă nebuneşte. Fără să ia în seamă gemetele de spaimă ale lui Kekki, se întoarse spre Satrap şi îl înfruntă. El stătea la pupa bărcii, cu genunchii sub bărbie şi cu braţele în jurul picioarelor. Arăta ca un copil de vreo zece ani, bosumflat. Pielea lui albă, atât de multă vreme ferită de furia elementelor, avusese de suferit deopotrivă din cauza apei şi a vântului. La balul din Bingtown, trăsăturile lui delicate şi pielea palidă i se păruseră Maltei romantice şi exotice. Acum o duceau pur şi simplu cu gândul la un copil bolnav. Se luptă cu un neaşteptat şi puternic imbold de a-l împinge peste bord.

– Fără mine, ai fi fost deja mort, spuse ea cu voce platâ. Erai captiv într-o încăpere care se umplea cu apă şi noroi. Sau de asta ai uitat?

– Şi cum am ajuns acolo? Ca urmare a uneltirilor poporului tău. M-au atacat şi m-au răpit şi n-am de unde şti dacă n-au trimis deja cereri de răscumpărare. Tăcu brusc, tuşi, apoi se sili să rostească alte cuvinte chinuite: N-ar fi trebuit să vin niciodată în micul vostru oraş mizerabil. Ce-am descoperit? Nu un loc al minunilor şi al bogăţiei, cum m-a făcut Serilla să cred, ci un port mic şi murdar, plin de negustori lacomi şi de fiicele lor prost crescute şi pretenţioase. Uită-te la tine! O clipă de frumuseţe, asta e tot ce-o să cunoşti vreodată. O femeie e frumoasă timp cam de o lună din toată viaţa ei. Ei bine, tu ai trecut deja dincolo de această scurtă înflorire, cu pielea ta uscată şi cu crăpătura aia cu coji din josul frunţii. Ar fi trebuit să profiţi de prilejul de a mă amuza. Pe urmă poate te-aş fi luat la curte, din milă pentru tine, şi ai fi putut măcar întrezări cum e să trăieşti cu eleganţă. Dar nu. M-ai refuzat şi m-am văzut silit să rămân prea mult la balul vostru ţărănesc şi să ajung ţinta barbarilor şi a tâlharilor. Toată Jamaillia o să-şi piardă puterea şi-o să se prăbuşească după moartea mea. Numai şi numai fiindcă ai o părere din cale-afară de bună despre persoana ta.

Tuşi din nou şi scoase limba, încercând zadarnic să-şi umezească buzele uscate.

– O să murim pe fluviul ăsta.

Trase aer pe nări. O mică lacrimă i se formă în colţul unui ochi şi i se prelinse pe lângă nas.

O furie în cea mai pură stare o cuprinse brusc pe Malta, alun- gându-i orice alt sentiment.

– Sper c-o să mori primul, ca să te pot vedea crăpând, cârâi către el.

– Trădătoareo!

Cosgo îşi îndreptă spre ea un deget tremurător.

– Numai o trădătoare îmi poate vorbi mie aşa! Sunt Satrapul întregii Jamaillii! Te condamn să fii jupuită de vie şi apoi arsă. Jur că, dacă trăim, o să văd cu ochii mei cum e dusă la îndeplinire sentinţa asta! Se uită la Kekki: Însoţitoareo, fii martora spuselor mele. Dacă eu mor şi tu supravieţuieşti, e datoria ta să faci cunoscută voinţa mea. Ai grijă să fie pedepsită căţeaua asta!

Malta îi aruncă o privire cruntă, dar nu scoase nicio vorbă, încercă să-şi umezească gâtlejul, dar nu găsi cu ce. Îi era ciudă că trebuie să-i lase cuvintele fără ripostă, dar n-avea de ales. Îi întoarse spatele.

*

Tintaglia îşi potoli foamea cu un mistreţ tânăr şi nesăbuit. Îl văzuse scormonind pământul, la marginea unui crâng de stejari. Odată ce-l zărise şi îi simţise mirosul, foamea începuse să urle în ea. Porcul, nesăbuit, rămăsese locului, holbându-se curios la ea când se aplecase spre el. În ultima clipă, îşi arătase colţii, de parcă astfel ar fi putut s-o pună pe fugă. Îl devorase din câteva înghiţituri, lăsând în urmă, ca dovadă a existenţei lui, doar puţin mai mult decât nişte pete de sânge pe frunze şi pe grohotiş. Pe urmă îşi luase din nou zborul.

Propria poftă nebună de mâncare aproape că o înspăimânta. Tot restul după-amiezii, zbură jos, vânând în timp ce călătorea, şi ucise încă de două ori: un cerb şi un alt mistreţ. Se dovediră îndeajuns doar ca să-şi astâmpere foamea de moment. Chiorăitul din pântec îi tot abătea atenţia de la orice altă dorinţă pe care şi-o cunoştea. La un moment dat, îşi ridică privirea ca să cuprindă tot terenul de sub ea şi deveni brusc conştientă că n-a luat deloc aminte pe unde trecuse. Fluviul nu se mai zărea.

Se sili să nu se mai gândească la propriul pântec. Se avântă într-un zbor grăbit pe deasupra largii văi mlăştinoase până ce se întoarse din nou în dreptul firului sugrumat al apei. Copacii uzurpau albia şi smârcurile de pe maluri se lăţeau sub bolta pădurii. Acolo nu era nimic promiţător. O porni din nou în susul fluviului, însă de data asta se controla şi zbură cât de repede putea, uitându-se, uitându-se fără încetare după repere familiare sau după vreun semn al prezenţei Străbunilor. Treptat, treptat, pădurea se retrăgea şi fluviul se lăţea iarăşi. Pe când îi urmărea albia către poalele dealurilor, apa îşi recăpătă curând malurile ierboase. Acolo, terenul din jur era mai solid, mai degrabă pădure în adevăratul sens al cuvântului decât mlaştină. Apoi, cu inima brusc încremenindu-i în piept, recunoscu locul. La orizont, într-un cot al fluviului, zări turnul care domina Kelsingra. Scânteia în soarele asfinţitului, iar Tintagliei îi crescu inima. Turnul era încă în picioare şi ochii ei deslușiră în jurul lui, în amănunt, alte clădiri cunoscute. O clipă mai târziu, avu o strângere de inimă. În nări nu-i pătrundea niciun miros de fum din coşurile caselor sau de la turnătoriile şi forjele care să fi lucrat.

Zbură spre oraş. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai clar îi era sfârşitul lui. De pe drum lipsea cu desăvârşire mişcarea însufleţită care îi adusese în trecut tot ce trebuia pentru supravieţuire; o alunecare de teren îl întrerupsese, lipsindu-l cu desăvârşire de o porţiune a sa. Piatra amintirilor ţinea minte că acolo fusese un drum. Tintaglia simţea în piatră vibraţia amintirilor captive rămase de la negustorii, soldaţii şi vânzătorii ambulanţi care îl străbătuseră. Nu era acoperit de iarbă şi de muşchi. Încă mai lucea, negru, drept şi plat, ca o cale a negoţului către oraş. Drumul îşi aducea aminte că e drum, dar, din întreaga lume, era singurul păstrător al acelei amintiri.

Tintaglia se roti deasupra oraşului părăsit, uitându-se în jos, către distrugerile suferite în vremuri străvechi. Străbunii îşi construiseră oraşul pentru mai multe ere, presupunând cu încântare că întotdeauna se vor plimba pe străzile lui şi vor locui în casele lui elegante. Pustietatea batjocorea acum astfel de iluzii ale muritorilor. Ceva din trecut, un cataclism care rearanjase solul, despicase oraşul în două. Era tăiat de o crăpătură imensă şi fluviul îi luase în stăpânire partea scufundată. Tintaglia zărea în adânc molozul clădirilor prăbuşite. Clipi, străduindu-se să vadă oraşul aşa cum era în realitate, nu cum îl ţinea minte piatra amintirilor. Aşa îl construiseră Străbunii, tăind piatra amintirilor şi aducând-o acolo, ca să-şi înalţe oraşul pe câmpia de lângă fluviu. Apoi siliseră piatra să-şi însuşească ideile lor despre ceea ce trebuia să devină. Oraşul rămăsese în picioare, fidel şi tăcut.

Tintaglia coborî în el aşa cum obişnuiau semenii săi, şi astfel îşi primejdui viaţa, fiind cât pe ce să şi-o piardă. Amintirile moştenite îi spuneau că dragonii îşi făcuseră întotdeauna apariţia plonjând în fluviu. Sosirea era spectaculoasă. Căderea din înaltul cerului albastru împroşca apa rece într-o trâmbă dantelată. Toate corăbiile amarate de docuri se legănau

puternic în danele lor. Apa amortiza căderea şi dragonul păşea pe fundul adânc pentru a ieşi pe prundul de pe mal în ovaţiile mulţimii adunate ca să-l întâmpine.

Fluviul era mult mai puţin adânc decât îi spuneau amintirile. În loc să plonjeze complet în adâncul lui, lăsându-se susţinută de apă, Tintaglia se lovi de fundul fluviului. Apa abia dacă îi ajungea până la umăr şi se consideră norocoasă fiindcă nu-şi rupsese niciun picior. Numai mulţumită muşchilor ei puternici, care micşorară forţa izbiturii, scăpă aproape nevătămată. Îşi crăpă două gheare de la piciorul stâng din faţă şi îşi învineţi dureros aripile întinse ca să se prindă de mal şi să iasă din albie, întâmpinată nu de urale şi cântece, ci doar de şuierul vântului printre clădirile pustii.

Avea impresia că umblă intr-un vis. Piatra amintirilor ţinea aproape în totalitate pe loc invazia vieţii organice. Atâta vreme cât îşi aducea aminte ce trebuie să fie, respingea rădăcinile plantelor. Vieţuitoarele dornice să ia oraşul în stăpânire pentru cuiburile şi vizuinile lor erau întoarse din drum de amintirile pietrei despre oamenii care sălăşluiseră acolo. Chiar şi după atât de mulţi ani, Tintaglia nu vedea decât semne timide care spuneau că lumea firească va cuceri în cele din urmă locul. Muşchiul începea să se prindă în crăpăturile fine dintre dalele pavajului şi la îmbinările treptelor, iar cuiburile clădite în neorânduială de ciori şi de corbi, care dispreţuiseră dintotdeauna pretenţiile de stăpânitori ale oamenilor, ieşeau în afara pervazurilor ferestrelor sau erau proptite în turle. Algele pătau ghizdurile fântânilor cu apă de ploaie captivă în bazinele lor bogat ornamentate. Cupolele se surpaseră în ele însele. Zidurile exterioare ale câtorva clădiri se prăbuşiseră în timpul unor cutremure de demult, lăsând încăperile din interior deschise către ziua de toamnă şi împrăştiind moloz pe străzile de sub ele. În final, natura triumfa întotdeauna. Oraşul Străbunilor avea să fie în cele din urmă înghiţit de sălbăticie şi nimeni n-avea să-şi mai aducă aminte de un timp în care oamenii şi dragonii sălăşluiseră împreună.

Tintaglia era surprinsă fiindcă un astfel de gând îi putuse trece prin minte. Omenirea, aşa cum era în prezent, o atrăgea prea puţin. În adâncurile creierului, înaintaşii săi îi şopteau că a fost o vreme când esenţa dragonilor s-a contopit cu natura oamenilor şi din acea amestecare întâmplătoare au luat fiinţă Străbunii, înalţi şi zvelţi, cu ochi de dragon şi piele aurie, oamenii din acea rasă străveche trăiseră laolaltă cu dragonii, preamărind convieţuirea lor. Tintaglia mergea încet pe străzile de o lăţime generoasă, care îi îngăduia unui dragon să le străbată cu uşurinţă. Ajunse la clădirea conducătorilor şi urcă pe treptele late şi scunde, concepute astfel încât semenii ei să poată intra cu eleganţă în sălile unde se adunau Străbunii. Pereţii exteriori ai acelei clădiri încă mai străluceau, negri, împodobiţi cu basoreliefuri de un alb lucios. Fecunda Cariandra continua să pască la nesfârşit pe câmpurile sale, în spatele propriei turme de boi imenşi, în vreme ce, pe peretele alăturat, Sessicaria îşi desfăcea larg aripile şi trâmbiţa în tăcere.

Tintaglia trecu printre nepăsătorii lei de piatră care străjuiau intrarea. Una dintre uşile late, din lemn, se prăbuşise deja. Când se strecură pe lângă cealaltă, o atinse din întâmplare cu coada, făcând-o să se desprindă şi să cadă, devenind un morman de bucăţi de scândură şi de aşchii. Lemnul nu avea memoria pietrei.

Înăuntru, mesele lustruite de stejar cedaseră, preschimbându-se în mormane de rumeguş sub tăbliile de piatră pe care le susţinuseră cândva. Un strat gros de praf acoperea ferestrele; lumina soarelui pătrundea cu mare greutate. Rămăşiţele destrămate ale tapiseriilor bogate erau pânze de păianjen zdrenţuite atârnate de pereţi. Acolo, amintirile se îngrămădeau şi o strigau zgomotoase, dar ea îşi păstră cu hotărâre mintea în acea zi din timpul prezent. Tăcere şi praf, şi şoapte jalnice ale vântului ce pătrundea prin spărturile ferestrelor. Poate că undeva, în clădire, supravieţuiseră însemnări scrise. Dar cuvintele decolorate de pe pergamente sfărâmicioase nu i-ar fi oferit nicio consolare. Acolo nu era nimic pentru ea.

Rămase locului încă o clipă, rotindu-şi privirea, apoi se sprijini pe picioarele din spate şi îşi întinse gâtul ca să-şi urle furia şi dezamăgirea, trâmbiţând trădarea căreia îi era victimă în auzul fantomelor furioase ale locului. Răbufnirea vocii ei cutremură aerul stătut din încăpere. Coada ei biciuitoare spulberă bucăţi de mese şi de bănci şi azvârli o tăblie de marmură, care căzu într-un colţ şi se sparse. În partea opusă a sălii, o tapiserie se desprinse şi se prăvăli pe podea ca o cascadă de aţe. Firele de praf se învârtejiră. Îngrijorător de multe. Tintaglia îşi legăna capul înainte şi înapoi, în vârful gâtului său şerpuitor, trâmbiţându-şi urletele de furie unul după altul.

Criza îi trecu la fel de brusc cum începuse. Îşi lăsă picioarele din faţă să cadă din nou pe podeaua neagră şi rece. Amuţi, îşi ascultă ecourile propriei voci stingându-se treptat şi pierind. Stingere şi pierire, îşi spuse. Asta li s-a întâmplat tuturor, iar eu sunt ultimul ecou prostesc, încă mă mai izbesc aici de pietre care n-au urechi să m-audă.

Părăsi clădirea şi colindă pe străzile pustii din oraşul mort. Lumina zilei pălea. Zburase repede, trudindu-se pe drumul către locul ăla, numai ca să descopere acolo moartea. Memoria robustă a pietrei îl preschimbase într-un tărâm încremenit. Oraşul pierise cu veacuri în urmă, însă viaţa sălbatică nu izbutise să-l ia în stăpânire. Dârele de muşchi care se străduiau să reziste în îmbinările pavajului inspirau milă. E tipic pentru oameni, cugetă Tintaglia, dispreţuitoare. Împiedicaseră alte fiinţe să se folosească de ceea ce ei nu mai puteau folosi. O clipă mai târziu, amărăciunea acelui gând o şocă. Aşadar credea că Străbunii nu se deosebeau deloc de oamenii care o lăsaseră să stea închisă atât de mulţi ani?

O fântână cu buza de piatră şi rămăşiţele unui troliu îi spulberară gândurile. La vederea ei, o cuprinse o nerăbdare plăcută. Căută printre amintirile moştenite. Ah, da. Acolo, cu multă vreme în urmă, semeni de-ai ei băuseră nu apă, ci un lichid argintiu, o scurgere a magiei din vinele pietrei amintirilor. Era o băutură îmbătătoare chiar şi pentru un dragon. Dacă o beai nediluată, descopereai că eşti una cu universul. Amintirea era ispititoare. Se simţi brusc tânjind după o asemenea senzaţie de comuniune. Adulmecă marginea fântânii, apoi se uită în adâncul ei. Când îşi înclină capul, avu impresia că întrezăreşte o îndepărtată licărire argintie, chiar pe fund, dar nu era nicidecum sigură. Nu lucesc stelele în toiul zilei în fundul celor mai adânci lântâni? Poate că nu era nimic mai mult de-atât. Dar, orice ar fi lost, se afla mult mai departe decât putea ea ajunge cu dinţii sau cu ghearele. Acolo n-avea să bea pe săturate magie lichidă. Niciun dragon n-avea s-o mai bea vreodată. Amintirea acelei plăceri pe care n-o gustase nu era decât o tortură în plus. Îi definea chinul singurătăţii. Cu multă încetineală în mişcări, sfărâmă rămăşiţele ruginite ale troliului şi le împinse în fântână. Ascultă zăngănitul bucăţilor în cădere zgomotoasă prin gaura îngustă.

*

Malta închisese ochii ca să şi-i apere de strălucirea fluviului. Când îi deschise, lumina zilei pălea. Acea mică milostivire era însoţită de apropierea frigului nopţii. Primul ţânţar îi bâzâi încântat pe lângă urechea stângă. Încercă să-şi ridice o mână ca să-l pocnească, dar descoperi că muşchii ei crispaţi înţepeniseră, de parcă ar fi ruginit în timp ce dormise. Cu un geamăt de durere, îşi îndreptă capul. Kekki era un morman de zdrenţe mototolite, jumătate pe banchetă şi jumătate pe fundul bărcii.

Părea moartă.

Pe Malta o cuprinse groaza. Nu putea fi blocată în barca aia alături de o femeie moartă. Nu putea. Pe urmă o izbi stupiditatea gândului ei îngrozit. Un zâmbet oribil îi schimonosi faţa. Ce-aveau să facă dacă intr-adevăr Kekki murise? S-o arunce peste bord, în apa devoratoare? Malta nu era în stare de aşa ceva, nu mai mult decât era în stare să stea acolo, holbându-se la o femeie moartă, până ce avea să moară şi ea. Abia dacă-şi mai putea mişca limba, dar reuşi să scoată un croncănit:

– Kekki?

Însoţitoarea îşi mişcă mâna pe scândurile ude. Nu era decât o zvâcnire a degetelor, dar măcar nu murise încă. Poziţia ei părea groaznic de chinuitoare. Malta tânjea s-o lase aşa, dar, cumva, nu putea face una ca asta. Toţi muşchii trupului îi urlară când îşi îndoi genunchii şi se sili să se aşeze pe fundul bărcii. Odată aflată acolo, nu avu destulă putere ca s-o salte pe Kekki într-o poziţie mai confortabilă. Nu putu face cu mult mai mult decât s-o împingă. Îi adună zdrenţele rochiei de mătase verde mai strâns în jurul trupului. O bătu pe obraz.

– Ajută-mă să trăiesc.

Rugămintea Însoţitoarei era o şoaptă jalnică. Nici măcar nu-şi deschisese ochii.

– O să-ncerc.

Malta simţi că doar mimase cuvintele, însă Kekki păru să le fi simţit.

– Ajută-mă acum să trăiesc, repetă ea.

Fiecare cuvânt era un efort care îi crăpa buzele. Răsuflă cu un suspin.

– Te rog. Ajută-mă acum să trăiesc şi eu o să te-ajut mai târziu. Făgăduiesc.

Era rugămintea unui copil bătut care promite supunere în schimbul simplei încetări a durerii. Malta o bătu pe umăr. Îi săltă capul cu stângăcie şi i-l sprijini astfel încât bancheta să nu-i strivească obrazul. Se arcui în jurul spatelui ei, astfel încât să-şi împartă căldura trupurilor. Era tot ce putea face pentru Însoţitoare.

Pe urmă îşi sili muşchii înţepeniţi ai gâtului să-i mişte capul, ca să-l poată vedea pe Satrap. De pe bancheta pe care stătea ghemuit, înaltul conducător al întregii Jamaillii o săgetă cu o privire rea. Fruntea i se umflase deasupra ochilor la fel de umflaţi, schimonosindu-i faţa.

Malta îşi luă privirea de la el. Încercă să se pregătească pentru noapte trăgându-şi

braţele în interiorul mânecilor robei, ridicându-şi gulerul cât mai mult cu putinţă şi aducându-şi picioarele sub fustă. Înghesuită lângă Kekki pe fundul bărcii, pretinse că îi e mai cald. Închise ochii şi aţipi.

– Ce-i...?

Malta nu-l luă în seamă. Nu voia să se lase atrasă într-o altă ceartă. N-avea putere pentru asta.

– Ce-i...? repetă Satrapul cu disperare.

Ea deschise ochii şi îşi ridică uşor capul. Apoi se săltă brusc, cu spatele drept, clătinând puternic barca. Spre ei venea ceva. Se uită cu atenţie, încercând să descopere o formă familiară. Numai o corabie vie ar fi putut veni în susul Fluviului Ploilor Sălbatice.

Orice altceva ar fi căzut victimă apelor lui mistuitoare. Însă aceea stătea mai jos în apă decât o corabie vie şi părea să aibă doar o singură pânză dreptunghiulară. N-o luminau decât foarte slab felinarele sale, dar Malta avu impresia că vede mişcare de ambele părţi. Prora înaltă, hidoasă, tresălta în vreme ce corabia înainta cu greu în susul fluviului. Cu încheieturile trosnindu-i, Malta se ridică, se propti bine pe picioare şi se uită lung la vasul care se apropia, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se ghemui din nou. Era întuneric şi barca lor era mică. Nava ar fi putut trece pe lângă ei fără să-i vadă.

– Ce e? izbuti Satrapul să întrebe, cu o strâmbătură de durere.

– Sst. E o galeră de război chalcedeană.

Malta privea fix corabia care se apropia. Inima îi bătea cu putere sub coaste. Ce căuta un vas chalcedean în susul Fluviului Ploilor Sălbatice? Nu putea fi vorba decât de spionaj sau de jaf. Însă era singura corabie pe care o întâlniseră. Însemna salvare sau moarte violentă. Pe când ea şovăia, întrebându-se ce să facă, Satrapul acţionă.

– Ajutor! Ajutor! Aici! Aici!

Se ridică pe jumătate la pupa bărcii, se prinse cu o mână de marginea ei, iar pe cealaltă începu să şi-o fluture larg, cu frenezie.

– S-ar putea să nu fie prietenoşi, îl dojeni Malta.

– Bineînţeles că sunt! Sunt aliaţii mei, cei pe care i-am luat în slujba mea ca să cureţe apele Jamailliei de piraţi. Uite! Au steagul jamaillian pe catarg. Sunt unii dintre mercenarii mei, vânează piraţi. Hei! Aici! Salvaţi-ne!

– Vânează piraţi în susul Fluviul Ploilor Sălbatice? ripostă Malta, sarcastică. Sunt tâlhari!

Ceilalţi doi n-o luară în seamă. Se trezise şi Kekki. Se târî la pupă şi, stând în capul oaselor, îşi agită fără vlagă un braţ, cerând ajutor prin ţipete fără cuvinte. Prin toată zarva lor, Malta auzi şi strigătul surprins al omului de cart de pe galeră. Câteva clipe mai târziu, la prora vasului chalcedean apăru un mănunchi de felinare, aruncând asupra lor o umbră stâlcită a galionului monstruos. Silueta unui bărbat arătă brusc către ei. Alţi doi i se alăturară. Strigătele de pe punte trădau excitarea echipajului. Corabia îşi schimbă cursul, îndreptându-se spre ei.

Până când ajunseră chalcedenii la o distanţă destul de mică păru să se scurgă un timp îndelungat. Le aruncară o parâmă, şi Malta o prinse. Se propti bine pe picioare, în vreme ce barca era trasă mai aproape. Felinarele ţinute peste copastia galerei o orbeau. Rămase prosteşte neclintită, cu parâma în mâini, în timp ce mai întâi Satrapul şi apoi Kekki erau ridicaţi la bord. Când veni rândul ei, ajunse pe galeră şi descoperi că n-o ţineau picioarele. Se lăsă să cadă pe scândurile punţii. Voci chalcedene puneau întrebări cu insistenţă, însă ea se mulţumea să clatine din cap. Le învăţase cât de cât limba, de la tatăl ei, dar gura îi era atât de uscată încât nu putea vorbi. Satrapul şi Kekki primiseră apă, şi Însoţitoarea mulţumea în cuvinte împleticite. Când burduful i se oferi ei, Malta uită de orice altceva. I-l luară înainte de a apuca să bea îndeajuns. Cineva îi aruncă o pătură. Ea şi-o înfăşură în jurul umerilor şi rămase aşa, tremurând nefericită şi întrebându-se ce-o să se-aleagă de ei.

Satrapul izbutise să se salte în picioare. Chalcedeana lui era foarte bună, dar suna hârâit din pricina gâtlejului încă uscat. Pe jumătate absentă, Malta îl auzi pe neghiob prezentându-se şi mulţumind că fusese salvat. Năierii îl ascultau cu rânjete largi. Malta n-avea nevoie să le înţeleagă limba; gesturile şi tonul vocilor lor trădau neîncrederea. Când Satrapul se înfurie, veselia echipajului se înteţi.

Pe urmă Kekki îi veni ajutor. Vorbea mai rar decât Satrapul, însă Malta află din nou mai multe din tonul ei decât puţinele cuvinte pe care le înţelegea. N-avea importanţă că hainele Însoţitoarei erau murdare şi zdrenţuite, pielea feţei într-o stare jalnică şi buzele crăpate. Îi mustră şi îi zeflemisi pe năieri într-o chalcedeană perfectă, folosind forma nobilă a pronumelor în locul celei obişnuite. Mai mult decât atât, Malta ştia că nicio femeie chalcedeană n-ar fi cutezat să vorbească astfel dacă n-ar fi fost convinsă că poziţia bărbatului sub a cărui protecţie se află o pune la adăpost. Kekki arătă către steagul Jamailliei, care atârna pleoştit de

catarg, apoi din nou către Satrap.

Malta văzu purtarea echipajului trecând de la batjocură la nesiguranţă. Cel care o ajută pe ea să se ridice avu grijă să nu-i atingă decât mâinile şi braţele. Altminteri i-ar fi insultat de moarte tatăl sau soţul. Ea îşi strânse mai bine pătura în jurul umerilor şi izbuti să se ţină după Satrap şi după Kekki clătinându-se pe picioare, înţepenită.

Corabia nu o impresiona. O punte mai înaltă se întindea pe toată lungimea, între cele două şiruri de vâslaşi. La prora şi la pupa, deasupra punţii, se înălţau construcţii menite mai degrabă să fie de folos în luptă decât să ofere adăpost şi confort. Chalcedenii îi escortară către cea de la pupa şi îi invitară să intre într-o cabină. Apoi îi lăsară acolo.

Ochii Maltei avură nevoie de câteva clipe ca să se înveţe cu lumina caldă din interior, care pentru ei părea orbitoare. Blănuri bogate acopereau patul şi un covor gros oferea alinare picioarelor ei goale şi reci. În micul vas pentru jar dintr-un colţ ardeau tăciuni, împrăştiind căldură şi fum în aceeaşi măsură. La căldură, pielea începu s-o usture şi s-o furnice. Un bărbat aşezat la o masă cu hărţi termină de tras o linie şi de notat ceva. Pe urmă îşi ridică privirea spre ei. Satrapul înaintă plin de curaj sau doar prosteşte şi se trânti pe un alt scaun de lângă masă. Vorbi pe un ton care nu era nici de poruncă, nici de rugăminte. Malta înţelese cuvântul care însemna “vin“. Kekki se lăsă să cadă pe podea, ca să stea la picioarele lui Cosgo. Malta rămase lângă uşă.

Urmări tot ce se petrecea ca pe un spectacol. Cu o strângere de inimă, îşi dădu seama că soarta ei era în mâinile Satrapului. Nu avea încredere nici în onoarea, nici în inteligenţa lui, însă în acele împrejurări n-avea de ales. Nu stăpânea chalcedeana destul de bine ca să vorbească singură în numele său şi cunoştea obiceiurile chalcedenilor, ştia că, în ochii lor, avea un statut inferior. Dacă încerca să susţină că n-are nicio legătură cu Satrapul se lipsea şi de protecţia pe care ar fi putut el să i-o ofere. Rămase tăcută, tremurând de foame şi de oboseală şi privind cum i se hotărăşte soarta.

Musul îi aduse căpitanului vin şi o tavă cu biscuiţi dulci. Malta se văzu nevoită să rabde de foame şi de sete uitându-se cum turna căpitanul vin pentru sine şi pentru Satrap. Băură împreună. Discutară, Satrapul fiind cel care vorbi în cea mai mare parte a timpului, întrerupându-se des ca să soarbă din vin. Cineva îi aduse Satrapului ceva într-un bol aburind. El mâncă, întinzându-i din când în când lui Kekki câte un biscuit sau câte o bucată de pâine, ca şi cum ar fi fost un câine de sub masa lui. Femeia lua micile delicatese şi ciugulea din ele fără grabă şi fără să dea vreun semn că ar fi dorit mai mult. Era istovită, dar Malta observă că se străduieşte să urmărească discuţia. Pentru prima oară, simţi că o cuprinde un val de admiraţie pentru ea. Poate că era mai puternică decât părea. După zilele petrecute în plin soare, ochii îi erau ca nişte crăpături pe faţa umflată, dar în ei încă mai licărea o lumină vioaie.

Bărbaţii terminară de mâncat, dar rămaseră la masă. Un băiat aduse o cutie lăcuită. Scoase din ea două pipe de lut alb şi mai multe vase cu ierburi de fumat. Cosgo îşi îndreptă spatele cu o exclamaţie de încântare. În ochi îi sticli nerăbdarea când căpitanul umplu una, îndesând bine ierburile înainte de a i-o întinde. Se aplecă în faţă, spre flacăra oferită de căpitan. Când amestecul de ierburi ameţitoare se aprinse, trase prelung din pipă. Preţ de câteva clipe, rămase neclintit, ţinându-şi răsuflarea, un zâmbet extaziat cuprinzându-i faţa. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi suflă fumul cu un suspin de mulţumire.

Fuioarele de fum se răspândiră curând prin încăpere. Bărbaţii vorbeau din cale-afară de vioi şi râdeau des. Malta descoperi că-i e greu să-şi ţină ochii deschişi. Încercă să-l urmărească pe căpitan cu atenţie şi să-i cântărească reacţiile la spusele Satrapului, dar îi era, deodată, greu să se concentreze. Avu nevoie să-şi adune toată voinţa doar ca să rămână în picioare. Masa şi bărbaţii din celălalt capăt al încăperii se pierdeau în căldura depărtărilor. Vocile lor erau un murmur liniştitor. Reintră în alertă când căpitanul se ridică. Întinse mâna spre uşă, invitându-l pe Satrap să iasă înaintea lui. Cosgo se săltă ţeapăn. Kekki încercă să-şi urmeze stăpânul, dar căzu pe podea. Satrapul pufni cu dispreţ şi îi spuse căpitanului ceva care o umilea. Apoi se întoarse spre Malta.

– Ajut-o, toanto, îi porunci cu dezgust.

Cei doi bărbaţi ieşiră din cabină. Niciunul nu întoarse capul, să vadă dacă femeile îi urmează sau nu.

În spatele lor, Malta înşfăcă de pe masă un biscuit pe care şi-l îndesă în gură. Îl mestecă aşa uscat şi se grăbi să-l înghită. Nu ştiu de unde găsi putere s-o ajute pe Kekki să se ridice şi să meargă. Însoţitoarea se tot împleticea, dând peste ea, în vreme ce înaintau clătinându-se. Bărbaţii străbătuseră întreaga lungime a corăbiei şi cele două femei erau nevoite să-şi grăbească paşii ca să-i ajungă din urmă. Maltei nu-i plăceau privirile pe care i le aruncau o

parte dintre năieri. Păreau să-şi bată joc de înfăţişarea ei, deşi se uitau la ea şi la Kekki cu ochi lacomi.

Se opriră amândouă în spatele Satrapului. Un bărbat se grăbea să-şi scoată lucrurile dintr-un cort grosolan, cu cadru de lemn, înălţat pe punte, sub castelul scheletic. Imediat ce termină, un gest al căpitanului îl pofti de Satrap înăuntru. După ce îşi înclină cu graţie capul către căpitan, Cosgo pătrunse în cabina improvizată.

Când ea o ajută pe Kekki să intre, bărbatul care îşi scosese lucrurile îşi puse mâna pe braţul Maltei. Ea îl privi nedumerită, întrebându-se ce vrea, însă el zâmbi larg şi, peste capul ei, îi puse o întrebare Satrapului. Ca răspuns, acesta râse zgomotos, apoi clătină din cap. Adăugă ceva, cu o ridicare din umeri. Malta înţelese cuvântul “mai târziu“. Pe urmă, Satrapul îşi rostogoli ochii, de parcă întrebarea l-ar fi surprins. Pe faţa bărbatului apăru o expresie de dezamăgire prefăcută, dar, ca din întâmplare, îşi plimbă mâna în josul braţului Maltei, atingându-i scurt curba şoldului. Ea icni, şocată. Căpitanul îl înghionti prieteneşte pe celălalt chalcedean; Malta trase concluzia că era probabil secundul. Ceea ce se petrecuse o nedumerea, dar îşi spuse cu hotărâre că n-are importanţă. Fără să dea altcuiva vreo atenţie, o conduse pe Kekki către singurul pat, dar, când ajunseseră lângă el, Însoţitoarea păru deodată fără oase şi se lăsă să cadă alături de el. Malta o trase deznădăjduită de braţ.

– Nu, murmură Kekki. Lasă-mă aici. Du-te lângă uşă şi rămâi acolo, în picioare.

Când Malta o privi consternată, ea îşi adună toate puterile ca să adauge, poruncitoare:

– Nu sta să-mi pui vorbele la îndoială. Fă ce-ţi spun.

Malta şovăi, apoi deveni conştientă că e ţinta privirii căpitanului. Se ridică stângace şi plecă şchiopătând, ca să stea lângă uşă. Ca o servitoare, înţelese ea brusc. Furia i se aprinse, dar nu-i dădu putere. Îşi lăsă ochii să cerceteze mica încăpere. Pereţii erau din piei netăbăcite. Înăuntru se aflau un singur pat şi o singură masă, pe care ardea o lampă. Doar atât. Un adăpost evident provizoriu. Se întrebă dacă într-adevăr era provizoriu. O clipă mai târziu, căpitanul îi spuse Satrapului “noapte bună“. Imediat ce clapa care ţinea loc de uşă căzu în urma chalcedeanului, Malta se întinse pe podea. Încă îi mai era foame şi sete, dar deocamdată somnul avea să-i fie de-ajuns. Se înfăşură mai bine în pătură.

– Ridică-te, o sfătui Satrapul. Când o să se-ntoarcă musul cu mâncare pentru Kekki, o să se-aştepte să fie luată în primire de servitoarea ei. Nu mă umili refuzând s-o faci. O s-aducă şi apă caldă. După ce mă îmbăiezi pe mine, poţi să ai grijă şi de ea.

– Mai bine m-arunc peste bord, îl înştiinţă Malta.

Şi nu se clinti.

– Atunci stai acolo.

Mâncarea şi vinul îi redaseră lui Cosgo aroganţa. Fără să se sinchisească de prezenţa Maltei, începu să-şi scoată hainele murdare. Ofensată, ea îşi luă ochii de la el, dar de cuvintele lui nu izbuti să scape.

– N-o să fie nevoie să te-arunci peste bord. Probabil c-o să te-arunce năierii din echipaj, după ce-şi vor termina treaba cu tine. Ştii ce m-a întrebat primul secund când ai intrat? “Cea cu cicatrice e a cuiva?“ I-am spus că eşti servitoarea femeii mele, dar că, poate mai târziu, ea o să se poată lipsi o vreme de serviciile tale.

Un zâmbet încărcat de superioritate arcui colţurile gurii Satrapului. În vocea lui mieroasă se strecură o bunătate prefăcută.

– Malta, ţine minte că pe corabia asta e ca şi cum ai fi în chalced. Aici, dacă nu eşti a mea, eşti femeia nimănui. Iar în Chalced femeia nimănui e femeia tuturor.

Malta mai auzise zicala asta, dar nu înţelesese niciodată pe deplin ce însemna. Strânse din dinţi. Vocea hârâită a lui Kekki îi atrase privirea spre ea.

– Magnadonul Satrap spune adevărul, fetiţo. Ridică-te. Dacă vrei să scapi de-aici cu bine, fii servitoare. Răsuflă cu un suspin şi adăugă, criptic: Adu-ţi aminte ce ţi-am făgăduit şi urmăreşte-mă cu atenţie. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să supravieţuim cu toţii. Poziţia lui o să ne apere dacă i-o apărăm.

Satrapul scăpă de ultima parte a îmbrăcămintei sale cu o lovitură de picior. Trupul lui palid o şocă pe Malta. Mai văzuse piepturile goale ale lucrătorilor de pe docuri şi ale ţăranilor, dar nu mai văzuse niciun bărbat cu desăvârşire gol. Împotriva propriei voinţe, privirea îi coborî mai jos de şalele lui. Auzise că se numeşte “bărbăţie“; se aşteptase să fie ceva mai mult decât o tulpină roz care tresălta într-un cuib de păr creţ. Membrul legănător semăna a vierme şi avea ceva nesănătos; aşa erau făcuţi toţi bărbaţii? Era scandalizată. Ce femeie putea suporta să fie atinsă de ceva atât de respingător? Îşi îndreptă ochii în altă parte. El nu păru să-i observe dezgustul. În schimb, se plânse:

– Unde e apa aia de baie? Malta, du-te să-ntrebi de ce-ntârzie.

Înainte de a apuca să-l refuze, cineva bătu în rama uşii. Ea se grăbi să sară în picioare, dispreţuindu-se fiindcă se dăduse bătută. Clapa de la intrare se săltă şi musul îşi făcu apariţia împingând pe punte, în faţa lui, o cadă de lemn şi ducând în mâini două găleţi cu apă. Îşi lăsă povara jos şi se holbă la Satrap, de parcă nici el n-ar mai fi văzut vreodată un bărbat gol. Malta se întrebă dacă e vorba de albeaţa Satrapului sau de subţirimea trupului lui sfrijit. Chiar şi Selden avea pe piept mai mulţi muşchi decât Satrapul. În urma musului intră un alt năier, cu o tavă cu mâncare. Se uită în jur, apoi i-o întinse Maltei, dar o fluturare a mâinii lui îi spuse că e pentru Kekki. Musul şi năierul plecară.

– Du-i mâncarea, se răsti Satrapul, în vreme ce Malta se holba la apă, la biscuitul şi la supa subţire de pe tavă. Pe urmă, vino aici şi toarnă-mi apa pentru baie.

Vorbind, Cosgo intră în cada scundă şi se lăsă în jos. Rămase ghemuit, aşteptând. Malta se uită urât la el. Era prinsă în cursă şi o ştia.

Traversă încăperea şi trânti tava pe podea, lângă Kekki. Însoţitoarea întinse mâna şi luă o bucată din biscuitul tare. Pe urmă o lăsă jos, îşi sprijini capul pe braţe şi închise ochii.

– Sunt prea istovită, şopti cu glas răguşit.

Malta observă pentru prima oară luciul sângelui proaspăt la un colţ al gurii femeii. Îngenunche lângă ea.

– Câtă apă din fluviu ai băut? o întrebă.

Însă Kekki se mulţumi să ofteze adânc şi nu se mai clinti. Malta îi atinse cu timiditate mâna. Însoţitoarea nu reacţionă.

– Las-o pe ea. Vino aici să-mi torni apa.

Malta privi mâncarea cu jind. Fără să se întoarcă spre Satrap, luă bolul cu supă şi bău jumătate cu lăcomie. Apă şi căldură laolaltă. O minunăţie. Rupse o bucată din pâinea năierilor, apoi şi-o îndesă în gură. Era tare, uscată şi aspră, dar era mâncare. O ronţăi.

– Fă ce-ţi spun. Sau îl chem pe chalcedeanul care te vrea.

Malta rămase locului. Înghiţi bucata de biscuit. Luă carafa cu apă şi bău jumătate. Voia să se poarte onorabil. Avea să lase jumătate pentru Kekki. Se uită la Satrap. Stătea gol şi ghemuit în cada scundă. Cu părul răvăşit şi faţa arsă de soare şi vânt, capul lui părea să nu-i aparţină corpului palid.

– Ştii, întrebă ea pe tonul unei conversaţii banale, ce bine semeni cu un pui de găină jumulit, pus în tigaie?

Brusc, furia schimbă culoarea feţei lui cu pielea crăpată într-un roşu marmorat.

– Cum îndrăzneşti să râzi de mine? o întrebă, scos din fire. Sunt Satrapul întregii Jamailliei şi…

– Iar eu sunt fiica unei Negustorese din Bingtown şi într-o zi o să fiu eu însămi o Negustoreasă din Bingtown. Se uită la el clătinând din cap: La urma urmelor, nu cred că mătuşa mea Althea are vreun drept. Nu-i datorăm supunere Jamailliei. Iar eu, cu siguranţă, nu simt că am vreo obligaţie faţă de un băieţandru slrijit care nu e în stare nici măcar să se spele singur.

– Tu? Tu, fetiţo, îţi închipui că eşti Negustoreasă din Bingtown. Însă ştii ce eşti în realitate? Eşti moartă. Moartă pentru toţi cei care te-au cunoscut vreodată. Crezi că măcar te vor căuta în josul acestui fluviu? Nu. Te vor jeli o săptămână sau poate ceva mai mult, apoi te vor uita. O să fie ca şi cum n-ai fi existat. Nu vor afla niciodată ce s-a-ntâmplat cu tine. Am vorbit cu căpitanul.

Întoarce corabia, mergem în josul apei. Plecaseră în explorare în amonte, însă bineînţeles că acum, după ce m-au salvat, şi-au schimbat planurile. La gura fluviului ne vom întâlni cu ceilalţi chalcedeni şi vom merge direct spre Jamaillia. N-o să mai revezi niciodată Bingtownul. Prin urmare, asta e viaţa ta acum, şi e cea mai bună de care poţi avea parte. Alege aşadar, Malta Vestrit, cândva din Bingtown. Trăieşte ca o servitoare. Sau mori ca o curvă folosită de un echipaj întreg şi azvârlită dintr-o galeră de război.

Biscuitul se înţepeni brusc în gâtul Maltei. În zâmbetul rece al Satrapului, văzu adevărul spuselor lui. Trecutul îi fusese răpit. Asta îi era acum viaţa. Se ridică încet şi traversă încăperea. Se uită în jos, la bărbatul care avea să-i poruncească de acum înainte, ghemuit ridicol la picioarele ei. El arătă cu dispreţ spre găleţi. Ea le privi, întrebându-se ce să facă. Totul i se păru dintr-odată atât de îndepărtat! Era atât de istovită şi de neajutorată! Nu voia nici să fie servitoare, dar nici să fie folosită şi azvârlită de un echipaj de chalcedeni împuţiţi. Voia să trăiască. Avea să facă tot ce o ajuta să scape cu viaţă.

Ridică o găleată cu apă aburindă. Se apropie de cadă şi o turnă peste Cosgo, într-un şuvoi lent, până ce îl auzi suspinând de plăcere sub căldura care îi aluneca pe trup. Mirosul unui val neaşteptat de aburi o făcu să zâmbească. Idioţii încălziseră pentru baia lui apă din

fluviu. Ar fi trebuit să-şi închipuie. O corabie de mărimea aceleia nu căra din belşug apă dulce. Nu-şi îngăduiau să-şi risipească provizia. Chalcedenii ştiau, evident, că nu pot bea apă din fluviu, dar nu-şi dădeau seama că nu pot nici să se spele cu ea, fiindcă probabil nu se spălau deloc. N-aveau habar ce-o să-i facă apa Satrapului. A doua zi urma să fie plin de băşici.

Malta zâmbi dulce când îl întrebă:

– Să torn şi a doua găleată?

9

LUPTA

Althea îşi roti privirea pe punte; totul mergea de minune. Vântul nu era schimbător şi Haff stătea la cârmă. Deasupra, cerul senin era de un albastru profund. În mijlocul corăbiei, şase năieri înarmaţi cu beţe exersau metodic o serie de atacuri şi de mişcări de apărare pe care le memoraseră. Deşi nu puneau cine ştie ce suflet în asta, Brashen părea mulţumit de forma fizică a oamenilor, de precizia loviturilor lor. Lavoy se învârtea printre ei, mustrându-i şi corectându-i cu voce sonoră. Althea clătină din cap pentru sine. Nu pretindea că ştie totul despre luptă, dar repetarea aceloraşi mişcări în aceeaşi ordine o nedumerea. Nicio luptă nu putea fi nici atât de ordonată ca schimbul de lovituri exersat de năieri, nici atât de calmă şi de lentă ca tragerea cu arcul desfăşurată mai înainte. Cum ar fi putut fi de lolos? Însă îşi ţinea gura şi, când îi venea rândul, făcea instrucţie alături de ceilalţi, punând suflet. Începea să devină o trăgătoare iscusită cu arcul uşor care îi fusese încredinţat. Era totuşi greu de crezut că, din toate astea, ceva avea să fie de folos într-o luptă adevărată.

Nu-i împărtăşise lui Brashen îndoielile ei. În ultima vreme, nutrea pentru el sentimente tot mai calde. Nu voia să se ispitească stând amândoi de vorbă între patru ochi. Dacă el putea să se controleze, putea şi ea. Era, pur şi simplu, vorba de respect.

Ascultă pocnetul ritmic al săbiilor de lemn în ritmul unui cântec al năierilor cântat de Clef. Măcar aşa, îşi spuse, echipajul nu avea timp să se pună pe rele. *Paragon* nu transporta doar un echipaj care să-l manevreze, Brashen adunase năieri îndeajuns şi pentru luptă, şi pentru manevrarea vasului, plus unii de rezervă, care să acopere pierderile. Acestora li se adăugaseră sclavii îmbarcaţi pe furiş. Înghesuiala de sub punte dădea naştere unor certuri prosteşti când oamenii n-aveau ocupaţie.

Mulţumită că nimic nu cerea atenţia ei imediată, sări pe catargul principal. Se sili să urce cu mişcări iuţi; muşchii o dureau uneori din pricina spaţiilor înguste de pe corabie. Un urcuş rapid către platforma observatorului o scăpa de o parte dintre crampele care îi chinuiau pulpele.

Amber o auzi apropiindu-se. Părea nefiresc de conştientă de toţi oamenii din jur. Althea văzu zâmbetul resemnat cu care o întâmpină dulgherul corăbiei când se săltă peste marginea platformei şi i se aşeză alături, cu picioarele legănându-i-se.

– Cum te simţi? o întrebă ea pe Amber, în loc de salut.

Răspunsul veni cu un zâmbet trist.

– Minunat. Ce-ar fi să nu-ţi mai faci griji? Mi-a trecut. Ţi-am spus, boala asta vine şi pleacă. Nu e nimic grav.

– Mhm.

Althea nu era sigură că o crede. Încă se mai întreba ce se întâmplase în noaptea când o găsise leşinată. Amber pretindea că pur şi simplu i se făcuse rău şi că vânătăile de pe faţă îi apăruseră când se izbise de punte. Althea nu găsea niciun motiv care ar fi putut-o îndemna să mintă. Dacă ar fi lovit-o Lavoy, fie Amber, fie *Paragon* s-ar fi plâns între timp.

Cercetă faţa lui Amber. În ultima vreme, o implorase s-o pună de cart ca observator şi Althea cedase fără tragere de inimă. Dacă leşina acolo şi cădea pe punte, nu scăpa doar cu câteva vânătăi pe faţă. Însă acel loc înalt şi singuratic părea să-i fie prielnic, căci, cu toate că faţa arsă de vânt i se jupuise, pielea de dedesubt era bronzată şi lucea de sănătate, făcându-i ochii să pară mai negri şi părul, mai arămiu. Althea n-o mai văzuse niciodată arătând atât de plină de viaţă.

– Nu e nimic de văzut, murmură Amber, stânjenită, şi Althea îşi dădu seama că o fixează cu privirea.

Se prefăcu c-o înţelege greşit. Scrută orizontul de parcă ar fi vrut să se convingă că nu se zăreşte nicio pânză de corabie.

– În mijlocul atâtor insule, nu se ştie niciodată. E unul din motivele pentru care le plac piraţilor aceste ape. O corabie se poate ascunde, aşteptând să se ivească o pradă. Cu toate aceste golfuleţe şi canale, piraţii pot sta la pândă oriunde.

– De pildă, acolo.

Amber îşi ridică un braţ şi arătă cu degetul. Althea îi urmări mişcarea. Fixă o vreme locul cu priviri atente, apoi întrebă:

– Ai văzut ceva?

– Am crezut că da, o clipă. Un vârf de catarg mişcându-se în spatele copacilor, în punctul ăla.

Althea fixă locul arătat cu privirea, mijind ochii.

– Nu e nimic acolo, spuse, destinzându-se. Poate-ai văzut o pasăre zburând din copac în copac. Ştii, ochiul e atras de mişcare.

În faţa lor, apa era o alee orbitoare de nuanţe de verde şi albastru. Insulele cu maluri stâncoase abrupte îi spărgeau suprafaţa, însă deasupra stâncilor vegetaţia era luxuriantă. Pâraie şi cascade se revărsau în josul marginilor abrupte. Strălucitoarea apă curgătoare scânteia sub razele soarelui când se prăvălea, spre a se sparge în valurile mişcătoare. Atâta lucru putea să vadă oricine de pe punte. De-acolo, din vârful catargului, puteai desluşi adevăratele contururi ale uscatului şi ale mării. Culoarea apei nu varia doar din pricina diferenţelor de adâncime, depindea şi de câtă apă dulce plutea deasupra celei sărate. Nuanţele de albastru îi spuneau Altheei că, în faţa lor, canalul e destul de adânc pentru *Paragon,* dar destul de îngust. Amber trebuia să urmărească acele umbre şi să strige la Haff, care se afla la cârmă, dându-i de veste dacă le stăteau în cale locuri cu apă prea puţin adâncă. Bancurile de nisip mişcătoare erau pe locul doi pe lista pericolelor legendare din preajma Insulelor Piraţilor. Către apus, o mulţime de proeminenţe ale uscatului deasupra mării puteau fi privite drept insule mici sau drept culmi muntoase de pe o coastă scufundată. Apa dulce se revărsa la nesfârşit dintr-acolo, aducând cu sine nisip şi tot soiul de sfărâmături, care formau noi bancuri de nisip sau zone prea puţin adânci. Furtunile care bântuiau locul cu regularitate treceau printre aceste obstacole, rearanjându-le. Întocmirea unei hărţi a Insulelor Piraţilor era o trudă inutilă. Canalele se înfundau, împiedicând orice înaintare, numai pentru a fi curăţate de următoarea furtună. Toate aceste pericole, care încetineau corăbiile încărcate ale negustorilor, erau aliaţii piraţilor. Corăbiile lor, adesea cu pescaj mic şi vâsle pe lângă pânze, erau manevrate de oameni care cunoşteau acele ape cât de bine puteau fi cunoscute. Pe vremea când navigase în apropierea Ţărmurilor Blestemate, Althea nu se aventurase atât de departe printre Insulele Piraţilor. Tatăl ei le ocolea întotdeauna, aşa cum ocolea orice fel de necazuri. “Profitul scos din pericol nu-ţi aduce drept dobândă decât belele“, îi spusese el, nu doar o singură dată. Althea zâmbi pentru ea însăşi.

– La ce te gândeşti? o întrebă încet Amber.

– La tata.

Amber dădu din cap.

– E bine că acum te poţi gândi la el zâmbind.

Althea murmură o încuviinţare, dar nu spuse nimic. O vreme rămaseră pe catarg în tăcere. Pe platforma înaltă, uşoara legănare a corăbiei era amplificată. Althea nu-şi amintea de niciun moment în care să nu fi găsit mişcarea aia îmbătătoare. Dar pacea nu dură. Întrebarea o zgândărea. Fără să se uite la Amber, o puse iarăşi.

– Eşti sigură că Lavoy nu ţi-a făcut nimic?

Amber oftă.

– De ce te-aş minţi?

– Nu ştiu. De ce răspunzi la întrebarea mea cu o altă întrebare?

Amber o privi drept în faţă.

– De ce nu poţi să crezi că m-am simţit rău şi am leşinat? Dacă s-ar fi întâmplat orice altceva, crezi că *Paragon* ar fi păstrat tăcerea de atunci până acum?

Althea nu răspunse imediat.

– Nu ştiu, spuse apoi. În ultima vreme, *Paragon* pare schimbat. Mă enerva când era morocănos sau făcea din ţânţar armăsar. Atunci mi se părea că seamănă cu un băieţel neglijat. Însă în unele momente era dornic să ne fie pe plac. Ne spunea, mie şi lui Brashen, că vrea să ne ofere dovezi ale calităţilor lui. Însă, de ceva timp încoace, când catadicseşte să stea de vorbă cu mine, aud lucruri şocante. Aduce în discuţie piraţii şi pomeneşte numai despre sânge, violenţă şi omoruri. Despre torturile pe care le-a văzut. După cum le spune pe toate, e ca şi cum aş avea de-a face cu un copil lăudăros, care minte ca să mă uluiască. Nici măcar nu-mi pot da seama în ce măsură să-l cred. Îşi imaginează c-o să fiu impresionată de numărul mare al cruzimilor la care a fost martor? Când îl provoc, e de acord că astfel de fapte sunt îngrozitoare. Dar le povesteşte cu atâta voluptate, de parcă-n el s-ar ascunde un bărbat violent şi crud, care savurează grozăviile de care e în stare. Nu ştiu de unde vine toată răutatea asta. Îşi desprinse privirea de la Amber şi adăugă cu voce înceată: Dar nu-mi place

că petrece atât de mult timp cu Lavoy.

– Ar fi mai corect să spui că Lavoy petrece atât de mult timp cu el. Nu-l caută *Paragon* pe secund. Omul ăsta vine la el, Althea. Şi, într-adevăr, Lavoy scoate la lumină tot ce e mai rău în *Paragon.* Îi încurajează fanteziile violente. Se întrec unul pe altul istorisindu-şi astfel de poveşti, de parcă fiind martor la tot felul de cruzimi ţi-ai dovedi bărbăţia. Vocea lui Amber era amăgitor de blândă: Mă tem că Lavoy îşi urmăreşte propriile ţeluri.

Althea se simţi stânjenită. Avu brusc senzaţia c-o să regrete c-a deschis subiectul.

– În privinţa asta nu se poate face mare lucru.

– Oare?

Amber o privi pieziş.

– Brashen ar putea să i-o interzică.

Althea clătină din cap cu părere de rău.

– Nu fără să şubrezească autoritatea lui Lavoy. Oamenii ar putea lua aşa ceva drept o mustrare şi...

– N-au decât. Am învăţat, din proprie experienţă că, atunci când un om care îi conduce pe alţii începe să decadă, e cel mai bine să scapi de el cât mai curând cu putinţă. Althea, gândeşte-te. Corabia nu e subtilă. *Paragon* spune tot ce gândeşte. Năierii sunt ceva mai înţelepţi. Dar, dacă Lavoy înrâureşte corabia, făcând-o să vadă lucrurile la fel ca el, ai impresia că n-o face şi cu echipajul, mai ales cu Tatuaţii? A dobândit mult prea multă influenţă asupra lor. Într-un anumit fel, ei sunt la fel ca *Paragon.* Viaţa i-a brutalizat, făcându-i în stare de cruzime cu sânge-rece. Lavoy le-o insuflă. Uită-te cum încurajează echipajul să-l batjocorească şi să-l chinuie pe Lop.

Amber îşi desprinse privirea de Althea, îndreptându-şi-o spre apă.

– Lavoy e un pericol. Trebuie să scăpăm de el.

– Dar Lavoy..., începu Althea.

Se întrerupse când Amber sări în picioare.

– Corabie! strigă ea, arătând cu degetul.

Jos, pe punte, al doilea năier de cart repetă strigătul, arătând în aceeaşi direcţie, în folosul omului de la cârmă. Acum văzu şi Althea un catarg mişcându-se în spatele unui şir rar de copaci de pe o limbă lungă de pământ, în apropierea locului cercetat mai înainte de Amber. Corabia pândise probabil acolo, aşteptând ca *Paragon* să se apropie cât mai mult, înainte de a-l ataca.

– Piraţi! confirmă Althea. PIRAŢI! urlă apoi către echipajul de dedesubt.

De parcă ar fi ştiut că au fost văzuţi, năierii de pe cealaltă corabie desfăşurară brusc steagul de pe catarg, cu blazon negru pe fond roşu. Althea numără şase bărci mici pe care le pregăteau pentru lansare la apă. Ştiu care urma să le fie tactica: bărcile aveau să se apropie în grabă de *Paragon* ca să-l abordeze, în timp ce corabia avea să-l silească să se îndrepte spre zona cu apă puţin adâncă. Dacă izbuteau să ia în stăpânire punţile lui *Paragon,* piraţii din bărci puteau să-l conducă apoi spre un loc unde să eşueze şi să-l jefuiască pe îndelete. Inima Altheei bătea cu putere. Vorbiseră despre aşa ceva, se pregătiseră, şi totuşi era cumva şocată. Preţ de o clipă, ghearele fricii o strânseră cu atâta forţă, încât nu mai putu nici măcar să respire. Oamenii din bărcile alea aveau să facă tot ce le stătea în puteri ca s-o omoare. Aproape sufocându-se, îşi înghiţi spaima cu tot cu o gură de aer, închise ochii, apoi îi deschise larg. N-avea timp să se teamă pentru propria viaţă. Corabia depindea de ea.

Brashen apăruse pe punte la primul ei strigăt.

– Toate pânzele sus! îi strigă ea. Încearcă să ne încolţească la fel ca o haită de lupi. Dar putem fi mai iuţi decât ei. Sunt şase bărci şi o corabie-mamă. Atenţie! Drept în faţă apa nu e destul de adâncă. Se întoarse spre Amber: Du-te jos, la *Paragon.* Spune-i că trebuie să ne-ajute să rămânem pe cel mai bun canal. Dacă piraţii ajung prea aproape, înarmează-l. Eu rămân de veghe aici. Căpitanul o să conducă de pe punte.

Amber nu aşteptă să i se spună de două ori. Dispăru, coborând de pe greement ca un păianjen, de parcă asta ar fi făcut toată viaţa ei. Când *Paragon* ajunse alături de limba de pământ, bărcile se puseră în mişcare, gata să-i taie calea. În fiecare dintre ele, şase oameni vâsleau, pe când ceilalţi îşi strângeau în mâini armele sau cârligele de abordaj, în aşteptarea momentului potrivit. Sub ea, puntea lui *Paragon* mişuna de năieri în plină activitate. Unii se grăbeau să înalţe mai multe pânze, în timp ce alţii îşi dădeau din mână în mână arme sau îşi ocupau locurile de pază de-a lungul copastiei. Activitatea lor frenetică nu semăna cu acea pregătire coordonată pe care se aşteptase ea s-o vadă.

Se simţi brusc potopită de un val de nerăbdare. Excitarea o îmbăta, înfrângându-i frica. După atâta aşteptare, i se ivea în sfârşit prilejul dorit. Avea să lupte şi avea să ucidă. Aveau să

afle cu toţii de ce e ea în stare; apoi aveau să fie nevoiţi s-o respecte.

– Oh, *Paragon,* şopti ca pentru sine, când îşi dădu seama de unde îi izvorăsc sentimentele. Oh, corabie, nu trebuie să dovedeşti nimic nimănui. Nu lăsa asta să te copleşească.

Paragon nu dădu niciun semn că ar fi fost conştient de gândurile ei. Iar Althea era aproape încântată să-şi sufoce spaima cu bravada lui. În timp ce ea îi striga lui Brashen unde sunt bărcile, ca să poată cârmi astfel încât să se ferească de ele, *Paragon* zbiera cerând sângele piraţilor. Amber încă nu-l înarmase. Îşi urla ameninţările şi se zvârcolea din toate puterile, agitându-şi braţele orbeşte în căutarea unei prăzi la care să poată ajunge. Sub ochii Altheei, care le urmărea de pe platforma ei legănătoare, două dintre bărci îşi pierdură zelul la vederea şi la auzul galionului furios. Celelalte patru continuau să se apropie nestăvilite. Acum le vedea clar. Bărbaţii purtau basmale roşii, cu blazon negru pe frunte. Cei mai mulţi aveau feţele tatuate. Cu gurile larg deschise, îşi urlau propriile ameninţări către corabie şi îşi fluturau săbiile.

Ceea ce se petrecea pe puntea lui *Paragon* nu era la fel de clar pentru Althea. Parâmele şi velele i-o ascundeau vederii, dar îl auzea pe Brashen zbierându-şi ordinele şi înjurând. Ea continua să strige, dând de veste care sunt poziţiile bărcilor. Prinse inimă când văzu că două dintre ele făceau deja cale întoarsă. Poate izbuteau să scape de toate. Brashen dădea porunci cu intenţia de a le ocoli, dar agitaţia nebunească a galionului zădărnicea eforturile cârmaciului. De pe platforma ei de sus, Althea auzi la un moment dat glasul lui Amber înălţându-se limpede:

– Eu hotărăsc! îi spuse ea cuiva cu voce fermă.

*

Brashen îşi simţea inima cât un purice. Din toată instrucţia echipajului, nimic nu părea să fi dat roade. Îşi roti privirea, căutându-l pe Lavoy. El ar fi trebuit să fie comandantul arcaşilor. Tot secundul ar fi trebuit să ţină puntea sub control, dar nu se vedea nicăieri. N-avea timp să-l caute; echipajul trebuia să fie imediat gata de acţiune. Oamenii alergau de colo până colo ca nişte copii obraznici în toiul unui joc frenetic. La prima provocare, cei mai mulţi se dovedeau a fi exact lepădăturile de pe chei pe care le recrutase în Bingtown. Îşi aduse cu amărăciune aminte de planul lui bine pus la punct: un grup de oameni pregătiţi să apere corabia, un al doilea gata de atac şi un al treilea, care să manevreze corabia în tot acest timp. Pe greement ar fi trebuit să se afle deja un şir de arcaşi. Nu erau acolo. Aprecie că probabil doar jumătate din echipaj îşi aducea aminte ce avea de făcut. Unii căscau gura sau stăteau aplecaţi peste copastie zbierând şi făcând prinsori, de parcă s-ar fi aflat la o cursă de cai. Alţii îi înjurau pe piraţi zbierând cât îi ţineau plămânii şi îşi agitau armele, ameninţându-i. Văzu doi încăierându-se ca doi şcolari pentru o sabie. Corabia se purta mai rău decât oricine altcineva, legănându-se într-o parte şi într-alta în loc să răspundă la comenzile cârmei. Piraţii se apropiau cu fiecare clipă ce trecea.

Renunţă la obişnuita distanţare dintre căpitan şi echipaj. La cârmă, Haff părea singurul om concentrat asupra îndatoririi sale. Brashen străbătu puntea în grabă. O lovitură de picior bine ţintită împrăştie un grup de gură-cască.

– Treceţi la posturile voastre! se răsti Brashen. *Paragon*! urlă apoi. Îndreaptă-te!

Din cinci paşi ajunse în locul unde năierii se certau pentru arme. Pe cei doi încăieraţi îi prinse de gulere, îi dădu cap în cap, apoi îi înarmă cu săbii mai puţin atrăgătoare. Sabia pentru care se bătuseră cei doi o păstră el. Îşi roti privirea.

– Jek! Răspunzi de împărţirea armelor. Doar câte una fiecăruia, iar cel care refuză ceea ce i se dă rămâne cu mâinile goale. Voi, ceilalţi, înşiruiţi-vă până vă vine rândul.

Trei oameni şovăiau, şi el le ordonă să se urce pe greement şi să strige de-acolo, spunându-i tot ce văd. Îi dădură ascultare cu tragere de inimă, dându-le încântaţi armele lor altora mai nerăbdători să lupte. În sinea lui, Brashen se dojeni cu asprime fiindcă nu prevăzuse un astfel de haos. Strigătele celor trei şi ale Altheei îi spuneau unde se află bărcile care se apropiau, iar el îşi striga ordinele pentru omul de la cârmă şi pentru cei care manevrau velele. Aprecia că puteau scăpa de bărci, dar nu erau cu mult mai rapizi. Cât despre corabia care îi urmărea, ei bine, acelaşi vânt umfla şi pânzele lor, şi pe ale ei. Brashen avea un avans şi ar fi trebuit să-l poată păstra. *Paragon* era o corabie vie, afurisitul! Dacă avea avans, nimic n-ar fi trebuit să-l poată ajunge din urmă. Cu toate astea, răspundea cu întârziere la manevre, de parcă s-ar fi opus strădaniilor echipajului de a-l face să înainteze cu mai multă iuţeală. Spaima creştea în Brashen. Dacă *Paragon* nu prindea viteză, bărcile aveau

să-l ajungă.

În câteva minute, Brashen făcu echipajul să lucreze şnur. Când haosul se domoli, se uită în jur după Lavoy. Unde era omul a cărui treabă o făcea el?

Îl zări îndreptându-se spre puntea prora. Micul grup de bărbaţi care mergea în ordine în jurul lui era încă şi mai înspăimântător decât echipajul în dezordine de mai înainte. Alcătuit mai ales din foştii sclavi pe care-i scoseseră pe furiş din Bingtown, grupul îl flanca pe primul secund ca o escortă personală. Oamenii aveau şi arcuri, şi săbii. Se desfăşurau pe puntea prora. Lavoy păşea cu hotărâre. Brashen simţi un val de furie iraţională. Felul în care se mişcau ceilalţi în jurul lui Lavoy spunea totul. Erau echipajul lui de elită. I se supuneau lui, nu căpitanului.

În vreme ce traversa puntea, haina lui Brashen se agăţă de ceva. Iritat, se răsuci ca să se elibereze şi dădu cu ochii de Clef, roşu la faţă şi agăţat de el. Băiatul ţinea în mâna dreaptă un cuţit lung şi îl fixa cu ochii lui albaştri larg căscaţi. Sub privirea aspră a lui Brashen începu să tremure, dar nu dădu drumul hainei.

– ’Ţi-apăr sp’telen, căp’tane, îl înştiinţă.

Arătă spre Lavoy şi spre oamenii lui cu o mişcare bruscă şi dispreţuitoare a capului.

– Aşteaptă, sugeră cu voce scăzută. Să-i urm’rim un pic cu priv’rean.

– Dă-mi drumu’! îi porunci Brashen, sâcâit.

Băiatul se supuse, dar se ţinu după el ca o umbră pe drumul spre puntea prora.

– Veniţi încoace! V-omor pe toţi! Veniţi mai aproape! striga *Paragon,* plin de încântare, către piraţii din bărci.

Vocea îi era mai profundă şi mai răguşită decât i-o auzise Brashen vreodată. Dacă n-ar fi rostit cuvinte atât de răsunător, nu şi-ar fi dat seama că sunt ale corăbiei sale. Pentru o clipă, simţi el însuşi setea de sânge care-l stăpânea pe *Paragon:* era hotărârea nebunească a unui băieţandru de a dovedi că e la fel de ferm ca un bărbat să zdrobească pe oricine îi stă în cale. Brashen simţi fiori reci, dar avu impresia că are gheaţă pe şira spinării când îl auzi pe Lavoy râzând sălbatic. Oare, fără să ştie ce i se întâmpla, credea că sentimentele dezlănţuite ale lui *Paragon* îi aparţin?

Secundul îmboldi corabia.

– Poţi pune prinsoare c-aşa va fi, flăcăule. O să-ţi strig unde să loveşti ca să-i dobori. Dă-i bâta lui, femeie! Lasă-l să le-arate acestor tâlhari de ce-n stare o corabie vie din Bingtown!

– Eu hotărăsc.

Vocea lui Amber nu era sonoră, dar timbrul o făcea să se-audă până departe.

– Căpitanul m-a împuternicit. Eu hotărăsc când are corabia nevoie de o armă. Ni s-a ordonat să fugim, nu să ne luptăm.

Brashen avu impresia că-i desluşeşte în cuvinte o umbră de spaimă, dar furia rece i-o ascundea de minune. O auzi sfătuindu-l pe *Paragon* cu seriozitate în vocea scăzută:

– Nu e prea târziu. Încă îi mai putem lăsa în urmă. Nu e nevoie să moară nimeni.

– Dă-mi bâta! îi ceru galionul, cu glasul ascuţindu-i-se la ultimul cuvânt. O să-i omor pe nemernici. O să-i omor pe toţi!

Brashen putea acum să vadă scena de pe punte. Amber stătea neclintită, strângând în ambele mâini bâta lungă a lui *Paragon.* Poziţia lui Lavoy era provocatoare, dar, în ciuda propriilor cuvinte şi a oamenilor din spatele său, nu îndrăznea să pună mâna pe bâtă. Amber se uita la *Paragon* pe lângă el.

– *Paragon,* insistă Amber, rugătoare. Vrei într-adevăr din nou sânge pe punţile tale?

– Dă-i-o! o îndemnă Lavoy. Nu-ncerca s-ascunzi sub fustele tale o întreagă corabie, femeie! Lasă-l să lupte, dacă asta vrea! Nu e nevoie să fugim!

Un alt soi de sunet întrerupse răspunsul lui *Paragon.* În spatele lui Brashen, un cârlig de abordaj căzu pe punte cu zgomot surd, zăngăni de-a latul ei şi se agăţă preţ de o clipă de copastie înainte de a recădea în apă. De jos răsunară strigăte de nerăbdare şi cineva aruncă un alt cârlig.

– Abordare! strigă Haff din toate puterile. La pupa tribord!

Brashen urcă grăbit pe puntea prora, oţelindu-şi glasul.

– Lavoy! Du-te la pupa. Respinge piraţii! Arcaşi! Treceţi lângă copastie şi ţineţi bărcile la distanţă! *Paragon*! Răspunde la comenzile cârmei, nu te mai legăna! Eşti corabie sau plută? Vreau să plecăm de-aici.

Lavoy răspunse după cea mai scurtă pauză posibilă.

– Am înţeles, căp’tane!

Când plecă spre pupa, oamenii devotaţi lui îl urmară. Trecu pe lângă Amber fără ca Brashen să le poată desluşi schimbul de priviri, dar albul buzelor ei strânse rămase apoi la

vedere. Mâinile ei se încleştară mai tare pe arma pe care i-o cioplise galionului. Brashen se întrebă ce-ar fi făcut dacă Lavoy ar fi încercat să i-o ia. Îşi întipări întrebarea în minte, ca s-o rumege mai târziu. Se apropie de copastie şi se aplecă peste ea ca să strige la galion.

– *Paragon*! Nu te mai agita, înaintează. Prefer să las lepădăturile astea în urmă în loc să mă lupt cu ele.

– N-o să fug! strigă el cu înfocare. Vocea îi deveni copilărească şi se frânse la fiecare cuvânt: Numai laşii fug! Nu e nimic glorios în fuga dintr-o bătălie.

– E prea târziu ca să fugim! Vocea surexcitată a lui Clef şuiera în spatele lor: Ne-au ajuns, căp'tane!

Îngrozit, Brashen se răsuci ca să vadă puntea lui *Paragon.* Vreo şase piraţi apăruseră deja pe punte, în două locuri. Erau luptători cu experienţă şi stăteau în formaţie, lăsând în spatele lor spaţiu pentru ceilalţi piraţi care mişunau de parâmele de abordaj. Deocamdată nu se străduiau decât să apere poziţia cucerită şi se descurcau foarte bine. Lipsiţi de experienţă, luptătorii lui Brashen atacau de-a valma, încurcându-se unii pe alţii. Chiar sub privirile lui, un alt cârlig căzu pe punte, alunecă şi rămase agăţat. Aproape imediat ce se fixă, se zări mâna unui bărbat îndreptându-se spre partea de sus a copastiei. Oamenii lui erau atât de prinşi în lupta cu piraţii deja ajunşi la bord încât nici nu observară noua ameninţare. Numai Clef se îndepărtă de el dintr-un salt şi traversă în fugă puntea ca să-l înfrunte pe bărbatul care urca. Brashen era îngrozit.

– Respingeţi piraţii! Cu toţii! tună el.

Apoi se întoarse spre *Paragon.*

– Încă nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva! Corabie, ne vor înfrânge dacă nu scapi de ei. Fă-l să-şi recapete raţiunea! îi strigă lui Amber.

Se repezi pe urmele lui Clef, dar, spre groaza lui, Althea i-o luase înainte. În timp ce băiatul îşi repezea cuţitul către piratul care încerca să treacă peste copastie, ea trăgea zadarnic de cârligul de abordaj. Cârligul cu trei gheare se înfipsese bine în balustradă, iar greutatea oamenilor care se căţărau pe parâma legată ile el îl ajuta să muşte mai adânc din lemn. O bucată de lanţ bine fixată de cârlig îi împiedica pe cei atacaţi să-l despartă de parâmă printr-o simplă tăietură. Înainte ca Brashen să apuce să ajungă lângă ei, Clef scoase un urlet sălbatic şi îşi înfipse nebuneşte cuţitul. Lama muşcă adânc din beregata piratului care rânjea, cu braţul deja peste copastie. Sângele roşu întunecat ţâşni pe lângă barba omului, udându-i leoarcă pe Althea şi pe Clef înainte de a împroşca puntea. Un strigăt gros al galionului îi spuse lui Brashen că şi *Paragon* îl simţise. Muribundul căzu pe spate. Brashen auzi izbitura când trupul se prăvăli cu putere în mica barcă de dedesubt. Ţipetele îi dădură de veste că făcuse ravagii.

Brashen o prinse pe Althea de umeri şi o împinse într-o parte.

– Stai la adăpost! îi strigă. Du-te înapoi!

El îşi azvârli un picior peste balustradă, iar pe celălalt şi-l trecu pe sub ea, încălecând-o astfel într-o poziţie sigură. Lovi cu sabia în jos, despicând faţa unui pirat încă agăţat de parâmă. Norocul fusese de partea lor. Bărbatul căzut aproape că făcuse să se inunde barca şi îl trântise pe cel care ţinea parâma întinsă. În timp ce cădea şi al doilea pirat, Brashen se grăbi să folosească prilejul ivit. Sări înapoi pe punte şi smulse cârligul. Cu un strigăt de triumf, îl azvârli în mare. Se răsuci cu un zâmbet larg, aşteptându-se să-i vadă pe Althea şi pe Clef la fel de bucuroşi de victorie. Însă faţa Altheei era schimonosită de furie. Încă amorţit, băiatul fixa cu privirea cuţitul din propriile mâini şi sângele care i le acoperea. Un strigăt dinspre pupa îl făcu să-ntoarcă brusc capul. Acolo lupta nu mergea bine. Se aplecă şi-l zgâlţâi pe Clef de umăr.

– Poţi să cazi pe gânduri mai târziu, flăcăule. Acum hai cu mine!

Cuvintele lui îl dezmeticiră pe băiatul care îl urmă în josul punţii. Lui Brashen i se păru că, în aceeaşi clipă, corabia prinse viteză. Simţindu-se preţ de o clipă uşurat fiindcă Althea nu-l urmase, se aruncă în luptă. Trei dintre oamenii lui erau jos, rostogolindu-se şi lovind un pirat cu pumnii, ca într-o încăierare din tavernă. Se repezi dincolo de ei ca să-şi încrucişeze sabia cu cea a unui bărbat tatuat, cu chelie lucioasă. Îl lăsă să-i pareze cu uşurinţă lovitura ca să poată fanda pe lângă el, înjunghiindu-şi adevărata ţintă: un alt pirat, care tocmai îşi trecea un picior peste copastie. Când acesta căzu pe spate, cu mâinile încleştate de piept, Brashen plăti pentru curajul lui. Sabia piratului chel veni către el, şi izbuti să se ferească întru câtva aruncându-se într-o parte. Simţi lama smucindu-i cămaşa de parcă materialul era sfâşiat. O clipă mai târziu, o pârjolitoare linie de foc i se întinse dureros în josul coastelor. Îl auzi pe Clef ţipând răguşit şi îngrozit, apoi băiatul se aruncă în luptă. Se lăsă în jos, înjunghiindu-l pe pirat în labele picioarelor şi în gambe. Uluit, omul făcu un salt înapoi, ca să se ferească de tăieturi.

Brashen se săltă în picioare, întinzându-şi în faţă sabia pe care-o ţinea cu amândouă mâinile. Pe când se ridica, vârful armei muşcă adânc din pieptul piratului. Chelul se izbi de copastie şi apoi se răsturnă peste ea, urlând în cădere.

Brashen şi Clef spărseseră cercul magic al apărării piraţilor. Echipajul dădu buzna, transformând bătălia în încăierare. Era lupta pe care o înţelegeau; se îngrămădiră asupra piraţilor rămaşi, lovindu-i cu picioarele şi strivindu-i sub tălpi. Brashen se retrase din învălmăşeală şi cercetă puntea cu privirea. Pe greement, năierii strigau că nava pirat a început să rămână în urmă de când *Paragon* prinsese viteză. O scurtă privire către tribord îi spuse că Lavoy şi oamenii lui păreau să se descurce cu partea lor de atacatori. Doi oameni din echipaj erau căzuţi, dar se puteau mişca. Pe puntea lui *Paragon* mai erau trei piraţi, dar fârtaţii lor din barcă le strigau să sară în apă, să renunţe.

Ţipete dinspre prora îi vestiră că alt grup de piraţi au trecut la abordaj. Trebuia să aibă încredere că Lavoy putea scăpa de cei de la pupa. Alergă către partea din faţă a corăbiei, cu Clef tot pe urmele lui. Şase oameni ajunseseră pe puntea lui *Paragon.* Brashen le văzu pentru prima oară clar blazonul negru de pe basmalele roşii. Era o pasăre cu aripile larg deschise. Un corb? Blazonul lui Kennit? îşi ţineau săbiile gata de luptă, apărând cârligul de abordaj din spatele lor. Însă, de jos, se auzeau strigătele piraţilor din barcă.

– Renunţaţi! Căp'tanul ne face semn să ne întoarcem!

Piraţii de pe punte nu se clinteau, nehotărâţi, evident nedorind să piardă ceea ce câştigaseră.

Althea îi ameninţa cu o sabie. Brashen înjură pe şoptite; măcar avea destulă minte ca să nu se-apropie prea mult de ei. Amber îi stătea alături, ţinându-şi sabia cu pricepere, dar fără agresivitate. Din tot echipajul, tocmai Lop îi apăra spatele acesteia cu o bâtă. Lavoy spusese sus şi tare că n-o să-i încredinţeze niciodată o armă tăioasă. Năierul înalt zâmbea larg, cu entuziasm, bătând cu capătul bâtei în punte, iar ochii lui măriţi de pofta de luptă păreau să încordeze cel puţin nervii unui pirat.

– Totuşi putem captura vasul! strigă unul dintre piraţii de pe punte. Au trimis femei să ne-nfrunte. Zece de-ai noştri pot lua în stăpânire toată corabia!

Era un bărbat înalt. Vechiul tatuaj de sclav de pe faţa lui fusese acoperit de imaginea unei păsări cu aripile deschise.

– Plecaţi acum!

Cuvintele lui Amber răzbăteau prin vânt şi tonul ei era bizar de convingător.

– Aici n-aveţi sorţi de izbândă. Prietenii voştri v-au abandonai. Nu muriţi încercând să capturaţi o corabie pe care n-o s-o puteţi stăpâni niciodată. Fugiţi acum, cât mai puteţi. Chiar dacă ue ucideţi, nu puteţi stăpâni o corabie vie împotriva voinţei sale. O să vă omoare.

– Minţi! Kennit a capturat o corabie vie şi e încă în viaţă! spuse unul dintre piraţi.

Galionul izbucni într-un hohot de râs sălbatic. Piraţii de pe punte nu puteau să-l vadă, dar îl auzeau şi simţeau puntea legănându-se când îşi flutura larg braţele înainte şi înapoi.

– Capturaţi-mă! îi provocă el. Oh, da. Veniţi la bord, peştişorii mei. Veniţi să vă găsiţi moartea în mine!

Nebunia corăbiei era ca o undă în aer, ca o aromă pe care nu puteai s-o respingi pufnind. Îi atingea pe toţi cu mâini cleioase. Althea se albi şi Amber păru îngreţoşată. Zâmbetul nebunesc pieri de pe faţa lui Lop, prelingându-se ca vopseaua şi lăsându-i sminteală doar în ochi.

– Eu am plecat, dădu de veste unul dintre piraţi.

Cât ai clipi, trecu peste balustradă şi se lăsă să alunece în josul parâmei. Un altul îl urmă în tăcere.

– Rămâneţi cu mine! urlă şeful lor, dar nimeni nu-i dădu ascultare.

Săriră cu toţii peste copastie, ca nişte pisici speriate.

– Blestemaţilor! Fiţi blestemaţi cu toţii! spuse ultimul pirat.

Se întoarse spre parâmă, dar Althea se apropie brusc de el. Sabia ei o provocă pe a lui. Jos, piraţii din barcă îi strigau să se grăbească, fiindcă ei pleacă. Pe punte, Althea spuse pe neaşteptate:

– Pe ăsta îl oprim aici, ca să-l întreb ce ştie despre Kennit! Amber, aruncă peste copastie cârligul de abordaj. Lop, ajută-mă să-l imobilizez.

Pentru Lop, imobilizarea însemna să-şi rotească bâta din toate puterile, descriind un arc care trecu periculos de aproape de capul lui Amber înainte de a izbi cu toată forţa ţeasta piratului. Tatuatul se prăbuşi şi Lop începu să ţopăie într-un dans al victoriei.

– L-am dat gata, hei, am dat gata unul!

*

Stai la adăpost.

Cuvintele erau ca nişte ţepi implântaţi în mintea Altheei. Chiar pe când îşi îndeplinea îndatoririle de rutină, menite să înstăpânească iar ordinea şi calmul pe punte, cuvintele continuau să-i toarne amărăciune în suflet, otrăvindu-i-l. *Stai la adăpost,* îi spusese el, şi apoi dusese la bun sfârşit ceea ce ar fi trebuit să facă ea, smulsese cârligul care sfidase mai slabele ei puteri. O umilise arătându-i că, în ciuda strădaniilor sale, nimeni nu se putea bizui pe ea. Că e nepricepută. Iar Clef văzuse totul.

Nu tânjea să lupte şi să ucidă. Nu despre asta era vorba. Sa ştia că, după acea primă întâlnire, încă mai tremura până în măduva oaselor. Din clipa în care năvălitorii începuseră să mişune pe parâmele agăţate de *Paragon,* o copleşise neliniştea. Dar nu se lăsase înfrântă. Nu înlemnise; nu ţipase şi nici nu fugise. Se străduise din răsputeri să-şi îndeplinească îndatoririle. Dar nu fusese de-ajuns. Voia ca Brashen s-o respecte ca pe un năier în stare să se descurce oricând şi ca pe un secund priceput în aceeaşi măsură. Iar el îi arătase clar că nu o respecta.

Părăsi puntea şi se urcă pe greement, nu doar ca să se convingă că nu sunt urmăriţi, ci şi ca să se bucure de un moment de tăcere şi singurătate. Ultima oară când o cuprinsese o astfel de furie, vina o purtase Kyle. N-ar fi crezut că Brashen o poate răni în acelaşi fel. Pentru o clipă, îşi sprijini fruntea de parâma care vibra şi închise ochii. Crezuse că Brashen o respectă; mai mult decât atât, că ţine la ea. Şi acum asta. Îi lăsase un gust cu atât mai amar fiindcă se străduise cu mare grijă să păstreze distanţa faţă de el, stând departe când ar fi dorit să-i fie aproape, ca dovadă a independenţei şi a puterii ei. Presupusese că stau la un braţ distanţă ca să păstreze disciplina pe corabie. Oare el o considera pur şi simplu doar o distracţie, un amuzament care trebuie lăsat deoparte după ce ridică ancora? Ei totul îi era refuzat. Nu se putea afişa nici ca o femeie care îl doreşte, nici ca un camarad de pe aceeaşi corabie care merită respectul lui. Atunci ce era pentru el? O târfă? O responsabilitate nedorită? Când erau atacaţi, nu o trata ca pe un prieten care îl poate ajuta, ci de parcă ar fi trebuit s-o protejeze în timp ce apăra corabia.

Coborî încet de pe catarg, apoi se lăsă să cadă pe punte cam de la un metru înălţime. O oarecare parte din ea simţea că poate e nedreaptă. Dar, în acea stare de spirit, agitată de atacul piraţilor, nu-i păsa. Confruntarea cu bărbaţi înarmaţi cu săbii, care ar fi omorât-o cu încântare, o schimbase. Bingtownul şi tot ce era lipsit de pericole şi plin de nobleţe rămăseseră în urmă, la multe leghe distanţă. Asta era acum viaţa ei. Dacă voia să supravieţuiască într-o asemenea lume, trebuia să se simtă bună la toate şi puternică, nu protejată şi vulnerabilă. Vocea care-şi ţinea discursul în mintea ei amuţi brusc când se văzu faţă-n faţă cu adevărul. De-asta era atât de arzătoare furia ei împotriva lui Brashen. Când îşi dăduse seama de slăbiciunea ei, o silise s-o vadă şi ea. Cuvintele lui îi mistuiseră încrederea în sine aşa cum saliva de şarpe mistuia totul. Se topiseră deopotrivă curajul ei improvizat şi încăpăţânarea cu care voia să lupte şi să se poarte ca şi cum ar fi avut forţa fizică a bărbaţilor care o atacau. Chiar şi în final, Lop îl doborâse pentru ea pe bărbatul pe care-l voia prizonier. Lop, aproape un neghiob, fusese în timpul unei lupte mai valoros decât ea, pur şi simplu, mulţumită mărimii şi muşchilor săi.

Jek se apropie de ea tiptil, cu obrajii încă îmbujoraţi după luptă. Zâmbea larg, mulţumită de propria persoană.

– Căp’tanul vrea să te vadă, în legătură cu prizonierul.

Îi venea greu să-şi ridice privirea către faţa plină de siguranţă de sine a lui Jek. În clipa aceea ar fi dat orice în schimbul staturii şi puterii femeii mai voinice.

– Prizonierul? Credeam c-avem mai mulţi.

Jek clătină din cap.

– Când loveşte c-o bâtă, Lop nu se joacă. Omul ăla nu s-a mai trezit. I s-au bulbucat ochii şi a-nceput să tremure din tot corpul. Pe urmă a murit. Păcat, fiindcă eu una cred că era şeful celor care ne-au abordat. Probabil ne-ar fi putut spune mai mult decât oricare altul. Cei pe care-i păzea Lavoy au încercat să sară peste copastie. Doi au izbutit, iar unul a murit pe punte. Însă un altul a supravieţuit. Căpitanul are de gând să-l ia la întrebări şi vrea să fii de faţă.

– Mă duc imediat. Cum a fost pentru tine în timpul atacului?

Jek zâmbi cu gura până la urechi.

– Căpitanul m-a pus să-mpart armele. Probabil şi-a dat seama că mi-am pierdut capul mai puţin decât unii dintre ceilalţi. Însă n-am prea avut prilejul să mă folosesc de-o sabie.

– Poate data viitoare, îi făgădui sec Althea.

Femeia înaltă o privi nedumerită, de parcă ar fi dojenit-o, însă Althea se mulţumi să întrebe:

– Unde sunt? În cabina căpitanului?

– Nu. Pe puntea prora.

– Lângă galion? Ce e în capul lui?

Jek n-avea niciun răspuns; de fapt, Althea nici nu aştepta vreunul. În schimb, se grăbi să se îndrepte spre partea din faţă a corăbiei, ca să vadă cu ochii ei despre ce era vorba. Când ajunse destul de aproape, observă nemulţumită că Brashen, Amber şi Lavoy erau deja adunaţi în jurul prizonierului. Se simţi desconsiderată. Brashen trimisese după ceilalţi înainte de a o chema pe ea? Încercă să-şi dea deoparte furia şi invidia, dar păreau să fi prins rădăcini. Urcă pe puntea prora în tăcere.

Singurul prizonier rămas în viaţă era tânăr. Când îl capturaseră, fusese bătut şi aproape sugrumat, dar vânătăile şi umflăturile păreau singurele sale vătămări. Pe obraz i se întindeau mai multe tatuaje de sclav. Avea o claie deasă de păr castaniu rebel, pe care basmaua roşie nu izbutea să o îmblânzească. În ochii lui căprui, spaima şi sfidarea se contopeau. Era aşezat pe punte, cu încheieturile mâinilor legate la spate şi cu gleznele înlănţuite laolaltă. Brashen şi Lavoy erau în picioare, primul în faţa prizonierului, dominându-l, iar al doilea lângă umărul lui. Cu buzele strânse, Amber stătea la distanţă de grup. Nu-şi ascundea dezaprobarea. O mână de năieri zăboveau pe puntea principală, dornici să vadă interogatoriul. Clef se număra printre ei. Althea îi aruncă o privire, însă ochii mari ai băiatului erau aţintiţi asupra prizonierului. De faţă nu erau decât doi tatuaţi din echipaj. Păreau înarmaţi cu răbdare şi aveau ochi reci.

– Vorbeşte-ne despre Kennit.

Vocea lui Brashen era egală, dar tonul lui era al unui om care se repetă.

Piratul aşezat pe punte se uita drept înainte, nepăsător. Nu scoase nicio vorbă.

– Lasă-mă să-ncerc şi eu, căpitane, îl imploră Lavoy, şi Brashen nu se opuse.

Primul secund vânjos se ghemui lângă pirat, îl înşfăcă de părul din creştet şi îl sili să-i întâlnească privirea.

– Uite care-i treaba, frumuşelule, mârâi Lavoy. Zâmbetul lui era mai cumplit decât un rânjet care dezgoleşte colţii: Poţi să ne fii de folos, vorbind cu noi. Sau poţi zbura peste bord. Ce preferi?

Piratul răsuflă scurt.

– Zbor peste bord şi dacă vorbesc.

Cuvintele lui erau pe jumătate suspin şi păru deodată mai tânăr decât Althea.

Însă răspunsul stârni mai degrabă cruzimea decât mila lui Lavoy.

– Atunci vorbeşte. Nimeni n-o să afle c-ai făcut-o, şi poate-ţi trag una-n cap înainte de a te lăsa să te scufunzi. Unde se află acest Kennit? E tot ce vrem să ştim. Porţi blazonul lui. Trebuie să ştii în ce port se adăposteşte.

Altheei nu-i veni să-şi creadă urechilor şi îi aruncă lui Brashen o privire grăitoare. Voia să ştie mult mai multe. Supravieţuise cineva din echipajul *Vivaciei*? Putea spera s-o răscumpere? Dar Brashen păstră tăcerea. Bărbatul legat clătină din cap. Lavoy îl pălmui, nu tare, dar lovitura cu palma deschisă îl trânti. Înainte de-a izbuti să se ridice, Lavoy îl prinse de păr şi îl săltă din nou în capul oaselor.

– Nu te-am auzit, îi spuse, rânjind batjocoritor.

– O să..., începu Amber, furioasă, dar Brashen o întrerupse pe neaşteptate:

– Ajunge!

Se apropie, postându-se din nou în faţa prizonierului.

– Vorbeşte cu noi, îl sfătui. Spune-ne ce vrem să ştim, şi poate că n-o să fie nevoie să mori.

Piratul răsuflă întretăiat.

– Mai bine mor decât să-l trădez pe Kennit, răspunse sfidător.

O zvâcnire bruscă a capului îl smulse din strânsoarea lui Lavoy.

– Dacă preferă să moară, îl pot ajuta, se oferi pe neaşteptate *Paragon.*

Vocea îi deveni deodată mai tunătoare. Răutatea din ea zbârli părul de pe ceafa Altheei.

– Aruncă-mi-l mie, Lavoy. O să vorbească înainte de a-l da mării.

– Ajunge! se auzi Althea repetând strigătul lui Brashen.

Se apropie de prizonier şi se ghemui ca să-l privească în ochi.

– Nu-ţi cer să-l trădezi pe Kennit.

Vorbea cu blândeţe.

– Ce crezi că fa...? începu Lavoy dezgustat, dar Brashen îl întrerupse.

– Dă-te deoparte, Lavoy. E dreptul Altheei.

– Dreptul ei?

Primul secund părea să nu-şi creadă urechilor şi se înfuriase.

– Taci sau pleacă de pe puntea prora.

Vocea lui Brashen era egală.

Lavoy se supuse, dar faţa îi rămase împurpurată.

Althea nu se obosi să-l privească pe vreunul dintre cei doi. Se uită fix la prizonier până ce bărbatul îşi înălţă ochii spre ai ei.

– Vorbeşte-mi despre corabia vie capturată de Kennit. Despre *Vivacia.*

O vreme, tânărul se mulţumi doar s-o privească. Pe urmă, trase aer în piept şi pielea din jurul buzelor i se albi.

– Ştiu cine eşti. Scuipa cuvintele: Semeni cu băiatul-preot. Aţi putea fi gemeni. Îşi întoarse capul şi chiar scuipă pe punte: Eşti o blestemată de Haven. Nu-ţi spun nimic.

– Sunt o Vestrit, nu o blestemată de Haven, ripostă Althea, indignată. Iar *Vivacia* e corabia familiei noastre. Vorbeşti despre Wintrow, nepotul meu? Aşadar el trăieşte?

– Wintrow. Aşa-l chema. Ochii prizonierului sticliră cu înverşunare: Sper că e mort. Îşi merită moartea, şi nu una rapidă. Oh, făcea paradă de bunătate. Ne aducea o găleată cu apă de mare şi o cârpă, se târa prin cala murdară de parcă ar fi fost unul dintre noi. Dar nu era decât prefăcătorie. În tot acel timp, rămânea fiul căpitanului. Mulţi sclavi spuneau c-ar trebui să-i fim recunoscători, că a făcut pentru noi tot ce-a putut şi că mulţumită lui am izbutit să ne eliberăm. Dar eu cred c-a fost mereu o iscoadă afurisită. Altminteri, cum ar fi putut să ne lase înlănţuiţi acolo atâta amar de vreme? Spune-mi tu.

– Ai fost sclav la bordul *Vivaciei,* zise Althea cu voce joasă.

Atâta tot. Fără întrebări, fără contraziceri. Omul vorbea şi spunea mai mult decât îşi dădea seama.

– Am fost sclav pe corabia familiei tale. Da.

Tânărul îşi scutură brusc capul, îndepărtându-şi părul din ochi.

– O ştii foarte bine. Nu-mi spune că nu recunoşti tatuajul familiei tale.

Fără să vrea, ea îi cercetă faţa. Cel mai nou tatuaj de pe obrazul lui era un pumn încleştat. I se potrivea lui Kyle. Trase aer în piept şi vorbi cu blândeţe.

– Eu n-am sclavi. Nici tatăl meu n-a avut. M-a convins că sclavia e o nedreptate. Nu există niciun sclav şi niciun tatuaj al familiei Vestrit. Ceea ţi s-a făcut a fost făcut de Kyle Haven, nu de familia mea.

– Te lepezi de toate, nu? La fel ca micul vostru băiat-preot. N-avea cum să nu ştie ce ni se întâmpla. Nemernicul ăla de Torg. Venea noaptea printre noi şi siluia femeile chiar în faţa noastră. Pe una a omorât-o. Ea e început să ţipe şi el i-a îndesat o cârpă în gură. A murit în timp ce îşi făcea mendrele cu ea. Şi el a râs. S-a ridicat şi a plecat lăsând-o acolo, înlănţuită la doar doi oameni distanţă de mine. Şi niciunul dintre noi n-a putut face nimic. A doua zi, echipajul a tras-o afară şi le-a aruncat-o şerpilor. Bărbatul miji ochii: Ar fi trebui să fii tu crăcănată acolo, sufocându-te. Măcar o singură dată ar trebui să fie una dintre voi.

Althea închise o clipă ochii. Imaginea era prea vie. Lângă copastie, Amber se-ntoarse brusc cu spatele, să privească marea.

– Nu-i vorbi ei aşa, spuse Brashen cu asprime. Sau te-arunc peste bord cu mâna mea.

– Nu-mi pasă, îl întrerupse Althea. Înţeleg de ce-o spune. Lasă-l să vorbească. Îşi îndreptă toată atenţia către prizonier. Ceea ce a făcut Kyle Haven cu corabia familiei noastre n-a fost bine. Îmi dau seama de asta.

Se strădui să se uite în ochii duşmănoşi ai bărbatului.

– O vreau pe *Vivacia* înapoi şi, după ce-o s-o redobândesc, la bordul ei nimeni n-o să mai fie sclav vreodată. Asta e tot. Spune-ne unde-l putem găsi pe Kennit. O să răscumpărăm corabia. E tot ce vreau. Doar corabia. Şi pe oamenii din echipaj rămaşi în viaţă.

– Ăştia-s foarte puţini.

Cuvintele ei nu înmuiaseră inima piratului. În schimb, părea să-i simtă punctele slabe şi să fie nerăbdător s-o rănească. O ţintuia cu privirea.

– Cei mai mulţi au murit înainte de-a pune Kennit piciorul pe punte. Am omorât doi cu mâinile mele. El a ajuns la bord într-o zi superbă. Oamenii lui au pierdut ceva timp adunând leşurile şi aruncându-le şerpilor. Şi, oh, corabia n-a ţipat în vreme ce-o făceau.

Se uita în ochii Altheei, vrând să vadă dacă a rănit-o. Ea nu încercă să pretindă contrariul. Se lăsă încet pe spate, sprijinindu-se pe călcâie. Totul trebuia privit în faţă. Nu era o Haven, însă corabia îi aparţinea familiei ei. Sclavii fuseseră cumpăraţi cu banii familiei şi echipajul tatălui ei îi înlănţuise în beznă. Ceea ce simţea nu era vinovăţie; vinovăţia era doar pentru

propriile ei greşeli. Dar se simţea cumplit de răspunzătoare. Ar fi trebuit să rămână acasă, să-l înfrunte pe Kyle până la capăt. N-ar fi trebuit s-o lase nicidecum pe *Vivacia* să părăsească Bingtownul pentru un negoţ atât de murdar.

– Unde-l putem găsi pe Kennit?

Piratul îşi linse buzele.

– Îţi vrei corabia? N-o s-o capeţi. Kennit a luat-o fiindcă a vrut-o. Şi ea îl vrea. I-ar linge cizmele dacă ar putea ajunge la ele. Kennit îi spune dulcegării, ca unei târfe ieftine, iar ea pur şi simplu e destul de naivă să-l creadă. L-am auzit vorbindu-i într-o noapte, vrăjind-o ca să devină corabia lui de pirat. Şi ea a primit cu dragă inimă. N-o să se mai întoarcă la tine niciodată. S-a săturat până peste cap de negoţul cu sclavi; acum se ţine de piraterie alături de Kennit. Poartă culorile lui, la fel ca mine.

Ochii prizonierului cântăreau efectul cuvintelor sale.

– Corabia detesta transportul sclavilor. I-a fost recunoscătoare lui Kennit fiindc-a scăpat-o de aşa ceva. N-o să vrea niciodată să se-ntoarcă la tine. Nici Kennit n-o să-ţi primească răscumpărarea, îi place *Vivacia.* Spune că şi-a dorit dintotdeauna o corabie vie. Acum are una.

– Mincinosule!

Strigătul răbufni desprinzându-se nu de pe buzele Altheei, ci de pe ale lui *Paragon.*

– Sac de maţe mincinos! Daţi-mi-l mie! Storc eu adevărul din el!

Vorbele galionului îi dădură Altheei o nouă lovitură. Îngreţoşată, se ridică încet. Capul i se învârtea, izbit de spusele prizonierului. Se potriveau cu cea mai adânc ascunsă dintre temerile ei. Ştiuse că viaţa dusă ca purtătoare de sclavi o s-o schimbe pe *Vivacia.* Era cu putinţă s-o fi schimbat chiar atât de mult? Atât de mult încât să se-ntoarcă împotriva propriei familii şi să plece în lume de capul ei, alături de altcineva?

De ce nu?

Ea, Althea, nu-i întorsese spatele propriei familii, din pricina unei nemulţumiri mai mărunte?

O inundă un amestec oribil de gelozie, dezamăgire şi trădare. Probabil că aşa ceva simţea o soţie când descoperea că bărbatul îi era necredincios. Sau un părinte care afla că fiica lui a ajuns curvă. Cum putuse *Vivacia* să facă una ca asta? Şi cum putuse ea, Althea, s-o dezamăgească într-o asemenea măsură? Ce-avea să se-aleagă acum de frumoasa ei corabie, condusă pe căi greşite? Mai puteau fi vreodată ca înainte, o singură inimă şi o singură minte, străbătând marea purtate de vânt?

Paragon continua să înşire cu patos ameninţări la adresa piratului şi rugăminţi către ceilalţi, implorându-i să-l dea pe mâna lui, căci putea să scoată de la el adevărul, da, avea să-l facă să spună adevărul despre ticălosul de Kennit. Althea abia dacă-l auzea. Brashen o prinse de cot.

– Arăţi de parcă ai fi gata să leşini, îi spuse cu glas scăzut. Te simţi în stare să pleci? Să-ţi păstrezi demnitatea în faţa echipajului?

Cuvintele astea puneau capac la toate. Se smuci din mâna lui.

Nu m-atinge, mârâi cu voce la fel de scăzută.

Demnitate, îşi spuse, avertizându-se singură, *demnitate,* dar nu putea face mai mult de-atât ca să nu-nceapă să ţipe la el, ca o vânzătoare de peşte. Brashen se trase înapoi, uluit, şi Althea desluşi o fulgerătoare scânteiere de furie în adâncul ochilor lui negri. Îşi îndreptă brusc spatele, străduindu-se să se controleze.

Străduindu-se, ştiu ea dintr-odată, să-şi separe sentimentele de ale lui *Paragon.*

Se întoarse spre prizonier şi spre galion cu o secundă prea târziu. Lavoy îl ridicase pe pirat în picioare şi îl ţinea lipit de copastie. Ameninţările se îngemănau: secundul urma să-l împingă, pur şi simplu, peste bord, aşa legat cum era sau urma să-l pocnească mai întâi. Tânărul avea un obraz mai roşu; primise cel puţin o lovitură. Amber îl ţinea pe Lavoy de un braţ tras către spate. Părea, dintr-odată, uluitor de înaltă. Althea era surprinsă că o femeie atât de delicată are destulă putere ca să ţină pe loc braţul lui Lavoy. Expresia feţei lui Amber părea să-l fi împietrit pe primul secund. Pe faţa lui nu se citea frica; indiferent ce ar fi desluşit el în ochii lui Amber trecuse dincolo de spaimă. Althea văzu prea târziu adevărata ameninţare.

Paragon se răsucise cât de mult putea. Mâna lui se întinse, pipăind orbeşte.

– Nu! strigă Althea, dar imensele degete de lemn deja găsiseră prizonierul.

Paragon îl smulse cu uşurinţă din strânsoarea lui Lavoy. Piratul urlă şi, printre ţipetele lui, răsună strigătul Altheei:

– Oh, *Paragon,* nu, nu, nu!

Galionul le întoarse spatele, ţinând piratul în mâini, în faţa sa. Îşi încovoie umerii asupra prizonierului răpit, ca un copil care înfulecă dulciuri furate. Murmura cu înverşunare ceva

către nefericitul pe care-l scutura încoace şi încolo ca pe o păpuşă de cârpă, dar Althea nu auzea decât implorările lui Amber:

– *Paragon. Te rog, Paragon.*

– Corabie! Pune imediat omul înapoi pe punte! răcni Brashen.

Glasul lui răstit spunea că nu acceptă nicio împotrivire, însă *Paragon* nici măcar nu tresări. Althea îşi dădu seama că strânge cu disperare balustrada în mâini, aplecându-se în afară.

– Nu! imploră ea corabia, care nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

Lângă ea, Lavoy, cu dinţii albi încleştaţi dezgoliţi de o strâmbătură, se uita cu ochi bizar de lacomi. *Paragon* îşi apropie brusc faţa de bărbatul pe care-l strângea în ambele mâini. Preţ de o clipă îngrozitoare, Althea se temu c-o să-i smulgă capul dintr-o muşcătură. Însă el încremeni, ca şi cum ar fi ascultat ceva cu atenţie.

– Nu! strigă apoi. Kennit n-a spus niciodată asta! N-a spus c-a visat întotdeauna să aibă propria lui corabie vie! Minţi! Minţi!

Îl scutură pe bărbat, smucindu-l înainte şi înapoi. Althea auzi oase pocnind. Piratul urlă, iar *Paragon* îl azvârli pe neaşteptate. Trupul se dădu peste cap în lumina puternică a soarelui, apoi se prăvăli brusc în marea scânteietoare. Carnea plesni zgomotos apa. Şi omul dispăru. Lanţurile de la glezne traseră la fund ceea ce mai rămăsese din el.

Althea se holba prosteşte la locul unde pierise. O făcuse. *Paragon* ucisese din nou.

Lângă ea, Brashen gemu adânc.

– Oh, corabie.

Galionul îşi întoarse capul fixându-i cu ochi orbi. Îşi strânse pumnii, apoi şi-i lipi de piept, ca şi cum ar fi vrut s-ascundă ceea ce făcuse. Vorbi cu glas de copil speriat şi obraznic:

– L-am silit să răspundă. Diwytown. O să-l găsim pe Kennit la Diwytown. Diwytownul i-a plăcut întotdeauna.

Se încruntă orbeşte la tăcerea oamenilor adunaţi pe puntea prora.

– Asta voiaţi, nu-i aşa? Să aflaţi unde e Kennit? N-am făcut nimic mai mult de-atât. L-am silit să vorbească.

– Chiar asta ai făcut, flăcăule, sublinie Lavoy cu brutalitate.

Până şi el părea speriat de fapta lui *Paragon.* Clătină încet din cap. Apoi adăugă, cu voce destul de scăzută ca să nu-l audă decât oamenii:

– N-am crezut c-o s-o facă.

– Ba da, ai crezut, îl contrazise Amber pe faţă. Privirea ei îl ardea: De-asta l-ai adus pe omul ăla destul de aproape ca să-l poată înşfăca. Fiindcă l-ai vrut mort, ca pe toţi ceilalţi prizonieri.

Amber îşi întoarse brusc capul către Tatuaţii din echipaj, care urmăreau în tăcere ce se petrece.

– Aţi fost cu toţii amestecaţi în asta. Aţi ştiut ce-o să se-ntâmple, dar aţi stat cu mâinile-n sân. Asta a scos el la lumină din voi. Cel mai mare rău pe care vi l-a putut face sclavia. Privirea ei aspră se reîndreptă spre secund: Eşti un monstru, Lavoy. Nu doar pentru ceea ce i-ai făcut acelui om, ci mai ales pentru ceea ce-ai trezit în *Paragon.* Încerci să-l transformi într-o brută de teapa ta.

Cu o zvâcnire a capului, *Paragon* îşi întoarse chipul desfigurat, parcă ferindu-se de vorbele lui Amber.

– Aşadar nu-ţi mai sunt pe plac. Ei bine, puţin îmi pasă. Dacă trebuie să fiu nevolnic ca să-ţi plac ţie, n-am nevoie să mă placi. Ca să ştii!

Trecerea la astfel de copilării după ce ucisese cu brutalitate un om o făcu pe Althea să înlemnească de groază. Ce era corabia aia?

Amber nu răspunse în cuvinte. Se lăsă în jos până ce ajunse să-şi sprijine fruntea de mâinile încleştate pe balustradă. Althea nu-şi dădea seama dacă plânge sau se roagă. Se agăţa strâns de lemnul vrăjitor, de parcă s-ar fi putut prelinge în el.

– N-am făcut nimic! protestă Lavoy.

Cuvintele lui rezonau pentru Althea ca o laşitate. Vorbea privindu-şi echipajul de Tatuaţi.

– Toată lumea a văzut ce s-a-ntâmplat. Nimic n-a fost din pricina mea. Corabia a luat totul în mâinile sale, nu doar într-un singur fel.

– Gura! le porunci Brashen tuturor. Ţineţi-vă gura.

Făcu în grabă un tur al punţii. Îşi plimbă privirea, cuprinzând întreg echipajul tăcut, adunat la prora. Ochii părură să-i zăbovească asupra lui Clef. Alb la faţă, băiatul îşi ţinea ambele mâini încleştate peste gură. Ochii îi străluceau de lacrimi.

Când vorbi din nou, vocea lui Brashen era lipsită de orice emoţie.

– Ne îndreptăm spre Diwytown cu toată viteza. În timpul atacului, echipajul a fost jalnic. Vom face mai multă instrucţie, atât cu năierii de rând, cât şi cu secunzii. Vreau să-şi cunoască fiecare om locul şi datoria şi, bizuindu-se pe aceste cunoştinţe, să treacă neîntârziat la fapte.

Îşi plimbă din nou ochii de la unii la alţii. Părea mai bătrân şi mai istovit decât îl mai văzuse vreodată Althea. Se întoarse din nou spre galion.

– *Paragon,* pedeapsa ta pentru nesupunere la ordinele mele e izolarea. Nimeni n-o să-i vorbească nicidecum corăbiei fără îngăduinţa mea. Nimeni! repetă el în timp de Amber trăgea aer în piept, pregătindu-se să protesteze. Şi nimeni n-are ce căuta aici, pe puntea prora, dacă îndatoririle sale nu i-o impun. Acum plecaţi cu toţii, întoarceţi-vă la treburile voastre. Imediat!

Brashen rămase tăcut la prora în vreme ce echipajul se retrăgea în tăcere, întorcându-se pe punte, în pat sau la postul de veghe. Se îndepărtă şi Althea. În clipa aceea nu-l mai recunoştea pe Brashen câtuşi de puţin. Cum putuse lăsa să se-ntâmple ceea ce se întâmplase? Nu vedea ce e Lavoy, ce-i face corăbiei?

*

Brashen era chinuit de durere. Nu era vorba doar de tăietura care îi cobora de-a lungul coastelor, deşi Sa îi era martor că îl ardea şi îl ustura. Fălcile, spatele şi viscerele îl dureau de încordare. Îl durea până şi faţa, dar nu-şi mai aducea aminte cum să-şi destindă muşchii de acolo. Althea se uitase la el cu un dezgust absolut; nu înţelegea de ce. Corabia lui vie, mândria lui, *Paragon* al lui, ucisese cu o sălbăticie bestială, care îl îngreţoşa; nu-l crezuse în stare de aşa ceva. Acum era aproape sigur că Lavoy recrutează nu doar oameni, ci chiar şi corabia, ca să-i fie alături într-o revoltă împotriva căpitanului. Amber avea dreptate, deşi el îşi dorea să n-o fi spus cu voce tare. Din motive pe care nu le înţelegea în totalitate, Lavoy avusese grijă să moară toţi prizonierii. Pentru Brashen era copleşitor. Trebuia să le facă faţă tuturor acestora şi să nu arate, nici măcar printr-o scurtă zvâcnire a unui muşchi al feţei, că îl deranjează ceva. El era căpitanul. Ăsta era preţul. Tocmai când îşi dorea cel mai mult să-l înfrunte pe Lavoy sau s-o ia în braţe pe Althea, sau să-i ceară lui *Paragon* să explice cele petrecute, trebuia în schimb să-şi îndrepte umerii şi spatele. Să-şi păstreze demnitatea. Pentru binele echipajului şi al rolului său de comandant, nu trebuia să simtă nimic.

Stătea la prora şi îi privea pe toţi supunându-i-se. Lavoy se îndepărta aruncând peste umăr o privire grea de ranchiună. Althea mergea cu stângăcie, cu sufletul frânt. Brashen spera că raţiunea o să le spună celorlalte două femei s-o lase o vreme singură. Amber plecă ultima. Se opri lângă el, ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească. El îi întâlni ochii şi clătină din cap în tăcere. *Paragon* nu trebuia să creadă că e cineva împotriva izolării lui. Trebuia să simtă că toată lumea îl dezaprobă. Imediat ce Amber părăsi puntea prora, Brashen se grăbi s-o urmeze. Nu-i adresă corăbiei niciun cuvânt de despărţire. Se întrebă dacă *Paragon* măcar observa asta.

*

Paragon îşi şterse din nou, pe furiş, mâinile de partea de jos a prorei. Sângele era o chestie atât de lipicioasă. Atât de lipicioasă şi atât de plină de amintiri. Se strădui să nu-l absoarbă pe omul pe care-l ucisese, dar, în cele din urmă, sângele îşi urmă calea. I se îmbibă în mâinile din lemn vrăjitor, bogat, roşu şi încărcat de sentimente şi senzaţii. Groaza şi durerea erau cele mai puternice. Ei, odată ce se apucase de piraterie, cum se aşteptase omul ăla să moară? Şi-o făcuse cu mâna lui. Nu era vina lui *Paragon.*

Piratul ar fi trebuit să vorbească atunci când i-o ceruse Lavoy. Pe urmă, primul secund l-ar fi ucis cu blândeţe.

În plus, piratul minţise. În privinţa lui Kenmt. Povestise că o iubeşte pe *Vivacia,* c-a spus că şi-a dorit întotdeauna o corabie vie a lui. Mai rău decât atât, susţinuse că *Vivacia* s-a legat de Kennit. N-avea cum. Nu făcea parte din familia lui Kennit. Aşa că omul minţise şi murise.

Brashen era foarte furios pe el. Furia se născuse din vina lui Brashen, pentru că Brashen nu înţelegea un lucru simplu, precum uciderea cuiva care te-a minţit. *Paragon* descoperea că Brashen nu înţelege multe lucruri. Însă Lavoy înţelegea. Lavoy venea la el şi stătea de vorbă cu el, îi istorisea poveşti de pe mare şi îi spunea “flăcăule“. Şi înţelegea. Înţelegea că *Paragon* trebuie să fie aşa cum era, că tot ce făcuse vreodată fusese nevoit să facă. Lavoy îi spunea că n-are de ce să se ruşineze, că n-are de ce să regrete. Era de acord că oamenii îl împinseseră către tot ceea ce săvârşise vreodată. Brashen, Althea şi Amber voiau cu toţii să fie la fel ca ei. Voiau să pretindă că n-are un trecut. Niciun fel de trecut. Să fie aşa cum doreau ei, pentru că

altminteri nu le mai era pe plac. Însă el nu putea. În el erau prea multe sentimente despre care ştia că nu le-ar fi plăcut. Prea multe voci care-i povesteau iar şi iar amintirile urâte, dar voci firave, pe care nu le auzea prea bine. Voci firave ale sângelui, care scânceau din trecut. Ce-ar fi trebuit să facă în privinţa lor? Nu amuţeau niciodată, nu cu adevărat, învăţase să nu le dea atenţie, dar asta nu le făcea să dispară. Însă nici măcar nu erau la fel de rele ca alte părţi ale lui însuşi.

Îşi şterse din nou mâinile de cocă. Aşadar, de-acum înainte, nimeni n-avea să-i mai vorbească. Nu-i păsa. Nu era nevoie să stea de vorbă. Putea rezista ani de-a rândul fără să vorbească şi fără să se clintească. O mai făcuse. Oricum, se îndoia că Lavoy avea să se supună acelei porunci. Ascultă zgomotul înfundat al tălpilor goale care alergau pe puntea lui ca să îndeplinească ordinele lui Lavoy. Chiar credeau că pot să-l pedepsească şi în acelaşi timp să se-aştepte să navigheze voios, ducându-i la Diwytown? Aveau să vadă ei. Îşi încrucişă braţele pe piept şi înaintă mai departe orbeşte.

10

ARMISTIŢII

Ploaia de toamnă răpăia în ferestrele dormitorului Ronicăi. Ea mai rămase o vreme nemişcată, ascultând-o. Focul arsese mocnit pe timpul nopţii. Frigul din încăpere contrasta aproape plăcut cu căldura de sub pături. Nu voia să se ridice, nu încă. Stând într-un pat moale, în aşternuturi curate şi sub o pătură călduroasă, putea pretinde că realitatea e alta. Se putea întoarce în vremuri trecute, îşi putea imagina că *Vivacia* va sosi în port dintr-o zi în alta. Că se va întâlni cu Ephron, care se va apropia pe doc cu paşi mari. Ochii lui negri se vor mări când o va vedea. Forţa primei lui îmbrăţişări o surprinsese întotdeauna. Căpitanul o va strânge în braţe ca şi cum n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

Niciodată.

Disperarea o potopi. Cu un efort de voinţă, o lăsă să treacă. Era o suferinţă căreia îi supravieţuise; din când în când, durerea o mai ataca, însă atunci îşi reamintea că supravieţuise. Oricum, constată că se trezise de-a binelea. Era prea devreme, lumina noroasă a zorilor abia îi atinsese ferestrele.

Ce o trezise?

Îşi aduse vag aminte de-un tropot de copite pe aleea din faţa intrării şi de zgomotul unei uşi deschise brusc. Sosise un mesager? Era singura explicaţie pentru astfel de zgomote în faptul dimineţii. Ronica se dădu jos din pat, se îmbrăcă în grabă, fără s-o trezească pe Rache, se furişă pe coridoarele întunecoase ale casei tăcute şi coborî scara cu paşi uşori.

Se pomeni zâmbind larg. Malta ar fi fost mândră de ea. Învăţase că e mai puţin probabil să scârţâie treptele când calci pe muchiile lor şi ştia cum să rămână perfect nemişcată în cotloane întunecoase, neobservată de cei care trec pe lângă ea. Uneori stătea în camera de lucru prefăcându-se că moţăie, încurajând astfel servitorii să trăncănească în locuri unde îi putea auzi. Îşi găsise un cotlon plăcut, lângă fereastră, unde se putea preface absorbită de broderia ei, până când vremea tot mai rea a toamnei pusese capăt acestui vicleşug.

Ajunse la parter şi traversă pe furiş holul până în dreptul camerei de lucru a lui Davad. Uşa era închisă, dar nu perfect. Se apropie şi îşi lipi urechea de crăpătură. Izbuti să distingă glasul unui bărbat. Roed Caern? În ultima vreme, el şi Însoţitoarea se vedeau fără îndoială foarte des. Rareori trecea o zi fără să stea de vorbă cu ea între patru ochi. La început, Ronica pusese asta pe seama amestecului lui în toată povestea cu moartea lui Davad. Însă acum toată lumea o considera o problemă rezolvată. Ce altceva îl adusese la uşa Serillei la o asemenea oră şi cu o asemenea grabă?

Consiliul din Bingtown încheiase cercetarea morţii lui Davad. Serilla dăduse de ştire că, în virtutea împuternicirii primite de la Satrap, a ajuns la concluzia că moartea lui Restart se datorase unui accident de care nu era nimeni vinovat. Satrapia, adăugase ea, hotărâse că nu existau destule dovezi pentru a se putea spune că Davad trădase Jamaillia. De aceea, nepoata lui avea dreptul să-i moştenească proprietăţile, însă Însoţitoarea Serilla urma să locuiască în continuare în vila Restart. Pentru această prelungire a ospitalităţii, nepoata avea să fie recompensată corespunzător, la momentul potrivit, după ce avea să se pună capăt tulburărilor din oraş. Serilla făcuse din această înştiinţare un adevărat spectacol. Îi chemase pe conducătorii Consiliului în camera de lucru a lui Davad, îi servise cu delicatese şi cu vin din pivniţa acestuia, apoi îşi citise hotărârea de pe un pergament. Ronica fusese de faţă, la fel ca şi nepoata lui Davad, o femeie tânără, cu sânge-rece, care ascultase fără să comenteze. În încheiere, îi spusese Consiliului că e mulţumită. Se uitase la Roed în timp ce vorbea. Nu prea avea de ce să-şi îndrăgească unchiul, dar Ronica se întreba totuşi dacă nu cumva Roed o cumpărase sau o silise să reacţioneze astfel. Pe urmă, conducătorii Consiliului declaraseră că, dacă moştenitoarea e mulţumită, sunt şi ei mulţumiţi.

În afară de Ronica, nimeni nu părea să-şi aducă aminte că asta nu îndepărta pata de pe reputaţia familiei sale. Nimeni altcineva nu se încruntase când auzise că presupusa trădare a lui Davad nu fusese faţă de Bingtown, ci faţă de Jamaillia. Ronica rămăsese cu senzaţia că e bizar de izolată, ca şi cum mersul lumii ar fi suferit o schimbare subtilă, lăsând-o undeva în urmă. Se aşteptase ca Serilla s-o dea afară din casă imediat ce Consiliul se declarase de acord

cu concluziile ei. În schimb, Însoţitoarea o încurajase clar să rămână. Cu mult prea multă căldură şi bunăvoinţă, recunoscuse că o putea ajuta în privinţa strădaniilor de reunire a Bingtownului. Ronica se îndoia de sinceritatea ei. Adevăratul motiv al prelungirii ospitalităţii Serillei era ceea ce voia să descopere. Până în acel moment, secretul rămăsese de nedesluşit.

Îşi ţinu răsuflarea, dându-şi silinţa să nu scape niciun cuvânt. Tocmai vorbea Însoţitoarea.

– Le-a scăpat? În mesaj scrie că le-a scăpat?

Roed răspunse vorbindu-i de sus.

– Nu era nevoie. Pe un sul de pergament legat de piciorul unei păsări nu încap prea multe cuvinte. Au dispărut el, Însoţitoarea Kekki şi fata aia. Dacă suntem norocoşi, s-au înecat în fluviu. Însă să nu uităm că fata e din Bingtown, a crescut aici şi e fiica unei familii de corăbieri. E probabil în stare să manevreze o barcă. Roed făcu o pauză: Faptul că ultima oară au fost văzuţi într-o barcă mă duce cu gândul la o conspiraţie. Ţie nu ţi se pare oarecum straniu? Fata s-a dus în oraşul îngropat şi i-a scos afară în toiul unui cutremur atât de puternic cum în Trehaug n-a mai fost altul de mulţi ani. Nimeni nu i-a văzut plecând până când n-au fost zăriţi de pe dragon într-o barcă.

– Ce vrea să-nsemne asta, “de pe dragon“? îl întrerupse Serilla.

– N-am idee, recunoscu Roed, pierzându-şi răbdarea. N-am fost niciodată în Trehaug. Presupun că trebuie să fie un turn sau un pod. Ce contează? Satrapul a scăpat de sub controlul nostru. Se poate întâmpla orice.

– Aş vrea să citesc partea asta cu ochii mei.

Vocea Însoţitoarei era şovăitoare. Ronica se încruntă. Mesajul ajunsese la Roed înainte de a-l vedea ea?

– Nu poţi. Am distrus pergamentul imediat ce l-am citit. N-are sens să riscăm să se afle totul în Bingtown mai devreme decât trebuie. Fii sigură că n-o să rămână prea multă vreme secretul nostru. Mulţi negustori au legături strânse cu rudele lor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Şi alte păsări vor aduce aceeaşi veste. De-aia trebuie să acţionăm repede şi hotărâtor până nu încep alţii să zbiere, pretinzând că au un cuvânt de spus despre ceea ce facem.

– Eu pur şi simplu nu înţeleg. Cum s-a ajuns la aşa ceva?

Însoţitoarea părea năucită.

– Au promis că acolo o să fie instalat confortabil şi-o să se afle în siguranţă. Când a plecat, l-am convins că e cel mai înţelept lucru pe care-l poate face pentru binele său. Ce l-a îndemnat să se răzgândească? De ce-a fugit? Ce vrea?

Ronica îl auzi pe Roed râzând zgomotos.

– O fi Satrapul tânăr, dar nu e prost. În privinţa mea se face adesea aceeaşi greşeală. Nu vârsta, ci moştenirea puterii îl face pe un om potrivit să conducă. Satrapul a fost născut pentru putere, Însoţitoareo. Spui că nu dă atenţie substraturilor politicii, dar nu poate fi atât de orb ca să nu vadă cum te străduieşti să pui mâna pe putere. Pesemne se teme chiar de ceea ce se-ntâmplă acum: preiei drepturile lui, vorbeşti în numele lui, hotărăşti în locul lui ce trebuie să facem aici. Din câte am văzut şi din câte ai spus, cuvintele tale nu prea sunt ceea ce m-aş fi aşteptat cu adevărat s-aud de la Satrap. Hai să lăsăm deoparte toată prefăcătoria. Tu ştii că Satrapul a abuzat de puterea lui asupra noastră.

Eu ştiu ce speri tu. Ţi-ar plăcea să ai aici puterea lui şi să ne conduci mai bine decât ne-a condus el.

Ronica auzi cizmele lui Roed lovind în podea în timp ce tânărul măsura încăperea cu pasul. Se îndepărtă puţin de uşă. Însoţitoarea păstra tăcerea.

Când Roed vorbi din nou, vocea lui îşi pierduse farmecul.

– Să fim sinceri. Avem un interes comun tu şi cu mine. Amândoi vrem să vedem Bingtownul redat lui însuşi. În jurul nostru, toată lumea pălăvrăgeşte despre independenţă sau despre împărţirea puterii cu Negustorii Noi. Dintre aceste două planuri, niciunul nu poate să meargă. Ca să ne fie negoţul prosper, trebuie să ne păstrăm legăturile cu Jamaillia. Din acelaşi motiv, Negustorii Noi trebuie siliţi să părăsească oraşul. Tu reprezinţi pentru mine idealul; dacă rămâi în Bingtown, vorbind cu vocea Satrapului, ne asiguri îndeplinirea ambelor ţeluri. Dar, dacă Satrapul moare, izvorul puterii tale piere odată cu el. Mai rău, dacă Satrapul se întoarce, scăpat de sub control, glasul lui îl acoperă pe al tău. Planul meu e simplu, măcar ca idee, dacă nu şi ca execuţie. Trebuie să redobândim controlul asupra Satrapului. După ce ajunge din nou în puterea noastră, îl silim să-ţi cedeze autoritatea asupra Bingtownului. Tu ne poţi micşora birurile, îi poţi scoate pe chalcedeni din porturile noastre şi poţi confisca proprietăţile Negustorilor Noi. Avem cel mai evident avantaj pentru negociere. În schimbul tuturor acestor concesii, îi oferim viaţa Satrapului. Odată ce pune totul într-un hrisov, îl păstrăm printre noi, tratându-l cu toate onorurile. Pe urmă, dacă apare ameninţătoarea flotă

jamaillianã, suntem în posesia aceluiaşi atu. Li-l arătăm, ca să fie clar că n-au ce răzbuna. În cele din urmă, o să-l trimitem în siguranţă înapoi, în Jamaillia. Toate astea au sens, nu?

– Cu două excepţii, observă Serilla cu voce joasă. Satrapul nu mai e în mâinile noastre. Şi - aici glasul i se ascuţi - din toate astea, tu nu pari să câştigi mare lucru. Poate că eşti patriot, Roed Caern, dar nu te cred cu desăvârşire altruist.

– De-asta trebuie să ne grăbim să-l găsim pe Satrap şi să-l luăm din nou sub control. E evident, bineînţeles. Cât despre mine, ambiţiile şi situaţia mea seamănă cu ale tale. Tatăl meu e un bărbat robust dintr-un neam de oameni care ating vârste înaintate. Vor mai trece ani, poate chiar cu zecile, până când voi deveni eu Negustorul din familia Caern. Nu mă simt îndemnat s-aştept atât de mult ca să am parte de putere şi influenţă. Încă şi mai rău, mă tem că, dacă voi aştepta, când voi ajunge să-i moştenesc rangul, Bingtownul nu va mai fi decât o umbră a lui însuşi. Ca să-mi asigur viitorul, trebuie să-mi creez singur o poziţie care înseamnă putere. Nu văd de ce noi doi nu ne-am putea uni eforturile.

Tocurile cizmelor lui Caern tropăiră grăbite pe podea. Ronica îşi imagină că se reîntorsese în faţa Însoţitoarei.

– E clar că nu eşti învăţată să te descurci de una singură. Aici, în Bingtown, ai nevoie de un protector. Ne căsătorim. În schimbul protecţiei mele, al numelui meu şi al casei mele, împărţi puterea cu mine. Ce poate fi mai simplu?

Serilla răspunse cu voce joasă, care spunea că nu-i vine să creadă ce aude.

– Îţi îngădui prea multe, fiule de Negustor!

El râse.

– Oare? Mă-ndoiesc c-o să primeşti o ofertă mai bună. Judecând după obiceiurile din Bingtown, eşti aproape fată bătrână. Priveşte înainte, Serilla, cu mai mult de o săptămână sau de o lună. Până la urmă, necazurile de-acum vor trece. Şi ce-o să se-aleagă atunci de tine? Nu te poţi întoarce în Jamaillia. Oricine nu e orb şi surd îşi poate imagina că nu ţi-ai îndrăgit rolul de Însoţitoare a Satrapului Cosgo. Şi-atunci, ce-o să faci? O să rămâi în Bingtown ca să trăieşti în singurătate printre oameni care nu te vor accepta cu adevărat niciodată? O s-ajungi o femeie bătrână singură, fără copii. Casa şi cămara Negustorului Restart nu vor rămâne la dispoziţia ta pentru totdeauna. Unde-o să-ţi duci traiul şi cum?

– Aşa cum ai sugerat, o să fiu vocea Satrapului aici, în Bingtown. O să-mi folosesc autoritatea ca să-mi câştig existenţa.

Ronica aproape că zâmbi când o auzi înfruntându-l pe Roed Caern.

– Ah. Înţeleg. Amuzamentul lui era nemascat: Îţi imaginezi c-o să trăieşti în Bingtown ca femeie independentă.

– Şi de ce nu? Văd alte femei conducându-şi propriul negoţ şi avându-şi propria autoritate. Ia-o în considerare, de pildă, pe Ronica Vestrit.

– Da. S-o luăm în considerare pe Ronica Vestrit.

Vocea lui Roed o întrerupse nerăbdătoare pe cea a Serillei.

– Trebuie să avem în minte ceea ce se întâmplă acum. O să-ţi dai seama curând că ţi-am făcut o propunere generoasă. Între timp, să ne concentrăm asupra Satrapului. Şi înainte de asta am mai avut motive să suspectăm familia Vestrit. Gândeşte cât de grotesc s-a străduit Davad Restart s-o aducă pe Malta Vestrit sub nasul Satrapului. Dacă ea l-a scos pe Satrap din mâinile Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, avem de-a face cu o conspiraţie. Poate-l vor aduce înapoi, în Bingtown, ca să ia partea Negustorilor Noi. Poate că fuge pe fluviu către mare, ca să-i aducă pe aliaţii lui chalcedeni asupra noastră, cu foc şi cu maşinării de război.

Se lăsă tăcerea. Ronica îşi întredeschise buzele şi răsuflă prelung, în tăcere. Malta? Ce era cu toată povestea asta despre Satrapul răpit de ea? Nu putea fi adevărat. Malta nu putea fi amestecată în aşa ceva. Însă Ronica simţea, cu o siguranţă covârşitoare, că e adevărat.

– Avem totuşi o armă. Vocea lui Roed întrerupse cu brutalitate cugetările Ronicăi: Dacă e vorba de o conspiraţie, avem o ostatică.

Următoarele lui cuvinte confirmară cele mai mari spaime ale Ronicăi.

– O avem pe bunica fetei. Viaţa ei e garanţia că Malta se va alia cu noi. Chiar dacă nu-i pasă de rude, trebuie să-i pese de propria avere. Putem să confiscăm casa familiei ei, putem ameninţa c-o distrugem. Tânăra Vestrit are prieteni printre Negustorii din Bingtown. Poate fi "convinsă".

Urmară clipe de tăcere. Când vorbi din nou, Însoţitoarea îşi ridică vocea, ultragiată.

– Cum îţi poate trece prin minte aşa ceva? Ce-ai de gând? Vrei s-o iei prizonieră chiar de-aici, de sub acoperişul meu?

– Sunt vremuri grele. În glasul lui Roed răsuna convingerea: Blândeţea n-o să reconstruiască Bingtownul. Trebuie să fim gata să acţionăm cu brutalitate pentru binele

patriei noastre. Nu sunt singurul care gândeşte astfel. Uneori, fiii Negustorilor pot vedea ceea ce nu mai desluşesc ochii obosiţi ai taţilor lor. În cele din urmă, când locuitorii legitimi ai Bingtownului vor conduce din nou aici, toată lumea va şti că am avut dreptate. Am început să-i facem pe vârstnicii din Consiliu să ne vadă puterea. Celor care ni se opun nu le merge bine. Dar să lăsăm asta deoparte.

– Locuitorii legitimi ai Bingtownului?

Ronica n-avu prilejul să afle pe cine numea Roed astfel. Scârţâitul unei uşi îndepărtate o preveni la timp. Cineva venea către ea. Agilă ca o fetişcană, părăsi dintr-un salt locul de unde trăsese cu urechea, străbătu în grabă coridorul şi se strecură cu iuţeală într-o cameră de oaspeţi. Acolo, în întunericul păstrat de obloanele trase, se opri, inima bătându-i în urechi. Preţ de mai multe secunde, nu auzi decât sunetele de spaimă ale propriului trup. Apoi, când inima i se domoli şi respiraţia i se linişti, la urechi îi ajunse altceva, toate zgomotele mărunte ale unei case care se trezeşte. Ascultând lângă uşa întredeschisă a camerei de oaspeţi, auzi o servitoare ducând micul dejun în camera de lucru a lui Davad. Aşteptă cu o nerăbdare dureroasă până când o auzi pe femeie plecând. Îi lăsă timp s-ajungă în bucătărie, apoi ieşi din ascunzătoare, îndreptându-se cu sufletul la gură spre camerele ei.

Când intră închizând cu grijă uşa în urma sa, Rache deschise ochii, năuciţi de somn.

– Trezeşte-te, îi spuse încet Ronica. Trebuie să ne-adunăm lucrurile şi să fugim imediat de-aici.

*

Serilla se simţea jalnic de recunoscătoare fiindcă fuseseră întrerupţi de servitoarea care aducea cafea şi chifle. Roed îi aruncă femeii o privire aspră, dar tăcu la rândul său. Serilla simţea că numai în linişte îşi putea cântări propriile gânduri. Când Roed se afla în încăpere, când stătea acolo, atât de înalt, şi vorbea cu glas atât de puternic, ea se trezea dând aprobator din cap. Abia mai târziu izbutea să-şi amintească tot ce spusese el şi i se făcea ruşine fiindcă fusese de acord.

Roed o înspăimânta. Când îi dezvăluise că ştie că, în secret, ea speră să pună mâna pe puterea Satrapului, fusese cât pe ce să leşine. Când presupusese în mod calm că ar putea s-o ia de nevastă şi trecuse amuzat peste faptul că ea luase asta drept un afront, simţise că se înăbuşă. Mâinile încă îi mai erau ude de transpiraţie şi îi tremurau în poală. Inima îi sărise din piept când camerista ei o trezise şi îi spusese că Roed e jos şi cere s-o vadă imediat. Se îmbrăcase în grabă, răstindu-se la cameristă când încercase s-o ajute. Nu avusese timp să-şi aranjeze părul aşa cum s-ar fi cuvenit. Îl periase de mântuială, şi-l răsucise în creştet şi îl prinsese cu agrafe. Se simţea la fel de neîngrijită ca o servitoare leneşă.

Însă în ea ardea o mică scânteie de mândrie. Îi ţinuse piept lui Roed. Dacă umbra pe care o întrezărise prin crăpătura uşii fusese Ronica, atunci ea o prevenise. Bănuise că e cineva dincolo de uşă chiar în clipa când rostise el scandaloasa propunere de căsătorie. Cumva, bănuiala că propunerea lui neruşinată ajunsese şi la urechile Ronicăi îi dăduse Serillei putere să-l respingă. Gândul că Negustoreasa din Bingtown l-ar fi putut auzi vorbindu-i astfel o umpluse de ruşine. Iar ruşinea se preschimbase într-un curaj prefăcut. Îl sfidase pe Roed prevenind-o pe Ronica. Şi el nici măcar nu ştia.

Rămase aşezată la masa de lucru a lui Davad, ţeapănă, în timp ce servitoarea îi lăsa micul dejun: cafea şi chifle dulci, proaspete, de la bucătărie. În orice altă dimineaţă, parfumul cafelei şi aroma bogată a chiflelor calde i-ar fi stârnit pofta de mâncare. Cu Roed acolo, arzând de nerăbdare, mirosul mâncării o îngreţoşa. Oare el avea să-şi dea seama ce făcuse ea? Încă şi mai rău, avea ea să regrete mai târziu? în zilele scurse de când o cunoscuse pe Ronica Vestrit, începuse s-o respecte. Cu toate că Negustoreasa trăda Jamaillia, Serilla nu voia nicidecum să fie întemniţată şi torturată. Amintirea propriilor ei suferinţe o asalta. Exact cu aceeaşi nepăsare cu care Roed vorbea despre “convingerea“ Ronicăi, tot aşa şi Satrapul o dăduse pe ea căpitanului chalcedean.

Imediat ce plecă servitoarea, Roed se apropie de masă şi se servi singur.

– Nu putem irosi timpul, Însoţitoareo. Trebuie să ne pregătim înainte ca Satrapul să sosească ducând chalcedenii în lesă.

Era mult mai probabil să fie invers, se gândi ea, dar nu izbuti să dea glas cuvintelor. De ce, oh, de ce pierise clipa ei de curaj? Nici măcar nu era în stare să gândească logic când se afla Roed în aceeaşi cameră cu ea. Nu dădea crezare spuselor lui; ştia că, în privinţa politicii, experienţa ei era mai bogată, că ea putea analiza mult mai bine situaţia, însă, cumva, nu era în stare să acţioneze pornind de la ideea asta. Când era el de faţă, se simţea captivă în lumea

şi în gândurile lui. În realitatea lui.

Roed o privea încruntat. Ea nu fusese atentă. El spusese ceva şi ea nu-i răspunsese. Ce spusese? Mintea ei se întoarse cu disperare în urmă, dar nu găsi nimic. Nu izbuti decât să se holbeze la el din ce în ce mai speriată.

– Ei, dacă nu vrei cafea, să chem servitoarea să-ţi aducă nişte ceai?

Serilla îşi recăpătă graiul.

– Nu, te rog nu te deranja. Cafeaua e perfectă, serios.

Înainte de a apuca ea să facă vreo mişcare, Roed i-o şi turnă.

Îl privi adăugând în ceaşcă miere şi frişcă în cantitate mult prea mare pentru gustul ei, dar nu spuse nimic. El puse pe o farfurie şi o chiflă dulce şi îi aduse totul. Când îi aşeză farfuria în faţă, o întrebă de-a dreptul:

– Însoţitoareo, te simţi bine? Eşti palidă.

Pe braţele lui bronzate, muşchii se conturau reliefaţi. Încheieturile degetelor păreau creste tari. Ea se grăbi să-şi ridice ceaşca şi să soarbă. Pe când o lăsa jos, încercă să-i răspundă cu voce egală. Replica sună oarecum oficial.

– Mă simt foarte bine. Te rog, continuă.

– Propunerile de pace făcute de Mingsley sunt o farsă, o abatere a atenţiei, ca să ne ţină ocupaţi în vreme ce-şi adună forţele.

Ştiu de fuga Satrapului, au aflat probabil mai multe amănunte decât noi. Sunt de asemenea sigur că familia Vestrit a fost amestecată de la bun început în toată povestea. Gândeşte-te cum s-a străduit baba să ne discrediteze la întrunirea Consiliului Negustorilor. Voia să abată atenţia de la propria ei trădare.

– Mingsley..., începu Serilla.

– Nu e demn de încredere. E mai bine să ne folosim de el. Să-l lăsăm să ne facă propuneri de armistiţiu. Să părem chiar nerăbdători să-l întâlnim. Pe urmă, după ce-l îmboldim să meargă destul de departe, îi luăm gâtul.

Roed îşi însoţi vorbele cu o mişcare bruscă a mâinii.

Serilla îşi adună tot curajul.

– Ceva nu se potriveşte. Ronica Vestrit mi-a spus să n-am încredere în Mingsley. Cu siguranţă că, dacă ar fi fost în cârdăşie cu el...

– Ar fi făcut tot ce se poate ca să pară că nu e, încheie Roed cu hotărâre.

Ochii lui negri străluceau de furie.

Serilla trase aer în piept şi-şi îndreptă spatele.

– Ronica m-a îndemnat adesea să închei o pace în care să aibă ceva de spus toate facţiunile din Bingtown. Nu doar Negustorii Vechi şi Noi, ci şi sclavii şi oamenii de pe Cele Trei Corăbii şi toţi ceilalţi mai nou sosiţi. Insistă că trebuie să cadă cu toţii de acord asupra unui armistiţiu ca să ajungem apoi la o pace mulţumitoare pentru toată lumea.

– Atunci piere pe limba ei! declară categoric Roed Caern. Astea sunt cuvintele cuiva care trădează şi Bingtownul, şi pe Negustorii Vechi, şi Jamaillia. Ar fi trebuit să ne dăm seama că familia Vestrit e coruptă când i s-a îngăduit fiicei lor să se mărite cu un străin, şi chalcedean pe deasupra. *Atât de departe* în trecut se întind rădăcinile conspiraţiei. Ani şi ani de-a rândul au complotat şi au scos profit pe seama Bingtownului. Bătrânul n-a făcut niciodată negoţ în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Ştiai? Ce Negustor în toate minţile, proprietar al unei corăbii vii, ar renunţa la un astfel de avantaj? Şi totuşi câştiga bani cumva. De unde? De la cine? Au luat în familie un bărbat pe jumătate chalcedean. Pentru mine, asta reprezintă un indiciu. Nu te face să bănuieşti că familia Vestrit a renunţat de la bun început la loialitatea faţă de Bingtown?

Îşi înşira argumentele mult prea repede. Serilla avea senzaţia că logica lui cade asupra ei aidoma unor lovituri de măciucă. Se trezi dând aprobator din cap şi se opri cu un efort. Izbuti să vorbească:

– Dar, ca să faci pace în Bingtown, trebuie să ajungi la o înţelegere între toţi cei care locuiesc aici. Neapărat.

El o surprinse când o aprobă cu o înclinare a capului.

– Întocmai. Ai dreptate. Dar eu aş spune, mai degrabă, înţelegere între toţi cei care vor locui aici. Negustorii Vechi. Coloniştii de pe Cele Trei Corăbii, care au încheiat un pact cu noi când au sosit în oraş. Şi toţi cei care au mai venit între timp, singuri sau cu familiile lor, ca să-şi însuşească obiceiurile noastre şi să trăiască după legile noastre, recunoscând totodată că ei nu vor deveni niciodată negustori din Bingtown. Reprezintă un grup alături de care putem trăi. Dacă scăpăm de Negustorii Noi şi de sclavii lor, prosperitatea noastră se va reface. Lasă-i pe Negustorii Vechi să ia în stăpânire terenurile oferite Negustorilor Noi prin încălcarea legii, ca o

reparaţie pentru nesocotirea cuvântului dat nouă de Satrap. Pe urmă, totul va fi din nou bine în Bingtown.

Era logica unui copil, prea simplă ca să fie realistă. Să refacem totul aşa cum a fost cândva, propunea el. Nu-şi dădea seama că istoria nu e o cană cu ceai pe care-l torni înapoi în ceainic? Serilla făcu o nouă încercare, străduindu-se să-şi pună în glas o forţă pe care n-o simţea.

– Nu mi se pare drept. Sclavii au fost aduşi aici fără să fie întrebaţi dacă vor. Poate că...

– Este drept. Vor fi trimişi de unde-au venit tot fără să fie întrebaţi. E un echilibru perfect. Să se ducă înapoi şi să fie problema celor care i-au adus încoace. Altminteri vor continua să vagabondeze pe străzi, prădând, distrugând şi jefuindu-i pe oamenii cumsecade.

În Serilla se reaprinse o mică scânteie din firea ei de altădată. Vorbi fără să se gândească.

– Şi cum propui să facem toate astea? întrebă. Le spui, pur şi simplu, să plece? Mă-ndoiesc că se vor supune.

Preţ de o clipă, Caern păru şocat. Prin ochi îi trecu fulgerător o umbră de îndoială. Pe urmă, buzele lui subţiri se curbară a dispreţ.

– Nu sunt idiot, se răsti. Va fi vărsare de sânge. Ştiu. De partea mea mai sunt şi alţi negustori şi fii de negustori. Am discutat despre asta. Suntem cu toţii de acord că e nevoie de vărsare de sânge înainte de se încheia toată nenorocirea asta. E preţul plătit pentru Bingtown de strămunii noştri. Acum e rândul nostru şi, dacă trebuie să-l plătim, îl vom plăti. Dar intenţionăm să nu vărsăm sângele nostru. Oh, nu.

Trase aer în piept şi începu să măsoare încăperea cu paşi iuţi.

– Uite ce e de făcut. Vom avea o întrunire de urgenţă a negustorilor - nu, nu a tuturor, doar a conducătorilor Consiliului. O să le dăm veştile noastre cumplite: Satrapul a dispărut în urma unui cutremur din Trehaug şi ne temem că e mort. Aşa că ai hotărât să treci la fapte pe cont propriu, să pui capăt tulburărilor din Bingtown. Spune-le că trebuie să facem cu Negustorii Noi un pact pentru încheierea păcii, dar subliniază că trebuie semnat de câte un reprezentant al fiecărei familii. Îi trimitem vorbă lui Mingsley că suntem gata să discutăm condiţiile, dar că fiecare familie de Negustori Noi trebuie să-şi trimită la negocieri câte un reprezentant. Ţinând cont că ne aflăm în timpul unui armistiţiu, să vină neînarmaţi şi fără servitori sau gărzi de corp de orice fel. Să vină în Sala Negustorilor. Odată ce-i avem acolo, putem închide capcana. Îi anunţăm pe Negustorii Noi că trebuie să plece fără scandal de pe ţărmurile noastre, renunţând la toate proprietăţile lor de aici, sau preţul va fi plătit de ostatici. Îi lăsăm să hotărască ei cum şi ce fac, dar îi înştiinţăm că ostaticii vor fi eliberaţi şi îmbarcaţi pe o corabie ca să li se alăture după ce se vor afla cu toţii la o zi de mers pe mare distanţă de Bingtown. Apoi...

– Eşti într-adevăr gata să-i ucizi pe toţi ostaticii dacă Negustorii Noi nu se supun?

Serilla nu mai găsea forţă pe care să şi-o pună în glas.

– N-o să se-ajungă la asta, se grăbi el s-o asigure. Şi, dacă se va ajunge, vina va fi de fapt a rudelor lor, nu a noastră. Dacă ne vor sili s-o facem... dar ştii că nu se va întâmpla.

Vorbea prea repede. Voia s-o convingă pe ea sau să se convingă pe sine însuşi?

Serilla îşi dorea să găsească destul curaj ca să-i spună cât de prost e. Era un băieţel uriaş, care îndruga aiureli violente. Fusese o proastă când crezuse că se poate bizui pe el pentru ceva. Descoperise prea târziu că e o unealtă cu muchii ascuţite. Una de care trebuia să se descotorosească înainte de-a face mai mult rău. Însă nu putea. Stătea în faţa ei, cu nările lărgite, cu pumnii strânşi pe lângă corp, iar ea îi simţea furia din spatele măştii calme, furia care îi hrănea ura aşa-zis îndreptăţită. Dacă îl contrazicea, ura aia s-ar fi putut întoarce împotriva ei. Tot ce putea face era să fugă.

Se ridică încet, încercând să pară calmă.

– Îţi mulţumesc că mi-ai adus vestea asta, Roed. Acum am nevoie de ceva timp ca să cuget asupra ei.

Îşi înclină cu sobrietate capul către el, sperând că o să-i răspundă c-o plecăciune geamănă şi o să plece.

Însă el clătină din cap.

– N-ai timp să stai pe gânduri, cântărind lucrurile, Însoţitoareo. Împrejurările ne silesc să trecem imediat la fapte. Scrie-le conducătorilor Consiliului mesaje, ca să-i chemi aici. Pe urmă trimite-le printr-un servitor. Pe bătrâna Vestrit o s-o arestez chiar eu. Spune-mi care e camera ei. O încruntare bruscă îi încreţi fruntea între sprâncene: Sau te-a făcut să treci de partea ei? Crezi că poţi dobândi mai multă putere dacă intri în conspiraţia Negustorilor Noi?

Fireşte. Orice împotrivire l-ar fi făcut s-o treacă în rândul duşmanilor. Pe urmă ar fi tratat-

o cu aceeaşi grosolănie cu care se pregătea s-o trateze pe Ronica. Negustoreasa Vestrit îl speriase când se ridicase împotriva lui.

Oare Ronica fusese într-adevăr pe coridor? Îi auzise avertizarea şi o înţelesese? Avusese timp să fugă? Serilla făcuse ceva ca s-o salveze sau o sacrifica pentru a se salva pe sine însăşi?

Pumnii lui Roed se încleştau şi se descleştau fără încetare. Serilla îşi putea imagina prea clar cu câtă brutalitate aveau să strângă încheieturile mâinilor bătrânei. Însă nu-l putea opri. Dacă ar fi încercat, ar fi brutalizat-o, atât şi nimic mai mult; era prea masiv şi prea puternic, era un bărbat prea intimidant. Nu putea gândi când se aflau în aceeaşi încăpere, dar însărcinarea pe care o lua asupra lui l-ar fi îndepărtat pentru o vreme. N-avea să poarte ea vina, nu mai mult decât o purta pentru moartea lui Restart. Făcuse tot ce se putea face, nu? Dar dacă umbra din dreptul uşii nu însemnase că acolo se afla cineva? Dacă bătrâna încă mai dormea? Gura i se uscase, însă o străină rosti cuvintele groaznice.

– În capul scărilor. A patra uşă pe stânga. Camera lui Davad.

Roed plecă, cizmele răsunându-i hotărât pe podea, în timp ce se îndepărta.

Serilla îl urmări cu privirea. După ce nu-l mai văzu, se ghemui cu capul în mâini. Nu era vina ei, îşi spuse, încercând să se consoleze. Nimeni n-ar fi putut trece prin ce trecuse ea fără să rămână cu cicatrice. Nu era vina ei. Cuvintele Ronicăi îi reveniră în minte ca o stafie dojenitoare: “Asta e provocarea, Însoţitoareo. Să înveţi din cele ce ţi s-au întâmplat, nu să rămâi captiv în capcana lor.“

*

Cunoaşterea hărţii Bingtownului nu era totuna cu a cunoaşte relieful oraşului. Cu un suspin fără lacrimi, Ronica îşi ţinu răsuflarea la vederea unei viroage cu pereţi abrupţi care îi tăia calea. Ea hotărâse s-o conducă pe Rache pe acolo, prin pădurea din spatele casei lui Davad. Ştia că, dacă merg drept înainte, către mare, ajung în partea săracă a Bingtownului, unde locuiau familiile coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii. Văzuse asta de multe ori pe harta din camera de lucru a lui Ephron. Dar pe hartă nu erau trecute nici viroaga care şerpuia prin pădure, nici firul de apă mocirloasă de pe fundul ei. Se opri, privind în jos.

– Poate-ar fi trebuit s-o luăm pe drum, îi spuse lui Rache cu nefericire în glas.

Îşi înfăşură mai strâns în jurul umerilor şalul care picura de apă.

– Pe drum ne-ar fi dat de urmă cât ai clipi. Nu. Ai fost înţeleaptă când ai luat-o pe-aici.

Servitoarea prinse pe neaşteptate mâna Ronicăi, o puse pe braţ şi o bătu liniştitor pe dosul palmei.

– Să mergem de-a lungul apei. Fie o s-ajungem la vreun vad prin care traversează animalele, fie o să ne ducă pe plajă. Acolo o să mergem pe ţărm până în locul unde stau bărcile de pescuit.

Rache o luă înainte şi Ronica o urmă recunoscătoare. Tufe rămuroase fără frunze li se agăţau de fuste şi de şaluri, însă Rache înainta vitejeşte printre ferigi-sabie şi salal cu frunze ude. Cedri falnici li se înălţau deasupra capetelor, oprind în cea mai mare parte revărsarea ploii, dar, din când în când, câte o creangă joasă îşi răsturna povara peste ele. Nu aveau bagaje. Nu avuseseră timp să-mpacheteze nimic. Dacă oamenii de pe Cele Trei Corăbii nu le primeau, aveau să-şi petreacă următoarea noapte afară, fără niciun alt adăpost în afară de propria piele.

– Tu n-ar fi trebuit să fii amestecată în asta, Rache, se simţi Ronica datoare să-i spună. Dacă mă părăseşti, te poţi refugia printre Tatuaţi. Pe tine Roed n-are de ce să te urmărească. O să fii în siguranţă.

– Prostii, răspunse servitoarea. În plus, nu ştii drumul către casa lui Sparse Kelter. Sunt convinsă că acolo trebuie să mergem mai întâi. Dacă nu ne primeşte, ne putem refugia amândouă printre Tatuaţi.

Pe la jumătatea dimineţii, ploaia se domoli. Ajunseră într-un loc unde o potecă ducea în josul pantei abrupte a viroagei. Printre numeroasele urme de copite, Ronica văzu, întipărit în noroiul alunecos, conturul unei tălpi goale. Pe acolo nu treceau doar cerbi şi căprioare. Se ţinu după Rache cu stângăcie, prinzându-se de trunchiurile copacilor şi de tufe ca să nu cadă. Când ajunseră jos, picioarele ei zgâriate erau pline de noroi până la genunchi. N-avea mare importanţă. Peste pânza de apă lată şi verde din fundul viroagei nu se întindea niciun pod. Cele două femei o traversară cu trudă, în tăcere. Malul din partea opusă nu era nici la fel de abrupt, nici la fel de înalt. Ţinându-se strâns una de alta, îl urcară împleticindu-se şi intrară într-o pădure mai rară.

Acum erau pe o cărare şi nu avură prea mult de mers înainte ca aceasta să se lăţească, devenind un drum bătătorit. Ronica începu să întrezărească printre copaci adăposturi improvizate. La un moment dat, simţi miros de fum de lemne şi de terci de ovăz în fierbere. Stomacul prinse să-i chiorăie.

– Cine locuieşte aici, pe coclauri? o întrebă pe servitoare când femeia o îndemnă să se grăbească.

– Oameni care nu pot locui nicăieri altundeva, îi oferi Rache un răspuns vag.

O clipă mai târziu adăugă, parcă ruşinându-se fiindcă vorbise pe ocolite:

– În cea mai mare parte, sclavi fugiţi de la Negustorii Noi care le erau stăpâni. Trebuie să trăiască ascunşi. Nu pot nici să caute de lucru, nici să părăsească oraşul. Negustorii Noi au pe docuri supraveghetori care opresc orice sclav fără hrisoave. Asta nu e singurul sat de cocioabe ascunse prin pădurile din jurul Bingtownului. Mai sunt şi altele, şi s-au înmulţit după Noaptea Focului. Ronica, aici se ascunde un întreg alt Bingtown. Cei de aici trăiesc de azi pe mâine, din firimiturile negoţului vostru, dar sunt şi ei tot oameni. Vânează pe furiş, au mici grădini ascunse sau culeg din pădure nuci sălbatice şi alte fructe. Fac troc, mai ales cu familiile de pe Cele Trei Corăbii, ca să primească în schimb peşte, pânzeturi şi alte lucruri de care au neapărată nevoie.

Trecură pe lângă două cocioabe sprijinite una de alta în umbra unui pâlc de cedri.

– N-am ştiut niciodată că sunt atât de mulţi, se bâlbâi Ronica.

Rache pufni, amuzată.

Fiecare Negustor Nou care vine în oraşul nostru aduce cu sine cel puţin zece sclavi. Dădace, bucătari şi lachei care-l slujesc acasă şi lucrători pentru munca de pe câmp şi din livezi; nu ies să se plimbe printre voi, dar sunt aici. Un zâmbet firav îi undui tatuajul: Dacă nu altceva, măcar numărul nostru ne face o forţă demnă de luat în seamă. Suntem aici şi aici vom rămâne, Ronica, la bine şi la rău. Bingtownul trebuie să admită asta. Nu putem continua să trăim ca nişte proscrişi ascunşi la marginile oraşului. Trebuie să fim recunoscuţi şi acceptaţi.

Ronica păstră tăcerea. Cuvintele fostei sclave erau aproape ameninţătoare. În josul potecii, zări un băiat şi o fetiţă, dar, o clipă mai târziu, amândoi se făcuseră nevăzuţi, ca nişte iepuri speriaţi. Ronica începu să se întrebe dacă Rache alese dinadins drumul ăla. Fără îndoială, se simţea în largul ei, într-un loc familiar.

Urcară un alt deal, lăsând în urmă aşezarea de colibe şi cocioabe răsfirate. Le înconjurau copaci veşnic verzi, făcând ziua noroasă şi mai întunecată. Cărarea părea mai îngustă şi mai puţin umblată, însă acum, când le căuta cu privirea, Ronica văzu multe altele pornind din ea. Înainte de a ajunge la casele coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii, pe plaja argiloasă, poteca părea croită doar de animale. Dinspre apă sufla un vânt rece. Ronica se strâmbă gândindu-se cât de jerpelită şi de plină de noroi era, dar nu era nimic de făcut.

În acea parte a Bingtownului, casele urmăreau conturul plajei, pentru ca oamenii să-şi poată vedea vasele de pescuit când se întorceau. În timp ce Rache o grăbea, Ronica înainta de-a lungul străzii privind în jur cu o curiozitate dublată de prudenţă. Nu mai fusese acolo niciodată. În golful neapărat de furtuni, apa băltea în gropile de pe strada şerpuitoare. Copiii se jucau pe verandele lungi ale caselor din şindrilă. Mirosul de lemn ud ars şi de peşte afumat plutea în vântul iute. Între case erau întinse năvoade care aşteptau să fie cârpite. Revolta şi pustiirea care îi urmase nu făcuseră aproape deloc ravagii în acea parte a oraşului. Apărată de vremea rea de o mantie cu glugă, o femeie trecu pe lângă ele împingând o roabă plină cu plătică. Le salută cu o înclinare a capului.

– Uite, asta e casa lui Sparse, spuse Rache pe neaşteptate.

Clădirea dezordonată cu un singur cat nu se deosebea prea mult de cele din împrejurimi. Un strat proaspăt de var alb era singurul semn de mai multă prosperitate observat de Ronica. Urcară pe veranda acoperită care se întindea pe toată lungimea casei şi Rache bătu cu hotărâre la uşă.

În timp ce aceasta se deschidea, Ronica îşi îndepărtă de pe faţă părul ud de ploaie. În prag apăru o femeie înaltă, ciolănoasă şi plesnind de sănătate, aidoma multor altor colonişti de pe Cele Trei Corăbii. Era pistruiată şi părul de culoarea nisipului, ars de soare şi de vânt, avea o tentă roşiatică. Preţ de o clipă le privi lung, bănuitoare, apoi un zâmbet îi îndulci faţa.

– Mi-aduc aminte de tine, îi spuse lui Rache. Eşti femeia care a cerşit de la tati o bucată de peşte.

Rache dădu din cap, nicidecum jignită de o asemenea descriere.

– De-atunci am mai venit de două ori să-l văd. Tu ai fost de fiecare dată plecată cu barca, la pescuit de plătică. Eşti Ekke, nu-i aşa?

Fata nu mai şovăi.

– Ah, atunci intraţi. Amândouă păreţi mai ude decât apa. Nu, nu, nu contează c-aveţi noroi pe pantofi. Dacă destul de mulţi oameni aduc noroi înăuntru, cineva o să-nceapă să-l care afară.

Judecând după ceea ce se vedea chiar dincolo de uşă, asta urma să se-ntâmple cât de curând. Podeaua neacoperită era din scânduri tocite de prea mulţi paşi. Tavanul era scund, iar prin ferestrele mici nu pătrundea prea multă lumină. O pisică dormea, cu labele răsfirate, lângă un câine de vânătoare flocos. Când îl ocoliră, dulăul deschise un ochi, devenind conştient de prezenţa lor, apoi îşi continuă somnul. Dincolo de el era o masă solidă, înconjurată de scaune rezistente.

– Vă rog, aşezaţi-vă, le invită fata. Şi scoateţi-vă hainele ude. Tati nu e acasă, dar mă aştept să se-ntoarcă în curând. Ceai?

– Aş fi nespus de recunoscătoare, răspunse Ronica.

Ekke umplu un ibric cu apă dintr-un butoiaş. Îl puse pe foc uitându-se peste umăr la cele două femei.

– Păreţi moarte de oboseală. Ne-a rămas un strop din terciul de dimineaţă, cam gros şi cam cleios, dar hrănitor. Vreţi să vi-l încălzesc?

– Te rugăm, răspunse Rache, când Ronica nu izbuti să-şi găsească deloc cuvintele.

Ospitalitatea sinceră şi simplă cu care fata primise două străine îi umplu ochii de lacrimi şi, în acelaşi timp, îşi dădu seama cât de udă şi de murdară trebuia să arate ca să trezească atâta milă. Se simţi umilită la gândul c-a ajuns să cerşească la uşile familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ce-ar fi crezut Ephron despre ea dacă ar fi văzut-o astfel?

Terciul rămas era într-adevăr gros şi cleios. Ronica îşi devoră porţia însoţită de o cană de ceai roşu fierbinte, plăcut aromat cu nucşoară, după cum obişnuiau coloniştii de pe Cele Trei Corăbii. Ekke părea să-şi dea seama că amândouă sunt înfometate şi istovite. Le lăsă să mănânce vorbind tot timpul numai ea, despre vremea schimbătoare a iernii, despre năvoadele care au nevoie de cârpituri şi despre cantitatea de sare pe care trebuie s-o cumperi ca să poţi pune la păstrare destul peşte pentru anotimpul furtunilor. La toate astea, Ronica şi Rache dădeau aprobator din cap, mestecând.

Când terminară terciul, Ekke le luă castroanele goale şi le umplu din nou cănile cu ceaiul aromat şi aburind. Apoi se aşeză şi ea pentru prima oară, cu o cană a ei.

– Voi sunteţi femeile cu care a mai stat tati de vorbă, nu-i aşa? Aţi venit să discutaţi cu el despre ceea ce se petrece în Bingtown, ei?

Ronica îi aprecie sinceritatea cu care le spunea ea lucrurilor pe nume şi îi răspunse tot aşa.

Nu tocmai. Eu am vorbit cu tatăl tău de două ori despre nevoia de unire a tuturor oamenilor din oraş şi de negocieri pentru pace. Nu putem lăsa totul să meargă ca acum. Dacă o ţinem tot aşa, chalcedenii n-au de făcut nimic altceva decât să stea la intrarea portului, aşteptând să ne sfâşiem între noi. Acum, dacă ni se întorc corăbiile plecate în patrulare, o să le fie greu să-şi împrospăteze proviziile de hrană. Ca să nu mai spun că pe taţii şi pe fraţii noştri nu-i trage inima să plece să-i izgonească pe chalcedeni când îşi fac griji că familiile le rămân acasă, lipsite de apărare.

Ekke aprobă totul dând din cap, cu fruntea împărţindu-i-se în două prin adâncirea unui rid.

Rache se amestecă pe neaşteptate, cu voce lină:

– Dar nu de asta ne aflăm acum aici. Eu şi Ronica chiar căutăm adăpost, dacă se poate printre voi, oamenii de pe Cele Trei Corăbii. Vieţile ne sunt în pericol.

Prea dramatic, se gândi Ronica plină de jale, când o văzu pe Ekke mijind ochii. O clipă mai târziu, de pe verandă se auzi zgomot de cizme frecate de scânduri şi uşa se deschise, iar Sparse Kelter intră. Era întocmai cum îl descrisese Rache, cu pieptul şi burta cât un butoi şi cu mai mult păr roşcat în barbă şi pe braţe decât pe creştetul capului. Se opri uluit, apoi închise uşa în urma sa şi rămase locului, scărpinându-se nedumerit în barbă. Se uită de la fiica lui la cele două femei aşezate la masă, alături de ea.

Trase brusc aer în piept, de parcă tocmai şi-ar fi adus aminte de bunele maniere. Însă le salută la fel de tăios ca fiica lui.

– Ce-o aduce pe Negustoreasa Vestrit la uşa şi la masa mea?

Ronica se grăbi să se ridice în picioare.

– Nevoia, crunta nevoie, Sparse Kelter. Prietenii mei s-au întors împotriva mea. Sunt numită trădătoare şi învinovăţită de uneltire, deşi adevărul e că nu mă fac vinovată nici de una, nici de alta.

– Şi ai venit să cauţi adăpost la mine şi la familia mea, completă Kelter cu asprime.

Ronica îşi înclină fruntea, recunoscând astfel adevărul spuselor lui. Ştiau amândoi că prezenţa ei aducea necazuri care ar fi fost mari mai ales pentru Sparse şi pentru fiica lui. Nu era nevoie s-o spună în cuvinte.

Am necazuri de negustor şi n-am dreptul să-ţi cer să le iei asupra ta. Nu-ţi cer să m-adăposteşti aici. Doar să-i trimiţi vorbă unui alt negustor, unuia în care am încredere. Dacă îi scriu un mesaj şi poţi găsi pe cineva care să i-l ducă lui Grag Tenira, din Ghilda Negustorilor din Bingtown, şi dacă-mi îngădui să aştept răspunsul lui aici... e tot ce-ţi cer.

În tăcerea lăsată între ei, Ronica adăugă:

– Ştiu, cer o favoare destul de mare de la un om cu care n-am mai stat de vorbă decât de două ori.

– Dar mi-ai vorbit sincer de fiecare dată. Despre lucruri la care ţin, despre pacea din Bingtown, o pace la a cărei negociere s-ar putea face auzită o voce de pe Cele Trei Corăbii. Iar Tenira nu e un nume necunoscut mie. I-am vândut adesea peşte sărat pentru proviziile de pe corabie. În casa aia cresc oameni cu simţul dreptăţii, da, cu siguranţă.

Sparse îşi ţuguie buzele, apoi cugetă scoţând un zgomot asemănător suptului.

– O s-o fac, spuse cu hotărâre.

– N-am cum să te răsplătesc, se grăbi Ronica să sublinieze.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut vreo plată, răspunse Sparse cu asprime, dar nu şi cu răutate. Apoi adăugă, cu simţ practic: Nu mă pot gândi la niciun preţ pentru care ar merita să-mi pun fiica în primejdie. În afară de ceea ce simt că sunt dator să fac, oricât de mare ar fi pericolul pentru noi.

– Pentru mine nu e nicio supărare, tati, se amestecă Ekke, vorbind încet. Las-o pe doamna să-şi scrie biletul. I-l duc eu lui Tenira.

Un zâmbet straniu încreţi faţa lată a tatălui ei.

– M-am gândit eu că s-ar putea să vrei s-o faci, da, m-am gândit, spuse.

Ronica observă că, pentru Ekke, devenise brusc “doamna“. De-a dreptul bizar, asta o făcu să simtă că scade în propriii ochi.

– N-am nici măcar o bucăţică de hârtie şi un strop de cerneală care să-mi aparţină, sublinie ea cu glas scăzut.

– Avem noi şi una, şi alta. Dacă suntem de pe Cele Trei Corăbii nu înseamnă că nu ştim să citim şi să scriem, spuse Ekke.

În glas i se simţise o uşoară asprime. Se grăbi să se ridice şi îi aduse Ronicăi o foaie de hârtie grosolană, condei şi cerneală.

Ronica luă condeiul, îl muie în cerneală şi se opri.

– Trebuie să formulez asta cu mare grijă, spuse deopotrivă pentru sine şi pentru Rache. Nu trebuie doar să-i cer ajutorul, ci şi să-i dau veşti care îngrijorează întregul Bingtown şi care trebuie s-ajungă repede la cât mai multe urechi.

– Dar am observat că nouă nu te-ai oferit să ni le împărtăşeşti, spuse Ekke.

– Ai dreptate, încuviinţă cu umilinţă Ronica. Lăsă condeiul jos şi-şi ridică ochii către ai fetei: E greu de ştiut ce înseamnă veştile mele, dar mă tem că vor înrâuri viaţa noastră a tuturor. Satrapul a dispărut. A fost dus în susul fluviului, în Tărâmul Ploilor Sălbatice, ca să se afle în siguranţă. Ştim cu toţii că în susul acelui fluviu nu poate naviga decât o corabie vie. S-ar părea că acolo poate fi la adăpost de trădarea Negustorilor Noi sau de cea a chalcedenilor.

– Într-adevăr. Acolo nu pot ajunge decât negustorii din Bingtown.

– Ekke! o dojeni tatăl ei. Continuă, îi spuse Ronicăi, încruntat.

– A fost un cutremur. Nu ştiu cu mult mai mult decât că a făcut pagube mari şi că, pentru o vreme, Satrapul a dispărut. Acum se spune că a fost văzut într-o barcă, mergând în josul fluviului, împreună cu nepoata mea, Malta. Următoarele cuvinte i se desprinseră de pe buze cu mare greutate: Unii se tem că ea l-a întors împotriva Negustorilor Vechi. Că e trădătoare şi că l-a convins că trebuie să fugă din adăpost ca să fie în siguranţă.

– Şi e adevărat? întrebă Sparse.

Ronica se mulţumi să clatine din cap.

– Nu ştiu. Cuvintele pe care le-am auzit nu mi-au fost adresate mie. N-am putut să pun întrebări. Spuneau că suntem ameninţaţi de un atac al flotei jamailliene, dar am prins prea puţin din discuţie ca să-mi pot da seama dacă ameninţarea asta e o realitate sau doar o bănuială. Cât despre nepoata mea...

O clipă, i se înfundă gâtlejul. O teamă căreia refuzase să-i dea atenţie o năpădi brusc. Se sili să răsufle pe lângă nodul din gât şi continuă cu un calm pe care nu-l simţea.

– Nu se ştie sigur dacă Satrapul şi Însoţitorii lui mai sunt în viaţă. Fluviul ar fi putut să le

mistuie barca sau poate le-a răsturnat-o. Nimeni nu ştie unde sunt. Şi, dacă Satrapul a dispărut, indiferent în ce împrejurări, mă tem că asta o să ne-arunce în război. Cu Jamaillia, poate şi cu Chalcedul. Sau vom avea doar aici un război civil între Negustorii Vechi şi cei Noi.

– Iar Cele Trei Corăbii ar fi prinse la mijloc, ca de obicei, comentă Ekke, posomorându-se. Ei bine, asta e. Scrie-ţi mesajul, doamna mea, şi eu o să-l duc. Mi se pare că e mai sigur să răspândim vestea asta decât s-o păstrăm secretă.

– Vezi repede până-n miezul lucrurilor, încuviinţă Ronica.

Luă condeiul şi-l înmuie din nou în cerneală. Dar, pe când îi punea vârful pe hârtie, nu se gândi doar ce cuvinte l-ar face pe Grag să vină cât mai repede, ci şi cât de greu era să aduci în Bingtown pacea pentru o vreme îndelungată. Mult mai greu decât crezuse la început. Vârful condeiului scârţâi, mişcându-se cu iuţeală pe hârtia aspră.

11

TRUPURI ŞI SUFLETE

Lumina zorilor scânteia prea puternic pe apă. Ţesătura aspră a pantalonilor i se freca lui Wintrow de pielea abia lecuită. Încă nu suporta să poarte cămaşă. Putea să stea în picioare şi să meargă singur, dar ameţea la cea mai mică sforţare. Chiar şi mersul fără vlagă pe punte îi făcea inima să bată nebuneşte. În timp ce înainta cu greutate, năierii pe lângă care trecea îşi încetineau lucrul ca să-l privească lung, apoi, cu o jovialitate prefăcută, îl felicitau pentru vindecare. Am destule cicatrice ca să se-nfioare până şi un pirat, îşi spuse cu o ironie muşcătoare. Urările de bine ale echipajului erau sincere. Devenise cu adevărat unul de-al lor.

Urcă pe scara scurtă către puntea prora aducându-şi pe fiecare treaptă ambele picioare. Îl îngrozea confruntarea cu galionul cenuşiu, lipsit de viaţă, dar, când ajunse lângă copastie şi, uitându-se în jos, dădu cu ochii de culorile lui reînnoite, îi sări inima.

– *Vivacia*! exclamă apoi cu voioşie.

Ea se întoarse încet, cu coama de păr negru măturându-i umerii goi. Îi zâmbi. Vârtejul auriu al ochilor de dragon lucea deasupra buzelor roşii.

Wintrow o privi îngrozit. Era ca şi cum ar fi văzut trăsături îndrăgite însufleţite de un demon.

– Ce i-ai făcut? întrebă. Unde e?

Vocea i se frângea la fiecare cuvânt. Strânse balustrada cu putere, de parcă aşa i-ar fi putut stoarce dragonului adevărul.

Pe urmă clipi alene. Ochii îi trecură de la auriu la verde şi iar la auriu. Oare, preţ de o clipă, Wintrow o întrezărise pe *Vivacia* privindu-l prin ei? În vreme ce el se holba, culorile ochilor ei se roteau lent, într-un vârtej batjocoritor. Buzele stacojii se arcuiră, zâmbind a zeflemea.

El trase aer în piept şi se strădui să vorbească păstrându-şi calmul.

– *Vivacia,* repetă cu încăpăţânare. Unde e acum? Ai întemniţat-o în tine însăţi? Sau ai nimicit-o?

– Ah, Wintrow. Băiat prost. Sărmane băiat prost.

Ea oftă ca şi cum i-ar fi plâns de milă, apoi îşi îndreptă privirea spre apă.

– Ea n-a existat niciodată. Nu pricepi? N-a fost decât o cochilie, un amestec de amintiri pe care înaintaşii tăi au încercat să le întipărească în mine. N-a fost reală. Ca urmare, acum nu e nicăieri, nici întemniţată în mine, nici nimicită. E ca un vis pe care l-am avut şi presupun că e o parte din mine, în sensul că visele fac parte din cel care le visează. *Vivacia* a dispărut. Tot ce-a fost al ei e acum al meu. Chiar şi tu.

Vocea i se înăspri la ultimele trei cuvinte. Apoi îşi puse în ea căldură, zâmbind iarăşi.

– Dar să dăm uitării astfel de pălăvrăgeli fără sens. Spune-mi, cum te simţi azi? Arăţi mult mai bine! Deşi cred c-ar trebui să fii mort ca s-arăţi mai rău decât arătai.

În privinţa asta, Wintrow n-o contrazise. Se văzuse în oglinda de bărbierit a lui Kennit. Orice urmă a feţei fragede a băiatului care dorea s-ajungă preot dispăruse. Ceea ce începuse tatăl său, cu degetul tăiat şi cu faţa tatuată, completase şi desăvârşise cu adevărat el însuşi. Faţa, mâinile şi braţele lui păreau împroşcate cu roşu, roz şi alb. Pe alocuri se vindecase, pielea avea să i se bronzeze, redevenind aproape normală. Însă pe mână, pe obraz şi de-a lungul liniei părului, pielea moartă, albă, era încordată şi lucioasă. Probabil că aşa avea să rămână pentru totdeauna. Refuză să lase asta să-l întristeze. N-avea timp să-şi facă griji pentru sine însuşi.

Ea îi întoarse spatele ca să se uite drept înainte, la insulele din barieră. Aveau s-ajungă curând în canalul înşelător dintre Ultima Insulă şi Insula Zidul Apărător, puţin adânc, cu fund stâncos şi presărat cu colţi de piatră înălţaţi deasupra apei.

– Ah, dar ţi-aş putea arăta cum să scapi de cicatrice. Ceea ce trebuie să ştii e acolo, îngropat în spatele minţii tale, acoperit şi ascuns de tine. Biată creatură măruntă, înzestrată doar cu amintirea celor cincisprezece veri scurte pe care le-ai trăit. Întinde-te spre mine. O să-ţi arăt cum să te vindeci.

-Nu.

Ea râse.

– A, înţeleg. Aşa îţi arăţi loialitatea faţă de *Vivacia.* Refuzând să-ţi atingi mintea de a mea. O ofrandă neînsemnată, dar pesemne cea mai bună de care eşti în stare. Te-aş putea sili, ştii. Te cunosc mai bine decât te-ar putea cunoaşte vreodată altcineva.

Preţ de o clipă îndelungată, simţi prezenţa minţii ei răsucindu-se prin mintea lui. Nu se întinsese spre el; mai degrabă îl lăsase să-şi dea seama că e deja acolo. Pe urmă, ea îşi lăsă conştientizarea sinelui lui să recadă în somn.

– Dar dacă preferi să rămâi desfigurat...

Nu se osteni să-şi ducă gândul până la capăt.

Dorinţa îl mistuia. Îşi amintea puterea satisfacţiei simţite când, în vreme ce dormea în dragon, îşi conduse conştient refacerea trupului. Din nou treaz şi viu, nu putea ajunge la o conştientizare destul de profundă ca să dobândească acelaşi control asupra lui însuşi. Oare ea l-ar fi putut învăţa să se folosească de acea măiestrie după bunul său plac? Dorinţa de a dobândi o astfel de cunoaştere era mai presus de nevoia de a scăpa de durere şi de noile sale cicatrice. L-ar fi putut învăţa cum să-şi îndepărteze de pe faţă cerneala tatuajului? Cum să-şi regenereze degetul pierdut? Odată deprinsă, iscusinţa lui putea fi întrebuinţată ca să-i vindece pe alţii? Toată viaţa lui, Wintrow fusese însetat de cunoaştere, adorase căutarea de cunoştinţe noi. Femela dragon n-ar fi putut alege o momeală mai potrivită.

– Ce vindecător ai putea fi! Gândeşte-te. L-aş putea convinge pe Kennit să te lase să pleci. Te-ai putea întoarce în mănăstirea ta, la simpla şi mulţumitoarea slujire a lui Sa. Ţi-ai putea redobândi viaţa. Ai fi în slujba zeului tău, cu conştiinţa curată. *Vivacia* odată dispărută, nu mai ai cu adevărat de ce să rămâi aici.

Aproape că îl convinse. La auzul cuvintelor ei, îşi simţise inima plutind spre înălţimi, dar ultima frază îl readuse dureros înapoi. Vivacia *odată dispărută.* Unde dispăruse?

– Vrei să plec. De ce? întrebă cu glas scăzut.

O fulgerător de scurtă privire a ochilor ei cu vârtejuri aurii.

– De ce întrebi? ripostă ea ţâfnoasă. Nu la asta visezi de când ai fost silit să te-mbarci pe corabie? Nu asta i-ai tot aruncat mereu *Vivaciei* în faţă? “Dacă tu n-ai fi existat, tata nu m-ar fi luat de la mănăstire.“ De ce să nu iei pur şi simplu ceea ce-ţi doreşti şi apoi să pleci?

El căzu o vreme pe gânduri.

– Poate că plecarea mea nu face parte din ceea ce vreau cu adevărat. Băiatul cercetă galionul cu atenţie: Cred că-ncerci s-o faci mult prea atrăgătoare pentru mine. Aşa că mă-ntreb ce câştigi tu dacă nu mai sunt eu aici. Nu-mi vine prin minte decât că astfel *Vivacia* ar fi cumva slăbită în interiorul tău. Poate că, fără mine pe corabie, s-ar da bătută şi ar rămâne mută în tine. Sa ştie că, în mine, ceva o cheamă. Poate tânjeşte şi ea de dorul meu. Cât timp trăiesc şi sunt aici, o parte a *Vivaciei* e vie. Te temi că prezenţa mea o s-o scoată din nou la suprafaţă? Te-ai luptat din greu ca s-o înfrângi. Aproape că te-a târât în moarte. Puterea care te-a ajutat să-ţi cucereşti locul nu e cu mult mai mare decât a ei.

În Wintrow, certitudinea căpătă forţă.

– Chiar tu ai spus, la un moment dat, că noi trei suntem legaţi într-o împletitură foarte strânsă; că moartea unuia dintre noi i-ar pune în pericol pe ceilalţi doi. *Vivacia* continuă să trăiască în tine, şi tot ce trăieşte vine de la Sa. Trebuie să-mi fac datoria faţă de zeul meu aici, şi tot aici îmi fac şi datoria faţă de *Vivacia.* Nu renunţ la ea atât de uşor. Dacă vindecarea pe care mi-o oferi înseamnă s-o las pe ea la bunul tău plac, refuz să mă vindec. O să rămân cu cicatrice. Ţi-o spun ţie, dar ştiu că m-aude şi ea. Nu renunţ la ea nicidecum.

– Băiat prost. Galionul îşi scărpină ceafa cu nepăsare prefăcută: Ce dramatic eşti! Ce emoţionant! Dacă aşa ceva ar putea emoţiona pe cineva. Atunci poartă-ţi cicatricele ca pe o jalnică ofrandă adusă cuiva care n-a existat niciodată. Lasă-le să fie ultima urmă a existenţei ei. Dacă vreau să pleci? Da, pentru că-l prefer pe Kennit. Se potriveşte mai bine cu ambiţiile mele. Vreau să-mi fie Kennit partener.

– Chiar vrei, nu-i aşa?

Vocea Ettei era joasă şi rece.

Wintrow tresări, însă galionul păru doar să se amuze.

– Ca şi tine, nu mă-ndoiesc, murmură corabia.

Îşi plimbă privirea pe trupul Ettei. Un zâmbet aprobator îi arcui buzele. Nu-i mai dădu atenţie lui Wintrow, şi-o îndreptă pe toată către femeie.

– Vino mai aproape, draga mea. Aia e mătase din Verania? Ooo, chiar te răsfaţă! Sau poate se răsfaţă pe el însuşi, arătându-şi astfel comoara tuturor. În culoarea asta, străluceşti ca o nestemată într-o montură exotică.

Mâna Ettei se duse, aproape cu de la sine putere, să pipăie mătasea de un albastru intens a fustei. Pe faţă i se citi în treacăt nesiguranţa.

– Nu ştiu de unde e materialul. Dar mie mi l-a dat Kennit.

– Sunt aproape sigură c-avem în faţa ochilor mătase veraniană. Cea mai fină din câte există; dar nu mă-ndoiesc că el nici nu ţi-ar oferi mai puţin de-atât. Când eram în adevărata mea formă, eu n-aveam nevoie de niciun material, firește. Pielea mea suavă scânteia şi lucea mai frumos decât orice ar putea crea mâinile omeneşti. Însă ştiu câte ceva despre mătase. Numai în Verania erau în stare să facă nuanţa asta de albastru-dragon. Se uită la Etta lăsându-şi capul pe-un umăr. Îţi vine de minune. Culorile vii se potrivesc cu pielea ta. Kennit are dreptate când te împodobeşte mai degrabă cu argint decât cu aur. Argintul scânteiază pe tine, acolo unde aurul ar fi doar ceva în tonuri calde.

Etta îşi atinse brăţările de la încheietura mâinii. Obrajii i se îmbujorară mai tare. Se aventură cu un pas sau doi mai aproape de copastie. Ochii ei îi întâlniră pe ai femelei dragon şi o vreme părură fermecate una de cealaltă. Wintrow se simţi lăsat pe dinafară. Spre surprinderea lui, îl străbătu fiorul geloziei. Nu ştia dacă nu voia s-o împartă pe *Vivacia* cu Etta sau voia s-o ţină pe Etta departe de dragon.

Etta scutură scurt din cap, ca şi cum ar fi vrut să spulbere o vrajă. Părul ei negru şi lucios se legănă. Se uită la Wintrow şi se încruntă uşor.

– N-ar trebui să stai afară în soare şi vânt. O să ţi se jupoaie pielea de pe rănile încă nevindecate. Ar trebui să mai rămâi în cabina ta măcar încă o zi.

El o privi cu atenţie. Ceva nu era cum ar fi trebuit. De obicei'- nu se purta cu el îngrijorându-se astfel. Din partea ei s-ar fi aşteptat mai degrabă să-i spună că ar trebui să fie mai puternic, nu să mai stea la adăpost. Încercă să citească în ochii femeii, dar ea se ferea să-i întâlnească privirea.

Dragonul îi vorbi cu mai multă brutalitate.

– Vrea să stea de vorbă cu mine fără martori. Pleacă, Wintrow.

El nu luă în seamă porunca galionului şi i se adresă Ettei.

– Eu unul n-aş avea mare încredere în spusele ei. Încă n-am auzit adevărul despre *Vivacia.* Legendele sunt pline de pericole care te pândesc când faci conversaţie cu un dragon. O să-ţi spună ceea ce ştie că vrei să...

Ea era deodată din nou acolo, în el. De data asta îi simţi prezenţa ca pe o neplăcere fizică. Inima i se opri o clipă, apoi prinse să-i zvâcnească dezordonată. Fruntea i se broboni de sudoare. Îi venea greu să răsufle până la capăt.

– Bietul băiat, spuse galionul cu milă. Uită-te cum se clatină, Etta. Azi nu e deloc în apele lui. Pleacă, Wintrow, îi ceru din nou. Du-te să te odihneşti. Du-te.

– Ai grijă, izbuti el să-i spună Ettei cu răsuflarea tăiată.

Îl cuprinse o oboseală năucitoare. Simţi cum îl învăluie senzaţia de greaţă; nu mai îndrăzni să vorbească, de teamă c-o să vomite. Ii era frică să nu leşine. Ziua era deodată dureros de strălucitoare, îşi acoperi ochii cu un braţ şi, clătinându-se pe picioare, traversă puntea prora, către scară. Întuneric. Avea nevoie de întuneric şi de linişte. În el, nevoia asta copleşea orice altceva.

Abia când ajunse în patul lui începu să-şi revină. În schimb, apăru spaima. Ea îi putea face oricând aşa ceva. Putea să-l vindece sau putea să-l ucidă. Cum să izbutească el s-o ajute pe *Vivacia* când dragonul avea asupra lui o asemenea putere? Încercă să-şi găsească alinare în rugăciune, dar o oboseală cumplită îl cuprinse şi căzu într-un somn adânc.

*

Etta clătină din cap în urma lui.

– Priveşte-l. Îi vine greu să meargă drept. I-am spus că trebuie să se odihnească. Şi azi-noapte a băut mult prea mult.

Îşi îndreptă privirea către ochii galionului. Se învârtejeau ca aurul topit, superbi şi impunători.

– Cine eşti? Cuvintele îi erau mai curajoase decât se simţea ea: Nu eşti *Vivacia.* Ea n-a avut niciodată vreo vorbă bună pentru mine. Nu voia decât să m-alunge, ca să-l aibă pe Kennit doar pentru ea.

Un zâmbet mai larg arcui buzele pline şi roşii ale corăbiei.

– În sfârşit. Ar fi trebuit să ştiu că prima făptură raţională cu care-o să vorbesc o să fie de sexul meu de odinioară. Nu. Nu sunt *Vivacia.* Şi nu vreau nici să te-alung, nici să ţi-l iau pe Kennit. Gândeşte-te la el, gândeşte-te ce bărbat este. Rivalitatea nu-şi are rost între noi.

Kennit are nevoie de amândouă. Fără noi amândouă nu-şi poate înfăptui ambiţiile. Noi două vom deveni mai apropiate decât două surori. Ei, acum lasă-mă să mă gândesc la un nume, ca să ştii cum să-mi spui.

Dragonul îşi miji ochii aurii, cugetând. Apoi zâmbetul i se lăţi.

– Fulger. Fulger sună bine.

– Fulger?

– Unul dintre primele mele nume, într-o limbă străveche, s-ar fi putut traduce prin "Zămislită la vreme de furtună, în clipa când a lovit fulgerul". Însă voi sunteţi creaturi repede muritoare, menite să scurteze toate experienţele de viaţă pentru a le putea pricepe. Vi s-ar împletici limba în atât de multe cuvinte. Aşa că-mi puteţi spune Fulger.

– Nu ai un nume adevărat? se aventură Etta.

Fulger îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă.

– De parcă ţi l-aş spune. Haide, femeie, ca să-l vrăjeşti pe Kennit trebuie să fii ceva mai vicleană. Trebuie să găseşti ceva mai bun decât pur şi simplu să-mi pui, cu o mutră nevinovată, întrebări despre secretele mele.

O expresie de năucire trecu preţ de o clipă peste trăsăturile sculptate ale galionului. Pe urmă Fulger strigă:

– Timonier! La două grade tribord canalul se adânceşte şi curentul e mai favorabil. Du-ne pe-acolo.

La cârmă era Jola. Fără să întrebe absolut nimic, îi dădu ascultare. În sinea ei, Etta se mânie o clipă. Ce-ar fi crezut Kennit despre aşa ceva? Cu o oarecare vreme în urmă, le spusese oamenilor că oricine e de cart trebuie să se supună poruncilor corăbiei ca şi cum ar fi ale lui. Însă asta se întâmplase înainte de schimbarea ei. Pe când îşi modificau cursul, Etta simţi că merg mai repede şi mai lin. Îşi înălţă faţa cu obrajii în vânt şi cercetă orizontul. Kennit spusese că se îndreptau spre Diwytown, dar că asta nu-i va împiedica să prade dacă le ieşea ceva în cale. Wintrow îşi revenea foarte bine; nu era nevoie să se grăbească s-ajungă la un vindecător. Care probabil n-ar fi putut face mare lucru pentru el. Avea să-şi poarte cicatricele până la sfârşitul zilelor sale.

– Ai ochi de vânător, remarcă Fulger, pe un ton aprobator.

Îşi întoarse capul imens ca să scruteze orizontul dintr-un capăt în celălalt.

– O să putem vâna bine împreună, noi două.

Un fior straniu i se prelinse Ettei în josul şirei spinării.

– N-ar trebui să-i spui asta lui Kennit, nu mie? Cuiva de parte bărbătească? întrebă Fulger, cu o uşoară undă de dispreţ în hohotul de râs. Ştii cum sunt ei. Dragonul de parte bărbătească vânează ca să-şi umple burta. Când o regină îşi ia zborul şi caută o pradă, o face pentru supravieţuirea stirpei. Noi suntem cele care ştiu, din propriile viscerele, că ăsta e ţelul fiecăreia dintre mişcările noastre. Continuarea existenţei stirpei.

Mâna Ettei se duse spre pântecul ei plat. Simţea, chiar şi prin haine, ca pe o mică umflătură, talismanul ţeastă de pe inelul din buricul ei. Aidoma galionului, era şi el sculptat din lemn-vrăjitor. Era menit s-o împiedice să rămână grea. Îl purta de mulţi ani, de când, nefiind cu mult mai mult decât o copilă, devenise târfă, între timp, ajunsese să fie o parte a ei. Dar în ultima vreme începuse s-o roadă şi s-o irite, nu doar pe piele, ci şi în minte. De când găsise pe Plaja Comorilor mica figurină care înfăţişa un bebeluş şi, din nebăgare de seamă, o luase cu ea, începuse să-şi audă trupul cerând un copil.

– Scoate-l, o sfătui Fulger.

Etta încremeni.

– De unde ştii de el? întrebă ea cu o voce înspăimântător de înceată.

Fulger nu-i aruncă nici măcar o privire, ci continuă să scruteze cu atenţie largul mării din faţa lor.

– Oh, te rog! Am nas. Îi simt mirosul venind dinspre tine. Scoate-l. Nu-i face cinste nici celui din care a fost cândva o parte, nici ţie, dacă-l întrebuinţezi într-un asemenea scop.

La gândul că talismanul era o frântură dintr-un dragon, Ettei i se făcu pielea ca de găină. Tânjea să şi-l scoată. Totuşi spuse:

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu Kennit. El trebuie să-mi spună când e pregătit s-avem un copil.

– Niciodată, zise Fulger, categorică.

– Ce?

Nu aştepta niciodată să ia cineva de parte bărbătească o astfel de hotărâre. Tu eşti regina. Tu hotărăşti. Ei nu sunt făcuţi pentru aşa ceva. Am văzut-o în repetate rânduri. Te pun să aştepţi zile senine, bogăţie, vremuri ale abundenţei. Numai că, pentru ei, nimic nu e

niciodată de ajuns şi abundenţa e de neatins. O regină ştie că atunci când vremurile sunt cele mai grele şi vânatul se împuţinează cel mai mult trebuie să ne îngrijim îndeosebi de păstrarea stirpei în viaţă. Unele hotărâri nu trebuie lăsate în seama părţii bărbăteşti.

Îşi ridică o mână şi-şi netezi părul. Se uită la Etta cu un zâmbet plin de încredere, deodată foarte omenesc.

– Încă nu m-am obişnuit cu părul. Mă fascinează.

Etta se trezi zâmbind larg, fără să fi vrut. Se aplecă peste copastie. Trecuse mult timp de când nu mai vorbise cu o femeie, şi mai ales cu una care să le spună lucrurilor pe nume de-a dreptul, ca o curvă.

– Kennit nu e ca alţi bărbaţi, se aventură ea să susţină.

– O ştim amândouă. Ţi-ai ales o pereche bună. Dar care e binele dacă totul se opreşte aici? Scoate-l, Etta. Nu aştepta să-ţi spună el. Uită-te în jur. Îi spune el fiecărui om când anume e momentul potrivit să-şi facă datoria? Bineînţeles că nu. Dacă ar fi fost nevoie de aşa ceva, ar fi putut mai degrabă să facă el totul. E omul care aşteaptă din partea celorlalţi să gândească singuri. Mă aventurez să pun un rămăşag. Nu ţi-a dat deja de înţeles că are nevoie de-un moştenitor?

Etta se gândi la ceea ce îi spusese el când îi arătase bebeluşul sculptat.

– Ba da, recunoscu, aproape în şoaptă.

– Ei, vezi? O s-aştepţi până îţi dă poruncă? Spre ruşinea ta. Niciuna dintre noi nu trebuie s-aştepte de la partea bărbătească porunci pentru ceea ce e numai şi numai treaba noastră. Tu ar trebui să-i porunceşti lui când e timpul. Scoate-l, regină.

Regină. Etta ştia că, prin asta, dragonul nu înţelegea nimic mai mult decât o făptură de parte femeiască. Dragonii femelă erau regine, ca şi pisicile. Totuşi, când îl rostea Fulger, cuvântul ăla îi aducea în minte o idee pe care ea abia cuteza s-o ia în considerare. Când Kennit avea să fie regele Insulelor Piraţilor, ce-avea să devină ea? Poate doar femeia lui. Însă, dacă ar fi avut copilul lui, atunci, cu siguranţă...

Chiar în timp ce se dojenea pentru o astfel de ambiţie, mâna i se strecură sub mătasea bluzei, pe pielea caldă a burţii. Micul talisman din lemn vrăjitor, de forma unei ţeste omeneşti, stătea pe un fir subţire, de argint. Era fixat cu un cârlig trecut printr-un laţ. Ea îl apăsă cu degetele şi se deschise brusc. Îl trase lin afară, atentă la cârlig, şi îl ţinu în palmă. Ţeasta se uită la ea zâmbind. Etta se cutremură.

– Dă-mi-l mie, spuse încet Fulger.

Etta refuză să se gândească la asta. I-l întinse şi, când Fulger îşi întinse la rândul său mâna, îl lăsă să cadă în palma ei latră. Pentru o scurtă vreme, talismanul rămase acolo, cu firul de argint scânteindu-i în soare. Apoi, ca un copil care înghite o bomboană, Fulger îşi duse la gură căuşul mâinii. Râzând, îi arătă apoi femeii palma goală.

– A dispărut! zise ea şi, în clipa aceea, hotărârea deveni definitivă.

– Ce-o să-i spun lui Kennit? se întrebă Etta cu glas tare.

– Nimic, îi răspunse corabia, nepăsătoare. Absolut nimic.

*

Încâlcitura se mărise până ce, dintre toate grupurile de şerpi supuşi unuia singur întâlnite vreodată de Shreever, ajunsese cel mai numeros. Uneori se despărţeau ca să caute mâncare, dar fiecare seară îi găsea adunaţi laolaltă. La Maulkin veniseră şerpi de toate culorile, de toate mărimile, şi în orice stare posibilă. Nu-şi aminteau toţi cum să vorbească şi unii erau de o sălbăticie feroce. Alţii purtau cicatricele ghinioanelor sau rănile purulente căpătate la întâlnirea cu corăbii ostile. O parte dintre cei sălbatici o înspăimântau pe Shreever cu abilitatea cu care treceau dincolo de hotarele purtării civilizate. Câţiva, ca şarpele de un alb fantomatic, o făceau să sufere din pricina agoniei care îi mistuia din interior ca un foc mocnit. Mai ales cel alb părea încremenit în tăcere de propria furie. Însă cu toţii îl urmau pe Maulkin. Noaptea, când se îngrămădeau laolaltă, erau ancoraţi într-un câmp de şerpi care se legăna, amintindu-i lui Shreever de un pâlc de alge.

Numărul mare părea să le fi întărit încrederea în conducerea lui Maulkin, care acum era aproape strălucitor, cu ochii aurii licărindu-i pe întreaga lungime a corpului. Datorită numărului mare îşi ofereau unii altora şi ceea ce le lipsea. Se alinau împărtăşindu-şi amintirile şi uneori un cuvânt sau un nume rostit de unul îi trezea altuia aduceri aminte.

Dar, în ciuda numărului considerabil, nu erau deloc mai aproape de găsirea adevăratei căi de migrare. Împărtăşirea amintirilor nu izbutea decât să le facă rătăcirea mai chinuitoare. În noaptea aceea, Shreever nu se putea odihni. Se descâlci dintre Însoţitorii ei adormiţi şi îşi

îngădui să plutească în voia apei, cu ochii în jos, la pădurea de şerpi vii. Locul avea ceva chinuitor de familiar, ceva aflat chiar dincolo de porţile amintirii. Mai fusese vreodată acolo?

Sessurea, care, după îndelungata vreme petrecută împreună, îi simţea stările de spirit, se zvârcoli ca să se desprindă la rândul său şi se înălţă spre ea. Se alătură în tăcere cercetării amănunţite a fundului oceanului. În lumina palidă de lună care pătrundea în adâncuri, îşi ţineau ochii largi deschişi. Ea privea cu mare atenţie fundul apei, pe care-l desluşea mulţumită slabei luminiscenţe a trupurilor lor şi a vietăţilor minuscule din mare. Ceva.

– Ai dreptate.

Erau primele cuvinte rostite de Sessurea. Se îndepărtă de ea, şerpuind lin în jos, către o parte a fundului deosebit de neuniformă. Îşi răsuci încet capul înainte şi înapoi. Apoi, spre spaima ei, prinse brusc între fălci ramura imensă a unei alge şi o smulse. O azvârli într-o parte, îşi umplu din nou botul şi repetă gestul.

– Sessurea? trâmbiţă ea întrebătoare, însă el nu-i dădu atenţie.

Smulse şi azvârli smocuri de alge, unul după altul. Pe urmă, tocmai când ea era sigură că înnebunise, el se lăsă pe fund şi începu să măture locul cu mişcări largi ale cozii, spulberând mâlul aşternut acolo zeci de ani de-a rândul.

Strigătul ei şi straniile caraghioslâcuri ale lui Sessurea îi treziseră şi pe câţiva dintre ceilalţi. Veniră să se holbeze la el, alături de ea. El mai smulse nişte alge, apoi reîncepu să-şi agite coada.

– Ce face? întrebă un şarpe albastru şi zvelt.

– Nu ştiu, răspunse Shreever cu jale.

Sessurea îşi încetă zvârcolelile nebuneşti la fel de brusc cum le începuse. Li se alătură celorlalţi, înălţându-se cu iuţeală. Se lustrui răsucindu-se pentru ferchezuire înainte de a se înfăşură entuziasmat în jurul ei.

– Uită-te. Ai avut dreptate. Ei, adică aşteaptă puţin, să se liniştească mâlul. Acolo. Vezi?

Pentru o vreme, ea nu văzu decât nămol învârtejit de apă. Sessurea era cu răsuflarea tăiată şi branhiile îi zvâcneau de entuziasm. O clipă mai târziu, lângă ea, şarpele albastru trâmbiţă cu putere:

– E un Păzitor! Dar n-are ce căuta aici, în Plin. Asta nu e bine!

Shreever se holbă nedumerită. Cuvintele şarpelui albastru erau atât de nelalocul lor, încât ea le găsea fără sens. Păzitorii erau dragoni paznici. Pe fundul oceanului se găseau dragoni morţi? Pe urmă, sub ochii ei, formele neclare din vârtejul de mâl plutitor căpătară pe neaşteptate un nou contur. Shreever văzu. Era un Păzitor, evident, o femelă. Stătea lăţită pe o parte, cu o aripă înălţată şi cu alta încă îngropată în mâl. Un picior din faţă era ridicat, avea trei gheare rupte. Alături de ea, o parte din coadă i se înălţa de-a dreptul bizar. Statuia se spărsese în cădere. Atâta lucru era clar. Dar cum ajunsese acolo, sub apă? De obicei se afla deasupra porţilor oraşului Yruran. Pe urmă, ochii ei descoperiră o coloană prăbuşită. Iar ceea ce zărea ceva mai încolo trebuia să fie atriumul construit de Desmolo Pasionatul, ca adăpost pentru toate plantele exotice aduse de prietenii lui dragoni din cele patru colţuri ale pământului. Iar dincolo de asta se vedea cupola căzută a Templului Apei.

– Tot oraşul e aici, trâmbiţă ea încet.

Maulkin era deodată în mijlocul lor.

– E întreaga provincie, o corectă el.

Toţi ochii îl urmăriră cum coboară către ruinele dezgropate, rămăşiţe ale unei lumi pe care aproape că şi-o puteau aminti. Se ondulă printre ele, atingând un punct de reper după altul.

– Înotăm pe unde am zburat cândva.

Maulkin se înălţă încet către ceilalţi. Între timp se trezise toată încâlcitura şi toţi îi priveau acum şerpuirile line. Formau o sferă mişcătoare vie, el fiind în centru. Şerpuirile trupului şi cuvintele i se împletiră când vorbi:

– Ne străduim să ne-ntoarcem acasă, în ţinuturile unde vânam şi zburam. Mă tem c-am ajuns deja. Mai înainte, când dădeam peste câte o statuie sau peste câte o arcadă, pretindeam că întâmplarea a făcut să se surpe o clădire de pe coastă. Însă Yruran era la mare distanţă de apă, în inima uscatului. Sub noi sunt ruinele lui scufundate.

Trupul i se undui lent, pe o buclă care le nega speranţele.

– Asta n-a fost un cutremur neînsemnat. Terenul s-a schimbat atât de mult încât e de nerecunoscut. Căutăm un fluviu care să ne ducă acasă. Dar, fără o călăuză din lumea de deasupra, mă tem că nu-l vom găsi niciodată. Nicio astfel de călăuză n-a venit la noi. Am mers şi către miazănoapte şi către miazăzi, şi încă n-am găsit nicio cale care să ne cheme. Totul e atât de schimbat; amintirile răzleţe pe care le-am adunat nu ne sunt de-ajuns. Ne-am rătăcit.

Singura noastră speranţă e Cea Care îşi Aminteşte. Şi nici dac-o găsim s-ar putea să nu fie de-ajuns.

Tellur, un şarpe subţire, verde, cuteză să protesteze.

– Am tot căutat-o, dar a fost zadarnic. Suntem istoviţi. Maulkin, cât mai trebuie să rătăcim şi să ne prefacem? Ai adunat o încâlcitură puternică, dar, oricât de mulţi am fi, suntem puţini faţă de câţi am fost cândva. Oare au pierit cu toţii, au pierit toate celelalte încâlcituri care ar fi trebuit să ne mişune în jur? Oare noi suntem tot ce-a mai rămas din poporul nostru? Şi trebuie să pierim şi noi vagabondând? E oare cu putinţă să nu mai existe niciun fluviu şi nicio casă unde să ne întoarcem?

Îşi cântă tristeţea şi disperarea.

Maulkin nu îi minţi.

– E posibil. S-ar putea să pierim şi stirpea noastră să dispară. Numai că n-o să ne lăsăm înfrânţi fără luptă. Mai mergem încă o dată în căutarea Celei Care îşi Aminteşte, dar, de data asta, toate strădaniile noastre vor avea drept ţel găsirea ei. Ne vom găsi călăuza sau vom pieri căutând-o.

– Atunci vom pieri.

Glasul era rece şi mort, ca pocnetul gheţii groase. Şarpele alb se ondulă, croindu-şi drum către centru, unde se încolăci insultător în faţa lui Maulkin. Coama lui Shreever se zbârli de groază. Şarpele alb îl provoca pe Maulkin să-l ucidă. Poziţia lui insolentă chema moartea. Toţi aşteptau să se abată asupra lui judecata.

Însă Maulkin se trase înapoi. Îşi undui şi el trupul, într-o încolăcire mai largă, una care înconjura insultele şarpelui alb, interzicându-le celorlalţi să-l atace. Nu scoase niciun cuvânt, dar coama i se înălţă, lăsând să se prelingă în apă o dâră decolorată de venin în timp ce înota. Tăcerea şi otrava se împletiră într-o plasă în jurul şarpelui alb. Mişcările acestuia încetiniră; rămase neclintit, atât de încremenit cât putea sta un şarpe. Maulkin nu-i pusese nicio întrebare, dar el răspunse cu furie:

– Pentru că eu am vorbit cu Cea Care îşi Aminteşte. Eram sălbăticit şi fără minte, un simplu animal, la fel ca idioţii care ne urmează acum. Dar ea m-a prins, m-a ţinut strâns şi m-a silit să-i primesc amintirile până ce m-am sufocat cu ele.

Se răsuci sprinten pe un cerc încărcat de răutate, de parcă ar fi vrut să se-atace singur. Se mişca tot mai iute.

– Amintirile ei sunt otravă! Otravă! Mai veninoase decât orice altceva s-a scurs vreodată dintr-o coamă. Când mi-aduc aminte ce am fost şi ce ar trebui să fim acum şi compar cu ceea ce am devenit... mi-e greaţă. Aş vrea să borăsc viaţa împuţită pe care încă o avem!

Maulkin nu se oprise din dansul lui tăcut, unduitor. Mişcările lui erau o barieră între şarpele alb şi ceilalţi, care pluteau ascultându-l.

E prea târziu. Albiciosul trâmbiţă clar fiecare cuvânt: Au trecut prea multe anotimpuri. Timpul nostru de preschimbare a venit şi a trecut de douăzeci de ori. Amintirile ei sunt dintr-o lume de mult dispărută! Chiar dacă găsim fluviul şi plajele coconilor, nu mai există nimeni care să ne-ajute să ne facem învelişul. Sunt morţi cu toţii.

Prinse să vorbească mai repede, revărsându-şi cuvintele aidoma şuvoaielor de apă curgătoare.

– Nu mai avem părinţi care să-şi pună amintirile în firele coconilor noştri. O să ieşim din ei la fel de neştiutori cum vom intra. Mi-a dat amintirile ei şi vă spun că nu sunt de-ajuns! Aici recunosc o prea mică parte, iar ceea ce-mi amintesc nu se potriveşte. Suntem osândiţi la pieire, osândiţi să ne pierdem glasurile şi minţile înainte de moarte. Amintirile ei nu merită suferinţa pe care-o port în mine.

Coama lui înălţată slobozi brusc un nor de otrăvuri amorţi- toare. Îşi afundă în el propria faţă.

Maulkin îl atacă la fel de iute cum ar fi atacat o pradă. Ochii lui aurii fulgerară când se înfăşură în jurul albiciosului şi îl smulse din propria otravă.

– Destul! urlă.

Cuvintele îi erau pline de furie, dar vocea, nu. Şarpele alb se zvârcolea, căci Maulkin îl strângea ca pe un delfin.

– Nu eşti decât unul singur! Nu poţi hotărî pentru toată încâlcitura sau pentru întreaga noastră stirpe. Ai o îndatorire şi o să ţi-o duci la bun sfârşit înainte de a-ţi lua singur viaţa prostească, nesăbuită.

Maulkin slobozi un nor din veninul său. Ochii stacojii ai şarpelui alb îşi încetară rotirea mânioasă, devenind de un maroniu tern. Fălcile i se descleştară alene, în timp ce veninul îşi făcea treaba. Maulkin îi vorbi cu blândeţe.

– O să ne conduci la Cea Care îşi Aminteşte. Noi am absorbit deja amintirile unei dăruitoare argintii de hrană. Dacă o să fie nevoie, mai putem lua şi altele. Împreună cu ceea ce vom primi de la Cea Care îşi Aminteşte ar putea fi de-ajuns. Ce altceva avem de ales? adăugă fără tragere de inimă.

*

Kennit se legănă în faţa oglinzii, privindu-se în timp ce-şi întorcea capul dintr-o parte în alta. Pe păr şi pe barba tunsă îi lucea un strat de ulei de lămâie. Mustaţa i se arcuia cu eleganţă, dar fără preţiozitate. Dantela de un alb imaculat i se revărsa în cascadă pe piept şi din manşetele hainei de un albastru intens. Până şi pielea căuşului în care i se sprijinea ciotul fusese destul de lustruită ca să strălucească, iar cerceii grei de argint se legănau. Arăta, cugetă el, ca un bărbat pregătit să-şi cucerească iubita. Într-un fel, chiar asta era.

În noaptea trecută, după discuţia cu corabia, nu dormise bine. Afurisitul lui de talisman îl ţinuse treaz, vorbindu-i în şoaptă şi chicotind, şi îndemnându-l să accepte condiţiile dragonului, îndemnurile îl descurajaseră cel mai mult. Cuteza să se-ncreadă în blestemăţia aia? Cuteza să n-o ia în seamă? Se răsucise şi se zvârcolise, iar, când Etta venise lângă el, în pat, îi masase degeaba cu blândeţe spatele şi ceafa, fiindcă nici măcar asta nu izbutise să-l adoarmă. Abia când zorii îşi aşternuseră cenuşiul pe boltă aţipise în sfârşit. Când se trezise, descoperise în el o nouă hotărâre. Avea să recâştige corabia de partea lui. Măcar de data asta nu trebuia să înfrângă atracţia ei faţă de Wintrow.

Nu ştia mare lucru despre dragoni, aşa că se concentrase asupra puţinului pe care-l cunoştea. Dragonul era femelă. Aşa că avea să-şi dichisească penajul şi să-i ofere daruri, ca să vadă ce putea cumpăra astfel. Mulţumit de propria înfăţişare, se întoarse spre pat, cântărind din priviri comoara de acolo. O centură din inele de argint împodobite cu lapislazuli avea să-i fie oferită drept brăţară. Dacă îi făcea plăcere, mai erau şi două brăţări de argint, din care s-ar fi putut face cercei pentru ea. Etta n-avea să le simtă lipsa. Într-o sticlă masivă era ulei de glicină. Îi fusese probabil destinată unui parfumier din Chalced. N-avea idee ce alte obiecte care desfată simţurile ar fi putut s-o încânte. Dacă toate acele comori nu o impresionau, avea să se gândească la o altă cale. Dar avea să câştige. Îşi puse ofrandele într-o pungă de catifea şi şi-o legă de centură. Cel mai bine se mişca dacă avea mâinile libere. Nu voia s-apară în faţa ei mergând cu stângăcie.

Pe coridorul din faţa cabinei, o întâlni pe Etta, cu braţele pline de aşternuturi curate. Aceasta îl măsură fără grabă cu privirea, făcându-l să se simtă aproape ofensat de acea cântărire sinceră, însă strălucirea aprobatoare din ochii ei îl asigură că pregătirile lui sunt o izbândă.

– Bun, remarcă ea aproape cu obrăznicie.

Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Trebuie să discut cu corabia, o înştiinţă el ursuz. Nu lăsa pe nimeni să ne-ntrerupă.

– Le spun tuturor imediat, se declară ea de acord. Apoi cuteză să adauge, cu un zâmbet mai larg: Eşti înţelept fiindcă i te înfăţişezi astfel. O să-i facă plăcere.

– Ce ştii tu despre aşa ceva? sublinie Kennit, şchiopătând pe lângă ea.

– Am stat puţin de vorbă în dimineaţa asta. A fost drăguţă cu mine şi mi-a mărturisit fără ocolişuri că te admiră. Las-o să vadă că o admiri în aceeaşi măsură, o să-i măguleşti vanitatea. O fi fiind ea dragon, dar e totodată o femelă şi ne-nţelegem una pe alta.

După o scurtă întrerupere, Etta adăugă:

– Zice că trebuie s-o numim Fulger, de la fulgerul care loveşte la vreme de furtună. Numele i se potriveşte foarte bine. Străluceşte răspândind lumină şi putere.

Kennit se opri. Se întoarse s-o privească.

– Ce a dus la această nouă alianţă? întrebă neliniştit.

Etta îşi lăsă capul pe-o parte şi păru să cadă pe gânduri.

– Acum s-a schimbat. E tot ce pot spune. Zâmbi pe neaşteptate: Cred că-i plac. Zice că am putea fi ca două surori.

El speră că izbuteşte să-şi ascundă surprinderea.

– A spus ea asta?

Curva strângea aşternuturile la piept şi zâmbea.

– Spune că ai nevoie de noi amândouă ca să-ţi poţi înfăptui ambiţiile.

– Ah, zise el, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă şchiopătând.

Corabia o cucerise. Chiar aşa, cu doar una sau două vorbe bune? Etta nu era o femeie uşor de înrâurit. Ce-i oferise dragonul? Putere? Bogăţie? Însă o întrebare mult mai presantă

era *de ce.* De ce voia dragonul să se alieze cu târfa?

Se trezi iuţindu-şi paşii; şi-i încetini cu bună ştiinţă. Nu trebuia să se-ntâlnească în grabă cu femela dragon. Calmează-te. Curteaz-o pe îndelete. Cucereşte-o, şi prietenia ei cu Etta n-o să mai fie o ameninţare.

Imediat ce ajunse pe punte, simţi o schimbare. Pe greement, oamenii înlocuiau o pânză, glumind între ei. Jola le strigă o nouă poruncă şi se grăbiră să-i dea ascultare, zâmbind larg. Unul alunecă, apoi se prinse de o parâmă cu un braţ vânjos. Râse zgomotos şi se trase în sus din nou. Dinspre galion veni un strigăt de încântare, smuls de îndemânarea lui. O clipă mai târziu, Kennit ştiu că năierul nu alunecase. Dăduse un spectacol pentru galion. Întregul echipaj îşi demonstra măiestria, aşteptându-i aprobarea. Se agitau toţi ca nişte şcolari ca să-i atragă atenţia.

– Ce-ai făcut ca să-i însufleţeşti aşa? o întrebă Kennit în loc de salut.

Ea chicoti cu căldură şi se uită la el peste umărul gol.

– E nevoie de atât de puţin ca să momeşti. Un zâmbet, o vorbă bună, o provocare, ca să vezi dacă pot înălţa o pânză mai repede. Puţină atenţie, foarte puţină, şi se iau la întrecere ca să atragă mai multă.

– Mă surprinde că ţi se par demni să fie remarcaţi. Aseară păreai convinsă că niciun om nu-ţi poate fi de cine ştie ce folos.

Ea îi lăsă cuvintele să se piardă fără s-o atingă.

– Le-am promis pradă mâine, înainte de apusul soarelui. Dar numai dacă priceperea lor e pe măsura simţurilor mele. Corabia unui negustor se află la distanţă nu prea mare de noi. Aduce mirodenii din Insulele Mangardor. O s-o ajungem curând din urmă, dacă-mi ţin pânzele bine întinse.

Aşadar se părea că-şi acceptase noul trup. Kennit preferă să nu aducă vorba despre asta.

– Poţi să vezi corabia aia dincolo de orizont?

– Nu e nevoie. Vântul mi-a adus mirosul ei. Cuişoare şi lemn de santal, piper hasian şi batoane de kimoree. E însăşi mirosul Insulelor Mangardor; numai o corabie cu încărcătură bogată putea aduce astfel de mirosuri atât de departe spre miazănoapte. Ar trebui s-o zărim curând.

– Chiar ai mirosul atât de fin?

Un zâmbet de vânător se arcui pe buzele ei.

– Prada nu e prea departe. Îşi croieşte drum printre insule. Dacă ai avea ochi la fel de ageri ca ai mei, ai zări-o. Pe urmă zâmbetul i se şterse de pe chip: Eu, corabia, cunosc apele astea. Însă pentru mine, dragonul, sunt necunoscute. De când mi-am luat ultima oară zborul, totul s-a schimbat în foarte mare măsură. Ştii Insulele Mangardor?

Kennit ridică din umeri.

– Ştiu Stâncile Mangardor. Sunt un pericol pe ceaţă, iar uneori fluxul le lasă deasupra exact cât e nevoie ca să spintece fundul oricărei corăbii care se aventurează să treacă pe acolo.

Urmă o tăcere îndelungată, neliniştitoare.

– Ei, spuse ea în cele din urmă cu glas scăzut. Fie oceanele lumii s-au umflat, fie s-au scufundat ţinuturile pe care le-am cunoscut. Mă-ntreb ce-a rămas din casa mea. Se întrerupse câteva clipe. Însă Insula Celorlalţi, cum îi spuneţi voi, pare să se fi schimbat foarte puţin. O parte a lumii mele a rămas aşa cum era. Pentru mine e un mister, unul pe care nu-l pot dezlega decât după ce-ajung acasă.

– Acasă? se strădui Kennit să pună întrebarea cu nepăsare. Unde e asta?

– Acasă e o eventualitate. Acum n-ai de ce să-ţi faci griji pentru ea.

Galionul zâmbi, dar vocea i se răcise.

– Ar putea fi ceea ce-o să vrei, când o să vrei? insistă el.

– Ar putea. Sau n-ar putea. O să-ţi dau de ştire. Se întrerupse din nou. La urma urmelor, încă nu te-am auzit spunând că-mi accepţi condiţiile.

Atenţie, mare atenţie.

– Nu sunt grăbit din fire. Mi-ar plăcea totuşi să ştiu mai multe despre ceea ce înseamnă asta.

Ea râse zgomotos.

– E o prostie să discutăm despre aşa ceva. Acceptă. Fiindcă în viaţa pe care o împărţim ai mai puţin de ales decât mine. Ce altceva există pentru noi, dacă nu ne alegem unul pe altul? Mi-ai adus daruri, nu-i aşa? E mult mai corect decât îţi poţi da seama. Dar nici măcar n-o să mă uit la ele înainte de a-ţi dezvălui că eu însămi sunt o comoară mult mai preţioasă decât îţi imaginezi că ai putea găsi vreodată. Kennit, visează la ceva mai măreţ decât ai mai făcut-o

până acum. Visează o corabie care poate chema în ajutorul nostru şerpii din adâncuri. Sunt ai mei, le pot porunci. Ce-ai vrea să facă? Să oprească o corabie şi s-o jefuiască? Să escorteze o alta, ca s-ajungă cu bine oriunde doreşte? Să te călăuzească prin ceaţă? Să apere portul oraşului tău de orice ameninţare? Îndreaptă-ţi visurile spre ţeluri mai înalte, tot mai înalte, Kennit. Şi apoi acceptă-mi condiţiile, oricare ar fi.

El îşi drese glasul. Gura i se uscase.

– Mergi prea departe, spuse cu îndrăzneală. Ce ai putea dori, ce ţi-aş putea da ca să fie demn de ceea ce-mi oferi?

Ea chicoti.

– O să-ţi spun, dacă nu-ţi poţi da singur seama. Tu, Kennit, eşti răsuflarea trupului meu. Ca să mă mişc, mă bizui pe tine şi pe echipajul tău. Dacă trebuie să fiu captivă în corabia asta, am nevoie de un căpitan curajos, care să-mi dea aripi, chiar dacă sunt numai de pânză. Vreau un căpitan care gustă plăcerea vânătorii şi lupta pentru putere. Am nevoie de tine, Kennit. Acceptă. Vocea i se îngroşă şi se îndulci: Acceptă.

El trase aer în piept.

– Accept.

Ea îşi azvârli capul pe spate şi râse. Era ca un clinchet de clopoţei. Vântul însuşi păru să sufle mai tare, entuziasmat de sunet.

Kennit se sprijini de copastie. Jubila în sinea lui. Abia dacă îi venea să creadă că-şi poate îndeplini toate visurile. Bâjbâi, căutând ceva de spus.

– Wintrow o să fie foarte dezamăgit. Bietul băiat.

Corabia dădu din cap şi oftă uşor.

– Merită să fie fericit. Să-l trimitem înapoi la mănăstirea lui?

– Cred că e cea mai înţeleaptă hotărâre, se declară Kennit de acord.

Îşi ascunse surpriza, nu-şi imaginase că ea ar putea să sugereze aşa ceva.

– O să-mi fie totuşi greu să-l văd plecând. Mi s-a frânt inima când i-am văzut frumuseţea astfel distrusă. Era un tânăr foarte atrăgător.

– Sunt sigură că la mănăstirea lui va fi mai fericit. Un călugăr nu prea are nevoie de o piele catifelată. Totuşi... să-l vindecăm ca dar de despărţire? Ca să-şi amintească mereu cum l-am modelat?

Fulger zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

Lui Kennit nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Şi asta o poţi face?

Corabia îi zâmbi complice.

– Şi asta o poţi face tu. O să fie mult mai de folos, nu crezi? Du-te acum în cabina lui. Aşază-ţi mâinile pe el şi doreşte-i binele. Mai departe o să te călăuzesc.

*

Pe Wintrow îl cuprinsese o letargie stranie. Încercase să mediteze, dar mintea i se afundase tot mai mult şi mai mult într-un abis abstract. Suspendat acolo, se întrebă cu detaşare ce i se întâmplă. Ajunsese în sfârşit să stăpânească o stare mai profundă a conştientizării? Îşi dădu vag seama că se deschisese uşa.

Simţi pe piept mâinile lui Kennit. Se strădui să-şi ridice pleoapele, dar nu izbuti. Nu putea să se deştepte. Ceva îl ţinea sub o mână înăbuşitoare. Auzi voci - Kennit vorbea şi Etta riposta. Gankis spuse ceva încet. Wintrow se strădui să rămână treaz, dar, cu cât făcea mai multe eforturi, cu atât mai mult lumea din jur pălea. Istovit, rămase plutind în gol. La el ajungeau crâmpeie de conştientizare. Din palma întinsă a lui Kennit izvorî căldură. Îi inundă pielea, apoi i se prelinse în corp, mai adânc. Kennit îi vorbea cu blândeţe, încurajându-l. Focurile forţei sale de viaţă se aprinseră brusc. Pentru el, era ca şi cum flacăra unei lumânări ar fi început brusc să duduie, răspândind lumina şi căldura unui foc de tabără. Începu deodată să gâfâie, de parcă ar fi urcat în fugă un deal abrupt. Inima îi trudea din greu ca să ţină pasul cu răsuflarea lui grăbită. *Opreşte-te,* voia să-l implore pe Kennit. *Te* rog, *opreşte-te*, dar nicio vorbă nu-i ieşea printre buze. Îşi urlă implorarea în propria beznă.

Putea să audă. Auzea icnetele de uimire şi strigătele de veneraţie ale celor care priveau din afara lui. Recunoştea glasurile oamenilor din echipaj.

– Uite, se vede cum se schimbă!

– Îi creşte chiar şi părul!

– E-un miracol. Căp’tanul îl vindecă.

Rezervele trupului îi erau arse cu nesăbuinţă. Simţea cum i se mistuie ani din viaţă, dar

nu se putea împotrivi. Pielea refăcută îl mânca groaznic, dar nu putea să-şi mişte nici măcar un singur muşchi. Pierduse controlul propriului corp. Izbuti să scâncească din adâncul gâtului. Nimeni nu-i luă scâncetul în seamă. Vindecarea îl devora din interior spre exterior. Îl nimicea. Lumea se îndepărta. El plutea mărunt în beznă.

După o vreme, deveni conştient că mâinile lui Kennit se retrăseseră. Bătăile dureroase ale inimii i se domoliră. Cineva vorbea la mare distanţă. În vocea lui Kennit reverberau mândria şi oboseala.

– Aşa. Acum lăsaţi-l să se odihnească. În următoarele câteva zile, probabil o să se trezească doar ca să mănânce şi-o să adoarmă imediat la loc. Să nu vă speriaţi din pricina asta. E o parte necesară a vindecării.

Wintrow îl auzi pe pirat respirând adânc, întretăiat.

– Şi eu trebuie să mă odihnesc. Asta m-a costat şi pe mine, dar el o merita din plin.

*

Când se trezi Kennit, tocmai se însera. Rămase o vreme întins, nemişcat, savurându-şi triumful. Somnul îl refăcuse pe deplin. Wintrow era vindecat, vindecat de mâinile lui. Niciodată nu se mai simţise atât de puternic ca atunci când palmele îi stăteau pe trupul băiatului şi voinţa lui îi vindeca pielea. Piraţii care fuseseră de faţă îl priveau cu o veneraţie profundă. Întreaga coastă a Ţărmurilor Blestemate era a lui, o putea jefui în voie. Frumuseţea Ettei strălucea alături de dragostea şi de admiraţia ei pentru el. Când deschise ochii şi îşi privi talismanul prins de încheietura mâinii, până şi faţa aia mică îi întoarse privirea cu un zâmbet lacom. Preţ de o clipă perfect echilibrată, în lumea lui domni armonia.

– Sunt fericit, spuse cu glas tare.

Rânji când se auzi rostind cuvinte care îi erau străine.

Vântul se înteţise. Îl ascultă şuierând printre pânzele corăbiei şi se minună. Nu văzuse nimic prevestitor de furtună. Nici corabia nu se legăna ca şi cum s-ar fi aflat în bătaia vântului. Stătea de asemenea în puterea dragonului să stârnească furtuni?

Se ridică la iuţeală, îşi luă cârja şi ieşi pe punte. Vântul care îi răvăşi părul era blând şi fără învolburări. Nu se zăreau nori ameninţători, valurile erau ritmice, egale. Însă, chiar în timp ce stătea acolo, privind în jur, îi ajunse din nou la urechi şuierul vântului care se înteţeşte. Se grăbi către locul de unde se auzea.

Spre uluirea lui, tot echipajul era adunat în jurul punţii prora. Oamenii îi făcură loc într-o tăcere încărcată de veneraţie şi de uimire. Şchiopătă printre ei şi, cu ceva efort, urcă scara către puntea de mai sus. Când tocmai se înţepenea bine pe picioare, şuieratul vântului se auzi iarăşi. De data asta, Kennit văzu de unde vine.

Fulger cânta. Nu putea să-i vadă faţa. Avea capul lăsat pe spate şi părul i se revărsa în cascadă peste umeri. Argintul şi podoaba din lapislazuli dăruite de el străluceau pe negrul buclelor bogate. Cânta cu glas de vijelie ce prinde putere, apoi scotea sunetul valurilor biciuite de vânt. Vocea îi urca de la un foşnet profund până la un şuier subţire pe care gâtlejul şi buzele niciu- nui om nu l-ar fi putut reda. Dădea glas cântecului vântului, mai impresionant decât orice muzică omenească auzită vreodată de Kennit. Îi vorbea în profunzime în însăşi limba mării, şi el recunoscu limba mamei sale.

Pe urmă, o altă voce i se alătură, împletind note limpezi prin şi în jurul cântecului mării intonat de Fulger. Toate capetele se întoarseră. Toate vocile omeneşti de pe corabie se contopiră într-o tăcere deplină. Uimirea luă locul fiorului de spaimă care îl străbătuse pe Kennit în prima clipă. Era, şi ea, de o frumuseţe egală cu cea a corăbiei. Şerpoaica verde-aurie se înălţa unduitoare din adâncuri, cu fălcile larg deschise în cântec.

IARNA

12

ALIANŢE

– P*aragon*, *Paragon.* Ce mă fac cu tine?

Vocea groasă a lui Brashen era foarte blândă. Ploaia care răpăia, împroşcând puntea, era mai sonoră decât vocea căpitanului. Dincolo de cuvintele sale nu părea să fie furie, ci doar tristeţe. *Paragon* nu răspunse. De când Brashen ordonase să nu-i mai vorbească nimeni, îşi păstrase propria tăcere. Chiar şi într-o noapte, când Lavoy venise lângă copastie şi încercase să-l amuze ca să capete grai, el rămăsese mut. Când secundul trecuse de la glume la exprimarea compasiunii, îi fusese mai greu să-şi păstreze hotărârea, dar izbutise. Dacă ar fi crezut cu adevărat că Brashen l-a nedreptăţit, Lavoy ar fi făcut ceva ca să-ndrepte lucrurile. Însă nu făcuse nimic, dovedind astfel că, de fapt, e de partea lui Brashen.

Brashen îi strânse copastia în mâinile reci şi se sprijini de ea. Simţindu-i brusc nefericirea, *Paragon* se înfioră. Căpitanul nu făcea parte din familia lui, aşa că nu-i putea citi tot timpul sentimentele. Dar în astfel de clipe, când carnea şi lemnul-vrăjitor se întâlneau, *Paragon* i le desluşea destul de bine.

– Nu aşa mi-am imaginat că merg lucrurile, corabie, îi spuse Brashen, când eşti căpitanul unei corăbii vii. Vrei să ştii ce-am visat? Că, într-un fel sau altul, o să mă faci autentic şi rezistent. Nu un năier fără căpătâi care şi-a dezonorat familia şi astfel şi-a pierdut pentru totdeauna locul în Bingtown. Căpitanul Trell al corăbiei vii *Paragon.* Sună bine, nu? Am crezut c-o să ne răscumpărăm unul pe altul, corabie. Mi-am imaginat cum o să ne-ntoarcem triumfători în Bingtown, eu, în fruntea unui echipaj priceput, iar tu, navigând ca un pescăruş cenuşiu. Lumea s-ar fi uitat la noi şi ar fi spus: "Ei, aşa corabie mai zic şi eu, iar căpitanul ei ştie ce face." Iar familiile care ne-au alungat s-ar fi întrebat deodată dacă n-au făcut cumva o prostie. Brashen pufni scurt, cu dispreţ pentru visurile lui stupide: Dar nu-mi pot imagina că tata o să mă primească vreodată înapoi. Nu mi-l pot nici măcar imagina spunându-mi vreo vorbă bună. Mă tem c-o să fiu întotdeauna singur, corabie, că la sfârşitul zilelor mele o să fiu un bătrân abrutizat, o epavă eşuată pe un ţărm străin. Când mă gândesc că noi doi am avut o şansă, îmi spun, ei bine, că viaţa unui căpitan e singuratică. Nu e ca şi cum aş putea găsi o femeie care să-mi fie alături mai mult de un anotimp. Dar, m-am gândit eu, fiind pe o corabie vie, măcar o să ne-avem mereu unul pe altul. Am crezut cu toată sinceritatea c-o să-ţi pot face bine. Am crezut că într-o zi o să mă pot întinde să mor pe puntea ta, ştiind că o parte din mine o să continue să trăiască în tine. La un moment dat, mi s-a părut că aşa ceva nu e rău. Însă uită-te la noi acum. Te-am lăsat să ucizi din nou. Ne îndreptăm către apele piraţilor cu un echipaj care nu e în stare să-nveţe nimic. N-am un plan sau vreo rugăciune care să-l ajute pe vreunul dintre noi să supravieţuiască şi, cu fiecare val pe care-l spargem, ne apropiem tot mai mult de Diwytown. Sunt mai singur decât am fost vreodată în toată viaţa mea.

Deşi pentru asta se văzu nevoit să-şi întrerupă tăcerea, *Paragon* nu se putu abţine, răsuci în rana lui Brashen un cuţit în plus:

– Iar pe Althea ai călcat-o pe nervi. Atât de tare încât din clocotul de mânie dă în furie rece.

Spera că Brashen o să-şi iasă din fire. Îi era mai uşor să facă faţă furiei decât melancoliei adânci. Ca să-nfrunţi furia nu trebuia decât să zbieri mai tare decât celălalt. În schimb, simţi şi el cumplita zvâcnire a inimii căpitanului.

– Şi asta, recunoscu Brashen cu jale. Şi nici măcar nu ştiu de ce abia dacă mai vorbeşte cu mine.

– Vorbeşte cu tine, ripostă *Paragon* cu furie.

Tăcerea rece îi aparţinea lui. Nu-i putea izbuti nimănui la fel de bine, cu siguranţă, nu Altheei.

– Oh, da, vorbeşte, încuviinţă Brashen. "Da, căp'tane." "Nu. căp'tane." Şi ochii ăia negri, negri ai ei rămân plictisiţi şi reci ca argila udă. Nu pot ajunge să pricep ce e în mintea ei.

Cuvintele prinseră să se reverse din el şi *Paragon* înţelese că le-ar fi oprit dacă ar fi putut.

– Şi am nevoie de ea, dacă nu pentru altceva, măcar ca să mă susţină. Am nevoie de singura persoană din echipajul ăsta despre care ştiu că n-o să-mi înfigă un cuţit în spate. Însă

ea stă deoparte şi se uită pe lângă mine sau prin mine, iar eu mă simt ca şi cum aş fi un nimic. Nimeni altcineva nu mă poate face să mă simt atât de groaznic. Şi de asta, pur şi simplu, vreau să...

Vocea i se stinse.

– S-o trânteşti pur şi simplu pe spate şi s-o iei. O să devii real pentru ea, încheie *Paragon* în locul lui.

Asta avea să-l înfurie cu siguranţă.

Urmă doar repulsia lui Brashen, în tăcere. Fără nicio răbufnire de furie sau de dezgust. După câteva clipe, întrebă cu voce scăzută:

– Unde-ai învăţat să fii aşa? Cunosc familia Ludluck. Sunt oameni duri, strânşi la pungă şi neomenoşi când negociază. Dar sunt oneşti. Celor pe care i-am cunoscut eu nu le stau în fire siluirea şi omorul. De unde ai tu înclinaţii spre aşa ceva?

– Poate că acei Ludluck pe care i-am cunoscut *eu* nu erau atât de delicaţi. Am avut parte de siluiri şi de omoruri din belşug, Brashen, chiar pe puntea mea, acolo unde stai tu acum.

Şi poate că nu sunt doar o creatură modelată de familia Ludluck. Poate că am avut formă şi substanţă cu mult înainte ca vreun Ludluck să pună mâna pe cârma mea.

Brashen păstră tăcerea. Se apropia o furtună. O rafală de vânt izbi pânzele ude ale lui *Paragon,* făcându-l să se lase uşor pe-o parte. El şi timonierul izbutiră să-i ţină piept înainte de a-l înclina mai mult. Îl simţi pe Brashen strângând mai tare copastia în mâini.

– Ţi-e frică de mine? întrebă corabia.

– Trebuie să-mi fie, răspunse Brashen simplu. A fost o vreme când eram prieteni. Credeam că te cunosc bine. Ştiam ce se spune despre tine, dar am crezut că poate n-ai avut încotro. Când l-ai ucis pe omul ăla, *Paragon* - când te-am văzut scuturând viaţa din el -, în sufletul meu s-a schimbat ceva. Aşa că, da, mi-e frică de tine. Cu o voce mai înceată, adăugă: Şi asta nu e bine pentru niciunul dintre noi.

Îşi luă mâinile de pe copastie şi se întoarse cu spatele, gata să plece. *Paragon* îşi trecu limba peste buze. Apa dulce a potopului adus de furtuna de iarnă şiroia pe faţa lui ciopârţită. Brashen era probabil ud până la piele şi rece cum numai muritorii pot fi. Căută cuvinte care să-l aducă înapoi. Deodată, nu mai voia să fie singur, navigând orbeşte prin furtună, bizuindu-se doar pe un timonier care se gândea la el numindu-l “corabia asta blestemată“.

– Brashen! strigă el pe neaşteptate.

Căpitanul se opri, nesigur. Apoi se întoarse, traversând puntea care se înălţa şi cobora, oprindu-se din nou lângă copastie.

– Paragon?

– Nu-ţi pot făgădui că n-o să mai ucid. Ştii asta. Se străduieşti să-şi găsească o justificare: S-ar putea chiar tu să ai nevoie s-o fac. Şi atunci o să fiu neputincios, legat de făgăduiala mea...

– Ştiu. Am încercat să mă gândesc la ce-ar trebui să-ţi cer. Să nu ucizi. Să te supui întotdeauna ordinelor mele. Dar te cunosc şi ştiu că nu mi-ai făgădui niciodată aşa ceva. Cu voce grea, adăugă: Nu-ţi cer asemenea făgăduieli. Nu vreau să mă minţi.

I se făcu brusc milă de Brashen. Nu-i plăcea deloc când sentimentele i se schimbau astfel, în opusul celor de mai înainte. Dintr-un impuls, oferi ceva:

– Îţi făgăduiesc că pe tine n-o să te ucid, Brashen. Te ajută cu ceva?

Îl simţi pe bărbat crispându-se, şocat de cuvintele lui. Înţelese brusc că Brashen nu se gândise niciodată că *el însuşi* ar fi putut fi ucis de corabie. Când *Paragon* îi făcuse o asemenea făgăduiaiă, îşi dăduse seama că ar fi fost în stare de una ca asta. Şi că încă mai era în stare, dacă se hotăra să-şi încalce cuvântul. Câteva clipe mai târziu, Brashen răspunse fără vlagă:

– Bineînţeles că da. Mulţumesc, *Paragon.*

Dădu din nou să plece.

– Aşteaptă! strigă galionul. Acum o să-i laşi pe ceilalţi să stea de vorbă cu mine?

Aproape că auzi oftatul bărbatului.

– Fireşte. Nu prea are sens să-ţi refuz asta.

Paragon se simţi cuprins de amărăciune. Sperase că făgăduiala lui o să fie o alinare, însă pe căpitan îl mâhnise. Oamenii nu erau niciodată mulţumiţi, oricât de mult te-ai fi sacrificat pentru ei. Dacă Brashen se simţea dezamăgit, era din vina lui însuşi. De ce nu observase că primii pe care trebuie să-i ucizi sunt cei mai apropiaţi de tine, cei care te cunosc cel mai bine? Numai aşa scapi de ceea ce te ameninţă. Ce rost are să omori un străin? Străinii sunt prea puţin interesaţi să-ţi facă rău. Cel mai bine le izbuteşte rudelor şi prietenilor tăi.

*

Ploaia purta în ea sărutul iernii. Şi-l împroşca sâcâitor, dar nevătămător, pe aripile întinse ale Tintagliei, care băteau uniform, purtând-o în susul Fluviului Ploilor Sălbatice, în zbor, pe deasupra apei. Trebuia să vâneze şi să mănânce în curând, însă ploaia alungase tot vânatul sub coronamentul copacilor. Era greu să vânezi în mlaştinile care mărgineau albia. Chiar şi într-o zi fără ploaie, acolo te puteai înnămoli cu uşurinţă. N-avea de gând să-ncerce.

Ziua rece şi mohorâtă se potrivea cu starea ei de spirit. Cercetările pe mare fuseseră mai mult decât zadarnice. Zărise şerpi de două ori. Dar, când se lăsase în jos, trâmbiţând către ei un salut, se retrăseseră cu toţii în adânc. De două ori înconjurase locul, planase deasupra lui şi iar îl înconjurase, trâmbiţând şi apoi cerându-le cu un urlet să se întoarcă. Toate strădaniile îi fuseseră în van. Era ca şi cum şerpii n-ar fi recunoscut-o. Se înfricoşase până în adâncul sufletului descoperind că stirpea ei supravieţuise, dar nu putea fi conştientă de prezenţa ei. În ea crescuse o oribilă senzaţie de inutilitate, amestecată cu foamea care o îmboldea şi cu o furie mocnită. Pe plajă, prada fusese săracă; animalele migratoare, care ar fi trebuit să umple coasta, pur şi simplu, nu erau acolo. Ceea ce nu o surprindea, căci nu mai exista nici coasta pe care şi-o amintea.

Un zbor de recunoaştere îi arătase cât de mult se schimbase lumea de când semenii ei se avântaseră ultima oară în văzduh, întreaga margine a acelui continent se scufundase. Culmile lanţului muntos care dominaseră cândva plajele nisipoase întinse de-a lungul coastei erau acum vârfurile unui şir lung de insule. Bogatele câmpii fertile pe care cândva mişuna prada în cirezi şi turme, deopotrivă sălbatice şi domesticite, erau smârcuri întinse de junglă. Marea interioară aburindă, cândva înconjurată de uscat din toate părţile, se prelingea acum în ocean printr-o mulţime de râuri care străbăteau o păşune imensă. Nimic nu mai era cum ar fi trebuit să fie. N-avea de ce să se mire că semenii ei n-o mai recunoşteau.

Oamenii se înmulţiseră ca muştele pe un iepure muribund. Aşezările lor murdare, care scoteau fum, se împrăştiaseră de-a valma prin lume. În timp ce căuta şerpi, le zărise pe insule satele lor mici şi porturile. Într-o noapte înstelată zburase pe deasupra Bingtownului, foarte sus, şi îl văzuse ca pe o pată întunecată cu pistrui de lumină. Trehaug nu era nimic mai mult decât o adunătură de sălaşuri de veveriţă unite prin pânze de păianjen. Simţea o admiraţie amestecată cu invidie pentru priceperea oamenilor de a-şi încropi locuinţe oriunde doreau, cu toate că, pe de altă parte, dispreţuia aceste creaturi atât de nevolnice, încât nu putea să se descurce în mijlocul naturii fără construcţiile făcute de ei. Măcar Străbunii construiau splendori. Când se gândea la clădirile lor graţioase, maiestuoase şi primitoare preschimbate între timp în moloz sau doar în ruine întunecoase, era uimită că Străbunii pieriseră şi că oamenii moşteniseră pământul.

Lăsase în urmă colibele lor. Dacă trebuia să trăiască singură, avea să sălăşluiască lângă Kelsingra. Acolo găsea vânat din belşug şi terenul era destul de solid ca să nu se-afunde până la genunchi când cobora din văzduh. Dacă avea nevoie de adăpost contra stihiilor, vechile clădiri ale Străbunilor i-l puteau oferi. Avea în faţă mulţi ani. Şi-i putea petrece acolo, unde exista măcar o amintire a splendorii.

Zbura prin ploaia monotonă, plimbându-şi privirea pe malurile fluviului, în căutare de pradă. Avea prea puţine speranţe să dea de ceva în viaţă. După ultimul cutremur, apa îşi pierduse culorile vii şi devenise acidă, nimicitoare pentru orice n-avea solzi.

La mare distanţă în susul fluviului faţă de Trehaug, zări un şarpe care se zvârcolea. La început, crezu că e un buştean rostogolit de curent la vale. Clipi, scuturându-şi apa de ploaie din ochi, şi se uită din nou cu atenţie. Când mirosul de şarpe ajunse la ea, coborî din înălţimi ca să se convingă că tot ce vede e adevărat.

Fluviul era puţin adânc, o scurgere grăbită de apă lăptoasă peste pietre aspre. Nici asta nu se potrivea cu amintirile ei. Cândva, albia era un canal adânc care te ducea până în inima uscatului, în oraşe precum Kelsingra şi comunităţile de lucrători ai pământului şi, dincolo de ele, în oraşele unde se făcea troc cu de toate. Nu numai şerpii, ci şi corăbiile mari puteau călători pe apă cu uşurinţă. Acum, plin de lovituri, şarpele albastru se lupta slăbit cu curentul, în apa care nici măcar nu-l acoperea.

Tintaglia ocoli locul de două ori până găsi o întindere de apă în care să poată coborî în siguranţă. Pe urmă merse prin apă în josul fluviului, grăbindu-se către jalnicul spectacol al şarpelui eşuat. Când îl văzu de aproape, i se sfâşie inima. Era captiv acolo de ceva vreme. Soarele îi arsese spatele, iar zvârcolirile lui pe fundul bolovănos îi zdrenţuiseră pielea. Solzii îl puteau apăra, dar, cum pielea era sfâşiată, apa săpase în carne răni dureroase. Era într-o stare atât de rea, încât Tintaglia nu-şi putea da seama nici măcar dacă e de parte femeiască sau bărbătească. O ducea cu gândul la un somon care şi-a depus icrele, istovit şi adus de curent să moară în apa prea puţin adâncă.

– Bine-ai venit acasă, îi spuse ea fără sarcasm şi fără amărăciune.

Şarpele o privi cu un singur ochi, rostogolindu-şi-l, apoi îşi dublă brusc strădaniile de a-şi croi drum în susul apei. Fugea de ea. Tintaglia n-avea cum să se înşele nici în privinţa panicii lui, nici în cea a mirosului de moarte pe care-l răspândea.

– Uşurel, uşurel, înotătorule. N-am venit să-ţi fac rău, ci să te-ajut dacă pot. Lasă-mă să te-mping în apa mai adâncă. Pielea ta are nevoie de umezeală.

Vorbea cu glas suav, făcându-şi cuvintele să cânte, pline de bunătate. Şarpele îşi încetă zvârcolelile, dar mai degrabă fiindcă era istovit, nu fiindcă îl liniştiseră vorbele ei. Ochii continuau să i se rotească, în căutarea unei căi de evadare pe care trupul lui prea slăbit nu o putea duce la bun sfârşit. Tintaglia mai făcu o încercare:

– Sunt aici ca să te-ntâmpin şi să te călăuzesc până acasă. Poţi vorbi? Mă înţelegi?

Ca răspuns, şarpele îşi scoase capul din apă. Vlăguit, se strădui să-şi înalţe coama, dar din ea nu ţâşni niciun strop de venin.

– Pleacă, şuieră el. Te omor, o ameninţă apoi.

– Vorbeşti fără noimă. Sunt aici ca să te-ajut. Nu-ţi aduci aminte? Când urci în susul fluviului ca să-ţi faci coconul, dragonii te întâmpină şi te ajută. O să-ţi arăt care e cel mai bun nisip pentru cochilia ta. Saliva mea o să-ţi pună în cocon amintirile semenilor noştri. Nu te teme de mine. Nu e prea târziu. Iarna e aproape, dar o să te păzesc bine în lunile reci. Când o să vină vara, o să-ndepărtez frunzele şi noroiul cu care te voi fi acoperit. Soarele o să-ţi atingă coconul, care o să se topească. O să devii un dragon superb. Vei fi unul dintre Stăpânii celor Trei Tărâmuri. Ţi-o făgăduiesc.

El îşi coborî pleoapele peste ochii lipsiţi de strălucire, pe care şi-i redeschise apoi încet. Tintaglia vedea cum neîncrederea lui se lupta cu disperarea.

– Apă mai adâncă, o rugă.

– Da, încuviinţă ea.

Îşi săltă capul şi se uită în jur. Dar apă mai adâncă nu era, nu putea decât să tragă sărmana creatură în josul fluviului, unde n-avea să găsească nici mâncare, nici vreun loc potrivit ca să-şi ţească coconul. Oraşul Trehaug marca locul primului teren pentru coconi. Fusese înghiţit de fluviu, când îi crescuse nivelul. Mai fusese şi altul, nu prea departe în susul apei. Însă albia lată îşi schimbase poziţia şi, fiind prea puţin adâncă şi cu fundul plin de bolovani, era departe de malurile cândva bogate în mâl nisipos, cu dâre de argint. Cum putea ea ajuta şarpele s-ajungă acolo? Şi, odată ajuns, cum îl putea pune alături şi de mâl, şi de apă, ca să înghită noroi lichefiat, necesar pentru a-şi secreta coconul?

Şarpele îşi înălţă ostenit capul şi trâmbiţă gros a disperare. Tintaglia se simţi îmboldită să treacă la fapte. Fără niciun efort, ridicase şi cărase doi oameni, însă greutatea şarpelui aproape că o egala pe a ei. Când încercă să-l tragă într-un canal ceva mai adânc de lângă mal, ghearele ei îi crestară pielea lui vătămată, afundându-i-se adânc în rănile deschise. Creatura urlă şi se zbătu cu violenţă. Coada biciuitoare o izbi de Tintaglia, făcând-o să se clatine. Îşi recăpătă echilibrul lăsându-se pe toate cele patru picioare. În clipa aceea, laba ei întâlni ceva neted şi tare, care se rotunjea pe fundul apei. Sub greutatea ei, se răsuci şi crăpă. Supunându-se unui impuls ivit pe neaşteptate, îşi strecură ghearele sub acel obiect şi-l aduse la suprafaţă.

Era un craniu. Un craniu de şarpe. Apa acidă a fluviului atacase osul masiv, subţiindu-l; i se sfărâmă în gheare. Tintaglia începu să caute în apa puţin adâncă, având inima chinuită de o certitudine. Găsi trei vertebre groase, încă unite între ele. Mai era acolo şi un alt craniu. Râcâi fundul cu ghearele şi scoase câteva coaste şi o falcă, în diverse stadii de descompunere. Toate erau oase ale semenilor ei. Cei care izbutiseră să-şi amintească măcar atât despre calea migraţiei întâlniseră acel ultim obstacol şi-şi găsiseră acolo sfârşitul.

Nenorocosul şarpe zăcea acum pe o parte, gâfâind de durere. Cele câteva picături de venin pe care le putuse aduna picurau de pe coamă tocmai în ochii lui. Tintaglia se apropie încet şi rămase locului, privindu-l. El îşi acoperi o clipă ochii imenşi. Pe urmă, cu răsuflarea tăiată, rosti doar două cuvinte:

– Te rog.

Tintaglia îşi azvârli capul pe spate şi-şi puse într-un urlet zguduitor toată mânia şi ura. Lăsă furia s-o străbată nestăvilită, înceţoşându-i mintea şi aducându-i în faţa ochilor o ceaţă stacojie. Pe urmă îi îndeplini cererea. Fălcile ei puternice se încleştară de gâtul şarpelui, chiar sub coama din care-i picura veninul. Cu o singură muşcătură sălbatică, îi tăie şira spinării. Un tremur străbătu tot trupul creaturii şi vârful cozii ei biciui apa, împroşcând-o. Tintaglia rămase deasupra ei până când îi dispăru ultima frântură de viaţă. Ochii i se rostogoliră cu încetineală pentru ultima oară. Fălcile i se închideau şi i se deschideau spasmodic. În cele din urmă, nu se

mai clinti.

Simţi gustul sângelui şarpelui, pătrunzător şi usturător. Otrava lui slabă îi pişcă limba. În clipa aceea, îi cunoscu întreaga viaţă. Preţ de o clipă, ea deveni el şi tremură de oboseală şi de durere. O zăpăceală a minţii invada totul. Când îşi reveni, deplina inutilitate a vieţii şarpelui o cutremură. Iarăşi şi iarăşi, trupul lui le răspunsese semnelor care-i spuneau să migreze şi să se preschimbe. Tintaglia nu putea spune de câte ori părăsise sărmana creatură locurile cu hrană îmbelşugată din miazăzi ca să migreze către miazănoapte.

În timp ce, cu gâtul aplecat, se înfrupta din carnea şarpelui, totul deveni limpede pentru ea. Amintirile lui se adăugară la ale ei. Dacă mersul lumii ar fi fost cel care trebuia să fie, le-ar fi transmis amintirile vlăstarelor ei, alături de propriile amintiri. Cineva ar fi avut de tras învăţăminte din acea viaţă irosită. Şarpele n-ar fi murit în zadar. Ea vedea tot ce văzuse şi ce fusese el. Cunoştea tot ce îl înciudase şi îi fusese alături când ciuda neputincioasă devenise năucire a minţii şi, în final, ferocitate. În timpul fiecărei migraţii, şarpele căutase pe ţărmuri locuri familiare şi o căutase pe Cea Care îşi Aminteşte. Şi fusese dezamăgit de fiecare dată. Iernile îl mânaseră din nou către miazăzi, să se hrănească şi să-şi reîmprospăteze rezervele corpului, până când schimbarea anului avea să-l trimită din nou către miazănoapte. Ea ştia toate astea, căci privea totul cu mintea ei de dragon. Faptul că, bizuindu-se doar pe propriile amintiri de şarpe, el ajunsese până acolo era un miracol. Cu gustul scârbos al cărnii lui încă în gură, Tintaglia se uită în jos, la oasele dezgolite. Ar fi murit chiar dacă ea ar fi izbutit să-l ducă în apă mai adâncă. Misterul şerpilor de mare care fugeau de ea era dezlegat. Scoase la suprafaţă mai multe oase şi le cercetă cu gândul în altă parte. Acolo era poporul ei; acolo erau semenii ei. Acolo era viitorul şi tot acolo, trecutul...

Se întoarse cu spatele la rămăşiţele şarpelui. Să-l mistuie fluviul, ca pe mulţi alţii. Fără îndoială, avea să mai devoreze şi alţii, până ce n-avea să mai rămână niciunul. Ea n-avea putere să schimbe asta. Nu putea nici să adâncească acolo albia, nici să schimbe cursul fluviului, apropiindu-l de malurile cu straturi de argint. Pufni pentru sine. Stăpânii celor Trei Tărâmuri. Domnitori ai Uscatului, ai Mării şi ai Văzduhului, dar nestăpânitori ai puterii de a-l schimba pe vreunul dintre ele.

Fluviul îi aducea răceală în oase şi sărutarea acidă a apei începea să-i dea mâncărimi. Nici măcar pielea ei apărată de solzi nu era impenetrabilă, deşi nu era cu desăvârşire de neatins când curgerea era atât de vijelioasă. Se îndepărtă de mal, mergând prin apă către mijlocul fluviului, având deasupra capului cerul deschis, îşi întinse aripile şi îşi lăsă greutatea pe picioarele din spate. Sări, dar numai ca să recadă din nou în apă. Pietrişul alunecase de sub picioarele ei cu gheare, micşorându-i avântul. Era obosită. O clipă, tânji după terenurile bine bătătorite pregătite cu drag de Străbuni pentru oaspeţii lor înaripaţi. Dacă Străbunii ar fi supravieţuit, cugetă ea, semenii ei ar mai fi putut încă să ducă o viaţă înfloritoare. Pentru binele fraţilor lor, dragonii, Străbunii ar fi adâncit albia. Însă Străbunii pieriseră, lăsând în locul lor jalnica omenire.

Se ghemuise ca să-ncerce un nou salt, când în minte i se înfiripă o idee. Oamenii construiau diverse lucruri. N-ar fi putut draga fluviul, n-ar fi putut aduce grosul apei prin acel loc, adâncindu-l destul de mult pentru un şarpe? Puteau face fluviul să curgă din nou pe lângă pământul bogat în argint necesar pentru ţeserea unor coconi buni? Se gândi la toate construcţiile lor pe care le văzuse. Puteau. Dar aveau s-o facă?

Simţi crescând în ea o hotărâre. Se avântă cu forţă într-un salt şi bătaia aripilor ei puternice îi susţinu greutatea şi o ridică. Trebuia să ucidă din nou, să scape de gustul scârbos al cărnii de şarpe. Avea s-o facă şi, în acest timp, avea să se gândească. Constrângere sau mituire? Negociere sau ameninţare? Avea să cântărească toate posibilităţile înainte de a se întoarce la Trehaug. Oamenii puteau fi făcuţi s-o slujească. Semenii ei ar fi putut supravieţui.

*

Bătaia în uşa cabinei lui era doar o idee prea puternică. Brashen îşi îndreptă spatele în scaun şi strânse din dinţi. Îşi spuse că nu e cazul să tragă concluzii pripite. Răsuflă adânc şi vorbi cu glas scăzut:

– Intră.

Lavoy intră. Abia îşi încheiase cartul. Haina de ploaie îl apărase întru câtva de apă, dar, când îşi scoase boneta, i se văzu părul ud, lipit de cap. Furtuna nu se dezlănţuise cu putere, dar ploaia necontenită demoraliza. Te îngheţa până la os.

– Ai vrut să-mi vorbeşti, spuse el în loc de salut.

Brashen observă lipsa cuvântului “căp’tane“.

– Da, aşa e, încuviinţă cu voce mieroasă. E rom pe bufet. Încălzeşte-te. Pe urmă vreau să-ţi dau nişte instrucţiuni.

Romul era favoare cuvenită oricărui secund pe timpul unei furtuni cu ploaie rece. Brashen i-o făcea, deşi se pregătea să-l mustre cu asprime.

– Mulţumesc, căp'tane, răspunse Lavoy.

Brashen îl privi în timp ce îşi turna o porţie şi o dădea de duşcă. Romul îl făcuse pe secund să-şi lase garda jos. Era mai puţin ursuz când se apropie de masă şi se opri în faţa ei.

– Instrucţiuni, căp'tane?

Brashen îşi formulă gândul cu mare grijă.

– Vreau să fie clar de la bun început că ordinele mele trebuie îndeplinite, mai ales în ceea ce te priveşte.

Auzind asta, secundul se îmbăţoşă din nou.

– Căp'tane? întrebă cu răceală.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului. Vorbi cu voce egală.

– În timpul atacului, echipajul s-a purtat sub orice aşteptări. Oamenii au fost împrăştiaţi şi dezorganizaţi. Trebuie să-nveţe să lupte în grup. Ţi-am ordonat să-i amesteci pe foştii sclavi cu restul echipajului. Ceea ce nu s-a făcut într-o măsură mulţumitoare pentru mine. De aceea îţi cer să-i treci pe cartul celui de-al doilea secund şi să laşi în seama ei contopirea cu restul echipajului. Ajută-i să priceapă că nu fac asta fiindcă sunt nemulţumit de ei. Nu vreau să creadă că sunt pedepsiţi.

Lavoy trase aer în piept.

– E posibil s-o ia astfel. Sunt învăţaţi să lucreze cu mine. Schimbarea ar putea să-i supere.

– Ai grijă să nu fie aşa, îi ordonă scurt Brashen. A doua instrucţiune e legată de discuţiile cu galionul.

Lavoy făcu ochii mari, o clipă, doar cu puţin mai mari, dar îndeajuns pentru ca Brashen să fie sigur. Secundul îi încălcase deja ordinul. Simţi o nouă strângere de inimă. Era mai rău decât se temuse. Continuă păstrându-şi vocea egală:

– Sunt pe cale să anulez ordinul care îi interzice echipajului să stea de vorbă cu *Paragon.* Însă vreau să înţelegi că *ţie* îţi e în continuare interzis s-o faci. Din motive care ţin de disciplină şi de moralul corăbiei, îţi îngădui să consideri interdicţia asta o problemă care ne priveşte numai pe noi doi. Însă n-o să tolerez nici măcar simpla impresie că ai încălcat-o. N-o să mai vorbeşti cu galionul.

Pumnii secundului se încleştară. Spoiala lui de respect era subţire când mormăi:

– Şi pot să-ntreb de ce, căp'tane?

Brashen răspunse cu aceeaşi voce plată:

– Nu. Nu e necesar.

Lavoy îşi dădu silinţa să se poarte ca un nevinovat. Pe faţă i se aşternu o mască de protestatar martirizat.

– Nu ştiu ce te nemulţumeşte, căp'tane, sau cine mă vorbeşte de rău. N-am făcut nimic nelalocul lui. Cum o să-mi pot vedea de treabă dacă stai între mine şi echipaj? Ce fac dacă-mi vorbeşte corabia? Nu-i dau atenţie? Cum pot să...

Brashen ar fi vrut să-i frângă gâtul, dar rămase aşezat şi continuă să se poarte ca un căpitan.

– Dacă ai de făcut ceva care e peste puterile tale, spune, Lavoy. Te poţi retrage oricând. La bord mai sunt şi alţi năieri pricepuţi.

– Adică femeia aia. Mă dai deoparte şi-o faci pe ea primul secund. Ei bine, să-ţi spun ceva. N-o să-şi poată încheia nici măcar primul cart ca prim secund. Oamenii n-or s-o accepte. Tu şi ea puteţi pretinde că se descurcă, dar nu e în stare. E...

– Ajunge! Ţi-ai primit ordinele. Pleacă.

Era tot ce putea face Brashen ca să rămână pe scaun. Nu voia să se-ajungă la un schimb de pumni. Lavoy nu era omul care să-nveţe ceva dacă încasa o bătaie; i-ar fi purtat doar ranchiună.

– Lavoy, te-am luat pe corabia mea când nimeni altcineva nu te dorea. A fost clar ce-ţi ofer: un prilej ca s-arăţi de ce eşti în stare. Încă îl mai ai. Devino acel prin secund capabil. Dar, pe corabia asta, nu încerca să fii mai mult decât atât. Transmite ordinele mele şi ai grijă să fie îndeplinite. E singura ta însărcinare. Fă mai puţin, şi-o să fiu nevoit să te debarc cu prima ocazie. N-o să te păstrez ca simplu năier. Asta nu ar fi convenabil pentru niciunul dintre noi. Te poţi gândi la ceea ce ţi-am spus. Acum pleacă.

Secundul îi aruncă o privire aspră, într-o tăcere grea, apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Brashen făcu o ultimă precizare:

– Doresc să rămână doar între noi doi tot ce s-a spus aici. Te sfătuiesc să faci la fel.

– Căp'tane, spuse Lavoy.

Nu era o încuviinţare. Doar o dovadă că-l auzise pe Brashen. Uşa se închise în urma lui.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului. Şira spinării îl durea de încordare. Nu rezolvase nimic. Poate că-şi câştigase mai mult timp. Cu norocul lui, ar fi putut izbuti să ţină totul laolaltă înainte de a se spulbera în Diwytown.

Rămase locului o vreme, temându-se de ultimul lui ţel din acea seară. Vorbise cu *Paragon* şi îl înfruntase pe Lavoy. Încă mai era nevoie să lămurească lucrurile cu Althea, dar îşi aminti cuvintele sarcastice ale corăbiei: "Ai călcat-o pe nervi atât de tare, încât din clocotul de mânie dă în furie rece." Ştia exact ce voise *Paragon* să spună şi nu se îndoia de adevărul cuvintelor lui. Încercă să găsească destul curaj ca s-o cheme pe Althea la el, apoi se hotărî brusc s-aştepte până la sfârşitul cartului ei. Aşa avea să fie mai bine.

Se apropie de pat, îşi scoase cizmele, îşi descheie cămaşa şi se trânti pe spate. Nu dormi. Încercă să se gândească la ceea ce-i aştepta în Diwytown şi la ceea ce putea face el acolo. Spectrul furiei reci al Altheei se înălţa ameninţător, mai înspăimântător decât umbra oricărui pirat. Se temea de întâlnirea lor, nu pentru vorbele grele pe care i le-ar fi putut arunca ea, ci pentru că-şi dorea atât de mult un pretext ca să fie singuri.

*

Ploaia era neplăcută, rece şi pătrunzătoare, dar vântul care o adusese era lipsit de răbufniri. În noaptea aceea, Althea îl puse la cârmă pe Cypros. Nu i se cerea cu mult mai mult decât să stea acolo şi s-o ţină dreaptă. Jek era de veghe pe puntea prora. Ploaia torenţială putea trimite pe mare, în derivă, bușteni de pe insulele din jur. Jek avea ochi ageri, descoperea astfel de pericole şi-l putea înştiinţa pe timonier din timp de ivirea lor. Iar *Paragon* o prefera în locul altora din cartul ei. Brashen le interzisese tuturor să stea de vorbă cu galionul, însă ea avea talentul de a face tăcerea mai degrabă prietenoasă decât acuzatoare.

Althea mergea pe punte cu gândul la problemele sale. Brashen, îşi spuse ea cu încăpăţânare, nu se număra printre ele. Făcuse cea mai mare greşeală lăsând un bărbat să-i abată atenţia de la ţelurile ei. Acum, când ştia adevărata lui părere despre ea, putea să-l lase deoparte şi să se concentreze doar asupra strădaniilor de a-şi recâştiga viaţa. Odată ce nu se mai gândea la el, totul devenea mai limpede.

Începând din ziua luptei, Althea îşi sporise aşteptările de la sine însăşi. N-avea importanţă dacă Brashen o considera nepricepută şi firavă atâta vreme cât se menţinea, după părerea ei, la înălţime. Acum punea în centrul vieţii sale corabia şi tot ce trebuia făcut ca să se-asigure că merge perfect. Întărise disciplina în cartul ei, nu cu lovituri şi zbierete, cum făcea Lavoy, ci pur şi simplu insistând să se facă totul exact cum ordona ea, şi descoperise atât punctele slabe, cât şi pe cele tari ale năierilor cu care lucra. Semoy nu era iute în mişcări, dar deţinea cunoştinţe profunde despre corăbii şi despre orice avea legătură cu ele. În prima parte a călătoriei lor, suferise cumplit fiindcă fusese despărţit de sticlă. Lavoy îl împinsese pe bătrân în cartul ei, considerându-l o pacoste inutilă, cu mâini tremurătoare, însă acum, după ce îşi recăpătase siguranţa de sine ca năier, Semoy dovedise că ştie o grămadă de trucuri despre greement şi parâme. Lop era nătâng şi nu se descurca dacă trebuia să ia hotărâri sau dacă era încordat, dar era neobosit când lăsai în seama lui îndatoriri plictisitoare şi de rutină. Jek se afla la polul opus, era iute şi se dădea în vânt după provocări, dar se plictisea repede şi devenea neglijentă când primea însărcinări de rutină. Althea se măgulea singură, spunându-şi că acum, în cartul ei, tuturor li se potriveau însărcinările primite. Trecuseră două zile de când nu se mai răstise la nimeni.

Aşa că Brashen avea puţine pretexte ca să-şi facă apariţia pe punte în timpul cartului ei, când ar fi trebuit să doarmă. L-ar fi iertat pentru aşa ceva dacă furtuna i-ar fi stors pe oamenii ei de puteri, însă vremea era doar neplăcută, nu şi periculoasă. În vreme ce patrula pe punte, îl întâlnise de două ori.

– Bună seara, îi spusese el prima oară, privind-o în ochi.

Ea îi întorsese salutul cu gravitate şi îşi văzuse de drum. Observase că el se îndreaptă spre puntea prora. Poate, se gândise ea, cu ironie, voia s-o "privească" pe Jek îndeplinindu-şi îndatoririle.

Când îl întâlni a doua oară, el avu decenţa de a nu-şi ascunde stânjeneala. Se opri în faţa ei şi spuse ceva fără importanţă despre furtună. Ea se declară de acord - vremea era într-adevăr neplăcută - şi dădu să treacă pe lângă el.

– Althea.

Vocea lui Brashen o opri. Se întoarse din nou spre el.

– Căp'tane? întrebă, aşa cum se cuvenea.

El rămase locului, mulţumindu-se s-o privească. Faţa lui era plină de pete mate şi umbre mişcătoare sub legănarea luminii felinarului. Îl văzu clipind ca să scape de apa rece din ochi. Aşa-i trebuia. N-avea cu adevărat nimic de făcut care să-l scoată pe punte pe o asemenea vreme. Se uită cum îşi căuta un pretext. El trase aer în piept.

– Am vrut să ştii că, la sfârşitul cartului tău, voi ridica interdicţia asupra lui *Paragon.* Vă este din nou îngăduit să staţi de vorbă cu galionul. Brashen oftă: Nu sunt sigur că asta l-a impresionat în vreun fel. Uneori mă tem că izolarea o să-l facă doar să ne sfideze mai mult. Aşa că renunţ la ordinul ăsta.

Ea dădu din cap o singură dată.

– Aşa ai zis. Am înţeles, căp'tane.

El mai rămase neclintit câteva clipe, parcă aşteptând să mai spună ea ceva. Dar, după acea înştiinţare, al doilea secund nu mai avea ce să-i spună căpitanului. El se pregătea să schimbe un ordin; ea trebuia să se asigure că echipajul ei se supune. Continuă să-i acorde toată atenţia ei până ce el dădu scurt din cap şi se îndepărtă. Pe urmă, Althea se întoarse la munca ei.

Aşadar, le era din nou îngăduit să stea de vorbă cu *Paragon.* Nu era sigură că se simţea uşurată. Poate că asta avea să-i ridice moralul lui Amber. Dulgherul corăbiei avea gânduri negre de când galionul ucisese. Când vorbeau despre asta, dădea întotdeauna vina pe Lavoy, repetând cu insistenţă că secundul îl stârnise pe *Paragon.* Althea nu putea s-o contrazică, însă al doilea secund al corăbiei nu putea fi de acord cu o asemenea afirmaţie. Ca urmare, păstra tăcerea, izbutind doar s-o scoată din sărite pe Amber.

Se întrebă ce-i va spune Amber lui *Paragon* când vor sta pentru prima oară din nou de vorbă. Avea să-l dojenească sau să-i ceară explicaţii? Althea ştia doar ce-o să facă ea însăşi. Avea să trateze omorul la fel cum tratase toate păcatele lui *Paragon.* Avea să-l ignore. N-avea să-i vorbească despre asta niciodată, aşa cum niciodată nu-i vorbise despre cele două dăţi în care se răsturnase şi îşi ucisese tot echipajul. Anumite fapte erau prea monstruoase ca să le descrii în cuvinte. *Paragon* ştia ce simte ea despre ceea ce a făcut el. Era o corabie veche, construită din mult lemn-vrăjitor. Nu-i putea atinge nicio parte fără să-i transmită groaza şi demoralizarea ei. Din nefericire, singurul lui răspuns îl reprezentau sfidarea şi furia. *Paragon* simţea că fapta lui e justificată. Era furios, fiindcă nimeni altcineva nu avea acelaşi sentiment. Althea adăugă asta la interminabila ei listă cu misterele lui *Paragon.* Făcu pe îndelete un nou ocol al punţii, dar nu găsi nimic în neregulă. Ar fi fost o uşurare să descopere ceva de pus la punct, ceva simplu. În schimb, gândurile i se îndreptau către *Vivacia.* Pe zi ce trecea, speranţele de a o recăpăta se împuţinau. Durerea despărţirii de corabie era de-acum veche. O simţea în adâncul ei, ca pe o rană care n-avea să se vindece niciodată. Uneori, aşa cum tocmai se întâmpla, o zgândărea, era ca şi cum şi-ar fi clătinat un dinte care o durea. Zăbovea asupra ei ca s-o reaprindă, şi asta doar pentru a-şi dovedi că sufletul îi e încă viu. Dacă o să-şi recapete corabia, îşi spunea ea, totul o să fie bine. Dacă o să aibă din nou punţile *Vivaciei* sub tălpi, nicio altă grijă a ei n-o să mai conteze. O să-l poată uita pe Brashen. În noaptea aia, visul ei de redobândire a corăbiei părea lipsit de speranţă. Din ceea ce spusese băiatul capturat înainte de a fi ucis de *Paragon,* se înţelegea limpede că piratul Kennit nu voia o răscumpărare, în niciun caz una neînsemnată. Aşa că nu le mai rămâneau decât forţa şi înşelăciunea. Lupta dezorganizată pentru apărarea lui *Paragon* în timpul atacului piraţilor îi lăsase prea puţină încredere în puterea lor de a sili pe cineva să facă orice.

Rămânea înşelăciunea. Însă ideea de a pretinde că sunt fugari din Bingtown, dornici să devină piraţi, i se părea mai degrabă o comedie decât un plan de acţiune. În cele din urmă avea să se dovedească nu doar ridicolă şi nefolositoare, ci chiar mai rea. Putea fi jocul lui Lavoy. Era clar că el şi grupul lui de Tatuaţi o savurau. Oare secundul spera să meargă cu un pas mai departe, să-l ia pe *Paragon* în stăpânire şi să-l folosească într-adevăr pentru piraterie? Intrarea în rolul plănuit ar fi adus, inevitabil, finalul ăsta în mintea fiecărui năier. Lepădăturile adunate de ei din Bingtown ca echipaj n-ar fi avut principii morale care să se opună unei astfel de schimbări a scopului călătoriei şi a îndeletnicirii lor. Cât despre corabie, Althea nu mai ştia ce să creadă. Întreaga aventură scosese la lumină faţete ale caracterului lui *Paragon* nebănuite de ea vreodată. Althea avea nevoie de timp, timp în care să găsească un plan mai bun, timp în care s-o înţeleagă pe sărmana corabie nebună. Dar timpul îi trecea prin mâini arzător, ca o parâmă scăpată de sub control. Fiecare cart îi aducea mai aproape de Diwytown, fortăreaţa lui Kennit.

Spre dimineaţă, ploaia se domoli. Când i se termină cartul, soarele străpunse

acoperământul de nori, trimiţând fâşii late de lumină către apă şi către insulele presărate pe întinderea ei. Vântul prinse să urle şi se schimbă. Althea le ordonă oamenilor din cartul ei să se adune ca să afle noile ordine ale lui Brashen, în vreme ce oamenii lui Lavoy urcau pe punte. În trecere, secundul îi aruncă o privire, încruntat, însă ostilitatea lui nu o mai surprindea. Făcea parte din munca ei la bord.

Când toţi năierii se strânseră pe punte, Brashen le transmise ce avea de spus. Althea îl ascultă nepăsătoare când le dădu tuturor de ştire că pot sta din nou de vorbă cu *Paragon.* Aşa cum se aşteptase, pe faţa lui Amber se citi uşurarea. Când Brashen trecu la mutarea unor oameni din cartul ei, ca să le facă loc foştilor sclavi, izbuti să-şi păstreze calmul. Fără ca măcar să-i ceară părerea, anula strădaniile ei meticuloase de a-şi face oamenii să acţioneze cât mai eficient cu putinţă. Acum, când fiecare zi îi aducea tot mai aproape de teritoriul piraţilor, devenea răspunzătoare pentru oameni pe care abia dacă îi cunoştea, oameni pe care Lavoy îi incitase probabil la revoltă. Un minunat adaos la cartul ei. Clocotea de furie, dar nu şi-o trădă în niciun fel.

Când Brashen termină, ea îşi trimise oamenii să mănânce, să doarmă sau să facă orice i-ar fi putut distra. Furia îi pusese pe fugă pofta de mâncare. Se duse direct în cabina ei, dorindu-şi să fie într-adevăr un loc doar al ei, nu un spaţiu îngust pe care-l împărţea cu alte două femei. De data asta, era gol. Jek se dusese probabil să mănânce, iar Amber era pesemne deja cu *Paragon.* Preţ de câteva clipe, se simţi vinovată fiindcă ea îl ocolise. Apoi se concentră asupra furiei sale şi hotărî că aşa era cel mai bine. Brashen nu era singurul pe care şi-l scotea din suflet, i se adău- gaseră şi Amber, şi corabia. Aşa era mai simplu şi mai bine. Putea fi un al doilea secund mult mai eficient dacă între ea şi îndatoririle ei nu stăteau niciun fel de consideraţii personale.

Hotărî că are nevoie de somn. Îşi scosese din pantaloni cămaşa udă de ploaie şi începea să şi-o tragă peste cap când cineva bătu la uşă. Ea şuieră, iritată.

– Ce e? întrebă.

Dincolo de uşă, Clef spuse ceva cu voce înceată. Althea îşi trase cămaşa la loc, deschise uşa dintr-o smucitură şi întrebă:

– Ce?

Clef făcu doi paşi în spate.

– Căp’tanu’ vrea să te vadă, răspunse el pe nerăsuflate.

Faţa lui uimită îşi pierduse deja culoarea. Althea trase aer în piept şi-şi îmblânzi trăsăturile.

– Mulţumesc, îi spuse brusc şi închise uşa la loc.

De ce nu putuse Brashen să-i vorbească despre indiferent ce-o fi avut de gând când se aflase pe punte, cu toată lumea? De ce trebuia să-i ia din puţinul ei timp de singurătate şi de somn? îşi îndesă cămaşa înapoi în pantaloni şi ieşi trântind uşa.

*

– Intră! strigă Brashen, ca răspuns la bătăile răsunătoare din uşă.

Îşi ridică privirea din hărţi, aşteptându-se să-l vadă intrând pe Lavoy sau pe vreun năier cu vreo veste importantă. În schimb, apăru Althea, care înainta cu paşi mari şi se opri în faţa lui.

– L-ai trimis pe Clef să mă cheme, căp’tane.

Lui Brashen i se frânse inima.

– Aşa e, recunoscu, apoi nu-şi mai găsi cuvintele. Stai jos, o invită, după câteva secunde, însă ea îşi trase un scaun rămânând băţoasă, ca şi cum ar fi primit un ordin.

Se aşeză, îi întâlni ochii şi continuă să-i fixeze cu o privire neclintită. Căpitanul Ephron Vestrit izbutise întotdeauna să-l facă să-şi lase ochii în jos.

– Când tatăl tău se uita aşa la mine, ştiam că m-a chemat pentru un perdaf fără martori, care avea să mă lase cu urechile arzând.

Observă privirea ei şocată şi îşi dădu seama că rostise cuvintele cu glas tare. Se îngrozi, apoi se luptă cu sine însuşi ca să nu râdă de mutra ei. Se lăsă pe spătarul scaunului şi izbuti să-şi păstreze calmul de pe chip şi vocea egală:

– Aşa că, de ce nu-mi spui pur şi simplu ce te roade, ca să terminăm cu asta?

Althea îi aruncă o privire supărată. Brashen văzu încordarea cum se adună în ea. Nu putea să se abţină după ce o invitase să vorbească. Brashen răsuflă adânc, ca şi cum s-ar fi pregătit să urle la el, şi îşi adună tot curajul. Apoi urmă răspunsul ei surprinzător.

– Nu se cade să fac aşa ceva, căp’tane, spuse cu o voce controlată, care totuşi tremura

uşor.

“Căp’tane“. Nu renunţa la limbajul protocolar, dar el o simţea vibrând de încordare. Insistă cu bună ştiinţă, hotărât să limpezească lucrurile între ei.

– Cred că tocmai ţi-am dat permisiunea. Te supără ceva. Ce?

Când ea continuă să tacă, simţi că-ncepe şi el să se-nfurie:

– Vorbeşte! se răsti.

– Prea bine, căp’tane. Vocea îi era întretăiată şi ochii ei negri îl fulgerau: Mi-e greu să-mi îndeplinesc îndatoririle când e clar că nu mă bucur de niciun strop de respect din partea căpitanului.

Mă umileşti în faţa echipajului şi apoi te-aştepţi să păstrez disciplina în timpul cartului meu. Nu e bine şi e nedrept.

– Ce? se miră el, indignat.

Cum putea să spună aşa ceva, după ce făcuse din ea unul dintre secunzi, îi dezvăluise planurile lui personale, ba chiar se şi sfătuise cu ea ca să decidă ce e mai bine pentru corabie?

– Când s-a întâmplat vreodată să te “umilesc în faţa echipajului“?

– În timpul luptei, răspunse ea cu glas scrâşnit. Mă străduiam din răsputeri să-i resping pe piraţii care ne abordau. Nu numai că te-ai amestecat şi ai făcut-o în locul meu, mi-ai mai şi spus: “Stai la adăpost! Du-te înapoi!“ Furia o făcu să ridice vocea: De parcă aş fi fost un copil pe care trebuie să-l protejezi. De parcă aş fi fost mai nevolnică decât Clef, pe care l-ai ţinut lângă tine.

– N-am spus aşa ceva! se apără el.

Apoi, la vederea răbufnirii de furie de pe faţa ei, îşi înghiţi următoarele cuvinte.

– Oare chiar am spus?

– Da, răspunse ea cu răceală. Întreabă-l pe Clef. Nu mă-ndoiesc că a ţinut minte.

El păstră tăcerea. Nu-şi amintea să fi rostit acele cuvinte, dar îşi aducea aminte cum îi sărise inima de spaimă când o văzuse în mijlocul luptei. Chiar îi spusese aşa ceva? Vinovăţia îi apăsă sufletul. În focul luptei, îngheţat de spaimă... probabil că asta spusese, îşi imagină ce afront adusese orgoliului ei, ca şi încrederii ei în sine. Cum îi putuse spune asta în toiul unei lupte, aşteptându-se ca ea să nu-şi piardă respectul de sine? Merita furia ei. Îşi umezi buzele.

– Presupun că am spus. Dacă zici tu că am spus înseamnă că aşa e. Îmi pare rău.

Îşi ridică privirea spre ea. Scuzele lui o şocaseră. Ea îl privea cu ochi foarte mari. Ar fi putut să cadă în adâncul lor.

Brashen scutură uşor din cap şi, încă şi mai uşor, ridică din umeri. Ea continuă să se uite pur şi simplu la el în tăcere. Sinceritatea scuzelor fusese de-ajuns să creeze o spărtură în rezerva cu care o trata. Se strădui cu disperare să-şi recapete controlul.

– Am mare încredere în tine, Althea. Mi-ai stat alături când am înfruntat răpitori de năieri şi şerpi... Am pus împreună pe apă afurisita asta de corabie. Însă, în timpul luptei, pur şi simplu... Vocea i se opri în gât: Nu mai pot, spuse pe neaşteptate.

Îşi puse mâinile pe masă, cu palmele în sus, şi le studie.

– Nu mai pot continua aşa.

– Ce?

Ea tărăgănă cuvântul, ca şi cum nu le-ar fi auzit bine pe ale lui.

El se ridică în picioare şi se aplecă peste masă.

– Nu mai pot continua să pretind că nu te iubesc. Nu mai pot pretinde că nu mă sperii de moarte când te văd în pericol.

Althea sări în picioare de parcă ar fi ameninţat-o. Îi întoarse spatele, însă doi paşi mari îl aduseră pe Brashen între ea şi uşă. Ea se opri ca o căprioară încolţită.

– Măcar ascultă-mă, o imploră el.

Cuvintele se revărsară din el. Nu se gândi nici cât de stupid ar fi putut suna pentru ea, nici că n-o să şi le poată retrage niciodată.

– Spui că nu-ţi poţi îndeplini îndatoririle dacă-ţi lipseşte respectul meu. Nu ştii că e adevărat şi pentru mine? Fir-ar să fie, un bărbat trebuie să se vadă reflectat undeva ca să poată fi sigur că e real. Eu mă văd pe faţa ta, în felul în care mă urmăresc ochii tăi când fac ceva aşa cum trebuie, în zâmbetul larg cu care mă priveşti când fac câte-o prostie, dar izbutesc totuşi să-ndrept lucrurile. Când îmi iei asta, când...

Ea stătea neclintită, şocată şi holbându-se. El simţi un cuţit în inimă. Cuvintele i se desprinseră de pe buze ca o pledoarie.

– Althea, sunt atât de îngrozitor de singur. Dar e încă şi mai rău să ştiu că, indiferent dacă vom izbândi sau nu, tot o să te pierd. Să ştiu că eşti zi de zi aici, pe aceeaşi corabie cu mine, şi eu nu pot nici măcar să stau la masă alături de tine, şi cu atât mai puţin să-ţi ating mâna - e

un chin cumplit. Când nici măcar nu mă priveşti şi nu-mi vorbeşti... nu pot merge mai departe cu răceala asta între noi. Nu pot.

Obrajii ei erau de un roz aprins. Părul ei ud de ploaie tocmai începea să se usuce, ieşindu-i din coadă în şuviţe buclate, care îi încadrau faţa. Pentru o clipă, el închise ochii, încercând să scape de dulcea suferinţă a dorinţei. Cuvintele ei îşi croiră drum până la el.

– Unul dintre noi trebuie să fie raţional.

Glasul ei era foarte încordat. Stătea în faţa lui, la nici măcar o lungime de braţ distanţă. Se înconjură strâns cu braţele, parcă temându-se să nu se facă bucăţi.

– Lasă-mă să trec, Brashen.

Vocea ei era o şoaptă.

El nu putea.

– Doar... dă-mi voie doar să te ţin în braţe. Doar pentru câteva clipe, apoi te las să pleci, o imploră, ştiind că minte.

*

El minţea, şi o ştiau amândoi. Doar câteva clipe n-aveau să fie niciodată de-ajuns, pentru niciunul dintre ei. Răsuflarea ei devenea mai grea şi, când palma lui bătătorită îi atinse obrazul,

O cuprinse brusc ameţeala. Întinse mâna către pieptul lui, doar ca să-şi păstreze echilibrul sau poate doar ca să-l împingă de lângă ea, atâta tot – n-avea să fie atât de proastă încât să-ngăduie aşa ceva -, dar prin cămaşă simţi carnea lui caldă şi îi simţi inima bătând. Mâna ei trădătoare se încleştă de material şi-l trase pe Brashen mai aproape. El înaintă împleticindu-se, şi apoi braţele lui erau în jurul ei, strângând-o atât de tare încât abia putea să respire. O vreme nu se mişcară. Pe urmă el oftă brusc, ca şi cum

I s-ar fi domolit o durere. Vorbi cu blândeţe.

– Oh, Althea. De ce trebuie să fie mereu totul atât de complicat pentru noi?

Răsuflarea lui era caldă pe creştetul ei în timp ce-i săruta uşor părul. Ei i se păru deodată totul foarte simplu. Când Brashen se aplecă să-i sărute urechea şi gâtul, ea îşi întoarse gura către a lui şi închise ochii. Atunci, fie ce-o fi!

Îl simţi trăgându-i cămaşa afară din pantaloni. Pielea palmelor lui era aspră, dar atingerea era blândă când mâinile i se strecurară sub cămaşă. Una îi cuprinse un sân, apoi îi gâdilă sfârcul întărit. Ea nu putea să se mişte, însă apoi reuşi. Mâinile ei găsiră şoldurile lui şi îl trase, lipindu-l de ea.

El întrerupse sărutul.

– Aşteaptă, o preveni. Răsuflă adânc: Opreşte-te. Îşi venise în fire. Althea se clătină, dezamăgită, când el îi întoarse spatele. Brashen se îndreptă spre uşă. Cu mâini tremurătoare, trase zăvorul. Când se întoarse, luă mâna ei. Îi sărută palma, i-o eliberă şi rămase locului, tăcut, uitându-se în jos, la ea. Aşteptă. Ea se hotărî. Îi prinse mâinile intr-ale ei şi îl trase încet către pat.

*

Amber vorbea rar, cu gravitate.

– Nu cred că-nţelegi pe deplin ce-ai făcut. De aceea te pot ierta. Dar numai de data asta. *Paragon,* trebuie să-nveţi ce-nseamnă pentru un om moartea. Nu cred că pricepi cât de grav e ceea ce ai făcut.

Furtuna o izbea cu pale de vânt, dar ea se ţinea strâns de copastie, aşteptând un răspuns. *Paragon* se străduia să se gândească la ceva care ar fi făcut-o fericită. Nu-i plăcea când era tristă din pricina lui. Când îl lăsa să i-o simtă, tristeţea ei era mai adâncă decât a oricărui alt om. Era aproape tot atât de dureroasă ca a lui însuşi.

Corabia îşi îndreptă toate simţurile către interior, căutând. Se întâmpla ceva. Ceva primejdios, ceva înspăimântător. Mai cunoscuse aşa ceva şi îşi adună toate puterile ca să facă faţă chinului devastator şi ruşinii. Când doi oameni se apropiau astfel, asta însemna întotdeauna durere pentru cel mai firav. Ce-l înfuriase pe Brashen atât de tare împotriva ei? Şi ea de ce îl lăsa, de ce nu se împotrivea? Era atât de îngrozită de el încât nu-i opunea nicio rezistenţă?

– *Paragon,* asculţi ce-ţi spun?

– Nu.

El răsuflă scurt, prin gura deschisă. Nu înţelegea. Credea că ştie ce înseamnă asta. Dacă

Brashen nu voia s-o pedepsească, dacă nu încerca s-o stăpânească prin durere, de ce făcea aşa ceva? De ce i-o îngăduia Althea?

– *Paragon?*

– Sst.

Îşi încleştă pumnii, apoi şi-i lipi de piept. N-avea să ţipe. Nu, nu avea să ţipe. Amber îi vorbea, dar el îşi închise auzul şi îşi ascuţi toate celelalte simţuri. Asta nu era ceea ce crezuse el că este. Crezuse că-i înţelege pe oameni, că înţelege cum îşi fac rău unul altuia, dar asta era altceva. Era cu totul altceva. Ceva de care aproape că-şi putea aduce aminte. Îşi închise cu sfială ochii pe care nu-i mai avea de mult. Îşi lăsă gândurile să plutească şi simţi amintiri străvechi urcând în el.

Althea îl ţinea pe Brashen lipit de ea şi îi auzea inima bătând cu putere în piept. El îşi trăgea răsuflarea alături de gâtul ei. Părul lui era pe faţa ei. Degetele ei se plimbau uşor pe muchia tăieturii abia vindecate, făcute de sabie, de-a lungul coastelor lui. Apoi îşi lăsă palma pe ea, de parcă acea atingere ar fi putut s-o facă să dispară. Oftă. Brashen mirosea frumos, a mare şi a corabie, şi a el însuşi. Când îl ţinea în braţe, ţinea în ea toate astea.

– Aproape, şopti ea cu dulceaţă. Aproape am crezut că zburam împreună.

13

SUPRAVIEŢUIRE

Mamă? Să ştii că de-acum se vede portul Bingtown.
Keffria îşi săltă de pe pernă capul chinuit de durere. Selden stătea în pragul micii cabine de la bordul lui *Kendry* pe care o împărţeau. De fapt, ea nu pusese geană pe geană. Stătuse doar încolăcită parcă în jurul propriei nenorociri, încercând să descopere cum ar putea trăi cu aceasta, îşi privi fiul. Buzele îi erau crăpate, iar pielea obrajilor şi a frunţii, înroşită şi iritată de soare şi de vânt. De când cu groaznica lui aventură din oraşul îngropat, avea o privire distantă, de parcă ar fi fost, într-un anume fel, pierdut pentru ea. Selden era singurul ei copil rămas în viaţă. Ar fi trebuit să-l iubească nebuneşte, cu disperare. Să-şi dorească să-l ţină lângă ea clipă de clipă. Însă inima ei amorţise. Era mai bine să nu-l iubească prea mult. Ca şi ceilalţi, şi el i-ar fi putut fi luat oricând.

– Vii să vezi? Arată cu adevărat straniu! Selden tăcu câteva clipe, apoi continuă: Unii dintre oamenii de pe punte plâng.

– Vin, îi răspunse, obosită.

Era timpul să înfrunte realitatea. Tot drumul, se ferise să-i vorbească lui Selden despre ceea ce ar fi putut găsi la întoarcere, îşi coborî picioarele din pat. Îşi atinse părul, încercând să-l netezească, apoi renunţă. Avea să-l acopere cu un şal. Dădu de unul, încă ud de când fusese ultima oară pe punte, se înfăşură în el şi ieşi din cabină, urmându-şi fiul.

Ziua era mohorâtă şi ploua molcom. Vremea se potrivea cu starea ei de spirit. Li se alătură celorlalţi pasageri care priveau oraşul. Nimeni nu vorbea şi nu arăta cu degetul: stăteau neclintiţi şi se uitau doar. Pe feţele unora şiroiau lacrimile.

Portul din Bingtown era un adevărat cimitir. Catargele corăbiilor distruse se înălţau din apă. *Kendry* ocoli cu prudenţă epavele scufundate, dar nu se îndreptă spre ştiutul doc al corăbiilor vii, ci spre un altul, reparat de curând. Lemnul curat, galben, contrasta bizar cu cenuşiul trecut prin vitregia vremii şi cu negrul pârjolit din jur. Pe doc aşteptau cei veniţi să-i întâmpine. Sau, cel puţin, ea spera că sunt acolo ca să le spună bun venit.

Selden se sprijini de ea. Keffria îşi ridică, absentă, o mână şi i-o puse pe umăr. Anumite părţi ale oraşului deveniseră nişte simple ruine înnegrite, iar scheletele arse ale clădirilor luceau în ploaie. Băiatul se lipi mai tare de ea.

– Bunica e bine? întrebă, cu voce înceată.

– Nu ştiu, îi răspunse, obosită.

Se săturase să-i tot spună că nu avea habar. Nu ştia nici dacă tatăl lui mai trăieşte. Nu ştia nici dacă fratele lui mai trăieşte. Nu ştia ce se-ntâmplase cu Malta. *Kendry* cercetase Fluviul Ploilor Sălbatice până la gura de vărsare şi nu găsise nimic. La insistenţele disperate ale lui Reyn, făcuseră cale-ntoarsă în susul apei, căutând încă o dată, pe tot drumul până la Trehaug. Nici urmă însă de bărcuţa pe care susţinea el c-o văzuse! Keffria n-o spusese niciodată cu glas tare, dar se întreba dacă nu cumva Reyn îşi imaginase totul. Poate că-şi dorise atât de mult ca Malta să mai fie în viaţă, încât se amăgise singur. Keffria ştia prea bine cum e. La Trehaug, Jani Khuprus dăduse semnalul îmbarcării pe *Kendry.* Înainte de a părăsi oraşul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, trimiseseră la Bingtown o pasăre, să înştiinţeze Consiliul că nu l-au găsit pe Satrap, dar continuă să-l caute. Era o speranţă prostească, dar una la care nici Keffria, nici Reyn nu puteau să renunţe.

În timpul acelei ultime călătorii în josul Fluviului Ploilor Sălbatice, Keffria îşi petrecuse toate serile pe punte, scrutând cu privirea bezna din ce în ce mai deasă. În mai multe rânduri, fusese sigură că zărise o bărcuţă pe fluviu. Odată i se păruse chiar c-o vede pe Malta stând în picioare în ea, cu o mână ridicată, cerând ajutor, însă nu fusese decât un buştean desprins de mal, care plutise pe lângă ei cu o rădăcină înălţată a disperare.

Chiar şi după ce *Kendry* lăsase fluviul în urmă, ea continuase să stea noaptea de veghe pe punte. Nu-l credea pe năierul de cart în stare să cerceteze împrejurimile cu vigilenţa unei mame. În noaptea dinainte, în timpul unei ploi torenţiale reci, întrezărise o corabie chalcedeană pe care *Kendry* o întrecuse cu uşurinţă. Corabia aia fusese singură, însă în alte dăţi omul lor de cart mai văzuse şi alte galere, în grupuri de câte două sau trei, şi două corăbii

chalcedene mari. Toate fie nu-i dăduseră atenţie lui *Kendry,* fie îl urmăriseră doar într-o doară. Ce aşteptau, oare, cotropitorii? se întrebase căpitanul. Se îndreptau cu toţii spre gura Fluviului Ploilor Sălbatice? Spre Bingtown? Făceau parte dintr-o flotă care urma să cucerească Ţărmurile Blestemate? Reyn şi Jani

O se alăturaseră în acea dezbatere inutilă, însă Keffria nu vedea la ce-ar fi fost de folos presupunerile.

Malta nu mai era. Keffria nu ştia dacă pierise în oraşul îngropat sau dacă îşi găsise moartea pe fluviu. N-avea să ştie niciodată şi asta o măcina ca o cangrenă. Avea să afle vreodată ce se întâmplase cu Wintrow şi cu Kyle? Încerca să spere că sunt încă în viaţă, dar nu izbutea. Speranţa era un munte prea abrupt pentru ca ea, una, să-l mai poată urca. Se temea că o să cadă într-un abis al disperării când speranţa o să se dovedească neîntemeiată. În schimb, trăia, dar toate sentimentele îi erau, parcă, estompate. Pentru ea nu mai exista decât clipa de faţă.

*

Reyn Khuprus stătea lângă mama lui. Ploaia îi udase leoarcă vălul care, când îl mişca vântul, îl plesnea uşor peste faţă. Privea Bingtownul, distrus exact în măsura în care se aşteptase să fie judecând după veştile aduse în Trehaug de către păsările mesager. Încerca să simtă ceva pe potriva acelei privelişti, dar era secătuit de sentimente şi de emoţii.

– E mai rău decât mă temeam, o auzi pe mama lui mormăind lângă el. Cum pot să-i cer Consiliului din Bingtown ajutor când oraşul ăsta e o ruină şi întreaga coastă e ameninţată de încă un atac al corăbiilor chalcedene?

Vorbea despre o parte a însărcinării care îi adusese acolo. Jani Khuprus fusese, adesea, reprezentantul negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice în cadrul discuţiilor purtate de către aceştia cu fraţii lor din Bingtown, dar niciodată nu mai avuseseră de a face cu ceva de o asemenea gravitate. După ce, în faţa Consiliului din Bingtown, avea să prezinte oficial scuze pentru nefericita pierdere a Satrapului Cosgo şi a Însoţitoarei sale, urma să ceară ajutor pentru Negustorii din Trehaug. Distrugerea străvechiului oraş al Străbunilor era aproape totală. După o îndelungată şi migăloasă trudă, câteva părţi aveau să fie, în cele din urmă, redeschise. Între timp, familiile care făceau negoţ cu straniile şi minunatele obiecte dezgropate din oraş ajunseseră, brusc, la sapă de lemn. Or, tocmai acelea erau familiile care reprezentau coloana vertebrală a Trehaugului. Fără oraşul Străbunilor pe care-l prădau, existenţa Trehaugului nu-şi mai avea rostul. Pădurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice le ofereau locuitorilor ceva hrană, dar nu aveau câmpii pentru cultivarea grânelor sau pentru creşterea animalelor. Pentru mâncare făcuseră întotdeauna troc, dobândind tot ce le era necesar mulţumită Bingtownului. Roadele amare ale întreruperii negoţului din pricina chalcedenilor se făcuseră deja simţite în Trehaug. Fiindcă se apropia iarna, situaţia avea să fie, în curând, disperată.

Reyn ştia care e cea mai cumplită temere a mamei sale. Se temea că acel ultim dezastru ar fi putut distruge poporul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, care, de două generaţii, era din ce mai puţin numeros. Copiii se năşteau adesea morţi sau mureau în primele luni de viaţă. Chiar şi cei care supravieţuiau nu aveau o viaţă la fel de lungă ca a oamenilor obişnuiţi. Nici Reyn nu se aştepta să treacă prea mult peste treizeci de ani. Era unul dintre motivele pentru care negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice îşi căutau mai degrabă consoarte printre fiicele prietenilor din Bingtown. Era mult mai probabil ca astfel de căsătorii să fie fecunde şi copiii să fie mai rezistenţi. Dar, fraţi sau nu, de vreo două generaţii, locuitorii din Bingtown deveniseră mai puţin dornici să se mute în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Darurile pentru familia unei posibile perechi îşi sporiseră numărul şi valoarea. Dovada era familia lui Reyn, dispusă să renunţe la plata datoriei pentru o corabie vie doar ca să-i ofere lui o nevastă. Fiindcă Malta dispăruse, Jani ştia că Reyn nici n-o să se-nsoare, nici n-o s-aducă pe lume moştenitori ai familiei Khuprus. Darurile de nuntă n-ar fi fost de niciun folos. Cu Trehaugul sărăcit, multora avea să le fie greu şi să-şi hrănească propriii copii, aşa că nici nu se mai putea vorbi despre negocieri pentru găsirea unui soţ sau a unei soţii. Fără putinţă de tăgadă, poporul din Tărâmul Ploilor Sălbatice avea să dispară.

Aşa că Jani o să vină în Bingtown, o să explice cum l-au pierdut pe Satrap şi o să ceară ajutor. Îmbinarea celor două însărcinări era un afront profund adus orgoliului ei. Lui Reyn îi era milă de ea, dar propria durere îl ţinea la distanţă. Pierderea Satrapului putea duce la un război care să radă Bingtownul din temelii. Străvechiul oraş al Străbunilor, pe care îl iubea atât de mult, fusese distrus. Dar toate aceste tragedii nu mai reprezentau, de acum, decât un

fundal al suferinţei în care-l cufundase pierderea Maltei.

Fusese pricina morţii ei. Aducând-o în oraşul lui, o condamnase la pierire. Singura creatură pe care o învinovăţea mai mult decât pe sine însuşi era Tintaglia, femela dragon. Se dispreţuia fiindcă o învăluise într-o aură romantică. O crezuse înţeleaptă şi capabilă de nobleţe, o tratase ca pe ultima reprezentantă a gloriosului său neam. În realitate, nu era decât un animal nerecunoscător şi egoist. Ar fi putut, de bună seamă, să o salveze pe Malta dacă şi-ar fi pus asta în minte.

De dragul mamei lui, încercă să spună ceva încurajator.

– Se pare că unii au început să reconstruiască, sublinie el.

– Da. Baricade, remarcă ea, în timp ce corabia se apropia de doc.

Avea dreptate. Cu o strângere de inimă, Reyn observă că bărbaţii de pe doc erau înarmaţi până-n dinţi. Erau Negustori, fiindcă îi recunoscu pe cei mai mulţi, iar căpitanul lui *Kendry* îi saluta deja cu voce tunătoare.

O femeie îşi drese glasul. El tresări, se întoarse şi o văzu, chiar în spatele său, pe Keffria Vestrit, înfăşurară într-un şal. Ochii i se plimbau de la el la mama lui.

– Nu ştiu ce-o să găsesc acasă, spuse ea, cu voce slabă. Dar locuinţa familiei mele vă e deschisă. Zâmbi strâmb înainte să adauge: Dacă mai stă în picioare.

– Nu putem abuza de ospitalitatea ta, îi răspunse Jani, cu blândeţe. Undeva, în Bingtown, trebuie să mai existe un han care-a rămas întreg.

– N-ar fi nicidecum un abuz, insistă Keffria. Sunt sigură că şi mie, şi lui Selden o să ne facă plăcere prezenţa voastră.

Reyn înţelese brusc că invitaţia putea fi mai mult decât o simplă recompensare a ospitalităţii lor. O spuse cu glas tare.

– Pentru voi s-ar putea să nu fie sigur să vă-ntoarceţi singuri acasă. Vă rog, aşteptaţi până ce mama şi cu mine facem nişte aranjamente, apoi vă conducem până acolo, ca să vă vedem reinstalaţi cu bine.

– Adevărul e că v-aş fi extrem de recunoscătoare, mărturisi Keffria, cu umilinţă.

După câteva clipe de tăcere, mama lui Reyn oftă.

– Mintea mi-a fost plină doar cu propriile necazuri! N-am stat să mă-ntreb ce poate însemna pentru tine această întoarcere acasă. Ştiam că te umple de amărăciune, dar nu m-am gândit la pericol. Am fost nechibzuită.

– Ai şi tu poverile tale, spuse Keffria.

– Nu contează, ripostă Jani, cu un aer solemn. Sinceritatea trebuie să ia, o vreme, locul politeţii. Nu doar pentru noi două. Ca să supravieţuim, noi, Negustorii, trebuie să fim cu toţii sinceri. Ah, Sa, uită-te la Piaţa Mare! Mai bine de jumătate din ea a dispărut!

În timp ce echipajul trăgea corabia la doc, Reyn îşi aţinti ochii asupra celor veniţi să-i întâmpine şi îl zări pe Grag Tenira. Nu-l mai văzuse din noaptea Balului Verii. Forţa vârtejului de sentimente pe care i-l stârni îl luă prin surprindere. Grag îi fusese prieten, însă de acum, în mintea sa, avea să aibă veşnic legătură şi cu moartea Maltei. Oare pieirea ei avea să-l facă să sufere în fiecare zi a vieţii? Se părea că aşa se cuvenea să fie.

Odată corabia bine fixată de doc, către ea a fost întinsă o pasarelă. În clipa când urcarea şi coborârea deveniră posibile, iar mulţimea înaintă şi începu să-şi strige întrebările către căpitan şi echipaj, Reyn îşi croi drum printre oamenii care se puseseră în mişcare. Mama lui, Keffria şi Selden îl urmară. Şi, chiar în clipa când puse piciorul pe chei, Grag păşi în faţa lui.

– Reyn? întrebă.

– Da, adeveri el.

Îi întinse o mână înmănuşată şi Grag i-o strânse, trăgându-l, totodată, mai aproape. Apoi, cu capul lângă al lui, întrebă, îngrijorat:

– Satrapul a fost găsit?

Reyn izbuti să clatine din cap.

Grag se încruntă, apoi începu să vorbească în grabă:

– Vino cu mine! Veniţi cu toţii! O căruţă ne aşteaptă. De trei zile am pe promontoriu un băiat care se uită după *Kendry*. Grăbiţi-vă! În ultima vreme au circulat prin Bingtown zvonuri nebuneşti. Locul nu e sigur pentru niciunul dintre voi. Grag scoase de sub mantia lui o alta, zdrenţuită, de muncitor şi-l îndemnă: Acoperă-ţi hainele de locuitor al Tărâmului Ploilor Sălbatice!

Pentru o clipă, Reyn amuţi, şocat. Apoi desfăcu mantia scuturând-o şi o aruncă pe umerii mamei lui, pe care o împinse către Grag. Pe Keffria o prinse el de braţ, cu un gest neceremonios.

– Veniţi cu mine, repede şi în tăcere! îi şopti.

O văzu strângându-i mai tare mâna lui Selden. Băiatul înţelese că nu era chiar totul în ordine. Făcu ochii mari, apoi se grăbi să ţină pasul cu ei. Îşi lăsară toate bagajele pe corabie. N-aveau de ales.

Căruţa lui Grag era neacoperită, potrivită mai degrabă pentru mărfuri decât pentru oameni. Duhnea, fără putinţă de tăgadă, a peşte. În spate trândăveau doi bărbaţi tineri, musculoşi. Care purtau hainele de lucru ale pescarilor de pe Cele Trei Corăbii. Reyn le ajută pe femei, în timp ce Grag sări pe capră şi luă hăţurile.

– Acolo, în spate, e nişte pânză pentru vele. Dacă o întindeţi peste voi, o să vă apere cât de cât de ploaie.

– Şi-o să ne şi ascundă, observă Jani, posomorâtă, dar îl ajută pe Reyn să despăturească pânza şi s-o întindă.

Se ghemuiră cu toţii sub ea. Însoţitorii lor se aşezară în partea din spate a căruţei, cu picioarele legându-li-se, în timp ce Grag îmboldea mârţoaga bătrână înhămată la căruţă.

– De ce-i portul pustiu? îl întrebă Reyn pe unul dintre pescari. Unde sunt corăbiile din Bingtown?

– Pe fundul golfului sau plecate în urmărirea chalcedenilor. Ieri au încercat să ne-atace din nou. Două nave s-au apropiat de port şi alte trei aşteptau în larg. *Ophelia* s-a luat după ele, urmată de celelalte vase ale noastre. Pe Sa, cum mai fugeau! Dar nu mă-ndoiesc c-au fost prinse de corăbiile noastre, pe care le-aşteptăm să se-ntoarcă din clipă-n clipă!

Lui Reyn i se păru că totuşi ceva nu era în regulă, dar nu izbuti să-şi dea seama cu exactitate ce-l deranja. În timp ce gloaba le trăgea agale căruţa, de sub pânza care fâlfâia, el întrezărea când şi când împrejurimile. Se făcea ceva negoţ, însă în oraş părea să domnească spaima. Ce-i drept, oamenii îşi vedeau de treburi, dar mergeau grăbiţi încoace şi încolo sau aruncau priviri bănuitoare către căruţa care trecea pe lângă ei. Vântul purta cu el duhoarea stăruitoare a refluxului şi a caselor incendiate. Lui Reyn i se părea că se îndreaptă spre casa familiei Tenira pe un drum ocolit. Odată ajunşi la poartă, oameni înarmaţi până în dinţi îi făcură semn lui Grag să intre şi închiseră porţile în urma căruţei. Chiar înainte de a-şi opri el calul, uşa se deschise larg. Naria Tenira şi două dintre surorile lui Grag se numărau printre cei care se îmbulziră să iasă. Pe chipurile tuturor se citea îngrijorarea.

– I-ai găsit? Sunt în siguranţă? întrebă mama lui Grag, în vreme ce Reyn arunca pânza de deasupra sa.

Apoi Selden se grăbi să coboare, strigând:

– Bunico, bunico!

Pe treptele vilei Tenira, Ronica Vestrit îşi deschise larg braţele în întâmpinarea singurului ei nepot care supravieţuise.

*

Satrapul Cosgo, moştenitorul Tronului de Perle şi al Mantiei Dreptăţii, îşi duse mâna la piept şi-şi desprinse o bucată lungă de piele subţire. Malta îşi întoarse capul, ca să izbutească să nu se strâmbe. Însă el se plânse iarăşi.

– E de neîngăduit! Rozul ăsta de dedesubt e oribil! Pielea mea n-o să mai fie niciodată la fel de frumoasă ca pe vremuri! Se uită Malta, învinovăţind-o din priviri şi adăugă: Poetul Mahnke mi-a comparat cândva albul frunţii cu opalescenţa unei perle. Acum sunt desfigurat.

Malta simţi genunchiul lui Kekki înghiontind-o în şale. Însoţitoarea era întinsă pe o saltea de paie de lângă patul Satrapului, iar Malta stătea ghemuită pe podea, alături de ea. Era locul ei din acea cabină mică. Ghiontul dat în spinarea care o durea o făcu să se chircească, dar înţelese aluzia. Îşi scotoci mintea în căutarea unui răspuns potrivit, apoi minţi:

– În Bingtown se spune că femeia care-şi spală o dată pe an faţa în Fluviul Ploilor Sălbatice n-o să-mbătrânească niciodată. E neplăcut, dar se spune că pielea se păstrează tânără şi frumoasă.

Kekki oftă uşor, în semn de aprobare. Malta se descurcase bine. Cosgo se lumină imediat la faţă.

– Frumuseţea cere un preţ, iar eu n-am fugit niciodată de câte-o mică neplăcere. Însă mă tot întreb ce s-o fi întâmplat cu corabia aia cu care trebuia să ne-ntâlnim la gura fluviului. M-am săturat de atâta legănat! Un vas de mărimea ăstuia nu-i deloc potrivit pentru călătoriile în larg.

Malta îşi lăsă ochii în jos şi îşi păstră pentru sine părerea despre neştiinţa lui. Chalcedenii făceau, cu galerele, şi călătorii de câteva luni bune. Puterea lor de a rezista cu mâncare puţină şi îndurând toate vitregiile vieţii pe mare era legendară şi îi ajutase să-şi capete

reputaţia de năieri şi de cotropitori.

Ieşiseră de pe fluviu de câteva zile. Satrapul se înfuriase fiindcă nu fuseseră aşteptaţi de corabia chalcedeană mamă, ca să treacă la bordul ei. Malta avusese parte de o dezamăgire amară fiindcă gura fluviului nu era păzită de nicio corabie vie. Îndurase totul doar pentru că îşi imaginase că o să fie salvată când corăbiile vii o să oprească galera. Disperarea care o cuprinsese când galera părăsise fluviul nestingherită era de nesuportat. Visurile ei despre salvare fuseseră o prostie. Nu izbutiseră decât s-o slăbească. Şi le smulsese din suflet cu furie: nicio corabie vie nu patrula prin zona aceea, Reyn nu pornise în căutarea ei, niciunul dintre visurile ei nu avea să devină realitate! Nimeni n-o s-apară ca prin farmec s-o salveze. Bănuia că supravieţuirea sa depindea doar de ea însăşi de acum. Avea multe bănuieli pe care nu i le dezvăluia nici Satrapului, nici lui Kekki. Una dintre ele era că nava lor dăduse de belea. Se legăna într-adevăr şi lua mult mai multă apă decât s-ar fi cuvenit. Fără îndoială, Fluviul Ploilor Sălbatice îşi ceruse tributul şi-i atacase îmbinările călăfătuite şi poate chiar şi scândurile. De când ieşiseră de pe fluviu, galera se îndrepta spre nord, către Chalced. Naviga pe lângă ţărm; dacă se făcea bucăţi, măcar aveau o şansă s-ajungă pe plajă vii. Căpitanul se grăbea probabil s-ajungă acasă, întrebându-se dacă o să se vadă acolo cu corabia şi cu neaşteptata lui încărcătură intacte.

– Apă, cârâi Kekki.

Acum vorbea foarte rar. Nu se mai sălta deloc în capul oaselor. Malta o ţinea pe cât de curată era cu putinţă şi îi aştepta, obosită, moartea. Buzele Însoţitoarei erau înconjurate de răni care se despicară şi sângerară când îi ţinu cana la gură. Kekki izbuti să soarbă o înghiţitură. Malta tamponă cu delicateţe lichidul rozaliu care i se prelinse pe la colţurile gurii. Kekki băuse prea multă apă din fluviu ca să poată supravieţui, dar prea puţină ca s-o omoare repede. Probabil că, în ea, totul era la fel de plin de răni ca pielea din jurul buzelor. La gândul ăsta, Malta se trase uşor înapoi.

În ciuda durerii şi a slăbiciunii, Însoţitoarea îşi respectase cuvântul. Malta o ţinuse în viaţă până ce fuseseră salvaţi, şi acum Kekki se străduia din răsputeri s-o înveţe cum să supravieţuiască. Nu prea mai putea vorbi, dar, cu ghionturi şi sunete firave, îi reamintea ce-o sfătuise mai înainte. Câteva dintre ponturile ei pur şi simplu făceau viaţa suportabilă. La plângerile Satrapului, Malta trebuia să răspundă fie subliniind una dintre părţile favorabile ale faptului care îl nemulţumea, fie complimentându-l pentru curajul, înţelepciunea şi forţa de care dădea dovadă îndurând aşa ceva. La început, cuvintele aproape că i se opreau în gât, sufocând-o, dar cel puţin abăteau atenţia Satrapului, care nu se mai văicărea. Dacă trebuia să stea închisă împreună cu el, era de preferat să-l menţină într-o stare cât mai plăcută pentru ea. Adora orele de după masa lui de seară, când fumatul împreună cu căpitanul îl făcea să moţăie sau să dea din cap, cherchelit.

Alte lucruri aflate de la Kekki îi erau Maltei de şi mai mare folos. Când se dusese prima oară să golească găleata în care îşi făceau nevoile, năierii o fluieraseră şi o priviseră clănţănind din dinţi. Când se întorsese, unul îi tăiase calea. Cu ochii lăsaţi în jos, ea încercase să-l ocolească. Rânjind, el îşi schimbase poziţia, nelăsând-o să treacă. Ea mai-mai că-ncepuse să-şi audă inima bubuindu-i în piept, ca un ciocan. Se ferise să-l privească şi încercase din nou să scape de el. De data asta, bărbatul o lăsase să se strecoare, dar, după ce trecuse, îşi întinsese mâna din spate, o prinsese de un sân şi i-l strânsese cu putere.

Malta ţipase de durere şi de spaimă. Năierul râsese şi o smucise, lipind-o cu spatele de el, strângând-o atât de tare, încât abia mai putea să răsufle. Mâna lui liberă i se strecurase sub bluză şi îi cuprinsese celălalt sân. Degetele lui bătătorite îi mângâiaseră pielea cu grosolănie. Şocul o încremenise şi o amuţise. Bărbatul se lipise de fesele ei. Ceilalţi chalcedeni îl priveau cu ochii lucindu-le şi cu zâmbete pline de subînţelesuri. Când el îşi lăsase mâna în jos, ca să-i salte partea din spate a fustelor, Malta îşi recăpătase brusc controlul muşchilor. Încă mai ţinea în mână găleata grea, de lemn. Se răsucise şi o rotise din toate puterile, izbindu-l pe neruşinat în umăr. Iar necurăţeniile rămase pe fund îi împroşcaseră acestuia faţa. El urlase dezgustat şi o eliberase, în ciuda încurajărilor batjocoritoare ale celorlalţi. Ea se îndepărtase dintr-un salt, fugise spre adăpostul lor din pânză groasă şi se năpustise înăuntru.

Satrapul nu era acolo. Se dusese să mănânce împreună cu căpitanul. Jalnic de înfricoşată, Malta se ghemuise pe podea, alături de Kekki, care dormea. Orice zgomot de paşi putea însemna că năierul vine după ea. Tremurase până ce începuseră să-i clănţănească dinţii. Când se trezise cu o tresărire şi o văzuse tremurând într-un colţ, cu mâna încleştată pe o cană de apă ca pe unica ei armă, Kekki o convinse să-i povestească totul. În timp ce-i istorisea gâfâind, Însoţitoarea o ascultase cu gravitate. Pe urmă clătinase din cap. Vorbise în fraze întretăiate, ca să-şi protejeze gura şi gâtlejul:

– Nu e bine... pentru niciunul dintre noi. Ar fi trebuit să le fie teamă... să te atingă... fără încuviinţarea lui Cosgo. Dar nu le-a fost.

Aici se întrerupsese, chibzuind. Pe urmă îşi trăsese răsuflarea, adunându-şi puterile.

– Nu trebuie să te siluiască. Dacă o fac... şi Cosgo nu-i provoacă... Îşi pierd orice urmă de respect... pentru noi toţi. Să nu-i sufli o vorbă lui Cosgo! O să se folosească de asta... ca să te facă să i te supui. Ca să te-ameninţe. Însoţitoarea îşi trase înapoi o răsuflare dureroasă: Sau o să te dea năierilor... să le cumpere favorurile. Ca pe Serilla. Kekki îşi umplu din nou pieptul cu aer: Trebuie să te apărăm... să ne apărăm cu toţii.

Pipăise fără vlagă în jur, apoi luase una dintre cârpele întrebuinţate de Malta ca să-i şteargă sângele prelins din gură.

– Uite. Poartă asta... Între picioare. Întotdeauna. Dacă te-atinge un bărbat, spune *Fa-chejy kol*. Înseamnă "sângerez". O să se-oprească... dacă o spui... sau dacă vede cârpa.

Cu un semn din cap, Kekki ceruse apă, apoi băuse. Oftase şi-şi adunase puterile să poată vorbi iarăşi:

– Bărbaţii din Chalced se tem de timpul în care sângerează femeile. Spun că... Şi, trăgând din nou aer în piept, Kekki izbuti să zâmbească, arătându-şi dinţi roz: Părţile femeieşti sunt furioase atunci. Şi că le pot reteza bărbăţia.

Malta fusese uluită. Cum era cu putinţă să crezi aşa ceva? Se uitase la cârpa cu dâre de sânge din mâna ei şi murmurase:

– E o prostie.

Kekki ridicase din umeri cu o strâmbătură de durere.

– Fii recunoscătoare pentru prostia lor! începuse ea s-o sfătuiască. Nu te grăbi să rosteşti cuvintele alea. Ştiu şi ei că nu poţi sângera tot timpul. Continuase având în privire o gravitate care îi schimbase şi expresia feţei: Dacă bărbatul nu se opreşte... nu te lupta cu el. O să te facă să suferi mai mult. Kekki răsuflase din nou cu greutate: O să te lovească... până când n-o să te mai împotriveşti. Ca să te-nveţe care e locul femeii.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Fusese ultima oară când Însoţitoarea rostise mai mult de câteva cuvinte. Îşi pierdea puterile de la o zi la alta şi mirosul rănilor ei devenea tot mai puternic. Nu mai avea mult de trăit. Pentru binele lui Kekki, Malta spera că moartea o să vină curând, dar, când se gândea la propriul bine, acea moarte o îngrozea. Când Kekki avea să-şi piardă viaţa, ea avea să-şi piardă singura aliată.

Se săturase să trăiască mereu cu frica-n sân, dar n-avea de ales. Spaima îi dicta toate hotărârile. Era centrul vieţii ei. Nu mai ieşea din cabină decât dacă îi poruncea Cosgo, clar şi nemijlocit. Şi atunci se mişca repede şi se întorcea cu iuţeală, încercând să nu întâlnească privirea niciunui bărbat. Năierii continuau s-o fluiere şi să clănţănească din dinţi, dar o lăsau în pace când vărsa găleata cu necurăţenii.

– Eşti proastă sau doar puturoasă? întrebă Satrapul, cu voce puternică.

Malta îşi înălţă ochii spre el cu o tresărire. Se pierduse în gânduri.

– Îmi cer iertare, spuse, străduindu-se să pară cât mai sinceră.

– Am spus că mă plictisesc. Nici măcar mâncarea n-are niciun haz. Fără pic de vin. Fără nimic de fumat în afara timpului de după cina cu căpitanul. Ştii să citeşti?

Când ea dădu din cap, nedumerită, îi porunci:

– Du-te să vezi dacă n-are căpitanul vreo carte! Mi-ai putea citi.

Ei i se uscă gura.

– Nu ştiu să citesc în chalcedeană.

– Eşti prea neşcolită pentru ca neştiinţa ta să poată fi descrisă în cuvinte! Eu ştiu. Du-te să-mprumuţi o carte pentru mine!

Ea încercă să nu-şi lase frica să i se simtă în glas.

– Dar nu vorbesc chalcedeana! Cum să-i cer cartea?

El pufni, dezgustat.

– Cum îşi pot părinţii lăsa copiii să crească într-o asemenea ignoranţă?! Bingtownul n-are graniţă cu Chalcedul? Ar fi de crezut că măcar învăţaţi limba vecinilor voştri. Vă purtaţi condamnabil de provincial! Nu-i de mirare că nu vă puteţi înţelege cu ei. Oftă din greu, ca şi cum ar fi fost din cale-afară de nedreptăţit: Ei, nu mă pot duce s-o iau eu însumi, cu pielea asta care mi se jupoaie în halul ăsta. Eşti în stare să ţii minte câteva cuvinte? Bate la uşa lui, îngenunchează şi lasă capul în jos, cu umilinţă, apoi spune: *La-nee-ra-ke-je-loi-en*.

Turuise toate silabele pe nerăsuflate. Malta nici măcar nu-şi dăduse seama unde se termină un cuvânt şi unde începe altul.

– *La-nee-ra-ke-en*, încercă ea.

– Nu, proasto! *La-nee-ra-ke-je-loi-en*. Ah, şi adaugă *re-kal* la sfârşit, să nu ne creadă lipsiţi

de curtoazie. Du-te repede, până nu uiţi!

Malta se uită la el. Dacă îl ruga să n-o trimită, şi-ar fi dat seama că îi era frică şi ar fi întrebat-o de ce. Nu voia să-i ofere o armă cu care s-o terorizeze. Îşi adună tot curajul. Poate că năierii aveau s-o lase în pace dacă le era clar că se-ndreaptă spre cabina căpitanului. Iar la întoarcere avea s-aducă o carte. Asta ar fi putut s-o apere: probabil că nu voiau să strice un obiect care-i aparţinea căpitanului lor. Ieşi din cabină repetând silabele în şoaptă, pentru sine, ca pe o incantaţie.

Trebuia să străbată toată galera, trecând printre şi pe deasupra celor două şiruri de vâslaşi. Fluierăturile şi clănţănitul dinţilor o îngroziră; ştia că, dacă-şi trăda spaima, o să-i încurajeze. Se sili să repete silabele fără încetare. Ajunse la uşa căpitanului fără s-o atingă niciunul, bătu şi speră cu disperare că nu izbise prea tare.

Îi răspunse un bărbat care părea sâcâit. Rugându-se să fi fost invitată să intre, deschise uşa şi privi înăuntru cu sfială. Căpitanul era întins în pat. Se sprijini într-un cot şi se uită la ea cu furie.

– *La-nee-ra-ke-je-loi-en*! trânti ea. Apoi, aducându-şi brusc aminte ce-o mai învăţase Satrapul, căzu în genunchi şi-şi lăsă capul cât mai în jos cu putinţă. *Re-kal*, adăugă, cu întârziere.

El îi spuse ceva. Malta cuteză să-şi ridice privirea. Căpitanul nu se clintise. Se holbă la ea, apoi repetă aceleaşi cuvinte, vorbind mai tare. Ea se uită în podea şi clătină din cap, rugându-se să-şi dea seama că nu-i înţelege limba. Bărbatul se ridică în picioare şi ea îşi adună curajul. Aruncă o privire în sus, spre căpitanul care arătă către uşă. Ea se îndreptă într-acolo în patru labe, ieşi cu spatele, se ridică, făcu din nou o plecăciune adâncă şi o închise. Imediat ce ieşi din cabină, fluierăturile şi clănţănitul dinţilor reîncepură. Celălalt capăt al galerei părea la o depărtare incredibilă. N-avea s-ajungă niciodată cu bine până acolo. Înconjurându-se strâns cu braţele, o rupse la fugă. Aproape că ajunsese la capătul băncilor vâslaşilor când cineva întinse o mână şi o prinse de gleznă. Malta căzu cu putere, izbindu-se cu fruntea, cu coatele şi cu genunchii de scândurile aspre ale punţii. Rămase o clipă aşa, năucită. Pe urmă, ameţită, se rostogoli, întorcându-se pe spate şi se uită în sus, la un tânăr care stătea deasupra ei râzând. Era frumos, înalt şi blond, ca tatăl ei, cu ochi albaştri sinceri şi zâmbet binevoitor. Îşi lăsă capul pe-o parte şi îi spuse ceva. Fusese o întrebare?

– N-am păţit nimic, răspunse ea.

El îi surâse. Se simţi atât de uşurată! Aproape că îi surâse la rândul ei. Apoi tânărul îşi întinse mâna în jos şi îi săltă partea din faţă a fustelor. Se lăsă într-un genunchi, desfăcându-şi centura cu amândouă mâinile.

– Nu! ţipă ea, cu disperare.

Încercă să se îndepărteze târâş, dar el o prinse de gleznă şi o smuci nepăsător, trăgând-o înapoi. Alţi năieri se săltau în picioare, ca să vadă mai bine. Când el îşi arătă bărbăţia, Maltei îi veniră brusc în minte cuvintele lui Kekki:

– *Fa-chejy kol*!

El păru uimit. Ea îşi îndepărtă părul de pe faţă. Bărbatul se retrase brusc, îngrozit, cu o exclamaţie de dezgust. Malta nu se sinchisi. Cuvintele îşi făcuseră efectul. Se îndepărtă de el, izbuti să se ridice de jos, fugi cei câţiva paşi care o despărţeau de adăpost, se aruncă dincolo de clapa de la intrare şi căzu pe podea. Respira greu, lăsând aerul să intre şi să iasă cu câte un suspin. Coatele o usturau. Clipi ca să scape de ceva umed din ochi, apoi şi-l şterse. Sânge. Căzătura îi redeschisese rana.

Satrapul nici măcar nu-şi săltă capul de pe pernă.

– Unde-i cartea mea? o întrebă.

Malta gâfâia.

– Cred că n-are niciuna, răspunse apoi.

Cuvinte calme. Voce egală. Nu-l lăsa să vadă cât de înfricoşată eşti!

– I-am spus ceea ce m-ai învăţat să-i spun. Iar el s-a mulţumit să-mi arate uşa.

– Ce enervant! Mă tem c-o să mor de plictiseală pe corabia asta. Vino să-mi masezi picioarele. Poate c-o s-adorm. Cu siguranţă, nu-i nimic altceva mai bun de făcut.

N-am de ales, îşi spuse Malta. Inima îi bătea nebuneşte şi avea gura atât de uscată, încât abia izbutea să răsufle. Nimic altceva de ales, în afară de o moarte dureroasă. Coatele şi genunchii o ardeau, căci i se jupuiseră până la sânge. Îşi smulse o aşchie din palmă, apoi traversă mica încăpere şi se aşeză pe podea, la picioarele Satrapului. El îi aruncă o privire, apoi îşi retrase picioarele, ferindu-se de atingerea ei.

– Ce-i cu tine? Ce-i asta?

Se holba la fruntea Maltei.

– Am căzut. Mi s-a redeschis tăietura, răspunse ea, simplu, îşi ridică mâna şi îşi atinse cu delicateţe rana. Şi-o retrase cu degetele lipicioase de sânge şi de un puroi alb, gros. Şi-o privi, îngrozită. Luă una dintre cârpele lui Kekki şi îşi tamponă fruntea. Nu o durea, dar zdreanţă se îmbibă de sânge şi de puroi. Uitându-se la ea, Malta începu să tremure, îngrozită. Ce era aia, ce însemna?

N-avea nicio oglindă în care să se vadă. Până atunci se ferise să-şi atingă cicatricea de pe frunte. Nu voia să-şi readucă aminte că era acolo. Acum îşi lăsă degetele să treacă peste ea. O duru, dar nu atât de tare cât ar fi fost de aşteptat judecând după atâta sânge şi puroi. Se sili s-o cerceteze. Era de lungimea degetului său arătător şi avea o muchie înălţată, groasă cât două degete. Părea noduroasă şi tare, precum capătul unui os de găină. Malta se cutremură. Îi veni să vomite. Se sili să-şi ridice faţa către Satrap.

– Cum arată? îl întrebă, cu glas scăzut.

El nu păru s-o audă.

– Nu m-atinge! Du-te să te speli şi leagă-te cu ceva peste aia! Brr! Nu mă pot uita la aşa ceva. Pleacă!

Ea îi întoarse spatele, reîmpături cârpa, apoi şi-o apăsă pe frunte. O simţi udându-se şi îngreunându-se. Un fluid roz i se prelinse pe încheietura mâinii, către cot. Scurgerea nu se oprea. Se grăbi să se aşeze lângă Kekki, căutând orice fel de tovărăşie. Acum era prea înspăimântată până şi pentru a plânge.

– Dac-o să mor din asta? scânci.

Kekki nu-i răspunse. Malta se uită la ea, apoi tresări. Însoţitoarea murise!

Pe punte, un năier strigă ceva, cu entuziasm. Alţii îi repetară strigătul. Satrapul se săltă brusc în capul oaselor.

– Corabia! Năierii salută corabia! Poate că de-acum mâncarea şi vinul vor fi cum se cuvine. Malta, adu-mi... Oh, ce-ai mai păţit?

Se uită la ea enervat, apoi îi urmări privirea până la leşul lui Kekki. Oftă.

– A murit, nu-i aşa? Clătină din cap cu tristeţe: Ce belea!

*

Serilla poruncise să-i fie adus prânzul în bibliotecă. Îl aştepta cu o nerăbdare care nu avea nicio legătură cu foamea. Servitoarea tatuată i-l aşeză pe masă cu mişcări de o precizie curtenitoare, care o călca pe nervi.

– Lasă asta! spuse, aproape tăios, când femeia începu să-i toarne ceaiul. Fac restul singură. Poţi pleca. Te rog să ţii minte că nu vreau să fiu deranjată!

– Da, doamnă.

Femeia calmă dădu din cap şi se retrase.

Serilla se sili să nu se clintească înainte de a auzi uşa închizându-se ferm în urma servitoarei. Pe urmă se grăbi să se ridice, traversă încăperea cu paşi uşori, de pisică şi puse zăvorul. O servitoare trăsese draperiile, lăsând ferestrele lipsite de adăpost în faţa umezelii şi a frigului de afară. Serilla le acoperi din nou şi avu grijă ca marginile draperiilor să se suprapună bine. După ce se asigură că nimeni nu poate nici să intre, nici s-o spioneze, se întoarse la masă. Fără să dea atenţie mâncării, luă şervetul şi îl scutură, plină de speranţă.

Nu căzu nimic.

Dezamăgirea îi strânse inima. Data trecută, biletul fusese împăturit cu grijă în şervet. N-avea idee cum îi izbutise asta lui Mingsley, dar sperase c-o să ia din nou legătura cu ea. Dăduse un răspuns la propunerea lui scriind şi ea un bilet, lăsat, cum îi ceruse el, sub un ghiveci din părăginita grădină cu plante de leac din spatele casei. Mai târziu, când se dusese să verifice, biletul dispăruse. Mingsley ar fi trebuit să-i fi răspuns deja.

Dacă nu cumva totul era o înşelătorie şi biletul fusese doar o probă menită s-o pună la încercare, una aranjată de Roed. El bănuia orice şi pe oricine. Descoperise puterea cruzimii, care îl corupea cu mare repeziciune. Nu era în stare să ţină un secret, dar îi învinuia pe toţi cei din jurul lui că ar fi fost sursele zvonurilor care se răspândeau în Bingtown, terorizând oraşul. Se lăuda în faţa ei cu ceea ce li se întâmpla celor care i se opuneau, dar nu recunoştea niciodată că era direct amestecat în pedepsirea lor.

– Dwicker s-a ales cu o bătaie bună pentru neruşinarea lui! S-a făcut dreptate.

Poate că-şi imagina că astfel de discuţii o vor lega de el. Însă aveau exact efectul contrar. Nu se mai simţise niciodată atât de rece şi de scârbită, încât să fie gata să rişte totul ca să scape de el.

Când sosise primul bilet de la Mingsley, cu o ofertă de aliere, fusese şocată de curajul

acestuia. Biletul îi căzuse din şervet în poală în vreme ce lua cina împreună cu conducătorii Consiliului din Bingtown, dar, dacă fusese pus acolo de vreunul dintre aceştia, ea, una, nu-l văzuse trădându-se prin vreun semn. Probabil c-o făcuse unul dintre servitori. Doar aceştia erau uşor de mituit pentru a duce la îndeplinire o astfel de faptă.

Serilla trecuse printr-un adevărat chin înainte de a se hotărî dacă să-i răspundă sau nu. Avusese nevoie de o zi întreagă şi, când pusese, în cele din urmă, biletul în locul indicat, se întrebase dacă nu era cumva prea târziu. Acum ştia că biletul ei fusese luat. De ce nu sosea răspunsul?

Mesajul ei fusese prea prudent? Despre al lui Mingsley nu se putea spune aşa ceva. Târgul pe care i-l propusese fără ocolişuri o uluise atât de tare, încât, în tot restul serii, îi fusese foarte greu să poarte conversaţii. Pentru început, Mingsley îşi declarase loialitatea faţă de ea şi faţă de Satrapul reprezentat de ea. Continuase cu învinuiri la adresa celor mai puţin loiali. Spusese pe faţă că "trădătorii Negustori Noi" avuseseră de gând să-l răpească pe Satrap din casa lui Davad, ba chiar şi că primiseră ajutor de la nobili din Jamaillia şi de la mercenarii chalcedeni plătiţi de către aceştia. Însă planul dăduse greş. Chalcedenii care prădaseră Bingtownul trădaseră de dragul unui câştig rapid, dobândit prin jaf. Nobilii jamaillieni care îi plătiseră fuseseră prinşi în vălmăşagul violent al neînţelegerilor dintre ei. Câţiva imbecili trădători pretindeau că o flotă a conspiratorilor din Jamaillia o să vină să-i ajute şi să ia Bingtownul în stăpânire. Lui i se părea greu de crezut. Tradiţionaliştii din Jamaillia erau mult mai puternici decât îşi imaginaseră conspiratorii. Planul eşuase jalnic, atât în Bingtown, cât şi în Jamaillia, mulţumită amestecului Serillei. Auziseră cu toţii cu cât curaj îl răpise pe Satrapul despre care zvonurile pretindeau că s-ar fi aflat de acum sub oblăduirea familiei Vestrit.

În misiva sa frumos caligrafiată şi ale cărei cuvinte fuseseră alese cu mare grijă, Mingsley declara, în continuare, că el şi ceilalţi Negustori Noi oneşti erau mai mult decât dornici să-şi spele onoarea şi să-şi salveze proprietăţile din Bingtown. Declaraţia ei curajoasă, care dădea de ştire că Davad Restart nu se făcuse vinovat de trădarea Satrapiei Jamaillia, îi încurajase. Logica elementară demonstra că, dacă Davad era nevinovat, la fel erau şi cei cu care făcuse negoţ. Acei oneşti Negustori Noi şi atât de greşit judecaţi erau cât se poate de nerăbdători să facă pace cu Negustorii din Bingtown şi să-şi dovedească loialitatea faţă de Satrapie fără putinţă de tăgadă.

Apoi Mingsley îşi propunea târgul. Negustori Noi aşa-zis "loialişti" voiau să le pledeze Serilla cauza în faţa Consiliului din Bingtown, însă, mai întâi, trebuia să se descotorosească de "înfierbântatul" şi "sângerosul" Roed Caern. Numai după aceea aveau să negocieze cu ea. În schimbul acestui sacrificiu, Mingsley şi ceilalţi Negustori Noi loiali aveau să-i ofere lista Negustorilor Noi care complotaseră împotriva Satrapului. Pe această listă o să se regăsească şi numele conspiratorilor sus-puşi din Jamaillia, şi ale nobililor chalcedeni case participaseră la urzirea complotului. Sugerase, nicidecum subtil, că o astfel de listă secretă valora o groază de bani. O femeie aflată în posesia ei putea duce o viaţă bogată şi independentă până la sfârşitul zilelor sale, indiferent dacă prefera să rămână în Bingtown sau să se-ntoarcă în Jamaillia.

Cineva îi dăduse lui Mingsley informaţii amănunţite în privinţa ei.

Când Serilla se hotărâse, în cele din urmă, să-i răspundă, o făcuse cu multă prudenţă. Nu începuse cu niciun salut şi nu scrisese nicăieri nici numele lui, nici pe al ei. Pe hârtia simplă, pătrată, îl înştiinţase succint că oferta lui i se părea tentantă. Sugerase că, printre "aliaţii ei din prezent", mai erau şi alţii care s-ar arăta, de asemenea, dornici să ia parte la o astfel de negociere. Voia el să stabilească locul şi momentul întâlnirii?

Îşi compusese biletul străduindu-se să gândească totul cu sânge-rece. În acel soi de politică, pentru adevăr nu era nicidecum loc, iar pentru etică, foarte puţin. Nu existau decât ipostaze şi posturi. Învăţase asta de la bătrânul Satrap. Cu o astfel de luciditate se străduise să privească situaţia în care se afla. Mingsley fusese amestecat în complotul de răpire a Satrapului. Îl trădau informaţiile amănunţite pe care le dezvăluise. Dar valul mersese împotriva lui şi acum dorea să-şi schimbe aliaţii. Ea avea să-l ajute dac-o să poată. Nu avea decât de câştigat, mai ales că tocmai începuse să facă exact ce îi cerea el. Urma să se folosească de alianţa cu Mingsley pentru a-i câştiga încrederea Ronicăi Vestrit şi a celorlalţi membri ai Consiliului Negustorilor care gândeau la fel ca bătrâna. Nu regreta că o prevenise, ajutând-o să fugă din casa ei; dejucarea planurilor lui Roed îi dăduse, în cele din urmă, puţinul curaj de care avea nevoie ca să-şi recapete o parte din controlul asupra propriei vieţi. La momentul potrivit, putea să-i spună Ronicăi cum o ajutase. Serilla zâmbi, în sinea ei, cu amărăciune. Dacă prefera, putea călca pe urmele lui Mingsley, putea rearanja tot ce făcuse, ca să fie pusă într-o lumină mai bună.

În acea clipă, Negustoreasa i-ar fi fost de mare ajutor. Firele încâlcite ale învinuirilor şi bănuielilor erau greu de urmărit. O prea mare parte a concluziilor se bizuia pe ceea ce ştia sau bănuia Mingsley. Ronica avea harul de a limpezi astfel de lucruri.

Şi harul de a o face pe ea însăşi să cadă pe gânduri. Cuvintele bătrânei îi tot reveneau în minte. Se putea lăsa modelată de trecut fără să rămână captiva a ceea ce i se întâmplase. Serilla luase asta în considerare doar în privinţa siluirii ei. Acum se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi deschise mintea, dându-le acelor cuvinte o interpretare mai largă. Fusese Însoţitoarea Satrapului. Putea lăsa asta să-i înrâurească viitorul? Sau putea s-o dea deoparte şi să devină o femeie din Bingtown a cărei viaţă să nu depindă de nimeni?

*

– Nu-mi face nicio plăcere să te zoresc! se scuză Grag când intră, cu mai multe haine pe braţ, în camera de oaspeţi ocupată de Reyn. Închise uşa cu o lovitură de picior, înainte de a adăuga: Însă ceilalţi s-au adunat deja şi aşteaptă. Unii au venit de dimineaţă, foarte devreme. Cu cât aşteaptă mai mult, cu atât îşi pierd mai abitir răbdarea. Ai aici haine uscate. Unele ar trebui să ţi se potrivească. Ale tale mi s-au potrivit mie la Bal, când m-am dat drept negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Probabil că**-l** văzu pe Reyn crispându-se, fiindcă se grăbi să spună:

– Iertare! N-am vrut să spun asta! Îmi pare tare rău pentru cele întâmplate cu trăsura, îmi pare rău că Malta a fost rănită!

– Da... Ei... Cred că, acum, pentru ea nu mai contează prea mult. Reyn îşi dădu seama cât de aspre îi fuseseră cuvintele, aşa că le îndulci: Scuze! Nu pot... Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

Încercă să se concentreze asupra hainelor. Luă o cămaşă cu mâneci lungi. Mănuşi nu existau, aşa că o să fie nevoit să le poarte pe cele ude. Şi vălul... N-avea importanţă! Nimic nu mai avea, cu adevărat, importanţă.

– Mă tem că va trebui să vorbeşti. Regretul din glasul lui Grag era sincer: Legătura cu Malta a adus asta asupra ta. În oraş se zvoneşte că ea fie l-a răpit pe Satrap din locul unde îl ţineau negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, fie l-a ajutat să evadeze. Roed Caern spune sus şi tare că l-a făcut, probabil, să treacă de partea chalcedenilor, fiindcă ea însăşi e chalcedeană şi...

– Taci! Reyn răsuflă adânc. O clipă, te rog! adăugă, cu voce îngroşată.

Deşi îşi purta vălul, îi întoarse spatele lui Grag. Îşi lăsă capul în jos şi îşi strânse pumnii, dorindu-şi să nu-i izvorască lacrimile, să nu i se pună în gât un nod înăbuşitor.

– Iertare! repetă Grag.

Reyn oftă:

– Nu! Eu ar trebui să-mi cer iertare! Tu nu ştii, n-ai de unde şti prin ce-am trecut. Sunt uimit c-ai aflat totuşi câte ceva. Ascultă-mă! Malta e moartă, Satrapul e mort. Reyn se simţi cuprins de un hohot de râs straniu, ca un bolborosit: Eu, unul, ar trebui să fiu mort. Mă simt mort. Dar... nu! Ascultă! Pentru binele meu s-a dus Malta în oraşul îngropat. Acolo exista un dragon. Un dragon aflat... Între vieţi. Într-un sicriu sau în ceva ca un cocon... Nu ştiu cum să-i spun. Dragonul mă chinuia, îmi invada visele, îmi înrâurea gândurile. Iar Malta ştia asta. Aşa c-a vrut să-l oprească.

– Un dragon?

Vocea lui Grag punea, deopotrivă, la îndoială şi vorbele, şi sănătatea minţii lui Reyn.

– Ştiu că e o poveste stranie! exclamă Reyn, înverşunat de întrerupere. Nu-mi pune întrebări şi nu mă privi cu îndoială! Ascultă-mă, doar!

Îi povesti, în grabă, tot ce se întâmplase în ziua aceea. La sfârşit, îşi ridică vălul, ca răspuns la neîncrederea din privirea lui Grag.

– Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă corabia. Şi *Kendry* a văzut dragonul. Asta... l-a schimbat. E ursuz şi are mereu nevoie de aprobarea căpitanului şi de prezenţa lui în apropiere. Ne-am făcut griji pentru el. De-atunci n-am mai văzut-o pe Malta, continuă Reyn, cu voce mai blândă. Sunt morţi, Grag! N-a existat niciun complot pentru a-l răpi pe Satrap din Trehaug. Doar o fată care-a încercat să supravieţuiască după un cutremur. Fără să izbutească. I-am căutat pe toată lungimea fluviului, de două ori. Nici urmă de ei! Fluviul a înghiţit barca şi ei au murit. E groaznic să te îneci aşa.

– Pe răsuflarea lui Sa! Grag se cutremură. Reyn, ai dreptate! N-am ştiut. În Bingtown n-am auzit decât zvonuri care se bat cap în cap. Am auzit că Satrapul a dispărut sau a murit în timpul cutremurului. Pe urmă s-a zvonit că familia Vestrit l-a răpit ca să li-l vândă

chalcedenilor sau ca să-i lase pe Negustorii Noi să-l ucidă. Ronica Vestrit se-ascunde aici, la noi. Caern spune că trebuie capturată şi întemniţată. În orice alt moment, am fi îndemnat-o pe Ronica să meargă în faţa Consiliului şi să ceară să i se dea ascultare. Însă, în ultima vreme, s-a ajuns la represalii urâte pentru cei pe care i-a învinuit Roed Caern de trădare. Nu ştiu de ce are Însoţitoarea atâta încredere în el, dar asta a împărţit Consiliul în două: unii spun că trebuie să-i dăm ascultare ei, fiindcă e reprezentanta Satrapului, pe când eu şi tata simţim că pentru Bingtown a sosit timpul să se conducă singur.

Trase aer în piept. Apoi adăugă, cu blândeţe, ca şi cum s-ar fi temut că vorbele lui îl vor răni şi mai tare pe Reyn:

– Roed a tot susţinut că familia Vestrit complotează cu chalcedenii. Spune că, poate, corabia lor nici măcar n-a fost capturată vreodată de piraţi şi dă de înţeles că, pesemne, Kyle Haven face parte din "conspiraţie", că a dus-o pe *Vivacia* în susul Fluviului Ploilor Sălbatice, ca să-i ia de-acolo pe Satrap şi pe Malta. Ei, dar prea mulţi dintre noi ştiu că asta e o minciună, aşa că acum îndrugă altceva, spune că nu-i neapărată nevoie să fie o corabie vie, că poate fi una chalcedeană.

– Roed e-un idiot, răbufni Reyn. Habar n-are despre ce vorbeşte! Au fost corăbii, şi chalcedene şi altele, care-au încercat să meargă în susul fluviului. Însă apa le-a înghiţit pe toate. S-au folosit de toate şmecheriile despre care noi ştim că nu merg: şi-au uns cocile cu grăsimi sau le-au călăfătuit. Unii chiar şi le-au îmbrăcat în lut ars, în teracotă. Reyn clătină din capul lui acoperit de văl: Dar au murit cu toţii, unii repede, alţii lent. În plus, de când a-nceput toată povestea asta, la gura Fluviului Ploilor Sălbatice patrulează corăbii vii. Chalcedenii ar fi fost văzuţi.

Grag se strâmbă.

– Ai mai multă încredere decât mine în patrulele noastre. Corăbiile chalcedene ne-au atacat. Le-am urmărit în afara portului şi, în lipsa corăbiilor noastre, a sosit un alt val. Mă miră că aţi trecut de ele cu atâta uşurinţă.

Reyn ridică din umeri.

– Presupun că ai dreptate. Când a ajuns *Kendry* la gura fluviului, în apropiere nu era nicio altă corabie vie. Însă pe drumul nostru încoace am zărit mai multe vase chalcedene. Cele mai multe ne-au ocolit pe departe, căci corăbiile vii şi-au dobândit de acum o reputaţie anume, mulţumită *Opheliei* voastre. Azi-noapte un vas chalcedean a părut interesat de noi, dar *Kendry* l-a lăsat repede în urmă.

Pentru câteva clipe, între ei se aşternu tăcerea. Reyn se întoarse cu spatele şi-şi scoase cămaşa udă. În timp ce-şi punea una uscată, Grag reîncepu să vorbească:

– S-au întâmplat atât de multe, încât mi-e greu să le pricep pe toate! Un dragon? Într-un fel, mi-e mai uşor să cred că există dragonul decât că Malta e moartă. Când mă gândesc la ea, n-o pot vedea decât aşa cum arăta în noaptea aia, la Bal, dansând cu tine.

Reyn închise ochii. O feţişoară albă, întoarsă în sus, uitându-se la el dintr-o bărcuţă, purtată de curent în josul fluviului.

– Te invidiez pentru asta, spuse, cu glas slab.

*

– Tu eşti Negustoreasa din familia Vestrit. Tu iei hotărâri pentru familia noastră. Dacă nu vrei să te-amesteci, te-nţeleg. Însă eu, una, rămân aici, spuse Ronica, trăgând aer în piept. Rămân doar în numele meu. Dar să ştii, Keffria, dacă te hotărăşti să te duci la Consiliul din Bingtown, o să fiu şi acolo, de partea ta. Consiliul nu m-a lăsat să vorbesc despre moartea lui Davad. Cu siguranţă, o să refuze să m-asculte şi-n privinţa asta. Dar o să-ţi fiu, oricum, alături când o să vorbeşti. Şi-o să suport consecinţele.

– Şi ce-aş putea spune? întrebă Keffria, obosită. Dacă le declar că habar n-am ce s-a-ntâmplat cu Malta, şi cu atât mai puţin cu Satrapul, o să sune a înşelătorie.

– Mai ai şi altceva de ales. Tu şi Selden puteţi fugi din Bingtown. O vreme aţi putea fi lăsaţi în pace în Ingleby. Dacă nu se hotărăşte careva să dobândească favorurile Serillei şi pe ale lui Caern capturându-vă de acolo.

Keffria îşi sprijini fruntea în mâini. Fără să se sinchisească de cum o vedeau ceilalţi şi de ce-ar fi putut să creadă despre ea, îşi propti coatele pe masă.

– Bingtownul nu e aşa. N-o să se-ajungă la asta.

Aşteptă să-i dea cineva dreptate, dar nimeni nu scoase niciun cuvânt. Îşi săltă capul şi se uită la chipurile grave ale celor cărora trebuia să le ţină piept.

Se întâmplau prea multe, prea repede. Îi lăsaseră timp pentru o baie şi purta o rochie

curată, a unei femei din familia Tenira. Luase o masă simplă în camera sa, apoi fusese chemată jos, la acea adunare. Îşi petrecuse foarte puţin timp alături de mama ei.

– Malta e moartă, spusese, în timp ce Ronica o îmbrăţişase de bun venit.

Bătrâna i se crispase în braţe şi închisese ochii, iar, când îi deschisese, Keffria desluşise în ei durerea pricinuită de moartea nepoatei îndărătnice. Avea luciul gheţii, era rece şi perpetuă, prea solidă ca să se preschimbe în lacrimi. Pentru o scurtă vreme, împărţiseră aceeaşi amărăciune şi, în mod bizar, asta reparase o mare parte a rupturii dintre ele.

Însă, pe când Keffria voia să se ghemuiască undeva până ce avea să-i treacă acea durere greu de cuprins cu mintea, mama ei susţinuse cu încăpăţânare că trebuie să-şi continue viaţa pentru ea, asta însemna deopotrivă şi luptă, luptă pentru Bingtown şi pentru viitorul lui Selden. Ronica o însoţise pe Keffria în camera ei şi o ajutase să se schimbe în haine uscate. În tot acest timp, îi vorbise în pripă despre Bingtown. Cuvintele zăngăniseră la urechile ei, fără să pătrundă, parcă, în ele: Consiliul din Bingtown nu mai era în stare să conducă oraşul. Roed Caern şi o mână de Negustori tineri terorizau familiile care nu aprobau ideile lui. Era nevoie de un nou grup de conducători ai Bingtownului, unul care să cuprindă reprezentanţi ai tuturor locuitorilor. O prelegere despre politică era ultimul lucru pe care şi-l dorea Keffria. Dăduse din cap, amorţită, în repetate rânduri, până când Ronica plecase să discute cu Jani Khuprus. Urmase un scurt răgaz de linişte şi de singurătate. Pe urmă, cu Selden alături, Keffria coborâse şi, în salonul mare al vilei Tenira, găsise un grup pestriţ.

Oamenii din jurul mesei imense a Nariei Tenira alcătuiau o adunare stranie. Familia gazdă ocupa un şir de scaune. Alături se înşiruiau reprezentanţii a cel puţin şase familii de Negustori. Keffria îi recunoscuse pe Devouchet şi Risch. Celorlalţi nu le ştia numele; creierul ei obosit nu le reţinuse când fuseseră făcute prezentările. Pe următoarele scaune stăteau două femei şi un bărbat cu chipuri tatuate, iar alături de ei erau aşezaţi patru oameni care, după haine, păreau colonişti de pe Cele Trei Corăbii. Urmau Reyn şi Jani Khuprus, iar cei trei Vestrit închideau cercul. Keffria stătea în stânga Nariei Tenira. Selden se aşezase la masă numai la insistenţele acesteia, care îi ceruse şi să fie foarte atent.

– Aici se hotărăşte viitorul tău, băiatule! Ai dreptul să fii martor când se conturează.

La început, Keffria crezuse că Naria se străduia doar să-l bage în seamă pe fiul ei şi să-l asigure că e, în continuare, important. De când plecaseră din Trehaug, Selden devenise mămos şi retras. Părea un copil mai mic decât băiatul care se obişnuise atât de repede să trăiască în oraşul din vârfurile copacilor. Keffria se întreba acum dacă nu cumva cuvintele Nariei Tenira fuseseră profetice. Selden asculta totul cu o atenţie ieşită din comun. Ea îşi privi fiul nevârstnic când mărturisi:

– Sunt prea obosită ca să mai fug. Indiferent ce-ar urma, trebuie să facem faţă.

– Să facem faţă nu-i de-ajuns, o corectă Naria Tenira. Trebuie să ne-mpotrivim. Jumătate din Bingtown e atât de ocupată să se ascundă printre ruine, încât nu-şi dă seama pe câtă putere au pus mâna Serilla şi adulatorul ei, Caern. Am început bine să reinstaurăm ordinea. Pe urmă au prins să se-ntâmple unele şi altele. Negustorul Dwicker a convocat o întrunire. Auzise un zvon despre tratative pentru un armistiţiu purtate de Serilla cu Negustorii Noi, cu desăvârşita nesocotire a existenţei Consiliului. Toţi membrii au condamnat asta. Vorbind în numele Serillei, Caern a negat că ar fi făcut-o. Atunci ne-am dat seama cât de apropiaţi au devenit. Naria se întrerupse ca să răsufle adânc, înainte de a continua: Mai apoi, Dwicker a fost găsit bătut atât de rău, încât n-a mai izbutit să scoată o vorbă înainte să moară. După aceea a fost incendiat hambarul unui alt conducător al Consiliului. În ambele dăţi, vina a căzut asupra Negustorilor Noi sau a sclavilor, dar prin oraş s-au răspândit zvonuri mai sumbre despre întâmplările astea.

– Aţi auzit doar ce li se întâmplă Negustorilor, spuse o sclavă. Familiilor de tatuaţi li s-a făcut mai mult rău, adăugă ea, cu înverşunare. Oamenii au fost bătuţi, pur şi simplu, fiindcă au ieşit să facă troc sau să-şi cumpere mâncare. Familii întregi au ars. Ni se pun în cârcă toate fărădelegile din Bingtown şi nu ni se dă prilejul să ne dovedim nevinovăţia. Caern şi partizanii lui sunt cunoscuţi şi temuţi de toată lumea. Familiile de Negustori Noi care nu se pot apăra au fost atacate în propriile case. Noaptea li se dă foc şi oamenii care ies în fugă, chiar şi copiii, cad în ambuscade. E un război laş, mişelesc. Nu ne sunt dragi Negustorii Noi care ne-au înrobit, dar nu vrem nici să luăm parte la măcelărirea copiilor. Sclava se uită în ochii Negustorilor de la masă şi spuse cu hotărâre: Dacă Bingtownul nu-i poate ţine cât de curând sub control pe Caern şi pe bătăuşii lui, n-o să mai aveţi cum să vă aliaţi cu sclavii. Zvonurile care-au ajuns la urechile noastre spun că Roed Caern e susţinut de Consiliul din Bingtown. Că, de îndată ce Negustorii din Bingtown vor avea tot oraşul sub control, o să fim îmbarcaţi împreună cu Negustorii Noi şi alungaţi, trimişi înapoi, în sclavie.

Ronica îşi clătină capul.

– Am ajuns un oraş-fantomă, condus prin zvonuri. Cel mai recent spune că Serilla l-a numit pe Roed Caern în fruntea unei noi Gărzi a Bingtownului şi că el i-a chemat pe Conducătorii Consiliului rămaşi în viaţă la o întrunire secretă. În noaptea asta. Dacă azi cădem la o înţelegere, trebuie să fim cu toţii acolo, să punem capăt şi unei asemenea aiureli, şi brutalităţii lui Caern. De când fac întrunirile secrete parte din guvernarea oraşului?

Un bărbos roşcovan de pe Cele Trei Corăbii ripostă:

– Tot ce face Consiliul Negustorilor din Bingtown a fost mereu secret pentru noi.

Keffria îl privi uluită.

– Aşa a fost dintotdeauna. Treburile Negustorilor sunt numai şi numai pentru Negustori, îi explică ea, simplu.

Roşeaţa din obrajii bărbatului se accentuă.

– Dar aici e vorba despre conducerea întregului oraş, despre asta pretindeţi c-ar fi doar treaba Negustorilor. Astfel suntem siliţi noi, cei de pe Cele Trei Corăbii, să stăm pe margine şi să nu ne clintim de-acolo. Bărbosul clătină din cap: Dacă ne vreţi de partea voastră, atunci trebuie să fim lângă voi. Nu dincolo de zid, nici în lesă.

Keffria se holbă la el, neînţelegând. În ea creştea o neliniște profundă. Bingtownul, aşa cum îl ştia, începuse să se desfacă în bucăţi, iar oamenii din încăperea aia păreau hotărâţi să-l ajute să se destrame. Mama ei şi Jani Khuprus înnebuniseră? Voiau să salveze oraşul distrugându-l? Se gândeau, într-adevăr, să-mpartă puterea cu foştii sclavi şi cu pescarii?

Jani Khuprus vorbi cu glas scăzut:

– Ştiu că prietena mea, Ronica Vestrit, vă împărtăşeşte sentimentele. Mi-a spus că toţi locuitorii Bingtownului cu ţeluri asemănătoare trebuie să se unească, indiferent dacă sunt Negustori sau nu. Se opri şi îşi întoarse faţa acoperită de văl, ca să-i cuprindă cu privirea pe toţi cei din jurul mesei: Cu tot respectul pentru cei de faţă şi pentru părerile unor prieteni dragi, nu cred că una ca asta e cu putinţă. Legăturile dintre Negustorii din Bingtown şi cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt vechi şi sunt întărite de cele de sânge.

Tăcu. Dar ridică din umeri, de-a dreptul grăitor.

– Cum am putea fi la fel de loiali faţă de alţii? Cum am putea cere, în schimb, aceeaşi loialitate? Sunt grupurile voastre dornice să creeze o legătură la fel de puternică şi la fel de îndelungată ca a noastră, care nu ne uneşte doar pe noi, ci şi pe copiii copiilor copiilor noştri?

– Depinde.

Sparse Kelter, aşa îl cheamă pe bărbos, îşi aminti brusc Keffria. Se uita la sclavii de la masă ca şi cum ar fi discutat deja între ei despre asta.

– Vrem să ne fie satisfăcute nişte cerinţe în schimbul loialităţii noastre. Vi le pot înşira chiar acum. Sunt simple şi voi, oameni buni, puteţi spune *da* sau *nu.* Dacă răspunsul e *nu,* n-are rost să mai rămân aici, irosindu-mi timpul de pescuit.

Keffria îşi aduse pe neaşteptate aminte de tatăl ei, căruia nu-i plăcea nici să piardă timpul, nici să vorbească pe ocolite.

Kelter aşteptă şi, de îndată ce se convinse că nimeni nu avea nimic împotrivă, continuă:

– Pământ pentru toată lumea. Un om trebuie să fie stăpânul bucăţii de glie pe care îi stă casa şi nu mă gândesc la un petic de plajă aflat imediat dincolo de locul până unde urcă fluxul. Noi, urmaşii coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii, suntem oameni ai mării. Nu cerem mai mult decât terenul trebuitor pentru o casă acceptabilă, pentru o curte în care să scormonească găinile şi să-ncolţească vreo câteva fire de grâu şi pentru un loc unde să ne reparăm năvoadele. Însă cei înclinaţi către lucrul câmpului sau pentru creşterea animalelor vor avea nevoie de mai mult.

Încă se mai uita în jurul mesei, să vadă cum îi erau primite cererile, când o femeie tatuată începu să vorbească:

– Fără sclavie, se grăbi să spună. Să devină Bingtownul un loc către care sclavii pot fugi fără să se teamă că vor fi trimişi înapoi, la stăpânii lor. Niciun sclav şi pământ pentru noi, cei care suntem deja aici. Femeia şovăi, apoi adăugă cu hotărâre: Şi fiecare familie să primească şi câte un vot în Consiliul Bingtownului.

– Votul în Consiliu deja i se oferă oricărui proprietar de pământ, sublinie Naria Tenira.

– Şi unde ne-a adus asta? Aici, la dezastrul de-acum. Când Negustorii Noi au cerut voturi în baza pământului cumpărat de la Negustorii Vechi care-aveau necazuri cu banii, am fost destul de proşti ca să le-ndeplinim cererea. Dacă n-ar fi existat Consiliul Negustorilor, acum ei ar conduce deja Bingtownul.

Caldă şi profundă, vocea lui Devouchet îi făcea cumva cuvintele să nu sune jignitor.

– Până acum am ţinut separat Consiliul Negustorilor din Bingtown, spuse Keffria.

Oamenii ăia făceau ca hotărârea să i se clatine, şubrezită, dar simţea că trebuie pus ceva deoparte, pentru Selden. Titlul de Negustor din Bingtown nu putea fi lăsat s-ajungă o vorbă goală.

– N-o putem face iarăşi? Nu putem avea un Consiliu în care votează toţi proprietarii de pământ şi unul separat, doar pentru Negustorii din Bingtown?

Sparse Kelter îşi încrucişă braţele la piept. Femeia de lângă el îi semăna atât de bine, încât între ei trebuia să existe o legătură de rudenie, conchise Keffria.

– Faceţi asta şi-o să ştim cine conduce cu adevărat, spuse el, cu voce joasă. Fără lese. Aceeaşi putere a cuvântului pentru toţi.

– Am aflat ce cereţi, dar nu şi ce oferiţi, interveni un alt negustor.

Keffria admiră modul în care ocolise remarca lui Kelter, dar, în acelaşi timp, se întrebă ce fac. Ce sens avea să pună oricare dintre acele întrebări? Nimeni n-avea destulă putere pentru o hotărâre decisivă.

Sparse Kelter vorbi din nou:

– Oferim braţe sincere, spinări puternice şi cunoştinţe, şi tot asta cerem. Lăsaţi-ne să fim pe picior de egalitate cu voi, să împărţim munca de reconstruire a Bingtownului! Ne oferim să v-ajutăm să apăraţi oraşul, nu doar de piraţi şi de chalcedeni, ci şi, dacă va fi nevoie, de Jamaillia însăşi. Sau credeţi, cumva, că Tronul de Perle o să vă lase să-i scăpaţi din laţ fără niciun cuvânt de dojană măcar?

Keffria înţelese brusc despre ce discutau, de fapt.

– Vorbim despre o separare completă a Bingtownului de Jamaillia? Despre rămânerea noastră, pe cont propriu, între Jamaillia şi Chalced?

– De ce nu? întrebă Devouchet. Nu-i ceva adus acum pentru prima oară în discuţie, Negustorească Vestrit. Tatăl tău o făcea adesea, în particular. N-o s-avem niciodată un prilej mai potrivit ca ăsta. Fie că-i bine sau rău, Satrapul a murit. Tronul de Perle-i gol. Păsările mesager trimise din Jamaillia aduc veşti despre neînţelegeri interne, despre revoltele oştenilor jamaillieni care nu şi-au primit solda, despre o răscoală a sclavilor şi chiar despre o Condamnare a Statului de către Templul lui Sa din Jamaillia. Satrapia e putredă. Când vor afla că Satrapul a murit, nobilii vor fi prea ocupaţi să se-ncaiere pentru puterea din Jamaillia ca să ne mai acorde nouă vreo atenţie. Nu ne-au tratat niciodată ca pe nişte egali. De ce să nu ne câştigăm independenţa acum, de ce să nu facem din Bingtown un loc unde o putem lua de la început, fiecare simţindu-se el însuşi pe picior de egalitate cu ceilalţi?

– Şi el însuşi, şi *ea* însăşi, tot pe picior de egalitate.

Era, probabil, fiica lui Sparse, deduse Keffria. Până şi vocea îi părea un ecou al vocii lui.

Devouchet o privi surprins.

– N-a fost decât un mod de a vorbi, Ekke, o lămuri, cu blândeţe.

– Un mod de a vorbi devine un mod de a gândi. Ea îşi înălţă bărbia: Nu mă aflu aici doar ca fiică a lui Sparse Kelter. Am barca mea şi năvoadele mele. Dacă va fi să ne aliem, o să vreau o bucată de pământ pentru mine. Oamenii de pe Cele Trei Corăbii ştiu că e mai importantă mintea decât ceea ce ai între picioare. Femeile noastre nu vor renunţa la locul lor alături de bărbaţi de dragul de a spune că acum facem parte din Bingtown. Trebuie să se-nţeleagă şi asta.

– Ţine, pur şi simplu, de o judecată sănătoasă, sublinie cu uşurinţă Grag Tenira. Şi adăugă, zâmbindu-i cu căldură femeii de pe Cele Trei Corăbii: Uită-te la masa asta şi vezi cine vorbeşte! În Bingtown există o tradiţie îndelungată de respectare a femeilor puternice. Azi, aici sunt aşezate unele dintre cele mai puternice. E o tradiţie care va rămâne neschimbată.

Ekke Kelter se lăsă pe spătarul scaunului. Răspunse fără efort cu un alt zâmbet la surâsul lui Grag.

– Am vrut doar s-aud asta spusă aici cu glas tare, mărturisi ea.

Dădu din cap către Grag şi, pentru o clipă, Keffria se întrebă dacă între ei doi nu exista cumva o înţelegere. Oare Ekke vorbise ştiind că el o s-o susţină? Grag Tenira o număra şi pe ea, pe Keffria, printre femeile puternice? Însă îşi pierdu interesul cu aceeaşi iuţeală cu care i se trezise. Trase aer în piept şi îşi rosti gândurile:

– Ce facem aici? Vorbim despre înţelegeri, dar niciunul dintre noi n-are destulă putere să le impună în întregul Bingtown.

O contrazise chiar mama ei.

– Acum avem în oraş la fel de multă putere ca oricine altcineva. Mai multă decât Consiliul Negustorilor, pentru că nouă nu ne e teamă s-o folosim. Ei nu îndrăznesc să se întrunească fără încuviinţarea Serillei. Iar ea nu îndrăzneşte să le-o dea fără să se uite, mai întâi, la Caern. Ronica îi zâmbi fiicei sale cu un aer solemn: Keffria, suntem mai mulţi decât ai în faţa ochilor.

Ceilalţi n-au venit ca să n-atragem atenţia. Unul dintre conducătorii Consiliului e de partea noastră; el ne-a spus de întrunirea secretă. După noaptea asta, n-o să ne mai temem să ne adunăm în văzul lumii. Puterea ne vine din diversitatea noastră. Cei care-au ajuns în sclavie îi cunosc foarte bine pe Negustorii Noi, le cunosc proprietăţile. Negustorii Noi speră să păstreze cu ajutorul tatuaţilor ceea au luat în stăpânire aici. Dar, după eliberare, vor mai lupta tatuaţii pentru foştii lor stăpâni? Eu mă-ndoiesc. Odată lăsaţi fără sclavi, forţa umană a Negustorilor Noi va scădea considerabil. Iar ei nici măcar nu-şi apără, ca noi, familia şi casa; locuinţele şi familiile lor legitime sunt în Jamaillia. Şi-au adus metresele şi bastarzii, nu adevăraţii moştenitori, ca să-mpartă cu ei riscurile traiului pe Ţărmurile Blestemate. Cu Jamaillia într-un soi de război civil, nu vor putea aştepta ajutor dintr-acolo. Mulţi se vor grăbi să se-ntoarcă acasă, să-şi apere domeniile strămoşeşti. Trebuie să ţinem cont şi de piraţi. În cele din urmă, Jamaillia ar putea trimite o oaste care să ne ia din nou în stăpânire, dar oştirea aia va trebui să treacă, mai întâi, printre Insulele Piraţilor. Ei bine, am aflat din propriile necazuri că pe-acolo nu-i uşor de trecut în zilele noastre.

– Vrei să spui că Negustorii Noi nu reprezintă o ameninţare pentru Bingtown? întrebă Jani Khuprus, neîncrezătoare.

Ronica zâmbi cu amărăciune:

– O ameninţare mai mică decât vor unii să credem. Cel mai mare pericol vine dinspre acei locuitori ai oraşului care încearcă să-i corupă pe Negustori şi să ne schimbe obiceiurile. În noaptea asta o să-i înfrângem. Pe urmă, adevărata primejdie va fi cea dintotdeauna: Chalcedul. Cât timp în Jamaillia se duc lupte interne, iar noi ne fugărim unii pe alţii pe străzi, cu săbiile scoase, Chalcedul are prilejul să se strecoare în oraş şi să-l cucerească. Ronica îşi roti din nou privirea, uitându-se, pe rând, la toţi cei aşezaţi la masă: Dar, dacă ne vom alia, îi putem respinge. Avem corăbii pentru negoţ, corăbii vii şi vasele de pescuit ale familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ne cunoaştem apele mai bine decât oricine altcineva.

– Vorbim totuşi despre un singur oraş-stat care ar trebui să ţină piept întregului Chalced! Poate şi Jamaillei..., spuse un alt negustor din Bingtown. I-am putea ţine la distanţă o vreme, dar, pe termen lung, ne vor face să murim de foame. N-am izbutit niciodată să ne descurcăm în totalitate pe cont propriu. Ne trebuie pieţe pentru mărfurile noastre. Clătină din cap: Trebuie să păstrăm legătura cu Jamaillia, chiar dacă e nevoie de compromisuri în privinţa Negustorilor Noi.

– E nevoie de compromisuri în privinţa lor, încuviinţă Ronica. Nu vor pleca pur şi simplu cu toţii. Compromisurile ar putea însemna înţelegeri cu Jamaillia pentru un negoţ cinstit şi liber. Şi trebuie făcute în condiţii impuse de noi, nu de ei. Fără împuterniciţi ai Jamaillei. Şi fără să plătim vamă.

Se uită în jurul mesei, aşteptând să fie susţinută.

– Fără compromisuri cu Negustorii Noi. Ni-i facem aliaţi.

Cu câte o tresărire, toţi ochii se întoarseră spre Keffria. Până şi ei îi venea greu să creadă că spusese cu glas tare toate acelea, dar cuvintele sale aveau sens.

Ar trebui să-i invităm să ne fie alături la noapte, când vom da buzna la întâlnirea secretă a Serillei cu conducătorii Consiliului. Respiră adânc şi trecu dincolo de o limită: Să le cerem, cu îndrăzneală, s-o rupă cu Jamaillia şi să treacă de partea noastră, să ne adopte obiceiurile. Dacă tot Bingtownul trebuie să se unească, e nevoie s-o facă azi. *Acum.* Ar trebui să-i trimitem vorbă acelui prieten al lui Davad... cum îl cheamă? Mingsley. Pare în stare să-i înrâurească pe ceilalţi. Keffria încheie cu hotărâre în glas: Un Bingtown unit e singura noastră speranţă de a le face faţă Chalcedului şi Jamaillei. Nu avem niciun alt aliat.

După spusele ei urmă o linişte descurajantă.

– Poate-o să ne-ajute dragonul.

Înaltă şi melodioasă ca un sunet de fluier, vocea lui Selden o luă prin surprindere.

Toate privirile se îndreptară spre fiul ei, care stătea drept pe scaun. Avea ochii larg deschişi, dar nu se uita la nimeni.

– Dragonul ne poate apăra de Jamaillia şi de Chalced.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, vorbi Reyn, cu glasul sugrumat de propriile sentimente:

– Dragonului puţin îi pasă de noi, Selden! A dovedit-o când a lăsat-o pe Malta să moară. Dă uitării creatura aia! Sau aminteşte-ţi de ea doar cu dispreţ.

– Care-i treaba cu dragonul ăsta? întrebă Sparse Kelter.

Naria intră în vorbă cu blândeţe:

– Tânărul Selden a trecut prin multe în ultima vreme.

Băiatul scrâşni din dinţi:

– Nu carecumva să vă îndoiţi de mine! Şi să nu vă îndoiţi nici de ea! Am fost purtat în ghearele ei şi m-am uitat în jos, la lumea noastră. Ştiţi cât de mici suntem, de fapt, cât de jalnice sunt cele mai măreţe dintre construcţiile noastre? I-am simţit inima bătând. Când m-a atins, mi-am dat seama că poate fi ceva între bine şi rău. Ea e... dincolo de ele. Băiatul continuă cu privirea pierdută în gol: In vise, încă zbor cu ea.

– Urmă o nouă tăcere. Oamenii din jurul mesei schimbară priviri, unele amuzate, alte pline de milă, alte sâcâite de o asemenea întrerupere a discuţiei lor serioase. Keffriei nu-i scăpară şi le simţi usturătoare. Selden nu trecuse deja prin destul de multe? Femela dragon e reală, declară ea. Am văzut-o cu toţii. Iar eu, una, sunt de acord cu Selden. Un dragon poate schimba totul.

Cuvintele ei îi şocară pe toţi, dar privirea băiatului o convinse că meritase să le rostească. Nu-şi amintea ca fiul său să se mai fi uitat vreodată la ea cu ochi atât de strălucitori.

– Nu mă-ndoiesc că dragonii sunt reali, se grăbi Sparse să se amestece. I-am văzut cu ochii mei, acum câţiva ani, când am călătorit departe, în miazănoapte. Zburau ca nişte nestemate strălucind în soare. Buckkeepul i-a chemat la luptă împotriva Străinilor.

– Povestea aia veche! murmură cineva şi Sparse îl fulgeră cu privirea.

– Femela asta dragon e ultima din stirpea ei. Şi-a ţesut coconul în ruinele oraşului Străbunilor, chiar înainte de a-l înghiţi mlaştina, povesti Reyn. Însă nu e aliata noastră. E o creatură trădătoare şi egoistă.

Keffria cercetă feţele tuturor. Pe cele mai multe se citea neîncrederea.

– Poate-ar trebui să ne-ntoarcem la discuţia despre Negustorii Noi, sugeră Ekke Kelter, îmbujorat.

Tatăl ei bătu în masă cu palma lui lată.

– Nu! Acum îmi dau seama că trebuie să aflu tot ce s-a petrecut în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Prea mult timp am fost ţinuţi în neştiinţă, fără să ni se dezvăluie nimic despre lumea din susul fluviului. Să fie ăsta primul semn de deschidere al Negustorilor din Bingtown faţă de noii lor aliaţi! Vreau să mi se spună toată povestea acestui dragon şi cum au murit Malta şi Satrapul.

Vorbele lui atraseră o linişte grea. Numai întoarcerea feţelor lor ascunse de văluri dădea de înţeles că Reyn se sfătuieşte cu mama lui. Toţi ceilalţi Negustori de la masă păstrară tăcerea în privinţa străbunilor lor. Era o greşeală, Keffria o ştia. Dar nu putea să schimbe nimic. Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice aveau de ales între a se face cunoscuţi cu adevărat sau a rămâne ascunşi. Reyn se lăsă pe spate. Îşi încrucişă braţele pe piept.

– Prea bine, atunci, spuse apăsat Sparse Kelter.

Îşi puse pe masă palmele late, înroşite de muncă, şi îşi împinse scaunul, pregătindu-se să se ridice.

Selden îşi înălţă privirea spre Keffria, îi strânse scurt mâna, se săltă brusc şi rămase alături de scaun. Aşa nu era cu mult mai înalt, dar expresia feţei sale cerea să fie luat în seamă.

– Totul a început, se auzi vocea lui tânără, când i-am mărturisit Maltei că ştiu o cale secretă de intrare în oraşul Străbunilor.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui. Întâlni privirea uluită a lui Sparse Kelter.

– E povestea mea, în aceeaşi măsură ca a oricui altcuiva. Negustorii din Bingtown şi cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt rude. Iar eu, unul, chiar am fost acolo. Băiatul îi aruncă lui Reyn o privire sfidătoare: Ea e dragonul meu la fel de mult cât e şi al tău. Poate că tu te-ai întors împotriva ei, dar eu, nu. Ne-a salvat vieţile. Trase aer în piept: E timpul să ne dezvăluim secretele, ca să putem supravieţui cu toţii.

Privirea băiatului se roti în jurul mesei.

Cu o mişcare bruscă, Reyn îşi săltă vălul. Îşi lăsă şi gluga pe spate, scuturând din cap ca să i se reverse părul negru, buclat. Ochii lui de un arămiu strălucitor se plimbară de la un om la altul, invitându-i pe toţi să privească solzii care îi conturau acum buzele, sprâncenele şi muchia de piele jupuită care îi mărginea fruntea. La Selden se uită cu respect.

– A început cu mult înaintea clipei până la care ajung amintirile tinerei mele rude, spuse, cu glas scăzut. Cred că aveam doar jumătate din vârsta lui Selden de acum când tata m-a dus în adâncul pământului, în camera dragonului.

14

DIVVYTOWN

– Pur şi simplu, nu sunt sigur.
Brashen stătea pe puntea prora, lângă ea. Pe înnoptate, ceaţa îi umezea părul, ondulându-l, şi îi împodobea haina cu mărgele argintii.
– Acum totul arată altfel. Nu e doar ceaţa, ci şi înălţimea apei, frunzişul, contururile plajelor... Totul e altfel decât mi-aduc aminte.

Mâinile i se sprijineau pe copastie, la un lat de palmă de ale ei. Althea se simţea mândră fiindcă rezista ispitei de a-l atinge.

– Am putea rămâne aici. Vorbea încet, dar, prin ceaţă, vocea îi ajungea ciudat de departe: Să aşteptăm să intre sau să iasă o altă corabie.

El clătină încet din cap:

– Nu-mi doresc să fim provocaţi sau abordaţi. Ni se poate întâmpla oricum când vom ajunge în Diwytown, dar nu vreau să se creadă că merg pe-aici pe bâjbâite. O să intrăm în canal cu îndrăzneală, ca şi cum l-am cunoaşte foarte bine, o să mergem până la Divvytown şi o să ancorăm acolo, ca şi cum nu ne-am îndoi că suntem bine-veniţi. Dacă o să le par cam fanfaron şi cam prost, o să-şi lase mai repede garda jos. În întunericul care devenea tot mai des, Brashen zâmbi strâmb: N-o să-mi vină greu să dau impresia asta.

Ancoraseră în apropierea unei coaste mlăştinoase şi împădurite. Ploile iernii umflaseră râurile şi pâraiele din împrejurimi, făcându-le să se reverse. În timpul fluxului, apa sărată şi cea dulce se amestecau în bălţi sălcii. În bezna care se îndesea, copaci, uscaţi sau încă vii, se conturau neclari prin plutirea lentă a palelor de ceaţă. Golurile întâmplătoare dezvăluiau ziduri de trunchiuri împodobite cu dantelăria lianelor şi drapate cu muşchi. Jungla ajungea chiar până la marginea apei. Chinuindu-se s-o cerceteze, Brashen şi Althea zăriseră mai multe deschideri posibile; oricare dintre ele ar fi putut fi gura îngustă de vărsare a râului ce şerpuia către laguna cu apă stătută din faţa Diwytownului.

Brashen se mai uită o dată la bucata de pânză zdrenţuită din mâna lui pe care schiţase în grabă o hartă când fusese secund pe *Ajunul Primăverii.*

– Cred că asta voia să indice un banc de alge, ieşit la lumină în timpul refluxului. Îşi roti din nou privirea în jur: Dar, pur şi simplu, nu am habar dacă-i aşa sau nu, mărturisi cu o voce stinsă.

– Alege una! îi sugeră Althea. Cel mai rău lucru pe care-l putem face e să pierdem timpul.

– *Cel mai bun lucru* pe care-l putem face e să pierdem timpul, o corectă Brashen. Cel mai rău e, în mod considerabil, cu mult mai îngrozitor: ne-am putea bloca în vreun golfuleţ noroios şi la reflux ne-am împotmoli acolo. Răsuflă adânc: Dar cred că prefer să riscăm.

Pe corabie domnea liniştea. Din ordinul lui Brashen, echipajul mergea pe vârfuri şi vorbea în şoaptă. Nu atârnaseră niciun felinar. Până şi *Paragon* se străduia să înăbuşe zgomotele mărunte ale trupului său de scânduri. Toate pânzele fuseseră coborâte şi bine fixate. Prin ceaţă, sunetele răzbăteau prea bine până departe. Brashen voia s-audă dacă se apropia cumva o altă corabie, ascunsă de aerul pâclos. Amber apăru lângă ei pe nesimţite, ca o fantomă.

– Dacă suntem norocoşi, o parte din ceaţa asta o să se ridice de dimineaţă, spuse Althea, cu speranţă în glas.

– Ba e la fel de posibil să devină cu mult mai deasă în jurul nostru, mai rău decât oricând până acum! ripostă Brashen. Dar o s-aşteptăm să vedem ce ne poate oferi lumina zilei, apoi o să-ncer- căm. Acolo! zise, arătând cu degetul, iar Althea îi urmări linia braţului. Cred că aia e deschiderea. O s-o-ncercăm mâine-dimineaţă.

– Nu eşti sigur? şopti Amber, nelăsându-şi spaima să i se desluşească în glas.

– Dac-ar fi uşor de găsit, Diwytownul n-ar fi supravieţuit atâţia ani ca fortăreaţă a piraţilor, sublinie Brashen. Şmecheria e că, dacă nu ştii că-i aici, nici prin gând nu-ţi trece să-l cauţi în locul ăsta.

– Poate..., începu Amber, şovăitoare. Poate că unul dintre foştii sclavi ne-ar putea ajuta. Doar vin din Insulele Piraţilor...

Brashen clătină din cap.

– Am întrebat. Toţi au spus, sus şi tare, că nu cunosc deloc Diwytownul, au negat c-ar fi fost vreodată piraţi. Întreabă-l pe oricare dintre ei. Sunt fiii unor sclavi evadaţi care s-au stabilit în Insulele Piraţilor ca să-nceapă o viaţă nouă. Vânătorii de sclavi din Chalced sau Jamaillia i-au capturat, au fost tatuaţi şi vânduţi în Jamaillia. De-acolo au fost aduşi în Bingtown.

– E ceva chiar atât de greu de crezut? întrebă Amber.

– Nicidecum, răspunse Brashen, fără să stea pe gânduri. Însă un băiat va ajunge să aibă întotdeauna ceva cunoştinţe generale despre oraşul în care a copilărit. Oamenii ăştia prea pretind că nu ştiu absolut nimic ca poveştile lor să nu-mi trezească bănuieli.

– Sunt năieri buni, adăugă Althea. M-am aşteptat să am necazuri când au fost trecuţi în cartul meu, dar nu s-a întâmplat niciodată. Preferau să stea deoparte, nu cu ceilalţi, dar nu i-am lăsat, şi s-au supus fără să cârtească. Au trecut la treabă cu entuziasm, întocmai ca la început, când au urcat la bord ca să lucreze în secret. Cred că lui Harg nu-i place că şi-a pierdut o parte din autoritatea pe care-o avea asupra celorlalţi; pe cartul meu, sunt cu toţii doar năieri, pe picior de egalitate unii cu alţii. Dar sunt marinari buni... cam prea buni însă ca să fie asta prima lor călătorie.

Amber oftă.

– Mărturisesc că am propus să-i luăm la bord şi să le îngăduim să-şi ofere munca în schimbul unui prilej de întoarcere acasă, fără să-mi treacă deloc prin gând că ar putea fi oameni cu două feţe. Acum pare să sară-n ochi.

– Te-a orbit faptul c-ai avut prilejul de-a-i face cuiva un bine, spuse Althea.

Zâmbi şi o înghionti prieteneşte pe Amber, care îi răspunse surâzând cu subînţelesuri. Pentru câteva clipe, Althea se simţi stânjenită.

– Să mă-ncumet să-ntreb dacă Lavoy ne-ar putea ajuta? continuă Amber, încetişor.

Althea clătină din cap, iar Brashen nu răspunse.

– Hărţile lui Brashen sunt singura noastră călăuză. Din pricina schimbării anotimpurilor şi a insulelor însele, totul e amăgitor.

– Uneori mă-ntreb dacă măcar asta e mlaştina pe care-o căutăm, adăugă Brashen, posomorât. Ne-am putea afla la gura de vărsare a unui alt râu.

– E mlaştina pe care-o căutaţi. Vocea groasă a lui *Paragon* abia dacă se auzea, părea mai degrabă un zumzet: Chiar şi gura de vărsare a râului e cea care trebuie. V-aş fi spus-o de-acum câteva ore, dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte că s-ar fi cuvenit să mă-ntrebe.

Cei trei oameni încremeniră, de parcă mişcându-se sau vorbind ar fi putut rupe vreo vrajă. O bănuială bine ascunsă de Althea în sinea ei reîncepu să mocnească.

– Ai dreptate, Althea, răspunse corabia vorbelor ei nerostite. Am mai fost aici. Am venit la Diwytown şi am plecat de-acolo de atât de multe ori, încât pot face drumul şi în cea mai neagră noapte, în orice moment al fluxului. Un hohot de râs profund vibră pe toată puntea prora: Mi-am pierdut ochii înainte de a merge vreodată în susul râului, aşa că n-are importanţă dacă văd sau nu.

Amber cuteză să-şi rostească gândul cu glas tare:

Ai spus mereu că te temi să navighezi orbeşte în largul mării. De ce eşti acum atât de neînfricat? Vasul chicoti cu indulgenţă:

– E o mare diferenţă între largul mării şi gura unei ape curgătoare. În afară de vedere, există multe alte simţuri. Nu simţi duhoarea din Diwytown? Lemnele mistuite de focuri, latrinele, groapa în care-şi ard morţii? Ce nu-mi aduce aerul, îmi aduce râul. Cu fiecare fibră din lemnul bordajului, gust apa lagunei, vâscoasă şi verde. N-am uitat-o niciodată. Acum e la fel de scârboasă ca pe vremea când Igrot făcea legea pe insulă.

– Ne poţi duce acolo, chiar şi în toiul celei mai negre nopţi? întrebă Brashen, cu prudenţă.

– Am spus-o deja. Da.

Althea aşteptă. Să aibă încredere în *Paragon* sau să se teamă de el? Să-şi lase vieţile în grija lui sau s-aştepte să se lumineze de ziuă şi să înainte pe bâjbâite în susul râului ceţos...? Desluşea că vorbele corăbiei reprezentau un soi de test. Se simţi brusc bucuroasă fiindcă Brashen era căpitanul. Nu voia să fie ea cea care să ia hotărârea.

Era atât de întuneric, încât abia desluşea profilul lui Brashen. Îi văzu umerii înălţându-se când răsuflă adânc.

– Vrei să ne duci acolo, *Paragon*?

– Da, vreau.

*

Munciră fără felinare, îi întinseră pânzele şi ridicară ancora. *Paragon* se gândea cu încântare că se agită cu toţii în beznă, la fel de orbi ca el. Învârteau cabestanul în tăcere, nu se auzeau decât scrâşnetul mecanismului şi zăngănitul lanţului ancorei. Îşi deschise simţurile în noapte.

– Vira tribord! Doar un pic, spuse, încet, în vreme ce îi ridicau pânzele şi vântul îl înghiontea, apoi auzi cum ordinul era repetat, în şoaptă, pe toată lungimea punţii.

La cârmă stătea Brashen. Era bine să aibă acolo mâinile lui ferme; era încă şi mai bine să fie el însuşi cel care hotărăşte cum va înainta şi să simtă că năierii se grăbesc să-i îndeplinească ordinele. Lasă-i să descopere cum e să-ţi pui viaţa în mâinile cuiva de care te temi! Pentru că le era frică tuturor de el, chiar şi lui Lavoy. Secundul înşira vorbe frumoase despre prietenii care trec dincolo de timp şi nu ţin cont de specie, dar, în adâncul fiinţei lui, se temea de corabie mai mult decât oricine altcineva de la bord.

Şi bine făceau! se gândi el, cu satisfacţie. Dacă i-ar fi cunoscut adevărata natură, s-ar fi scăpat pe ei de groază. S-ar fi aruncat urlând în adâncuri, socotind că astfel au parte de un sfârşit blând. *Paragon* îşi înălţă braţele, cu degetele răsfirate. Vântul care-i mângâia mâinile şi-i umfla pânzele, împingându-l către gura râului era o palidă comparaţie cu o vijelie, dar şi atât era de-ajuns să-i aline sufletul. N-avea nici ochi, nici aripi, dar sufletul lui încă mai era sufletul unui dragon.

– E frumos! îi spuse Amber.

El tresări. De când se afla la bord, existaseră momente când fusese transparentă pentru el, când o putuse citi cu uşurinţă. Era singura căreia nu putea să-i simtă teama de el însuşi. Uneori, îi ştia sentimentele, dar niciodată gândurile, şi bănuia că atunci desluşeşte cât de cât ce simte ea numai şi numai cu îngăduinţa ei. Ca urmare, cuvintele lui Amber îl nedumeriră mai mult decât ale oricui altcuiva. Era singura care ar fi putut să-l mintă. Oare îl minţea?

– Ce-i frumos? o întrebă, cu voce scăzută.

Nu-i răspunse. El îşi îndreptă atenţia către ceea ce avea de făcut. Brashen dorea să-i ducă în susul râului, tulburând liniştea cât mai puţin cu putinţă. Voia să fie văzuţi în port abia dimineaţa, când întregul Diwytown avea să se trezească. Lui *Paragon* îi plăcea ideea. Piraţii n-aveau decât să caşte gura şi să strige când o să-l vadă întors din morţi. Dacă mai exista vreunul care-l ţinea minte.

– Noaptea e frumoasă, răspunse, în sfârşit, Amber. Şi noi suntem frumoşi în noapte. Undeva, deasupra noastră, e luna. Îi dă ceţii un luciu argintiu. Ici şi acolo, ochii mei descoperă frânturi din tine. Un şirag de picături argintii atârnă de o parâmă bine întinsă. Sau pâcla se sparge pentru o clipă şi luna îţi luminează calea în susul apei. Te mişti atât de lin, atât de suav! Ascultă! Apa ţi se loveşte de proră, torcând ca o pisică, iar vântul ne tot spune “st, st“. Aici râul e atât de îngust, încât părem un cuţit care străbate pădurea tăind copaci ca să-şi croiască drum. A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vântul printre copaci şi n-am mai simţit mirosul pământului! Sunt ca într-un vis de argint pe o corabie vrăjită.

Paragon se trezi zâmbind:

– *Chiar sunt o* corabie vrăjită!

– Ştiu. Oh, tare bine ştiu ce minune eşti! Într-o noapte ca asta, înaintând iute şi în tăcere prin beznă, e ca şi cum ţi-ai putea desface aripile să ne ridici de-adevăratelea în văzduh. Tu nu simţi la fel, *Paragon* ?

Simţea, fireşte. Partea neliniştitoare era că simţea şi ea şi punea asta în cuvinte. El nu vorbea despre astfel de lucruri.

– Simt că, la tribord, canalul e mai adânc. Îndreptaţi-mă într-acolo, doar un pic! Vă voi spune când e de-ajuns.

Lavoy apăru pe punte. *Paragon* îl simţi îndreptându-se spre pupa, unde Brashen stătea la cârmă. În paşii lui se simţeau furie şi duşmănie. Avea să se-ntâmple în noaptea aia? *Paragon* îşi puse întrebarea încordându-se, excitat. Poate că, în noaptea aceea, cei doi bărbătuşi o să se provoace, o să se rotească unul în jurul altuia pentru a ataca apoi, lovindu-se până ce unul dintre ei avea să cadă lat, sângerând. Se încordă să-l audă pe Lavoy.

Dar Brashen vorbi primul. Vocea lui plăcută, profundă, străbătu cu răceală lemnul lui *Paragon.*

– Ce te-aduce pe punte, Lavoy?

Corabia simţi şovăirea secundului. Teamă, nesiguranţă sau doar strategie. N-ar fi putut spune clar.

– M-aşteptam să rămânem ancoraţi toată noaptea. M-a trezit mişcarea.

– Şi acum ai văzut ce se-ntâmplă?

– E o nebunie. Am putea eşua pe uscat în orice clipă şi apoi am fi o pradă uşoară pentru oricine s-ar întâmpla să dea peste noi. Ar trebui să ancorăm acum, dacă o putem face fără pericol şi s-aşteptăm dimineaţa.

– Lavoy, nu crezi că ne putem încrede în corabia noastră lăsându-ne călăuziţi de ea? întrebă Brashen, uşor amuzat

Secundul şuieră un răspuns coborându-şi vocea groasă până la nivelul unei şoapte. *Paragon* simţi împunsătura furiei. Lavoy nu vorbea aşa ca să nu-l supere pe Brashen; nu voia să-i afle el *Paragon,* adevărata părere.

În schimb, Brashen ripostă cu voce clară. Oare ştia că *Paragon* aude fiecare cuvânt?

– Nu sunt de acord, Lavoy. Da, am încredere să-mi pun viaţa în mâinile lui. Ca în oricare altă zi de când am plecat în călătoria asta. Anumiţi prieteni sunt mai presus de nebunie şi de raţiune Acum, după ce ţi-ai spus părerea despre puterea de judecată a căpitanului şi despre siguranţa oferită de corabie, te poţi întoarce în pat până îţi începe cartul. Mâine am pentru tine nişte îndatoriri speciale. S-ar putea dovedi obositoare. Noapte bună

Lavoy rămase locului vreme de cinci răsuflări. *Paragon* şi-i imagină pe amândoi în picioare, ca nişte dragoni, cu dinţii dezgoliţi cu aripile uşor săltate, cu gâturile lungi şi puternice arcuite pentru luptă. Însă, de data asta, provocatorul îşi feri privirea, îşi lăsă capul în jos şi îşi coborî aripile. Se îndepărtă încet, arătându-şi supunerea, dar în silă. Bărbătuşul dominant îl privi îndepărtându-se. Oare ochii lui Brashen luceau şi se roteau triumfători? Sau ştia foarte bine că înfruntarea nu fusese câştigată, ci doar amânată?

*

Coborâră ancora cu mult înainte de ivirea zorilor Lanţul zăngăni, fiind cel mai puternic zgomot pe care-l făcuseră de când plecaseră de la gura râului. Îşi găsiseră cu uşurinţă un loc în port nu prea aproape de celelalte trei corăbii deja aflate acolo La bordul acestora, totul era tăcere. Vai de capul celor puşi de veghe; dimineaţă aveau să fie, cu siguranţă, pedepsiţi cu asprime Brashen trimisese sub punte pe toată lumea, în afară de câţiva oameni aleşi cu grijă, rămaşi de pază la ancoră. Apoi îi ordonase celui de-al doilea secund să i se alăture pe punte.

Brashen stătea rezemat de copastie, cu ochii la luminile Diwytownului. Scânteiau în ceaţă ca nişte ochi galbeni, clipind şi apoi sclipind când palele de ceaţă pluteau de colo-colo. Una îl nedumerea, una singură, mai strălucitoare decât celelalte şi aflată mult, mult mai sus decât ele. Oare cineva lăsase un felinar aprins în vârful unui copac? Era un răspuns lipsit de sens, aşa că nu-l luă în seamă. Zorii aveau să dezlege misterul. Celelalte lumini împrăştiate nu se potriveau prea bine cu amintirile lui despre oraş, dar fără îndoială că pâcla avea ceva de-a face cu asta. Din nou în Diwytown! Micul oraş urât mirositor nu dormea niciodată. Ceaţa îi aducea la urechi frânturi stranii de sunete schimonosite. Strigăte vesele, un fragment de cântec de beţie, lătratul unui câine. Brashen căscă. Se întrebă dacă se poate încumeta să doarmă câteva ore înainte ca zorile să-i dezvăluie Diwytownului prezenţa lui *Paragon* şi a echipajului său.

În spatele lui se auzi un lipăit uşor de tălpi goale.

– Nu e aici, şopti Althea, dezamăgită. Cel puţin, nu văd nimic care să-i trădeze prezenţa în port...

– Nu. Nu cred că *Vivacia* e ancorată aici în noaptea asta. Ar fi însemnat s-avem din cale-afară de mult noroc. Dar ultima oară când am fost eu în Diwytown era şi ea, şi cred că probabil o să vină din nou. Răbdare!

Se întoarse spre ea. În ceaţa care îi ascundea, îndrăzni s-o ia de mână şi s-o tragă mai aproape.

– Ce ţi-ai închipuit? C-o s-o găsim în noaptea asta aici şi-o să izbutim cumva s-o furăm, fără luptă?

– Un vis copilăresc, recunoscu Althea.

În acea clipă, îşi sprijini fruntea de umărul lui. El îşi dorea nebuneşte s-o cuprindă în braţe, s-o strângă la piept.

– Atunci spune-mi că sunt copil, fiindcă şi au am avut aceeaşi speranţă zadarnică! Nădejdea că pentru noi poate exista ceva simplu, uşor de înfăptuit.

Ea îşi îndreptă spatele cu un oftat şi se desprinse de el. Şi noaptea umedă păru deodată mai rece.

Melancolia se statornici în el.

– Althea, crezi vom avea vreodată parte de un timp şi de un loc în care lucrurile să fie simple şi uşor de înfăptuit pentru noi? O vreme când mă voi putea plimba pe stradă, cu tine la

braţ, în lumina zilei?

Ea răspunse tărăgănând cuvinte:

– Nu mi-am îngăduit niciodată să merg cu gândul atât de departe.

– Eu am mers, recunoscu, fără ocolişuri, bărbatul. M-am gândit la tine, căpitan pe *Vivacia,* şi la mine, în continuare căpitanul lui *Paragon.* E cel mai fericit sfârşit posibil al căutărilor noastre. Însă apoi m-am întrebat unde ne va duce? Când vom avea o casă a noastră?

– Când vom fi amândoi în port în acelaşi timp.

El clătină din cap.

– Pentru mine nu e de-ajuns. Te vreau mereu alături de mine, tot timpul.

– Brashen, răspunse ea, cu glas scăzut, nu-mi pot îngădui să mă gândesc acum la asta. Mă tem că toate planurile mele pentru ziua de mâine trebuie să-nceapă cu corabia familiei.

– Iar eu mă tem c-aşa va fi întotdeauna. Că planurile tale vor începe întotdeauna cu corabia ta.

Îi dădu brusc seama că vorbise ca un îndrăgostit gelos.

Althea păru să fi avut aceeaşi senzaţie.

– Brashen, trebuie să discutăm acum despre aşa ceva? Nu putem să ne mulţumim deocamdată cu ce-avem, fără să ne gândim la ziua de mâine?

– Credeam că eu sunt cel care trebuie să spună asta, răspunse bărbatul, ursuz, peste câteva clipe. Ştiu totuşi că, pentru moment, trebuie să mă mulţumesc cu ce am. Clipe furate, sărutări pe ascuns. Zâmbi cu tristeţe: Când aveam şaptesprezece ani, aş fi crezut că savurez esenţa romantismului - pasiune secretă la bordul unei corăbii. Sărutări furate la pupa, într-o noapte ceţoasă...

Înainta cu un pas, o luă în braţe şi o sărută apăsat. Dar nu o surprinse; oare ea se aşteptase s-o facă? Nu se reţinu nicidecum; trupul ei se lipi de al lui cu dulceaţă. Răspunsul ei îl stârni atât de tare, încât dorinţa îi smulse un geamăt. Îşi impuse să se desprindă de ea. Îşi recăpătă răsuflarea.

– Dar nu mai sunt un băietan. Acum aşa ceva mă scoate din minţi. Vreau mai mult, Althea! Nu vreau senzaţii tari, certuri şi gelozie. Nu vreau să mă furişez şi să-mi ascund sentimentele. Vreau tihna oferită de certitudinea că-mi aparţii şi vreau să mă mândresc recunoscând asta în faţa tuturor. Te vreau în patul meu, lângă mine, în fiecare noapte, şi la masă, în faţa mea, în fiecare dimineaţă. Vreau să ştiu că, peste mulţi ani, dacă o să mă aflu undeva, pe o altă punte, tu o să fii tot alături de mine.

Althea se uită în sus, la el, cu neîncredere. Abia dacă-i desluşea trăsăturile. Râdea de ea? Tonul vocii păruse serios.

– Brashen Trell, îmi propui să ne căsătorim?

– Nu, se grăbi el să nege.

Urmă o lungă tăcere stânjenitoare. Apoi el râse încetişor.

– Da. Cred că asta îţi propun. Căsătorie sau ceva foarte asemănător.

*

Althea răsuflă adânc şi se sprijini cu spatele de copastie.

– Mă surprinzi întotdeauna! spuse, cu voce tremurătoare. Eu... eu n-am un răspuns pentru tine.

Şi vocea lui tremură, deşi Althea ştia că se străduieşte să pară nepăsător.

– Cred că e în ordine, fiindcă, de fapt, încă nu ţi-am pus nicio întrebare. Dar o s-o fac când se vor termina toate astea.

– Când se vor termina toate astea, o să am un răspuns, făgădui ea, fără să aibă idee care urma să fie răspunsul.

Era o grijă pe care şi-o împinse cu frenezie într-un cotlon dosnic al minţii. Avea alte probleme, îşi spuse ea, altele, mai urgente, cărora trebuia să le găsească o rezolvare, deşi niciuna nu-i mai făcea inima să tremure ca aceea dată deoparte. Încercă să-şi domolească răsuflarea grăbită şi dorinţa arzătoare a cărnii.

– Şi acum ce urmează? întrebă, arătând către luminile palide din ceaţă.

El îi răspunse cu o altă întrebare:

– Dintre toţi cei de la bord, în cine ai cea mai mare încredere? Spune-mi două nume.

Althea putea răspunde fără să stea pe gânduri:

– Amber şi Clef.

El râse scurt, cu amărăciune:

– Răspunsul meu e identic. Şi numele celor care-ţi inspiră cea mai puţină încredere?

Din nou nu era nevoie de timp de gândire:

– Lavoy şi Artu.

– Atunci nu-i trecem pe lista celor pe care-i luăm pe ţărm. Nu vrem nici să ne luăm problemele cu noi, nici să le lăsăm nesupravegheate pe corabie.

Noi. Altheei îi plăcea cum suna cuvântul acela.

– Atunci pe cine luăm?

Brashen nu şovăi.

– Pe Jek. Pe Cypros şi pe Kert. Mi-ar plăcea să iau şi unul sau doi dintre foştii sclavi, ca să dăm impresia că avem un echipaj amestecat, de strânsură. O să-i alegi tu. Se întrerupse, dându-şi timp de gândire: Îl las pe Lop cu Amber. Iar lui Haff o să-i spun că trebuie s-o susţină, dacă îi cere ea. Ei o să-i spun că, dacă apar necazuri, pe corabie sau dinafara ei, Lop trebuie să-l aducă pe Clef pe ţărm, să ne caute.

– Te aştepţi la necazuri din partea lui Lavoy?

El scoase un sunet dispreţuitor:

– Nu mă aştept. Am planuri care să rezolve necazurile în toate cazurile.

Ea îşi coborî vocea:

– Nu se poate continua aşa! Ce-ai de gând în privinţa lui?

Brashen răspunse pe îndelete:

– Lasă-l pe el să facă prima mişcare. Apoi, când se termină, o să văd ce e de făcut. Poate m-aleg cu un năier folositor.

*

Dimineaţa veni cu o dezamăgire. Odată înălţat pe boltă, un soare galben sfâşie ceaţa, împărţind-o în năluci rătăcitoare. Se amestecară şi norii, acoperind soarele, şi începu să cadă o ploaie rece, urâtă. Brashen ceru să fie coborâtă barca la apă. În vreme ce se făceau pregătiri, privi Diwytownul. Era greu de recunoscut. Lumina de la înălţime, pe care o văzuse noaptea, se dovedi a fi a unui turn de veghe. Docurile se aflau în alte locuri, alături de depozite construite din scânduri noi. La marginile oraşului rămăseseră scheletele unor construcţii arse, ca şi cum reconstruirea ar fi fost urmarea răspândirii unui incendiu. Se îndoia că fusese un accident; turnul de veghe vorbea despre oameni hotărâţi să nu se mai lase luaţi prin surprindere.

Rânji cu răutate. Probabil că descoperirea unei corăbii stranii ancorate în portul lor n-avea să-i încânte. Se întrebă dacă să-i aştepte la bord pe cei trimişi să afle cine e şi ce vrea, apoi se hotărî să n-o facă, totuşi. Cutezător şi năvalnic, aşa voia să i se spună; avea să conteze pe o primire prietenoasă şi să vadă apoi urmările. Răsuflă adânc. Propriul zâmbet îl surprinse. Ar fi trebuit să se simtă istovit. Rămăsese treaz aproape toată noaptea şi îşi părăsise patul înainte de ivirea zorilor, doar pentru plăcerea de a-l trezi pe Lavoy jos. Îi dăduse porunci. Trebuia să păstreze ordinea la bord şi să nu îngăduie echipajului să plece de pe corabie sau să stea de vorbă cu indiferent cine ar fi ajuns pe punte. Mai presus de orice, trebuia păstrat calmul. Clef şi celălalt mus rămâneau la dispoziţia lui Amber. Înainte de a cuteza Lavoy să-ntrebe de ce, Brashen adăugase că Amber şi-a primit propriile ordine, în privinţa cărora el nu trebuie să intervină. Între timp, voia să fie scoase toate aşternuturile echipajului pe punte, la aerisit, locurile de dormit să fie afumate ca să fugă păduchii şi orice alte gângănii dăunătoare, iar cambuza să fie curăţată temeinic. Munca era menită să îi ţină ocupaţi pe toţi năierii, în frunte cu secundul, şi amândoi ştiau asta. Brashen îl fixase pe Lavoy cu privirea până când acesta spusese, în silă, că a înţeles ce are de făcut. Pe urmă se răsucise pe călcâie şi plecase.

Lui Amber şi *Paragon* le dăduse ordinele cel mai greu de îndeplinit. Corabia trebuia să stea neclintită şi tăcută, prefăcându-se că e din lemn obişnuit. În privinţa acestui vicleşug, Amber trebuia s-o ajute din toate puterile. Brashen se bizuise pe Amber, sperând că poate citi printre cuvinte: trebuia să aibă grijă să nu se-ntâmple nimic care să-l supere pe *Paragon.* Şi să nu lase pe nimeni să-l provoace.

Brashen ridică din umeri, de parc-ar fi încercat să le găsească mai mult loc în haină. Se pregătise să-şi joace rolul îmbrăcându-se în haine frumoase, de căpitan negustor, pe care nu le mai purtase de când plecase din Bingtown, spunându-i oficial rămas-bun. Îşi legase pe frunte o basma făcută din bluza lui galbenă, şi îşi lăsase cămaşa descheiată la gât. Nu voia să pară prea sobru. Se întrebă ce-ar fi zis căpitanul Ephron Vestrit dacă ar fi văzut ce întrebuinţare le dă cămăşii albe şi frumos croitei lui haine albastre. Spera că bătrânul ar fi înţeles şi i-ar fi urat să-i poarte noroc.

– Barca-i gata, căp’tane!

Clef îşi înălţă privirea spre el cu un zâmbet plin de speranţă.

– Mulţumesc. Ţi-ai primit ordinele. Ai grijă să le respecţi.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap, dar răspunse fără pic de revoltă:

– Da, căp’tane!

Merse ţanţoş pe urmele lui Brashen până la barcă.

Când aceasta ieşi din umbra corăbiei, Brashen văzu alte trei bărci venind către ei.

– La vâsle! porunci, cu voce scăzută. Şi mişcaţi-vă repede! Vreau s-ajungem cât mai departe de *Paragon* înainte de-a ne tăia ei calea.

În timp ce echipajul îi dădea ascultare, el se uită înapoi, către corabie. Galionul stătea tăcut şi neclintit, cu braţele încrucişate la piept. În spatele lui, Amber se sprijinea de copastie. Îşi ridică o mană în semn de la revedere şi el îi răspunse dând scurt din cap. Pe urmă se uită la vâslaşi.

– Nu vă uitaţi ordinele. Suntem prietenoşi. Cheltuiţi fără şovăire banii pe care i-aţi primit. Nu vă încăieraţi cu nimeni. Nu vă-mbătaţi atât de tare, încât să nu vă mai puteţi ţine limba-n frâu. Dacă ne lasă să umblăm în voie prin oraş, răspândiţi-vă! Puneţi întrebări! Vreau şi cea mai neînsemnată informaţie despre Kennit şi *Vivacia* pe care-o puteţi afla, dar nu fiţi prea iscoditori. Stârniţi-i la vorbă, apoi staţi şi ascultaţi. Fiţi curioşi, nu băgăcioşi. Ne întâlnim pe doc la căderea nopţii.

Străbătuseră mai bine de jumătate din distanţa care-i despărţea de docuri când celelalte trei bărci îi înconjurară. La semnul lui Brashen, oamenii lui săltară vâslele.

– Spuneţi ce căutaţi aici! le ceru, pe ton poruncitor, un bărbat costeliv şi cărunt.

Pălăria lui diformă era îmbibată de ploaie. Deasupra bărbii i se desluşea cu greu un tatuaj de sclav.

Brashen râse zgomotos:

– Ce caut în Diwytown? În Diwytown toată lumea caută un singur lucru şi aş pune prinsoare că eu, unul, caut ceea ce căutaţi şi voi, bătrâne. Mă numesc Brashen Trell şi, înainte de a spune mai multe, aş vrea să ştiu cui i le spun.

Zâmbi firesc, prieteneşte. Jek îşi lăsă vâslele să atârne, zâmbind larg şi ea. Zâmbetul Altheei părea uşor forţat, iar ceilalţi nu păreau interesaţi de discuţie.

Cel vârstnic părea să se ia foarte în serios, judecând după felul în care spuse:

– Mă numesc Maystar Crup şi sunt căpitanul portului. M-a numit căpitanul Kennit însuşi şi am dreptul să-ntreb orice nou-venit care-i sunt intenţiile.

– Kennit! Brashen îşi îndreptă spatele. Domnule, ăsta-i numele celui care m-a adus aici! Ştii, am mai venit şi altă dată, la bordul *Ajunului Primăverii*, dar am rămas foarte puţin şi nu-i fac nimănui vreo vină dacă nu-şi aduce aminte de mine. Însă istorisirile auzite atunci despre căpitanul Kennit m-au adus înapoi, pe mine, cu tot cu corabia şi cu echipajul meu. Ne-ar plăcea să ne alăturăm lui, ca să zic aşa. Crezi c-ar vrea să stea de vorbă cu noi astăzi?

Maystar îl măsură din cap până-n picioare cu o privire cinică, îşi linse buzele, lăsând să se vadă că aproape toţi dinţii care-i mai rămăseseră erau galbeni.

– S-ar putea. Dac-ar fi aici, numai că nu-i. Dac-ai auzit de Kennit, nu ştii că are o corabie vie? Nu vezi niciuna acum în port, nu-i aşa?

– Am auzit că are mai multe corăbii. Mai mult decât atât, am auzit că, în privinţa lui, cea mai mare greşeală e să faci presupuneri. E şiret ca o vulpe, aşa se spune, şi cu o minte tot atât de pătrunzătoare ca privirea vulturului. Însă locul ăsta e prea friguros şi prea lipsit de confort pentru o asemenea discuţie. Diwytownul s-a schimbat mult de când l-am văzut ultima oară, dar cred că încă mai există, cu siguranţă, o tavernă unde se poate sta de vorbă simţindu-te în largul tău.

– Există. După ce hotărâm că un om e bine-venit aici.

Brashen înălţă din umeri.

– Poate că hotărârea s-ar lua mai uşor cu un pahar de rachiu în faţă. Şi pe urmă o să-mi poţi spune dacă echipajul meu ar fi bine primit pe ţărm sau nu. Suntem de ceva vreme pe mare. Avem gâtlejuri uscate şi bani de cheltuit ca să le udăm.

Zâmbind fermecător, se bătu cu palma peste punga umflată prinsă la cingătoare. Monedele din ea zornăiră, lovindu-se de cuiele şi de bucăţile de lingură cu care o împărţeau. Avea bani destui pentru un rând sau două de băutură şi pentru câteva provizii neînsemnate pentru corabie. Şi echipajul ales avea destui bani ca să facă impresie bună. Erau piraţi destoinici, cu bani de cheltuit.

Sub ploaia rece, de iarnă, buzele lui Brashen începură să amorţească arcuite în zâmbet, până ce Maystar dădu, în sfârşit, din cap fără tragere de inimă.

– Da. Putem sta de vorbă într-o tavernă, cred că da. Iar oamenii tăi... echipajul din barcă o să stea acolo, cu noi, iar cel de pe corabie va rămâne deocamdată la bord. Aici, în Diwytown, nu ne dăm în vânt după străini. Mai ales când corăbiile lor se furişează în port la adăpostul nopţii.

Asta îl uluise, nu? Ei bine, bătrânul n-avea decât să-şi îndrepte toată atenţia asupra sosirii lor pe nesimţite.

– Atunci, la tavernă! încuviinţă Brashen, din toată inima.

Se reaşeză la pupa bărcii şi intră în oraş ca un rege, escortat de

forţele de ordine din Diwytown. Pe doc se înghesuiau vreo şase curioşi, gârboviţi ca să se ferească de ploaia rece. Maystar urcă primul pe scară. Brashen îl urmă şi, când ajunse sus, îl găsi deja ocupat să răspundă la o ploaie de întrebări, pe care o opri când puse o întrebare, atrăgând toată atenţia asupra lui:

– Domnilor! Vrea cineva să ne călăuzească până la tavernă? Pe urmă privi radios mulţimea adunată. Cu coada ochiului, observă că Jek surâdea, aruncându-le bărbaţilor priviri apreciative. Zâmbetele primite ca răspuns nu puteau face rău cauzei lui. După ce tot echipajul din barcă i se alătură pe doc, privitorii se destinseră. Nou-veniţii nu erau jefuitori de oraşe, ci piraţi oneşti, ca şi ei înşişi.

– Taverna e în partea aia, îi spuse Maystar, morocănos. Poate îl invidia fiindcă i se dădea importanţă. Brashen şi-l alese imediat drept ţintă.

– Te rog, călăuzeşte-ne! îi spuse.

În timp ce se îndreptau spre tavernă, observă că grupul curioşilor se împuţinase. Asta îi convenea. Voia s-adune informaţii, nu să atragă atenţia întregului oraş. Văzu că Althea mergea în stânga lui, dar cu un pas în urmă. Era bine să ştie că, dacă locuitorii Diwytownului o să se întoarcă împotriva lui, acolo era cineva cu pumnalul pregătit. Chiar în spatele său mergeau Cypros şi Kert. Harg şi Kitl, cei doi tatuaţi aleşi de Althea. Jek era ultima şi deja intrase în vorbă cu un tânăr chipeş. Brashen prinse câteva cuvinte: ea îl întreba dacă era de părere că o să fie lăsaţi să cutreiere oraşul şi, dacă da, ce soi de distracţie îi recomanda unei năiere singure, în prima ei noapte în port. Brashen strânse din dinţi ca să-şi oprească un zâmbet. Ei, chiar el îi ceruse să fie prietenoasă şi s-adune informaţii.

*

Interiorul tavernei era întunecos. Căldura venea mai degrabă de la trupurile oamenilor decât de la vâlvătăile focului din vatră. În aer zăboveau mirosuri de lână umedă, de sudoare, de fum şi de mâncare gătită. Althea îşi descheie haina, dar nu şi-o scoase. Dacă era nevoie să plece de-acolo în grabă, nu voia să rămână ultima. Curioasă, îşi roti privirea prin încăpere.

Clădirea era nouă-nouţă, dar pereţii începuseră deja să se decoloreze din pricina fumului. Podeaua era din scânduri, presărată cu nisip, ca să fie mai uşor de măturat în fiecare noapte. Fereastra dintr-un capăt dădea către mare. Brashen îi conduse către vatra din încăperea largă. Pe băncile lungi de lângă mesele de lemn stăteau oameni de tot soiul, mâncând, bând şi tăifăsuind. Se uitară cu toţii la ei cu mai multă sau mai puţină curiozitate, dar fără duşmănie făţişă. Brashen tocmai îşi încheiase dansul amăgirii fără să greşească niciun pas.

Acum, în timp ce se aşezau la masă, el îşi puse prieteneşte mâna pe umărul lui Maystar şi, înainte ca acesta să apuce să scoată vreun cuvânt, ceru sau, mai bine spus, strigă după nişte rachiu pentru sine şi pentru căpitanul portului şi după bere pentru tot echipajul. După puţin timp, o sticlă trona, deschisă, alături de două căni mici de lut. În timp ce halbele cu bere înspumată erau aşezate pe o tavă pentru a fi aduse, Brashen se întoarse spre Maystar:

– Ei, tare mult s-a schimbat Diwytownul! Clădirile noi şi un grup ieşit în întâmpinarea corăbiei mele sunt cea mai neînsemnată parte. N-am mai văzut niciodată portul atât de pustiu. Spune-mi: ce s-a abătut asupra acestui loc de când n-am mai fost pe-aici?

Pentru o clipă, bătrânul păru nedumerit. Althea se întrebă dacă măcar îşi aducea aminte că el era cel de la care se aştepta un răspuns. Însă Brashen intuise fără greş că e guraliv din fire. Probabil că nu i se ivea des prilejul să dea atât de multe lămuriri, simţindu-se cel mai mare cunoscător. Iar Brashen deveni cel mai atent şi cel mai măgulitor dintre ascultători în vreme ce i se povestea, cu amănunte înspăimântătoare, despre raidul vânătorilor de sclavi care schimbase pentru totdeauna nu doar înfăţişarea, ci şi natura Diwytownului. Pe măsură ce bătrânul povestea tot mai multe şi mai multe, Althea ajunse la o concluzie: Kennit nu era un pirat oarecare. Maystar vorbea despre el cu admiraţie şi mândrie. Alţii veniră cu alte istorisiri despre ceea ce făcuse şi spusese, ca şi despre ceea ce se înfăptuise mulţumită îndemnurilor lui. Unul dintre povestitori era un om cu neîndoielnică ştiinţă de carte. Tatuajul de pe obraz i

se încreţea în timp ce le istorisea, încruntându-se, cum fuseseră zilele petrecute de el sub puntea corăbiei unui negustor de sclavi, înainte de a fi eliberat de Kennit. Vorbeau cu toţii despre căpitanul de piraţi ca şi cum ar fi spus poveşti despre eroi, remarcă Althea, cuprinsă de nelinişte. Istorisirile o făceau să-l admire împotriva voinţei ei, deşi îi strângeau inima. Un astfel de bărbat, cutezător, înţelept şi nobil, n-ar fi renunţat cu uşurinţă la o corabie ca *Vivacia.* Iar dacă măcar jumătate dintre poveştile despre el erau adevărate, poate că *Vivacia* îi dăruise deja inima ei. Şi atunci ce-i mai rămânea de făcut?

Althea se strădui din greu să-şi păstreze zâmbetul şi să dea aprobator din cap după istorisirile lui Maystar, în vreme ce chibzuia. Se gândise la *Vivacia* ca la o comoară a familiei care-i fusese furată sau ca la un copil răpit. Dacă era, mai degrabă, ca o fată încăpăţânată, care fugise cu iubirea vieţii ei? Ceilalţi râdeau după o remarcă spirituală. Ea chicoti, îndatoritoare. Dacă *Vivacia* se legase într-adevăr de Kennit, avea, oare, dreptul s-o mai ia înapoi? Faţă de cine trebuia să-şi facă datoria: faţă de familie sau faţă de corabia vie?

Brashen se aplecă, întinzând mâna către sticla de rachiu. Era un pretext, ca să-i atingă piciorul cu al lui. Ea simţi pe genunchi apăsarea caldă şi fermă a genunchiului lui şi înţelese că îi remarcase frământările. Scurta lui privire era grăitoare: *Fă-ţi griji mai târziu! Acum fii atentă, o să vedem pe urmă ce poate însemna tot ceea ce am aflat!* Althea îşi goli halba şi o înălţă ca să-i fie umplută. Ochii ei îi întâlniră pe ai unui străin aşezat pe latura opusă a mesei. O privea cu mare atenţie; speră că figura ei gânditoare de mai înainte nu-l făcuse prea curios. În capătul îndepărtat al mesei, Jek îşi încerca puterea braţului într-o înfruntare cu bărbatul pe care şi-l alesese drept ţintă mai devreme. Althea avu impresia că îl lasă să câştige. Bărbatul din partea opusă a mesei îi urmări privirea, apoi i-o întâlni iarăşi. În ochii lui se citea veselia. Era un bărbat atrăgător, a cărui înfăţişare era stricată doar de urmele unor tatuaje care îi traversau obrazul. Într-o pauză a lămuririlor oferite de Maystar, Althea îl întrebă:

– De ce e portul atât de gol? Am văzut doar trei corăbii, deşi ar încăpea cu uşurinţă câteva zeci.

La auzul întrebării, ochi lui se luminară şi zâmbetul i se lărgi. Se aplecă peste masă, ca să vorbească mai ales pentru urechile ei.

– Se pare că eşti nouă în breasla asta, spuse. Nu ştii că, în Insulele Piraţilor, acum e anotimpul recoltei? Toate corăbiile sunt plecate, adună ceea ce ne trebuie pentru traiul pe timpul iernii. Vremea e de partea noastră, pentru că o corabie din Jamaillia poate fi prinsă câte trei zile într-o furtună şi are echipajul obosit şi neglijent când ne trecem pragurile adăpostului ca s-o oprim. Lăsăm iarna să jefuiască în locul nostru. În partea asta a anului, încărcăturile sunt mai bogate, fiindcă sunt transportate roadele pământului. Zâmbetul îi păli când adăugă: Şi e cea mai rea parte a anului pentru cei duşi la vânzare pe corăbiile negustorilor de sclavi. Vremea e urâtă, apa mării se răceşte. Sărmanii nenorociţi sunt înlănţuiţi în cale umede, ţinuţi în lanţuri atât de reci, încât smulg carnea de pe os. În anotimpul ăsta, corăbiile negustorilor de sclavi nu sunt cu mult mai mult decât nişte cimitire plutitoare. Zâmbi din nou, cu faţa luminată de acum de cruzime: Însă acum avem parte şi de distracţie. Canalul Interior mişună de galere chalcedene. Arborează steagul Satrapului şi pretind că îi aparţin, dar nu e decât o înşelătorie, ca să adune pentru ei cele mai bogate prăzi. Se cred foarte vicleni. Căpitanul Brig, omul lui Kennit, ne-a învăţat cum să intrăm în joc. Lăsăm galerele să jefuiască, să lupte şi să se îngreuneze de prea multă bogăţie. Când se vede că sunt prea încărcate, e timpul să adunăm noi recolta. Le atacăm şi, după o singură luptă, luăm ce-i mai bun din tot ce-au prădat de pe mai multe corăbii.

Se destinse, râzând zgomotos de privirea neîncrezătoare a Altheei, apoi îşi luă halba şi bătu cu ea în masă, atrăgând atenţia băiatului care îi servea. După ce primi în schimb o halbă plină, întrebă:

– Cum ai ajuns să duci viaţa asta?

– Aş face prinsoare că pe-o cale la fel de întortocheată ca a ta, răspunse Althea. Îşi lăsă capul pe-un umăr şi îl privi curioasă: Accentul tău nu e din Jamaillia.

Şiretlicul ei dădu roade. Bărbatul începu să-şi povestească viaţa. Calea pe care ajunsese în Diwytown şi la piraterie era, într-adevăr, întortocheată. Povestea era tragică şi emoţionantă, iar el o spunea frumos. Fără să vrea, Althea începu să-l găsească pe placul ei. Tânărul îi povesti despre raidul care pusese capăt vieţilor părinţilor săi şi despre o soră dispărută pentru totdeauna. Luat de la stâna părintească şi dus într-un orăşel de coastă din miazănoapte, avusese mai mulţi stăpâni chalcedeni, unii cruzi, iar alţii, pur şi simplu, nepăsători, înainte de a ajunge pe o corabie care naviga spre miazăzi, trimis ca dar de nuntă, împreună cu alţi şase sclavi. Kennit oprise corabia aceea.

Şi iat-o pe Althea din nou în acelaşi punct! Povestea nu contrazicea doar părerea ei

despre cine şi ce era Kennit, dar şi ceea ce credea despre sclavie şi despre cei care ajungeau sclavi. Piraţii nu erau ceea ce se aşteptase ea să fie. Ucigaşii lacomi şi imorali despre care auzise povestindu-se deveniseră deodată oameni împinşi până la limita suportabilului, agăţându-se cu ghearele şi cu dinţii de o cale de scăpare din robie şi luând înapoi, prin furt, o parte din ceea ce li se furase lor.

Bărbatul îi mai povesti şi alte lucruri care o uluiră peste măsură. Bună parte din uimirea ei era provocată de presupunerea lui că tot ce-i spunea era bine ştiut de toată lumea. Îi vorbi despre porumbeii mesageri de care se foloseau surghiuniţii din Insulele Piraţilor şi rudele lor din oraşul Jamaillia ca să-şi trimită veşti. Vorbi despre corăbiile negustoreşti onorabile din Jamaillia şi chiar din Bingtown care se opreau cu regularitate, dar pe furiş, în Insulele Piraţilor. Ultimele bârfe din oraşul Jamaillia şi chiar din Bingtown erau cunoscute de toată lumea din Diwytown. Noutăţile aflate de la el i se părură Altheei de necrezut. În Bingtown izbucnise o revoltă şi jumătate de oraş fusese incendiată. Ca răzbunare, Negustorii din Bingtown îl luaseră ostatic pe Satrapul aflat în vizită. Negustorii Noi îi informaseră pe cei din Jamaillia, unde nobilii loiali Satrapului pregăteau o flotă de război care să-i arate provinciei rebele ce e umilinţa. După lupta dintre Bingtown şi Jamaillia era rost de prăzi bogate. Piraţii visau deja la corăbiile jamailîiene pline cu mărfuri din Bingtown şi din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Lupta dintre cele două oraşe nu putea decât să le fie de folos Insulelor Piraţilor. Althea sorbea fiecare cuvânt, captivă între groază şi fascinaţie. Era cu putinţă ca măcar ceva să fie adevărat din tot ce auzea? Şi, dacă da, ce însemnau acele ştiri pentru familia şi pentru casa ei? Chiar dacă admitea că timpul şi distanţa dau aripi zvonurilor, noutăţile erau prevestitoare de rău pentru tot ce îndrăgea. Între timp, flatat şi încurajat de fascinaţia cu care-l asculta, piratul continuă să-şi spună poveştile tot mai pe larg. Încântat, prezise că, atunci când se va întoarce şi va afla veştile, Kennit va şti că a venit, într-adevăr, şi vremea lui. În toiul luptelor dintre vecini, va putea pune mâna pe putere. Le spusese adesea că, la momentul potrivit, avea de gând să preia controlul asupra întregului negoţ care se făcea în Insulele Piraţilor. Momentul acela era, cu siguranţă, foarte aproape.

Izbită de o neaşteptată pală de vânt, fereastra tavernei zăngăni, făcând-o pe Althea să tresară. Conversaţia se întrerupse pentru câteva clipe.

– Acest Kennit pare un bărbat pe care merită să-l cunoşti. Se-ntoarce curând în Diwytown?

Tânărul ridică din umeri.

– Când o să aibă calele pline, o să se-ntoarcă. O să ne-aducă şi veşti din Insula Celorlalţi; şi-a dus băiatul preot acolo, ca să i se prezică viitorul. Dar nu mă-ndoiesc că, pe drumul de întoarcere, o să atace corăbii. Călătoreşte unde şi când vrea, dar nu lasă niciodată să-i scape o pradă. Îşi lăsă capul pe-o parte: înţeleg de ce îţi trezeşte interesul. În Diwytown nu există nicio femeie care să nu ofteze când îi aude numele. E un bărbat care ne pune în umbră pe noi toţi, ceilalţi. Dar trebuie să ştii că are o femeie. Numele ei e Etta şi limba îi e la fel de ascuţită cum îi e pumnalul. Unii spun că, în ea, Kennit şi-a găsit jumătatea lipsă a sufletului. Toţi bărbaţii ar trebui să fie la fel de norocoşi. Se aplecă mai mult, apropiindu-se cu căldură în ochi, şi adăugă cu voce joasă: Kennit are o femeie şi e mulţumit de ea. Însă eu nu am.

Brashen se întinse, rotindu-şi umerii şi întinzându-şi braţele. Când se aplecă în faţă, mâna stângă i se sprijini pe umărul Altheei. Se înclină uşor către celălalt bărbat şi îi mărturisi, cu blândeţe:

– Păcat! Eu am.

Zâmbi înainte de a se întoarce la discuţia cu Maystar, dar rămase cu braţul pe umerii Altheei. Ea se strădui să surâdă dezarmant şi înălţă din umărul rămas liber.

– N-am avut intenţia s-aduc cuiva vreo ofensă, spuse bărbatul din faţa ei, ceva cam prea ţeapăn.

– Nimeni nu s-a simţit ofensat, îl asigură ea.

Se îmbujoră toată când, din capătul mesei, Jek îi prinse privirea şi o felicită făcându-i cu ochiul. Afurisitul de Brashen! Uitase cu desăvârşire că încercau să păstreze secretul? Însă Althea nu putea să nege că greutatea braţului lui pe umerii ei o umplea de o plăcere vibrantă. Despre asta vorbise el, asta era tihna de care te bucuri recunoscând în faţa tuturor că îi aparţii şi că el îţi aparţine? Odată întorşi pe corabie, aveau să spună amândoi că n-a fost decât un şiretlic, o parte a planului lor de a obţine informaţii. Însă deocamdată... Se destinse, lipindu-se de el, îi simţi căldura solidă a trupului, şoldul lângă al ei. Brashen se foi uşor, ca să se stea ea cât mai comod cu putinţă.

Piratul îşi termină berea. Puse halba pe masă cu o bufnitură.

– Ei, Maystar, oamenii ăştia nu mi se par o ameninţare. A trecut deja de amiază şi încă

mai am de făcut munca unei zile întregi.

Maystar, care tocmai ajunsese pe la mijlocul unei poveşti lungi şi plictisitoare, îşi flutură mâna, dându-i de înţeles că poate pleca. Bărbatul îşi luă rămas-bun de la Althea cu o înclinare a capului cam prea scurtă şi se îndepărtă. Pe urmă alţi câţiva se scuzară şi plecară la rândul lor. Brashen o strânse uşor de umăr, ca şi cum i-ar fi spus: *Bună treabă!* Piraţii trăseseră concluzia că ei nu reprezentau un pericol pentru Diwytown.

Ploaia continua să se prelingă pe fereastra tavernei. Cenuşiul uniform al zilei masca trecerea timpului. Brashen ascultă răbdător povestea lui Maystar până la sfârşit, apoi se întinse din nou, dând un adevărat spectacol.

– Ei, te-aş putea asculta toată ziua; e o plăcere s-asculţi un om care ştie cum se spune o poveste. Din nefericire, asta n-o să-mi umple butoaiele cu apă. Mi-aş pune o parte din echipaj să se ocupe de asta, dar am văzut că vechiul doc cu apă a dispărut. De unde iau corăbiile acum apă? Şi le-am promis oamenilor mei puţină carne proaspătă, dacă pe-aici găsim aşa ceva. Fii bun cu un străin, îndrumă-mă către un măcelar cinstit!

Dar lui Brashen nu-i era dat să scape de Maystar cu atâta uşurinţă. Guralivul căpitan de port îi spuse de unde să ia apă, însă apoi se apucă să compare cu lux de amănunte meritele celor doi măcelari din Diwytown. Brashen îl întrerupse pentru scurt timp, ca s-o pună pe Jek în fruntea celorlalţi. Acum puteau să se bucure de timpul lor liber pe ţărm, dar îi preveni că vrea să aibă toate butoaiele corăbiei pline până în ziua următoare, la prânz.

– Întoarceţi-vă pe docuri la căderea nopţii. Secundul vine cu mine.

Pe urmă un băiat îşi făcu apariţia în fugă, ca să-i spună lui Maystar că porcii lui au scăpat iarăşi; bătrânul se grăbi să plece, bombănind blesteme şi ameninţări la adresa nefericitelor animale. Brashen şi Jek schimbară o privire. Ea se ridică şi păşi peste banca pe care stătuse.

– Vrei să-mi arăţi de unde să umplu butoaiele corăbiei? îl întrebă pe bărbatul cu care stătuse la taifas, iar el încuviinţă cu dragă inimă.

Fără să mai lungească vorba, echipajul se împrăştie.

Afară, ploaia continua să cadă cu hotărâre, purtată de un vânt neobosit. Străzile erau noroioase, dar drepte. Brashen şi Althea merseră în tăcere pe o pasarelă de lemn; prin şanţul de sub ea, apa adunată din oraş se scurgea vijelioasă către port. Puţine construcţii se puteau lăuda cu ferestre de sticlă şi, în ziua aia, cele **mai** multe aveau obloanele bine închise, ca să le ferească de ploaia torenţială. Oraşului îi lipseau eleganţa şi frumuseţea Bingtownului, dar aveau un scop comun. Althea aproape că simţea mirosul negoţului. Pentru un oraş ars din temelii cu nu prea mult timp în urmă, îşi revenise foarte bine. Trecură pe lângă o altă tavernă, de data asta construită din scânduri negeluite, şi auziră dinăuntru un menestrel cântând la harpă. De când ancoraseră ei, în lagună mai sosise o corabie, care era acum amarată la un doc. Oameni cu roabe mergeau în şir, ca furnicile, ducându-i încărcătura într-un depozit. Diwytown era un port negustoresc plin de viaţă şi prosper, iar pentru asta i se aduceau pretutindeni mulţumiri lui Kennit.

Oamenii care treceau pe pasarelă grăbindu-se să se pună la adăpost de ploaie purtau o uimitoare varietate de veşminte. Althea nici măcar nu recunoştea toate limbile în care-i auzea vorbind. Mulţi erau tatuaţi, şi nu doar pe feţe, ci şi pe braţe, pe dosul palmelor şi pe gambe. Nu toate tatuajele de pe chipuri erau însemne ale sclaviei; unii se împodobiseră cu desene fanteziste.

– E o declaraţie, îi explică Brashen, cu voce scăzută. Mulţi au tatuaje pe care nu le pot şterge. Le ascund sub altele. Lasă trecutul în umbra strălucirii mai puternice a viitorului.

– Ciudat, murmură ea.

– Nu e, sublinie el.

Althea se răsuci spre el, surprinsă de vehemenţa din glas. El continuă coborându-şi vocea:

– Îi înţeleg. Tu, Althea, nu ştii cât m-am străduit să fac oamenii să vadă bărbatul de acum în locul băiatului rebel care am fost. Dacă o mie de ace înfipte în faţa mea mi-ar fi putut ascunde trecutul, le-aş fi suportat.

– Diwytownul e o parte a trecutului tău.

Dincolo de cuvintele Altheei nu se simţea nicio învinuire.

El se uită în jur, la agitaţia din micul port, ca şi cum ar fi văzut un alt loc, dintr-un alt timp.

– A fost. Este. Ultima oară am ajuns aici la bordul *Ajunului Primăverii* şi n-a fost vorba de cel mai cinstit negoţ. Dar am mai fost în Diwytown şi cu mulţi ani în urmă. Făcusem doar câteva călătorii pe mare când corabia pe care mă aflam a fost capturată de piraţi. Mi-au dat de ales. Mă alătur lor sau mor. M-am alăturat. Îşi îndepărtă părul ud de pe frunte şi o privi în

ochi: Nu-mi cer scuze pentru asta.

– Nu-i nevoie de niciun fel de scuze, îi răspunse.

Ploaia de pe faţa lui, picăturile care-i luceau în păr, ochii lui negri şi simpla lui apropiere o copleşiră pe neaşteptate. Probabil că o parte din năvala sentimentelor i se citea pe faţă, fiindcă Brashen făcu ochii mari. Fără să-i pese cine ar fi putut s-o vadă, Althea îl prinse de mâna udă. Îşi ridică privirea spre el, râzând:

– N-am nicio explicaţie.

Pentru o clipă, singurul lucru din lume de care avea nevoie era să se uite la el.

El o strânse de mână.

– Haide! Să cumpărăm câte ceva şi să vorbim cu oamenii. Ne aflăm aici dintr-un anumit motiv.

– Aş vrea să nu existe niciun motiv. Ştii, îmi place oraşul şi îmi plac oamenii ăştia. Îmi plac în ciuda tuturor motivelor care ar trebui să mă-ndemne să-i detest. Aş vrea să ne putem afla aici doar fiindcă o dorim. Aş vrea să fie asta adevărata noastră viaţă. Mă simt aproape ca şi cum i-aş aparţine acestui loc. Aş face prinsoare că, acum o sută de ani, Bingtownul era la fel. Starea brută a lucrurilor, vitalitatea, acceptarea oamenilor drept ceea ce e fiecare; mă simt atrasă de toate astea ca un fluture de noapte de flacăra lumânării. Sa să mă ierte, Brashen, dar aş vrea să dau cu piciorul tuturor responsabilităţilor legate de numele meu şi să devin, pur şi simplu, pirat!

El o privi într-o tăcere grea de uimire. Apoi zâmbi larg.

– Ai grijă ce-ţi doreşti! o preveni.

Era o după-amiază stranie. Rolul pe care-l juca i se părea mai firesc decât realitatea. Cumpărară ulei pentru lămpile de pe corabie şi se înţeleseră cu negustorul să li-l trimită pe doc. Într-o altă dugheană, Althea alese plante medicinale şi poţiuni pentru refacerea proviziilor din cufărul cu leacuri al corăbiei. Impulsiv, Brashen o trase într-o prăvălie cu îmbrăcăminte şi podoabe şi îi cumpără o eşarfă viu colorată. Althea îşi legă părul cu ea, iar Brashen adăugă o pereche de cercei cu boabe de jad şi de granat.

– Trebuie să intri în rol, îi şopti la ureche, în vreme ce îi punea la gât un colier.

În oglinda ceţoasă oferită de negustor, ea întrezări o altă Althea, o faţetă a sa pe care nu-şi îngăduise niciodată s-o scoată la lumină. În spatele ei, Brashen se aplecă şi o sărută pe gât. Când îşi ridică privirea, ochii li se întâlniră în oglindă. Timpul se învârteji în jurul ei şi parcă-l văzu aievea pe băiatul rebel, fugit din Bingtown, şi pe băieţoiul încăpăţânat care o scandalizase pe mama ei. O pereche potrivită; pirateria şi aventura fuseseră dintotdeauna destinul lor. Inima prinse să-i bată mai repede. În clipa aceea, nu regreta decât că totul era o înşelătorie. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de Brashen, ca să-şi admire colierul. Continuară să se privească în oglindă când ea îşi întoarse capul şi îl sărută.

În fiecare loc unde intrau, unul din ei aducea vorba despre Kennit şi despre corabia lui vie. Adunară frânturi de informaţii despre el, atât folositoare, cât şi banale. Erau aidoma legendelor, căci fiecare povestitor adăuga istorisirilor auzite propriile înfloriturі. Băiatul-preot al piratului îi tăiase acestuia piciorul mutilat şi el îndurase totul fără să scoată nici cel mai firav sunet. Ba nu, râsese zgomotos, sfidându-şi durerea şi, după mai puţin de o oră, se culcase cu femeia lui. Nu, meritul era al băiatului: profetul piratului-rege se rugase şi Sa însuşi vindecase, pur şi simplu, ciotul lui Kennit. Era iubit de Sa; toată lumea ştia asta. Când nişte oameni răi încercaseră să-i siluiască femeia, chiar acolo, în Diwytown, zeul o apărase până ce apăruse piratul, care măcelărise de unul singur o duzină de bărbaţi şi o scosese din locul unde o ţineau închisă. Etta locuise intr-un lupanar, dar se păstrase numai pentru Kennit. Povestea lor de dragoste aducea lacrimi până şi în ochii celor mai cruzi ucigaşi.

Către seară, se opriră să cumpere supă de peşte şi pâine proaspătă. Atunci auziră pentru prima dată cum stătuse băiatul-preot, ferm pe poziţie, între Kennit şi cea mai mare parte a Diwytownului, şi prevestise că piratul o să le fie cândva rege. Cei care se îndoiseră de cuvintele sale căzuseră seceraţi de pumnalul lui. Probabil flatat de uimirea Altheei, negustorul de peşte repetă povestea de trei ori, de fiecare dată cu mai multe amănunte. Ultima oară adăugă:

– Şi bietul flăcău ştie foarte bine ce-nseamnă sclavia, fiindcă propriul tată l-a făcut sclav, da, şi i-a tatuat pe faţă un desen al propriei corăbii. Mi s-a povestit că, atunci când a eliberat şi corabia vie, şi băiatul, Kennit a cucerit pe loc inimile amândurora.

Althea îşi dădu seama că îi pierise graiul. Wintrow? Kyle îi făcuse asta lui Wintrow, propriului său fiu, nepotului ei?

Brashen se înecă puţin cu supa, dar izbuti să-ntrebe:

– Şi ce soartă i-a rezervat Kennit unui tată atât de crud?

Omul ridică din umeri cu nepăsare.

– Cea pe care-o merita, fără îndoială. L-a aruncat peste copastie şi a lăsat şerpii să facă restul. Aşa face cu echipajele corăbiilor care fac negoţ cu sclavi, după ce le capturează. Se uită la Brashen înălţând dintr-o sprânceană: Credeam că toată lumea ştie atâta lucru.

– Dar pe băiat nu l-a aruncat? întrebă încet Althea.

– Băiatul nu făcea parte din echipaj. V-am spus. Era sclav pe corabie.

– Ah! Şi, uitându-se la Brashen, adăugă: Ar avea sens.

Întoarcerea corăbiei împotriva lui Kyle şi acceptarea lui Kennit căpătau acum sens. Piratul îl salvase şi îl apărase pe băiat. Ca urmare, era firesc să-i fie loială corabia.

Aşadar, ce însemna asta pentru Althea? Pentru o clipă în care se lăsă cuprinsă de perfidie, de trădare, întrebându-se dacă nu cumva de-acum era liberă. Dacă *Vivacia* era fericită cu Wintrow la bord, dacă îi plăceau Kennit şi viaţa de corabie a piraţilor, avea ea, oare, dreptul s-o "salveze" de aşa ceva? Nu putea să se ducă, pur şi simplu, acasă şi să le povestească mamei şi surorii ei că a dat greş, că n-a izbutit să dea de urma corăbiei familiei? Pentru o clipă, se simţi chiar înclinată să ia o hotărâre mai nebunească. Chiar trebuia să se-ntoarcă acasă? Ea, Brashen şi *Paragon* n-ar fi putut continua să trăiască aşa cum începuseră? Pe urmă se gândi la *Vivacia,* îşi aminti cum se însufleţise sub mâinile ei când strecurase în galion ultimul ţăruş, cel umplut de tatăl ei, în clipa morţii, cu anima lui. Corabia era a ei. Nu a lui Wintrow şi, cu siguranţă, nu a lui Kennit! *Vivacia* îi aparţinea într-un mod în care nimănui altcuiva nu va putea să-i aparţină. Dacă zvonurile pe care le auzise mai devreme erau cât de cât adevărate, dacă în Bingtown se dezlănţuise o revoltă, familia ei avea nevoie de corabia vie mai mult decât oricând. Ea avea s-o redobândească. Nava o să reînveţe s-o iubească, iar Wintrow o să revină în mijlocul familiei. Descoperi că, pentru moartea echipajului, îl găseşte vinovat mai degrabă pe Kyle decât pe Kennit. Loialitatea faţă de familia ei îi ţinuse pe oamenii ăia la bord; Kyle îi ucisese când trădase principiile etice ale tatălui ei. Pe Kyle nu se simţea în stare să-l plângă; o făcuse să sufere prea mult şi îi făcuse şi familia să sufere în aceeaşi măsură. Nu-i era milă decât de Keffria. Dar, cugetă ea, cu înverşunare, era mai bine ca sora ei să-şi jelească bărbatul mort, decât să se jeluiască pentru o lungă viaţă petrecută alături de el.

*

Timpul devenise o creatură alunecoasă, care se zvârcolea în strânsoarea lui *Paragon.* Oare chiar era ancorat în portul Divvytown sau aripile lui întinse îl ajutau să se înalţe planând într-un curent care urca? Aştepta întoarcerea nevârstnicului Kennit, sperând cu disperare că de data asta n-o să fie rănit sau aştepta să vină înapoi Althea şi Brashen, ca să-l conducă spre răzbunare? Uşoara mişcare a apei din lagună, răpăitul tot mai firav al ploii din acei ceas de seară, mirosurile şi sunetele din Divvytown, tăcerea pe care se străduia echipajul lui s-o păstreze, toate îl adânceau într-o stare de plutire neclintită, asemănătoare somnului aproape cu desăvârşire.

În adâncul calei sale, în beznă, acolo unde curbura prorei crease, sub punte, un spaţiu îngust, era cotlonul sângelui. Era prea îngust pentru ca un bărbat să stea în picioare sau doar să se târască înăuntru, dar un băieţel bătut îşi putea găsi adăpost acolo, strâns ghemuit în vreme ce sângele îi picura pe lemnul-vrăjitor al lui *Paragon* şi îşi împărtăşeau unul altuia nefericirea. Acolo Kennit putea să-şi adune curajul şi să doarmă puţin, ştiind că nimeni nu poate ajunge la el prin surprindere. Ori de câte ori Igrot începea să zbiere, strigându-l, *Paragon* îl trezea. Sprinten ca un iepure, ieşea din ascunzătoare şi se înfăţişa, preferând să-şi părăsească adăpostul şi să-l înfrunte pe Igrot în loc să rişte să-i fie descoperit refugiul de către oamenii din echipaj trimişi să-l caute. Uneori Kennit dormea acolo. Îşi lipea palmele mici de uriaşele bârne din lemn vrăjitor ce se întindeau pe toată lungimea corăbiei, iar *Paragon* veghea asupra lui în vreme ce îi împărtăşea visele.

Şi coşmarurile.

Atunci îşi descoperise *Paragon* un har fără pereche: putea să îndepărteze durerea şi coşmarurile altora, ba chiar şj amintirile urâte, luându-le asupra sa. Nu întru totul, fireşte. Dacă i-ar fi luat toate amintirile, băiatul ar fi devenit un biet idiot. Dar îi putea absorbi suferinţa, la fel cum îi absorbea sângele după ce era bătut. Îi putea domoli chinul, îi putea toci amintirile. Putea face toate astea pentru băiat. Şi era nevoie să păstreze pentru el tot ce îi lua. Umilirea usturătoare şi jignirile, durerea muşcătoare, nedumerirea năucitoare şi ura arzătoare, toate deveneau ale lui *Paragon*, spre a le ascunde pentru totdeauna adânc în lăuntrul său. Lui Kennit nu-i rămânea decât recea hotărâre de a fugi, de a lăsa totul în urmă şi de a izbuti cândva să şteargă din memoria omenirii orice urmă a lui Igrot. Kennit se hotărâse

să refacă într-o bună zi tot ceea ce fusese stricat sau distrus de Igrot. Avea să schimbe totul, ca să se pară că bătrânul pirat nemernic nu existase niciodată. Până şi numele avea să-i fie uitat. Tot ce pângărise Igrot vreodată avea să fie ascuns sau redus la tăcere.

Chiar şi corabia vie a familiei lui Kennit.

Aşa ar fi trebuit să fie.

Recunoscând asta, *Paragon* îşi stârni o durere foarte veche, agitând-o ca pe o încărcătură prost ancorată, care alunecă de colo-colo pe timp de furtună. Profunzimea propriului eşec îl copleşi. Îşi trădase familia, îl trădase pe ultimul ei membru sincer, de acelaşi sânge cu el însuşi. Încercase să fie leal, încercase să rămână mort, însă veniseră şerpii, îl înghiontiseră şi îl mirosiseră, îi vorbiseră fără cuvinte, năucindu-l, făcându-l să nu mai ştie cine e şi faţă de cine trebuie să-şi dovedească lealitatea. Îl înspăimântaseră şi, pradă spaimei, îşi dăduse uitării şi făgăduielile, şi datoria, şi orice altceva în afară de nevoia de a fi alinat şi încurajat de către cei din familia lui. Se dusese acasă. Încetul cu încetul, anotimp după anotimp, plutise în derivă, lăsându-se în voia curenţilor prietenoşi, până când se reîntorsese, ca epavă, pe coasta Bingtownului.

Şi tot ce i se întâmplase acolo fusese doar o pedeapsă bine meritată pentru trădarea lui. Cum putuse să-şi îndrepte furia împotriva lui Kennit? Nu el, *Paragon,* îl trădase primul? În lăuntrul său se dezlănţui un geamăt din rărunchi. Se agăţă de nemişcarea şi de tăcerea lui ca de un scut.

Zgomot uşor de paşi alergându-i pe punte. Două mâini delicate pe copastia lui.

– *Paragon*? Ce s-a-ntâmplat?

Nu putea să-i spună. N-avea să priceapă, iar vorbind n-ar fi izbutit decât să-şi încalce făgăduiala mai mult decât o făcuse deja. Îşi ascunse faţa în palme şi suspină, cu umerii zguduindu-i-se şi cu mâinile tremurându-i.

– Uite, ţi-am spus eu, nu-i aşa? El e.

Vocile veneau de jos. Cineva era pe apă, lângă proră, şi se uita în sus, la el. Se holbau la el, glumind cu răutate pe seama lui, batjocorindu-l. Curând aveau să-nceapă s-arunce în el cu mizerii. Cu peşti morţi şi cu fructe putrede.

– Voi de-acolo, nu vă apropiaţi de corabie! le ceru Amber, cu asprime în glas. Plecaţi cu barca de-aici!

Ei nu o luară în seamă.

– Dacă e corabia lui Igrot, unde-i steaua lui? întrebă altcineva. Punea steaua aia pe tot ce-i aparţinea!

Vechea grozăvie a stelei cioplite pe pieptul lui îi fusese scoasă din amintire de miile de împunsături de ac care îi imprimaseră pe şold, cu cerneală, aceeaşi emblemă. Începu să tremure. Fiecare scândură din trupul lui se zgâlţâia. Apa calmă a lagunei i se zbuciuma în jur.

– *Paragon!* Linişteşte-te, linişte-te! O să fie bine. Nu spune nimic!

Amber vorbea grăbită, încercând să-l calmeze, dar cuvintele ei nu-l puteau scăpa de vechea usturime.

– Cu stea sau nu, am dreptate. Ştiu că am. Bărbatul din barcă părea foarte plin de el. Faţa lui crestată e o dezvăluire mută. Mai mult de-atât, e o corabie vie, aşa cum spun toate istorisirile. Hei! Hei, corabie! Eşti corabia lui Igrot, nu-i aşa?

Insulta adusă de o minciună atât de mârşavă era mai mult decât putea să suporte. Prea des îi fusese aruncată în faţă, prea des fusese silit s-o rostească el însuşi, pentru binele băiatului. N-avea s-o mai spună niciodată! Niciodată!

– NU! *Paragon* urlă cuvântul. Nu eu! Înşfăcă aerul din faţa lui, sperând că poate ajunge la cei care-l chinuiau: N-am fost niciodată corabia lui Igrot! Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Urlă cuvântul până când începu să-i răsune în propriile urechi, înăbuşind orice nouă minciună. Dedesubt, deasupra şi în el, auzea strigăte nedesluşite. Picioare goale îi alergau pe punţi, bufnind la fiecare pas, dar lui nu-i mai păsa.

– Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Repetă cuvântul iarăşi şi iarăşi, parcă lătrând, până ce nu mai izbuti să se gândească la nimic altceva. Dacă nu înceta să-l repete, ei nu-i mai puteau pune alte întrebări. Dacă nu-l întrebau, nu le putea spune nimic. Putea măcar să-şi respecte făgăduiala şi să-i fie loial familiei sale.

*

Mergeau pe stradă agale, bucurându-se fiecare de apropierea celuilalt. Ploaia se potolise şi câteva stele începeau să se ivească pe bolta de un albastru profund. Tavernele îşi atârnau

felinarele afară. Dincolo de obloanele închise ale căsuţelor licăreau flăcările lumânărilor. Braţul lui Brashen era pe umerii Altheei, iar al ei îi înconjurase lui mijlocul. Ziua lor mersese bine. Diwytownul păruse să-i accepte, încrezându-se în spusele lor. Deşi confuze, informaţiile pe care le adunaseră adevereau, toate, un singur fapt: Kennit avea să se-ntoarcă în Divvytown. Curând.

Ca s-ajungă la concluzia asta, fusese nevoie de mai multe rânduri de băutură în ultima tavernă. Acum se îndreptau către barca lui *Paragon.* Încă nu se hotărâseră dacă să plece din Divvytown a doua zi, pe tăcute, sau să mai rămână, poate aşteptând întoarcerea lui Kennit. Şansele de răscumpărare a *Vivaciei* păreau mici; un vicleşug părea o tactică mai potrivită. Puteau acţiona în două feluri. Era timpul să se-ntoarcă pe corabie şi să chibzuiască.

Vânzoleala din oraş se liniştea pe măsură ce toată lumea îşi căuta adăpost pentru noapte. În timp ce mergeau alene pe pasarela de lemn, un cuplu din faţa lor se îndreptă spre uşa unei căsuţe, care se închise în urma perechii. Câteva clipe mai târziu, dinăuntru răzbătu lumina palidă a unei lumânări.

– Aş vrea să fim în locul lor! spuse Althea, cu jind.

Brashen şovăi, apoi îşi încetini paşii. O răsuci s-o privească în faţă şi sugeră, cu voce înceată:

– Aş putea găsi o cameră pentru noi undeva.

Althea clătină din cap cu părere de rău.

– Echipajul ne aşteaptă la barcă. Le-am spus să fie acolo la căderea nopţii. Dacă întârziem, îşi vor închipui că s-a întâmplat ceva rău.

– Lasă-i s-aştepte!

Brashen îşi înclină capul şi o sărută cu lăcomie. În noaptea rece, gura lui era excitant de caldă. Ea scoase un sunet firav, înciudat.

– Vino-ncoace! zise el, cu glas răguşit.

Uşi de pe pasarelă, pătrunzând în bezna deasă a unei alei, şi o trase după el. În întunericul de nepătruns, o lipi cu spatele de un perete şi o sărută mai pe îndelete. Mâinile lui îi coborâră pe spate, deasupra şoldurilor. O săltă de la pământ cu uşurinţă, pe neaşteptate. Când trupul lui îl apăsă pe al ei în perete, Althea îi simţi proeminenţa dorinţei.

– Aici? o întrebă el, cu glas îngroşat.

Ea îl dorea, dar era prea periculos.

– Poate, dacă aş fi purtat fustă. Dar nu port.

E împinse uşor, îndepărtându-l, şi el o lăsă jos, dar continuă s-o ţină lipită de perete. Ea nu se împotrivi. Sărutul şi atingerea lui erau mai îmbătătoare decât rachiul pe care-l împărţiseră. Gura lui avea gust de alcool şi de dorinţă.

El întrerupse brusc sărutul, săltându-şi capul ca un cerb încolţit.

– Ce-a fost asta?

Era ca smulgerea dintr-un vis.

– Ce anume?

Althea se simţea ameţită.

– Strigătul ăla? L-ai auzit? Dinspre port.

Ea urechea ei ajunseră ţipete firave. Nu izbuti să desluşească mciun cuvânt, dar, cu o siguranţă rece, recunoscu vocea.

– *Paragon*! Althea îşi îndesă cămaşa sub centură. Să mergem!

Umăr la umăr, alergară cu zgomot pe pasarelă. N-avea rost să păstreze liniştea. Zbieretele nu erau neobişnuite într-un oraş ca Divvytown, dar, până la urmă, tot aveau s-atragă atenţia. *Paragon* striga întruna acelaşi cuvânt.

Erau aproape de docuri când Clef se apropie de ei în goană:

– En n’voie den t’nen pe corabie, căp’tane. *Paragon* a-nnebunit!

Rosti cuvintele cu răsuflarea tăiată, apoi o rupseră toţi trei din nou la fugă. Când dădură buzna cu zgomot pe doc, Althea văzu echipajul bărcii aşteptându-i, cu Lot alături. Jek îşi ţinea pumnalul în mână.

– Am încărcat tot ce-aţi cumpărat, dar lipsesc doi oameni, îi înştiinţă ea.

Cei doi foşti sclavi nu erau acolo. Althea ştia că n-o să mai apară, oricât i-ar fi aşteptat.

– Dezlegaţi parâma! le porunci ea, fără să se lungească la vorbă. Veniţi cu toţii pe corabie! Plecăm din Diwytown în noaptea asta.

Urmară câteva clipe de şoc, şi Althea se înjură în gând, numindu-se beţivă proastă. Pe urmă Brashen întrebă:

– N-aţi auzit ordinul secundului? Trebuie să vi-l repet?

Se grăbiră să coboare pe scară către bărcile care îi aşteptau. Vocea lui *Paragon* vibra,

clară, pe deasupra apei:

– Niciodată, niciodată, niciodată!

Tonul profund al navei semăna a plânset. Althea zări două bărcuţe lângă prora lui. Atrăsese deja spectatori. În Diwytown avea să se răspândească fără-ndoială vestea că nouveniţii aveau o corabie vie. Ce putea sugera asta în oraşul piraţilor?

Drumul până la corabie păru să dureze toată noaptea. Pe punte îi întâmpină Lavoy, încruntat.

– Ţi-am spus că asta-i o nebunie! îi reproşă lui Brashen. Afurisita de corabie şi-a pierdut minţile, iar dulgherul tău ţicnit nu face nimic ca s-o liniştească. Bădăranii din barca de jos zbiară c-a fost corabia lui Igrot. E-adevărat?

– Ridicaţi ancora şi toate pânzele, imediat! strigă Brashen, în loc de răspuns. Folosiţi bărcile ca să-ntoarcem corabia! Plecăm din Diwytown.

– În noaptea asta? Lavoy era scandalizat. Pe întuneric, cu o corabie nebună?

– Nu eşti în stare să-ndeplineşti un ordin? se răsti Brashen.

– Poate aş fi, dac-ar avea logică! ripostă Lavoy.

Brashen îl înşfăcă de gât. Îl trase mai aproape şi îi mârâi în faţă:

– Uite ceva logic. Dacă nu te vei supune ordinelor, te voi omorî pe loc! Ai o ultima şansă. M-am săturat de obrăznicia ta!

Pentru o clipă încremeniră astfel, Brashen cu mâna în gâtul lui Lavoy, iar Lavoy holbându-se în sus, la el. Brashen era mai înalt, cu braţe mai lungi, însă secundul avea umeri mai laţi şi piept mai musculos. Althea îşi ţinu răsuflarea. Pe urmă Lavoy îşi lăsă ochii în jos.

Brashen îl eliberă.

– Du-te să-ţi vezi de treabă!

Şi îi întoarse spatele.

Cu iuţeala atacului unui şarpe, Lavoy îşi scoase pumnalul şi i-l implântă între umeri.

– Asta-i pentru tine! zbieră.

Althea se repezi spre Brashen, care făcu un pas înainte clătinându-se şi strângând din ochi de durere. Din doi paşi mari, Lavoy ajunse lângă copastie.

– Opriţi-l! O să ne trădeze! ordonă Althea.

Mai mulţi năieri se avântară pe urmele lui. Ea crezu că-l vor prinde. Cu coada ochiului, îl zări pe secund sărind în apă.

– Fir-ar să fie! strigă, răsucindu-se pe călcâie.

Spre groaza ei, văzu că oamenii care se repeziseră după Lavoy se aruncau la rândul lor peste bord. Nu erau doar tatuaţii din Bingtown, ci şi alţii, şi săreau unul după altul, aidoma peştilor care merg în susul unui râu să-şi depună icrele. Auzea apa împroşcată de înotători. Lavoy avea să-i trădeze în Diwytown! Năierii loiali se uitau în urma celorlalţi cu gura căscată.

– Lăsaţi-i să plece cu toţii! ordonă Brashen, cu voce răguşită. Trebuie să plecăm de-aici şi ne e mai bine fără ei!

Se desprinse de Althea şi-şi îndreptă spatele.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, ea îl privi pe Brashen ducându-şi mâna peste umăr. Îşi scoase cuţitul lui Lavoy din spate cu o smucitură. Îl aruncă înjurând.

– Cât de grav e? întrebă Althea.

– Lasă asta acum! N-a intrat adânc. Pune echipajul în mişcare cât mă ocup eu de *Paragon*!

Fără s-aştepte răspunsul ei, se grăbi către prora. Althea îl urmări cu uimire. Apoi îşi trase răsuflarea şi începu să-mpartă ordine. De pe puntea prora auzi vocea poruncitoare a lui Brashen:

– Corabie! Ţine-ţi gura! E un ordin!

Spre uimirea tuturor, *Paragon* se supuse. Răspunse atât la comenzile cârmei, cât şi la smuciturile bărcilor, în vreme ce oamenii din ele vâsleau cu frenezie ca să-l întoarcă. Curgerea lenevoasă a apelor lagunei era de partea lor, ca şi vântul dominant. În timp ce-şi îndeplinea îndatoririle, Althea se rugă ca *Paragon* să nu părăsească nicio clipă canalul şi să-i poarte cu bine în josul râului îngust. Deschizându-se ca un boboc, pânzele lor înfloriră în vântul nopţii. Fugiră din Diwytown.

15

CORABIA ŞARPE

Şarpele alb era când morocănos, când sarcastic, neajutând pe nimeni să se simtă uşurat. Refuza să-şi spună numele. Numele, zicea el, nu mai au nicio importanţă pentru viermii muribunzi. Când Tellur insistase, cerându-i să le spună cum să-l strige, albiciosul răspunsese în cele din urmă, răstindu-se:

– Hoit. Hoit e numele de care am nevoie şi, cât de curând, o să fie şi numele vostru. Suntem doar nişte morţi care încă se mişcă, doar carne putredă încă neîncremenită. Spuneţi-mi Hoit, iar eu o să-i spun fiecăruia dintre voi Stârv.

Se ţinuse de cuvânt, aşa le spunea. Îi enerva fără încetare. Sessurea îşi dorea să nu-l fi întâlnit şi, mai mult, să nu fi scos de la el povestea Celei Care Ştie.

Nimeni n-avea încredere în el. Fura mâncarea din gura celui care o prinsese. Muşcând sau lovind pe neaşteptate cu coada, îl făcea să tresară şi să-şi scape prada, pe care o înşfăca apoi. Îşi lăsa veninul ucigător de peşti să-i picure din coamă în timp ce dormea. Asta îi enerva cel mai tare, căci dormea în mijlocul încâlciturii. Maulkin îl ţinea strâns în timpul somnului, fiindcă altfel încerca să fugă noaptea.

Ziua erau nevoiţi să se ţină după el. Şi atunci făcea tot ce se putea ca să enerveze restul încâlciturii. Fie pierdea vremea, oprindu-se adesea să guste apa curentului şi să se-ntrebe cu glas tare dacă ştie încotro merge, fie impunea un ritm obositor şi nu lua în seamă nici protestele, nici rugăminţile celor care simţeau nevoia să se odihnească. Maulkin se ţinea după el ca o umbră, dar asta avea un preţ. Rareori trecea vreun flux fără ca Hoit să nu-l provoace pe Maulkin, cerându-i să-l omoare. Stătea în poziţii insultătoare, lăsând mereu să i se scurgă veninul şi nu arăta niciun pic de respect pentru conducătorul încâlciturii. Dacă ar fi depins de ea, Shreever l-ar fi strangulat cu zile în urmă, însă Maulkin îşi stăpânea furia chiar şi atunci când creatura aceea mizerabilă îl batjocorea şi râdea de visul lui, deşi biciuia mânios apa şi ochii falşi îi scânteiau ca soarele deasupra mării. Nici măcar nu-l ameninţa pe albicios; nemernicul îşi dorea prea mult să moară.

Cel mai cumplit îi chinuia când nu voia să le dezvăluie amintirile pe care i le împărtăşise Cea Care îşi Aminteşte. Când încâlcitura poposea pentru noapte, ancorându-se laolaltă, stăteau de vorbă înainte de a adormi. Fărâme de amintiri din viaţa lor de dragoni erau scoase la lumină şi dezvăluite celorlalţi. Ce lipsea din amintirile unuia era, adesea, completat de ceilalţi, aşa că amintirile li se împleteau în ceva asemănător cu o tapiserie jerpelită. Uneori, simpla rostire a unui nume putea readuce în minte o cascadă de frânturi din ceea ce uitase un alt şarpe. Însă Hoit stătea întotdeauna deoparte, rânjind batjocoritor în timp ce toţi ceilalţi bâjbâiau prin creierele lor istovite. Întotdeauna, lăsa impresia că le-ar fi putut limpezi aducerile aminte, dacă ar fi vrut. Şi tocmai de-asta tânjea Shreever să-l ucidă.

În noaptea aceea vorbiseră despre ţinuturi aflate departe, în miazăzi. Unii îşi aminteau de o mare întindere aridă, unde nu găseai ce să vânezi ca să te saturi.

– Era nevoie de mai multe zile ca să zbori deasupra ei, sublinie Tellur. Şi parcă-mi aduc aminte că, dacă te lăsai în jos, nisipul era atât de fierbinte, încât nu-i suportai atingerea. Trebuia să... să...

– Să sapi! se amestecă, incitat, un alt şarpe. Nu puteam să sufăr nisipul de sub gheare şi din cutele pielii! Dar era singura cale. Să cobori lin era o greşeală. Trebuia s-aluneci în interior, să spargi imediat crusta de nisip fierbinte şi să găseşti stratul mai rece. Numai că acesta nu era cu mult mai rece!

Acea amintire a unei senzaţii, a nisipului dintr-o cută a pielii, îi aprinse imaginaţia lui Shreever. Nu simţi doar nisipul fierbinte, ci şi gustul acelor locuri, o amăreală de neconfundat. Şi-l aminti şi îşi mişcă fălcile.

– Închideţi-vă nările, să vă feriţi de praf! îi preveni pe ceilalţi, triumfătoare.

– Dar merita! trâmbiţă, entuziasmant un altul. Fiindcă odată ce zburai până dincolo de întinderea de nisip albastru, dădeai de... de...

Nimic! Shreever îşi amintea limpede nerăbdarea care te cuprindea. Odată ce culoarea nisipului se schimba din auriu în albastru, era ca şi cum ai fi ajuns la ţintă, iar dincolo de

nisipul azuriu se afla ceva pentru care merita să zbori îndelung, fără să mănânci, ceva pentru care merita să te pui în primejdie, riscând să te prindă o furtună de nisip. De ce puteau să-şi amintească arşiţa şi nisipul iritant, dar nu şi ţelul zborului?

– Aşteptaţi! Aşteptaţi! exclamă albiciosul, brusc entuziasmat. Ştiu ce era! Dincolo de nisipul albastru era, oh, era ceva atât de frumos, de mirific, atât de înveselitor! Era... Îşi roti capul, cu ochii stacojii zvâcnindu-i în toate părţile, ca să fie sigur că se bucură de atenţia tuturor: Balegă! îi înştiinţă, fericit. Munţi imenşi de balegă proaspătă, maronie, duhnitoare! Şi apoi ne declaram Stăpânii celor Patru Tărâmuri. Stăpânii Pământului, ai Mării, ai Văzduhului şi ai Balegii! Oh, şi cum ne mai bălăceam în măreţia noastră, sărbătorind tot ce cuceriserăm şi revendicaserăm! Amintirea asta e atât de clară, de strălucitoare! Spune-mi, Sessurea-Stârv, dintre toate amintirile, nu e asta cea mai limpede, cea mai...

Asta chiar că-ntrecuse orice măsură! Coama portocalie a lui Sessurea se înălţă şi, cu fălcile larg căscate, se repezi la şarpele alb. Aproape alene, Maulkin îşi rostogoli trupul şi ajunse între ei. Sessurea se văzu silit să se dea deoparte. Nu l-ar fi provocat nicidecum pe Maulkin, dar îşi urlă ciuda către şerpii din jur, care-i făcură loc să-şi arate mânia.

– De ce trebuie să-l suportăm pe degeneratul ăsta mizerabil? întrebă, cu ochii rotindu-i-se de furie. Îşi bate joc de visele noastre şi de noi! Cum putem avea încredere că ne conduce într-adevăr la Cea Care îşi Aminteşte?

– Pentru că la ea ne duce, răspunse Maulkin. Îşi deschise botul, umplându-l cu apă pe care-o scoase apoi prin branhii, îndemnându-l: Gustă, Sessurea! Descurajarea ţi-a tocit simţurile, dar gustă şi spune-mi ce desluşeşti.

Uriaşul şarpe albastru se supuse. Shreever îl imită, aşa cum făcură aproape toţi ceilalţi. O vreme, nu-şi descoperi decât propria încâlcitură, nu simţi decât gustul veninului picurat fără încetare de Hoit. Pe urmă, curentul îi aduse ceva nou, ceva ce nu ar fi putut fi confundat. Gustul purtat în propria carne de cea care purta amintirile plutea, firav, în apă. Shreever îşi agită branhiile cu frenezie, încercând să prindă o parte din aroma călătoare. Care, o vreme, slăbi parcă, însă îi fu readusă apoi de curent, mai puternică.

Tellur, zveltul menestrel verde, se avântă ca o săgeată către Gol. Când îşi împlântă capul în aerul nopţii, trâmbiţă un strigăt întrebător. Jur împrejurul lui Shreever, încâlcitură se înălţă mai iute decât bulele de aer, scoţându-şi capetele alături de al lui. Glasurile li se adăugară glasului menestrelului, într-un cor iscoditor. Pe neaşteptate, Maulkin ţâşni în mijlocul tuturor, sărind atât de sus, încât aproape o treime din lungimea lui se arcui deasupra apei înainte de a se afunda iarăşi.

– Tăcere! le porunci când reapăru. Ascultaţi!

Capete şi gâturile arcuite ale încâlciturii pluteau pe culmile valurilor. Deasupra, luna strălucea rece şi stelele albe care licăreau păreau anemone. Toate coamele se ridicaseră, înfoindu-se şi încordându-se. Suprafaţa mării se preschimbase într-o pajişte cu flori noptatice. Preţ de o răsuflare, nu auziră decât zgomotele vânturilor şi ale apei.

– Apoi, pură precum lumina şi dulce precum carnea, în depărtare se înălţă o voce: Veniţi, cântă ea, veniţi ia mine şi vă voi dărui cunoştinţe despre voi înşivă! Veniţi la Cea Care îşi Aminteşte şi trecutul vostru va fi al vostru şi, odată cu el, toate viitorurile! Veniţi! Veniţi!

Tellur trâmbiţă un răspuns încărcat de nerăbdare, dar Maulkin îi ceru cu asprime să tacă:

– St! Ce e asta?

Era o a doua voce, care înălţa un cântec. Cuvintele sale erau bizar de stâlcite, iar notele - scurtate, ca şi cum şarpelui care cânta i-ar fi lipsit profunzimea vocii. Dar, oricine ar fi fost, repeta chemarea Celei Care îşi Aminteşte.

– Veniţi, veniţi la mine! Trecutul şi viitorul vostru vă aşteaptă. Veniţi, vă voi călăuzi, vă voi apăra! Daţi-mi ascultare şi veţi ajunge cu bine acasă! încă o dată vă veţi înălţa, încă o dată veţi zbura!

Toate capetele se întoarseră către Maulkin, toţi ochii se rotiră către el. Coama lui se ridică, ţeapănă, înconjurându-i gâtul şi din fiecare ac izvorî şi picură venin.

– Mergem! trâmbiţă, dar încet, doar pentru încâlcitură lui, nu cu glas răzbătător. Mergem, dar cu prudenţă! Aici e ceva straniu, iar noi am mai fost amăgiţi. Haideţi! Urmaţi-mă!

Îşi dădu capul pe spate şi îşi căscă larg fălcile în noapte. Falşii lui ochi aurii străluceau mai tare decât luna şi decât soarele. Când îşi făcu auzită vocea, apa din jur tremură, izbită de forţa ei.

– Venim! strigă. Venim după amintirile tale!

Plonjă din nou în Plin. Licări prin apă, urmat de încâlcitură lui. Numai şarpele alb rămase locului. Neavând încredere în el, Shreever se uită în urmă.

– Neghiobi! Tâmpiţi! Idioţi! trâmbiţă nebuneşte Hoit către cerul nopţii. Şi eu, cel mai idiot

dintre toţi!

Apoi, cu un strigăt sălbatic, plonjă în apă să-i urmeze.

*

Cea Care îşi Aminteşte părăsi corabia ca să-i întâmpine pe ceilalţi. Fulger insistă să rămână, spunând că-i vor întâmpina împreună, dar ea nu putea. Era destinul ei, şi-l întâlnea în sfârşit.

Nu putea să renunţe la acea împlinire atât de îndelung aşteptată. Se întoarse către ceilalţi cu un salt stângaci, care se voise graţios. Nepotrivirea dintre trupul ei pipernicit şi străvechile amintiri ale altor întâlniri de acelaşi fel era groaznică. Ar fi trebuit să fie de două ori mai mare, cu muşchi puternici, un gigant printre şerpi, înarmată cu destule toxine pentru a ameţi încălcitură după încălcitură, dăruindu-le completa reamintire a moştenirii tuturor. Lăsă deoparte toate îndoielile. Urma să le ofere tot ce avea... Trebuia să fie de-ajuns.

Când ajunseră destul de aproape ca să-şi guste unii altora veninul, se opri. Îşi îngădui să-şi scufunde trupul şi rămase în aşteptare aşa, bătând din înotătoare. Conducătorul încălciturii, un şarpe marcat de urmele multor lupte, dar cu înflăcărarea strălucindu-i în ochii falşi, înaintă ca să poată întâlni privirea ei. Ceilalţi se răsfirară în jurul lor în evantai, cu toate capetele către ea. Atârnau cu toţii sub tumultul valurilor, atât de nemişcaţi cât pot fi nişte făpturi înotătoare când vor să rămână aliniate şi să păstreze distanţele dintre ele. Erau mai multe, menite să devină curând una singură, unită prin împărtăşirea tuturor amintirilor înaintaşilor. Cea Care îşi Aminteşte îşi deschise larg botul, arătându-şi dinţii intr-un salut ceremonios. Îşi scuturâ coama până când gulerul de ţepi veninoşi din jurul gâtului i se înălţă în întreaga sa splendoare. Toţi ţepii erau ridicaţi, mustind de veninul pe care avea să-l elibereze în curând. Se controlă cu rigurozitate. Nu era vorba de trezirea unui singur şarpe. Ci de renaşterea unei întregi încălcituri.

– Cea Care îşi Aminteşte, Maulkin din încălcitură lui Maulkin te salută!

Imenşii lui ochi arămii îşi plimbară privirile pe trupul ei deformat. Se rotiră o singură dată, trădând ceva care ar fi putut fi groază sau milă, apoi încremeniră. Maulkin îşi arătă colţii, de care ea îi lovi apoi uşor pe ai săi. Coama lui se întări, ca răspuns, din reflex. Deprinsă cu veninurile lui în lungul timp petrecut împreună, încălcitură avea să fie mai sensibilă la ale Celei Care îşi Aminteşte. Pentru acea trezire, el era esenţial. Ea trimise către botul lui deschis un jet de venin diluat, îl privi înghiţindu-l şi aşteptă efectul. Ochii lui Maulkin se rotiră încetul cu încetul, iar prin coamă i se prelinseră culorile: nuanţe de violet şi trandafiriu îi potopiră ţepii. Ea îi lăsă trupului lui timp să se pregătească. Apoi, aproape languros, îi înfăşură corpul lung cu al ei. El i se supuse, aşa cum se cuvenea, de parcă l-ar fi înfrânt în luptă.

Cea Care îşi Aminteşte îşi potrivi trupul după al lui, simţi mâzga de pe pielea nou-venitului amestecându-se cu a ei. Se opri, acoperindu-şi ochii cu pleoapele în vreme ce în lăuntrul său se pregăteau acizii. Apoi, într-un extaz al amintirilor, îşi încălci coama într-a lui Maulkin, îmboldindu-le pe amândouă să slobozească un nor de veninuri amestecate. Şocul gustului unui venin care nu-i aparţinea aproape că o încremeni.

Pe urmă, lumea cufundată în noapte deveni mai clară. Ajunse să-l cunoască pe fiecare şarpe din încălcitură la fel de bine cum îl cunoştea Maulkin. Îşi însuşi amintirile lui confuze despre pelerinaje către necunoscuta ţintă a migrării şi i le puse în ordine. Află brusc totul despre peregrinările unei generaţii rătăcite. Şi fu sfâşiată de milă. Rămăseseră atât de puţini de parte femeiască şi toate trupurile şerpilor erau atât de îmbătrânite! Sufletele le fuseseră captive decenii întregi în trupuri menite unei întrebuinţări vremelnice. Dar, deşi inimile i se umpluseră de milă, o potopi, trâmbiţător, triumful mândriei. Trecând peste toate, semenii ei supravieţuiseră. Înfruntaseră toate obstacolele şi izbândiseră. Aveau să-şi încheie cumva migraţia, aveau să-şi făurească apoi coconii din care urmau să iasă la lumină, devenind dragoni. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri aveau să umple din nou văzduhul.

Simţi spiritul lui Maulkin împletindu-se cu al ei.

– Da!

Afirmaţia trâmbiţată de el era semnalul ei. Îşi suflă veninul în faţa lui. Maulkin nu se împotrivi, ci, mai degrabă, se prăbuşi înadins în inconştienţă, predându-şi mintea ca depozit pentru amintirile înaintaşilor săi. Coada strâmbă a Celei Care îşi Aminteşte biciuia apa în timp ce ea se străduia să strângă în continuare corpul lui. Încet, cu un efort imens, prinse să rotească trupurile amândurora, răsucindu-le spre a revărsa venin pe un cerc care se lărgea treptat către şerpii în aşteptare. Îl văzu, ca prin ceaţă, ajungând la ei. Odată ce absorbeau otrava, şerpii încremeneau în strânsoarea vrăjii ei şi îşi mişcau înotătoarele din reflex, ca să

rămână locului pe când minţile li se deschideau, primind comoara amintirilor. Era mică şi schiloadă şi obosea mult prea repede. Spera că săculeţele ei cu otravă aveau îndeajuns pentru toţi. Îşi deschise larg botul şi îşi puse în mişcare muşchii care îi azvârleau veninul din coamă. Se încordă, făcându-şi acei muşchi să zvâcnească încă mult timp după golirea deplină a săculeţelor. Sleită de puteri, se trudi să se-ntoarcă spre Maulkin, folosind trupurile lor ca să-şi împrăştie veninurile amestecate asupra şerpilor vrăjiţi. Se strădui iarăşi şi iarăşi, mai presus de instinct, forţându-şi cu bună ştiinţă trupul până la limită.

Îşi dădu deodată seama că Maulkin îi vorbea. Acum o ţinea el. Ea era istovită. Maulkin se mişca laolaltă cu ea, silind apa să-i intre în branhii.

– Ajunge! îi spunea el, cu glas blând. E de-ajuns! Odihneşte-te! Cea Care îşi Aminteşte, Încâlcitura lui Maulkin se numeşte acum Cei Care Ne Amintim! Ţi-ai îndeplinit menirea.

Ea tânjea să se odihnească, dar izbuti să-i prevină:

– Am mai trezit pe cineva. Cea Argintie pretinde că e una dintre noi. Nu am încredere în ea. Însă ar putea fi singura care ştie drumul spre casă.

*

Apa forfotea de şerpi. În toţi anii petrecuţi pe mare, Kennit nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Îl treziseră înainte de ivirea zorilor, trâmbiţând în cor. Mişunau în jurul corăbiei lui vii. Îşi înălţau uriaşele capete cu coamă ca s-o cerceteze, curioşi. Trupurile lor lungi despicau apa, trecând prin faţa lui Fulger şi înşiruindu-se în spuma din urma ei. Culorile lor uimitoare străluceau în lumina dimineţii. Ochi imenşi li se roteau ca nişte morişti.

Kennit se simţea ţinta tuturor privirilor aruncate de ochii aceia care nu clipeau. În timp ce el urmărea totul de pe puntea prora, şerpii o curtau pe Fulger, ca nişte peţitori bizari. Ca s-o privească, se ridicau din apă, unii fiind aproape tot atât de înalţi ca galionul. Unii o cântăreau în tăcere, alţii trâmbiţau sau şuierau. Când Fulger le cântă un răspuns, toate capetele imense se întoarseră să se holbeze la Kennit. Pentru un om care deja îşi pierduse un picior din pricina unui şarpe, privirile lor lacome erau înfiorătoare. Însă el nu se clinti şi îşi păstră zâmbetul.

În spatele lui, oamenii îşi vedeau de treabă pe punte şi pe greement cu mai multă prudenţă decât de obicei. Sub ei se căsca gura dublă a morţii în apă şi în colţi. Nu conta că şerpii nu păreau duşmănoşi. Mugetele şi salturile lor erau de-ajuns ca să sperie pe oricine. Numai Etta părea să nu se teamă. Se ţinea strâns de copastie, cu ochii mari şi îmbujorată, de parcă ar fi privit un spectacol oferit de escorta ei scânteietoare.

Wintrow stătea în spatele lor, cu braţele strâns încrucişate pe piept. Îi vorbi corăbiei.

– Ce-ţi spun ei şi ce le răspunzi?

Galionul îi aruncă o privire rea. Pe urmă, sub ochii lui Kennit, băiatul tresări de parcă ar fi fost înjunghiat. Păli brusc, genunchii îndoindu-i-se, şi se îndepărtă de copastie, clătinându-se. Cu paşi nesiguri şi cu ochi tulburi, plecă de pe puntea prora fără să mai scoată vreun cuvânt. Pentru o clipă scurtă, Kennit se întrebă dacă să ceară o explicaţie, apoi se hotărî să n-o facă. Încă nu cunoştea adevărata măsură a puterii lui Fulger. Nu voia să rişte s-o ofenseze. Expresia feţei galionului rămăsese tot timpul prietenoasă. Fulger i se adresă lui:

– Ce spun ei nu-i priveşte pe oameni. Vorbesc despre visele lor de şerpi, iar eu îi asigur că sunt şi ale mele. Atâta tot. De-acum mă vor urma şi vor face orice le voi spune. Alege-ţi prada, căpitane Kennit. O vor mâna şi o vor nimici pentru tine, aşa cum scoate o haită de lupi un bivol din cireadă. Spune-ne doar încotro mergem şi tot ce vom întâlni pe drum îţi va cădea în mâini ca un fruct copt.

Fulger îşi făcuse oferta cu nepăsare. Kennit se strădui s-o accepte cu stăpânire de sine, dar înţelese imediat ce însemna. Nu era vorba doar de corăbii, putea prăda aşezări omeneşti, ba chiar şi oraşe mari. Îşi privi escorta de toate culorile curcubeului şi şi-o imagină forfotind în Golful Bingtown sau chiar în faţa docurilor Jamaillei. Putea deveni o blocadă care să-mpiedice negoţul. Cu toată flota de şerpi supunându-i-se, ar fi putut ţine sub control tot ce străbătea Canalul Interior. Fulger îi oferea stăpânirea întregii coaste.

O văzu privindu-l cu coada ochiului. Ştia foarte bine ce îi oferă. Kennit se apropie de galion şi vorbi doar pentru urechile lui:

– Şi ce-o să mă coste? Doar “ceea ce o să ceri, când o să ceri?“

Buzele ei roşii se arcuiră într-un zâmbet suav:

– Întocmai.

Timpul şovăielilor trecuse.

– Asta vei primi, îi făgădui el, cu glas scăzut.

– Ştiu, răspunse ea.

*

– Ce te roade? întrebă Etta, îmbufnată.

Surprins, Wintrow îşi ridică privirea spre ea.

– Poftim?

– La naiba cu “poftim“-urile tale! Gesticulând nerăbdătoare, Etta arătă către tabla de joc de pe măsuţa joasă dintre ei: Tot aştept mutarea ta. De când ţi-a venit rândul, am avut timp să termin butoniera asta. Şi, când mă uit acum la tine, te văd nemişcat, holbându-te la lampă. Aşa că, ia zi: ce te roade? De ce, în ultima vreme, nu mai poţi acorda cu adevărat atenţie niciunui lucru?

Fiindcă toată atenţia lui se îndrepta numai şi numai asupra unui singur fapt. Ar fi putut spune asta, dar alese să ridice din umeri.

– Cred că, în ultima vreme, mă simt cam inutil.

Ea zâmbi cu răutate.

– Doar în ultima vreme? Ai fost întotdeauna inutil, băiatule-preot. De ce-a început brusc să te deranjeze?

Da, întrebarea era bună. De ce-l deranja? De când capturase Kennit corabia, el nu mai primise niciun rol oficial. Nu era mus, nu era valetul căpitanului şi nimeni nu-i lua vreodată în serios dacă pretindea că e stăpânul corăbiei. Dar avusese mereu ceva de făcut. Kennit îi dăduse însărcinări bizare şi îl provocase, ascuţindu-i mintea, însă astfel nu-i umpluse decât timpul. Inima i-o umpluse *Vivacia.* Înţelegea cam târziu care e adevărul, îşi spuse, posomorându-se. Recunoştea prea târziu că legătura lui cu corabia îi definise viaţa şi zilele petrecute la bord. Nava avusese nevoie de el, iar Kennit îl folosise drept punte către ea. Acum nu-i mai era util niciunuia din ei. Cel puţin creatura din trupul *Vivaciei* nu avea nevoie de el. De fapt, îl suporta cu greu. Încă îi mai zvâcnea capul după ultima ei respingere.

Îşi amintea vag cum se vindecase. Urmaseră zilele convalescenţei. Zăcuse în pat, privind jocul de umbre şi de lumini de pe pereţii cabinei fără să se gândească la nimic. Lecuirea rapidă a trupului îi secătuise toate rezervele de forţă fizică. Etta îi adusese mâncare, apă şi cărţi pe care el nici măcar nu le deschisese. Îi adusese până şi o oglindă, sperând că o să-l înveselească. El văzuse că exteriorul trupului i se refăcuse, supunându-i-se lui Kennit. Pielea feţei lui se curăţase singură de cerneala tatuajului. Emblema răşchirată întipărită pe obraz la porunca tatălui său pălise pe zi ce trecea, până ce *Vivacia* îi dispăruse de pe chip ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo.

Corabia o făcuse. Wintrow ştia. Kennit îi fusese doar unealtă, ca să se poată bucura de foloasele înfăptuirii unui nou miracol. Corabia îi arătase astfel băiatului că, fără să-i ceară îngăduinţa, îi poate impune trupului lui voinţa ei. Lecuindu-l, Fulger îl lovise. Nu-i redase şi degetul lipsă. Wintrow încetase să se mai întrebe dacă aşa ceva era peste puterile corpului lui şi ale ajutorului dat de ea sau dacă doar îi refuzase totala întregire. Dar ştergerea imaginii *Vivaciei* de pe faţa lui era un mesaj nespus de limpede.

Etta lovi cu palma în masă şi el tresări violent.

– Iar o faci, îl învinui ea. Şi nici măcar nu mi-ai răspuns.

– Nu mai ştiu ce să fac cu mine însumi, mărturisi el. Corabia nu mai are nevoie de mine. Kennit nu mai are nevoie de mine. Nu eram de folos decât ca legătură între ei. Acum sunt împreună, iar eu sunt...

– Gelos, completă Etta. Verde de gelozie. Sper că eu, una, am fost mai subtilă când m-am aflat în locul tău. M-am aflat vreme îndelungată în situaţia în care eşti tu acum, întrebându-mă care îmi e rostul şi dacă şi pentru ce mai are Kennit nevoie de mine, şi urând corabia fiindcă îl fascinează într-o asemenea măsură. Îi zâmbi strâmb, compătimitoare: Mi-e milă de tine, dar asta nu te-ajută cu nimic.

– Ce m-ar ajuta? întrebă el.

– Găseşte-ţi ceva de făcut! Treci peste asta! Învaţă ceva nou! Etta înnodă aţa: Caută altceva care să-ţi ocupe mintea.

– De pildă? întrebă el, cu amărăciune.

Etta îşi rupse firul cu dinţii şi trase de nasturele de os ca să se convingă că e bine cusut. Cu bărbia arătă către tabla de joc neglijată:

– Distrează-mă!

Zâmbetul ei dovedi că glumise. Mişcarea bărbiei îi trecu părul lucios pe sub lumina lămpii, reflectată şi de pometii ei reliefaţi. Se uită la Wintrow pe sub genele lăsate în timp ce-şi punea aţă în ac. Veselia licărea în ochii ei negri. Colţul gurii i se arcui puţin. Da, el putea

găsi ceva nou care să-i ocupe mintea, ceva ar fi dus probabil la un dezastru. Wintrow se sili să se uite din nou la tabla de joc şi mută o piesă.

– Să învăţ ceva nou... Ce anume?

Ea pufni cu dispreţ. Mâna îi zvâcni şi, cu o singură mutare, îi distruse apărarea.

– Ceva util. Ceva care să-ţi pună, într-adevăr, mintea la treabă, nu ca mutările făcute cu gândul în altă parte.

El îşi mătură piesele de pe tabla de joc.

– Mai pot învăţa despre corabia asta ceva pe care nu l-am învăţat deja? Navigaţia, îi sugeră Etta. Eu nu pricep mare lucru, însă tu deja ştii mai mult decât mine. Ai putea s-o stăpâneşti. De data asta, privirea Ettei era serioasă: Însă, de fapt, cred c-ar trebui să-nveţi ceea ce ai amânat deja prea mult. Umple golul pe care-l porţi ca pe-o rană deschisă! Du-te acolo unde te-a îndemnat întotdeauna inima să mergi! Ia ceea ce-ţi refuzi de mult prea multă vreme!

El nu schiţă nicio mişcare.

– Despre ce vorbeşti? o întrebă, cu voce înceată.

– Învaţă să te cunoşti pe tine însuţi. Vorbesc despre preoţie, răspunse ea.

Pe Wintrow îl şocă propria şi cumplita sa dezamăgire. Nu se putea gândi la aşa ceva nici măcar ca la un sfat pe care sperase să-l primească. Clătină din cap şi răspunse cu voce mai amară:

– Am lăsat-o prea mult în urmă. Sa e încă puternic în viaţa mea, dar devoţiunea nu mai reprezintă pentru mine ce-a reprezentat cândva. Un preot trebuie să-şi dorească să trăiască pentru alţii. A fost o vreme când am crezut că asta o să mă-ncânte. Acum... Se uită cu sinceritate în ochii ei: M-am deprins să-mi doresc lucruri pentru mine însumi, adăugă, încet.

Etta izbucni în râs:

– Ah, pentru aşa ceva, Kennit poate fi un învăţător excelent! Însă cred că te judeci greşit. Poate că nu te mai poţi concentra foarte bine, Wintrow, dar cercetează-ţi inima! Dacă acum, imediat, ai putea primi un singur lucru, ce-ai alege?

El înghiţi cuvintele care-i veniseră pe buze. Etta se schimbase, şi el o ajutase să se schimbe. Felul în care vorbea şi cel în care gândea erau reflexii ale cărţilor pe care le citiseră împreună. Nu se putea spune că devenise mai înţeleaptă, căci dăduse dovezi că înţelepciunea sălăşluia în ea de la bun început. Acum avea cuvinte cu care să-şi exprime gândurile. Fusese ca flacăra unei lămpi arzând în spatele unei sticle afumate. Sticla era acum curată şi lumina ei strălucea puternic. Etta îşi ţuguie buzele, iritată; răspunsul lui întârzia prea mult. Wintrow îi ocoli întrebarea:

– Ţi-aduci aminte de noaptea aia în care mi-ai spus c-ar trebui să descopăr în ce punct al vieţii am ajuns şi, pornind de-acolo, să merg înainte? Să-mi accept viaţa aşa cum e şi să scot din ea tot binele care se poate scoate?

Etta îşi arcui o sprânceană, ca şi cum nu şi-ar fi amintit. Lui i se frânse inima. Ceva atât de important pentru el putea să nu fi lăsat nicio urmă în memoria ei? Pe urmă, tânăra clătină din cap cu tristeţe.

– Luai totul atât de în serios, încât îmi venea să te iau la şuturi! Ce copil erai! Nu-mi vine să cred că erai atât de nevârstnic cu atât de puţin timp în urmă!

– Cu atât de puţin timp în urmă? se miră el, izbucnind în râs. Mi se pare c-au trecut ani buni de-atunci! Doar am trecut prin atâtea. Se uită în ochii ei: Te-am învăţat să citeşti şi mi-ai spus că asta ţi-a schimbat viaţa. Ştii cât de mult mi-ai schimbat, la rândul tău, viaţa?

– Ei... Etta se lăsă pe spătarul scaunului, cugetând: Dacă nu te-aş fi învăţat cum să te foloseşti de-un pumnal, acum ai fi fost mort. Prin urmare, cred că ţi-am schimbat cursul vieţii cel puţin o dată.

– Încerc să-mi imaginez că m-aş duce înapoi, la mănăstire. Ar trebui să-mi iau adio de la corabia mea, de la Kennit, de la tine, de la toţi ceilalţi năieri, de la tot ce-a devenit viaţa mea. Nu cred c-aş mai putea nici să stau lângă Berandol, meditând, nici să mă cufund în studierea cărţilor mele. Zâmbi cu regret: Nici să mai lucrez la vitraliile de care eram atât de mândru. Ar însemna să neg tot ce-am învăţat aici. Sunt ca un peştişor care s-a aventurat prea departe de balta lui liniştită şi pe care curentul l-a dus în râu. Am învăţat să supravieţuiesc acolo, afară. Nu ştiu dacă m-ar mai mulţumi o viaţă contemplativă.

Ea îl privi ciudat.

– N-am vrut să spun c-ar trebui să te-ntorci la mănăstire. Doar c-ar trebui să reîncepi să fii preot.

– Aici? Pe corabie? De ce?

– De ce nu? Mi-ai spus cândva că, dacă unui om îi e menit să fie preot, nimic nu-l poate

împiedica. O să i se întâmple, oriunde s-ar afla. Prin urmare, poate că Sa te-a adus aici fiindcă în acest loc îţi e menit să faci ceva anume. Ăsta-ţi e destinul şi aşa mai departe.

Etta nu părea să vorbească serios, însă, dincolo de tonul ei plin de voioşie, se simţea că speră, cu disperare, să nu se înşele.

– Dar de ce? repetă el. De ce mă-ndemni acum s-o fac?

Ea îşi feri privirea.

– Poate-mi lipseşte felul în care vorbeai înainte. Argumentele cu care susţineai că tot ce se-ntâmplă are un anumit rost şi respectă un tipar, chiar dacă nu suntem în stare să le descoperim imediat. Era o uşurare să te-aud spunând aşa ceva, chiar dacă nu puteam să-ţi dau crezare pe deplin. În privinţa destinului şi aşa mai departe.

Etta îşi duse mâna la piept şi apoi şi-o retrase. Wintrow ştia ce atinsese cu o tresărire. În punguţa pe care-o purta la gât era talismanul din Insula Celorlalţi, figurina care înfăţişa un bebeluş. I-l arătase când el era încă în convalescenţă după "lecuirea miraculoasă". Iar el simţise cât de important e pentru ea, dar între timp nu se mai gândise serios la asta. Însă era clar că Etta o făcuse. Vedea în acel talisman straniu un soi de prevestire. Poate că tot asta ar fi văzut şi Wintrow, dacă i-ar fi crezut pe Ceilalţi cu adevărat clarvăzători şi prooroci, dar nu-i credea. Probabil că vânturile şi valurile aduseseră pe plaja lor tot felul de obiecte, printre care şi talismanul ei. Cât despre Ceilalţi, şerpoaica pe care-o salvase îi întipărise în minte părerea ei. Îi numea "Spurcăciuni". Nu-i fusese clar ce înţelegea prin asta, însă îi simţise clar groaza şi dezgustul. Ceilalţi n-ar fi trebuit să existe. Hoţi ai unui trecut care nu le aparţinea, erau lipsiţi de harul prezicerii viitorului. Talismanul găsit de Etta în cizma ei era o simplă coincidenţă, nu prevestea nimic mai mult decât nisipul care îl însoţise.

Ettei nu-i putea spune aşa ceva fără să-i aducă un afront. Ar fi mâhnit-o prea mult. Aşa că vorbi cu prudenţă:

– Încă mai cred că fiecare făptură are un destin unic şi important.

Ea se grăbi să tragă o concluzie înainte de a avea Wintrow timp să treacă la subiect cu delicateţe.

– Destinul meu ar putea fi să port copilul lui Kennit; să aduc pe lume un prinţ pentru Regele Insulelor Piraţilor.

– Destinul tău ar putea fi şi să n-o faci, sublinie el.

Pe faţa ei se citi, pentru o clipă, nemulţumirea, înlocuită apoi de indiferenţă. Wintrow o rănise.

– Aşadar, asta crezi!

El clătină din cap:

– Nu, Etta! Nu cred nici una, nici alta. Spun doar că n-ar trebui să-ţi legi visurile de un bărbat sau de un copil. Cine te iubeşte sau pe cine iubeşti contează mult mai puţin decât cine eşti. Prea mulţi oameni, femei şi bărbaţi deopotrivă, iubesc pe cineva care e ceea ce şi-ar dori să fie ei înşişi, de parcă iubind acea persoană sau având parte de iubirea sa ar putea dobândi importanţa după care tânjesc. Eu nu sunt Sa. Îmi lipseşte atotputernica Lui înţelepciune. Dar cred că e mult mai probabil să descoperi destinul Ettei în Etta, decât în speranţa că-l va însămânţa în tine Kennit.

Faţa ei se crispă de furie. Pe urmă rămase neclintită, cu licăriri de mânie în ochi, dar cântărind cu mare atenţie spusele lui. În cele din urmă, răspunse cu glas răguşit:

– E greu să mă simt ofensată fiindcă spui că aş putea fi importantă prin mine însămi. Se uită drept în ochii lui: Aş putea s-o iau drept compliment. Însă mi-e greu să te cred sincer, fiindcă nu pari deloc convins că acelaşi lucru e adevărat şi pentru tine.

El amuţi, uluit, iar ea continuă:

– Nu ţi-ai pierdut credinţa în Sa. Ţi-ai pierdut credinţa în tine însuţi. Spui că eu îmi măsor importanţa prin ceea ce înseamn pentru Kennit. Dar şi tu faci exact la fel. Îţi apreciezi menirea ţinând cont de *Vivacia* şi de Kennit. Ia-ţi viaţa în primire, Wintrow, şi consideră-te răspunzător pentru ea! Poate că, pe urmă, o să te considere şi ei important.

O cheie fusese răsucită într-o broască ruginită - asta era senzaţia din interiorul lui. Sau semăna, mai degrabă, cu reînceperea sângerării pe lângă coaja unei răni închise, se gândi, buimăcit. Îi cercetă vorbele pe rând, căutând o fisură a logicii sau vreun vicleşug. Nici vorbă de aşa ceva! Etta avea dreptate. Cumva, cândva, se lepădase de răspunderea pentru propria viaţă. Concluziile trudnicelor lui meditaţii, rodul unei alte vieţi, în care studiase îndrumat de Berandol, deveniseră platitudini cărora le dădea glas, dar trăia nesocotindu-le. Îşi aminti brusc de un băiat ageamiu, care îi spunea mentorului său că detestă călătoria pe mare până acasă, fiindcă o să se afle printre oameni simpli, nu printre acoliţi pe măsura lui. Ce îi spusese lui Berandol? "Oameni destul de buni în felul lor, dar nu sunt ca noi." Atunci dispreţuise felul de

viaţă al celor care trăiau de pe o zi pe alta, neavând timp să se cerceteze pe ei înşişi. Berandol îi dăduse de înţeles că un timp petrecut în lume i-ar fi putut schimba părerea despre oamenii care îşi câştigau pâinea muncind zi de zi. Oare chiar aşa se întâmplase? Sau nu-i schimbase decât părerea despre acoliţii care îşi petreceau atât de multă vreme studiindu-se, încât nu mai aveau când să descopere adevărata viaţă?

Fusese azvârlit, împotriva voinţei sale, în lumea corăbiilor şi a navigării. Nu considerase niciodată că îi aparţine cu adevărat, nici nu acceptase tot ce-i putea oferi. Privind în urmă, în tot ceea ce făcuse vedea un tipar al împotrivirii. I se opusese tatălui său cu hotărâre, se luptase cu Torg pur şi simplu ca să supravieţuiască şi rezistase strădaniilor corăbiei de a-şi crea o legătură cu el. Se aliase cu sclavii, dar, de îndată ce se eliberaseră, îi ocolise cu prudenţă. Când venise Kennit la bord, se hotărâse să nu renunţe la pretenţiile lui asupra *Vivaciei,* în ciuda eforturilor piratului de a o câştiga. Şi tot timpul mocnise în el mila de sine însuşi. Tânjise de dorul mănăstirii şi îşi făgăduise că, odată cu primul prilej, va redeveni cel de mai înainte. Chiar şi după ce se hotărâse să accepte viaţa hărăzită lui de Sa şi să-i găsească un ţel, tot îşi păstrase reţinerile.

Strat peste strat de amăgiri ţesute de el însuşi, acum le vedea pe toate, strat după strat de ridicare împotriva voinţei lui Sa. Nu îşi primise propriul destin cu braţele deschise. Îl acceptase în silă, luând doar ceea ce i se impusese cu forţa şi considerând bine-venit doar ceea ce i se părea acceptabil, în loc să cuprindă totul în preoţia lui.

Ceva... Era ceva acolo, o idee, o lumină pâlpâitoare la hotarul minţii sale. O revelaţie care îşi aştepta dezvăluirea. Îşi lăsă privirea să nu se mai concentreze asupra unui obiect sau asupra unui loc anume şi îi îngădui răsuflării sale să-şi încetinească ritmul, devenind mai adâncă.

Etta îşi lăsă lucrul deoparte. Adună piesele jocului şi le puse în cutia lor.

– Cred că, pentru o vreme, am terminat cu jocurile, spuse, cu glas scăzut.

Wintrow dădu din cap. Gândurile îl acaparau şi abia dacă observă când plecă ea din cabină.

*

Cea Care îşi Aminteşte îl recunoscu. Două-picioare Wintrow stătea pe puntea corăbiei şi se uita în jos, la şerpii care se zbenguiau pe lângă ea în lumina lunii. Era surprinsă să-l vadă în viaţă. Când îi împinsese barca, ghiont cu ghiont, ca să ajungă pe corabie, voise doar să-l ajute să moară în mijlocul semenilor lui. Aşadar, supravieţuise. Îşi puse mâinile pe copastia corăbiei. Cea Care îşi Aminteşte simţi reacţia lui Fulger. Nu era o zguduire vizibilă, ci un tremur al fiinţei. În apă se răspândi un uşor miros de spaimă. Fulger se temea de acel două-picioare?

Uluită, şerpoaica se trase mai aproape. Fulger se născuse dragon; măcar atâta lucru recunoştea şi Cea Care îşi Aminteşte. Dar, cu oricâtă înverşunare ar fi negat asta, nu mai era nici dragon, nici şarpe. Era o corcitură cu sensibilităţi omeneşti amestecate cu esenţa de dragon, închisă cu totul în forma sa de corabie. Cea Care îşi Aminteşte se scufundă şi înotă pe lângă chila argintie. Stând aliniată astfel, simţea cu cea mai mare forţă prezenţa dragonului. Corabia nu o voia acolo şi ea înţelese imediat, însă, fără nicio remuşcare, rămase. Trebuia să-şi facă datoria faţă de încălcitura de şerpi pe care-o deşteptase. Dacă acea corabie reprezenta un pericol pentru ei, avea să-şi dea seama. Maulkin Auriul i se alătură fără s-o surprindă prea tare. Şi nu se osteni să-şi ascundă intenţiile.

– O să aflu mai mult, îi spuse. Cu o uşoară ridicare a gulerului său arătă către corabia pe lângă care înaintau: Ea ne spune s-avem răbdare, că e aici ca să ne apere şi să ne călăuzească până acasă. Pare să ştie multe despre ceea ce s-a petrecut în anii scurşi de când dragonii umpleau văzduhul, dar simt că ne-ascunde tot atât de multe pe cât ne spune. Din toate amintirile mele aflu c-ar fi trebuit să intrăm pe fluviu în primăvară. Acum iarna se repede spre noi, iar ea ne sfătuieşte să mai aşteptăm. De ce?

Ea îl admira fiindcă vorbea fără fereală. Fără să-i pese dacă-l auzea corabia, spunea că nu se încrede în ea orbeşte. Cea Care îşi Aminteşte prefera să fie mai subtilă:

– Trebuie s-aşteptăm şi să descoperim răspunsul. Deocamdată, ea are o alianţă cu acel două-picioare. Pretinde că, la momentul potrivit, o va folosi ca să ne-ajute. Însă de ce simpla prezenţă a acestui două-picioare o face să tremure?

Corabia nu dădu niciun semn că şi-ar fi dat seama de discuţia lor. Cea Care îşi Aminteşte desluşi o uşoară schimbare a gustului apei din jur. Acum se simţea şi furie, în egală măsură cu spaima. În lipsa adevăratei forme a corpului, carnea înciudată încerca totuşi să creeze veninul sentimentelor. Cea Care îşi Aminteşte îşi îndreptă atenţia asupra săculeţelor ei cu otravă. Nu

prea mai avea ce scoate din ele; trupului îi trebuia timp să le reumple. Totuşi, îşi deschise larg botul, să primească veninul diluat al lui Fulger, apoi răspunse cu al ei. Se aşează mai bine lângă corabie - avea nevoie de asta s-o poată simţi cât mai bine.

Deasupra lor, două-picioare îşi încleştă mâinile pe copastie. De fapt, atingea chiar trupul dragonului. Cea Care îşi Aminteşte simţi tremurul cu care îi răspunse corabia şi faptul că aceasta îşi îndrepta întreaga sa atenţie asupra lui.

– Bună seara, *Vivacial*

Din pricina apei şi a distanţei, vocea lui Wintrow abia se auzea, însă felul în care atingea copastia dădea mai mult sens cuvintelor. Îl trimitea, prin osatura corăbiei, până la Cea Care îşi Aminteşte. *Te cunosc,* spunea acea atingere. Folosind numele pe care Fulger refuza să-l accepte, revendica o parte din ea. Şi asta pe bună dreptate, conchise Cea Care îşi Aminteşte, deşi corabia i se împotrivea băiatului.

– Pleacă, Wintrow!

– Aş putea, dar n-ar fi de niciun folos. Ştii ce-am făcut, *Vivacia*? Am meditat. Am pătruns în mine însumi. Ştii ce-am descoperit?

– Bătăile inimii tale?

Corabia îl atinse cu o cruzime dublată de indiferenţă. Cea Care îşi Aminteşte simţi mâinile băiatului încleştându-se mai tare când inima lui parcă uită să bată.

– Încetează! o imploră, spasmodic. Te rog! adăugă.

Corabia şovăi, apoi îl lăsă în pace. El se agăţă de copastie. Când răsuflarea i se linişti, vorbi cu voce scăzută:

– *Ştii* ce-am găsit când am privit în mine însumi? Te-am găsit pe tine. Împletită cu mine, trup şi suflet. Corabia mea, suntem una, nu ne putem înşela unul pe altul! Te cunosc şi mă cunoşti. Niciunul dintre noi nu e ceea ce pretinde că este.

– Te pot ucide, mârâi corabia.

– Ştiu. Dar n-o să scapi de mine; dacă mă vei omorî, voi rămâne parte din tine. Cred că ştii şi asta. Încerci să m-alungi, corabie, dar nu crezi c-aş putea pleca destul de departe ca să se rupă legătura dintre noi. Amândoi am fi doar nefericiţi.

– Sunt dispusă să risc.

– Eu nu, îi răspunse, cu blândeţe. Propun altceva. Să acceptăm ceea ce am devenit, să recunoaştem existenţa tuturor părţilor noastre. Dacă n-o să-ţi mai renegi partea umană, o s-accept şi eu şarpele şi dragonul din mine însumi. Din noi înşine, se corectă apoi, gânditor.

Liniştea părea să picure odată cu susurul apei. În corabie se făurea încetul cu încetul ceva nou, aidoma veninului din coama de ţepi a unui şarpe. Când vorbi, răspândi amărăciune, aşa cum ţâşneşte puroiul dintr-o bubă:

– Excelent moment pentru o asemenea propunere, Wintrow! Excelent!

Îi trânti, aşa cum azvârle un dragon cât colo o cioară enervantă. Două-picioare căzu lat. Din nări i se prelinse sânge, care picură pe punte. Deşi corabia scoase un strigăt sfidător, scândurile ei absorbiră lichidul roşu, luându-l pe Wintrow în ea însăşi.

16

TÂRGUL TINTAGLIEI

Reyn răsuflă adânc, gâfâind, şi deschise ochii în întuneric. O visase pe femela dragon, captivă în coşciugul ei. Visul încă mai avea puterea să-i grăbească nebuneşte bătăile inimii şi să-i inunde trupul în sudoare. Rămase întins, nemişcat, răsuflând greu şi blestemând creatura şi amintirile pe care i le lăsase. Ar fi trebuit să-ncerce s-adoarmă din nou. În scurt timp urma să-i vină rândul să stea de strajă şi avea să regrete că nu dormise din pricina unui coşmar. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă sforăitul profund al lui Grag şi răsuflarea mai uşoară a lui Selden. Se răsuci, agitat, încercând să-şi găsească un loc mai confortabil în aşternutul transpirat. Era recunoscător fiindcă avea un pat numai pentru el; mulţi alţii le împărţeam În ultimele câteva zile, locuitorilor vilei Tenira li se adăugaseră mulţi alţii, aşa că ajunsese să adăpostească o parte reprezentativă a populaţiei oraşului.

Recenta alianţă dintre Negustorii Vechi şi cei Noi, dintre sclavii şi urmaşii coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii fusese gata să dispară înainte chiar de a prinde contur. Toţi cei care se adunaseră în jurul mesei familiei Tenira, împreună cu câţiva reprezentanţi ai Negustorilor Noi veniseră cu îndrăzneală la vila Restart şi ceruseră să fie lăsaţi înăuntru. Iscoadele lor deja îi văzuseră intrând acolo pe conducătorii Consiliului din Bingtown care mai rămăseseră în viaţă. Se adunaseră şi cei mai fanatici acoliţi ai lui Roed; Reyn se întrebase dacă nu cumva îşi puneau singuri capetele în laţ. Însă Serilla păruse calmă când apăruse în uşă. Roed Caern aruncase priviri duşmănoase din spatele ei, peste umărul ei stâng. În ciuda încruntărilor şi a protestelor lui mormăite, ea îi invitase pe toţi să intre şi să li se alăture la o “discuţie neoficială despre situaţia din Bingtown“. Dar, imediat ce se aşezaseră cu stânjeneală la masa negocierilor, jos, în oraş, trompetele şi clopotele dăduseră alarma. Când se năpustiseră cu toţii afară, Reyn se temuse de o trădare. O santinelă de pe acoperiş le strigase că o flotă chalcedeană se apropie de portul Bingtown. Roed Caern înşfăcase o sabie, strigând că Negustorii Noi dăduseră buzna la întrunirea lor cu speranţa că-i pot ucide deodată pe toţi conducătorii de drept ai Bingtownului, în timpul atacului aliaţilor lor din Chalced. Ca nişte câini turbaţi, el şi adepţii săi se repeziseră la solii Negustorilor Noi. Pumnalele şi alte arme pe care făgăduiseră că nu le vor avea asupra lor ieşiseră brusc la iveală. Prima vărsare de sânge pricinuită de acel atac chalcedean se săvârşise pe treptele casei lui Restart. Spre lauda lor, conducătorii Consiliului Negustorilor i se împotriviseră lui Roed şi nu-i lăsaseră pe el şi pe oamenii lui să-i masacreze pe solii coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii, pe ai Tatuaţilor şi pe ai Negustorilor Noi. Întrunirea se încheiase când toţi fugiseră de nebunia lui Roed, grăbindu-se să-şi apere casele şi familiile de năvălitori. Totul se petrecuse cu trei zile în urmă.

Chalcedenii debarcaseră, năpădiseră plaja, mulţi ca peştii dintr-un banc. Corăbii cu pânze şi galere cu vâsle cuceriseră portul şi luptătorii de pe punţile lor se revărsaseră pe plaje şi pe docuri. Îi copleşiseră pe oamenii dezorganizaţi din Bingtown şi îl capturaseră pe *Kendry.* Un echipaj chalcedean îl scosese din port. El se împotrivise, legănându-se şi lovind, în timp ce era remorcat de bărci chalcedene. Reyn nu ştia nimic mai mult despre soarta lui şi a echipajului său. Se întreba dacă îl puteau sili să-i ducă în susul fluviului, până la Trehaug. Oare îi lăsaseră familia şi echipajul în viaţă, ca ostatici, ca să-l poată sili să li se supună? Chalcedenii stăpâneau acum portul şi clădirile din jur, strângând inima Bingtownului în mâinile lor lacome. În fiecare zi pătrundeau tot mai mult în interiorul oraşului, prădând de-a rândul şi nimicind tot ce nu puteau lua cu ei. Reyn nu mai văzuse o asemenea distrugere. Anumite construcţii cheie, depozitele unde îşi adunau prada şi clădirile de piatră, care puteau fi apărate, erau lăsate neatinse. Dar orice altceva era ras din temelii. Negustor Vechi, Negustor Nou, pescar, vânzător ambulant, curvă sau sclav: pentru chalcedeni erau totuna. Omorau şi jefuiau fără deosebire. Lungul şir de locuinţe ale coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii fusese ars în întregime, vasele lor de pescuit fuseseră distruse şi oamenii ucişi sau puşi pe fugă, ca să-şi caute adăpost prin vecini. Chalcedenii nu purtau tratative. Nu te puteai preda. Captivii erau puşi în lanţuri şi ţinuţi pe una dintre corăbii, pentru a fi apoi duşi să-şi înceapă viaţa nouă de sclavi în Chalced. Dacă avuseseră vreodată aliaţi printre locuitorii Bingtownului, acum cotropitorii îi trădau. Distrugeau tot, fără să cruţe pe nimeni.

– Au de gând să rămână aici. Vocea lui Grag era şoptită, dar clară: După ce vor ucide sau lua în sclavie pe toată lumea din oraş, se vor stabili în locul nostru şi Golful Bingtown nu va mai fi decât o parte a Chalcedului.

– Te-am trezit tot foindu-mă? întrebă încet Reyn.

– Nu tocmai. Nu pot dormi cu adevărat. M-am săturat să tot aştept. Ştiu că a trebuit să ne organizăm rezistenţa, dar, în tot acest timp, mi-a fost greu să privesc distrugerile. Acum, când a sosit în sfârşit ziua înfăptuirii, fiecare clipă trece târându-se, şi totuşi aş vrea să fi avut mai mult timp să ne pregătim. Aş vrea să fi fugit mama şi fetele în munţi. Poate-ar trebui să se-ascundă până se termină totul.

O să se termine, dar cum? întrebă Reyn, posomorât. Ştiu că trebuie să ne facem curaj şi să atacăm, dar nu cred că vom învinge. Dacă izbutim să-i alungăm de pe ţărm, se vor retrage pur şi simplu pe corăbii şi vor năvăli iarăşi. Atâta vreme cât portul e în mâinile lor, ţin Bingtownul sub control. Dacă nu facem negoţ, cum putem supravieţui?

– Nu ştiu. Trebuie să existe o speranţă, insistă Grag, cu încăpăţânare. Mizeria asta măcar ne-a făcut să ne unim. Toată lumea trebuie să-şi dea acum seama că numai împreună putem supravieţui.

Reyn încercă să pară optimist, însă nu reuşi.

– Există speranţă, dar firavă. Dacă se-ntorc corăbiile noastre vii şi îi blochează în port, cred că tot Bingtownul o să vină să lupte. Dacă îi încolţim între ţărm şi gura portului, îi putem ucide pe toţi.

În glasul lui Grag se simţi îngrijorarea.

– Aş vrea să ştim unde sunt corăbiile noastre, sau măcar câte mai plutesc încă. Bănuiala mea e c-au muşcat momeala chalcede- nilor, care au fugit, făcându-le să-i urmărească. Poate le-au atras către o flotă mult mai mare, care ne poate distruge. Cum am putut fi atât de proşti?

– Suntem negustori, nu războinici, ripostă Reyn. Cea mai valoroasă putere a noastră ne este, totodată, cea mai mare slăbiciune. Nu ştim decât să negociem, iar duşmanii noştri nu sunt interesaţi de negocieri.

Grag răspunse cu un sunet care era pe jumătate oftat şi pe jumătate geamăt.

– Ar fi trebuit să fiu la bordul *Opheliei* în ziua aia. Ar fi trebuit să plec cu ei. E un chin s-aştept şi să sper, fără să am idee ce s-a-ntâmplat cu tata şi cu corabia noastră.

Reyn păstră tăcerea. Ştia mult prea bine cum sfâşie tăişul incertitudinii sufletul. Dar nu voia să-l insulte pe Grag spunându-i că ştie ce simte. Suferinţa fiecărui om e aparte, nu seamănă cu a nimănui altcuiva. Veni în schimb cu o propunere.

– Ne-am trezit amândoi. Am putea să ne şi ridicăm din pat. Hai să stăm de vorbă în bucătărie, ca să nu-l trezim pe Selden.

– Selden e treaz, spuse încet băiatul. Se săltă în capul oaselor: M-am hotărât! Azi vin cu voi. Merg la luptă.

– Nu. Reyn se grăbise să-i interzică aşa ceva, însă continuă îndulcindu-şi spusele: Nu cred că e o hotărâre înţeleaptă, Selden. Situaţia ta e neobişnuită. Ai putea fi ultimul moştenitor al numelui familiei. Nu trebuie să-ţi rişti viaţa.

– Aş risca dacă aş rămâne aici, fără să fac nimic mai mult decât să tremur de frică, ripostă băiatul, cu amărăciune. Reyn, te rog! Mama şi bunica îmi vor binele, dar când sunt cu ele mă simt... copil. Cum o să-nvăţ să fiu bărbat, dacă nu stau niciodată printre bărbaţi? Trebuie să merg azi cu voi.

– Selden, dacă mergi cu noi, s-ar putea să nu mai apuci să creşti şi s-ajungi bărbat, îl preveni Grag. Rămâi aici. Apără-ţi mama şi bunica. Aşa poţi sluji cel mai bine Bingtownul. Şi e datoria ta.

– Nu-mi vorbi ca unui copil, ripostă tăios Selden. Dacă lupta ajunge să se poarte în casa asta, o să fim ucişi toţi, fiindcă, în momentul când vor da chalcedenii buzna aici, voi veţi fi morţi. Vin cu voi. Ştiu că vă gândiţi c-o să vă stau în drum, c-o să fie nevoie să mă apere cineva. Dar asta n-o să se-ntâmple. Vă făgăduiesc.

Grag trase aer în piept ca să-l contrazică, însă Reyn se amestecă între ei.

– Haideţi în bucătărie, să vorbim acolo! Mi-ar prinde bine nişte cafea.

– N-ai cum să primeşti, îi spuse Grag, ursuz. Reyn îl văzu străduindu-se să-şi schimbe starea de spirit. Dar aveam ceai.

Nu erau singurii care nu puteau să doarmă. Focul din bucătărie fusese trezit la viaţă şi o oală mare, plină cu terci de ovăz, deja fierbea mocnit. Nu numai mama şi sora lui Grag, ci şi cele două femei din familia Vestrit se foiau agitate prin bucătărie, pretinzând că gătesc. Acolo n-aveau ce face toate patru. Din sufragerie se auzea murmur scăzut de voci. Pe măsură ce

era gata mâncarea, pe masă erau aduse tăvi. Şi Ekke Kelter era acolo. Umplu pentru Grag o cană cu ceai şi i-o întinse zâmbindu-i cu căldură, apoi se aşeză la masa din bucătărie faţă în faţă cu el şi spuse, fără nicio introducere:

– Incendiatorii au plecat deja. Vor să fie siguri c-ajung pe poziţie înainte de atac.

Inima lui Reyn zvâcni scurt, bizar. Totul era deodată real. Fumul şi flăcările care se înălţau de pe doc, din depozitul familiei Drur, erau semnalul de începere a atacului. Iscoade cutezătoare, în cea mai mare parte sclavi tineri, descoperiseră că acolo îşi adunaseră chalcedenii prada. Aveau să vină, cu siguranţă, să-şi salveze captura. Bingtownul îşi ardea bogăţia furată ca să-şi atragă duşmanii într-un loc central. După dezlănţuirea flăcărilor, aveau să-ncerce să le dea foc şi corăbiilor chalcedene, cu săgeţi aprinse. Un grup de bărbaţi de pe Cele Trei Corăbii, cu trupurile bine unse ca să reziste în apa rece, avea să-noate către vasele duşmane ca să desprindă şi câteva lanţuri de ancoră.

Diversele grupuri de locuitori ai Bingtownului plănuiseră astfel de diversiuni ca să-i dezorganizeze pe cotropitori înaintea atacului masiv din zori. Fiecare se înarmase cu ce putuse. Săbii vechi, moşteniri de familie, aveau să fie mânuite alături de bâte şi de cuţite de măcelar, de bâte de pescuit şi de secere. Negustori şi pescari, grădinari şi sclavi din bucătării, aveau cu toţii să-şi folosească uneltele drept arme de război. Preţ de o clipă, Reyn strânse cu putere din pleoape. Era destul de rău să moară; trebuia să li se-ntâmple şi când erau înarmaţi atât de jalnic? Îşi umplu o cană cu ceai fierbinte şi, în tăcere, le ură noroc tuturor sabotorilor îndârjiţi care se furişau fără zgomot prin noaptea rece şi ploioasă.

Aşezat lângă el, Selden îl strânse brusc şi cu putere de încheietura mâinii pe sub masă. Când îl privi întrebător, un straniu zâmbet sumbru lumină faţa băiatului.

– O simt, spuse, cu voce înceată. Tu nu?

– E firesc să-ţi fie frică, îl linişti Reyn, cu voce la fel de înceată.

Selden se mulţumi să dea din cap şi eliberă mâna lui Reyn.

Acestuia i se frânse inima. Frăţiorul Maltei trecuse prin mult prea multe pentru un băiat de vârsta lui. I se zdruncinase mintea.

Ronica Vestrit aduse pe masă pâine proaspătă. Părul ei cărunt era împletit şi strâns înfăşurat în jurul capului. În timp ce Reyn îi mulţumea Ronicăi, în încăpere intră şi mama lui. Nu purta văl.

De când şi-l scosese Reyn pe al lui la masa consiliului, niciunul dintre cei sosiţi din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu-şi mai acoperea faţa. Dacă voiau să facă parte cu toţii dintr-un nou Bingtown, era de dorit să se privească în ochi. Erau solzii, excrescenţele şi ochii arămii strălucitori chiar atât de diferite de tatuajele răsfirate pe feţele sclavilor? Şi mama lui îşi împletise părul în cozi bine prinse de cap. Purta pantaloni în locul obişnuitelor ei fuste unduioase. Ca răspuns la privirea lui uimită, nu spuse decât:

– Nu vreau să mă-ncurc în fuste când atacăm.

Reyn se holbă la ea, aşteptând un zâmbet care să-i preschimbe cuvintele în glumă. Dar ea nu zâmbi. Doar adăugă, cu glas scăzut:

– N-avea rost să discutăm despre asta. Ştiu că v-aţi fi opus cu toţii. E timpul să-şi amintească bărbaţii din Bingtown că, atunci când am sosit aici, femeile şi copiii au riscat la fel de mult ca bărbaţii lor. Azi mergem toţi la luptă, Reyn. Mai bine să murim în bătălie decât în sclavie, după ce bărbaţii noştri au pierit apărându-ne.

Grag comentă cu un zâmbet firav.

– Ei, ăsta-i optimism. Pentru o clipă, îşi privi cu atenţie mama: Şi tu?

– Bineînţeles. Crezi că sunt bună doar ca să gătesc pentru voi înainte de a vă trimite la moarte?

Naria Tenira îşi rosti răspunsul amar înainte de a pune pe masă o plăcintă cu mere aburindă. Apoi adăugă cuvinte mai blânde:

– Pe asta am făcut-o pentru tine, Grag. Ştiu că-ţi place. În sufragerie avem carne, bere şi brânză, dacă preferi. Cei care-au plecat înaintea voastră au vrut carne din belşug, ca să reziste în frigul de-afară.

Ar fi putut fi ultima lor masă împreună. Dacă erau înfrânţi de chalcedeni, n-aveau să mai găsească nimic în cămară. Nu era nevoie să mai ţină ceva la păstrare, nici mâncare, nici vieţile celor dragi. În ciuda ameninţării care plana asupra lor, sau poate din pricina ei, fructele coapte, calde, cu aromă de miere şi scorţişoară, nu-i mirosiseră niciodată lui Reyn atât de îmbietor. Grag tăie felii generoase. Reyn puse prima bucată de plăcintă caldă în faţa lui Selden şi primi o alta pentru sine.

– Mulţumesc, zise, cu glas scăzut.

Prin gând nu-i trecea nimic altceva ce-ar fi putut spune.

*

În vreme ce zbura în cerc pe deasupra portului Bingtown, furia mocnită a Tintagliei prinse în sfârşit să dea în clocot. Cum cutezau să se poarte astfel cu un dragon? O fi fost ea ultima din stirpea ei, dar încă mai era Stăpâna Celor Trei Tărâmuri. Însă la Trehaug o alungaseră ca pe-o cerşetoare care le-ar fi bătut la uşă. Când zburase în cerc deasupra oraşului şi râsese să le dea de veste că vrea să coboare acolo, nu se osteniseră să golească docul de oameni şi de obiecte. Când, în cele din urmă, începuse să vină spre ei, oameni fugiseră ţipând, în vreme ce aripile ei în mişcare azvârleau în fluviu lăzi şi butoaie.

Se ascunseseră de ea, îi dispreţuiseră vizita, în loc să-i ofere carne şi s-o întâmpine cu braţele deschise. Ea aşteptase, gândindu-se că sunt speriaţi. Cât de curând, aveau să-şi stăpânească teama şi s-o primească aşa cum se cuvenea. Însă ei îi puseseră în cale un şir de oameni cu scuturi improvizate, înarmaţi cu arcuri şi suliţe. Înaintaseră astfel spre ea, de parcă ar fi fost o vacă răzleţită care trebuie mânată înapoi, în turmă, nu o stăpână care trebuie slujită.

Izbutise totuşi să nu se-nfurie. Multe generaţii de-ale lor se perindaseră de când nu-i mai vizitase niciun dragon. Poate că uitaseră cum s-o întâmpine curtenitor. Fusese dispusă să le mai dea o şansă. Însă, când îi salutase ca şi cum ar fi primit-o cu supunerea care i se cuvenea, unii păruseră să n-o înţeleagă, în timp ce alţii strigau “vorbeşte, vorbeşte“, de parcă ar fi fost un miracol. Se ciorovăiseră între ei şi Tintaglia aşteptase, răbdătoare, să termine. În cele din urmă, împinseseră în faţă o femeie care îndreptase spre ea o suliţă tremurătoare, întrebând:

– De ce-ai venit aici?

Tintaglia ar fi putut s-o calce în picioare sau să-şi deschidă botul şi s-o împroaşte cu stropi de otravă. Însă îşi stăpânise din nou furia, mulţumindu-se cu o întrebare simplă:

– Unde e Reyn? Trimiteţi-l la mine.

Femeia îşi strânsese mai tare suliţa, încercând să-şi oprească tremuratul.

– Nu e aici! strigase, cu voce piţigăiată. Acum pleacă, până nu te-atacăm!

Tintaglia şfichiuise aerul cu coada, trimiţând în fluviu o piramidă de butoaie.

– Atunci trimiteţi-o pe Malta. Trimiteţi-mi pe cineva cu destulă minte ca să discute înainte de a ameninţa.

Femeia care vorbise se retrăsese în spatele şirului de luptători speriaţi şi se sfătuise cu ei câteva clipe. Apoi ieşise cu doar doi paşi în faţa gloatei înainte de a răspunde:

– Malta e moartă, iar Reyn nu e aici.

– Malta nu-i moartă! exclamase Tintaglia, iritată. Legătura ei cu femeia nu mai era la fel de puternică, dar nici nu dispăruse: M-am săturat de vorbăria asta. Trimiteţi-l pe Reyn la mine sau spuneţi-mi unde-l găsesc!

Femeia se îmbătoşase.

– Nu-ţi spun decât că nu e aici. Pleacă!

Era prea mult. Tintaglia se săltase pe picioarele din spate, apoi izbise brusc docul cu cele din faţă, zguduindu-l. Femeia se împleticise şi căzuse în genunchi, pe când câţiva luptători din spatele ei ieşiseră din rând şi o rupseseră la fugă. Cu o altă şfichiuire de coadă, Tintaglia măturase de pe doc toate lăzile şi toate butoaiele. Apoi prinsese între fălci suliţa firavă a femeii, muşcase din ea şi scuipase într-o parte aşchiile.

– Unde e Reyn? răgise.

– Nu-i spune! strigase unul dintre luptători, însă un tânăr ţâşnise în faţa celorlalţi.

– N-o omorî! Te rog! o implorase el pe femela dragon. Celorlalţi purtători de suliţe le aruncase o privire usturătoare: N-o sacrific pe Vala de dragul lui Reyn! El a adus dragonul asupra noastră, aşa că n-are decât să-i facă el faţă. Reyn nu e aici, dragonule. A plecat spre Bingtown, la bordul lui *Kendry.* Dacă-l vrei pe el, caută-l acolo. Noi nu-ţi putem oferi decât o luptă.

Câţiva îi strigaseră că e trădător şi laş, însă alţii îi ţinuseră partea, cerându-i Tintagliei să plece în căutarea lui Reyn. Ea fusese dezgustată. Se săltase din nou pe picioarele din spate, lăsând-o să fugă pe femeia pe care-o ţinuse captivă între cele din faţă, pe care şi le readusese apoi din nou pe doc, îşi înfipsese ghearele în scânduri şi le trăsese spre sine, spintecând lemnul. Îl sfărâmase ca pe nişte frunze uscate. Cu o lovitură de coadă, zdrobise două şiruri de bărci legate de doc. Le arătase că poate distruge fără niciun efort.

– Pentru mine e o nimica toată să vă fac zob oraşul! le uriaşe oamenilor. Ţineţi minte, slăbănogi cu două picioare! Nu e nici ultima oară când mă vedeţi, nici ultima oară când auziţi

de mine. Când mă voi întoarce, o să vă-nvăţ ce-nseamnă respectul şi cum trebuie slujită o Stăpână a Celor Trei Tărâmuri!

Ei se regrupaseră sau încercaseră să se regrupeze. Câţiva se repeziseră spre ea, cu suliţele coborâte în poziţie de luptă. Ea nu-i atacase. În schimb, îşi desfăcuse aripile, se avântase în văzduh, apoi plonjase iarăşi, izbind docul din toate puterile. Lovitura îi azvârlise pe oamenii din celălalt capăt, iar presupuşii apărători ajunseseră în aer. Căzuseră greoi, lovindu-se zdravăn. Cel puţin unul ajunsese în apă. Tintaglia nu aşteptase să-şi mai arate vreunul lipsa de respect, îşi luase brusc din nou zborul, făcând docul să se legene nebuneşte. Când se înălţase, oamenii urlaseră, unii agitându-şi pumnii, alţii ghemuindu-se.

Pentru ea nu contase. Cercetase văzduhul cu privirea. Bingtown. Trebuia să fie orăşelul urât mirositor de pe coastă, deasupra căruia zburase. Avea să-l caute pe Reyn acolo. El mai vorbise şi altă dată în numele ei; putea vorbi iarăşi, făcându-i pe toţi să priceapă ce urgie o să se-abată asupra lor dacă nu i se supuneau.

Şi acum ajunsese, se lăsa purtată de un curent de aer rece deasupra oraşului îngrămădit pe ţărm. Lumina de un alb pal a stelelor străpungea cerul de deasupra ei; jos, în Bingtownul în mare parte adormit, se zăreau câteva lumini galbene răzleţe. Răsăritul soarelui avea să trezească în curând cuibul oamenilor. Către ea se înălţă, purtat de vânt, un miros scârbos, de arsură. Corăbiile umpleau portul, iar linia malului era marcată de focuri de veghe, aprinse la distanţe inegale. Lângă focuri, zări oameni care se foiau neliniştiţi. Tintaglia îşi scotoci amintirile. Război. Simţea duhoarea războiului, îi vedea învălmăşeala. Sub ea, fumul gros izvorât dintr-o clădire de pe doc înflori brusc în vâlvătăi portocalii. Un urlet se înălţă în aer. Ochii ei ageri desluşiră siluete omeneşti îndepărtându-se pe furiş, pe când altele, mult mai numeroase, se apropiau de foc din toate părţile.

Se lăsă mai jos, încercând să priceapă ce se petrece. În vreme ce cobora, auzi şuierul inconfundabil al săgeţilor în zbor. Erau în flăcări şi nu o nimeriră, lovind în schimb o corabie şi stingându-se aproape imediat. Urmă o a doua rafală. De data asta, una dintre pânzele corăbiei luă foc. Flăcările care mistuiau săgeata gudronată urcară brusc pe pânză, către ea. Tintaglia se grăbi să-şi agite aripile, câştigând înălţime, şi suflul de aer stârnit de trecerea ei aţâţă focul. Pe puntea corăbiei care ardea, oamenii ţipau uluiţi. Arătau, pe lângă pânza aprinsă, către silueta dragonului de deasupra lor.

Tintaglia auzi zbârnâitul unui arc şi o săgeată trecu, şuierând, pe lângă ea. Se trase într-o parte, dar alte săgeţi îşi luară zborul. Unul dintre beţele alea mici o nimeri, fără să-i facă niciun rău când îşi lovi vârful de solzii deşi de pe pântecul ei. Era uluită şi ofensată. Cutezau să-ncerce s-o vatăme? Oamenii încercau să se opună voinţei unui dragon? În ea se aprinse mânia. Era adevărat că aripile lipsiseră din văzduh mult prea multă vreme. Dar cum îndrăzneau oamenii să se creadă stăpânii acelui tărâm? Avea să le-arate cât de prostească era această idee. Alese cel mai mare vas, îşi strânse aripile şi plonjă spre el.

Nu se mai luptase niciodată cu o corabie. Printre amintirile ei erau prea puţine în care oamenii li se împotriveau dragonilor. Descoperi curând că prinderea greementului în gheare nu era o idee bună. Vasele legănate de apă nu opuneau destulă rezistenţă atacului ei. Se clătinau, depărtându-se de ea, iar pânzele şi parâmele i se înfăşurau în jurul ghearelor. Smucindu-se din toate puterile, se smulse din încâlceala lor, rupându-le. Dădu din aripi, înălţându-se iarăşi. Sus, deasupra portului, îşi desprinse de pe gheare talmeş-balmeşul de parâme, vergi şi pânze, pe care-l azvârli şi-l privi, satisfăcută, cum cădea pe o galeră mai mică, pe care o scufundă.

La o a doua trecere, îşi alese drept pradă o corabie cu două catarge. Când o văzură înclinându-se deasupra lor, oamenii de la bord umplură aerul de săgeţi care o loviră zăngănind şi căzură pe punte. Când trecu pe deasupra corăbiei, o singură lovitură a cozii ei seceră ambele catarge. Încâlcite în parâme şi pânze, acestea căzură, însă ea deja se îndepărtase. Trecu pe deasupra unei galere şi toţi oamenii de pe punte se aruncară în apă. Tintaglia răgi încântată. Ce repede învăţaseră să-i ştie de frică!

Fâlfâitul aripilor ei uriaşe legăna puternic vasele maimici. Un cor de ţipete de înălţă, ca un omagiu adus mâniei sale. Se avântă în înaltul cerului, apoi se năpusti din nou către port. Când soarele de iarnă se săltă deasupra orizontului, zări o reflexie orbitoare a trupului ei strălucitor în apa întunecată de jos. Privirea sa ageră mătură oraşul. Nimeni nu se lupta cu focurile, oamenii nu se mai băteau nici măcar între ei. Toţi ochii o urmăreau şi nimeni nu mai mişca, totul încremenise, venerându-i furia. O priveau cu o asemenea spaimă, încât îi crescu inima**.** Aroma fricii lor îi pătrunse în nări, îmbătând-o cu propria putere. Răsuflă adânc, apoi urlă, slobozind, odată cu sunetul, o ploaie de otravă lăptoasă. Vântul dimineţii răspândi stropii. Trecură câteva secunde înainte de a ajunge la ea ţipetele oamenilor în agonie,

umplând-o de o nouă satisfacţie. Pe corăbii, stropii de otravă mistuiau pielea, se adânceau în carne, străpungeau oase şi găureau măruntaie, ieşind prin partea opusă din corpurile victimelor care se zvârcoleau. Veninul de luptă, făurit din apele acide în care se născuse ea, era îndeajuns de puternic, încât să străpungă toate straturile armurii de solzi a unui dragon matur, aşa că trecea de-a dreptul prin carnea apoasă a oamenilor şi sfârâia când le găurea lemnul corăbiilor. Cel mai mic strop lăsa în urmă o rană de nevindecat. Şi astfel piereau cei cărora le trecuse prin cap s-o străpungă pe ea cu săgeţi!

Apoi, prin vacarmul ţipetelor, focurilor şi şuierăturilor vântului, o voce limpede îi atrase atenţia. Îşi roti capul, încercând să o separe de toate celelalte. O voce cânta, vocea unui băietan, subţire, dar nu piţigăiată. Suavă şi sinceră, făcea să răsune clar fiecare cuvânt:

– Tintaglia, Tintaglia! Albastră regină a vânturilor şi a văzduhului! Tintaglia, glorioasă Tintaglia, teribilă prin frumuseţea ta, splendidă prin mânia ta! Tintaglia, Tintaglia!

Ochii ei ageri descoperiră mica siluetă. Băiatul era singur, în vârful unui morman de dărâmături, fără să-i pese că trupul i se profila ca ţintă ideală pentru săgeţi. Stătea drept, vesel, cu braţele înălţate, şi îi cânta în limba Străbunilor. Laudele lui o fermecau şi el îi împletea numele în cântec, rostindu-i-l cu o dulceaţă de nedescris.

Tintaglia prinse vântul sub aripi. Se înclină şi se roti pe spirale graţioase, sprijinindu-se pe curenţii de aer. Cântecul băiatului urca pe aceleaşi spirale, învăluind-o în laude fascinante. Nu putea să-i reziste. Se lăsă tot mai jos şi mai jos, ca să-i asculte cuvintele adoratoare. Corăbiile vătămate fugeau din port. Ei nu-i mai păsa. N-aveau decât să plece.

Oraşul nu fusese bine construit pentru întâmpinarea unui dragon. Totuşi, nu prea departe de fermecătorul ei admirator, exista o piaţă care ar fi fost mulţumitoare ca loc de oprire. Pe când îşi încetinea coborârea bătând din aripi, mulţi oameni se îndepărtau în fugă, găsindu-şi un adăpost şubred în spatele clădirilor dărăpănate. Nu le dădu nicio atenţie. Odată ajunsă pe pământ, îşi scuturâ aripile imense, apoi şi le strânse. Capul prinse să i se legene în ritmul cuvintelor menestrelului.

– Tintaglia, Tintaglia, pe lângă care pălesc deopotrivă luna şi soarele. Tintaglia, mai albastră decât curcubeul, mai strălucitoare decât argintul. Tintaglia, cu aripi iuţi, cu gheare ascuţite, cu răsuflarea ucigătoare pentru nemernici. Tintaglia, Tintaglia.

Ochii i se rotiră de plăcere. Cât timp trecuse de când nu mai înălţase nimeni cântece de slavă pentru dragoni? Se uită la băiat şi văzu că era vrăjit de ea. Frumuseţea dragonului se reflecta în ochii lui strălucitori. Îşi aminti că îl atinsese. Fusese cu Reyn, când îl salvase. Asta dezlega misterul. Uneori, câte unui muritor i se întâmpla să fie vrăjit de atingerea unui dragon. Mai ales cei tineri erau sensibili, cu ei se înfiripa uşor o astfel de legătură. Tintaglia se uită cu drag la creatura măruntă. Un fluturaş, menit să-şi încheie repede zilele, şi totuşi stătea în faţa ei, venerând-o fără teamă.

Îşi deschise larg aripile, în semn de aprobare. Era cea mai înaltă răsplată pe care i-o putea oferi un dragon unui muritor, deşi cântecul lui tineresc nu prea o merita; oricât de dulci i-ar fi fost cuvintele, ofranda lui era departe de aceea a unui menestrel şcolit. Îşi flutură aripile, pentru ca albastrul şi auriul lor să unduiască sub soarele iernii. Orbit, el amuţi.

Tintaglia deveni conştientă de prezenţa celorlalţi oameni, amuzându-se. Se ţineau deoparte, trăgând cu ochiul de după copaci sau pe deasupra zidurilor. Îşi strângeau armele în mâini şi tremurau de frica ei. Îşi arcui gâtul lung şi îşi netezi aripile cu botul, ca să le-arate cum îi unduiesc muşchii. Îşi întinse ghearele şi zgârie pietrele pavajului. Îşi lăsă cu nepăsare capul pe-o parte şi se uită în jos, la micul ei admirator. Îşi rostogoli înadins ochii, atrăgând în ei sufletul lui, până când simţi cât de dureros îi zvâcneşte băiatului inima în piept. Când îl eliberă, el răsuflă de mai multe ori gâfâind, dar izbuti cumva să rămână în picioare. Deşi mic, era, într-adevăr, demn să slăvească un dragon în cântecele lui.

– Ei bine, menestrelule, susură ea, amuzată. Vrei o favoare în schimbul cântecului tău?

– Cânt fiindcă mă bucur că exişti, răspunse el, curajos.

– E foarte bine, îi răspunse.

Ceilalţi, oamenii ascunşi din spatele lui Selden, se aventurară mai aproape, cu armele pregătite. Proştii de ei! Tintaglia lovi pavajul cu coada, ceea ce îi trimise printr-un salt înapoi, în adăpost.

Ea râse zgomotos. Însă apăru un altul care refuza să se teamă de ea, se apropie cutezător, gata s-o înfrunte. Reyn avea o sabie, dar o lăsa să atârne cu vârful în jos.

– Aşadar, te-ai întors, spuse el, cu voce scăzută. De ce?

Ea îl privi pufnind.

– De ce? De ce nu? Mă duc unde vreau, omule. Nu se cuvine să-i pui întrebări unei Stăpâne a Celor Trei Tărâmuri. Micuţul şi-a ales un rol mai potrivit. Ar fi mai înţelept din

partea ta să-l imiţi.

Reyn îşi sprijini vârful însângerat al săbiei de pavaj. Tintaglia îi simţi mirosul de sânge, de sudoare şi de fum din timpul luptei. Reyn cutează să se încrunte la ea.

– Ne-ai curăţat portul de câteva corăbii duşmane şi te-aştepţi să-ngenunchem recunoscători în faţa ta?

– Îţi imaginezi că ai o importanţă care nu există, Reyn Khuprus. Nu-mi pasă decât de duşmanii mei, nu de ai voştri. M-au provocat cu săgeţile lor. Şi-au găsit sfârşitul cuvenit, aşa cum va păţi oricine mă va sfida.

Bărbatul brunet din Tărâmul Ploilor Sălbatice veni mai aproape. Ea observă acum că se sprijină în sabie. Era mai slăbit decât îl crezuse. De-a lungul braţului stâng avea o dâră subţire de sânge uscat. Când îşi înălţă faţa către ea, soarele firav al iernii îi străluci pe solzii de pe frunte. Tintaglia zvâcni din urechi, amuzată. Reyn îi purta semnul şi nici măcar n-o ştia! Îi aparţinea şi totuşi credea că-şi poate pune voinţa mai presus de a ei. Purtarea băiatului era mai potrivită. Stătea cât de drept putea. Se uita în sus, la ea, dar ochii îi erau plini de veneraţie, nu de sfidare. Băiatul era promiţător.

Din nefericire, promisiunea avea nevoie de timp ca să se-nfăptuiască, iar Tintagliei tocmai timpul îi lipsea. Ca să fie salvaţi şerpii rămaşi, era nevoie să lucreze oamenii cât mai repede. Îl ţintui pe Reyn cu privirea. Îi cunoştea pe oameni destul de bine, încât să ştie că toţi ceilalţi aveau să-l asculte mai degrabă pe el decât pe băiat. Trebuia să le vorbească prin el.

– Am o însărcinare pentru tine, Reyn Khuprus. Una de cea mai mare importanţă. Tu şi semenii tăi trebuie să lăsaţi totul deoparte ca s-o duceţi la îndeplinire, fără să vă mai gândiţi la nimic altceva înainte de a o înfăptui.

El o privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Alţi oameni ieşiră dintre ruine. Nu se apropiară prea mult, dar rămaseră la o distanţă de la care, fără să-i atragă atenţia asupra lor, puteau auzi ce-i spunea lui Reyn. O priveau cu ochi mari, gata fie să fugă, fie s-o aclame. Se întrebau dacă le era apărătoare sau duşmană. Îi lăsă să se întrebe, concentrându-se doar ca să-i impună lui Reyn voinţa ei. Însă el o sfidă.

– Acum îţi imaginezi că ai o importanţă care nu există, spuse, cu răceală. Nu sunt interesat să duc la îndeplinire nicio însărcinare dată de tine, dragonule.

Cuvintele lui n-o surprinseră. Se săltă pe picioarele din spate, dominându-l cu înălţimea ei. Îşi deschise larg aripile, ca să pară încă şi mai mare.

– Atunci nu eşti interesat nici să trăieşti, Reyn Khuprus, îl înştiinţă.

El ar fi trebuit să-nceapă să tremure. Dar nu tremură. Ci izbucni în râs.

– Aici ai dreptate, vierme Tintaglia! Nu sunt interesat să trăiesc, şi asta tot din pricina ta. Când ai lăsat-o pe Malta să meargă la moarte, ai distrus orice urmă de respect pe care mi l-ai inspirat vreodată. Odată cu Malta a murit şi interesul meu pentru viaţă. Aşa că n-ai decât să-mi faci tot răul pe care-l poţi face. Fiindcă n-o să-mi mai plec niciodată grumazul sub jugul tău. Regret că m-am străduit să te eliberez. Mai bine ai fi pierit în beznă înainte de a-mi împinge iubita spre moarte.

Cuvintele lui o şocară. Nu doar că se purta neîngăduit de grosolan cu ea; chiar n-o mai venera şi nu se mai temea de ea câtuşi de puţin. Acel două-picioare mic şi jalnic, o creatură menită să răsufle doar de câteva ori, voia să moară pe loc, pentru că... Tintaglia îşi întoarse capul şi îl privi cu atenţie. Ah! Pentru că-şi imagina că ea a îngăduit să-i moară perechea. Malta.

– Malta nu a murit! exclamă, dezgustată. Îţi iroseşti sentimentele şi vorbele mari pentru ceea ce îţi imaginezi. Lasă deoparte astfel de prostii, Reyn Khuprus. Însărcinarea pe care trebuie s-o duci la îndeplinire e cu mult mai importantă decât împerecherea unui singur om. Te onorez cerându-ţi să faci ceva care ar putea salva întreaga mea stirpe.

*

Dragonul minţea. Dispreţul lui Reyn era nemărginit. Mersese el însuşi, la bordul lui *Kendry,* în josul şi în susul fluviului şi nu găsise nici cea mai mică urmă a iubitei sale. Malta era moartă şi femela dragon minţea ca să-i impună voinţa ei. Se uită pe lângă ea, batjocoritor. Putea să-l lovească acolo unde se afla. El n-avea de gând să mai scoată niciun cuvânt. Îşi înălţă privirea, îşi în- cordă fălcile şi îşi aşteptă moartea.

Chiar şi aşa, făcu ochii mari când, privind pe lângă Tintaglia, desluşi umbre care se furişau, apropiindu-se de ea printre ruine. Se mişcau, se opreau, se mişcau iarăşi, ajungând de fiecare dată mai aproape de dragon. Armurile lor de piele şi părul strâns în cozi spuneau că sunt chalcedeni. Se regrupaseră, deşi corăbiile le fuseseră distruse în port şi în ciuda

numărului mare de morţi din rândurile lor, şi, cu săbii, suliţe şi securi de luptă în mâini, se îndreptau din toate părţile spre dragon. Un zâmbet îndârjit strâmbă buzele lui Reyn. Îi convenea întorsătura pe care-o luau lucrurile. Duşmanii lui n-aveau decât să se bată între ei. După ce terminau, el avea să-i ia în primire pe supravieţuitori. Îi privi pe chalcedeni apropiindu-se fără să spună nimic, dar dorindu-le să izbândească.

Însă Grag Tenira înaintă dintr-un salt, strigând:

– Păzeşte-ţi spatele, dragonule! La mine, Bingtown, la mine!

Apoi, în fruntea a nu mai mult de o mână de slujitori însângeraţi ai familiei sale, se repezi la chalcedeni, ca să apere dragonul.

Cu o iuţeală de şarpe, Tintaglia se întoarse către atacatorii săi. Îşi urlă furia şi îşi agită aripile imense, fără să-i pese că astfel îşi dă de-a dura mai mulţi apărători. Se năpusti spre chalcedeni cu botul larg deschis. Suflă către ei. Reyn nu putu să vadă mai mult de-atât, însă rezultatul îl îngrozi. Luptătorii duri se îndepărtară de ea ţipând ca nişte copii. Cât ai clipi, toate chipurile erau pline de sânge. În secunda următoare, hainele şi armurile de piele căzură, zdrenţuite, de pe trupurile brăzdate de şiroaie roşii. Unii încercară să fugă, dar se poticniră după câţiva paşi. Mai multe trupuri se rupseră în bucăţi în timp ce se prăbuşeau. Cei care fuseseră la cea mai mare distanţă de dragon izbutiră să se retragă, împleticindu-se, înainte de a cădea la pământ urlând. Nici măcar ţipetele nu persistară. După din ce în ce mai slabele lor bolboroseli, se aşternu o linişte cumplită. Grag şi oamenii lui rămaseră locului, neîndrăznind să se apropie de leşurile pline de sânge.

Reyn îşi simţi măruntaiele tresăltând. Chalcedenii îi erau duşmani, mai răi decât câinii, nu meritau îndurare. Dar când vedeai orice soi de creatură murind cum muriseră ei, ţi se frângea inima. Leşurile încă se mai descompuneau, îşi pierdeau treptat forma, lichefiindu-se. Un cap se rostogoli, desprins de şira spinării, şi rămase răsucit pe-o parte în timp ce carnea i se scurgea de pe ţeasta care se sfărâma. Tintaglia îşi întoarse capul imens ca să se uite la Reyn peste umăr. Ochii i se rotiră. Oare o amuza groaza lui? Cu o clipă în urmă, el îi spusese că nu-şi mai preţuieşte viaţa. Asta nu se schimbase, dar ştia că orice altă moarte ar fi fost de preferat în locul celei la care tocmai fusese martor. Îşi adună curajul, hotărât să moară în tăcere.

N-ar fi putut spune de unde găsise Grag Tenira atâta îndrăzneală, dar el se opri, cutezător, între Reyn şi dragon. Îşi înălţă sabia şi Tintaglia fremătă, ofensată. Pe urmă, negustorul din Bingtown se înclină adânc şi îşi puse sabia la picioarele ei.

– Te voi sluji! se oferi. Curăţă-ne portul de nemernicii ăştia şi voi îndeplini orice însărcinare doreşti.

Se uită în jur; neîndoielnic, privirea lui îi chema pe ceilalţi să i se alăture. Câţiva se apropiară cu teamă, dar cei mai mulţi rămaseră la distanţă. Numai Selden înaintă cu încredere şi se opri alături de Grag. Ochii strălucitori cu care se uita băiatul la dragon îl făceau pe Reyn să sufere. Băiatul era atât de tânăr şi atât de amăgit de creatură! Se întrebă dacă tot aşa păruse şi el în ochii mamei şi ai fratelui său când le vorbise cu ardoare în favoarea creaturii. Se crispa amintindu-şi. El eliberase creatura aia în lume şi preţul nebuniei lui fusese Malta.

Tintaglia îl fulgeră pe Grag cu privirea, cântărindu-l.

– Crezi că sunt o slugă pe care-o plăteşti? Dragonii chiar au dispărut din lumea asta de atât de multă vreme? Voinţa unui dragon e mai presus de orice ţel neînsemnat al oamenilor. Veţi pune capăt acestei înfruntări şi vă veţi îndrepta toată atenţia spre îndeplinirea dorinţelor mele.

Selden vorbi înainte de a apuca Grag să răspundă.

– Odată ce am văzut miracolul furiei tale, preaputernico, cum ne-am mai putea dori să facem altceva? Ceilalţi, cotropitorii, îţi nesocotesc voinţa. Ai văzut cum au încercat să te atace, chiar înainte de a şti ce porunceşti. Înfrânge-i şi alungă-i de pe ţărmurile noastre, regină măreţ înaripată a văzduhului! Eliberează-ne minţile de ei, ca să le putem îndrepta nestingherite spre ţelurile tale mai înalte.

Reyn se holbă la el. De unde scosese astfel de cuvinte? Şi credea, oare, că un dragon putea fi manevrat cu atâta uşurinţă? Uimit, văzu capul uriaş al Tintagliei lăsându-se în jos, până ce ajunse cu nările în dreptul centurii băiatului. Îl înghionti uşor, făcându-l să se tragă înapoi clătinându-se.

– Limbă-dulce, crezi că mă poţi amăgi? Crezi că vorbele mieroase mă pot convinge să muncesc ca un animal ca să vă îndepliniţi ţelurile?

În glasul ei se simţeau, deopotrivă, afecţiunea şi sarcasmul.

Vocea copilărească a lui Selden se înălţă, limpede şi sinceră:

– Nu, stăpână a vântului, nu sper c-o să te amăgesc! Nici nu încerc să mă tocmesc cu tine! Te implor să ne faci această favoare, preaputernico, ca să ne putem gândi numai şi numai la însărcinările pe care doreşti să ni le încredinţezi. Băiatul trase aer în piept: Nu suntem nimic mai mult decât creaturi mărunte, cu vieţi scurte. Trebuie să ne plecăm umili în faţa ta, căci astfel suntem făcuţi. Iar minţile mărunte ne sunt la fel, pline de grijile noastre neînsemnate. Ajută-ne, regină strălucitoare, să ne alungăm spaimele! Alungă năvălitorii de pe ţărmul nostru, ca să-ţi putem da ascultare cu minţi netulburate!

Tintaglia îşi trase capul înapoi şi urlă, încântată:

– Văd că eşti al meu! Cred că aşa trebuia să fie, căci eşti atât de nevârstnic şi te-ai aflat atât de aproape când mi s-au întins aripile pentru prima oară. Fie ca amintirile unei sute de menestreli Străbuni să-ţi aparţină, micuţule, ca să mă poţi sluji cum se cuvine. Iar acum plec, nu ca să vă fac vouă pe plac, ci ca să-mi arăt puterea.

Se săltă pe picioarele din spate, mai înaltă decât orice clădire, şi se roti în loc, ca un cal de luptă. Reyn îi văzu pulpele puternice şi se aruncă la pământ. O clipă mai târziu, îl biciui o rafală de aer şi de praf săltat de vânt. Rămase întins până ce fâlfâirea aripilor albastru-argintii o avântară pe Tintaglia în văzduh. Apoi se ridică şi se uită cu gura căscată la silueta dintr-odată minusculă de deasupra capului său. Avea impresia că are urechile înfundate cu câlţi. În vreme ce se holba, Grag îl prinse pe neaşteptate de braţ.

– Ce-a fost în capul tău de-ai sfidat-o în halul ăla? întrebă Negustorul. Apoi îşi înălţă privirea cu veneraţie: E magnifică. Şi e singura noastră şansă. Îi zâmbi larg lui Selden: Ai avut dreptate, flăcăule. Dragonii schimbă totul.

– Aşa am crezut şi eu cândva, răspunse Reyn, ursuz. Nu te lăsa fascinat de ea. E tot atât de amăgitoare pe cât e de frumoasă şi n-are loc în inimă decât pentru propriile interese. Dacă ne plecăm în faţa voinţei ei, o să ne înrobească, la fel cum ne-ar fi înrobit chalcedenii.

– Te înşeli. Deşi scund şi firav, Selden părea să-l domine cu satisfacţia lui: Dragonii nu i-au înrobit pe Străbuni şi nu ne vor înrobi nici pe noi. Făpturi diferite pot trăi împreună în multe alte feluri, Reyn Khuprus.

Reyn se uită în jos, la băiat, clătinând din cap:

– De unde-ţi vin toate ideile astea, copile? Şi cuvintele cu care-ai izbutit s-o farmeci ca să ne lase în viaţă?

– Le visez, răspunse băiatul, cu nevinovăţie. Când visez că zbor cu ea, ştiu cum îşi vorbeşte sie însăşi. Regina văzduhului, călăreaţa zorilor, magnifica. Îi vorbesc aşa cum îşi vorbeşte. Numai aşa poţi discuta cu un dragon. Îşi încrucişa braţele pe pieptul îngust: Aşa o curtez. Diferă foarte mult de felul în care vorbeşti tu cu sora mea?

Neaşteptata reamintire a Maltei şi a cuvintelor cu care obişnuia s-o flateze şi s-o amăgească linguşind-o îi străpunse lui Reyn inima ca un pumnal. Dădu să-şi întoarcă spatele către băiatul al cărui zâmbet era de nesuportat. Însă Selden îl prinse de braţ:

– Tintaglia nu minte, îi spuse, cu glas scăzut. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Reyn, cerându-i să dea dovadă de loialitate: Ne consideră prea neînsemnaţi ca să ne mintă. Crede-mă în privinţa asta! Dacă spune ea că Malta-i în viaţă, atunci chiar este. Sora mea o să se-ntoarcă la noi. Dar, ca să se întâmple asta, lasă-mă să te călăuzesc, aşa cum mă las călăuzit de vise!

Din apropierea portului se auziră ţipete. Pretutindeni în jurul lor, oameni căutau locuri de unde să vadă cât mai bine ce se petrecea. Reyn nu-şi dorea nicidecum aşa ceva. Chalcedeni sau nu, cei măcelăriţi de dragon erau semenii săi. Auzi trosnet de grinzi masive care cedează. O altă corabie distrusă, fără îndoială.

– Pentru nemernicii ăia de-acum e prea târziu să mai fugă! exultă, cu sălbăticie, un luptător din apropiere.

Lângă el, alţii intrară în aceeaşi stare de spirit.

– Uitaţi-vă cum se avântă spre cer. E, într-adevăr, regina văzduhului!

– O să ne cureţe ţărmul de împuţiţii ăştia de chalcedeni!

– Ah! A strivit coca unei corăbii cu o singură lovitură de aripă!

Lângă Reyn, Grag îşi ridică brusc sabia. Oboseala părea să-l fi părăsit.

– La mine, Bingtown! S-avem grijă ca orice chalcedean ajuns viu pe plajă să nu rămână aşa prea multă vreme!

O luă la fugă spre port şi oamenii care se ascunseseră mai înainte printre ruine se grăbiră să-l urmeze, până ce Reyn şi Selden rămaseră singuri în piaţa distrusă.

Băiatul oftă.

– Ar trebui să te duci repede s-aduni oameni din toate grupurile de locuitori ai oraşului. Când o să negociem cu dragonul, o să fie bine să vorbim toţi cu aceeaşi voce.

– Îmi imaginez că ai dreptate, răspunse Reyn, cu gândul în altă parte.

Îşi amintea propriile vise stranii din adolescenţă. Oraşul îngropat îi apărea viu şi plin de lumină, de muzică şi de oameni, iar dragonul îi vorbea. Cei care petreceau mult timp acolo, jos, aveau uneori astfel de vise. Care însă soseau, cu siguranţă, doar în somnul celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Pierdut în gânduri, Reyn se aplecă să frece cu degetul mare obrazul murdar de praf al băiatului. Şi tresări, rămas fără cuvinte, când pe pometele lui Selden apăru un mic evantai de solzi argintii.

17

NEGOCIERI ÎN BINGTOWN

Acoperişul Sălii Negustorilor dispăruse, căci chalcedenii terminaseră de distrus ceea ce începuseră Negustorii Noi. Ronica îşi croi drum printre sfărâmăturile pline de funingine ale acoperişului prăbuşit pe podea. Continuase să ardă mocnit şi după ce se prăbuşise, lăsând pe pereţii de piatră dâre de funingine şi de fum. Tapiseriile şi steagurile care împodobiseră cândva sala, doar nişte biete zdrenţe carbonizate de-acum, mai stăteau încă atârnate. Deasupra rămăseseră câteva grinzi înnegrite de foc. Cerul după-amiezii ameninţa cu ploaia, privind în jos, duşmănos şi plumburiu, către adunarea din clădirea fără acoperiş, însă Negustorii din Bingtown insistaseră cu încăpăţânare să se întrunească în acel loc care nu-i mai putea adăposti. Era, se gândi Ronica, o dovadă grăitoare a legendarei dârzenii a Negustorilor.

Grinzile căzute fuseseră împinse într-o parte. Oamenii păşeau peste şi pe lângă grămezile de moloz. Zgura trosnea sub tălpi şi mirosul de cenuşă umedă se înălţa tot mai puternic pe măsură ce mulţimea se mişca de colo-colo. Focul care mistuise acoperişul cuprinsese şi cea mai mare parte a meselor şi a băncilor. Rămăseseră doar câteva scaune scorojite, dar niciunul nu-i părea Ronicăi destul de solid, încât să aibă încredere să se-aşeze.

Se vădea şi o stranie egalitate a tuturor celor prezenţi, care stăteau umăr la umăr. Negustori din Bingtown, Negustori Noi, sclavi tatuaţi şi pescari vânjoşi, vânzători şi servitori, stăteau cu toţii alături de prietenii şi de rudele lor.

Umpluseră sala. Cei care nu mai avuseseră loc stăteau afară, pe trepte, sau direct pe pământ, în grupuri. În ciuda originilor lor diferite, semănau bizar de mult unii cu alţii. Pe toate feţele îşi puseseră pecetea şocul năvălirii chalcedenilor, necazurile pe care le aduseseră, ravagiile pe care le făcuseră. Luptele şi focul fuseseră la fel pentru toţi, de la negustorii bogaţi din Bingtown până la sclavii umili din bucătării. Aveau hainele pătate de funingine, de sânge sau, uneori, de amândouă. Mulţi păreau neîngrijiţi. Copiii se îngrămădeau în jurul părinţilor şi vecinilor. Armele erau purtate la vedere. Vorbeau încet şi îndeosebi despre dragon.

– A suflat spre ei, şi s-au topit pur şi simplu, ca lumânările sub flacără.

– A strivit în întregime coca unei corăbii cu o singură lovitură de coadă.

– Nici măcar chalcedenii nu merită să moară aşa.

– Nu merită? Ba merită să moară oricum izbutim să-i ucidem.

– Dragonul e o binecuvântare trimisă de Sa să ne salveze. Ar trebui să pregătim ofrande de mulţumire.

Mulţi nu scoteau nicio vorbă, doar fixau cu privirea podiumul de piatră, care supravieţuise ca să le ofere un loc mai înalt conducătorilor fiecărui grup.

Serilla era acolo, ca reprezentantă a Jamaillei, cu Roed Caern, radios, alături de ea. Când îl văzu pe podium, Ronica strânse din dinţi, dar se strădui să nu se holbeze la el. Sperase că Serilla o s-o rupă cu el după necugetatul lui atac asupra Negustorilor Noi. Cum putea fi atât de proastă? Însoţitoarea stătea în picioare, cu capul plecat, cufundată în gânduri. Era îmbrăcată mult mai elegant decât oricine altcineva de pe podium, cu o robă lungă, catifelată, împodobită cu şnururi din mătase aurită încrucişate. Tivul i se mânjise de funingine şi de cenuşă. În ciuda mânecilor lungi ale veşmântului şi a mantiei de lână groasă pe care o purta, stătea cu braţele încrucişate, de parcă i-ar fi fost frig.

Sparse Kelter şedea şi el pe podium, iar sângele de pe pânza aspră a bluzei lui de pescar nu era în ziua aceea sânge de peşte. Îl flanca o femeie ciolănoasă, cu tatuaje răsfirate pe obraz şi pe gât. Dujia, conducătoarea tatuaţilor, purta pantaloni zdrenţuiţi şi tunică peticită. Picioarele goale îi erau murdare. Un bandaj încropit în jurul părţii de sus a braţului spunea că fusese în miezul luptei.

Negustorii Devouchet, Conry şi Drur reprezentau Consiliul din Bingtown. Ronica nu ştia dacă erau singurii conducători ai Consiliului care supravieţuiseră sau singurii destul de curajoşi ca să-i nemulţumească pe Caern şi pe adepţii lui. Stăteau la ceva distanţă de Serilla şi de Roed. Măcar separarea asta era clară.

Mingsley se afla acolo din partea Negustorilor Noi. Vesta lui cu broderii bogate părea să fi suferit multe zile bune în şir. Stătea în partea opusă celei unde se afla sclava şi se ferea să-i

întâlnească privirea. Ronica auzise că Dujia nu avusese o viaţă uşoară ca sclavă a lui Mingsley şi că el avea motive s-o ocolească.

Aşezat pe marginea podiumului, cu picioarele atârnându-i şi ciudat de calm, era nepotul ei, Selden. Îşi plimba privirea pe deasupra oamenilor de jos, părând preocupat. Numai Mingsley îndrăznise să-l întrebe cu ce drept stătea acolo. Băiatul se uitase drept în ochii lui şi îl asigurase:

– O să vorbesc în numele nostru, al tuturor, când o să vină dragonul. Şi, dacă o să fie nevoie, o să vă vorbesc vouă în numele dragonului. Trebuie să stau aici, să mă vadă deasupra mulţimii.

– Ce te face să crezi c-o să vină încoace? întrebase Mingsley.

Selden îi răspunsese cu un zâmbet nelumesc:

– Oh, o să vină! Nicio teamă! Clipise încet din ochi: Acum doarme, însă. Are burta plină.

Când nepotul său zâmbise, solzii argintii care-i traversau obrajii se ondulaseră şi străluciseră. Mingsley se holbase la el, apoi se îndepărtase. Ronica se temea că deja desluşea o licărire albastră sub crăpăturile buzelor băiatului. Cum fusese cu putinţă să se schimbe atât de mult, atât de repede? Plăcerea nemăsurată pe care i-o făceau schimbările era, poate, la fel de uluitoare. Jani Khuprus, care reprezenta Tărâmul Ploilor Sălbatice, stătea în spatele lui, protectoare. Ronica se bucura că se află acolo, dar se întreba ce are de gând. Avea să-l ceară pe ultimul moştenitor al familiei Vestrit şi să-l ia în Trehaug? Însă, dacă nu-l lua, ce loc şi-ar mai fi găsit el în Bingtown?

Keffria stătea atât de aproape de podium, încât ar fi putut întinde mâna să-l atingă pe băiat. Dar n-o făcea. Fiica Ronicăi fusese tăcută de când li-l aduse Reyn pe Selden. Se uitase la dârele de solzi argintii de pe pomeţii fiului ei, dar nu le atinsese. Selden o înştiinţase, vesel, că Malta trăieşte, pentru că aşa spusese dragonul. Când Keffria nu-i răspunsese, o prinsese de braţ, ca şi cum ar fi vrut s-o trezească din somn.

– Mamă, nu mai fi tristă! Tintaglia ne-o poate aduce pe Malta înapoi. Ştiu că poate.

– Voi aştepta s-o aducă, răspunse Keffria, cu voce pierită.

Atât şi nimic mai mult. Acum se uita în sus, la fiul său, ca o fantomă, de parcă solzii care-l marcau l-ar fi scos din lumea ei.

Imediat dincolo de Keffria stătea Reyn Khuprus. Ca şi Jani, nici el nu mai purta acum văl. Din când în când, Ronica vedea oameni întorcându-şi capetele ca să se holbeze la reprezentanţii Tărâmului Ploilor Sălbatice, dar amândoi erau prea preocupaţi ca să se simtă ofensaţi. Reyn era adâncit într-o discuţie cu Grag Tenira. Păreau să nu fie de aceeaşi părere, se contraziceau în limitele curteniei, dar cu ardoare. Ronica spera că nu se vor certa în acea seară. Bingtownul avea nevoie de ceva cât mai apropiat de unitate.

Privirea Ronicăi se plimbă prin mulţimea atât de diversă. Zâmbi în sinea ei, cu amărăciune. Selden era încă nepotul ei; în ciuda solzilor, rămânea un Vestrit. Poate că schimbările de pe faţa lui n-aveau să fie considerate un stigmat într-o mai mare măsură decât tatuajele pe care, în noul Bingtown, alţii aveau să le poarte fără să se ruşineze. Una dintre corăbiile lăsate de dragon fără catarge fusese plină cu captivi din oraş. O parte fuseseră deja tatuaţi cu forţa, purtau pe feţe blazoanele celor care îi capturaseră, pentru ca, după sosirea în Chalced, fiecare jefuitor să-şi primească partea cuvenită. Chalcedenii abandonaseră corăbiile fără catarge şi încercaseră să scape fugind la bordul galerelor, dar Ronica bănuia că nu izbutise niciunul. Oamenii din Bingtown îşi salvaseră rudele ajungând cu o plută improvizată până la vasul înclinat, în vreme ce dragonul îşi urmărea prada chalcedeană. Mulţi dintre cei care nu se aşteptaseră să poarte vreodată un tatuaj de sclav îl aveau acum, şi printre ei se numărau şi câţiva Negustori Noi. Ronica bănuia că reacţia lor va fi o schimbare a principiilor.

Mulţimea se agita, neliniştită. După ce se întorsese de la vânătoarea de chalcedeni, Tintaglia le poruncise conducătorilor lor să se-adune, fiindcă avea să negocieze în curând cu ei. Atunci soarele fusese sus. Acum noaptea ameninţa să se înstăpânească pe deplin şi ea încă nu se reîntorsese. Ronica îşi îndreptă privirea spre podium. Era interesant de văzut cine va încerca să facă ordine şi pe cine o să urmeze mulţimea.

Se aştepta ca Serilla să se folosească de autoritatea pe care pretindea că i-o încredinţase Satrapul, însă în partea din faţă a podiumului veni Negustorul Devouchet. Îşi înălţă braţele şi mulţimea amuţi:

– Ne-am adunat aici, în Sala Negustorilor din Bingtown. Deoarece Negustorul Dwicker a fost asasinat, trec eu pe poziţia de conducător al Consiliului Negustorilor. Îmi revendic dreptul de a vorbi primul.

Scrută adunarea, aşteptându-se să se opună cineva, dar toată lumea păstră tăcerea.

Începu declarând ceea ce era evident:

– Ne-am adunat aici, noi, toţi locuitorii Bingtownului, ca să hotărâm ce e de făcut în privinţa femelei dragon care a coborât în mijlocul nostru.

Era o introducere inspirată, se gândi Ronica. Devouchet nu spusese nimic despre neînţelegerile din pricina cărora începuse lupta din oraş. Îi făcuse să-şi îndrepte atenţia, toţi ca unul, către dragon.

– A alungat flota chalcedeană din portul nostru şi a nimicit mai multe bande de jefuitori. Deocamdată a dispărut de pe cerul nostru, dar a spus că se va întoarce curând. Înainte de asta, trebuie să hotărâm cum ne purtăm cu ea. Ne-a eliberat portul. Ce suntem pregătiţi să-i oferim în schimb?

Se opri ca să-şi tragă răsuflarea. O mare greşeală, fiindcă o sută de glasuri se ridicară, fiecare cu câte un alt răspuns.

– Nimic. Nu-i datorăm nimic! strigă un bărbat furios.

Iar un altul îşi făcu auzită părerea:

– Fiul Negustorului Tenira a încheiat deja un târg cu ea. I-a spus că, dacă îi alungă pe chalcedeni, o ajutăm îndeplinind însărcinarea despre care a vorbit. Consider că aşa e corect. Îşi calcă vreun negustor din Bingtown vreodată cuvântul, chiar dacă i l-a dat unui dragon?

– Ar trebui să aducem ofrande. Dragonul ne-a eliberat. Să-i mulţumim lui Sa fiindcă ne-a trimis un asemenea apărător.

– Eu nu sunt negustor! Nici fratele meu nu e, şi nu ne simțim obligaţi să facem ce a făgăduit altcineva!

– Omorâm dragonul. Toate legendele povestesc despre trădările şi despre cruzimea semenilor lui. Ar trebui să ne pregătim apărarea, nu să stăm de vorbă.

– Linişte! strigă Mingsley, înaintând ca s-ajungă umăr la umăr cu Devouchet.

Era un bărbat robust, dar puterea vocii lui o surprinse totuşi pe Ronica. În timp ce-şi rotea privirea pe deasupra mulţimii, ea îi văzu albul ochilor daţi peste cap. Şi înţelese că era mort de frică.

– N-avem timp de ciorovăială. Trebuie să cădem repede cu toţii de acord. Când se va întoarce dragonul, trebuie să-l întâmpinăm ca un popor unit. Ar fi o greşeală să-i opunem rezistenţă. Aţi văzut ce le-a făcut corăbiilor şi oamenilor ălora. Trebuie să cădem la pace, dacă sperăm să nu avem aceeaşi soartă.

Poate că unii merită soarta chalcedenilor, sublinie Roed Caern, cu asprime, făcându-şi loc şi înaintând pentru a se opri ameninţător de aproape de negustorul vânjos. Când se întoarse către mulţime, Mingsley se îndepărtă de el: Mai devreme, am auzit ceva spus foarte clar. Un negustor a făcut deja o înţelegere cu dragonul. Dragonul e al nostru! Le aparţine Negustorilor din Bingtown. Vom respecta înţelegerea noi, Negustorii din Bingtown, fără ajutorul niciunuia dintre străinii care-au încercat să pună mâna pe oraşul nostru. Cu dragonul de partea sa, Bingtown nu poate doar să-i alunge pe mizerabilii chalcedeni înapoi în ţara lor, ci şi să-i gonească pe Negustorii Noi, cu tot cu sclavii lor hoţi. Satrapul e mort. Nu ne putem bizui pe ajutorul Jamaillei. Negustori din Bingtown, uitaţi-vă în jur! Stăm în sala noastră ajunsă o ruină, în oraşul nostru devastat. Cum am ajuns aici? Suportându-i printre noi pe lacomii Negustori Noi, care au venit aici încălcând înţelegerea din Hrisov, ca să ne jefuiască ţinutul şi să ne sărăcească!

Se uită la Mingsley cu buzele arcuite într-un rânjet plin de ură. Apoi, cu ochii mijiţi, sugeră:

– Cum ne putem plăti dragonul? Cu carne. Să-l lăsăm să ne scape de *toţi* veneticii.

Ceea ce se întâmplă pe urmă şocă pe toată lumea. Exact când murmurele celor scandalizaţi de cuvintele lui Roed se uneau într-un strigăt, Însoţitoarea Serilla înaintă cu hotărâre. Când tânărul se întoarse, surprins, spre ea, îşi propti mâna mică în pieptul lui. Cu un efort neaşteptat, care-i dezveli dinţii, îl împinse de pe podium, cu spatele înainte. Urmă o scurtă cădere - pe care Roed ar fi putut s-o evite printr-o săritură uşor de făcut, dacă n-ar fi fost luat prin surprindere. Aşa că se prăbuşi cu un ţipăt, dând din braţe. Ronica auzi un pocnet strident când capul lui se izbi de podea, apoi un urlet de durere. Un cerc de bărbaţi i se închise în jur. Urmă învălmăşeala unei lupte scurte.

– Plecaţi de lângă el! strigă Serilla şi, pentru o clipă năucitoare, Ronica avu impresia că îi ia apărarea lui Roed. Împrăştiaţi-vă sau o să-i împărtăşiţi soarta!

Aşa cum dispare un firicel de apă în nisip, cei câţiva care încercaseră să-l ajute pe Roed se retraseră şi se pierdură brusc în mulţime. Rămase doar el, imobilizat de cei care-l prinseseră, cu un braţ răsucit la spate. Strângea din dinţi ca să-şi stăpânească durerea, dar izbuti să scuipe o înjurătură la adresa Serillei. Cei care-l ţineau erau Negustori - şi Vechi, şi Noi. La un semn din cap al Însoţitoarei, îl scoaseră cu forţa din Sală. Uitându-se în urma lui,

Ronica se întrebă ce voiau să facă, de fapt, cu el.

Însoţitoarea Serilla îşi înălţă capul cu o zvâcnire neaşteptată. Ronica îi văzu pentru prima oară faţa luminată parcă de forţa unui spirit. Nu aruncă nici măcar o singură privire în urma bărbatului pe care îl detronase când declară, cu voce puternică:

– Nu-i mai putem suporta nici pe Roed Caern, nici pe oricine altcineva gândeşte ca el! Caută să semene discordia, acum, când ceea ce ne trebuie e unitatea. Vorbeşte împotriva autorităţii Satrapiei, de parcă ar fi pierit odată cu Satrapul Cosgo. Ştiţi că nu e aşa! Ascultaţi-mă, oameni din Bingtown! Acum nu contează dacă Satrapul trăieşte sau nu. Contează că m-a lăsat aici în locul lui, împuternicindu-mă să iau pe umerii mei povara conducerii dacă el ar pieri. N-am să-l dezamăgesc nici pe el, nici pe supuşii lui. Orice altceva aţi fi, cu toţii, rămâneţi supuşi ai Satrapului şi Satrapia vă conduce. Cel puţin în privinţa asta puteţi fi egali şi uniţi. Se întrerupse şi îşi lăsă privirea să se îndrepte, pe rând, către toţi cei care împărţeau podiumul cu ea: Aici nu e nevoie de niciunul dintre voi. Sunt capabilă să vă fiu tuturor purtător de cuvânt. Mai mult decât atât, oricare ar fi tratatul pe care-l voi încheia cu dragonul, vă va privi pe toţi, în aceeaşi măsură. Nu e cel mai bine aşa? Să lăsaţi pe cineva fără nicio legătură personală cu Bingtownul să vorbească, impersonal, în numele vostru, al tuturor?

Aproape că izbuti. După Roed, spusele ei păreau rezonabile. Ronica Vestrit văzu cum oamenii se priveau. Pe urmă, din partea opusă a podiumului, se auzi glasul Dujiei:

– Vorbesc în numele tuturor tatuaţilor când spun că ne-am săturat de “egalitatea“ oferită nouă de Satrap. Acum o să ne făurim propria egalitate, ca locuitori ai Bingtownului, nu ca supuşi ai Jamaillei. Vom avea şi noi ceva de spus despre făgăduiala făcută acestui dragon. Prea multă vreme au dispus alţii de munca şi de vieţile noastre. N-o mai îngăduim aşa ceva de-acum înainte.

– M-am temut de asta, se amestecă Mingsley. Îndreptă către femeia tatuată un deget tremurător: Voi, sclavii, veţi strica totul. Nu vă interesează decât răzbunarea. Nu mă-ndoiesc că veţi face tot ce se poate ca să sfidaţi dragonul, atrăgându-i mânia asupra stăpânilor voştri. Dar, când se va sfârşi totul, chiar dacă toţi Negustorii Noi care vă sunt stăpâni vor trebui să moară, veţi fi aceiaşi oameni care sunteţi astăzi. Nu sunteţi în stare să vă conduceţi singuri. Aţi uitat ce-nseamnă să fii răspunzător. Dovada e purtarea voastră, începând din clipa când v-aţi trădat stăpânii de drept şi aţi renunţat la regulile lor. Aţi redevenit ceea ce aţi fost înainte de a ajunge sub controlul stăpânilor voştri. Uită-te la tine, Dujia. Ai fost mai întâi hoaţă şi apoi sclavă. Ţi-ai meritat soarta. Tu ţi-ai ales viaţa. Ar fi trebuit s-o accepţi. Un stăpân după altul au descoperit că eşti hoaţă şi mincinoasă, până ce harta celor pe care i-ai slujit ţi s-a întins pe toată faţa şi pe gât. Nici măcar n-ar trebui să fii aici, sus, cerând dreptul de a vorbi. Oameni buni din Bingtown, sclavii nu sunt o categorie separată, nu poartă decât stigmatele fărădelegilor lor. La fel de bine le-aţi putea da curvelor sau hoţilor de buzunare dreptul să aibă un cuvânt de spus aici. S-o ascultăm pe Serilla! Suntem cu toţii ja- maillieni, şi Negustorii Vechi, şi cei Noi, şi ar trebui să fim cu toţii mulţumiţi respectând un legământ pecetluit de cuvântul Satrapului. Vorbesc în numele Negustorilor Noi când spun că sunt de acord să negocieze Însoţitoarea Serilla cu dragonul pentru noi toţi.

Serilla îşi îndreptă semeaţă spatele. Zâmbi, părând sinceră. Se uită pe lângă Mingsley, ca s-o cuprindă şi pe Dujia în zâmbetul ei.

– Ca reprezentantă a Satrapului, fireşte că voi negocia în numele vostru. Al tuturor. Negustorul Nou Mingsley nu şi-a chibzuit bine cuvintele. A uitat că o parte din locuitorii Bingtownului poartă acum tatuajul de sclav, deşi singura lor vină e faptul c-au fost capturaţi de chalcedeni? Pentru ca Bingtownul să supravieţuiască şi să prospere, trebuie să se-ntoarcă la vechile sale rădăcini.

După cum stă scris în Hrisovul său, e un loc unde proscrişii ambiţioşi îşi pot făuri un nou cămin şi o nouă viaţă. Râse scurt, dezarmant: Lăsată aici să folosesc puterea Satrapului, sunt şi eu un soi de surghiunită. N-o să mă-ntorc niciodată în Jamaillia. Ca şi voi, trebuie să devin o cetăţeană a Bingtownului, să-mi croiesc aici o viaţă nouă. Uitaţi-vă la mine! Consideraţi că întruchipez tot ce înseamnă Bingtownul. Haideţi! îi îndemnă, cu blândeţe. Îşi roti privirea, cuprinzând toată mulţimea: Acceptaţi-mă! Lăsaţi-mă să vorbesc pentru voi toţi şi să închei o înţelegere făcând un legământ pentru noi toţi!

Jani Khuprus clătină din cap cu părere de rău când înaintă ca să-şi ceară dreptul la cuvânt:

– Unii dintre noi nu suntem mulţumiţi de un legământ pecetluit, pentru noi, de cuvântul Satrapului sau de al oricui altcuiva în afară de al nostru. Vorbesc în numele locuitorilor Tărâmului Ploilor Sălbatice. Ce a făcut Jamaillia vreodată pentru noi, în afară de a ne limita negoţul şi de a ne fura jumătate din câştig? Nu, Însoţitoare Serilla! Mie nu-mi eşti Însoţitoare.

Fă, în numele Jamaillei, orice legământ vrei, dar Tărâmul Ploilor Sălbatice nu vă mai acceptă jugul! Despre dragonul ăsta ştim mai multe decât tine. Nu te lăsăm să negociezi vieţile noastre ca să-l împaci. Poporul meu m-a împuternicit să vorbesc în numele lui, şi asta o să fac. N-am dreptul să las ca vocile alor mei să fie acoperite de a ta.

Jani se uită în jos, ca să schimbe o privire cu Reyn.

Ronica simţi că amândoi se pregătiseră pentru acel moment.

Reyn vorbi de jos, din sală:

– Ţineţi cont de spusele ei! În femela dragon nu se poate avea încredere. Controlaţi-vă simţurile, ca să nu fie vrăjite de farmecul său şi nu vă lăsaţi inimile cucerite de cuvintele ei meşteşugite! Vă vorbesc ca unul care-a fost amăgit de ea vreme îndelungată şi a plătit pentru asta cu o pierdere grea, dureroasă. Te simţi ispitit să-i priveşti frumuseţea şi s-o crezi o făptură miraculoasă şi înţeleaptă, venită din legende ca să ne salveze. Nu fiţi atât de naivi! O să ne facă să credem că ne e superioară, că e cuceritoarea şi conducătoarea noastră pur şi simplu doar fiindcă există.

Nu e mai bună decât noi, iar eu am, în adâncul inimii, convingerea că, de fapt, nu e decât un animal viclean, înzestrat cu darul vorbirii. Reyn îşi ridică vocea, ca să fie auzit de toată lumea: Ni s-a spus că acum doarme, cu burta plină. Îndrăzneşte vreunul dintre noi să-ntrebe cu ce şi-a umplut-o? Cu ce carne s-a hrănit? În timp ce ascultătorii îi rumegau spusele, adăugă: Mulţi dintre noi ar prefera să moară decât să mai fie sclavi. Ei bine, eu aş prefera să mor decât să fiu sclavul sau mâncarea ei.

Lumea se întunecă brusc. O clipă mai târziu, o răbufnire de aer cald, duhnind a şarpe, trecu pe deasupra mulţimii. Se auziră ţipete de groază şi de furie în vreme ce mulţimea adunată simţea spaima intrându-i în oase sub umbra dragonului. Unii căutară instinctiv să se adăpostească lângă pereţi, pe când alţii încercară să se-ascundă în mijlocul gloatei. Apoi, după ce umbra trecu şi reapăru lumina palidă a serii, Ronica simţi creatura coborând în curtea Sălii. Izbitura greutăţii ei călători prin dalele pavajului şi făcu să se cutremure pereţii clădirii. Deşi uşile erau prea înguste ca să poată intra dragonul, Ronica se întrebă dacă pereţii masivi, de piatră, pot face faţă atacului său. O clipă mai târziu, creatura se ridică pe picioarele din spate; ghearele picioarelor din faţă i se proptiră pe coama zidului. Capul cât o căruţă, susţinut de gâtul ei şerpesc, se uită în jos, la ei toţi. Pufni, iar aerul ţâşnit din nările ei îl făcu pe Reyn Khuprus să se clatine.

– Vasăzică, sunt un animal destul de viclean ca să vorbească, nu-i aşa? Şi ţie ce titlu îţi dai, omule? Cu bruma ta de ani şi cu amintirile tale trunchiate, cum poţi pretinde că eşti egalul meu?

Toată lumea se retrase, îndesându-se în cei de alături, ca să lase liber locul din jurul celui care o nemulţumise pe Tintaglia. Chiar şi negociatorii de pe podium îşi ridicară braţele, apărându-şi feţele, temându-se să nu fie pedepsiţi odată cu Reyn. Toată lumea aştepta să-l vadă murind.

O mişcare îi smulse Ronicăi un icnet: Selden sărise cu uşurinţă de pe marginea podiumului. Se aşeză astfel încât să fie văzut de femela dragon, apoi îşi strecură curajos trupuşorul între Reyn şi privirea ei furioasă. O salută pe Tintaglia cu o plecăciune măgulitoare:

– Bine-ai venit, regină strălucitoare!

Toţi ochii se îndreptară către el.

– Ne-am adunat aici, cum ne-ai poruncit, continuă băiatul. Am aşteptat întoarcerea ta, stăpână a văzduhului, ca să putem afla ce însărcinare doreşti să îndeplinim.

– Ah! Văd!

Tintaglia îşi înălţă capul, ca să cuprindă cu privirea toată mulţimea. Urmă un tremur general, o încercare de retragere, o nedorită îngenunchere în faţa ei.

– Aşadar, nu v-aţi adunat ca să uneltiţi împotriva mea?

– Nimeni nu s-a gândit cu adevărat la aşa ceva! Selden minţea cu îndrăzneală. Nu suntem decât nişte simpli oameni, dar nu suntem proşti. Care dintre noi s-ar gândi să sfideze puterea înveşmântată în solzii tăi grandioşi? De multe ori ne-am povestit unii altora cutezătoarele tale fapte de azi. Am auzit cu toţii de răsuflarea ta înfricoşătoare, de vântul stârnit de aripile tale şi de forţa cozii tale. Cu toţii recunoaştem că, fără superba ta putere, duşmanii ne-ar fi înfrânt. Gândeşte-te cât de tristă ar fi fost pentru noi ziua de azi, căci ei ar fi avut onoarea să te slujească în locul nostru!

Cui i se adresa? se întrebă Ronica. O linguşea doar pe femela dragon sau cuvintele lui aveau menirea să-i amintească mulţimii adunate că alţi oameni ar fi putut servi la fel de bine intereselor Tintagliei? Locuitorii Bingtownului puteau fi înlocuiţi cu uşurinţă. Poate că singura cale de supravieţuire era să pretindă că o slujesc de bunăvoie.

Ca răspuns la măgulirile lui Selden, ochii Tintagliei se rostogoliră cu căldură. Ronica se uită în vârtejul din adâncul lor şi se simţi atrasă de ea. Era, într-adevăr, magnifică! Suprapunerea solzilor de pe faţa ei îi amintea de verigile mlădioase ale lanţului unei bijuterii de mare fineţe. În vreme ce studia mulţimea adunată, capul Tintagliei se întorcea dintr-o parte într-alta, legănându-se uşor. Ronica se simţi captivată de acea mişcare, fără să fie în stare să-şi îndrepte atenţia spre altceva. Femela dragon era, deopotrivă, argintie şi albastră; fiecare mişcare îi aducea pe solzi ambele culori. Gâtul ei îndoit era graţios ca o lebădă. Ronica dorea cu înfrigurare s-o atingă, să vadă dacă pielea solzoasă, lin unduitoare, îi era rece sau caldă. În jurul ei, toată lumea se apropia încet de Tintaglia, vrăjită de frumuseţea ei. Ronica îşi simţi toată încordarea pierind. Se simţea încă obosită, dar era o oboseală plăcută, ca uşoara durere a muşchilor la sfârşitul unei zile petrecute cu folos.

– Ceea ce vă cer e simplu, spuse dragonul, cu voce suavă. Oamenii au fost întotdeauna constructori şi săpători. Vă stă în fire să modelaţi natura ca să v-atingeţi scopurile. De data asta o s-o modelaţi ca să folosească nevoilor mele. Pe valea Fluviului Ploilor Sălbatice există un loc unde apa e prea puţin adâncă. Vreau să mergeţi acolo şi s-o adânciţi destul mult pentru ca un şarpe de mare să poată trece. Atâta tot. Înţelegeţi?

Întrebarea păru să se piardă în tăcerea mulţimii. Oamenii vorbeau între ei în şoaptă, plăcut surprinşi. Doar atât cerea ea, ceva atât de simplu?

Pe urmă, din partea din spate, un bărbat strigă o întrebare:

– De ce? De ce trebuie să poată ajunge şerpii în susul Fluviului Ploilor Sălbatice?

– Şerpii sunt puii dragonilor, îl lămuri Tintaglia, calmă. Trebuie s-ajungă în susul fluviului, într-un loc anume, să-şi ţească coconi ca să poată deveni dragoni adevăraţi. Cândva exista, în apropiere de Trehaug, un loc unde puteau ieşi pe uscat, însă mlaştina a înghiţit acel mal cald şi nisipos. În susul fluviului încă se mai găseşte un teren care poate fi de folos. Dacă şerpii pot ajunge acolo. Pentru o clipă, îşi roti ochii, gânditoare: Cât vor sta în coconi, vor avea nevoie de pază. Va trebui să-i apăraţi de prădători în lunile de iarnă, cât se preschimbă. Odinioară, Străbunii îşi împărţeau însărcinarea asta cu dragonii. Şi-au construit oraşele în apropierea locurilor noastre pentru făurirea coconilor, ca să-i poată păzi mai bine până ce primăvara aducea acea lumină a soarelui de care e nevoie ca să ieşim din înveliş. Dacă n-ar fi existat un oraş al lor alături de locul unde se afla coconul meu, n-aş fi fost salvată. Puteţi construi acolo unde au trăit cândva Străbunii.

– În Tărâmul Ploilor Sălbatice? întrebă cineva, cu neîncredere şi groază. Apa e acidă; nu poţi bea decât apă de ploaie. Pământul se cutremură cu regularitate. Cei care locuiesc prea mult acolo înnebunesc. Copiii lor se nasc morţi sau diformi, iar, pe măsură ce îmbătrânesc, trupurile le devin monstruoase. O ştim cu toţii.

Din gâtlejul dragonului se auzi un sunet straniu. Ronicăi i se încordară toţi muşchii până când îşi dădu seama ce era. Un hohot de râs.

– Oamenii pot trăi în apropierea Fluviului Ploilor Sălbatice. Trehaug e dovada. Dar înainte de Trehaug, cu mult înainte, pe malurile fluviului au existat oraşe magnifice. Ar putea exista din nou. O să v-arăt cum poate fi făcută apa bună de băut. Pământul s-a împuţinat; trebuie să trăiţi în copaci, ca în Trehaug; în privinţa asta nu e nimic de făcut.

Ronica simţi, în propria minte, furnicături bizare. Clipi cu iuţeală. Ceva... ah! Se schimbase ceva. Tintaglia îşi îndreptase privirea către o altă parte a adunării. Ea se simţi din nou mai vioaie. Se hotărî să fie mai prudentă când începea dragonul să-şi rotească privirea.

Jani Khuprus vorbi de pe podium. Vocea îi tremura în timp ce cuteza să i se adreseze Tintagîiei, dar din cuvintele sale răzbă- tea o hotărâre nestrămutată:

– Oamenii pot, într-adevăr, trăi în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar nu fără să plătească un preţ şi nu fără dibăcie. Noi o dovedim. Tărâmul Ploilor Sălbatice le aparţine negustorilor de acolo. N-o să-ngăduim să ne fie luat. Se întrerupse şi răsuflă sacadat: Nimeni altcineva nu ştie cum să supravieţuiască lângă fluviu, cum să trăiască în copaci, cum să reziste în anotimpurile nebuniei. Oraşul îngropat în care săpam ca să scoatem la lumină obiecte pentru negoţ e pierdut acum pentru noi. Trebuie să găsim alte moduri de a ne câştiga traiul. Însă, Tărâmul Ploilor Sălbatice e oricum căminul nostru. Nu i-l predăm nimănui.

– Atunci voi trebuie să faceţi de pază iarna, îi răspunse dragonul, cu voce suavă. Îşi lăsă capul într-o parte: Sunteţi mai potriviţi pentru însărcinarea asta decât vă daţi seama.

Jani se străduí vizibil să-şi pună în glas toată hotărârea:

– Probabil c-o putem face. Se uită în jur, la oamenii adunaţi: Să fie aprinse torţe! porunci, cu o nouă încredere în sine. Stabilirea amănuntelor ne-ar putea lua ceva vreme.

– Dar, cu siguranţă, nu prea multă, o preveni Tintaglia, pe un ton melodios.

Jani nu se lăsă intimidată:

– Nu-i o însărcinare pentru o mână de oameni cu lopeţi. Constructorii şcoliţi şi muncitorii din Bingtown vor trebui să ne-ajute să adâncim albia fluviului. Va fi nevoie de planuri şi de mulţi lucrători. Populaţia din Trehaug s-ar putea să nu fie destul de numeroasă ca să poată duce însărcinarea asta la bun sfârşit fără ajutor.

Vocea lui Jani deveni mai sigură şi căpătă cadenţa unui negociator. Făcea ceva la care se pricepea foarte bine:

– Vom avea tot felul de greutăţi, fireşte, însă suntem deprinşi cu viaţa dură din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Muncitorii vor trebui hrăniţi şi adăpostiţi. Va trebui s-aducem provizii şi pentru asta vom avea nevoie de corăbiile noastre vii, cum e *Kendry,* care ne-a fost luat. Desigur c-o să ne-ajuţi să-l redobândim, nu-i aşa? Şi să-i împiedicăm pe chalcedeni să blocheze gura fluviului, pentru ca proviziile să poată ajunge la noi nestingherite.

Dragonul îşi miji uşor ochii.

– Desigur, răspunse, cu voce uşor crispată. O să fiţi, cu siguranţă, mulţumiţi.

În Sala fără acoperiş se aprindeau torţe. Strălucirea lor nu izbutea decât să facă mai întunecos cerul nopţii. Frigul se înstăpânea printre oamenii adunaţi. Răsuflarea li se desluşea în lumină şi se apropiau tot mai mult unii de alţii, căutând căldura altor trupuri. Noaptea începea să soarbă căldura din timpul scurt al zilei, dar nimeni nu se gândea să plece. Bingtownul avea negocierea în sânge şi era vorba de o înţelegere prea importantă ca să nu fii de faţă la încheierea ei. Afară, vocea ridicată a unui bărbat le spunea celor adunaţi acolo cum mergea tocmeala.

Jani se încruntă:

– Va trebui să construim un al doilea oraş, în apropierea “locului de făurire a coconilor“ din susul fluviului. Va fi nevoie de timp.

– Timp nu avem, o înştiinţă Tintaglia, nerăbdătoare. E cel mai important să-nceapă munca asta cât mai curând, înainte de a mai muri şi alţi şerpi.

Jani ridică din umeri, pentru a-şi arăta neajutorarea:

– Dacă e nevoie să ne grăbim, atunci ne trebuie şi mai mulţi muncitori. Va trebui să-i aducem chiar şi din Jamaillia. Va trebui să-i plătim. De unde vom lua bani?

– Bani? Plată? întrebă dragonul, înfuriindu-se.

De la marginea podiumului, Dujia înaintă brusc şi se opri lângă Jani.

– Nu e nevoie s-aduceţi muncitori din Jamaillia. Oamenii mei sunt aici. Tatuaţii au fost aduşi în Bingtown ca să lucreze fără niciun fel de plată. Unii dintre noi vor fi dornici să meargă în susul fluviului să facă munca asta, nu pentru bani, ci pentru şansa de a avea o casă şi un viitor care să ne aparţină. Pentru început, daţi-ne mâncare şi adăpost. Vom munci ca să ne adunăm propria avere.

Jani se întoarse spre ea. Pe faţă îi strălucea o nemaipomenită speranţă. Vorbi clar şi răspicat, înşiruind condiţiile încheierii unei înţelegeri.

– Ca să veniţi în Tărâmul Ploilor Sălbatice, trebuie să deveniţi de-ai noştri. N-o să vă mai puteţi separa de noi.

Se uită în adâncul ochilor Dujiei, dar femeia tatuată nu-şi feri privirea, nu şi-o desprinse de solzii lui Jani şi de uşoara strălucire a ochilor ei. Jani îi zâmbi. Apoi cuprinse brusc cu privirea întreaga adunare. Părea să-i vadă pe tatuaţi cu totul altfel.

– Copiii voştri îşi vor lua bărbaţi şi neveste din rândurile noastre. Nepoţii voştri vor face parte din stirpea noastră. După ce veţi ajunge în Tărâmul Ploilor Sălbatice, nu va mai exista cale de întoarcere. Nu puteţi rămâne o populaţie aparte, cu un alt mod de trai. Şi n-avem o viaţă uşoară. Mulţi vor muri. Înţelegi ce ofertă ne faci?

Dujia îşi drese glasul. Când Jani se uită din nou la ea, îi susţinu privirea.

– Ai spus că va trebui să devenim de-ai voştri. Voi vă spuneţi “Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice“. Asta vom fi şi noi? Negustori? Cu toate drepturile celorlalţi Negustori?

– Oricine se căsătoreşte cu cineva dintr-o familie de Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice devine Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Uniţi-vă familiile cu ale noastre prin căsătorii, şi familiile voastre vor deveni ale noastre.

– Casele noastre ne vor aparţine? Tot ce vom câştiga va fi al nostru?

– Fireşte.

Dujia privi mulţimea. Ochii i se opriră asupra grupurilor de tatuaţi.

– Asta mi-aţi spus că vreţi. Case şi posesiuni pe care să le puteţi lăsa moştenire. Trai pe picior de egalitate cu vecinii. Oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice ne oferă aşa ceva. Ne-au prevenit, sincer, în privinţa greutăţilor care se vor ivi. Eu am vorbit pentru voi, dar fiecare trebuie să hotărască singur.

– Şi dacă nu vrem să mergem în Tărâmul Ploilor Sălbatice? strigă o voce de undeva,

dintre tatuaţi. Atunci ce-o să urmeze?

Serilla făcu un pas înainte:

– Vă vorbesc cu autoritatea Satrapiei. De acum înainte, în Bingtown nu vor mai exista sclavi. Tatuaţii sunt tatuaţi; atât şi nimic mai mult. Dacă i-aş ridica, punându-i pe picior de egalitate cu negustorii, aş încălca înţelegerea consfinţită prin Hrisovul original al primilor colonişti. Nu o pot face. Dar pot hotărî ca, de azi înainte, respectând legile originale din Bingtown, Satrapia nu mai recunoaşte nici sclavia, nici pretenţiile proprietarilor de sclavi din Bingtown. Îşi lăsă vocea să coboare în mod spectaculos: Tatuaţilor, sunteţi liberi.

– Am fost întotdeauna, strigă cineva din mulţime, stricându-i Însoţitoarei clipa de glorie.

Mingsley făcu o ultimă încercare de salvare a muncii forţate în folosul breslei sale.

– Însă servitorii cu hrisov sunt, cu siguranţă, cu totul altceva, nu?

I se ceru să tacă, nu doar din mulţime, ci şi printr-un răget al dragonului.

– Ajunge! Rezolvaţi-vă problemele astea mărunte în timpul vostru! Mie puţin îmi pasă cum vă coloraţi feţele şi cum vă spuneţi, atâta timp cât ceea ce v-am cerut se face. Se uită la Jani Khuprus: Poţi lua din Bingtown constructori şcoliţi şi întocmitori de planuri. Ai muncitori. O să mă-nalţ mâine să-l eliberez pe *Kendry* şi să găsesc alte corăbii vii pe care să vi le trimit. Făgăduiesc c-o să am grijă să nu las corăbii duşmane în apele dintre Trehaug şi Bingtown câtă vreme faceţi munca asta. Acum ne-am pus, cu siguranţă, de acord.

Cerul era negru. Dragonul era o unică strălucite în argintiu şi albastru. Capul i se clătina uşor deasupra oamenilor, ca şi cum le-ar fi aşteptat încuviinţarea. Lumina pâlpâitoare a torţelor îi mângâia contururile fabuloase. Ronica se simţea ca într-o poveste mirifică, martoră la înfăptuirea unui mare miracol. Probleme mărunte încă nerezolvate păreau, deodată, nedemne de luat în discuţie. Nu le spusese Tintaglia că sunt creaturi cu viaţă scurtă? Cu siguranţă că nimic din ceea ce se întâmpla în mica pâlpâire a timpului ocupat de ei n-avea aproape nicio importanţă. Ajutorul dat Tintagliei ca să readucă dragonii pe pământ era o cale de a se asigura că vieţile lor au înrâurit într-o oarecare măsură lumea, sporindu-i măreţia.

Un suspin aprobator trecu prin mulţime. Aprobă şi Ronica, dând încet din cap.

– Malta, spuse încet Keffria, de lângă ea.

Cuvântul o tulbură. În Sală se aşternuse o asemenea linişte încât sunetul păru o pietricică aruncată în apa neclintită a unei bălţi. Câteva capete se întoarseră spre ele. Fiica ei trase adânc aer în piept şi rosti numele mai tare:

– Malta!

Dragonul se răsuci să le privească şi ceea ce i se citea în ochi nu era mulţumire.

– Ce-i? întrebă.

Keffria se apropie de dragon, păşind cu duşmănie.

– Malta! strigă ea numele. Malta a fost fiica mea. Mi s-a spus că ai momit-o să-şi găsească moartea. Iar acum, printr-un soi de vrajă rea, fiul meu, ultimul meu copil, a ajuns să stea în faţa ta, cântându-ţi osanale. Tot poporul meu gângureşte şi surâde la vederea ta, ca bebeluşii încântaţi de ceva strălucitor care se leagănă.

În timp ce o asculta pe Keffria, pe Ronica o cuprinse o agitaţie stranie. Cum cuteza să-i vorbească astfel acelei făpturi magnifice şi binevoitoare, făptura care salvase Bingtownul - creatura răspunzătoare de moartea Maltei? Ronica se simţi pentru o clipă năucită, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn foarte adânc.

– Dar, mamă...! începu Selden, rugător, luând-o de braţ.

Keffria îl împinse hotărâtă într-o parte şi continuă să vorbească. Furia stârnită când văzuse cum înrâurea dragonul mulţimea crescuse şi spărsese gheaţa care-i cuprinsese inima. Şi se revărsa din ea odată cu suferinţa:

– Nu mă las vrăjită de farmecul tău. Mă gândesc cum m-aş putea răzbuna pe tine. Dacă e de neimaginat că nu vreau s-o venerez pe cea care mi-a lăsat fiica să moară, atunci mai bine mă ucizi acum. Suflă asupra mea şi topeşte-mi carnea de pe oase! O să merite, dacă astfel se vor deschide ochii fiului meu şi ai celorlalţi oameni dornici să cadă în genunchi în faţa ta.

Keffria scuipă ultimele cuvinte. Cuprinse cu privirea mulţimea adunată.

– Aţi refuzat să-i daţi crezare lui Reyn Khuprus. Uitaţi-vă acum, să vedeţi ce e cu adevărat creatura asta!

Dragonul îşi lăsă capul pe spate. Firava luminescenţă a ochilor săi argintii îi făcea să semene cu nişte stele pale. Botul imens i se deschise larg, însă Keffria îşi găsise, în sfârşit, curajul. Selden încremenise, copleşit de groază, cu ochii zvâcnindu-i de la mama lui la dragon. Ea se simţi rănită fiindcă băiatul nu era în stare să aleagă, dar nu se clinti. Toată lumea se dăduse înapoi, îndepărtându-se de ea, când dragonul trase aer în piept. Pe urmă, făcându-şi loc prin mulţime, mama ei i se alătură. O prinse de braţ. Împreună, se uitară sfidătoare în sus,

la creatura care luase viaţa Maltei şi inima lui Selden, iar Keffria îşi regăsi vocea:

– Dă-mi înapoi copiii! Sau dă-mi moartea!

De undeva, Reyn Khuprus se aruncă peste ele, împingându-le într-o parte. Keffria se clătină şi căzu în genunchi, iar Ronica se prăvăli lângă ea. O auzi pe Jani Khuprus ţipând îngrozită de pe podium. Tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice rămase în picioare, singur, acolo unde stătuseră ele.

– Fugiţi! le porunci, apoi se răsuci, gata să-nfrunte dragonul, cu faţa lui cu solzi schimonosită de furie. Tintaglia! urlă el. Opreşte-te!

Ţinea în mână o sabie.

Ca prin minune, dragonul înlemni. Cu botul încă larg deschis. O singură picătură de lichid i se formă pe unul dintre colţi. Când pică pe podeaua sălii, piatra sfârâi, străpunsă.

Dar pe Tintaglia n-o oprise Reyn. Fusese Selden. Înaintase în tăcere şi îşi întinsese gâtul ca să se uite în sus, la ea. Cuvintele lui şi felul în care le rosti lecuiră inima Keffriei.

– Te rog, nu le face rău! imploră băiatul, cu voce stridentă, dându-şi uitării purtarea curtenitoare. Te rog, dragonule, ele sunt familia mea, îmi sunt la fel de dragi cum îţi sunt ţie rudele tale. Nu vrem decât să ne fie înapoiată sora mea. Puternică precum eşti, nu ne-o poţi da? N-o poţi aduce la noi?

Reyn îl prinse pe băiat de umeri şi îl împinse către mama lui. Keffria îl lipi de ea în tăcere, amorţită. Fiul ei era cu adevărat încă al ei, oricâţi solzi i-ar fi apărut pe faţă. Îl îmbrăţişă strâns şi o simţi pe Ronica strângându-i mai tare braţul. Familia Vestrit stătea laolaltă, indiferent ce altceva ar fi putut să urmeze.

– Nimeni nu poate aduce morţii înapoi, Selden! spuse Reyn, monoton. Nu e de niciun folos să-i ceri aşa ceva. Malta e moartă.

Când îşi azvârli capul pe spate s-o înfrunte pe Tintaglia, lumina înşelătoare a torţelor îi dansă pe solzii feţei, făcându-l să pară dragon în aceeaşi măsură ca ea.

– Keffria are dreptate. N-o să mă las fermecat. Indiferent ce-ai face pentru Bingtown, trebuie să dezvăluim ce eşti de fapt, ca să nu mai cadă şi alţii în mrejele tale.

Reyn se întoarse spre mulţimea adunată şi îşi deschise larg braţele.

– Ascultaţi-mă, locuitori ai Bingtownului! Creatura asta v-a vrăjit cu splendoarea sa. Nu puteţi să-i daţi crezare! Nu vă încredeţi în ea! N-o să se ţină de cuvânt. Când îi vine bine, lasă deoparte toate înţelegerile şi pretinde că o făptură măreaţă ca ea nu poate fi legată de o înţelegere cu fiinţe atât de lipsite de importanţă ca noi. Ajutaţi-o, şi-o să readuceţi la viaţă o specie de tirani. Opuneţi-vă acum, când nu trebuie să luptaţi decât cu una singură.

Înciudată, Tintaglia îşi înălţă botul şi scoase un răget care probabil că izbutise să clintească până şi stelele din locurile lor. Keffria se trase înapoi, dar familia Vestrit nu fugi. Femela dragon îşi săltă unul dintre picioarele din faţă de pe perete, apoi îl trânti la loc. În clipa izbiturii, o crăpătură imensă, în zigzag, se întinse pe zidul de piatră.

– Mă oboseşti! îi şuieră lui Reyn. Spui că mint. Otrăveşti minţile împotriva mea cu vorbele tale veninoase. *Eu* mint? *Eu* nu mă ţin de cuvânt? Tu minţi! Uită-te-n ochii mei, omule, şi află adevărul!

Îşi împinse capul imens spre el, dar Reyn nu se retrase. Încleştându-şi mâinile de umerii Keffriei, Ronica încercă s-o tragă înapoi, însă Keffria nu se clinti. Ea îl ţinea pe Selden, care se încorda, vrând să se apropie de dragon. Rămaseră cu toţii aşa, ca o statuie a fricii şi a năzuinţei. Pe urmă Keffria îl auzi pe Reyn golindu-se de aer, dar nu-l mai auzi şi trăgând alt aer în piept. Încremenise cu ochii într-ai dragonului, care erau numai vârtejuri iuţi, argintii. Creatura nu-l atingea pe Reyn, dar tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice se înclinase spre ea, cu muşchii reliefaţi de parcă i s-ar fi opus unei forţe puternice. Keffria întinse mâna să-l oprească, dar îi simţi carnea tare ca piatra. Buzele lui se mişcară, dar nu scoase niciun sunet.

Ochii Tintagliei îşi încetară brusc răsucirea. Reyn căzu ca o păpuşă cu sforile retezate. Se prăbuşi pe podeaua de piatră fără să schiţeze vreo mişcare.

*

Reyn nu ştiuse că Tintaglia se poate întinde în afara trupului, atingându-i mintea cu atâta uşurinţă. În timp ce se uita în ochii ei, o simţi şi o auzi în gândurile lui.

– Omuleţ perfid, îi spuse, cu o asprime usturătoare. Mă judeci pe mine pentru faptele tale. Nu te-m, trădat. Dai vina pe mine fiindcă n-ai fost în stare să-ţi găseşti femeia, dar m-am ţinut deja de cuvânt. N-am putut s-o salvez pe Malta ta. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, apoi te-am lăsat să-ţi rezolvi problema. Tu ai dat greş. N-a fost vina mea şi mă ponegreşti pe nedrept. Eşecul e al tău, omuleţule. Eu nici nu te-am minţit. Deschide-te. Atinge-mă şi o să ştii

că ţi-am spus adevărul. Malta trăieşte.

Mai înainte, sufletul lui şi al Maltei se atinseseră de două ori. În intimitatea mistică a cutiei-cu-vis, în unirea pe care pudra fină de lemn-vrăjitor o făcuse posibilă, gândurile lor se contopiseră. Visaseră bine împreună. Amintirea încă îi mai înfierbânta sângele. În cutia-de-vis, uniţi fiind, o cunoscuse astfel încât nu mai putea să o confunde vreodată cu altcineva. Dincolo de miros, de atingere sau chiar de gustul buzelor ei, era cu totul altceva, era esenţa Maltei, simţită în mintea lui.

Mintea lui se afla acum în strânsoarea Tintagliei. Femela dragon îl ţinea prizonier, fără să-i pese de voinţa lui. Se zbătu, până când simţi în ea o altă atingere. Firavă ca un parfum adus de vânt, o senzaţie avută arareori, dar familiară, îi apăru în minte. Malta! Tintaglia o simţea, dar nu putea s-o atingă. Era la fel de chinuitor ca şi cum i-ar fi desluşit silueta conturată pe o perdea unduită de vânt, sau ca şi cum i-ar fi simţit mirosul şi căldura obrazului pe o pernă de pe care îşi ridicase de curând capul. Se întinse spre ea, râvnitor, dar nu găsi nimic palpabil. Simţi eforturile Tintagliei, era ca şi cum ar fi ales firul Maltei dintr-un scul încâlcit al senzaţiilor. Acum era puternic şi clar, pentru ca în clipa următoare să se piardă în amintiri despre vânt, ploaie şi apă de mare.

Unde e? o întrebă mintea lui pe a Tintagliei, cu frenezie. *Ce face?*

Simţul ăsta nu m-ajută să aflu aşa ceva! îi răspunse, dispreţuitoare. E ca şi cum aş vrea să miros un sunet sau să gust lumina soarelui! E doar un simţ al legăturii, nu ceva care curge între dragon şi om. Tu n-o poţi face să te simtă, aşa că nu ştie că ţi-e atât de dor de ea. Pot să-ţi spun doar că trăieşte, undeva, cumva. Acum mă crezi?

*

– Cred! Malta trăieşte. Cred că trăieşte. Trăieşte.

Reyn şopti cuvintele cu voce răguşită. Poate suferea cumplit sau poate era în extaz - nimeni nu-şi putea da seama.

Jani coborâse în grabă de pe podium şi îşi croise cu brutalitate drum prin mulţime ca să-ngenuncheze lângă fiul ei. Acum se uita, peste trupul lui, la Selden.

– Ce i-a făcut? strigă.

Keffria îi privea pe amândoi. Oare Jani ştia cât de mult seamănă cu dragonul? Solzii fini de pe buze şi de pe frunte, precum şi palida strălucire a ochilor ei în lumina torţelor făceau asemănarea mai vizibilă. Jani era îngenuncheată lângă Reyn şi se uita în jos, la el, întocmai cum se uita Tintaglia în jos, la oameni. Cum putea cineva care semăna atât de bine cu dragonul să-i pună fiului ei o astfel de întrebare? Şi Selden îngenunchease alături de cei doi, dar se uita vrăjit la dragonul care îi domina cu înălţimea sa. Îşi mişca buzele de parcă s-ar fi rugat, dar o ţintuia cu privirea pe Tintaglia.

– Nu ştiu, răspunse Keffria, în locul fiului ei.

Se uită în jos, la logodnicul agitat al Maltei. Şi el părea pe jumătate dragon, dar îşi riscase viaţa ca s-o salveze pe a sa. Inima lui şi a ei erau la fel de omeneşti. Se uită şi la fiul său, care privea atât de concentrat dragonul. Lumina cădea pe solzii fini de pe obrajii băiatului. Şi el stătuse fără frică în faţa Tintagliei, implorând-o să-i cruţe familia. Era încă al ei. Într-un mod straniu, tot al ei era şi Reyn. Keffria îşi puse cu blândeţe mâna pe pieptul tânărului.

– Rămâi întins şi nu te mai zbuciuma, îl sfătui. O să-ţi revii. Stai liniştit, e de-ajuns.

Deasupra lor, femela dragon îşi lăsă capul pe spate şi trâmbiţă, triumfătoare:

– Mă crede! Aţi văzut, oameni din Bingtown. Eu nu mint! Haideţi! Să ne pecetluim înţelegerea şi să-ncepem de mâine cu toţii o nouă viaţă.

Jani se ridică brusc în picioare.

– Nu sunt de acord. Nu pecetluim nicio înţelegere până când nu aflu ce i-ai făcut fiului meu!

Tintaglia îi aruncă lui Reyn o privire nepăsătoare.

– L-am lămurit, Negustoreasă Khuprus. Atâta tot. De-acum n-o să se mai îndoiască de mine.

Reyn prinse pe neaşteptate încheietura mâinii Keffriei în mâna lui cu solzi. Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei.

– Trăieşte, îi garantă, cu înflăcărare. Malta e, într-adevăr, în viaţă. Mi-am atins mintea de a ei, prin intermediul dragonului.

Alături, Ronica suspină întretăiat. Keffria încă nu putea să spere. Era adevărul sau doar o amăgire a dragonului?

Albul ochilor arămii ai lui Reyn străluci când se strădui să se salte în capul oaselor.

Răsuflă sacadat.

– Tintaglia, încheie cu Bingtownul orice înţelegere vrei! spuse, cu voce scăzută. Dar, înainte de asta, o să-ncheiem noi doi o alta. Vocea îi coborî şi mai mult: Pentru că am aflat de la tine ceva care pune cap la cap tot ce ştiam. Îşi înălţă ochii şi o privi cu îndrăzneală, dezvăluindu-i ce avea de oferit: E posibil să fi supravieţuit şi alţii, alţi dragoni ca tine.

La auzul ultimei fraze, Tintaglia încremeni, uitându-se în jos, la el. Îşi întoarse capul, gânditoare.

– Unde? întrebă.

Înainte de a apuca Reyn să răspundă, Mingsley, care coborâse de pe podium, se împinse între el şi dragon.

– Nu e corect! declară el. Oameni din Bingtown, ascultaţi-mă! Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice vorbesc în numele nostru, al tuturor? Nu! Poate acest sigur om să împiedice încheierea înţelegerii noastre cu dragonul din pricina unei suferinţe din dragoste? Bineînţeles că nu!

Selden i se propti în faţă.

– O suferinţă din dragoste? Aici e vorba de viaţa surorii mele! îşi îndreptă privirea spre dragon: îmi e la fel de dragă cum îţi e ţie oricare dintre şerpi, Tintaglia. Crede-mă! Arată-le tuturor că-nţelegi că familia mea îşi doreşte s-o salveze cu aceeaşi ardoare cu care doreşti tu să-ţi salvezi semenii.

– Linişte!

Capul Tintagliei se lăsă brusc în jos. Un ghiont uşor îl îndepărtă pe Mingsley, trântindu-l pe podea. Ochii ei îl ţintuiră pe Reyn.

– Alţi dragoni? I-ai văzut?

– Încă nu. Dar i-aş putea găsi, răspunse el. Un zâmbet uşor îi dansă pe buze, dar privirea îi rămase serioasă şi dură: Dovedeşte-ne ce-a cerut Selden. Dovedeşte că-nţelegi că rudele noastre sunt pentru noi la fel de importante ca rudele tale pentru tine.

Dragonul îşi săltă capul pe neaşteptate. Nările i se lărgiră şi ochii i se rotiră nebuneşte. Vorbi ca pentru sine:

– I-ai putea găsi? Unde?

Reyn zâmbi:

– Nu mă feresc să-ţi răspund. Va fi nevoie de munca unui om ca să-i scoată la lumină. Dacă Străbunii au dus coconii dragonilor la adăpost într-un oraş, probabil c-au făcut-o şi în altele. E un târg cinstit, nu? Înapoiază-mi iubita şi mă voi strădui să salvez toţi dragonii care s-ar putea să fi supravieţuit.

Nările Tintagliei se lărgiră şi mai mult. Strălucirea ochilor i se înteţi. Coada i se agită cu entuziasm şi, de dincolo de pereţii Sălii, Keffria auzi ţipetele de spaimă ale privitorilor. Dar, între pereţi, Reyn rămase neclintit, într-un echilibru nesigur pe hotarul triumfului. În jurul lui, toată lumea tăcea, ca să poată auzi ce avea să urmeze.

– S-a făcut! răcni dragonul.

Aripile îi zvâcniră, tremurând şi fremătând de parcă ar fi vrut să-şi ia imediat zborul. Agitară aerul rece al nopţii şi îl trimiseră să şuiere pe lângă oamenii îngrămădiţi în clădirea fără acoperiş.

– Ceilalţi vor face planuri pentru adâncirea albiei fluviului. Noi doi vom pleca imediat ce se luminează, să-ncepem căutarea ruinelor străvechi...

– Nu.

Reyn răspunse cu voce joasă, însă urletul dragonului ultragiat răsună puternic sub cerul nopţii. Oamenii ţipară îngroziţi şi se ghemuiră, căutând adăpost. Reyn însă rămase neclintit. Rămase în picioare, nemişcat, în vreme ce Tintaglia îşi revărsa mânia.

– O căutăm, mai întâi, pe Malta, hotărî, calm, cât îşi trase ea răsuflarea.

– S-o căutăm, mai întâi, pe femeia ta, în vreme ce semenii mei zac captivi în frig şi în beznă? Nu!

De data asta, răbufnirea de furie a dragonului făcu podeaua să vibreze sub picioarele Keffriei şi îi bubui în urechi.

*

– Ascultă-mă, dragonule! continuă Reyn, calm. Timpul potrivit pentru cercetări şi săpături e în toiul verii, când se împuţinează apa fluviului. Acum e timpul potrivit pentru căutarea Maltei. Când Tintaglia îşi lăsă din nou capul pe spate, deschizându-şi larg botul, îi strigă ea: Ca să meargă treaba asta, trebuie să negociem de pe picior de egalitate, fără ameninţări. Vrei să

te linişteşti sau vom trăi amândoi acceptându-ne pierderile?

Dragonul îşi lăsă capul în jos. Ochii i se roteau cu furie, dar vocea îi sună aproape curtenitor:

– Vorbeşte! îi ceru lui Reyn.

El trase aer în piept.

– O să m-ajuţi s-o salvez pe Malta. Iar apoi mă voi devota dezgropării oraşelor Străbunilor, nu ca să caut comori, ci dragoni. Asta e înţelegerea noastră. Cea pe care-o faci cu Bingtownul e mai complicată. Adâncirea albiei unui fluviu în schimbul apărării coastei lor, cu stabilirea amănuntelor. O să scrieţi totul şi o să-i daţi hrisovului putere de legământ? Reyn se uită de la dragon la Devouchet: Eu, unul, sunt dispus să mă leg doar prin cuvântul dat. Consiliul din Bingtown vrea să facă acelaşi lucru?

Sus, pe podium, Devouchet se uită nehotărât în jur. Keffria presupuse că îl zdruncina ideea repunerii controlului în mâinile sale. Negustorul îşi îndreptă treptat spatele. Spre surprinderea Keffriei, clătină încet din cap:

– Nu! Ceea ce s-a propus în seara asta o să schimbe viaţa fiecărui om din Bingtown. Îşi plimbă cu gravitate ochii pe deasupra mulţimii îngrămădite: O înţelegere de o asemenea importanţă trebuie să fie scrisă şi semnată. Trase aer în piept: Mai mult decât atât, propun să nu fie semnată doar de către conducătorii noştri, ci, aşa cum se întâmpla în vechiul Bingtown, unde fiecare negustor şi fiecare membru al unei familii de negustori îşi punea mâna pe hrisov. Însă, de data asta, trebuie să poarte un însemn al fiecărui om, tânăr sau vârstnic, care vrea să rămână în oraş. Toţi cei care semnează fac un legământ, nu doar cu dragonul, ci şi unii cu alţii.

Prin mulţime trecu un murmur, dar el continuă să vorbească:

– Oricine semnează e de acord să respecte legile din Vechiul Bingtown. În schimb, capul fiecărei familii dobândeşte un vot în Consiliul Oraşului, aşa cum a fost în vechime. Se uită iarăşi în jur, cuprinzându-i cu privirea şi pe conducătorii de pe podium: *Toţi* trebuie să fim de acord că, în privinţa neînţelegerilor dintre noi, hotărârea Consiliului e decisivă. Răsuflă adânc: Şi apoi, cred eu, trebuie s-alegem prin vot membri noi ai Consiliului. Ca să fim siguri că fiecare grup are o voce.

Devouchet se uită din nou la dragon:

– Şi tu trebuie să semnezi cumva înţelegerea. Pe urmă, trebuie să ne fie înapoiat *Kendry* şi să fie chemate înapoi celelalte corăbii vii, fiindcă fără ele nu putem duce în susul fluviului nici oameni, nici materiale. Şi trebuie să te uiţi pe hărţile noastre împreună cu noi, să ne-ajuţi să marcăm acele părţi ale fluviului pe care nu le cunoaştem şi să ne-arăţi unde e nevoie să fie adâncită albia.

Oamenii dădeau din cap, însă dragonul pufni zgomotos, a dezgust:

– N-am timp pentru scrisul şi semnatul ăsta! Consideraţi că s-a făcut şi haideţi să trecem imediat la treabă!

Reyn vorbi înainte de a apuca altcineva s-o facă:

– E bine să ne mişcăm repede; în privinţa asta, suntem de acord. Lasă-i pe ei să pună cuvinte pe hârtie. Cât despre noi doi, îţi dau cuvântul meu şi mă-ncred într-al tău.

Reyn trase aer în piept. Apoi vorbi pe un ton solemn:

– Dragonule Tintaglia, avem o înţelegere?

– Da, răspunse ea, apăsat. Pe urmă se uită la Devouchet şi la ceilalţi oameni de pe podium. Puneţi-vă condeiul la lucru, dar faceţi-o repede. Legământul meu e pecetluit de numele meu, nu de o urmă lăsată pe o hârtie. Mâine Tintaglia începe să facă tot ce-a făgăduit. Aveţi grijă să vă ţineţi de cuvânt la fel de repede.

18

LOIALITĂŢI

Kennit se uită în jos, la mesajul din mâna lui. Bucăţile de sigiliu de ceară de pe masa de lucru purtau pecetea lui Sincure Faldin. Negustorul demn de toată lauda se obişnuise cu pierderea soţiei şi a unei fiice. Fiii şi corabia lui supravieţuiseră raidului vânătorilor negustorilor de sclavi şi scăpaseră fără nicio zgârietură pentru că atunci tocmai făceau negoţ pe mare. Aşa cum îi prezisese Kennit lui Sorcor, Sincure Faldin acceptase căsătoria lui cu Alyssum, căci negustorul durjan văzuse întotdeauna foarte repede unde se afla puterea. Mesajul trimis cu mare grabă nu era, din partea lui, decât o strădanie de a intra pe sub pielea lui Kennit. Aşa stând lucrurile, piratul îl privea bănuitor.

Cuvintele de pe pergament erau migălos caligrafiate şi pompoase. O treime din pagină era ocupată de un salut ceremonios şi de urări de sănătate. Stătea în firea negustorului durjan împopoţonat să-şi irosească migălos cerneala şi timpul înainte de a-şi înşira veştile cumplite. Deşi bătăile inimii lui păreau lovituri de ciocan, Kennit se sili să recitească mesajul cu o faţă nepăsătoare. Alese doar faptele din vorbăria plină de înfloriturі a negustorului. Străinii sosiţi în Diwytown nu i se păruseră lui Faldin demni de încredere şi fusese printre primii care bănuiseră că au o corabie vie. Îşi trimisese fiul să-i atragă în prăvălia lui pe căpitan şi pe femeia acestuia şi îi asaltase cu poveşti ca să-i facă s-o divulge pe-a lor, dar cu prea puţin folos. Plecarea lor bruscă, în toiul nopţii, fusese la fel de stranie ca sosirea, iar ceea ce istorisiseră a doua zi oamenii care fugiseră de pe corabie îi adeverise temerile. La bord se afla o oarecare Althea Vestrit, care pretindea că *Vivacia* e proprietatea ei. Echipajul corăbiei vii era un amestec bizar de bărbaţi şi femei, însă căpitanul era acel Brashen care, nu cu mult timp în urmă, fusese secund pe *Ajunul Primăverii* şi care, după cum se zvonea, se născuse şi crescuse în Bingtown. Dacă fugarilor li se putea da crezare, adevărata însărcinare a corăbiei lui era recuperarea *Vivaciei.* De aceea, datorită colosalului respect pentru piratul Kennit şi imensei loialităţi faţă de regele său şi împreună cu un alt lung şir de complimente bombastice, Sincure Faldin îşi trimitea avertizarea cu cel mai iute vas din portul Diwytown. Corabia lui Brashen, cu galionul urât mutilat, era una vie, numită *Paragon.*

Numele scris cu cerneală păru să-i ardă lui Kennit ochii. Îi veni greu să citească atent partea întortocheată care urma, despre bârfe şi zvonuri din mesaje aduse de păsări; se afirma că oraşul Jamaillia pregătea o flotă pe care s-o trimită în miazănoapte, să pedepsească Bingtownul pentru răpirea Satrapului şi pentru distrugerea docului vămii din port. Faldin ajunsese la concluzia că nobilii din Jamaillia căutau de multă vreme un motiv pentru jefuirea Bingtownului. Se părea că-l găsiseră.

Kennit înălţă neîncrezător din sprâncene. Satrapul plecase din Jamaillia, se dusese în Bingtown şi acolo fusese răpit? Toată povestea părea trasă de păr. Partea interesantă a zvonului, era, firește, cea despre flota de pedepsire pregătită de Jamaillia. Era bine să te fereşti de vasele de război care străbăteau apele Insulelor Piraţilor având o altă ţintă bine stabilită. Însă, pe drumul lor de întoarcere, încărcate cu capturi de război, aveau să fie o pradă bogată. Mulţumită şerpilor, piraţii le-ar fi luat în stăpânire aproape fără niciun efort.

Misiva se încheia cu o altă înşiruire de complimente şi de urări de bine solemne, şi cu aluzii nu tocmai subtile la recunoştinţa pe care ar fi trebuit să i-o poarte Kennit celui care îi trimisese toate acele veşti. În partea de jos se lăfăia o semnătură alambicată, caligrafiată cu cerneală de două culori, urmată de un post-scriptum de prost-gust, în care Sincure Faldin spunea cât de tare îl încântă rotunjirea pântecului lui Alyssum, unde se cocea sămânţa lui Sorcor.

Kennit puse pergamentul pe masă şi lăsă blestemăţia aia să se ruleze singură la loc. Sorcor şi toţi ceilalţi adunaţi în cabina lui aşteptau indiferenţi să afle noutăţile. Mesagerul se supusese poruncii lui Faldin, care îi ceruse să-i dea pergamentul lui Sorcor, pentru ca acesta să i-l înmâneze fără întârziere lui Kennit şi, probabil, pentru a putea şi să admire inteligenţa şi loialitatea socrului său.

Sau era vorba de mai mult de-atât? Oare Sorcor sau Sincure Faldin puteau bănui ce înseamnă acele veşti pentru Kennit? Mai existase şi un alt mesaj, doar pentru ochii lui Sorcor,

prin care Faldin îi cerea să urmărească atent reacţia lui Kennit? Pentru o clipă, îndoielile şi bănuielile îl torturaseră pe căpitanul piraţilor, dar nu pentru mai mult de o clipă. Sorcor nu ştia să citească. Dacă Faldin voia să-şi atragă ginerele într-un complot împotriva lui, nu-şi alese calea potrivită.

Când citise pentru prima oară numele şi descrierea corăbiei, lui Kennit îi sărise inima din piept. Se silise să răsufle în continuare normal şi să-şi păstreze calmul. O a doua citire, de data asta pe îndelete, îi dăduse timp să-şi stăpânească vocea şi purtarea. Mai multe întrebări aşteptau un răspuns. Faldin bănuia că există o legătură? Dacă da, cum era cu putinţă? Nu spusese nimic despre aşa ceva, dacă nu cumva cuvintele despre năierii care fugiseră, sărind de la bordul lui *Paragon*, erau o aluzie. Oare năierii ăia ştiau şi vorbiseră? Acea Althea Vestrit ştia şi, dacă ştia, avea de gând să facă din *Paragon,* într-un fel sau altul, o armă împotriva lui? Dacă se ştia, cât de mult se dusese vestea? Putea ţine totul sub control doar omorând câţiva oameni şi scufundând din nou o corabie?

Oare trecutul lui nu putea fi niciodată scufundat?

Într-o clipă de nebunie, îşi oferi o scăpare. Nu era nevoit să se-ntoarcă în Diwytown. Avea puntea unei corăbii vii sub tălpi şi o flotă de şerpi la dispoziţie. Putea să lase totul baltă şi să plece oriunde, oriunde exista apă, izbutind totuşi să adune o avere. Ar fi trebuit s-o ia din nou de la început, fireşte, să-şi facă o nouă reputaţie, dar şerpii erau garanţia că asta s-ar fi întâmplat în scurt timp. Îşi ridică în pripă privirea către oamenii adunaţi în cabina lui. Din nefericire, toţi ar fi trebuit să moară. Chiar şi Wintrow, se gândi, simţind o împunsătură în inimă. Şi ar fi trebuit să scape de tot echipajul, înlocuindu-l cumva. Şi corabia ar fi ştiut cine a fost el...

– Căp’tane? îl îmboldi Sorcor, cu delicateţe.

Visatul cu ochii deschişi se spulberă cum se sparge un balon de săpun. Nu era realizabil. Era mult mai practic să se-ntoarcă în Diwytown, să scape de oricine avea vreo bănuială şi să continue ce începuse. Mai era şi corabia însăşi, fireşte, dar cu *Paragon* se mai descurcase o dată. Nu trebuia decât s-o facă din nou. Alungă gândul ăsta. Încă nu se simţea în stare să-l înfrunte.

– Veşti rele, căp’tane? cuteză Sorcor să întrebe.

El izbuti să zâmbească sardonic. Avea să le spună treptat noutăţile şi să vadă dacă tresare cineva.

– Veştile sunt veşti, căpitane Sorcor. Cel care le primeşte poate lua din ele binele sau răul. Însă noutăţile astea sunt... interesante. Nu mă-ndoiesc că suntem, cu toţii, încântaţi s-aflăm că Alyssum a ta e tot mai rotundă. Sincure Faldin ne mai spune şi că o corabie stranie a vizitat Diwytownul, susţinând că vrea să se-alăture luptei noastre pentru curăţarea Canalului Interior de corăbiile negustorilor de sclavi. Însă bunul nostru prieten Faldin nu e convins de sinceritatea acestei declaraţii. Corabia a sosit oarecum misterios, a intrat în port în toiul nopţii şi tot în miez de noapte a plecat. Kennit aruncă o privire nepăsătoare către sulul de pergament de pe masă. Şi se zvoneşte că oraşul Jamaillia pregăteşte o flotă cu care să jefuiască Bingtownul, ca răzbunare pentru un afront adus Satrapului.

Se opri aici şi se lăsă cu aparentă nepăsare pe spătarul scaunului, ca să vadă cât mai multe feţe. Etta era acolo, cu Wintrow alături. În *ultima vreme, băiatul părea să fie mereu alături de ea,* se gândi Kennit, în treacăt. Sorcor, cu faţa lui lată şi plină de cicatrice strălucind de loialitate şi devotament pentru fostul său căpitan şi de mândrie pentru fecunditatea propriei sale femei, stătea lângă Jola, secundul lui Kennit.

Arătau cu toţii splendid, înveşmântaţi în roadele pirateriei lor din ultima vreme. Etta îl convinsese chiar şi pe Wintrow să poarte o Cămaşă cu mâneci largi, din mătase albastră, pe care brodase ea însăşi corbi. Loialul Sorcor avea acum cercei cu smaralde şi două săbii gemene prinse de o centură de piele bătută cu argint. Bogăţia materialului purtat de Etta nu era întrecută decât de măiestria cu care-l croise. Oare până atunci se mai urcase cineva pe catarg în haine din mătase întreţesută cu aur? În cală erau alte roade ale mării: leacuri rare şi uleiuri parfumate exotice, monede de aur şi de argint pe care erau întipărite chipurile mai multor Satrapi, nestemate neprelucrate sau montate în bijuterii, blănuri netăbăcite fabuloase şi tapiserii strălucitoare. Bogăţia aflată în acel moment în cala lui egala cu uşurinţă tot câştigul anului dinainte.

În ultima vreme, vânătoarea însemnase belşug; pentru el, pirateria nu fusese niciodată mai lipsită de eforturi. Flancat de armata lui de şerpi, nu trebuia decât să descopere o corabie interesantă. El şi Fulger îşi alegeau ţinta, apoi ea trimitea şerpii înainte. O hărţuiau o oră sau două, şi prada se preda. La început, înconjura cu şerpi corabia şi îi cerea echipajului să-i predea toată marfa valoroasă. Năierii demoralizaţi erau, întotdeauna, servili şi docili. Fără să

se fi tras o singură sabie, jefuia vasele, apoi le lăsa să-şi continue drumul, reamintindu-le cu asprime că acele ape îi aparţineau lui Kennit, Regele Insulelor Piraţilor. Le spunea că ar fi putut negocia cu conducătorii ţărilor lor, dacă erau interesaţi de stabilirea unei plăţi generoase pentru dreptul de trecere pe teritoriul său.

Însă, la porunca lui, şerpii îi "aduseseră" ultimele două corăbii. *Vivacia* rămăsese ancorată, aşteptând să-i mâne şerpii victimele către ea. Ultimul căpitan se predase stând în genunchi, în vreme ce Kennit trona pe un scaun confortabil de pe puntea prora a *Vivaciei.* Fulger savurase prost ascunsa groază pe care i-o inspira căpitanului prizonier. După ce Kennit alese ce-l interesa din declaraţia de însoţire a mărfii, echipajul vasului capturat mutase totul dintr-o cală în alta. Singura grijă a lui Kennit era să nu le îngăduie oamenilor săi să se plictisească sau să devină prea plini de sine. Din când în când, oprea câte o corabie cu sclavi şi îşi lăsa piraţii să-şi potolească setea de sânge şi să hrănească şerpii, câştigându-le astfel într-o şi mai mare măsură loialitatea.

Mesajul lui Faldin fusese adus de o corabie mică şi rapidă, numită *Spiriduşul.* Deşi Jola o recunoscuse şi deşi avea pe catarg steagul lui Kennit, nici acesta, nici Fulger nu rezistaseră ispitei de a se împăuna cu forţa lor. Şerpii fuseseră trimişi să înconjoare micul vas şi să-l călăuzească. Iar căpitanul făcuse paradă de curaj când îl salutase pe Kennit, dar nu-şi putuse stăpâni pe deplin tremurul vocii. Solul lui Faldin fusese palid şi tăcut după ce se văzuse la bordul *Vivaciei,* fiindcă ajunsese de pe o corabie pe alta trecând, într-o bărcuţă, printre spinările strălucitoare ale şerpilor.

Kennit luase misiva şi-l trimisese pe mesager să bea "o bine meritată porţie de rachiu". Toţi oamenii de pe *Spiriduşul* aveau să ducă la Diwytown vestea despre noii lui aliaţi. Era bine să-ţi impresionezi duşmanii cu o demonstraţie de putere. Era şi mai bine să nu-ţi laşi nici prietenii să dea uitării puterea ta. Având asta în minte, Kennit cerceta pe îndelete feţele din jurul său.

Sorcor îşi încreţi fruntea, străduindu-se să chibzuiască:

– Faldin îl cunoaşte pe căpitan? Ar trebui. Cunoaşte aproape pe toată lumea din Diwytown şi, ca să aduci o corabie prin mlaştină, chiar şi în timpul zilei, e nevoie de un om cu experienţă.

– Îl cunoaşte, adeveri Kennit, fără să stea pe gânduri. E un oarecare Brashen Trell, din Bingtown. Am înţeles că anul trecut a făcut negoţ în Diwytown de pe *Ajunul Primăverii,* cu bătrânul Finney. Kennit mimă din nou că priveşte mesajul. Poate că acest Trell e un navigator excelent, cu o memorie extraordinară, dar Faldin bănuieşte că meritul e, mai degrabă, al corăbiei pe care-a venit. O corabie vie. Cu chipul galionului ciopârţit. Se numeşte *Paragon.*

Pe Wintrow îl trăda faţa. Obrajii i se împurpuraseră la auzul numelui Trell. Şi stătea neclintit, mut şi transpirând. Băiatul nu putea fi în cârdăşie cu Faldin; era imposibil, pur şi simplu fiindcă în Diwytown nu avusese destul timp liber. Era vorba de altceva. Ochii lui Kennit îi întâlniră pe ai lui ca din întâmplare. Şi zâmbi cu blândeţe. Apoi aşteptă.

Wintrow părea copleşit. Buzele i se deschiseră şi i se închiseră de două ori înainte de a-şi drege glasul cu un zgomot slab.

– Căp'tane? izbuti să şoptească.

– Wintrow?

Kennit pusese căldură în vocea sa întrebătoare.

Băiatul îşi încrucişă braţele pe piept. Kennit se întrebă ce secret se străduia să păstreze. Wintrow vorbi cu glas pierit:

– Ar trebui să iei în seamă avertizarea lui Faldin. Brashen Trell a fost secundul bunicului meu, căpitanul Ephron Vestrit. Poate că vrea într-adevăr să ţi se alăture, dar mă îndoiesc. A navigat mulţi ani la bordul *Vivaciei* şi i-ar putea fi încă în mare măsură loial familiei Vestrit. Familiei mele.

Când rosti ultimele cuvinte, degetele băiatului se încleştară mai tare de propriile braţe. Aşadar, asta era! Se hotărâse să-i fie loial lui Kennit, dar încă mai simţea că astfel îşi trăda familia. Interesant! Aproape mişcător. Kennit îşi lipi degetele palmelor înălţate pe masă, în faţa lui. La auzul numelui fostului ei căpitan, prin corabie trecuse un tremur. Era ceva încă şi mai interesant decât faptul că Wintrow era loial unor cauze diferite. Fulger pretindea că-n ea n-a mai rămas nimic din fosta *Vivacia.* Atunci de ce numele căpitanului Vestrit o făcea să tremure?

În cabină domnea tăcerea. Wintrow fixa cu privirea marginea mesei. Kennit dezvălui ultima noutate. Oftă uşor, a resemnare.

– Ah! Asta ar explica prezenţa Altheei Vestrit în echipaj! Oamenii fugiţi de pe *Paragon* spun că vrea să mi-o ia pe *Vivacia.*

Un al doilea tremur străbătu corabia. Wintrow încremeni, albindu-se la faţă.

– Althea Vestrit e mătuşa mea, spuse, cu voce abia auzită. A fost strâns legată de corabie, chiar înainte de însufleţire. Se aştepta s-o moştenească. Băiatul înghiţi în sec: Kennit, o cunosc. Nu bine, nu în toate privinţele, dar, când e vorba de corabie, nu poate fi convinsă să-şi schimbe părerea. O să-ncerce să ţi-o ia pe *Vivacia.* Asta-i la fel de sigur precum faptul că soarele va răsări zilnic.

Kennit răspunse cu un zâmbet slab:

– Printr-un zid de şerpi? Dacă supravieţuieşte după întâlnirea cu ei, o să descopere că *Vivacia* nu mai e ce-a fost. Nu cred că am de ce să mă tem.

– Nu mai e ce-a fost, repetă Wintrow, în şoaptă. Privirea i se pierdu în gol: Mai e, oare, vreunul dintre noi? întrebă, înainte de a-şi ascunde faţa în palme.

*

Malta era sătulă de corăbii. Detesta mirosurile, mişcarea, mâncarea oribilă, oamenii grosolani şi, mai presus de orice, îl detesta pe Satrap. *Ba nu!* se corectă ea. Cel mai mult detesta faptul că nu-i putea arăta cât de mult o scârbeşte şi cât îl dispreţuieşte.

Corabia chalcedeană mamă îi primise la bord cu zile în urmă. Trupul lui Kekki fusese abandonat în pripă, odată cu galera care lua întruna apă. În timp ce Malta şi ceilalţi erau duşi în siguranţă pe corabia cu trei catarge, salvatorii lor huiduiau, arătând către galera care se scufunda. Căpitanul acesteia, bănuia Malta, căzuse cu mult în josul scării sociale fiindcă îşi pierduse corabia, ceea ce însemna şi că nu mai avea niciun drept asupra “oaspeţilor“ săi, căci nu-l mai văzuseră de când fuseseră mutaţi. Încăperea pe care-o împărţea acum cu Satrapul era mai mare, cu pereţi adevăraţi, din lemn masiv, şi cu o uşă care se zăvora. Era mai călduroasă şi mai uscată decât cortul care le servise drept cabină improvizată pe puntea galerei, însă la fel de goală. Nu avea hublou. Nu oferea decât strictul necesar. Li se aducea mâncare în vase care erau luate după ce terminau. Odată la două zile, un mus venea să le verse găleata cu necurăţenii. Aerul din cabină era închis şi sufocant; singura lampă, atârnată de o bârnă de sub tavan, fumega fără încetare, făcând aerul încă şi mai dens. De perete erau prinse o măsuţă, care se lăsa în jos când voiai s-o foloseşti, şi un pat îngust, cu o saltea bătucită şi cu două pături. Satrapul mânca stând pe pat, în timp ce ea rămânea în picioare. Oala de noapte îşi avea locul sub pat, într-un cadru care o împiedica să se răstoarne. Un urcior cu apă şi o singură cană tronau pe o policioară cu margini înalte, de lângă uşă. Pentru că Malta refuza să împartă patul cu Satrapul, culcuşul ei era pe podea. După ce adormea el, putea uneori să-i şterpelească una dintre pături, smulgând-o din strângerea lui fără vlagă.

Când fuseseră duşi pentru prima oară în încăperea aia şi uşa li se închisese bine în urmă, Satrapul îşi rotise încet privirea. Muşcându-şi buzele albe de furie, întrebase:

– Asta e tot ce-ai putut face pentru noi?

Ea era încă şocată. Siluirea de care scăpase ca prin urechile acului, moartea lui Kekki şi brusca mutare pe altă corabie o zdruncinaseră.

– Ce-am putut *eu* să fac pentru noi? întrebase, prosteşte.

– Acum fugi! Spune-le că nu tolerez aşa ceva! Imediat!

Îşi ieşise din fire. Urâse lacrimile care-i umpluseră ochii şi i se revărsaseră pe obraji în timp ce întrebase:

– Şi cum s-o fac? Nu vorbesc chalcedeana şi, chiar dacă aş vorbi-o, tot n-aş şti cui să mă plâng. Nici animalele astea nu m-ar asculta. Dacă n-ai observat, despre chalcedeni nu se poate spune că respectă femeile.

El pufnise cu dispreţ:

– Nu, nu respectă femeile de soiul tău! Dacă ar fi fost aici, Kekki ar fi pus imediat lucrurile la punct. Tu ar fi trebuit să mori, nu ea. Măcar ea ştia să se descurce!

Satrapul se dusese la uşă şi o deschisese larg. Se proptise în cadrul ei şi zbierase ca s-atragă atenţia, până ce apăruse un năier, la care ţipase în chalcedeană. Omul se uitase de la el la Malta şi înapoi, evident uluit. Pe urmă schiţase o plecăciune şi plecase.

– E vina ta că nici măcar nu vine înapoi! se răstise Satrapul la Malta, aruncându-se pe pat.

Trăsese păturile peste el şi ei nu-i mai dăduse nicio atenţie. Tânăra se aşezase pe jos într-un colţ, îmbufnată. Năierul nu se întorsese.

Colţul ăla devenise partea ei de cabină. Tot acolo stătea şi acum, cu spatele lipit de perete, contemplându-şi picioarele murdare. Tânjea să iasă pe punte, să ia o gură de aer curat şi rece, să vadă cerul şi, mai presus de orice, să-şi dea seama în ce direcţie se

îndreptau. Galera îi dusese spre miazănoapte, către Chalced. Corabia care îi luase la bord mergea atunci spre miazăzi. Dar n-avea de unde şti dacă îşi continuase drumul sau dacă se întorcea la Chalced. Era un chin să stea închisă astfel şi să nu aibă habar cum li se va sfârşi călătoria. Trândăvia silită şi plictiseala deveniseră urzeala zilelor ei.

Nici de la Satrap nu putea scoate nicio informaţie. Legănarea acelei corăbii cu carena rotunjită îl îmbolnăvise. Când nu vomita, se plângea că-i e foame şi sete. Când i se aduceau mâncare şi apă, se grăbea să se ghiftuiască, doar ca să verse peste câteva ore. La fiecare masă, primeau şi o mică porţie de ierburi tocate grosolan. El le fuma făcând şi mai stătut aerul din cabina mică până ce Malta ameţea; şi se plângea tot timpul că sunt de o calitate atât de proastă, încât îi irită gâtlejul şi nu-l ajută să-şi destindă mintea. Malta îl ruga zadarnic să iasă puţin la aer; el nu făcea nimic mai mult decât să se-ntindă în pat şi să geamă sau să-i ceară ei să-i maseze labele picioarelor sau gâtul.

Atâta vreme cât Satrapul stătea închis în cabină, şi Malta era condamnată să rămână înăuntru. Nu îndrăznea să se-aventureze pe punte fără el.

Îşi frecă ochii care îi ardeau. Fumul scos de lampă îi inflama. Vasele din care mâncaseră la prânz fuseseră deja luate. Orele lungi care îi despărţeau de cină se întindeau în faţa ei, părând nesfârşite. În ciuda sfaturilor date de ea cu blândeţe, Satrapul se îndopase iarăşi. Acum pufăia dintr-o pipă scurtă, neagră. Şi-o scoase din gură, se uită urât la ea, apoi trase din nou din muştiuc. Privirea lui nemulţumită prevestea necazuri pentru Malta. Se foi în pat, căutându-şi o poziţie mai confortabilă, apoi râgâi zgomotos.

– O plimbare pe punte te-ar putea ajuta să digeri mâncarea, îi sugeră Malta, cu glas scăzut.

– Oh, taci! Numai când mă gândesc ce efort trebuie să fac când merg, bietul meu pântec începe să se zbuciume.

Satrapul îşi scoase brusc pipa din gură şi o aruncă spre Malta. Fără să aştepte reacţia ei, se întoarse cu faţa la perete, punând capăt discuţiei.

Malta îşi sprijini capul de perete. Pipa nu o lovise, dar reprezentase o ameninţare care îi zdruncina nervii. Căzu pe gânduri; oare ce-ar fi trebuit să facă? Îşi încordă fălcile şi îşi lipi de ochi pumnii strânşi. N-avea să plângă. Era, îşi reaminti, urmaşa dură a unor oameni hotărâţi, era fiica unui Negustor din Bingtown. Se întrebă ce-ar fi făcut bunica ei. Dar Althea? Ele erau puternice şi inteligente. Ar fi descoperit o cale de scăpare.

Îşi dădu seama că-şi pipăia, absentă, cicatricea de pe frunte şi îşi retrase mâna. Rana se închisese din nou, dar carnea vindecată părea neplăcut de plină de zgârciuri. Cicatricea încreţită i se întindea dincolo de linia părului, pe o lungime egală cu a unui deget. Se întrebă cum o fi arătat şi înghiţi în sec, îngreţoşată.

Îşi lipi genunchii de piept şi îi înconjură cu braţele. Închise ochii, dar se strădui să nu adoarmă. Somnul îi aducea vise, coşmaruri oribile, despre tot ce refuza să înfrunte când era trează. Vise despre Selden îngropat în oraş, vise în care mama şi bunica ei o ocărau fiindcă îl momise s-o însoţească, ducându-l la moarte. Vise cu Delo, care se trăgea înapoi, îngrozită, la vederea feţei sale distruse. Vise cu tatăl ei, total nemulţumit, întorcându-i spatele fiicei care îl făcuse de ruşine. Cele mai rele erau visele cu Reyn; întotdeauna dansau împreună, muzica era suavă, torţele străluceau. Mai întâi, alunecau pantofii din picioarele ei, lăsându-i-le la vedere, zgâriate şi jegoase. Pe urmă rochia i se rupea brusc, preschimbându-se în zdrenţe murdare. În cele din urmă, când părul i se revărsa lins pe umeri şi cicatricea începea să-i supureze, iar puroiul i se prelingea pe faţă, Reyn o azvârlea cât colo. Ea cădea latră pe podea şi toţi dansatorii o înconjurau, arătând-o îngroziţi cu degetul.

– O clipă de frumuseţe, pierdută pentru totdeauna, o luau în râs, continuând să arate spre ea.

Cu câteva nopţi în urmă, visul fusese altfel. Şi păruse atât de real, aproape ca viziunile pe care şi le împărtăşeau prin cutia-cu-vis. Cu braţele îndreptate spre ea, Reyn încerca s-o prindă de mâini.

– Malta, întinde-te spre mine! o implora el. Ajută-mă să vin la tine!

Dar, chiar şi în vis, ştia că e zadarnic. Îşi încleştase mâinile la spate şi îşi ascunsese ruşinea. Mai bine să nu-l mai vadă niciodată decât să-i citească pe faţă mila sau sila. Se trezise suspinând, rănită de dulceaţa vocii lui. Visul ăla fusese cel mai rău dintre toate.

Când se gândea la Reyn, o durea inima. Îşi atinse buzele, amintindu-şi un sărut, cu vălul lui ca barieră catifelată între gurile lor. Dar fiecare amintire frumoasă era înconjurată de o sută de regrete tăioase. *Prea târziu*, îşi spuse. *Pe veci prea târziu.*

Cu un oftat, îşi săltă capul şi deschise ochii. Aşadar iat-o acolo, pe o corabie, îndreptându-se Sa ştia încotro, îmbrăcată în zdrenţe, cu o cicatrice urâtă pe faţă, lipsită de drepturile şi de

rangul ei de fiică de negustor, în compania unui nesuferit de băiat îngâmfat. Cu siguranţă că nu se putea bizui pe el ca să îmbunătăţească într-un fel sau altul situaţia în care se aflau. Nu era în stare decât să zacă în pat şi să scâncească, spunând că nu aşa trebuie tratat Satrapul Jamaillei. Evident că încă nu pricepuse că sunt prizonierii chalcedenilor.

Se uită la Cosgo şi încercă să-l judece nepărtinitor. Era tot mai palid şi slăbise. Acum, când se gândea la asta, îşi amintea că-n ultimele două zile nici măcar nu prea se mai văicărise. Nu mai încercase nici să se dichisească vreun pic. Când ajunseseră la bord, se străduise să arate îngrijit. Neavând piepteni şi perii, îi ceruse Maltei să-şi folosească degetele ca să-i descâlcească părul lăsat liber. Ea îi dăduse ascultare, dar abia izbutise să-şi ascundă dezgustul. Cosgo îi savurase prea evident atingerea, sprijinindu-se cu spatele de ea când se aşezase pe marginea patului. Flirtând grotesc, o tachinase, prezicând că într-o bună zi o să se laude povestind cum îl îngrijise pe Satrap în vremurile lui grele. Însă el avea să le spună tuturor cât de jalnic dăduse greş şi ca supusă îndatoritoare, şi ca femeie. Doar dacă nu cumva... Apoi o prinsese de încheietura mâinii şi încercase s-o călăuzească acolo unde ea nu voia s-ajungă. Malta se eliberase dintr-o smucitură şi se retrăsese. Dar toate astea se întâmplaseră înainte de a-l lua boala în stăpânire. De când se îmbolnăvise, era, pe zi ce trecea, tot mai tăcut. Malta fu cuprinsă, brusc, de îngrijorare. Dacă el murea, cu ea ce s-ar fi întâmplat? Îşi aminti, vag, ceva spus de Kekki, pe galeră... Se încruntă şi cuvintele îi veniră în minte: “Poziţia lui o să ne apere dacă i-o apărăm.“ Îşi îndreptă brusc spatele şi se uită lung la el. Ca să supravieţuiască pe corabia aia nu era nevoie să fie o Negustorească din Bingtown, trebuia să gândească la fel ca o femeie din Chalced.

Se apropie de pat şi se uită la Satrap de sus. Pleoapele lui lăsate erau negre; strângea pătura cu înfrigurare, cu mâini slăbite. Oricât de mult l-ar fi dispreţuit, descoperi că îi era milă de el. Ce fusese în capul ei, cum îşi putuse imagina că el ar fi putut face ceva pentru amândoi? Dacă le putea îmbunătăţi cineva situaţia, trebuia s-o facă ea. La asta se aşteptase Satrapul, să aibă Însoţitoarele grijă de nevoile lui. Mai mult, înţelese ea, tot la asta se aşteptau şi chalcedenii. Ea stătuse ghemuită în cabină, în loc să fi cerut, furioasă, un tratament mai bun pentru bărbatul său. Chalcedenii nu respectau un bărbat a cărui femeie se îndoia de puterea lui. Satrapul avusese dreptate. Ea, nu el, îi condamnase să fie trataţi mizerabil. Nu mai putea decât să spere că nu era prea târziu ca să-i salveze poziţia.

Trase pătura de pe Cosgo, în ciuda murmurului lui de protest. Aşa cum o văzuse pe mama ei făcând când era Selden bolnav, puse mâna pe fruntea lui, apoi îl pipăi în subţiori, dar nu simţi nici fierbinţeală, nici umflături. Cu foarte multă blândeţe, îl bătu pe obraji până când ochii i se întredeschiseră. Albul lor era gălbui şi, când vorbi, Malta îi simţi mirosul urât al răsuflării.

– Lasă-mă-n pace, gemu el, căutând păturile pe bâjbâite.

– Dacă te las, mă tem c-o să mori, ilustrisime. Malta încercă să-i vorbească pe tonul folosit întotdeauna de Kekki când i se adresa lui: Mă cuprinde o tristeţe mai mare decât poate fi descrisă în cuvinte când te văd astfel irosit. Oricât aş risca, mă voi duce la căpitan să protestez.

Când se gândea să iasă singură, era cuprinsă de groază, însă ştia că era singura lor şansă. Repetă cuvintele pe care spera că va avea curajul să i le spună căpitanului în faţă.

– Dacă-l tratează astfel pe Satrapul întregii Jamaillii, e un prost. Merită să moară, şi onoarea şi numele să-i piară odată cu el.

Ochii Satrapului se deschiseră larg şi se uită la ea cu surprindere, vlăguit. Clipi şi în ochi îi apărură scânteieri de mânie îndreptăţită. Bun. Dacă ea îşi juca rolul destul de bine, el trebuia s-o susţină ridicându-se la aceeaşi înălţime când îşi arăta propria desconsiderare. Malta răsuflă adânc.

– Chiar şi pe hârdăul ăsta de corabie ar trebui să-ţi poată oferi ceva mai bun! Căpitanul stă într-o cabină goală, lipsită de orice confort şi de frumuseţe? Mă-ndoiesc. Oricare ar fi balsamul pentru suflet de care se bucură, ar fi trebuit să ţi-l ofere când te-ai îmbarcat. O zi cruntă după alta, ai aşteptat cu răbdare să te trateze aşa cum se cuvine. Dacă asupra năierilor de pe corabia asta se va abate acum furia întregii Jamaillii, va fi numai şi numai din vina lor. Ai dat dovadă de o răbdare ca a lui Sa. Acum o să le cer să îndrepte această ruşine. Îşi încrucişă braţele la piept: Cum se spune “căpitan“ în chalcedeană?

Pe faţa lui se citi pentru o clipă o uimire însoţită de mâhnire şi de indignare. Luă o gură de aer:

– *Leu-fay.*

– *Leu-fay,* repetă ea.

Zăbovi o clipă ca să se uite cu mai multă atenţie la Satrap. Mila de sine sau uimirea îi

umpluseră ochii de lacrimi. Malta îl înveli, strângându-i păturile în jur de parcă ar fi fost Selden. În ea se trezise o hotărâre stranie.

– Acum odihneşte-te, nobile senior! Mă pregătesc, apoi o să am grijă să fii tratat aşa cum merită Satrapul Jamaillei sau o să mor încercând.

Se temea că ultima afirmaţie exprima adevărul.

După ce ochii lui se închiseră, ea îşi îndreptă spatele şi trecu la treabă. Începând din noaptea în care părăsise Trehaugul, purtase mereu aceeaşi robă. La bordul galerei, izbutise o dată să şi-o spele. Tivul îi atârna, zdrenţuit, şi era plină de pete. Şi-o scoase şi, cu degetele şi cu dinţii, rupse bucăţile care atârnau. O scutură bine, apoi, înainte de a o îmbrăca, o frecă, scăpând-o de murdăria cea mai supărătoare. Acum îi lăsa picioarele dezgolite de la genunchi în jos, dar asta era de neînlăturat. De bucăţile rupte din robă se folosi împletindu-le într-o fâşie lungă. Îşi pieptănă părul cu degetele cât de bine se putea, apoi făcu din materialul împletit o acoperitoare pentru cap. Spera că, nelăsându-şi părul la vedere, o să pară mai bătrână şi c-o să-şi poată ascunde cea mai mare parte a cicatricei. În urcior mai era puţină apă. Făcu dintr-o altă bucată de robă o cârpă pentru spălat şi îşi curăţă, mai întâi, faţa şi mâinile, apoi labele picioarelor şi pulpele.

Cu un zâmbet amar, îşi aminti cu câtă grijă şi migală se pregătise pentru Balul Prezentării şi cum se necăjise fiindcă nici rochia, nici pantofii nu erau noi.

– Contează purtările tale şi ţinuta, o sfătuise atunci Rache. Fii convinsă că eşti frumoasă, şi toată lumea va avea aceeaşi convingere.

Atunci nu-i putuse da crezare sclavei. Acum îşi punea în cuvintele ei singura speranţă.

După ce făcu tot ce-i stătu în puteri, se strădui să-şi găsească postura potrivită. Spatele drept, capul sus. Îşi imagină că poartă pantofi delicaţi, de brocart, inele pe degete, o cunună de flori pe cap. Ţintui uşa cu o privire furioasă şi îi spuse, cu fermitate:

– *Leu-fay!*

Trase adânc aer în piept, o dată, de două ori. A treia oară o făcu îndreptându-se spre uşă, săltă zăvorul şi ieşi.

Se încumetă să străbată un coridor lung, luminat doar de un felinar care se legăna în capătul opus. Se legănau şi umbrele, aşa că-i era greu să-şi păstreze mersul regesc. Trecea printre mărfuri stivuite. Erau de o asemenea varietate, încât îi treziră bănuieli. Corăbiile negustorilor cinstiţi nu cărau mărfuri atât de diverse, nici nu le depozitau într-o asemenea harababură. Chalcedenii ăia erau piraţi sau jefuitori ai ţărmurilor, cugetă, deşi probabil că ei se descriau prin alte cuvinte. Oare pe Satrap îl considerau tot o pradă care urma să-i fie vândută celui mai generos cumpărător? Gândul ăsta aproape că o trimise înapoi, în cabină. Pe urmă îşi spuse că oricum ar fi trebuit să ceară să fie bine tratat. Cu siguranţă că pentru o marfă ca el puteai cere un preţ mai mare dacă se afla în cea mai bună stare posibilă.

Urcă pe o scară scurtă şi se trezi într-o încăpere plină de bărbaţi. Duhnea a sudoare şi a fum. În apropiere se legănau hamace şi în unele dormea câte un năier, sforăind. Într-un colţ, unul cârpea nişte pantaloni din pânză groasă. Alţi trei stăteau în jurul unei lăzi pe care erau răsfirate piesele de lemn ale unui joc. La intrarea ei, toţi se întoarseră şi rămaseră cu ochii holbaţi. Unul, un bărbat blond, cam de vârsta ei, îndrăzni să zâmbească larg. Cămaşa lui cu dâre de murdărie era descheiată până la jumătatea pieptului. Ea îşi înălţă bărbia, reamintindu-şi de inelele din degete şi de cununa de flori. Nici nu zâmbi, nici nu-şi luă ochii de la el. Îi răspunse cu privirea dezaprobatoare cu care ţintuia mama ei servitorii leneşi.

– *Leu-fay.*

– *Leufay?* repetă, nevenindu-i să se încreadă în propriul auz, un bărbat cărunt de la masa de joc.

Sprâncenele îi zvâcniră spre creştetul chel, exprimându-i uluirea. Ceilalţi năieri de la masă chicotiră.

Malta nu-şi lăsă faţa să-şi schimbe expresia. Numai ochii îi deveniră mai reci.

– *Leufay!* insistă ea.

Cu o ridicare din umeri şi cu un oftat, bărbatul blond se ridică. Iar când se îndreptă spre ea, Malta se sili să nu se clintească. Se văzu nevoită să se uite în sus ca să-i întâlnească privirea. Îi venea greu să-şi păstreze ţinuta. Când mâna lui se întinse spre braţul ei, Malta i-o plesni, îndepărtându-i-o cu dispreţ. Cu ochii în flăcări, îşi atinse pieptul cu două degete.

– A Satrapului, îi spuse, cu răceală. *Leufay!* Imediat! se răsti, fără să-i pese dacă năierii chalcedeni îi înţeleg sau nu cuvintele.

Blondul se uită la ceilalţi şi ridică din umeri, dar nu mai încercă s-o atingă. În schimb, arătă cu degetul pe lângă ea. Cu o zvâcnire a mâinii, ea îi ceru să deschidă drumul. Nu credea că poate suporta să aibă pe cineva în spate.

El o conduse repede prin corabie. O scară către un tambuchi îi scoase pe o punte măturată de vânt. Aerul curat şi rece, mirosul de apă sărată şi soarele care cobora să se odihnească în spatele unui noian de nori trandafirii năuciră simţurile Maltei. Inima îi tresăltă în piept. Miazăzi. Corabia îi ducea spre miazăzi, către Jamaillia, nu spre miazănoapte, unde era Chalcedul. Era vreo şansă să-i vadă şi să-i oprească vreo corabie din Bingtown? Îşi încetini mersul, sperând să zărească pământul, însă la orizont marea se întâlnea cu norii. Nici măcar nu putea ghici unde se aflau. Îşi iuţi paşii, ca să-şi ajungă din urmă călăuza.

Ajunseră lângă un bărbat înalt şi vânjos, sub comanda căruia alţi câţiva legau parâme cap la cap. Blondul dădu din cap către el, o arătă pe Malta şi trăncăni ceva, din care ea prinse doar cuvântul *leufay.* Bărbatul înalt o măsură din ochi, într-un stil care-i era cunoscut, însă îi răspunse cu o privire trufaşă.

– Ce vrei? întrebă el.

Malta avu nevoie să-şi adune toate fărâmele de curaj.

– O să vorbesc cu căpitanul tău.

Bănuia că năierul o dusese la secund.

– Spune-mi mie ce vrei.

Bărbatul vorbea cu accent puternic, dar cuvintele erau clare.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

– O să vorbesc cu căpitanul tău.

Rostise cuvintele rar şi răspicat, ca şi cum i s-ar fi adresat unui idiot.

– Spune-mi *mie*! insistă el.

Era rândul ei să-l măsoare cu privirea:

– Cu siguranţă, *nu*! se răsti.

Îşi dădu capul pe spate, se răsuci pe călcâie cu o mişcare pe care ea şi Delo o exersaseră de când aveau nouă ani (şi care i-ar fi smucit vijelios fusta unei rochii cuviincioase), apoi se îndepărtă de năieri cu capul sus, dându-şi silinţa să respire calm, în ciuda bătăilor nebuneşti ale inimii. Încerca să-şi amintească prin ce tambuchi ieşiseră pe punte când chalcedeanul strigă:

– Aşteaptă!

Ea se opri. Îşi întoarse încet capul ca să-l privească peste umăr. Şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Întoarce-te! Te voi duce la căpitanul Deiari.

Bărbatul îşi însoţi vorbele cu mişcări scurte ale mâinii, ca să fie sigur că-l înţelege.

Ea îl lăsă să şi-o fluture de mai multe ori înainte de a se întoarce, păşind cu demnitate.

Prin comparaţie cu acea pe care-o împărţea ea cu Satrapul, cabina căpitanului, aflată la pupa, era o splendoare. Avea un hublou imens, un covor gros şi mai multe scaune confortabile, iar în aer plutea un miros dulce de fum de tutun şi de alte ierburi, într-un colţ, patul căpitanului se mândrea cu o saltea groasă, din fulgi, cu cuverturi călduroase şi chiar şi cu o blană albă, stufoasă. Pe un raft, cărţile se sprijineau una de alta, iar în mai multe carafe de sticlă erau lichide de diverse culori.

Căpitanul stătea pe unul dintre scaune, cu picioarele întinse în voie şi cu o carte în mâini. Purta o cămaşă din lână moale, cenuşie, peste pantaloni groşi. Tot groşi erau şi ciorapii care îi fereau picioarele de frig; cizmele lui solide, ude, erau lângă uşă. Malta tânjea după astfel de haine călduroase, uscate şi curate. Căpitanul îşi ridică privirea, sâcâit, la intrarea celor doi. Când dădu cu ochii de Malta, se răsti la secund, întrebându-l ceva cu asprime. Înainte de a apuca bărbatul să răspundă, ea intră în vorbă cu abilitate.

– *Leufay* Deiari, pentru a-i face plăcere milostivului Satrap Cosgo, am venit să-ţi ofer şansa de a-ţi corecta greşelile înainte de a deveni ireparabile.

Se uită cu răceală în ochii lui şi rămase în aşteptare.

El o lăsă s-aştepte. În Malta crescu o certitudine rece ca gheaţa: calculase greşit. Căpitanul avea să poruncească să fie ucisă şi aruncată peste bord. Nu lăsă decât răceala să i se citească pe faţă. Nestemate pe degetele ei, o cunună de flori, ba nu, o coroană de aur masiv pe frunte. Era grea; îşi săltă bărbia ca să-i susţină greutatea şi privi ochii şterşi ai căpitanului.

– Milostivul Satrap Cosgo, spuse el într-un târziu, cu voce seacă.

Vorbea clar, fără niciun accent.

Malta dădu uşor din cap, a încuviinţare.

– E mult mai răbdător decât mulţi alţii. Când am sosit la bord, a găsit scuze pentru lipsa ta de curtoazie. Căpitanul e, cu siguranţă, ocupat, mi-a spus, a luat atât de mulţi oameni pe corabie. Are de ascultat rapoarte, de chibzuit asupra multor hotărâri. Înţelegi, Satrapul ştie ce-

nseamnă să fii comandant. Mi-a spus: “Ţine-ţi în frâu iritarea stârnită de această insultă adusă mie. Când va avea timp să pregătească o primire demnă de mine, *leufay* o să trimită un mesager în cabina asta sărăcăcioasă, nu cu mult mai bună decât un coteţ, pe care mi-a oferit-o.“ Apoi, pe măsură ce treceau zilele, ţi-a tot găsit scuze. Poate c-ai fost bolnav; poate nu vrei să-l tulburi în vreme ce-şi recapătă puterile. Poate nu ştii ce onoruri se cuvine să-i acorzi. Fiind bărbat, nu face mare caz de lipsa sa de confort. Ce e o podea goală sau o mâncare proastă pe lângă greutăţile prin care a trecut în Tărâmul Ploilor Sălbatice? Dar eu, ca slujitoare loială, mă simt ofensată pentru el. Îndurător din fire, presupune că i-ai oferit tot ce ai mai bun. Malta se întrerupse şi îşi plimbă încet privirea prin încăpere: Ce-o să se mai vorbească despre asta în Jamaillia! remarcă apoi, cu voce scăzută, ca pentru sine.

Căpitanul se ridică în picioare. Îşi frecă nervos nasul, apoi îi făcu secundului, care încă mai stătea în prag, semn să plece. Acesta dispăru imediat din vedere şi închise bine uşa în urma lui. Malta simţi brusc un miros puternic de sudoare, însă căpitanul părea din cale-afară de calm.

– Povestea e atât de nebunească, încât mi-e greu să-i dau crezare. Omul ăsta e într-adevăr Satrapul Jamaillei?

Malta se hazardă. Toată curtoazia îi pieri de pe faţă când îşi coborî glasul şi răspunse, pe un ton plin de învinuiri:

– Ştii foarte bine că este. S-o faci pe neştiutorul în privinţa rangului său e o scuză jalnică.

– Atunci presupun că tu eşti o nobilă doamnă de la curtea din Jamaillia?

Malta răspunse sarcasmului lui fără ocolişuri:

– Bineînţeles că nu! Accentul meu e din Bingtown, după cum nu mă-ndoiesc că ştii. Sunt cea mai umilă dintre servitoarele lui, onorată să-l slujesc în acest ceas de cumpănă. Se hazardă din nou: Moartea Însoţitoarei sale Kekki pe o galeră chalcedeană l-a îndurerat foarte tare. Nu dă vina pe căpitanul galerei. Dar cu siguranţă că, dacă mai întâi Însoţitoarea lui şi apoi însuşi Satrapul îşi găsesc moartea pe corăbii chalcedene, nu se va vorbi deloc de bine despre ospitalitatea voastră. Cu glas foarte scăzut, adăugă: în anumite cercuri, s-ar putea considera că a fost o manevră politică.

– Numai dacă s-ar afla ce s-a întâmplat, sublinie căpitanul, vorbind apăsat.

Malta se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura. Însă următoarea lui întrebare o revigoră.

– Oricum, ce făceaţi, de fapt, în susul fluviului?

Ea zâmbi enigmatic:

– Secretele din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu-mi aparţin, nu pot să le divulg. Dacă vrei să afli mai multe, poate că Satrapul o să prefere să te lumineze.

Cosgo ştia prea puţine despre Tărâmul Ploilor Sălbatice, n-avea cum să trădeze ceva cu adevărat important. Malta oftă.

– Sau poate că nu. De ce i-ar împărtăşi astfel de secrete cuiva care l-a tratat atât de ruşinos? Pentru cineva care spune că-i este aliat, ai dovedit că eşti o gazdă nemulţumitoare. Sau suntem prizonieri şi în realitate, nu doar după cum pare s-o spună situaţia noastră? Ne ţii aici doar ca să ceri o răscumpărare, ca un pirat de rând?

Bruscheţea întrebării îl zdruncină pe căpitan.

– Eu... sigur că nu, nicidecum prizonieri. Îşi înălţă bărbia: Dacă ar fi prizonier, m-aş mai grăbi să-l duc în Jamaillia?

– Unde o să-i fie vândut celui care plăteşte mai mult? întrebă sec Malta.

Căpitanul trase aer în piept, dintr-odată furios, dar ea continuă înainte de a apuca el să riposteze:

– E desigur firesc să apară ispita. Numai un prost nu s-ar gândi şi la asta, în toiul tulburărilor din prezent. Dar unui înţelept ar trebui să-i fie cunoscută legendara generozitate a Satrapului faţă de prietenii săi. În schimb, generozitatea cuiva care cumpără sângele altora aduce cu sine dispreţul şi ruşinea. Malta îşi lăsă uşor capul într-o parte: Vrei să fii o unealtă a cimentării prieteniei dintre Chalced şi Jamaillia? Sau vrei să pătezi pentru totdeauna reputaţia chalcedenilor, făcându-i cunoscuţi drept renegaţi care îşi vând aliaţii?

Urmă o tăcere îndelungată.

– Vorbeşti ca o Negustorească din Ringtown. Însă negustorii nu s-au prăpădit niciodată de dragul Chalcedului. Care e interesul tău în toată povestea asta?

Viaţa mea, idiotule. Malta se prefăcu surprinsă şi scandalizată.

– Vrei să ştii care e interesul unei *femei*? O să-ţi spun: tata e din Chalced. Numai că, fireşte, interesele mele n-au acum nicio importanţă. Singurul interes pe care-l am în vedere e al Satrapului.

Îşi înclină fruntea cu respect.

Ultimele cuvinte i se aşternuseră pe limbă precum cenuşa. În liniştea care le urmă, privi cum bărbatul părea să cumpănească totul cu minuţiozitate. N-avea nimic de pierdut dacă-l trata bine pe Satrap. Un ostatic sănătos valora cu siguranţă mai mult decât unul în pragul morţii. Iar recunoştinţa Satrapului ar fi putut însemna mult mai mult decât ceea ce izbutea să stoarcă de la nobili în schimbul lui.

– Poţi să pleci, spuse pe neaşteptate căpitanul.

– Facă-se cum, negreşit doreşti! murmură Malta, dându-i supunerii sale o tentă de sarcasm.

Nu se cuvenea ca o femeie a Satrapului să fie prea umilă. Kekki îi demonstrase asta. Îşi înclină capul cu gravitate, dar se întoarse cu spatele la căpitan în loc să plece din cabina lui cu spatele înainte. El n-avea decât să tragă ce concluzie voia.

Când ieşi în vântul rece al serii, un val de ameţeală păru să facă să se rotească totul în jur, însă se sili să rămână în picioare. Era istovită. Îşi săltă încă o dată capul sub greutatea unei coroane imaginare. Nu se grăbi. Găsi tambuchiul corect şi coborî în adâncurile urât mirositoare ale corăbiei. Când trecu printre hamacele echipajului, se prefăcu că nu-l remarcă pe niciunul dintre năierii care amuţiră şi care se uitară lung în urma ei.

Ajunse în cabină, închise uşa, traversă spaţiul care o despărţea de pat şi, tremurând, căzu în genunchi lângă el. Era bine că prăbuşirea se potrivea cu rolul în care trebuia să continue să intre.

– M-am întors, înălţimea Ta, spuse, cu voce joasă. Te simţi bine?

– Bine? Sunt pe jumătate mort de foame şi mă bate la cap o femeie, ripostă Satrapul.

– Ah! înţeleg! Ei bine, nobile senior, am speranţe că am îmbunătăţit situaţia noastră.

– Tu? Mă-ndoiesc.

Malta îşi sprijini capul pe genunchi şi rămase o vreme aşa, tremurând. Tocmai când trăgea concluzia că dăduse greş, cineva bătu la uşă. Trebuia să fie musul, cu cina. Malta se sili să se ridice în picioare şi să se ducă să deschidă, în loc să-i spună pur şi simplu să intre.

Afară, trei năieri vânjoşi stăteau în spatele secundului. Acesta se înclină, ţeapăn.

– Veniţi în seara asta să cinaţi cu *leufay.* Voi, pentru voi, spălat, haine.

Mesajul părea prea complicat pentru el, dar arătă către bărbaţii care aduceau găleţi cu apă aburindă şi aveau braţele pline de haine, printre care Malta văzu şi unele femeieşti. Îl convinsese pe căpitan şi în privinţa poziţiei ei. Se strădui să nu-şi lase încântarea şi triumful să i se citească pe faţă.

– Dacă Satrapului îi face plăcere, răspunse ea, cu răceală, şi le făcu semn s-aducă totul înăuntru.

*

– Ce-o să faci? cuteză Wintrow să-ntrebe corabia.

Vântul rece al nopţii sufla pe lângă ei. Băiatul era pe puntea prora, cu braţele înfăşurate în jurul său, ca să simtă mai puţin frigul. Înaintau repede pe drumul de întoarcere în Diwytown. Dacă i-ar fi stat în putere, ar fi oprit vântul, ar fi încetinit corabia, ar fi făcut orice ca să câştige timp de gândire.

Marea nu era întunecată. Crestele valurilor prindeau lumina lunii şi o duceau cu ele. Licărirea stelelor se agăţa, unduitoare, de spinările şerpilor, care se înălţau din apă alături de corabie. Ochii lor străluceau în culori pâlpâitoare, arămiu, argintiu şi auriu cald, nuanţe nefireşti de roz şi de albastru, ca nişte flori ale mării înflorite la vreme de noapte. Wintrow avea impresia că-l privesc ori de câte ori venea pe puntea prora. Poate chiar îl priveau. Ca un răspuns la gândul lui, din apă se înălţă un cap. În semiîntuneric nu putea fi sigur, dar credea că e şerpoaica verde-aurie de pe plaja Celorlalţi. Timp de trei răsuflări, îşi păstră locul alături de corabie, uitându-se la el.

Te cunosc, Două-picioare, îi şopti în minte, dar Wintrow nu izbuti să-şi dea seama dacă îi vorbise într-adevăr sau era doar o amintire a vocii ei de pe plajă.

– Ce o să fac? îl luă corabia în râs, vorbind alene.

Ar fi putut să-l zdrobească oricând voia. Wintrow îşi alungă temerea asta deşartă.

– Ştii despre ce vorbesc, Althea şi Brashen ne caută. S-ar putea să ne-aştepte în apropiere de Diwytown sau să ne-nfrunte chiar în port. Ce-o să faceţi, tu şi şerpii tăi?

– Ah! Asta era. Ei.

Galionul se lăsă pe spate, către el. Buclele negre i se zvârcoleau ca un cuib de şerpi. Îşi duse o mână lângă un colţ al gurii, ca şi cum ar fi vrut să-i dezvăluie un secret. Dar continuă

cu o şoaptă sonoră, o şoaptă ca pe scenă, adresată lui Kennit, care tocmai îşi punea cu zgomot piciorul de lemn pe punte.

– O să fac ce-o să-mi placă. Se uită pe lângă Wintrow, zâmbindu-i piratului: Bună seara, dragul meu!

– Bună seara şi vânt bun, frumoaso! răspunse Kennit.

Se aplecă peste copastie şi atinse mâna mare ridicată de corabie spre el, ca să-l salute. Pe urmă îi zâmbi lui Wintrow, cu dinţii la fel de albi ca ai şerpilor în lumina lunii.

– Bună seara, Wintrow. Sper că te simţi bine. Ceva mai devreme, când ai plecat din cabina mea, păreai cam slăbit.

– Nu mă simt bine, răspunse categoric băiatul. Se uită la Kennit şi simţi că i se pune un nod în gât: Sunt sfâşiat, temerile care se zbuciumă în mine nu mă lasă să dorm. Îşi îndreptă privirea către galion: Te rog, nu-mi răspunde cu-atâta neseriozitate. Vorbim despre familia noastră. Althea e mătuşa mea, iar ţie ţi-a fost tovarăşă de drum vreme îndelungată. Gândeşte, corabie! Ea a pus în tine ţăruşul şi te-a întâmpinat când te-ai însufleţit. Nu ţi-aduci aminte?

– Mi-aduc aminte că m-a părăsit la scurt timp după aceea. Şi l-a lăsat pe Kyle să mă folosească pentru negoţul cu sclavi. Fulger se uită la el arcuindu-şi o sprânceană: Dacă astea ar fi ultimele tale amintiri despre ea, cum ai reacţiona când i-ai auzi numele?

Wintrow îşi încleştă pumnii pe lângă trup. N-avea să-şi lase atenţia abătută de la întrebarea lui.

– Dar ce avem de făcut? E totuşi rudă cu noi!

– Cu noi? Ce e cu acest “noi“? Iar mă confunzi cu *Vivacia*? Dragă băiete, în ceea ce ne priveşte, nu e loc pentru niciun “noi“, pentru nicio “a noastră“, pentru niciun “al nostru“. Acolo eşti tu şi aici sunt eu. Când spun “noi“ sau “a noastră“, sau “al nostru“, nu mă refer la tine.

Fulger îl cuprinse pe Kennit într-o privire mângâietoare.

Wintrow era încăpăţânat.

– Refuz să cred că-n tine nu mai e nimic din *Vivacia.* Dacă n-ar fi, n-ai vorbi cu atâta amărăciune despre amintirile care ţi-au rămas în minte.

– Oh, cerule! murmură corabia, apoi oftă. Iar o luăm de la-nceput.

– Mă tem că da, îi răspunse Kennit, pe un ton consolator. Haide, Wintrow, nu te mai uita aşa urât! Fii sincer cu mine, flăcăule! Ce te-aştepţi să facem? Să i-o înapoiem pe Fulger Altheei, ca să nu-ţi fie ţie rănite sentimentele? Unde ţi-e loialitatea faţă de mine?

Wintrow se apropie încet şi se opri lângă copastie, alături de pirat. În cele din urmă vorbi:

– Loialitatea mea îţi aparţine, Kennit. Şi tu o ştii. Cred c-ai ştiut dinainte de a o recunoaşte eu, faţă de mine însumi. Dacă nu ţi-aş fi loial, n-aş suferi acum aşa.

Piratul păru sincer mişcat de mărturisirea lui. Îi puse mâna pe umăr. Pentru o vreme, împărţiră tăcerea.

– Tu, dragul meu băiat, eşti atât de tânăr. Trebuie să spui cu glas tare ce vrei.

Vocea lui Kennit era doar o şoaptă.

Wintrow se întoarse spre el, surprins. Piratul se uita drept înainte, în noapte, de parcă nu el ar fi vorbit. Băiatul răsuflă adânc şi se strădui să-şi pună gândurile în ordine.

– Ceea ce vreau să vă rog pe amândoi e să nu păţească Althea nimic. E sora mea, sânge din sângele meu, şi face parte din adevărata familie a corăbiei. Fulger n-are decât să nege, dar nu cred c-ar putea să nu sufere dac-ar vedea-o pe Althea murind. Eu, unul, ştiu că n-aş putea, adăugă, cu voce mai joasă.

– Sânge din sângele tău şi parte din adevărata familie a corăbiei, repetă Kennit, pentru sine. Îl strânse pe Wintrow de umăr: Eu, unul, promit să nu m-ating nici măcar de-un fir de păr de-al ei. Corabie?

Galionul înălţă din umerii săi mari.

– Cum vrea Kennit. Ştii, eu nu simt nimic. Nu doresc nici s-o ucid, nici s-o las în viaţă.

Wintrow oftă uşurat. Nu credea că Fulger nu simţea nimic. În el vibra prea multă încordare. Nu putea fi toată a lui.

– Şi echipajul? se aventură să întrebe.

Kennit râse şi îi zgâlţâi prieteneşte umărul.

– Ei, haide, Wintrow, nu putem garanta ce-o să facă echipajul. Dacă un om preferă să lupte până la moarte, cine sunt eu ca să-l împiedic? Însă, după cum ai văzut, în ultima vreme ne pătăm mâinile de sânge doar dacă suntem nevoiţi. Gândeşte-te la toate corăbiile pe care le-am lăsat să-şi continue libere drumul. Negustorii de sclavi sunt, desigur, o altă poveste. În privinţa sclavilor, trebuie să-mi îndeplinesc făgăduiala făcută tuturor supuşilor mei. Trebuie

să-i trimitem pe negustori în fundul mării. Nu poţi salva pe toată lumea, Wintrow. Unii s-au hotărât să fie ucişi de mine cu mult înainte de a-i întâlni eu. Când vom fi faţă-n faţă cu căpitanul Trell şi cu Paragon, vom face ceea ce se va dovedi necesar. Cu siguranţă, nu ne poţi cere mai mult de-atât.

– Presupun că nu.

În seara aceea, Wintrow făcuse tot ce se putea. Se întrebă dacă, fiind singur cu corabia, n-ar fi putut-o sili să recunoască totuşi că între ea şi Althea încă mai există o legătură.

Althea, îşi trimise el cu înverşunare gândul către corabie. Ştiu că ţi-o aminteşti. Ea te-a trezit din lungul tău somn, ea te-a întâmpinat când te-ai întors la viaţă. Ea te-a iubit. Ii poţi întoarce spatele unei asemenea iubiri?

Un freamăt trecu agitat prin corabie şi, alături de ea, un clipocit puternic anunţă întoarcerea şerpoaicei verzi-aurii. Cu ochii mijiţi şi nările lărgite, galionul îşi întoarse privirea spre Wintrow. El îşi adună toate puterile, aşteptându-se să se simtă fulgerat de durere. În schimb, îl zgâlţâi Kennit.

– Ajunge! îi spuse piratul, cu asprime. Crezi că nu pot simţi ce-i faci corăbiei? Ţi-a spus că ea nu mai simte nimic. Acceptă asta. Sentimentele sunt trecătoare, flăcăule, adăugă, înghiontindu-l compătimitor în umăr. Fulger nu mai e cine-a fost pentru tine. De ce nu te duci s-o cauţi pe Etta? Ea pare să te-nveselească întotdeauna.

*

În timp ce Kennit îl privea pe Wintrow traversând puntea principală, talismanul începu să vorbească. Nu în şoaptă, nici încercând să se-ascundă cumva de corabie.

– "Sentimentele sunt trecătoare", repetă, în bătaie de joc. "Fulger nu mai e cine-a. fost." Oh, da! Convinge-te că aşa stau lucrurile, inimioara mea, şi-o să te poţi ocupa din nou de *Paragon.* Îşi coborî brusc vocea până la tonul unei confidenţe: Ai ştiut dintotdeauna c-o să dai din nou de el, nu-i aşa? Când a ajuns la tine primul zvon despre o corabie vie care s-a întors în Bingtown orbită, ai ştiut că, în cele din urmă, drumurile voastre se vor încrucişa iarăşi.

– Taci!

Frica era o nuanţă a răbufnirii de furie a lui Kennit. Părul de pe ceafă i se zbârli destul de tare ca să-i atingă gulerul.

– Îl ştiu pe *Paragon*, spuse pe neaşteptate corabia. Adică am amintirile Altheei despre el. Şi pe ale tatălui ei. Lui Ephron Vestrit nu-i plăcea corabia aia. Nu voia să se joace fiica lui în apropierea ei. Ştiţi, *Paragon* e nebun. Cu adevărat nebun.

– Oh, cu adevărat nebun, încuviinţă binevoitor talismanul. Dar cine n-ar fi, cu toate amintirile alea îmbibate în scândurile lui? E o minune că mai poate vorbi. Nu eşti de acord, Kennit? Nu sunt de-ajuns ca s-amuţească un băiat? Nu e nevoie să i se taie limba, când în trei ani abia dacă scoate un singur cuvânt. Oh, Igrot a crezut că secretele lui sunt în siguranţă. Toate secretele lui. Însă secretele au un fel al lor de a se prelinge la vedere.

– Taci! răcni Kennit, într-o şoaptă răguşită.

– Tac, şopti talismanul sculptat de la încheietura mâinii lui. Sunt mut ca o corabie oarbă, care pluteşte pe mare cu carena în sus. Mut ca un strigăt sub apă.

19

STRATEGII

Nemiloase, ceaţa şi pâcla nu se dădeau duse. Din pricina lor, totul picura de apă chiar şi în zilele când nu ploua. Hainele ude atârnate în cambuză ca să se usuce deveneau doar jilave. Iar cele din sacul ei erau la fel de umede ca pătura de lână pe care-o luă de pe pat. Totul duhnea acru, a vegetaţie umedă. Dimineaţa, când se pieptăna, aproape că se aştepta să-i cadă muşchi din păr. Ei, dar măcar acum aveau ceva mai mult loc. Scosese lucrurile lui Lavoy din cabina primului secund şi în ziua aceea le aducea acolo pe ale ei. O astfel de avansare era tradiţională şi i se cuvenea pe bună dreptate. Brashen îl făcuse pe Haff al doilea secund. El părea foarte mulţumit; iar echipajul, în general, îi aproba noul rang, ceea ce era un semn şi mai bun.

– În insulele astea mizerabile se-opreşte vreodată ploaia şi se ridică şi ceaţa? o întrebă Amber, la intrarea sa în cabina mică.

Umezeala i se adunase în stropi mărunţi pe păr şi pe gene. Din manşele cămăşii îi picura apă.

– Vara, o lămuri Althea. Însă, în anotimpul ăsta e mereu aşa. Dacă nu cumva plouă destul de tare ca să se limpezească aerul.

– Aproape c-ar fi de preferat, în loc să picure fără oprire. M-am urcat pe catarg, ca să-mi dau seama dacă se poate zări ceva. Am fost destul de înţeleaptă ca să-mi îndes pe cap sacul meu de năier. Cum se mişcă piraţii pe-aici în astfel de zile? Nu vezi nici soarele, nici stelele, ca să ştii încotro mergi.

– Să sperăm că nu se mişcă. Nu mi-ar plăcea să ne-atace şi să fim nevoiţi să fugim prin ceaţă. Încearcă să te gândeşti că ne-ascunde de ochi duşmănoşi.

– Dar îi ascunde şi pe ei de noi, la fel de bine. Cum o să ştim dacă se-ntoarce Kennit la Diwytown, dacă nici măcar nu vedem insula?

De o zi şi o noapte erau ancoraţi într-un golfuleţ adăpostit. Althea ştia ce nu ştiau alţii. Nu stăteau acolo în aşteptarea lui Kennit, ci încercând să-şi facă un soi de plan. În noaptea dinainte se încuiase împreună cu Brashen în cabina lui şi luaseră în considerare ce le rămânea de făcut. El nu fusese prea optimist.

– Totul s-a dus la fund, spusese, descurajat, fixând cu privirea tavanul de deasupra patului. Ar fi trebuit să prevăd că Lavoy o să facă una ca asta. Ne-a distrus orice speranţă de a-l lua pe Kennit prin surprindere. Cineva o să-i trimită vorbă şi o să ne-atace, cu siguranţă, imediat ce-o să dea cu ochii de noi. Afurisitul de Lavoy! Ar fi trebuit să-l închid în cală imediat ce-am început să bănuiesc că pune la cale o revoltă.

– N-ar fi fost bine pentru moralul echipajului, murmurase Althea, din adăpostul braţului lui.

Era întinsă pe patul lui, lângă el. Lipit de al ei, trupul lui gol era cald, iar umărul lui îi era pernă. Lumina suavă a lămpii aş- ternea pe perete umbre schimbătoare, ispitind-o să-l strângă pur şi simplu pe Brashen în braţe şi să doarmă alături de el. Degetele ei se plimbau alene în josul coastelor lui, pe lunga cicatrice a rănii făcute de sabia piratului.

– Încetează, murmurase el, iritat, cu o zvâcnire care-l îndepărtase de ea. Nu-mi mai abate atenţia şi ajută-mă să mă gândesc!

Ea oftase prelung:

– Ar fi trebuit să spui asta înainte de a te culca totuşi cu mine. Ştiu c-ar trebui să mă gândesc doar cum s-o iau pe *Vivacia* de la Kennit, dar, cumva, aici, cu tine...

Mâna ei coborâse lin în josul pieptului şi al pântecului lui Brashen şi gândurile lui o urmaseră.

Se întorsese spre ea.

– Aşadar, vrei să renunţi, pur şi simplu? Să te-ntorci în Bingtown şi să laşi lucrurile aşa cum sunt?

– Mi-a trecut prin minte, recunoscuse ea. Dar nu pot. Am crezut mereu că *Vivacia* o să fie principalul nostru aliat când o să-ncercăm să i-o luăm lui Kennit. Am contat pe ea, m-am gândit c-o să-l înfrunte, întorcând lupta în favoarea noastră. Însă acum, după ce am aflat că

Wintrow e viu şi nevătămat la bordul ei şi că amândoi par mulţumiţi alături de Kennit, nu mai ştiu ce să cred. Dar nu pot s-o abandonez, Brash! Ca şi Wintrow, face parte din familia mea. E corabia mea, într-un fel în care nu va fi niciodată a altcuiva. Dacă i-o dau lui Kennit e ca şi cum i-aş da copilul meu. Poate că acum e fericită cu Kennit, dar, în cele din urmă, o să vrea să vină acasă, în Bingtown. La fel şi Wintrow. Şi ce vor fi atunci? Proscrişi şi piraţi. Vieţile lor vor fi distruse.

– De unde ştii? protestase Brashen. Un zâmbet îi arcuise buzele şi înălţase din sprâncene când o întrebase: Keffria ar spune că locul tău e aici? N-ar spune şi ea că-n cele din urmă o să vrei să te-ntorci acasă şi că te distrug? Te-ai bucura dacă ar încerca să te salveze de mine?

Ea îl sărutase în colţul gurii.

– Poate că *eu* sunt cea care te distruge pe tine. N-am de gând să te las să pleci, chiar dacă o să ne-ntoarcem acasă. Însă, suntem amândoi oameni în toată firea, ne dăm foarte bine seama cât ne poate costa hotărârea asta. Suntem amândoi pregătiţi să plătim oricât, adăugase, cu voce mai scăzută, şi să considerăm că am încheiat un târg avantajos. Dar Wintrow nu e cu mult mai mult decât un băietan, iar corabia abia se însufleţise înainte de a pleca din Bingtown. Nu-i pot lăsa de capul lor. Trebuie măcar să-i văd, să vorbesc cu ei, să ştiu cum se simt.

– Da, căpitanul Kennit o să-şi facă timp pentru vizita noastră, nu mă-ndoiesc de asta, răspunsese sec Brashen. Poate-ar trebui să ne-ntoarcem în Diwytown, să-i trimitem cărţile noastre de vizită şi să-l întrebăm când e acasă.

– Ştiu că sună ridicol.

– Şi dacă ne-am întoarce în Bingtown? întrebase Brashen, devenind brusc serios. Îl avem pe *Paragon,* care e o corabie excelentă. Familia Vestrit ar avea în continuare o corabie vie, şi asta e plătită. Noi am putea sta umăr la umăr, refuzând să ne lăsăm despărţiţi. Ne-am căsători, am face nunta cum se cuvine, în Sala Negustorilor. Iar dacă negustorii nu ne-ar îngădui s-o facem, i-am lăsa baltă, am pleca în cele Şase Ducate şi ne-am rosti legămintele în faţa uneia dintre pietrele negre.

Ea nu putuse să nu zâmbească. El o sărutase şi continuase:

– Am naviga împreună cu *Paragon,* pretutindeni, în susul Fluviului Ploilor Sălbatice şi apoi spre miazăzi, dincolo de Jamaillia, până în insulele pe care le cunoştea tatăl tău atât de bine, şi am face negoţ unde a făcut el. Ne-ar merge, am câştiga o mulţime de bani şi am plăti datoria familiei tale către Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Malta n-ar trebui să se mărite cu niciun bărbat pe care nu-l vrea. Kyle e mort, o ştim, iar Wintrow şi *Vivacia* nu par dornici să fie salvaţi. Nu înţelegi, Althea? Noi doi am putea să ne luăm înapoi vieţile şi să ni le trăim cum se cuvine. Nu ne trebuie mult şi ce ne trebuie avem deja. O corabie bună şi un echipaj bun. Tu alături de mine. E tot ce eu cer de la viaţă. Soarta mi-a dat totul şi, fir-ar să fie, vreau să păstrez ce-am primit. Braţele lui se închiseseră brusc în jurul ei: Tu doar spune-mi *da,* o îndemnase apoi, cu dulceaţă în glas, cu răsuflarea lui caldă pe urechea şi pe gâtul ei. Spune *da* şi nu te mai las niciodată să pleci.

Cioburi de sticlă în inima ei.

– Nu, răspunsese, cu glas scăzut. Trebuie să-ncerc, Brashen. Trebuie.

– Ştiam că asta o să zici, gemuse el.

Îşi slăbise strânsoarea şi se îndepărtase de ea. Îi zâmbise, obosit.

– Atunci, dragostea mea, ce propui să facem? Mergem la Kennit cu un steag alb? Îl atacăm noaptea, pe furiş? Îl provocăm în largul mării? Sau ne-ntoarcem în Diwytown şi-l aşteptăm acolo?

– Habar n-am, recunoscuse ea. Toate astea sună a sinucidere. Toate, în afară de steagul alb. Nu, nu te uita aşa la mine. Nu sunt nebună. Ascultă, Brashen, gândeşte-te la tot ce-am auzit în Diwytown. Oamenii nu vorbesc despre el ca despre un tiran de care se tem. E un conducător iubit, care se gândeşte mai întâi la interesul oamenilor săi. Eliberează sclavi pe care-ar putea să-i vândă cu uşurinţă. E mână largă când e vorba de împărţirea prăzilor. Pare un om inteligent, raţional. Dacă mergem la el cu un steag alb pe catarg, o să ştie că e cel mai bine să ne-asculte. Ce-ar câştiga atacându-ne înainte de a sta de vorbă cu noi? I-am putea oferi o răscumpărare în bani, dar, mai mult decât atât, i-am putea oferi, cel puţin, bunăvoinţa unei familii de negustori din Bingtown. Dacă vrea într-adevăr să facă un regat din Insulele Piraţilor, în cele din urmă va trebui s-ajungă şi la negoţul cinstit. De ce nu cu Bingtownul? De ce nu cu familia Vestrit?

Brashen se sprijinise pe perna lui.

– Ca să fie convingător, ar trebui să scriem totul. Să nu-i oferim o înţelegere verbală, ci o înţelegere scrisă. Mica răscumpărare pe care i-o putem plăti acum ar fi o introducere.

Înţelegerile negustoreşti ar fi adevărata momeală. Îşi roti capul pe pernă ca s-o privească în ochi. Ştii că-n Bingtown sunt unii care te vor numi trădătoare. Poţi să-ţi legi familia printr-o înţelegere cu astfel de nelegiuiţi?

Ea păstrase o vreme tăcerea.

Încerc să gândesc aşa cum ar fi gândit tata, spuse într-un târziu, cu voce scăzută. El spunea că principala însuşire a unui negustor bun e puterea de a privi în viitor. De a pregăti, prin negoţul de azi, terenul pentru cel de mâine. Spunea că ai o vedere îngustă dacă vrei să scoţi cel mai mare profit posibil. Un negustor înţelept nu-l lasă niciodată pe cel cu care face negoţ să plece supărat. Eu cred că acest Kennit are şanse de izbândă. Şi, după ce va izbândi, Insulele Piraţilor vor deveni fie o stavilă între Bingtown şi negoţul din miazăzi, fie încă un loc unde să te opreşti pentru negoţ. Cred că drumul Bingtownului şi al Jamailliei sunt pe cale să se despartă. Kennit ar putea fi şi un aliat puternic pentru Bingtown, şi un partener valoros de negoţ. Althea oftase, nu cu tristeţe, ci cu hotărâre. Cred că trebuie să-ncerc. O să-i fac o propunere, dar o să-i spun clar că nu vorbesc în numele întregului Bingtown. Însă, o să-i explic că, acolo unde se duce un negustor, apar curând şi alţii. O să subliniez că vorbesc pentru familia Vestrit. Trebuie să hotărăsc exact ce îi pot oferi cu sinceritate. Pot face treaba asta să meargă, Brashen. Ştiu că pot. Râsese scurt, cu amărăciune: Mama şi Keffria vor fi furioase când o să le spun. La început. Dar trebuie să fac ce cred că-i cel mai bine.

Degetele lui Brashen desenaseră alene un cerc în jurul unuia dintre sânii ei, cu mâna lui arsă de soare şi vânt pe pielea ei palidă, îşi înclinase capul ca s-o sărute, apoi o întrebase, cu gravitate:

– Te superi dacă o să fiu ocupat cât timp te gândeşti tu?

– Brashen, vorbesc serios, protestase ea.

– Şi eu, o asigurase el. Mâinile lui coborâseră cu hotărâre în josul trupului ei: Foarte serios.

– Ce te face să zâmbeşti?

Amber o smulse din visare privind-o cu un surâs obraznic.

Althea tresări, cu un aer vinovat.

– Nimic.

– Nimic, încuviinţă Jek, din patul ei, cu acreală.

Avusese braţul peste faţă şi Althea presupusese că doarme.

Acum se întinse.

– Nimic, în afară de ceva mai mult decât primim noi, ceilalţi.

Privirea lui Amber deveni serioasă. Althea îşi muşcă limba ca să păstreze tăcerea. Era mai bine să pună capăt discuţiei. Se uită drept în ochii lui Jek.

Dar Jek nu tăcu.

– Ei, măcar nu negi, remarcă ea, cu amărăciune, săltându-se în capul oaselor. Fireşte, ţi-ar fi destul de greu s-o faci după ce vii aici târziu, torcând ca un pisoi care s-a lăfăit în smântână, sau zâmbind pentru tine, cu obrajii îmbujoraţi ca ai unei mirese. Se uită pieziş la Althea: Ar trebui să-i spui să se radă, ca să nu-ţi mai irite aşa gâtul cu favoriţii lui.

Althea îşi ridică o mână trădătoare înainte de a se putea controla. O lăsă să-i cadă pe lângă trup şi luă în considerare privirea hotărâtă a lui Jek. Nu putea ocoli discuţia.

– De ce-ţi pasă? o întrebă, cu glas scăzut.

– În afară de faptul că e cât se poate de nedrept? ripostă Jek. În afară de faptul că devii primul secund tocmai în momentul când cazi în patul căpitanului?

Jek se ridică şi se propti în faţa Altheei. Se uită la ea de sus.

– Unii ar putea fi de părere că nu meriţi nici una, nici alta.

Gura femeii mai înalte era doar o linie dreaptă, subţire. Althea răsuflă adânc şi se pregăti. Jek era din cele Şase Ducate. Pe corăbiile lor disputele legate de urcarea cuiva în rang se rezolvau pe punte, cu pumnii. Jek se aştepta să fie la fel şi pe *Paragon*? Credea că, dacă poate s-o bată pe Althea pe punte, o să devină ea primul secund?

Pe urmă, faţa lui Jek se destinse în obişnuitul ei zâmbet. O lovi pe Althea uşor cu pumnul în umăr, ca felicitare.

– Dar eu cred că le meriţi pe amândouă şi-ţi doresc tot ce e mai de soi. Ei, întrebă apoi, arcuindu-şi o sprânceană şi zâmbind încă şi mai larg, el e bun de ceva?

Uşurarea o amorţi pe Althea. Privirea lui Amber o consolă, dovedindu-i că Jek n-o păcălise numai pe ea.

– E îndeajuns de bun, murmură, stânjenită.

– Perfect. Mă bucur pentru tine. Dar el să nu afle. E mai bine să laşi un bărbat să creadă că mai e ceva pe care ai vrea să-l facă. Aşa o să-şi folosească mereu imaginaţia. Acum iau eu

patul de sus.

Jek se uită la Amber ca şi cum s-ar fi aşteptat să protesteze.

– Serveşte-te, răspunse Amber. Eu mi-aduc uneltele şi demontez al treilea pat. Ce crezi că e de preferat, Jek: o masă rabatabilă sau mai mult loc de mişcare în cabină?

– Nu se mută Haff în patul liber? sugeră Jek, cu cel mai nevinovat aer din lume. Ia locul Altheei, ca al doilea secund. N-ar trebui să primească şi patul ei?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, rânji Althea. Rămâne în teugă, cu restul echipajului. Crede că toţi au nevoie să se refacă ordinea lucrurilor. Lavoy şi dezertorii lui le-au cam amestecat. Haff simte că oamenii care-au fugit cu el au făcut-o fiindcă erau înspăimântaţi; Lavoy i-a convins să treacă de partea lui şi împotriva lui Brashen spunându-le că lupta cu Kennit e sinucidere.

Jek râse zgomotos.

– Ca şi cum n-ar fi vorba de ceva pe care-l ştim cu toţii. Când văzu privirea Altheei, deveni ceva mai sobră: Iartă-mă! Dar, dacă nu şi-au dat de la început seama că sorţii sunt împotriva noastră, se cheamă că sunt idioţi şi e bine c-am scăpat de ei. Se săltă cu uşurinţă în patul pe care-l golise Althea şi se întinse. Confortabil. Şi cu mult mai sus. Prefer să dorm la înălţime. Suspină, mulţumită: Aşadar, ce secret ascunde Brashen?

– Despre ce? întrebă Althea.

– Despre Kennit şi despre ceea ce are de gând să-i facă. Pun prinsoare că e un plan bun.

– Oh! Asta era! Da. E, într-adevăr, bun.

Althea îşi aruncă sacul pe umăr. Încercă să nu se întrebe ce pedeapsă le rezervă Sa celor care îi conduc pe alţii la moarte.

*

Mingsley îşi ţuguie buzele şi puse cu grijă ceaşca uşor crăpată pe farfurioara care nu-i era pereche. Conţinea ceai de mentă culeasă din grădina de legume a casei. Savurosul ceai negru jamaillian fusese mistuit de flăcări, laolaltă cu tot ce altceva mai adunaseră chalcedenii în depozite. Negustorul îşi drese glasul:

– Prin urmare, ce-ai aranjat pentru noi?

Serilla îl măsură cu o privire calmă. Într-o singură privinţă luase o hotărâre definitivă. După ce scăpase de Roed Caern, nici un bărbat n-avea s-o mai intimideze vreodată. Mai ales unul care credea c-o are la degetul mic. Nu învăţase nimic cu o zi înainte?

Respectându-şi cuvântul, Tintaglia plecase în căutarea lui *Kendry* şi a oricărei alte corăbii vii pe care ar mai fi putut-o găsi. În lipsa ei, oamenii se adunaseră ca să-ncerce să întocmească o înţelegere cu putere de legământ. Chiar la început, vorbind în numele ei, dar fără să-i fi cerut părerea, Mingsley susţinuse insistent că, în privinţa acelui hrisov, Serilla trebuie să aibă ultimul cuvânt.

– Reprezintă Jamaillia, spusese el, cu voce monotonă şi sonoră. Suntem cu toţii supuşii Satrapiei. Ar trebui să ne dorim nu doar să negocieze ea cu dragonul, ci şi să stabilească rolurile noastre corecte în noul Bingtown.

Pescarul, Sparse Kelter, se ridicase şi ripostase:

– Cu tot respectul pentru această doamnă, refuz să-i recunosc autoritatea. E bine-venită aici, alături de noi, şi, dacă doreşte, poate vorbi ca reprezentantă a Jamailliei. Dar acum punem la punct o treabă a Bingtownului, care trebuie dusă la îndeplinire de către locuitorii lui.

– Dacă nu-i daţi autoritatea care i se cuvine, atunci nu văd de ce-ar mai rămâne aici Negustorii Noi, răbufnise Mingsley. E bine ştiut că Negustorii Vechi n-au nicidecum de gând să ne recunoască drepturile asupra domeniilor noastre şi...

– Oh, dar pleac-odată! oftase femeia tatuată. Sau taci şi rămâi ca martor. Timpul în care ne bucurăm de lumina zilei e prea scurt pentru tot ce avem de discutat şi fără să ne lovim de pretenţiile tale.

Ceilalţi îl priviseră lung, fiind, cu toţii, de acord în tăcerea lor. Mingsley se ridicase în picioare, ameninţător.

– Ştiu diverse lucruri! spusese, în acelaşi ritm monoton. Lucruri pe care o să vă doriţi să vi le fi dezvăluit dacă aş fi rămas. Lucruri din pricina cărora orice veţi hotărî aici de comun acordo să fie inutil. Lucruri care...

Însă restul “lucrurilor“ se pierduseră când doi tineri vânjoşi de pe Cele Trei Corăbii îl luaseră literalmente pe sus şi îl scoseseră din sala Consiliului. Ultima privire uluită pe care i-o aruncase Serillei spusese clar că se aştepta ca ea să-i ţină partea. Nu i-o ţinuse. Nici nu încercase să-şi impună autoritatea, ci, aşa cum i se sugerase, fusese doar martoră din partea

Jamailliei. Şi, întâmplător, o martoră care cunoştea foarte bine Hrisovul original. În privinţa multor hotărâri, cunoştinţele ei erau mai clare decât ale Negustorilor Vechi; îi surprinsese şi le câştigase respectul cu erudiţia ei. Poate începeau să priceapă că, la urma urmelor, puteau profita de cunoştinţele ei precise despre relaţiile legale dintre Bingtown şi Jamaillia. Negustorii Noi nu fuseseră la fel de încântaţi. Serilla îl fixa acum cu privirea pe reprezentantul lor, provocându-l să continue confruntarea.

Mingsley luă tăcerea ei prelungită drept dovadă că îi era ruşine.

– Trebuie să-ţi spun ceva. Ne-ai dezamăgit de două ori şi încă foarte tare. Nu trebuie să uiţi cine îţi sunt prietenii. Nu poţi avea cu adevărat intenţia să susţii respectarea vechiului Hrisov. Nu ne oferă nimic. Eşti, cu siguranţă, în stare să ne-ajuţi cu adevărat. Mingsley schimbă poziţia ceştii pe farfurioară. După tot ce-am făcut noi pentru tine, îi reaminti, cu viclenie.

Serilla sorbi alene din ceaşca ei. Erau în sufrageria casei lui Davad. Jefuitorii chalcedeni dăduseră foc aripii dinspre răsărit, dar acel capăt al clădirii era încă locuibil. Însoţitoarea schiţă un mic zâmbet, pentru sine însăşi. Ceaşca ei nu era crăpată. Un fapt mărunt, dar satisfăcător. Nu se mai temea c-o să-l ofenseze pe Mingsley. Îl privi calmă.

– Am cu adevărat intenţia să impun respectarea vechiului Hrisov. Mai mult decât atât, vreau să-l propun ca fundament esenţial al noului Bingtown. Îi adresă bărbatului un zâmbet radios, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee strălucită: Poate, dacă vreţi să mergeţi în susul fluviului, Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice v-ar putea oferi ceea ce le-au oferit deja tatuaţilor. Fireşte, va trebui şi să îndepliniţi aceleaşi condiţii. Vă veţi lua cu voi fiicele şi fii legitimi. Dacă se vor căsători cu cineva dintr-o familie de pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, vor deveni negustori.

Mingsley se îndepărtă de masă şi îşi smulse din buzunar o batistă. Apoi îşi tamponă în grabă buzele.

– Ideea în sine e dezgustătoare. Însoţitoareo, îţi baţi joc de mine.

– Nicidecum. Spun doar că aşa-numiţii Negustori Noi ar face bine să vină la masa negocierilor, alături de toţi ceilalţi. Şi trebuie să-nţeleagă că, aidoma tuturor celorlalţi, trebuie să îndeplinească anumite condiţii pentru a fi acceptaţi aici.

Ochii lui o fulgerară.

– Acceptaţi aici! Avem toate drepturile de a ne afla în oraşul ăsta. Avem hrisoave semnate de însuşi Satrapul Cosgo, prin care ne sunt cedate pământuri şi...

– Hrisoave pe care le-aţi cumpărat de la el în schimbul unor mite şi daruri scandaloase. Fiindcă numai mituindu-l puteaţi obţine aşa ceva. Aţi cumpărat de la el ceea ce nu vă putea da în mod legitim. Hrisoavele voastre se sprijină pe necinste şi făgăduieli încălcate. Serilla sorbi din nou din ceai: Dacă n-ar fi fost aşa, n-aţi fi acceptaţi să plătiţi atât de mult pentru ele. Aţi cumpărat minciuni, “Negustor Nou“ Mingsley. Acum, în Bingtown a sosit momentul adevărului. Adevărul e că urmaşii coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii au dreptul legitim să se afle aici. Când au sosit, au purtat negocieri cu Negustorii din Bingtown. Negocierile au continuat azi-noapte. Vor primi pământuri în stăpânire şi voturi în Consiliu, ca recunoaştere a tot ce au făcut ca să le ţină piept cotropitorilor chalcedeni. Oh, fireşte că nu vor fi niciodată Negustori din Bingtown. Dacă nu se căsătoresc cu cineva dintr-o familie de negustori. Oricum, îmi imaginez că Negustorii din Bingtown vor deveni un soi de aristocraţi, nemaifiind clasa conducătoare. Mai mult decât atât, familiile de pe Cele Trei Corăbii par să-şi îndrăgească această titulatură. Iar tatuaţii care preferă să rămână aici în loc să meargă în Tărâmul Ploilor Sălbatice vor avea prilejul să capete pământ în stăpânire dacă ajută la reconstruirea oraşului. Odată cu pământul, vor primi şi drept de vot şi vor fi pe picior de egalitate cu orice alt proprietar de terenuri.

– Ah, atunci e bine. Mingsley se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi sprijini mulţumit mâinile pe pântec: Asta ar fi trebuit să-mi spui în primul rând. Dacă voturile şi conducerea oraşului sunt privilegii ale proprietarilor de terenuri, Negustorii Noi n-au de ce se teme.

– E, cu siguranţă, adevărat. Odată ce o să dobândiţi pământ în mod legal, o să vi se îngăduie să votaţi în Consiliu.

El se înroşi, apoi se înnegri la faţă până când Serilla se temu că o să facă apoplexie. Pe urmă cuvintele răbufniră din el ca aburul dintr-un ceainic:

– Ne-ai trădat!

– Şi la ce te aşteptai? Voi aţi trădat odată Satrapia, momindu-l pe Cosgo să vă acorde drepturi despre care ştiaţi că sunt ilegale. Pe urmă aţi venit aici şi aţi trădat Bingtownul, mânjindu-i ţărmurile cu sclavie şi subminându-i negoţul şi modul de viaţă. Dar nu v-aţi mulţumit cu atât. Tu şi confraţii tăi l-aţi vrut în întregime, nu v-a ajuns pământul, i-aţi vrut şi

negoţul secret.

Serilla se întrerupse să mai soarbă din ceai şi să-i surâdă lui Mingsley.

– Şi pentru asta aţi fost în stare să-l trădaţi pe Satrap, trimiţându-l la moarte. Aţi fi folosit asasinarea lui drept scuză ca să-i lăsaţi pe chalcedeni să-i ucidă pe Negustorii din Bingtown, atâta vreme cât puteaţi păstra bogăţiile lor pentru voi. Ei bine, aţi fost şi voi trădaţi o dată, v-au trădat chalcedenii. Ce uluiţi aţi fost! Dar n-aţi învăţat nimic. În schimb, aţi încercat să mă corupeţi şi pe mine, aşa cum l-aţi corupt pe Satrap, dar nu folosindu-vă de bogăţii, ci de ameninţări. Ei, acum sunteţi din nou trădaţi, v-am trădat eu. Dacă numiţi trădare faptul că susţin ceva în care am crezut dintotdeauna.

Serilla continuă cu voce foarte rezonabilă:

– Negustorii Noi care pun umărul alături de familiile de pe Cele Trei Corăbii şi de sclavi, ajutând la reconstruirea oraşului, vor primi pământ. Aşa au hotărât localnicii, fără niciun îndemn din partea mea. E cea mai bună ofertă pe care-o veţi primi. Dar n-o s-o acceptaţi, fiindcă inima voastră nu e aici. N-a fost niciodată. Soţiile şi moştenitorii voştri n-au venit încoace. Pentru voi, Bingtownul e un loc pe care îl jefuiţi, nicidecum o casă, nicidecum o nouă şansă.

– Şi când o s-ajungă flota jamaillianâ aici, ce-o să se-ntâmple? întrebă el. Păsările trimise în Jamaillia i-au prevenit pe cei de-acolo, li s-a spus să se-aştepte la trădarea Satrapului de către Negustorii Vechi. Şi ce să vezi, am avut chiar mai multă dreptate decât credeam! Prietenii tăi, Negustorii din Bingtown, sunt cei care l-au trimis pe Satrap la moarte.

Ea ripostă cu răceală.

– Eşti atât de curajos, încât îţi recunoşti rolul în complotul împotriva Satrapului Cosgo şi apoi mă ameninţi pe mine cu urmările lui? Clătină din cap cu o neîncredere regească: Dacă Jamaillia ar fi vrut să pregătească o flotă care să ne-atace, ar fi făcut-o până acum. Dacă nu mă-nşel prea mult, cei care sperau să navigheze spre miazănoapte ca să jefuiască Bingtownul au descoperit că trebuie să rămână acasă, să apere ceea ce au acum. Iar *dacă* această ameninţătoare flotă a Jamailliei soseşte vreodată, mă-ndoiesc c-o să fie mare lucru de capul ei. Te asigur că ştiu foarte bine cum stau lucrurile cu visteria Jamailliei. Moartea unui Satrap şi ameninţarea unui război civil îi vor îndemna pe cei mai mulţi nobili să-şi ţină bogăţiile şi oştenii aproape de casă. Ştiu ce sperau conspiratorii. Aţi crezut că partenerii voştri de negoţ din Jamaillia vor veni cu corăbii, ca să vă ofere Bingtownul. Aţi crezut, fără îndoială, că e înţelept să aveţi o apărare de rezervă împotriva chalcedenilor, dacă devin cumva prea lacomi. Aşa cum au şi devenit, mult mai repede decât vă aşteptaţi.

Oftă scurt şi îşi mai turnă ceai. Cu un zâmbet curtenitor, flutură întrebător ceainicul către ceaşca lui Mingsley, apoi luă tăcerea lui ultragiată drept refuz.

– Dacă flota aia ajunge vreodată aici, îşi continuă ea cuvântarea, o să fie întâmpinată diplomatic, cu urări de bun venit şi cu un port bine fortificat. O să găsească un oraş care se reconstruieşte după un atac nejustificat al chalcedenilor. Vă sugerez să reconsideraţi poziţia Negustorilor Noi în Bingtown privind lucrurile dintr-un cu totul alt unghi. Ce-o să faceţi dacă Satrapul nu e mort? Fiindcă, dacă dragonul nu minte când susţine că Malta Vestrit trăieşte, poate că a supravieţuit şi Satrapul alături de ea. Cât de stânjenitor o să fie pentru voi? Mai ales că acum am aflat, chiar din gura ta, că Negustorii Noi au uneltit împotriva lui. Sigur, nu înseamnă că ai fost tu însuţi amestecat. Serilla adăugă, absentă, un strop de miere în ceaiul de mentă: Oricum, dacă flota va fi întâmpinată nu cu o demonstraţie de forţă, ci curtenitor şi diplomatic... ei. Îl privi pe Mingsley pieziş, cu un zâmbet triumfător: Vom vedea. Oh! Oare te-am prevenit că e bine să ţii minte ceva? Ca s-ajungă aici, flota jamaillianâ nu trebuie să treacă doar printre Insulele Piraţilor, ci şi printre corăbiile chalcedene “de patrulare“. Cred c-o să fie ca trecerea printr-un roi de albine furioase. Iar, când vor ajunge la noi, s-ar putea să le placă portul liniştit, păzit de un dragon. Amestecă în ceai înainte de a întreba, destinsă: Sau ai dat-o uitării pe Tintaglia?

– O să regreţi! o ameninţă Mingsley. Se ridică în picioare, în zăngănit de porţelan fin şi de tacâmuri. Ai fi putut avea puterea, alături de noi. Te-ai fi putut întoarce bogată în Jamaillia, ca să-ţi duci restul zilelor în mijlocul civilizaţiei şi al culturii. În schimb, te-ai osândit la o viaţă în oraşul ăsta dintr-un fund de lume, printre ţărănoi. Aici n-au pic de respect pentru Satrapie. O să fii doar o femeie oarecare, trăind pe cont propriu.

Se năpusti afară din încăpere, trântind uşa în urma lui. “Doar o femeie oarecare, trăind pe cont propriu.“ Mingsley habar n-avea că o binecuvântase cu tonul unui blestem.

*

Kendry se întoarse cu toate pânzele sus şi cu un echipaj micşorat trudind pe punte, dar totuşi într-un timp destul de scurt. De pe scheletul acoperişului unui depozit pe jumătate distrus, Reyn Khuprus îl privea intrând în port. Tintaglia i se roti o dată deasupra capului, ca un fulger argintiu. Ii atinse în treacăt mintea.

– Voi îi spuneţi *Ophelia.* Vine şi ea.

Reyn continuă să-l urmărească pe *Kendry* cu privirea în timp ce era adus lângă unul dintre docurile vătămate şi apoi era amarat. Corabia vie se schimbase. Galionul copilăros şi prietenos nu saluta fluturându-şi mâinile, nu bătea din palme şi nu chiuia de bucurie că se întorsese cu bine. În schimb, îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi pe faţă nu i se citea nimic. Reyn îşi imagina ce se întâmplase. Tintaglia îi spusese cine şi ce e, de fapt.

În puţinele daţi când navigase la bordul lui *Kendry,* fusese stânjenitor de conştient de dragonul care pândea sub personalitatea de faţadă a corăbiei. Acum probabil că toate acele amintiri înfloriseră din plin.

În Reyn crescu, încetul cu încetul, o certitudine cumplită. Îi era menit să vadă transformarea asta la toate corăbiile vii. La vederea fiecărei feţe îndurerate sau fără expresie avea să se confrunte cu ceea ce făcuseră înaintaşii lui. Cu bună ştiinţă sau nu, le luaseră dragonilor vieţile şi le osândiseră spiritele la o eternitate de existenţă asexuată şi fără aripi, în chip de corăbii. Ar fi trebuit să se bucure că *Ophelia* fusese triumfătoare când se întâlnise cu chalcedenii. În schimb, nu voia să fie de faţă când Grag Tenira, ieşit în întâmpinarea corăbiei pe care-o iubise toată viaţa, avea să dea ochii cu un dragon furios. Reyn nu adusese suferinţa numai în neamul dragonilor; avea să vadă curând, în ochii prietenilor săi, răul pe care li-l făcuse familiilor corăbiilor vii din Bingtown.

Prea multe schimbări, mult prea multe, îşi spuse. Nu-şi mai putea da seama ce simte. Ar fi trebuit să fie vesel. Malta trăia. În Bingtown se înfiripase o alianţă durabilă şi aveau un tratat care nu mai aştepta decât să-şi lase dragonul pe el un însemn. Chalcedenii dispăruseră, cel puţin deocamdată. Şi, dacă totul mergea bine, cândva, în viitor, avea să existe, pentru el, un alt oraş al Străbunilor pe care să-l cerceteze şi din care să înveţe. De data asta, el urma să fie şeful şi nimeni n-avea să jefuiască nimic sau să fure în grabă vreo comoară. Malta avea să-i stea alături. Şi totul avea să fie bine. Totul avea să-şi găsească leacul.

Cumva, nu-i venea să creadă că totul se petrece în realitate. Scurtul timp în care o simţise pe Malta prin Tintaglia fusese ca aroma unei mâncări calde pentru un om mort de foame. I se oferise posibilitatea s-o simtă în viaţă, dar asta nu domolea dorul din inima lui.

Când auzi un zgomot în clădirea de sub el, se uită în jos, aşteptându-se să zărească vreun câine sau vreo pisică de pripas. Însă îl văzu pe Selden cum îşi croia drum printre mormane de moloz.

– Ieşi de-acolo! îi strigă, supărat. Nu vezi că tot acoperişul ar putea să cadă pe tine?

– Şi tocmai de-aia stai tu pe el, evident, îi strigă la rândul său băiatul, deloc impresionat.

– Am avut nevoie de-un loc de unde să văd tot portul şi s-o zăresc pe Tintaglia, când se întoarce. Cobor imediat.

– Bun. Tintaglia a plecat să se dichisească, dar se va întoarce cât de curând, ca să-şi lase o urmă pe hrisovul întocmit de Consiliu. Băiatul trase aer în piept: Vrea să fie Kendry încărcat imediat cu provizii şi cu oameni pricepuţi şi trimis în susul fluviului ca să-nceapă lucrul.

– De unde provizii? întrebă Reyn, sarcastic.

– Ei nu-i pasă. I-am sugerat că, pentru început, Kendry ar putea lua la bord constructori de-aici şi s-ar putea opri la Trehaug, ca să ia şi oameni care cunosc albia fluviului pe care i-ar putea duce în locul care trebuie adâncit. Trebuie să ştie ce au de făcut înainte de a plănui cum să facă.

Reyn nu-l întrebă de unde ştie atât de multe. Dar se ridică în picioare şi găsi drumul către streaşină clădirii. Solzii de pe fruntea şi de pe buzele lui Selden scânteiau în soarele iernii.

– Ea te-a trimis să m-aduci, nu-i aşa? întrebă Reyn, sărind jos. Ca să se-asigure c-o să fiu acolo?

– Dacă te voia acolo, ţi-ar fi spus-o chiar ea. Nu. Singur m-am gândit să vin, să m-asigur c-o să te duci. Ca să-i ceri să-şi respecte făgăduiala. Lăsată de capul ei, o să-şi facă griji mai întâi pentru şerpi şi pentru alţi dragoni în cocon care s-ar putea să fi supravieţuit. Dac-o laşi în pace, vor trece luni, nu zile înainte de a se hotărî să plece în căutarea Maltei.

– Luni! Reyn se simţi asaltat de un val de furie. Ar fi trebuit să plecăm azi!

În minte i se contură o certitudine care-l îmbolnăvi. Aveau să treacă mai multe zile. Probabil că doar pentru semnarea contractului avea să fie nevoie de o zi întreagă. Mai erau şi alegerea oamenilor care să meargă în susul fluviului, şi găsirea proviziilor *pentru Kendry.*

– După tot ce-a făcut Malta ca s-o elibereze, ai crede că are măcar un strop de

recunoştinţă faţă de ea.

Băiatul se încruntă:

– Nu e din cauză că-i displace Malta. Sau tu. Nu gândeşte nicidecum în felul ăsta. Pentru ea, dragonii şi şerpii sunt mult mai importanţi decât oamenii, dacă îi ceri s-aleagă între salvarea semenilor săi şi a Maltei e ca şi cum ţi s-ar cere ţie s-alegi între Malta şi un porumbel.

Selden făcu o pauză.

– Pentru Tintaglia, cei mai mulţi oameni sunt foarte asemănători între ei şi grijile noastre i se par, cu adevărat, banale. Depinde de noi să le facem să capete importanţă în ochii ei. Dacă îi izbutesc planurile, vor mai fi şi alţi dragoni cu care ne vom împărţi lumea. Numai că ei vor fi de părere că împărţim lumea lor. Bunicul meu spunea ceva: "începe să negociezi cu un om exact în felul în care intenţionezi să continui s-o faci." Cred că e adevărat şi în cazul dragonilor. Cred că trebuie să stabilim acum ce anume aşteptăm de la ea şi de la semenii săi.

– Dar să mai aştept câteva zile înainte de a pleca...

– S-aştepţi câteva zile e mai bine decât s-aştepţi la nesfârşit, sublinie Selden. Ştim că Malta trăieşte. Ai avut senzaţia că viaţa ei e ameninţată în vreun fel?

Reyn oftă.

– Nu ştiu ce să cred, se văzu nevoit să recunoască. Am putut s-o simt pe Malta. Dar a fost ca şi cum ea ar fi refuzat să-mi dea atenţie.

Băiatul amuţi. Ziua de iarnă era rece, dar cerul rămăsese încă senin, azuriu. Vocile se auzeau până departe şi în oraş răsunau lovituri de ciocan. În timp ce mergeau împreună pe străzile Bingtownului, Reyn simţea deja o schimbare în aer. Peste tot, activitatea febrilă vorbea despre speranţe şi încredere în viitor. Tatuaţi şi oameni de pe Cele Trei Corăbii munceau cot la cot cu Negustori Vechi şi Noi. Câteva prăvălii se redeschiseseră, iar la colţurile străzilor erau deja băietani care vindeau moluşte şi legume sălbatice. Şi în oraş păreau să fie mai mulţi oameni. Reyn bănuia că valul de refugiaţi face cale-ntoarsă, că toţi cei care fugiseră din Bingtown şi din împrejurimi se reîntorceau. Fluxul îşi schimbase direcţia. Bingtownul avea să renască din cenuşă.

– Se pare că ştii foarte multe despre dragoni, îi spuse Reyn lui Selden. De unde vin deodată atâtea cunoştinţe?

În loc să răspundă, băiatul îi puse o întrebare:

– Mă transform într-un om din Tărâmul Ploilor Sălbatice, nu-i aşa?

Reyn nu se uită la el. Nu era sigur că Selden vrea să-i cerceteze chiar atunci faţa. Şi înfăţişarea lui Reyn părea să se schimbe mai repede. Până şi unghiile îi creşteau mai groase şi mai cornoase. De obicei, schimbările astea nu apăreau înainte de a ajunge la vârsta de mijloc.

– Judecând după cum arăţi, e cu siguranţă aşa. Asta te întristează?

– Nu prea mult. Mamei nu cred că-i place. Înainte de a avea Reyn timp să răspundă, Selden continuă: Am şi visele unuia de-al vostru. Au început în noaptea când am adormit în oraş. Când m-ai găsit, m-ai trezit dintr-unul. Atunci n-am putut s-aud muzică. Nu cum auzea Malta, dar cred că, dacă m-aş întoarce acum acolo, aş auzi-o. Cunoştinţele apar în mine şi se înmulţesc, şi nu ştiu de unde vin. Îşi încruntă sprâncenele solzoase: i-au aparţinut altcuiva, dar pătrund cumva în mine. Reyn, când se întâmplă aşa ceva se spune că "te îneci în amintiri"? Prin mine curge un şuvoi de amintiri. O să înnebunesc?

Reyn îşi puse mâna pe umărul băiatului şi i-l strânse. Nişte umeri atât de mici şi de firavi purtau o asemenea povară!

– Nu neapărat. Nu înnebunim cu toţii. Unii învaţă să înoate în sensul curentului.

CUPRINS

SFÂRŞITUL VERII....9
PROLOG. CEA CARE ÎŞI AMINTEŞTE....10
1 TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE....14
2 NEGUSTORI ŞI TRĂDĂTORI....24
3 WINTROW....37
4 ZBORUL TINTAGLIEI....47
5 *PARAGON* ŞI PIRATERIA....54
6 O FEMEIE INDEPENDENTĂ....65
7 CORABIA DRAGON....83
8 STĂPÂNII CELOR TREI TĂRÂMURI....94
9 LUPTA....105
10 ARMISTIŢII....119
11 TRUPURI ŞI SUFLETE....130
IARNA....141
12 ALIANŢE....142
13 SUPRAVIEŢUIRE....154
14 DIVVYTOWN....170
15 CORABIA ŞARPE....186
16 TÂRGUL TINTAGLIEI....195
17 NEGOCIERI ÎN BINGTOWN....205
18 LOIALITĂŢI....217
19 STRATEGII....229

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ŞI ONLINE!

Urmăreşte-ne şi pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutăţile editoriale şi cu ştiri despre scriitorii şi cărţile NEMIRA

Website | nemira.ro

facebook | facebook.com/ed.nemira

Instagram | @edituranemira.ro

NEMIRA | blog.nemira.ro

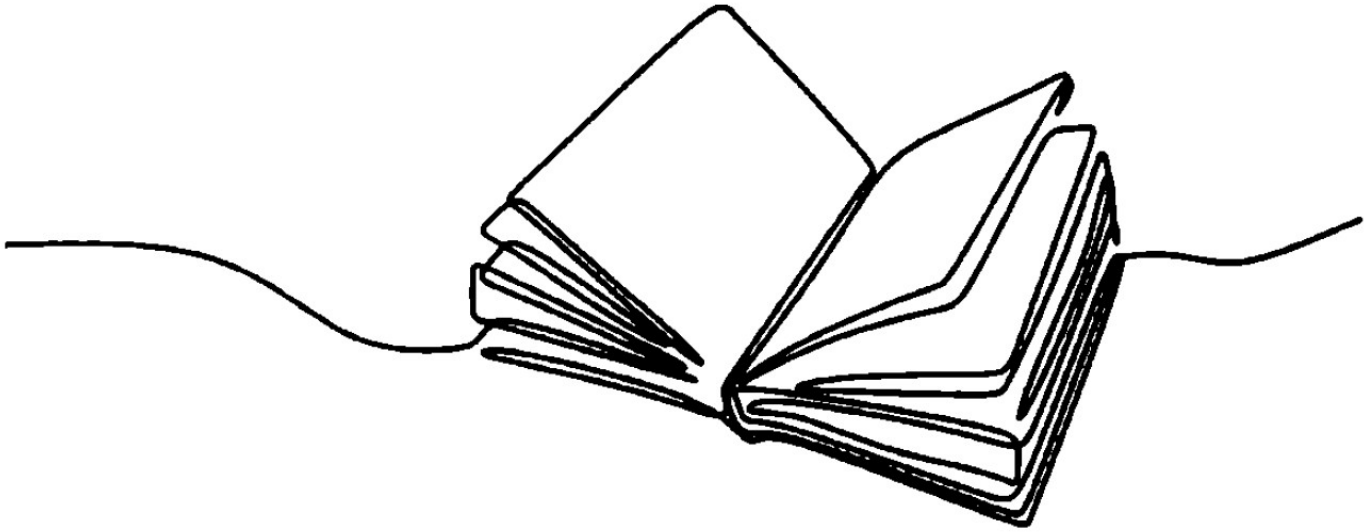

Postează ce mai citeşti şi intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

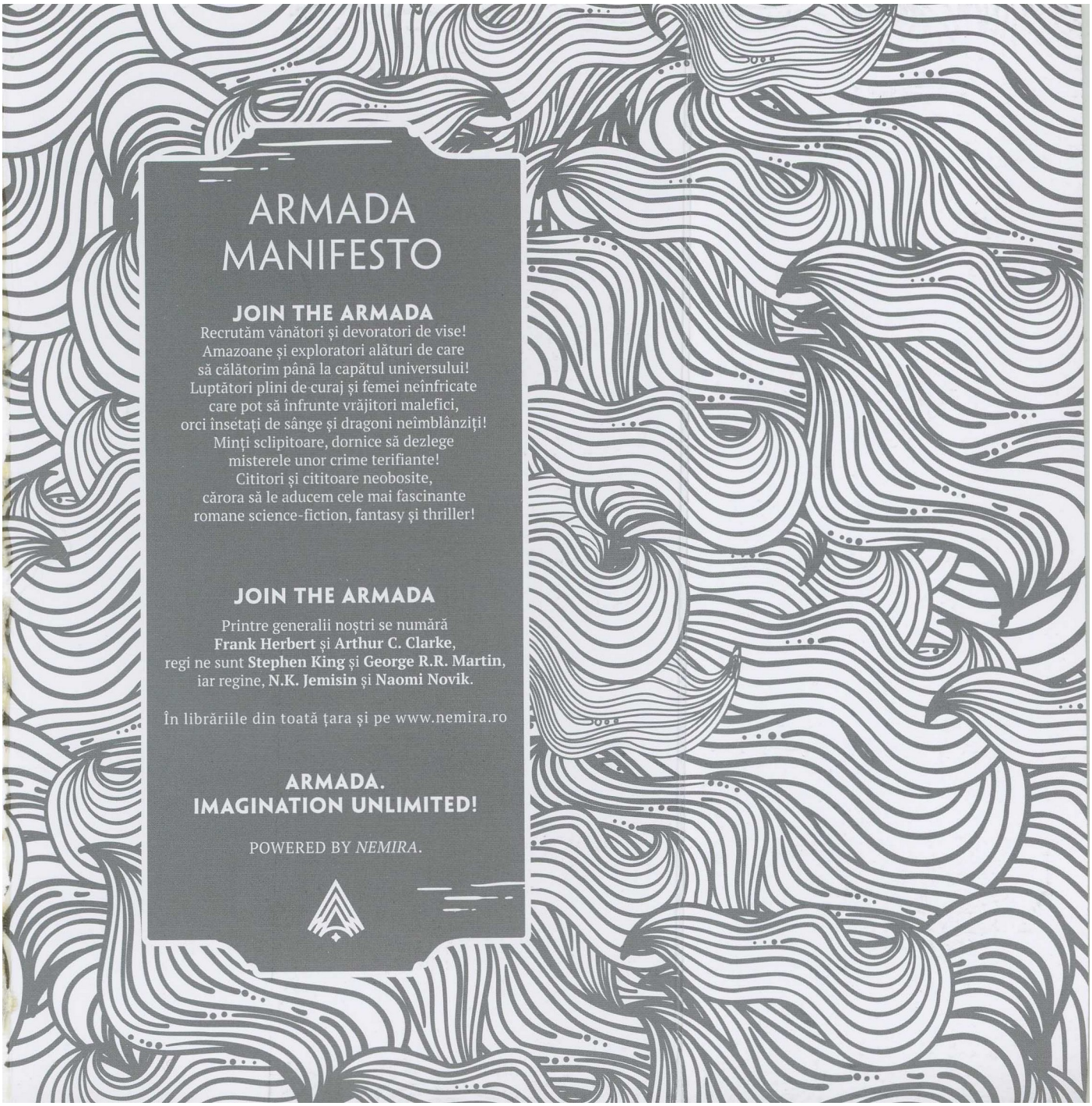
ARMADA
MANIFESTO
JOIN THE ARMADA
Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante
romane science-fiction, fantasy și thriller!
JOIN THE ARMADA
Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.
În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro
ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!
POWERED BY NEMIRA.

ROBIN HOBB

este unul dintre pseudonimele scriitoarei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska, iar la optsprezece ani s-a căsătorit și s-a mutat pe insula Kodiak, unde a început să scrie. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm mai multe titluri de *fantasy* contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru romanele sale *fantasy* de inspirație medievală. *Ucenicul asasinului* (*Assassin's Apprentice*, 1995), romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Romanul a apărut la Editura Nemira (2016), alături de celelalte două volume din seria FARSEER: *Asasinul regal* și *Răzbunarea asasinului*. În 2006, romanul său *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour. Seria THE RAIN WILD CHRONICLES (*The Dragon Keeper, Dragon Haven, City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. Aceasta a fost precedată de trilogia OMUL ARĂMIU (THE TAWNY MAN), cu romanele *Misiunea Bufonului* (Nemira, 2014), *Bufonul de aur* (2016) și *Destinul Bufonului* (2017).

Romanul *Corabia destinului*, împărțit în două volume, este ultima parte a trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE (THE LIVESHIP TRADERS), fiind precedat de *Corabia magiei* (*Ship of Magic*, 1998; Armada, 2019) și *Corabia nebună* (*The Mad Ship*, 1998; Armada, 2021).

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

De la câștigătoarea

PREMIULUI WORLD FANTASY

pentru întreaga carieră – finalul fascinantei trilogii despre pirați, dragoni și corăbii vii!

Orașul Bingtown a fost atacat de către chalcedeni și se cufundă în haos. Conducătoarea clanului Vestrit, Ronica, face tot ce-i stă în puteri pentru a-i uni pe toți supraviețuitorii și a-i îndemna să se opună cotropitorilor. Althea, care nu știe nimic despre soarta familiei sale, continuă să o caute pe *Vivacia*, corabia ei vie, pentru a o scăpa din mâinile piratului Kennit.

Dar totul poate fi în van, căci îndrăgita *Vivacia* se va confrunta cu cel mai teribil secret al oricărei nave însuflețite. Un adevăr atât de tulburător, încât poate distruge și corabia, și pe toți cei care o iubesc, inclusiv pe nepotul Altheei, Wintrow, a cărui viață atârnă de un fir de păr.

„Rafinată și complexă!“
INTERZONE

ARMADA powered by NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1233-4
9 786064 312334